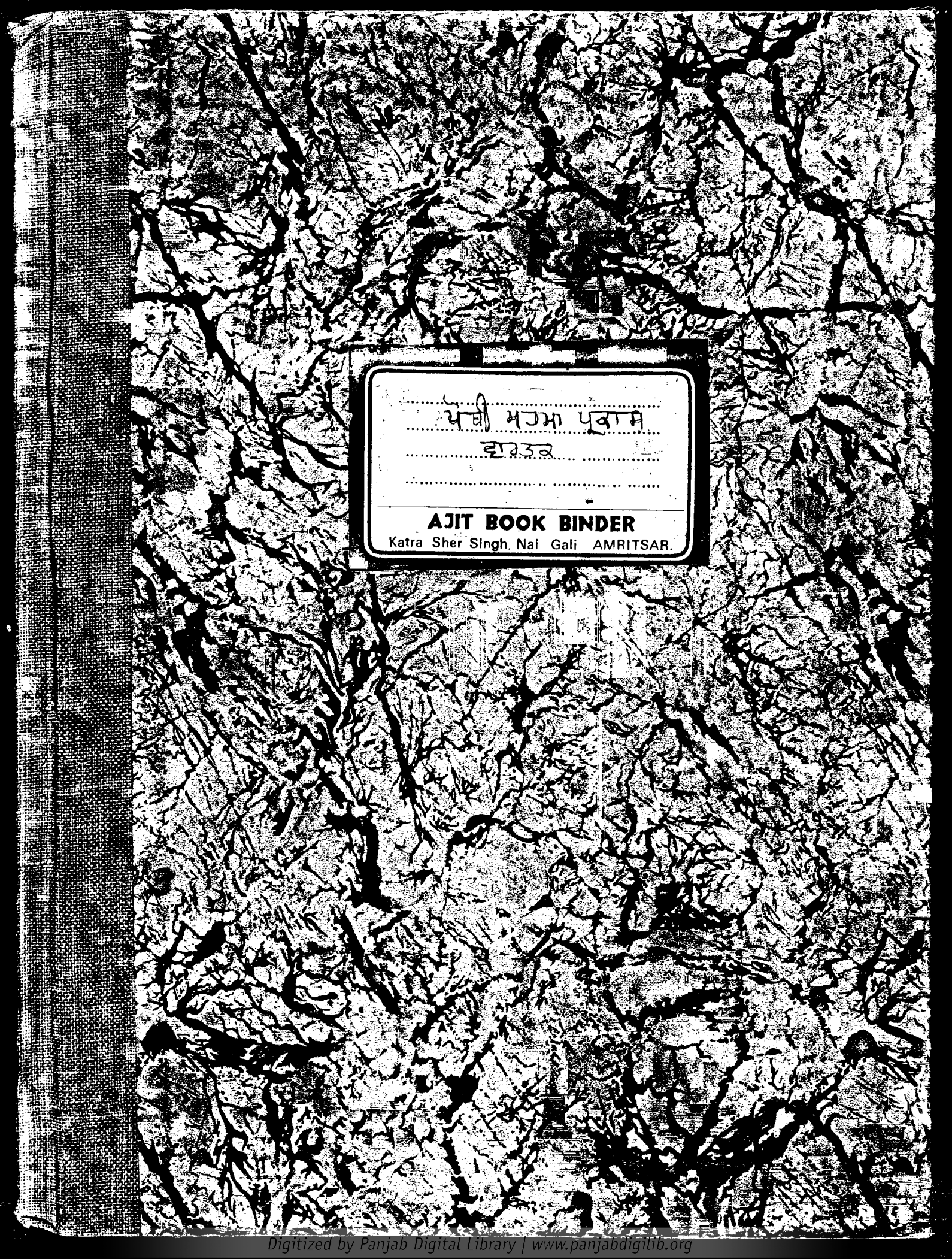

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ।। ਪੋਥੀ ਮਹਮਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਅਉਤਾਰ

ਸ੍ਰੀ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਅਬਨਾਸੀ ਨਿਰੰਕਾਰ ਨਿਰੰਜਨ ਜਗਤ ਬਛਲ ਪਤਤ ਉਧਾਰਨ ਜੋਨੈ ਕਲਯੁਗ ਵਿਖੈ ਬਹੁਤ ਅੰਧਕਾਰ ਵਰਤਾਰਾ ਬਰਤਿਆ ਦੇਖ ਕਰ ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੈ ਨਿਰੰਜਨੀ ਅਉਤਾਰ ਧਾਰਾ ਜਗਤ ਕੈ ਉਧਾਰਨੈ ਕੈ ਨਮਿਤ ਸ੍ਰਬ ਕਲਾ ਸੰਪੂਰਨ ਭਗਤ ਭਗੈਰਾ ਜੋਗ ਗਿਆਨ ਸੰਜੁਗਤ ਸ੍ਰਰਬ ਉਪਮਾ ਸਪੰਨ ਸੰਬਤ 1526 ਮਾਸ ਵੈਸਾਖ ਤੀਜ ਚਾਂਦਨੀ ਰਾਤ ~~ਅੰਮ੍ਰਿਤ~~ ਵੇਲੈ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਵੇਲੈ ਪਾਰ ਰਾਤ ਰਹਦੀ ਤਿਲਵੰਡੀ ਰਾਇ ਭੋਇਆ ਭਟੀ ਦੇ ਵਿਚ ਕਾਲੂ ਬੇਦੀ ਦੈ ਘਰ ਅਉਤਾਰ ਲੀਆ।। ਸ੍ਰਰਬ ਦੇਵੀ ਦੇਵਤਾ ਸਿਧ ਪੁਨ ਜਨਿ ਦਰਸਨ ਕੋ ਆਏ ਬਡਾ ਮੰਗਲਾਦਾਰ ਹੁਆ।। ਜੋ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਨੈ ਜਗਤ ਕੈ ਉਧਾਰਨੈ ਨਮਿਤ ਐਤਾਲੀਆ ਹੈ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਰਖਾ ਕਰੀ।। ਬੋਲੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਆਗੈ ਸਾਖੀ ਚਲੀ।। (2) ਏਕ ਸਮੈ ਮਾਤਾ ਤ੍ਰਿਪਤੋ ਜੀ ਬਾਬੈ ਜੀ ਨੋ ਲੈਕਰ ਮੈਜਾਣ ਦੈ ਵਿਚ ਗੁਰੀ ਥੀ ਜੋ ਗੋਰਖ ਨਾਥ ਜੀ ਆਏ ਆਣ ਕੈ ਸਬਦ ਕੀਆ ਅਲਖ ਜਾਗੈ ਤਬ ਸਭ ਸੋਏ ਥੇ ਬਾਬੈ ਜੀ ਨੈ ਗੋਦੀ ਸੈ ਜਵਾਬ ਦਿਤਨੁ ਸੁਵੈ ਨਾ ਜਾਗੈ ਤਬ ਗੋਰਖ ਜੀ ਜਵਾਬ ਦਿਤੋਸੁ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਇ ਇਤਨੈ ਸੈ ਬੇਦੀਆਂ ਕੀ ਕੁਲ ਕੈ ਲੋਕ ਇਕੱਠੇ ਹੋ ਕਰ ਗੋਰਖ ਜੀ ਕੋ ਆਖਨ ਲਗੇ ਹੇ ਜੋਗੀ ਤੈ ਕਿਸਨੈ ਨਮਸਕਾਰ ਕੀਤੀ ਅਰ ਕਿਸਕੀ ਪ੍ਰਦਖਨਾ ਕੀਤੀ ਤਬ ਨਾਥ ਜੀ ਕਹਾ ਤੁਮ ਨਹੀ ਜਾਣਤੇ ਤੁਮਾਰੈ ਕੁਲ ਵਿਚ ਪਰਮੇਸਰ ਨੈ ਭਗਤ ਅਉਤਾਰ ਧਾਰਾ ਹੈ, ਇਸ ਸੋ ਬਹੁਤ ਜਗਤ ਕ੍ਰਿਤਾਰਥ ਹੋਗਾ।। ਮੈਂ ਇਸ ਵਾਸਤੇ ਨਮਸਕਾਰ ਕੀਆ, ਇਸ ਸਾਹ ਕਹਿਦੇ ਗੋਰਖ ਜੀ ਰਸਤੇ ਭਏ।। ਬੋਲੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ।। (3) ਆਗੈ ਕਾਲੂ ਨੈ ਹਰਦਿਆਲ ਪਰੋਹਤ ਕੋ ਬੁਲਾਇਆ ਜੋ ਲੜਿਕੈ ਕਾ ਨਾਮ ਰਖਨਾ ਹੈ, ਬੇਦ ਸਿਰਜਾਦਾ ਅਉਰ ਕੇਦਾ ਕੁਲ ਸਿਰਜਾਦਾ ਕਰਕੈ ਲੜਿਕੈ ~~ਕਾ ਨਾਮ ਰਖਨਾ ਹੈ ਬੇਦ~~ ~~ਸਿਰਜਾਦਾ ਅਉਰ ਕੇਦਾ ਕੁਲ ਸਿਰਜਾਦਾ ਕਰਕੈ~~, ਲੜਿਕੈ ਕਾ ਨਾਉ ਰਖੀਏ।। ਤਬ ਹਰਦਿਆਲ (19)

ਪਰੋਹਤ ਨੈ ਸਭ ਸਿਰਜਾਦਾ ਬਿਸ ਬਿਧਤ ਕਰਕੈ ਪੜੀ ਨਿਕਾਲੀ ਜੋ ਨਾਮ ਵਿਚਾਰ ਕੈ ਰਖੀਏ ਤਬ ਕਿਆ ਦੇਖੈ ਜੋ ਲੜਿਕੈ ਕੀ ਮਹਮਾ ਅਪਰ ਅਪਾਰ ਹੈ ਆਖਿਓਸੁ ਇਸ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਲੜਿਕੇ ਕੀ ਮਹਮਾ ਨਾਮ ਕੀ ਨਾਮ ਕਾ ਮਹਾਤਮ ਅਪਰ ਅਪਾਰ ਹੈ।। ਧਨ ਭਾਗ ਕੁਲ ਕੇ ਹੈ ਜਿਸ ਕੈ ਸਾਧਨੈ ਅਓਤਾਰ ਲੀਆ ਹੈ।। ਤਬ ਕਾਲੂ ਕਹਿਆ ਵਿਚਾਰ ਕੇ ਨਾਮ ਰੱਖਿਆ ਚਾਹੀਏ ਤਬ ਪਰੋਹਤ ਨੈ ਨਾਨਕ ਚੰਦ ਨਾਮ ਰੱਖਿਆ।। ਤਬ ਬੇਦੀਆ ਨੈ ਕਹਿਆ ਜੋ ਸਾਡੇ ਕੁਲ ਵਿਚ ਐਸਾ ਨਾਮ ਕਦੇ ਨਹੀ ਰਖਿਆ।। ਤਬ ਪਰੋਹਤ ਆਖਿਆ ਜੋ ਆਗੈ ਜੁਗਾ ਵਿਚ ਰਾਮ ਚੰਦ ਕ੍ਰਿਸਨ ਚੰਦ ਅਬ ਨਾਨਕ ਚੰਦ ਨਾਮ ਹੈ ਇਸ ਨਾਮ ਕੋ ਹਿੰਦੂ ਮੁਸਲਮਾਨ ਸਬਦ ਜਪੈਗੇ।। ਸਬ ਬੇਦੀ ਪ੍ਰਸਨ ਹੋਏ ਅਰਦਿਨ ਦਿਨ ਜਪ ਤੁਮ ਅਰ ਮਹਿਮਾ ਇਸ ਕੇ ਕੁਲ ਕੀ ਹੋਵੇਗੀ ਇਹ ਕਹਕੇ ਪਰੋਹਤ ਵਿਚ ਭਇਆ।। ਬੋਲੋ ਭਾਈ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ।। (3) ਆਗੈ ਜਬ ਬਾਬਾ ਜੀ ਸਾਤ ਬਰਖ ਕੇ ਹੂਏ ਤਬ ਕਾਲੂ ਜੀ ਨੈ ਜਨੇਊ ਕਾ ਆਰੰਭ ਕੀਆ ਆਰੰਭ ਕੀਆ ਲੋਕ ਬੇਦ ਕੀ ਰੀਤ ਕੀਆ ਤਬ ਪਰੋਹਤ ਕੋ ਬੁਲਾਇਆ ਸਭ ਕੁਝ ਇਕੱਠਾ ਹੋਇਆ ਤਬ ਬਾਬਾ ਜੀ ਕੋ ਇਸਨਾਨ ਕਰਾਇ ਕਰ ਬਸਤਰ ਪਹਿਰਾਏ ਅਰ ਜਗੋ ਪਵੀਤ ਦੀਆ ਤਬ ਬਾਬਾ ਜੀ ਬੋਲਣ ਲਗੇ ਹੇ ਬ੍ਰਹਮਣ ਐਸਾ ਅਖੰਡਿਤ ਜਨੇਊ ਦੇਹੋ ਜੋ ਟੂਟੈ ਨਾਹੀ ਅਰ ਲੋਕੁ ਪਰਲੋਕ ਸੁਧ ਹੋਵੈ।। ਤਾ ਬਾਬਾ ਜੀ ਸਲੋਕ ਆਖਿਆ।। [ਦਇਆ ਕਪਾਹ ਸੰਤੋਖ ਸੂਤ ਜਤ ਗੰਢੀ ਸਤ ਵਟੁ ਏਹ ਜਨੇਊ ਜੀਆ ਹਦੀ ਤਾ ਪਾਡੇ ਅਤੁ ਨਾ ਵਹੁ ਤੁਟੈ ਨਾ ਮਲ ਲਗੈ ਨਾ ਵਹੁ ਜਲੈ ਨਾ ਜਾਇ।। ਧੰਨ ਸੁਮਾਨਸੁ ਨਾਨਕਾ ਜੋ ਗਲ ਚਲੈ ਪਾਇ ਤਬ ਪਰੋਹਤ ਆਖਿਆ ਕਾਲੂ ਜੀ ਤੇਰਾ ਪੁਤ੍ਰ ਧਰਮ ਰੀਸ ਪਰ ਦੁਖ ਨਿਵਾਰਨ ਹੈ।। ਬੋਲੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ।। (5) ਆਗੈ ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ।। ਤਬ ਕਾਲੂ ਜੀ ਪਾਧੇ ਕੇ ਪੜਨੇ ਕੋ ਲੈ ਗਏ ਬਹੁਤ ਮਿਲ਼ ਚਾਰ ਕੀਆ ਤਬ ਬਾਬੇ ਜੀ ਕੋ ਬੈਰਾਖੜੀ ਲਿਖ ਦੀਆ।।

(1 ਅ)

ਅਰ ਪੜਾਵਨ ਲਗੇ ਬਾਬੇ ਜੀ ਬੋਲੇ ਨਹੀ ਤ+ ਪ+ਧੇ ਆਖਿਆ ਤੁਮ ਪੜਦੇ ਕਿਉ ਨਹੀ ਤ+ ਬਾਬੇ ਆਖਿਆ ਏ ਪ+ਧਾ ਤੂੰ ਕਿਆ ਪੜਿਆ ਹੈ ਜੋ ਹਮ ਕੋ ਪੜਾਵੈ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਤਾਹ।। ਤਬ ਪਾਧੇ ਕਹਿਆ ਮੈ ਸਭ ਕੁਝ ਪੜਿਆ ਹੈ ਬੇਦ ਸਾਸਤਰ ਜੇਮਾ ਖਰਚ ਤਬ ਬਾਬੇ ਜੀ ਆਖਿਆ ਤੇਰੀ ਬਿਦਿਆ ਸਭ ਬੰਧਨ ਕਾ ਮੂਲ ਹੈ ਤਬ ਬਾਬੇ ਜੀ ਸ਼ਬਦ ਉਚਾਰ ਕੀਤਾ।। ਜਲਿ ਮੋਹਿ ਅਸ ਮਸਿਕਰ ਅਤਿਕਾਗਦ ਕਰ ਸਾਰ।। ਭਾਉ ਕਲਮ ਕਰਿ ਚਿਤ ਲਿਖਾਰੀ ਸੁਰ ਪਰਲਿਖਿ ਬੀਚਾਰ।। ਨਾਮ ਲਿਖ ਸਲਾਹ ਲਿਖ ਲਿਖ ਜੀਤ ਨਾ ਪਾਰਾਵਾਰ।।੧।। ਬਾਬਾ ਏਹ ਲੇਖਾ ਲਿਖ ਜਾਣ।। ਜਿਥੇ ਲੇਖਾ ਮੰਗੀਐ।। ਤਿਥੇ ਹੋਇ ਸਦਾ ਨੀਸਾਣ।।੧।। ਰਹਾਉ ਜਿਥੇ ਮਿਲ ਵਡਿਆਈਆ ਸਦ ਖੁਸ਼ੀਆ ਸਦ ਚਾਉ।। ਤਿਨ ਮੁਖਿ ਟਿਕੇ ਨਿਕਲਹਿ ਜਿਨ ਮਨ ਸਚਾ ਨਾਉ।। ਕਰਮ ਮਿਲੈ ਤਾ ਪਾਈਐ ਨਾਹੀ ਗਲੀ ਵਾਉ ਦੁਆਉ।।2।। ਇਕ ਆਵਹਿ ਇਕ ਜਾਹਿ ਉਚ ਰਖੀਆ ਨਾਵ ਸਲਾਰ।। ਇਕਿ ਉਪਾਇ ਮੰਗਤੇ ਇਨਾ ਵਡੇ ਕਰਵਾਰ।। ਆਗੈ ਗਇਆ ਜਾਣੀਐ ਦਿਨ ਨਾਵੈ ਵੇਕਾਰ।।3।। ਭੈ ਤੇਰੇ ਡਰ ਅਗਲਾ ਥਪਿ ਥਪਿ ਜਿਜੈ ਦੇਹ।। ਨਾਵ ਜਿਨਾ ਸੁਲਤਾਨ ਖਾਹਨ ਹੋਦੇ ਭਿਠੇ ਖੇਹ।। ਨਾਨਕ ਉਠੀ ਚਲਿਆ ਸਭ ਕੂੜੇ ਤੁਟੇ ਨੇਹ।।4।।

ਇਅਹ ਸ਼ਬਦ ਜਬ ਪਾਧੇ ਸੁਣਿਆ ਤਬ ਹੈਰਾਨ ਹੋਇ ਰਹਾ ਕੁਛ ਕਹਿ ਨਾ ਸਕੇ ਧੰਨ ਧੰਨ ਆਖ ਉਸੁ ਨਮਸਕਾਰ ਕੀਤੋ ਸੁ।। ਬੋਲੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਸਾਖੀ ਹੋਰ ⑥ ਮਨ ਪਾਸ ਚਲੀ।। ਕੋਈ ਦਿਨ ਮੁਲਾ ਕੇ ਪੜਨੇ ਕੋ ਲੇ ਗਏ।। ਤਬ ਮੁਲਾ ਅਲਫ਼ ਬੇ ਲਿਖ ਦਿੱਤਾ।। ਅਰ ਬਾਬੇ ਨੂੰ ਲਗਾ ਅਲਫ ਬੇ ਪੜਾਵਣ।। ਤਾ ਬਾਬੇ ਆਖਿਆ ਮੀਆ ਜੀ ਇਸ ਅਲਫ਼ ਬੇ ਕੇ ਪੜ੍ਹਨੇ ਸੇ ਕੁਛ ਖਾਤਰ ਜਮਾ ਨਹੀਂ ਹੋਏਗਾ।। ਕੁਛ ਐਸਾ ਪੜਾਵਉ ਜਿਸ ਪੜੇ ਦੋਨੋ ਜਹਾਨ ਸੁਰਖਰੂ ਹੋਵੈ।। ਤਬ ਮੁਲਾ ਕਹਿਆ ਇਸ ਪੜਨੇ ਸੇ ਇਸ ਲੋਕ ਮੈ ਭੀ ਭਲਾ ਹੋਦਾ ਹੈ ਅਰ ਆਗੈ ਬਿਸਤ ਮਿਲਦਾ ਹੈ।। (2ਓ)

ਤਬ ਬਾਬੇ ਬੋਲੇ ਆਖਿਆ ਜੋ ਐਸਾ ਪੜਾਵੇ ਜਿਸ ਕੇ ਪੜੇ ਸੇ ਬਿਸਤ ਦੋਜ ਦੱਸ ਖੁਲਾਸੀ ਹੋਵੈ ਅਰ ਖੁਦਾਇ ਮੈ ਮੁਹਬਤ ਹੋਵੈ ਹੋਰ ਜੋ ਬਿਨਾ ਖੁਦਾਇਨ ਹੈ ਬਾਤਲ ਹੋਵੈ।। ਤਬ ਮੀਆ ਜੀ ਨੇ ਸਲਾਮ ਕੀਆ।। ਤਾ ਬਾਬਾ ਜੀ ਉਠ ਆਇ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਬੋਲਣਾ ਵਾਹਿਗੁਰੂ।। ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ।। ਬਾਬਾ ਜੀ ਦੁਪ ਕੀਤੇ ਬੈਠੇ ਰਹੇ ਤੋ ਬੈਠੇ ਹੀ ਰਹੇ ਤਬ ਕਾਲੂ ਦੇਖ ਕੇ ਹੈਰਾਨ ਹੋਇ ਗਾਇਆ।। ਤਬ ਆਖਿਉਸ ਹੈ ਬਚਾ ਤੇਰਾ ਮਨ ਬਹੁਤ ਉਦਾਸ ਰੇਹਦਾ ਹੈ ਤੂੰ ਖੇਤੀ ਪਤੀ ਕੀ ਖਬਰ ਲਿਆ ਕਰੋ।। ਤਬ ਬਾਬਾ ਜੀ ਭੈਸ+ ਚਰਣ ਛਡੇਆ+ ਅਰ ਆਪ ਸੋਇ ਰਹੇ।। ਭੈਸ+ ਪਰਾਇਆ ਖੇਤ ਪੈਕੈ ਖਾਇਲੀਆ ਤਬ ਖੇਤ ਵਾਲੇ ਦੇਖ ਕੈ ਗਾਇਕੇ ਰਾਜੇ ਨੈ ਫਰਿਆਦ ਕੀਤੀ ਜੋ ਕਾਲੂ ਕੇ ਪੜ੍ਹ ਨੈ ਮੇਰਾ ਖੇਤ ਉਜਾੜ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕੁਛ ਬਾਕੀ, ਨਹੀ ਰਹੀ ਹੈ ਅਤ ਰਾਇ ਨੈ ਪਿਆਦੇ ਕਰ ਦਿੱਤੇ।। ਤਬ ਬਾਬੇ ਜੀ ਆਖਿਆ ਰਾਇ ਜੀ ਇਸ ਦਾ ਕੁਝ ਨੁਕਸਾਨ ਨਹੀ ਹੋਇਆ ਇਹੁ ਝੂਠ ਆਖਦਾ ਹੈ ਤਬ ਰਾਇ ਨੈ ਖੇਤ ਦੇਖਨੈ ਵਾਸਤੇ ਆਦਮੀ ਭੇਜੇ ਜਾ ਦੇਖੈ ਤਾ+ ਏਕ ਪਠਾ ਭੀ ਭੈਸ+ ਨਾਹੀ ਖਾਦਾ ਖੇਤ ਜਿਉ ਕਾ ਤਿਉ ਹੈ।। ਉਨਾ ਆਹਨ ਆਖਿਉਸ ਤਬ ਰਾਇ ਸੁਣ ਕੈ ਹੈਰਾਨ ਹੋਇ ਗਇਆ।। ਆਖਿਉਸ ਕਾਲੂ ਤੇਰਾ ਪੁਤ੍ਰ ਬਡਾ ਖੁਦਾਇਦਾ ਨਜੀਕੀ ਹੈ ਤਾ ਰਾਇ ਨੈ ਬਾਬੇ ਨੂੰ ਵਿਦਿਆ ਕੀਤਾ ਆਦਰ ਨਾਲ।। ਬੋਲੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ ਏਕ ਦਿਨ ਫੇਰ ਕਾਲੂ ਆਖਿਆ ਜੋ ਬੇਟਾ ਤੂੰ ਅਪਨੀ ਖੇਤੀ ਦੇ ਬਨੈ ਜਾਇ ਬੈਠਿਆ ਕਰਤਾ ਬਹੁਤ ਭਲਾ ਹੈ ਤੇਰੀ ਸੁਰਤ ਭੀ ਠੈਹਰੀ ਰਹੇਗੀ।। ਆਪਣੇ ਖੇਤ ਕੀ ਰਾਖੀ ਹੋਇਗੀ ਤਬ ਬਾਬਾ ਜੀ ਖੇਤ ਕੈ ਬਨੈ ਜਾਇ ਬੈਠੇ ਰਾਖੀ ਵਾਸਤੇ।। ਤਾ ਜੋ ਕੋਈ ਜਾਨਵਰ ਖੇਤ ਖਾਨੈ ਕੋ ਜਾਏ ਪਰੈ ਤਾ ਬਾਬਾ ਜੀ ਠਾਕੈ ਨਹੀ।। ਸਾਰੈ ਮੁਲਕ ਗਾਉ ਦੇ ਪੰਖੀ ਪਸੂ ਬਾਬੇ ਦੇ ਖੇਤ ਜਾਇ ਬੈਠੇ।। ਖਾਵਨ ਚੁਗਨ ਬਾਬਾ ਜੀ ਵਰਜੇ ਨਾਹੀ ਕਾਲੂ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਜਾਇਆ ਆਖਿਆ ਤੇਰੇ ਪੜ੍ਹਨੈ ਸਭ ਬਨਿਆ ਬਨਾਇਆ ਖੇਤ ਉਜਾੜ ਸੁਟਾ।। ਤਬ ਕਾਲੂ ਆਇਕੈ ਦੇਖਣ ਲਗਾ ਖੇਤ ਪਸੂ ਪੰਖੀ ਸੋ ਭਰਾ ਹੋਇਆ ਦੇਖਿਆ।। ਆਖਿਓਸੁ ਬਚਾ ਖੇਤ ਦੀ ਰਾਖੀ ਕਰਣੀ ਸੀ ਕਿ ਉਜਾੜ ਦੇਨਾ ਸੀ।। ਤਬ ਬਾਬੇ ਆਖਿਆ ਪਿਤਾ ਜੀ ਆਸਾ ਖੇਤ ਕੀ ਰਾਖੀ ਕੀਤੀ ਹੈ ਤੁਸੀ ਲਣਗੇ ਤਬ ਜਾਣੋਗੇ।। ਤਬ ਕਾਲੂ ਜੀ ਨੈ ਕੇਤੇ ਦਿਨੋ ਕੇ ਬਾਦ (2ਅ)

ਖੇਤ ਕਟਾਇਆ ਦਾਣਿਆ ਬੋਹਲ ਬਨਾਇਆ।। ਮਿਲਿਆ ਸਭ ਕੇ ਖੇਤੋ ਸੋ ਦੂਣਾ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਪਾਇ ਤਬ ਹੈਰਾਨ ਹੋਇ ਗਇਆ।। ਤਬ ਰਾਇ ਨੇ ਬੁਲਾਇ ਕੇ ਕਾਲੂ ਨੂੰ ਆਖਿਆ ਦੇਖ ਤੇਰੇ ਪੁਤ ਦਾ ਤਮਾਸਾ ਇਸ ਦੀ ਗਲ ਕੋਈ ਲਿਖੀ ਨਹੀ ਜਾਂਦੀ ਏਹ ਕੋਈ ਖੁਦਾਇਦਾ ਬੜਾ ਪਿਆਰਾ ਹੈ ਇਸ ਦਾ ਅਦਬ ਕਰਣਾ।। ਬੋਲੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ।। ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ।। ਏਕ ਦਿਨ ਬਾਬਾ ਜੀ ਮਾਲ ਕੇ ਬਿਰਛ ਤਲੇ ਸੁਤੇ ਪਏ ਹੋ।। ਜਿਉ ਸੁਤੇ ਤੋ ਤੀਸਰਾ ਪੈਹਰ ਬੀਤ ਗਇਆ।। ਉਸ ਰਾਹ ਜਾਇ ਦੀ ਮਵਾਜੀਆ ਆਈ।। ਜੋ ਦੇਖੈ ਤੋ ਸਭ ਦਰਖਤਾ ਦੀ ਪਰਛਾਹੀ ਜਾਂਦੀ ਹੋਈ ਹੈ। ਅਰ ਉਸ ਦਰਖਤ ਦੀ ਪਰਛਾਹੀ ਜਿਉ ਕੀ ਤਿਉ ਹੈ।। ਤਬ ਰਾਇ ਪੁਛਿਆ ਇਹ ਮੜੁਰ ਕਉਨ ਹੈ ਜਰਾਇ ਦੇਖੋ ਦੇਖੈ ਤੋ ਕਾਲੂ ਦਾ ਪੁਤ ਨਾਨਕ ਹੈ।। ਤਬ ਰਾਇ ਨੇ ਸਲਾਮ ਕੀਆ।। ਅਤੇ ਕਹਿਆ ਜੋ ਦੋਸਤ ਖੁਦਾਇਦਾ ਹੈ ਬੋਲੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ।। ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ।। ਫਿਰ ਬਾਬਾ ਜੀ ਨਾ ਕਿਸੀ ਨਾਲ ਬੋਲੈ ਨਾ ਬਾਤ ਕਰੈ ਬੈਠੇ ਤੋ ਬੈਠੇ ਹੀ ਰਹੇ ਪੜੈ ਤੋ ਪੜੈ ਹੀ ਰਹੈ।। ਬਹੁਤ ਦਿਨ ਇਸੀ ਤਰਾ ਬਤੀਤ ਹੋਏ ਤਬ ਕਾਲੂ ਨੂੰ ਲੋਕਾ ਆਖਿਆ ਤੂੰ ਪੁਤ ਦੀ ਖਬਰ ਲੈਦਾ ਨਾਹੀ ਏਕ ਪੁਤ ਤੇਰਾ ਹੈ ਉਸਦਾ ਇਹ ਹਾਲ ਹੈ ਉਸ ਦਾ ਦੁਖ ਸੁਖ ਕੁਛ ਮਲੂਮ ਨਹੀ ਹੋਦਾ ਹੋਈ ਸੋਆਚਰ ਬੈਦ ਸਦ ਕੈ ਦੇਖਾਉ ਜੋ ਕਿਆ ਬੇਦਨ ਹੈ ਤਬ ਕਾਲ ਬੈਦ ਕੋ (30)

ਬੁਲਾਇ ਲਿਆਇਆ।। ਬਾਬਾ ਜੀ ਖਾਣ ਪਰਪੜੇ ਤਬ ਬੈਦ ਹਾਥ ਪਕੜ ਕੈ ਨਾਰੀ ਦੇਖਣ ਲਗਾ।। ਤਬ ਬਾਬਾ ਜੀ ਬੋਲਿਆ।। ਸਲੋਕ ਮਹਲਾ੧।।

ਵੈਦ ਬੁਲਾਇਆ ਵੈਦਗੀ ਪਕੜਿ ਢੰਢੋਲੇ ਬਾਂਹ।। ਭੋਲਾ ਵੈਦ ਨ ਜਾਣਈ ਕਰਕ ਕਲੇ ਜੇ ਮਾਹਿ।। ਮ:2।। ਵੈਦ ਵੈਦ ਸੁਵੈਦ ਤੂੰ ਪਹਿਲਾ ਰੋਗ ਪਛਾਣ, ਐਸਾ ਦਾਰੂ ਲੋੜਿ ਲੁਹ ਜਿਤ ਵੰਞੈ ਰੋਗਾ ਆਣ ਤਬ ਬੈਦ ਨੇ ਬਾਂਹ ਹੱਥ ਛੱਡ ਦਿਤਸੁ।। ਤਬ ਆਖਣਸੈ ਭਾਈ ਇਸ ਨੂੰ ਰੋਗ ਕੁਛ ਨਾਹੀ ਏ ਪਰਦੁਖ ਨਿਵਾਰਨ ਹੈ ਇਸ ਦੀ ਲੀਲਾ ਕੁਛ ਆਖੀ ਨਹੀ ਜਾਂਦੀ।। ਬੈਦ ਨਮਸਕਾਰ ਕਰਕੇ ਉਠ ਘਰ ਗਇਆ।। ਬੋਲੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ।। ਤਬ ਬਾਬਾ ਜੀ ਬਹੁਤ ਉਦਾਸ ਰਹੇ ਤਬ ਕਾਲੂ ਜੀ ਦੇਖਿਆ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਇਨਕਾ ਮਨ ਲਗਦਾ ਨਹੀ ਕੁਛ ਧੰਧਾ ਕਰੇ ਤੋ ਭਲਾ ਹੈ ਤਬ ਆਖਿਓਸ ਬਚਾ
ਤੂੰ ਖੇਤੀ ਦਾ ਉਦਮ ਕਰਿ।। ਤੇਰਾ ਮਨ ਪਰਚਿਆ ਰਹੇ।। ਅਤੇ ਗੁਦਗਨ ਹੋਵੇ।।
ਤਬ ਬਾਬੇ ਜੀ ਆਖਿਆ ਪਿਤਾ ਜੀ ਅਸਾ ਖੇਤੀ ਕੀਤੀ ਹੈ ਤਬ ਕਾਲੂ ਆਖਿਆ
ਤੇਰੀ ਖੇਤੀ ਤੋ ਨਜ਼ਰ ਨਹੀ ਆਉਂਦੀ।। ਤਬ ਬਾਬੇ ਆਖਿਆ ਪਿਤਾ ਜੀ
ਅਸੀ ਐਸੀ ਖੇਤੀ ਕੀਤੀ ਹੈ ਜੋ ਦਿਨ ਦਿਨ ਸਵਾਈ ਹੋਵੈਗੀ।। ਭਾਈ ਬੰਦ
ਕੁਲ ਕੁਟੰਬ ਸਭ ਵਰਸਾਵੈਗਾ।। ਤੋਟ ਨਾ ਆਵੈਗੀ।। ਹਮਾਰੀ ਨਾਮ ਕੀ
ਖੇਤੀ ਹੈ ਤਬ ਕਾਲੂ ਚੁਪ ਕਰ ਰਹਿਆ ਤਬ ਸਭ ਪਰਵਾਰ ਆਖਿਆ ਤੂੰ ਨਾਨਕ
ਜੀ ਦੇ ਵਿਵਾਹ ਦੀ ਫਿਕਰ ਕਰਿ।। ਤਬ ਕਾਲੂ ਬਾਬੇ ਜੀ ਦੀ ਸ਼ਗਾਈ ਕਰਵਾਈ।।
ਅਰ ਵਿਵਾਹ ਕਾ ਸਰੰਜਾਮ ਕੀਆ ਤਾਂ ਮੂਲੇ ਚੰਦ ਕੇ ਘਰ ਕਾਲੂ ਬਾਬੇ ਜੀ ਦੀ
ਬਰਾਤ ਲੇਕਰ ਚਢਿਆ ਬਰਾਤ ਜਾਇ ਦਾਖਲ ਹੋਈ।। ਬਡੇ ਅਨੰਦ ਸੋ ਬਿਆਹ
ਹੋਇਆ ਜਿਸ ਜਿਸ ਉਸ ਵਕਤ ਦਰਸਨ ਕੀਤਾ ਸੋ ਨਿਹਾਲ ਹੋਇਆ ਕਉ ਮਹਮਾ
ਕਹੀ ਜਾਇ ਤਬ ਬਿਆਹ ਕਰਕੇ ਬਾਬਾ ਘਰ ਆਇਆ ਅਨੰਦ ਵਧਾਈ ਹੋਈ
ਬੋਲੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ।। ਸਾਖੀ ਹੋਰ (3ਅ)

ਚਲੀ।। ਫਿਰ ਬਾਬੇ ਦੀ ਸੁਰਤਿ ਕਹੀ ਠਹਰੇ ਨਾਹੀ।। ਕਾਲੂ ਦੇਖਨੇ ਬਹੁਤ
ਦਿਲਗੀਰ ਹੋਇਆ ਕਿਆ ਫਿਕਰਿ ਕਰੀਐ ਜੋ ਨਾਨਕ ਦਾ ਜੀਅ ਠਹਰੇ।।
ਤਬ ਕਾਲੂ ਆਖਿਆ ਬਚਾ ਤੂੰ ਕਿਛ ਬੈਪਾਰ ਕਰੈ।। ਤਉ ਬੀਸ ਰੁਪਈਏ ਪੂੰਜੀ
ਦਿੱਤੀ ਨਾਲ ਹਲੂਅਦਿਤਾ।। ਜੋ ਸੂਤ ਮਹੀਨ ਲੈ ਆਵਹੁ ਤਬ ਬਾਬਾ ਸੂਤ ਸੇਨ ਕੋ
ਚਲੇ।। ਆਗੇ ਚਲੇ ਤੋ ਏਕ ਜੰਗਲ ਮੈ ਬਹੁਤ ਸਾਧੂ ਬੈਠੇ ਡਿਠੇ।। ਉਨਾ ਪਾਸ ਬਾਬਾ
ਜੀ ਜਾਇ ਬੈਠੇ।। ਹਰਿ ਕੀ ਚਰਚਾ ਹੋਈ।। ਤਬ ਬਾਬਾ ਜੀ ਬੀਸੋ ਰੁਪਈਏ
ਸਾਧਾ ਕੇ ਆਗੇ ਭੁਖੇ ਆਗੇ ਰਖ ਕੇ ਘਰ ਕੋ ਫਿਰ ਆਏ।। ਤਬ ਕਾਲੂ ਜੀ ਪੁਛਿਆ
ਬਚਾ ਸੌਦਾ ਲਿਆਇ ਹਉ ਸੋ ਦੇਖਉ।। ਬਾਬੇ ਆਖਿਆ ਪਿਤਾ ਜੀ ਅਸੀ ਬਡੇ
ਨਫੇ ਦਾ ਸਉਦਾ ਕਰ ਆਏ ਹੈ ਤਬ ਟਹਲੀਏ ਆਖਿਆ ਜੋ ਰੁਪਈਏ ਫਕੀਰਾਂ ਕੋ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਦੇਕਰ ਉਠਿ ਆਇਆ ਹੈਨ ਸੁਨਿ ਕਰ ਕਾਲੂ ਬਹੁਤ ਦਿਲਗੀਰ ਹੋਇਆ।। ਗਮਾ ਕਰਨ ਲਗਾ।। ਤਬ ਰਾਇ ਬੁਲਾਰ ਸੁਣਿਆ ਕਾਲੂ ਕੋ ਸਦਿ ਕੇ ਆਖਣੈਸੁ ਨਾਨਕ ਨੂੰ ਦਿਲਗੀਰ ਮਤ ਕਰਨਾ।। ਏ ਹ ਪਰਮੇਸਰ ਦਾ ਪੂਰਾ ਹੈ ਤਾ ਕਾਲੂ ਜੀ ਖਿਮਾ ਕਰਿ ਰਹਿਆ।। ਬੋਲੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ।। ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ।। ਤਬ ਕਾਲੂ ਦੇਖਿਆ ਨਾਨਕ ਬਹੁਤ ਉਦਾਸ ਰਹਤਾ ਹੈ ਕਿਆ ਫਿਕਰ ਕਰੀਏ ਤਬ ਸਲਾਹ ਕੀਤੀ ਜੋ ਨਾਨਕ ਜੈ ਰਾਮ ਪਾਸ ਭੇਜੀਏ।। ਤਬ ਕਾਲੂ ਬਾਬੇ ਨੂੰ ਆਖਿਆ ਤੁਹਾ ਭਹਨੋਈ ਜੈ ਰਾਮ ਖਾਨ ਦਾ ਦੀਵਾਨ ਹੈ ਸੁਲਤਾਨਪੁਰ ਵਿਚਿ।। ਤੂੰ ਉਥੇ ਜਾਇ ਜੋ ਕਮ ਕਾਜ ਭੀ ਹੋਵੈਗਾ।। ਤੇਰੀ ਬੁਹਤ ਭੀ ਹੋ ਜਾਗੈਗੀ ਤਬ ਬਾਬੇ ਜੀ ਆਖਿਆ ਭਲਾ ਜੀ ਤਬ ਬਾਬੇ ਤਿਆਰੀ ਕੀਤੀ।। ਜਬ ਬਾਬਾ ਜੀ ਚਲਣ ਲੱਗੇ ਤਬ ਮਾਤਾ ਬਾਬੇ ਜੀ ਕਾ ਕਬੀਲਾ ਆਖਨ ਲਗੀ ਜੀ ਮੇਹਰਬਾਨ ਤੁਸੀ ਏਥੇ ਸਾਨੂੰ ਨਜਰ ਆਉਦੇ ਸੇ ਅਤ ਮੁਹੋ ਨਹੀ ਸੇ ਬੁਲਾਵਦੇ ਤਾ ਮੇਰੀ (48)

ਪਾਤਸਾਹੀ ਸੀ।। ਤਾ ਬਾਬੇ ਆਖਿਆ ਅਸੀ ਤੇਰੇ ਪਾਸ ਨੇਰੇ ਹੀ ਹਾ ਚਿੰਤਾ ਨਾ ਕਰੋ ਤੇਰੀ ਪਾਤਸ਼ਾਹੀ ਜੁਗੋ ਜਗ ਹੋਵੇਗੀ ਇਹ ਕਹਿ ਕਿ ਬਾਬਾ ਸੁਲਤਾਨਪੁਰ ਗਏ ਸੁਲਤਾਨ ਪੁਰ ਜਾਇ ਪਹੁੰਚੇ ਜੈਰਾਮ ਦੇਖ ਕੇ ਬਹੁਤ ਰਾਜੀ ਹੋਇਆ ਅਰ ਨਵਾਬ ਨੂੰ ਜਾਇ ਕਰ ਆਖਿਓ ਸਾਜੋ ਨਾਨਕ ਦਾ ਦਰਮਾਹਾ ਅਰ ਖਿਦਮਤ ਕਰ ਦੀਜੀਏ ਬੁਰਾ ਕਮ ਦਾ ਆਦਮ ਹੈ।। ਤਬ ਨਵਾਬ ਨੇ ਮੋਦੀਖਾਨਾ ਸਪੁਰਦ ਕੀਤਾ ਤਬ ਬਾਬਾ ਜੀ ਮੋਦੀਖਾਨੇ ਪਰ ਬੈਠੇ ਜੋ ਕੋਈ ਅਰਥੀ ਜਾਚਨਾ ਕਰੇ ਸੋ ਬਾਬਾ ਜੀ ਸਭ ਕਾ ਮਨੋਰਥ ਪੂਰਾ ਕਰੇ ਕਿਸਨੇ ਖਾਨ ਨੂੰ ਆਖਿਆ ਜੋ ਤੇਰਾ ਮੋਦੀਖਾਨਾ ਨਾਨਕ ਲੁਟਾਇ ਦੀਆ ਹੈ ਤਬ ਖਾਨ ਨੇ ਅਹਨ ਕਰ ਮੋਦੀਖਾਨੇ ਦੀ ਖਬਰ ਲਈ।। ਤੋ ਸਭ ਕੁਛ ਦੂਨੋ ਦੂਨਾ ਡਿਠਾ, ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ ਹੋਇਆ।। ਆਖਿ ਵੈਸੁ ਮੇਰਾ ਸੋਹੀ ਬੜਾ ਦਿਆਨਤਦਾਰ ਹੈ ਖਾਬੇ ਜੀ ਦੀ ਬਹੁਤ ਉਸਤਤ ਕੀਤੋਸੁ।। ਘਰ ਕੋ ਗਇਆ।। ਅਰ ਬਾਬੇ ਜੀ ਨੇ ਰਾਤ ਨੋ ਟਹਲ ਹੋਤਾ ਸਾ।। ਅਰ ਪਹਰ ਰਾਤ ਰਹਦੀ ਦਰੀਆਉ ਕੋ ਇਸਨਾਨ ਕੋ ਜਾਤੇ ਥੇ ਇਕ ਦਿਨ ਜੋ ਇਸਨਾਨ ਕੋ ਗਏ ਜਿਓ ਵੇਈ ਵਿਚਿ ਜਾਇ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਤਿਉ ਫਿਰ ਨਿਕਲੇ ਨਾਹਿ ਪਹਰ ਦਿਨ ਤਕ ਟਹਲੀਆ ਦੇਖਦਾ ਰਹਾ ਜਬ ਨਾ ਨਿਕਲੇ ਤਬ ਕਪੜੇ ਲੈਕਰ ਘਰ ਆਇਆ।। ਜੈਰਾਮ ਸੋ ਕਹਿ ਵੈਸੁ ਜੋ ਨਾਨਕ ਪਹਰਗਤ ਨੋ ਨਦੀ ਨਹਾਵਣ ਪਇਆ ਸੋ ਨਿਕਲੋ ਨਾਹੀ ਤਬ ਜੈਰਾਮ ਸੁਣ ਕਰ ਬਹੁਤ ਦਿਲਗੀਰ ਹੋਇਆ ਨਵਾਬ ਨੂੰ ਜਾਇ ਕਰ ਖਬਰ ਦਿਤਿ ਵੈਸੁ ਤਬ ਨਵਾਬ ਨੇ ਜਾਲ ਭੇਜਵਾਏ।। ਬਹੁਤ ਤਲਾਸ ਕਰਿ ਵੈਸੁ ਨਾ ਪਾਇਆ।। ਤਬ ਤਿਨ ਦਿਨ ਤਿਨ ਰਾਤ ਬਤੀਤ ਹੋਈ।। ਤਬ ਬਾਬਾ ਜੀ ਨਹੀ ਸੋ ਨਿਕਲੇ।। ਨਿਕਲ ਕਰਏ ਹੀ ਅਵਾਜ਼ ਕਰਕੇ ਨਿਕਲੇ ਜੋ ਨਾ ਕੋਈ ਹਿੰਦੂ ਨਾ ਕੋਈ ਮੁਸਲਮਾਨ ਹੈ।। ਏਹ ਬਾਤ ਖਾਨ ਨੇ ਸੁਣੀ ਜੋ ਨਾਨਕ (4 ਅ)

ਦਰਿਆਉ ਵਿਚੋ ਨਿਕਲਿਆ ਹੈ ਅਰ ਐਸੇ ਕਹਿਦਾ ਹੈ।। ਤਬ ਖਾਨ ਨੇ ਆਦਮੀ ਭੇਜਿਆ ਜੋ ਵਾਸਤੇ ਖੁਦਾਇਦੇ ਦਿਦਾਰ ਦੇਓ।। ਤਬ ਬਾਬਾ ਜੀ ਖਾਨ ਪਾਸ ਗਏ।। ਤਬ ਖਾਨ ਨੇ ਬਹੁਤ ਅਦਬ ਕੀਤਾ।। ਅਰ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ ਹੋਇਆ।। ਤਬ ਨਿਵਾਜ ਕਾ ਵਖਤ ਥਾ।। ਨਵਾਬ ਨਿਵਾਜ ਪਰ ਖੜਾ ਹੁਆ।। ਅਰ ਕਾਜੀ ਭੀ ਨਿਵਾਜ ਪਰ ਖੜਾ ਹੁਆ।। ਤਬ ਬਾਬਾ ਜੀ ਪਾਸ ਖੜੇ ਹੋ ਰਹੇ ਜਬ ਕਾਜੀ ਨਿਵਾਜ ਪੜਨ ਲਗਾ ਤਬ ਬਾਬਾ ਜੀ ਹਸੇ ਜਬ ਕਾਜੀ ਨਿਵਾਜ ਪੜ ਚੁਕਾ ਤਬ ਨਵਾਬ ਕੋ ਆਇਓਸ ਦੇਖੋ ਹਿੰਦੂ ਹਮਾਰੀ ਨਿਵਾਜ ਕੋ ਹਸਦਾ ਹੈ ਤਬ ਨਿਵਾਬ ਬਾਬਾ ਆਖਿਆ।। ਨਾਨਕ ਜੀ ਤੁਸੀ ਨਿਵਾਜ ਪੜਦੇ ਕੋ ਕਿਉ ਹਸੇ ਹੋ।। ਤਬ ਬਾਬੇ ਆਖਿਆ ਕਾਜੀ ਜੀ ਨਿਵਾਜ ਕਬੂਲ ਨਹੀ ਪਈ।। ਕਾਜੀ ਕੇ ਘਰ ਘੋੜੀ ਵਿਆਈ ਹੈ ਐਗਣੇ ਸੇ ਕੋਈ ਹੈ ਕਾਜੀ ਕੀ ਸੁਰਤ ਉਹਾ ਗਈ ਜੋ ਬਛੇਰੀ ਕੂ ਈ ਸੇ ਨਾ ਪੜੇ ਕਾਜੀ ਨਾਈਮਾਨ ਉਚਨਾਥਾ।। ਅਰ ਨਵਾਬ ਕਾਜੀ ਨੂੰ ਆਖਿਆ ਕਾਜੀ ਨਾਨਕ ਨੂੰ ਬੁਲਾਵਨਾ ਜੁਨਾਹ ਹੈ।। ਏ ਖੁਦਾ ਇ ਦਾ ਬਡਾ ਦੋਸਤ ਹੈ ਤਬ ਬਾਬੇ ਜੀ ਕੋ ਜੈਰਾਮ ਘਰ ਲੈ ਆਇਆ।। ਅਰ ਬਹੁਤ ਉਪਦੇਸ ਕੀਤਾ ਤੁਸੀ ਕਪੜੇ ਪਹਨੋ ਤਬ ਬਾਬਾ ਜੀ ਕਪੜੇ ਪਹਰੇ ਨਾਹੀ ਜਤਨ ਬਹੁਤ ਕਰ ਰਹਾ ਸੰਸਾਰ ਕੀ ਬਾਤ ਕੋਈ ਪਿਆਰੀ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਲਗੇ ਨਾ ਹੀ ਮਰਦਾਨਾ ਢਾਢੀ ਤੁਲਵੈਹੀ ਸੇ ਬਾਬੇ ਜੀ ਦੇ ਖਬਰ ਨੂੰ ਆਇਆ ਥਾ।। ਤਿਸ ਨੋ ਬਾਬਾ ਜੀ ਸਾਥ ਲੈਕਰ ਉਦਾਸ ਹੋ ਕਰ ਬਾਹਿਰ ਕੋ ਨਿਕਲੇ ਬਹੁਤ ਧਰਤੀ ਕਾ ਗਵਨ ਕੀਤਾ ਤਬ ਸਮੇਰਪਰ ਭੀ ਸਿਧ ਸੇ ਗੋਸਟ ਹੋਈ ਤਹਾਂ ਸਮੇ ਇਕਰ ਨਾਨਕ ਮਤਾ ਅਸਥਾਪਨ ਕੀਤਾ।। ਇਤਨੇ ਸੇ ਬਾਹਰ ਬਰਸ ਬਤੀਤ ਭਏ ਤਬ ਨਾਨਕ ਫਿਰ ਸੁਲਤਾਨਪੁਰ ਆਏ। (50)

ਤਬ ਜੈਰਾਮ ਕੇ ਘਰ ਆਏ।। ਤਬ ਬੀਬੀ ਨਾਨਕੀ ਜੀ ਨੇ ਮਰਦਾਨੇ ਸੇ ਪੁਛਿਆ ਸੋ ਤੂੰ ਅਰ ਬਾਬਾ ਨਾਨਕ ਕਿਥਉ ਆਏ ਹੈਨ ਤਾ ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਆ ਜੋ ਅਜ ਤੋ ਆਏਗੈ, ਬਡੇ ਬਡੇ ਸਿਧ ਪਾਪਾ ਸੋ ਗੋਸਟ ਭਈ ਹੈ ਬਾਬੇ ਨੇ ਸਭ ਕੋ ਜਿਤਿਆ ਹੈ।। ਅਉਰ ਕੋ ਉਨ ਕਉਨ ਜਾਗਾ ਕੀ ਖਬਰ ਦੇਵੇ।। ਇਹ ਤਾ ਕੋਈ ਬਡਾ ਭਗਤ ਹੈ।। ਇਸਦੀ ਮਹਮਾ ਲਖੀ ਨਹੀ ਜਾਂਦੀ।। ਤਬ ਬੀਬੀ ਆਖਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਫੇਰ ਇਅਹ ਗਲ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਨਹੀ ਦਸਨੀ।। ਪਰਮੇਸਰ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਗਲ ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਨਹੀ ਦਸੀਦੀ ਤਬ ਬਾਬਾ ਜੀ ਸਮੇਤ ਮਰਦਾਨੇ ਤੁਲਵੈਹੀ ਆਏ ਤਾ ਬਾਬਾ ਜੀ ਬਸੇਤ ਮਰਦਾਨਾ ਘਰ ਆਇਆ।। ਮਾਤਾ ਜੀ ਨੇ ਪਾਸ ਆਸੀਸ ਕੀਤੀਆ ਸੁ।। ਤਬ ਮਾਤਾ ਜੀ ਪੁਛਿਅਸੁ ਮਰਦਾਨਾ ਕਿਸੇ ਵਲ ਮੇਰੇ ਸੁਪਤ੍ਰ ਕੋ ਭੀ ਛਿਠਵੋਸੁ।। ਤਬ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆਸੁ ਬਾਹਰ ਬਰਸ ਤੇਰੇ ਪੁਤ੍ਰ ਨਾਲ ਫਿਰਦਾ ਆਇਆ ਹਉ।। ਬਾਹਰ ਖੂਏ ਉਪਰ ਬੈਠਾ ਹੈ ਤਬ ਮਾਤਾ ਜੀ ਮਰਦਾਨੇ ਸਉ ਪੁਛਿਆ ਬਾਬੇ ਦੇ ਪਾਸ ਆਈ।। ਦੇਖ ਕਰ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਸੰਨ ਭਈ।। ਬਾਬਾ ਜੀ ਮਾਤਾ ਜੀ ਦੇ ਚਰਨਾ ਪਰ ਗਿਰੇ ਤਬ ਮਾਤਾ ਜੀ ਆਖਿਆ ਬੇਟਾ ਮੈ ਵਾਰੀ ਘੋਲੀ ਮੈ ਸਦਕੇ ਕੀਤੀ ਉਸ ਰਾਹਕੋ ਜਿਨ ਰਾਹ ਨੂੰ ਆਇਆ ਹੈ।। ਤਬ ਮਾਤਾ ਜੀ ਬਹੁਤ ਬੈਰਾਗ ਕੀਆ ਬਾਬਾ ਜੀ ਭੀ ਬੈਰਾਗ ਕਰਨੇ ਲਗੇ ਤਬ ਮਾਤਾ ਜੀ ਕਹਿਆ ਬਚਾ ਘਰ ਚਲੋ।। ਤਬ ਬਾਬੇ ਜੀ ਆਖਿਆ ਮਾਤਾ ਜੀ ਅਸੀ ਤੁਸਾਡੇ ਦਰਸ਼ਨ ਨੂੰ ਆਵੇਗਾ, ਅਜੇ ਆਤਮਾ ਸਾਡਾ ਬਹੁਤ ਉਦਾਸ ਹੈ ਇਤਨੇ ਸੇ ਬਾਬਾ ਕਾਲੂ ਜੀ ਬਸਤ ਮਿਠਆਈਏ ਘੋੜਾ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਸਭ ਆਏ।। ਬਾਬਾ ਜੀ ਕੁਛ ਕਬੂਲ ਕੀਤੇ ਨਾਹੀ ਤਬ ਬਾਬੇ ਕਾਲੂ ਆਖਿਆ ਬਚਾ ਪ੍ਰਸਾਦ ਖਾਹੋ ਬਸਤਰ ਪਹਿਨੋ ਘਰ ਚਲੋ ਮੇਰੇ ਘਰ ਹੋਰੁ ਸਭ ਕੁਛ ਹੈ ਤੇਰੇ ਬਿਨਾ ਕੋਈ ਬਸਤ ਸੁਖਦਾਇਕ ਨਹੀ ਤਾ ਬਾਬੇ ਜੀ ਕਹਿਆ ਪਿਤਾ ਜੀ

(5 ਅ)

ਸਾਡੀ ਸੁਰਤ ਲਗਦੀ ਨਹੀ ਇਅਹ ਕਰਕੇ ਫਿਰ ਉਠ ਚਲੇ।। ਪਿਛੇ ਸੇ ਮਰਦਾਨਾ ਭੀ ਜਾਇ ਮਿਲਿਆ।। ਤਬ ਚਲੇ ਚਲੇ ਕਾਬਲ ਮੋ ਗਏ ਮੀਰ ਬਾਬਰ ਸੋ ਮੁਲਾਕਾਤ ਹੋਈ।। ਮੀਰ ਬਾਬਰ ਨੇ ਭਾਂਗ ਕਾ ਕਦਕੌਲ ਆਗੇ ਰੱਖਿਆ ਕਹਾ ਫਕੀਰ ਸਾਹਿਬ ਭਾਂਗ ਖਾਈਏ।। ਤਾ ਬਾਬੇ ਜੀ ਕਹਿਆ ਮੀਰ ਜੀ ਹਮ ਐਸੀ ਭਾਂਗ ਸਾਕੀ ਹੈ ਜਿਸਦਾ ਨਸਾ ਉਤਰਦਾ ਨਹੀ ਤਬ ਬਾਬਰ ਹਥ ਬਾਂਨ ਕੇ ਬਲੈਤੀ ਕੀਆ।। ਹਮ ਕੋ ਹਿੰਦੁਸਤਾਨ ਕੀ ਪਾਤਸਾਹੀ ਮਿਲੈ।। ਤਬ ਬਾਬੇ ਬਚਨ ਕੀਤਾ ਜੋ ਤੈਨੂੰ ਹਿੰਦੁਸਤਾਨ ਦੀ ਪਾਤਸਾਹੀ ਮਿਲੇਗੀ ਤਬ ਉਅਹ ਸੋ ਚਲੇ।। ਆਣ ਤੇ ਆਵਤੇ ਇਕ ਜਾਗਹ ਪਰ ਆਏ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਮਹਰਵਹਨ ਬਛੀ ਭੁਖ ਲਗੀ ਹੈ ਤਾਂ ਬਾਬੇ ਜੀ ਆਖਿਆ ਮਰਦਾਨਿਆ ਇਅਹ ਲੜਕਾ ਦੁਬਿਆਂ ਚਰਾਵਤਾ ਹੈ ਇਸਦਾ ਨਾਉ ਹਸਨ ਹੈ ਤੂ ਉਸ ਤੇ ਦੁਧਲੇ ਆਉ ਜਾਇ ਕਰ ਤਬ ਮਰਦਾਨੇ ਹਸਨ ਸੋ ਦੁਧ ਮੰਗਿਆ ਹਸਨ ਕਹਿਆ ਮੇਰੀ ਦੁੰਮੀ ਦੁਧ ਚੋਤੀ ਨਹੀ ਤਬ ਬਾਬੇ ਜੀ ਕਹਿਆ ਹਮਾਰੇ ਬਚਨ ਕਰ ਦੁਸ ਹੋਇਆ।। ਤੂੰ ਦੁਇ ਕੇ ਤਬ ਹਸਨ ਦੁਧ ਦੁਹਨੇ ਲਗਾ ਮਰਦਾਨੇ ਨਓ ਭਾਡਾ ਭਰ ਦੀਆ।। ਤਬ ਹਸਨ ਬਾਬੇ ਕੇ ਚਰਨਾ ਪਰ ਪੜਾ ਬਾਬੇ ਜੀ ਬਡੀ ਖੁਸ਼ੀ ਕੀਆ ਬਚਨ ਕੀਆ ਹਸਨ ਅਬਦਾਲ ਬਡਾ ਅਉਲੀਆ ਹੋਇ ਗਇਆ।। ਉਸ ਕੋ ਓਹਾ ਹੀ ਛਡ ਕਰ ਬਾਬਾ ਜੀ ਚਲੇ।। ਸੇਖ ਫਰੀਦ ਕੇ ਪਵਨ ਆਇ ਕਰ ਨਿਕਲੇ।। ਤੀਨ ਕੋ ਸਪਰ ਜੰਗਲ ਮੋ ਬੈਠੇ ਮਰਦਾਨਾ ਨੋ ਆਖਿਆ ਜੋਰ ਬਾਬਾ ਬਜਾਉ।। ਸਬਦ ਉਚਾਰ ਹੋਇਆ।। ਆਪੇ ਪਟੀ ਕਲਮ ਆਪ ਉਪਰ ਲੇਖ ਭੀ ਤੂੰ ਏਕ ਕਹਿ ਨਾਨਕਾ ਦੂਜਾ ਕਾਹੇ ਕੂ।। ਦੂਜਾ ਕਾਹੇ ਸਿਮਰੀਏ ਜੰਮੇ ਤੇ ਮਰ ਜਾਏ।। ਏਕ ਸਿਮਰੋ ਨਾਨਕਾ ਜਲ ਥਲ ਰਹਿਆ ਸਮਾਏ।। ਇਅਹੁ ਸਬਦ ਸੇਖ ਕਮਾਲ ਕੇ ਸੁਨਾਵੈ ਸਿੱਖ ਇਬਰਾਹੀਮ ਸੇਖ ਫਰੀਦ ਕਾ ਪਤਾ ਤਿਸਦਾ ਦੇਲਾ ਸੇਖ (6 ੳ)

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਕਮਾਲ ਖ+ ਵਹ ਲਕੜੀਅ+ ਚਲਦਾ ਸਾ ਬਾਬੇ ਦੀ ਬਾਨੀ ਸੁਣ ਕਰ ਆਏ ਅਪਣੇ ਪੀਰ ਕੋ ਜਾਇ ਕਰ ਕਹਿਆ ਜੋ ਬਡਾ ਵਲੀ ਖੁਦਾਇ ਦਾ ਆਇਆ ਹੈ ਅਪਨੀ ਕਲਾਮ ਆਖਦਾ ਹੈ ਪੀਰ ਬਾਬੇ ਕਾ ਬਚਨ ਸੁਣਦਾ ਹੀ ਆਇ ਕਰ ਮਿਲਿਆ ਬਹੁਤ ਕਾਜੀ ਹੋਇਆ।। ਸੁਖਪਾਲ ਪਰ ਸਵਾਰ ਹੋ ਕਰ ਆਏ ਬਾਬੇ ਕੋ ਮਿਲਿਆ ਦਸਤ ਪੋਹੀ ਕੀਤੀ।। ਆਖਿ ਵੋਸੁ ਨਾਨਕ ਜੀ ਤੁਮਾਰੀ ਕਲਾਮ ਸੁਇ ਕਰ ਹੈਰਾਨ ਹੋਇਆ ਹਉ।। ਚਿਕਾ ਸਾਈ ਜਬਾਬ ਦਿਤਾ ਇਕ ਸਾਈ ਦੁਨਾਹਦੀ।। ਸਚ ਨੂੰ ਸਾਲਾਹੀ ਕੂੜ ਨੰ ਰਚੀ।।੧।। ਕਵਲ ਸੁ ਅਖਰੁ ਕਵਨ ਗੁਨ ਕਵਣ ਸੁ ਸਣੀਆ ਸੈਤੁ ਕਵਣ ਸੋ ਵੇਸੋ ਹਉ ਕਰੀ ਜਿਤ ਵਸੁ ਆਵੈ ਕੰਤ।। ਬਾਬੇ ਆਖਿਆ ਨਿਵਣ ਸੁ ਅਖਰ ਖਵਣ ਗੁਨ ਜਿਹਬਾ ਮਣੀਆ ਸੰਤ।। ਏਤੈ ਭੈਣੇ ਵੇਸ ਕਰਿ ਤਾ ਵਸਿਆਈ ਕੰਤ।। ਤਬ ਸੇਖ ਹਾਥ ਬਾਂਸ ਕਰ ਚਰਨਾ ਪਰ ਗਿਰ ਪੜਾ ਅਰ ਆਖਿ ਉਸ ਤੇ ਗਰੀਬ ਨਿਵਾਜ ਮੇਰੀ ਪਾਰ ਉਤਾਰੀਏ।। ਤੂੰ ਨਿਹਾਲ ਹੋਇਆ ਤਬ ਸੇਖ ਆਖਿਆ ਬਾਬਾ ਜੀ ਮੇਰੇ ਅਰ ਚਲੀਏ ਤਬ ਬਾਬੇ ਆਖਿਆ ਸੇਖ ਜੀਅ ਤੁਮ ਕੋ ਅਰ ਨਹੀ ਨਜਰ ਆਇਆ ਤਬ ਸੇਖ ਆਖਿਆ ਤੁਮ ਮੇਹਰ ਕਰਕੇ ਅਰ ਦਿਖਾਇ ਦਿਓ।। ਤਬ ਬਾਬੇ ਸਬਦ ਕੀਤਾ ਸਲੋਕ ਮਹਲਾ ੧ ਅਰ ਮਹਿ ਘਰ ਦਿਖਾਇ ਦਿਵ ਸੋ ਸਤਿਗੁਰ ਪੁਰਖ ਸੁਜਾਨ।। ਪੰਚ ਸਬਦ ਸੁਨਿ ਕਾਰ ਸੁਨਿ ਤਹ ਬਾਜੇ ਸਬਦ ਨੀਸਾਨੁ ਦੀਪ ਲੋਅ ਪਾਤਾਲ ਤਹਖੰਡ ਮੰਡਲ ਹੈਰਾਨ।। ਤਾਰ ਘੋਰ ਬਾਜਿੰਤ੍ਰਤਰ ਸਾਚਿ ਤਖਤਿ ਸੁਲਤਾਨ।। ਸੁਖਮਨ ਨੈ ਘਰ ਰਾਗੁ (6ਅ)

ਸੁਨਿ ਸੁਨਿ ਮੰਡਲ ਲਿਵ ਲਾਇ।। ਅਕਥ ਕਥਾ ਬੀਚਾਰੀਏ ਮਨਸਾ ਮਨਹਿ ਸਮਾਇ।। ਉਲਟਿਕਮਲ ਅਮ੍ਰਤ ਭਰਿਆ ਇਹ ਮਨ ਕਤਹੁ ਨਾ ਜਾਇ।। ਅਜਮਾ ਜਾਪ ਨਾ ਵੀਸਰੇ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਸਮਾਇ।। ਸਭ ਸਾਖੀਆ ਪੰਚੇ ਮਿਲੇ ਗੁਰਮੁਖ ਨਿਜਘਰ ਵਾਸ।। ਸਬਦ ਖੋਜ ਇਹ ਘਰ ਲਹੈ ਨਾਨਕੁਤਾ ਕਾ ਦਾਸ।। ਤਬ ਸੇਖ ਪੈਰਾ ਉਪਰਿ ਗਿਰ ਪੜਿਆ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਤਾ ਬਾਬੇ ਆਖਿਆ ਤੂੰ ਮੁਕਤਿ ਹੋਇਆ।। ਕਹਿ ਕਰਿਮ ਮਰਦਾਨੇ ਕੋ ਸਾਥ ਲੇਕਰ ਮੁਲਤਾਨ ਜਾਇ ਪਹੁੰਚੇ ਸੁਲਤਾਨ ਕੇ ਪੀਰਾ ਨੂੰ ਖਬਰ ਹੋਇ।। ਤਬ ਉਨਾ ਨੇ ਦੂਧ ਕਾ ਕਟੋਰਾ ਭਰ ਕੇ ਭੇਜਾ ਜੋ ਮੁਲਤਾਨ ਪੀਰੀ ਪੂਰ ਹੈ ਤਬ ਬਾਬੇ ਜੀ ਨੇ ਕਟੋਰੇ ਉਪਰਿ ਫੂਲ ਏਕ ਧਰਕੇ ਭੈਜਾ ਜੋ ਅਸੀ ਇਥੇ ਐਸੇ ਆਏ ਹਾਂ ਕਿਉ ਦੂਧ ਉਪਰਿ ਫੂਲ ਹੈ ਇਆਹੁ ਕਹ ਕੇ ਬਾਬਾ ਜੀ ਰਵਦੇ ਰਹੇ।। ਚਲੇ ਚਲੇ ਰੇਉ ਦੇ ਸੋ ਜਾਇ ਨਿਕਲੇ।। ਪਹਾਰ ਤਲੇ ਜਾਇ ਨਿਕਲੇ।। ਤਬ ਮਰਦਾਨੇ ਕੋ ਪਿਆਸ ਲਗੀ ਤਬ ਬਾਬੇ ਜੀ ਆਖਿਆ ਮਰਦਾਨਿਆ ਇਥਹ ਜਗਾ ਜਗਾ ਖੈਦ ਚਸਮਾ ਨਿਕਲੇਗਾ।। ਤਾ ਬਾਬੇ ਬ ਵਚਨ ਸਿਉ ਜਲ ਨਿਕਲਿਆ ਤਾ ਮਰਦਾਨੇ ਜਲ ਪੀਤਾ ਬਹੁਤ ਖੁਸੀ ਹੂਆ ਆਖਿ ਵੋਸੁ ਸਬਹਾਨ ਤੇਰੀ ਜ਼ਾਤ ਨੂੰ ਤਬ ਸਰਵਰ ਸੁਲਤਾਨ ਆਏ ਨਿਕਲੇ ਬਾਬਾ ਜੀ ਦੇ ਪਾਸ।। ਦਸਤਪੋਥੀ ਕਰਕੇ ਬੈਠੇ ਪਰਮੇਸਰ ਜੀ ਬਾਤਾ ਕੀਤੀ ਤਬ ਸਰਵਰ ਆਖਿਆ ਜੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੇ ਮੇਰੇ ਘਰ ਚਲੀਏ।। ਬਾਬੇ ਆਖਿਆ ਸਭ ਜਗਾ ਤੇਰੀ ਹੈ।। ਸਰਵਰ ਆਖਿਆ ਮੈ ਸਭ ਸਰਜੀਮ ਇਥੇ ਹੀ ਲੈਆ ਆਵਦਾ ਹਉ ਲੇਫ ਨਿਹਾਲੀ ਪਕਣ ਹਨ ਤਾ ਬਾਬੇ ਜੀ ਬਚਨ ਕੀਤਾ।। ਭਾਉ ਤੇਰਾ ਹੈ ਲੇਫ ਨਿਹਾਲੀ ਕਾਉ ਤੇਰਾ ਪਕਵਾਨ।। ਨਾਨਕ ਸਿਫਤੀ ਤ੍ਰਿਪਤੀਏ ਆਉ (7 ਓ)

ਸਰਵਰ ਸੁਲਤਾਨ।।2।। ਤਬ ਸਰਵਰ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਸੰਨ ਭਏ।। ਬਾਬਾ ਜੀ ਰਵਦੇ ਰਹੇ।। ਚਲਦੇ ਚਲਦੇ ਥਾੜ ਦੀ ਧਰਤੀ ਗਏ ਮਰਦਾਨੇ ਕੋ ਛਡਿ ਕੇ ਆਪ ਦੁਆਰਕਾ ਗਏ ਦੁਆਰਕਾ ਸੋ ਫੇਰ ਮਰਦਾਨੇ ਪਾਸ ਆਇਆ।। ਮਰਦਾਨੇ ਕੋ ਸਾਥ ਲੇਕਰ ਮਕੇ ਸਹ ਕੋ ਗਏ ਜਾਤਰਾਨੀਆ ਰਾਤ ਕੋ ਜਾਇ ਕਰ ਮਕੇ ਕੇ ਆਗੇ ਜਾਇ ਕਰ ਸੋਏ।। ਜਬ ਪਹਰ ਰਾਤ ਰਹੀ ਤਬ ਜੀਵਨ ਹਾਜੀ ਲੋਕਾ ਕੋ ਜਗਾਵਣ ਲਗਾ ਜਬ ਬਾਬਾ ਜੀ ਕੇ ਪਾਸ ਆਇਆ ਤਬ ਕਿਆ ਦੇਖੇ ਜੋ ਬਾਬਾ ਜੀ ਕੇ ਪਰੈ ਮਕੇ ਪਾਸ ਹੈ ਤਬ ਕਹਿਣੇ ਸੁਰੇ ਹਿੰਦੀ ਰਾਜੀ ਮਕੇ ਦੀ ਤਰਫ ਪਾਉ ਕਰਕੇ ਕਿਉ ਸੁਤਾ ਹੈ ਇਹ ਘਰ ਖਦਾਇ ਦਾ ਹੈ ਤਬ ਬਾਬੇ ਜੀ ਆਖਿਆ ਜਿਸ ਵਲ ਖੁਦਾਇਦਾ ਅਰ ਨਾਹੀ ਇਤ ਵਲ ਪੈਰ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਸਾਡੇ ਕਰ ਛਡਿ।। ਤਬ ਹਾਜੀ ਜੀਵਨ ਗੁਸਾ ਖਾਇ ਕਰ ਬਾਬੇ ਕੇ ਪਾਉ ਪਕੜੇ ਅਉਤ ਤਰ ਖੈਚ ਕਰ ਲੈ ਚਲਾ।। ਤਬ ਮੇਹਰਾਬ ਮਕੇ ਕਾ ਚਰਨੋ ਕੇ ਸਾਥ ਫਿਰਿਆ ਤਬ ਹੈਰਾਨ ਹੋਇ ਗਇਆ।। ਆਖਿ ਉਸੈ ਕੋਈ ਕਿਆਮਤ ਕਾ ਦਉੜਾ ਆਇਆ ਕੋਇ ਐਸਾ ਜਾਦੂਗਰ ਆਇਆ ਹੈ ਜੋ ਮਕੇ ਦਾ ਦਰਵਾਜਾ ਫੇਰਿਆ ਹੈ।। ਜਾਦੂਗਰ ਕੈ ਤਬ ਅਉਰ ਮੁਸਲਮਾਨ ਸਾਥ ਲੈਕਰ ਆਇਆ ਕਿਆ ਦੇਖੈ ਜੋ ਫੇਰ ਉਸੀ ਤਰਫ਼ ਅਉ ਕੀਏ ਸੋਏ ਹੈ।। ਤਬ ਆਖਿਉਸ ਏ ਭਾਈ ਹਿੰਦੀ ਗਾਜੀ ਪਾਉ ਆਪਣੇ ਸੀਧੇ ਕਰਕੇ ਸੋਉ।। ਤਬ ਬਾਬੇ ਜੀ ਆਖਿਆ ਦੇਖੋ ਪਾਉ ਕਹ ਹੈ ਤਬ ਗਾਜੀ ਜੀਵਨ ਪਾਉ ਕੀ ਤਰਫ ਹਾਥ ਲਗਾਇ ਕਾ ਦੇਖੈ ਪਾਉ ਨਹੀ ਸਿਰ ਹੈ ਤਬ ਸਿਰ ਕੀ ਤਰਫ਼ ਗਇਆ ਤਬ ਉਪਰਿ ਭੀ ਸਿਰ ਹੈ। ਤਬ ਹੈਰਾਨ ਹੋਇਆ ਤਬ ਜਾਇ ਕਰ ਬਹੁਤ ਮੁਲਾਣੇ ਇਕੱਠੇ ਕਰਕੇ ਲੈ ਆਏ ਕਹਿਣੇ ਬਡਾ ਕੋਈ ਜਾਦੂਗਰ ਆਇਆ ਹੈ।। ਤਿਸਕੋ ਨਾਸੀਹਤ ਕੀਆ ਚਾਹੀਏ।। ਤਬ ਬਹੁਤ ਰੁਹਾੜਾ ਹੂਆ ਕਿਤਾਬ ਕੁਰਾਨ (7 ਅ)

ਕਾ ਸੰਬਾਦ ਹੂਆ।। ਬਾਬਾ ਜੀ ਕੇ ਆਗੇ ਕੋਈ ਬਾਤ ਚਲੈ ਨਾਹੀ ਤਬ ਸਭ ਗੁਸਾ ਖਾਇ ਕਰ ਪਥਰ ਲੈਕਰ ਮਾਰਨੇ ਕੋ ਆਏ ਤਬ ਬਾਬਾ ਨਿਗਾਹ ਉਨਕੀ ਤਰਫ ਕੀਆ ਸਭ ਕੇ ਸਾਥ ਬਸੇ ਭਏ ਤਬ ਸਭ ਚਰਨਾ ਪਰ ਗਿੜੇ।। ਕਹਾ ਹਮਾਰੀ ਭੁਲ ਮੁਆਫ ਕਰੀਏ।। ਤੂ ਵਲੀ ਹੈ ਕੁਛ ਨਿਸਾਨੀ ਏਹਾ ਰਖ ਜਾਈਏ ਤਬ ਬਾਬੇ ਜੀ ਏਕ ਪਾਉ ਕੀ ਕਉਸ ਉਤਾਰ ਕੇ ਉਹਾ ਰਖੀ ਤਬ ਉਹਾ ਸੇ ਚਲੇ।। ਚਲੇ ਚਲੇ ਫੇਰ ਪੰਜਾਬ ਦੇ ਦੇਸ ਆਇ ਨਿਕਲੇ ਤਬ ਸੁਲਤਾਨਪੁਰ ਵਿਚ ਕੋ ਹੋਕਰ ਖਡੂਰ ਸੋ ਆਇ ਨਿਕਟੇ।। ਉਹ ਮਾਈ ਬਿਰਾਈ ਦੇ ਘਰ ਆਏ।। ਮਾਈ ਬਿਰਾਈ ਬਾਬੇ ਜੀ ਦੀ ਬਹੁ ਭਗਤ ਸੀ ਆਠ ਪਹਰ ਬਾਬੇ ਜੀ ਕੀ ਉਪਾਸਨਾ ਕਰਤੀ ਥੀ ਜਿਸ ਵਖਤ ਬਾਬੇ ਜੀ ਕੋ ਦੇਖਿਆ ਚਰਣਾ ਪਰ ਗਿੜ ਪਰੀ।। ਚਰਨ ਧੋਇ ਕਰ ਚਰਨਾਮਿਤ ਲੀਆ ਬਾਬਾ ਜੀ ਨੇ ਮੰਜੀ ਪਰ ਬੈਠਾਲ ਕਰ ਪਰਦਖਨਾ ਕਰਿ ਕੈ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਮੇਹਰਵਾਨ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਕੀ ਆਗਿਆ ਹੋਇ।। ਤਬ ਬਾਬਾ ਜੀ ਆਖਿਆ ਬਿਰਾਈ ਅਸਾ ਬਾਹਰ ਬਰਸ ਹੋਏ ਹੈ ਅੰਨ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਜਲ ਨਹੀ ਲੀਆ ਅਬ ਤੈ ਬਚਨ ਕੀਤਾ ਹੈ ਤੋ ਚਾਹਿਗੇ।। ਤਬ ਪੂਛਿਆ ਤੇਰੇ ਘਰ ਮੈ ਹੈ ਸੋ ਤੁਲੈ ਆਉ ਤਬ ਮਾਈ ਭਿਰਾਈ ਕਿਸੀ ਕਾ ਕੁਛ ਲੇਤੀ ਨਾ ਥੀ।। ਆਪਣੀ ਮਜੂਰੀ ਕਰ ਖਾਤੀ ਥੀ।। ਮਜੂਰੀ ਕੇ ਜਲ ਅੰਦਰ ਰੱਖੈ ਸੇ ਸੋ ਥਾਲੀ ਮੋ ਕਢਕੇ ਆਗੇ ਰਖਿਆ ਤਬ ਸਾਹਿਬ ਨੇ ਏਕ ਜਲ ਖਾਇ ਕਰ ਖੁਸੀ ਕੀਤੀ।। ਬਾਹਰ ਬਰਸਦਾ ਬਰਤ ਉਪਾਰੁਨ ਹੂਆ ਕੋਈ ਕਾਲ ਮਾਈ ਭਿਰਾਈ ਕੇ ਰਹੇ ਫਿਰ ਬਾਬਾ ਜੀ ਉਦਾਸ ਕਰ ਉਠ ਚਲੇ।। ਤਬ ਲਾਲੋ ਕੋ ਘਰ ਗਏ ਕੋਈ ਦਿਨ ਸਭ ਮੁਲਕ ਮੇ ਖਬਰ ਹੋਈ ਜੋ ਬਾਬਾ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਏ ਹਨ ਏਕ ਖਤ੍ਰੀ ਨੇ ਜਗ ਕੀਆ ਲਾਖ ਗਊ ਦਾਨ ਕੇ ਵਾਸਤੇ ਮੰਗਾਈ ਥੀ।। (੪੭)

ਅਰ ਲਾਖ ਬ੍ਰਹਮਣ ਕਾ ਨੇਵਤਾ ਕੀਆ ਥਾ।। ਉਸ ਬਸਤੀ ਕਾ ਨਾਮ ਆਗੇ ਸੈਦਪੁਰ (ਸਰੋਹਾ ਥਾ)।। ਕੋਈ ਗੁਨਾਹ ਪਠਾਨੋ ਸੋ ਹੂਆ ਥਾ ਤਬ ਬਾਬੇ ਜੀ ਸਰਾਪ ਦੀਆ ਥਾ ਬਾਬਰ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਨੇ ਉਸ ਬਸਤੀ ਨੋ ਕਲ ਆਪ ਕੀਆ ਥਾ ਫੇਰ ਬਾਬੇ ਜੀ ਨੇ ਬਚਨ ਕਰਕੇ ਉਸ ਦਾ ਨਾਮ ਇਮਨਾਬਾਦ ਰਖਾ ਥਾ।। ਨਾਉ ਰੱਖ ਕਰ ਬਸਾਈ ਗਈ ਥੀ।। ਤਰਾਹੀ ਕਰੋੜੀਏ ਖਤ੍ਰੀ ਨੇ ਜਗ ਕਿਆ।। ਬਾਬਾ ਜੀ ਕੋ ਸੁਨਕਰ ਲਾਲੋ ਬਢ ਦੀਏ ਕੇ ਘਰ ਸੈ ਆਦਮੀ ਭੇਜਾ।। ਜੋ ਨਾਨਕ ਜੀ ਹਮਾਰੇ ਅਰ ਭੋਜਨ ਕਰਨਾ ਹੋਗਾ।। ਤਾ ਬਾਬਾ ਨਾ ਮੰਨਿਆ ਤਬ ਜਿਸ ਵਖਤ ਬ੍ਰਹਮਣ ਭੋਜਨ ਪਰ ਬੈਠੇ ਤਬ ਵਹੁ ਕੜੋਈਆ ਬਾਬੇ ਜੀ ਕੇ ਪਾਸ ਆਇਆ ਬਹੁਤ ਮਿਨਤ ਕਰਕੇ ਬਾਬੇ ਜੀ ਕੋ ਘਰ ਲੇ ਗਇਆ ਭੋਜਨ ਪਰੋਸ ਕੇ ਆਗੇ ਲੈ ਰਖਿਆ ਤਬ ਕਰਨ ਲਗਾ ਤੁਸੀ ਐਸੇ ਸਾਧ ਹੋ ਕਰ ਬਢਈ ਕੇ ਘਰ ਕਾ ਭੋਜਨ ਖਾਹੋ ਖਤ੍ਰੀ ਬ੍ਰਹਮਨ ਕਾ ਨਾ ਖਾਹੋ ਇਅਹ ਕਉਣ ਸਬਬ ਕਰੀਏ।। ਤਬ ਬਾਬੇ ਜੀ ਆਖਿਆ ਲਾਲੋ ਕੇ ਘਰ ਸੋ ਹਮਾਰੀ ਸਾਗ ਕੀ ਪਿਨੀ ਧਰੀ ਹੈ ਲੋਆਵੋ।। ਤੁਰ ਸਾਗ ਕੀ ਪਿੰਨੀ ਆਈ।। ਏਕ ਹਾਥ ਮੇ ਸਾਗ ਲੀਆ ਏਕ ਹਾਥ ਮੈਂ ਕਰੋੜੀਏ ਕੀ ਪੂਰੀ ਲੀਆ ਦੋਨੋ ਹਾਥ ਸੋ ਦੋਨੋ ਦਬਾਏ।। ਕਰੋੜੀਏ ਕੇ ਭੋਜਨ ਮੇ ਸੋ ਰਕਤ ਨਿਕਲਾ ਅਰ ਲਾਲ ਕੇ ਸਾਗ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਮੇ ਸੋ ਦੂਧ ਨਿਕਲਿਆ।। ਤਬ ਬਾਬਾ ਜੀ ਬੋਲਿਆ।। ਸਲੋਕ ਮਹਲਾ 2।। ਜੋ ਮੋਹਾ ਕਾ ਘਰ ਮੋਹੇ ਘਰ ਪਿਤਰੀ ਦੇਇ।। ਅਗੇ ਵਸਤ ਸਿਵਾਈਐ ਪਿਤਰੀ ਚੋਰ ਕਰੇਇ।। ਵਢੀ ਅਹਿ ਹਥ ਦਲਾਲ ਕੇ ਖੁਨਸਢੀ ਏਹ ਕਰੇਇ ਨਾਨਕ ਅਗੇ ਜੋ ਮਿਲੈ ਜਿ ਖਦੁਆਲੇ ਦੇਇ।। ਤਾ ਬਾਬਾ ਜੀ ਆਖਿਆ ਏ ਭਾਈ ਕਰੋੜੀਆ ਅਖੀਆ ਮੀਟ ਅਰ ਤਮਾਸਾ (8ਅ)

ਦੇਖ ਕਿਆ ਦੇਖੈ ਜੋ ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਕੋ ਜਿਨ ਕੇ ਪੂਤ ਕੀ ਗਉਅ ਲਇਆ (ਹਉ) ਵੈ ਛੇਤਰਾ ਕੀ ਮਾਰ ਦੇ ਹੈ ਤਬ ਬਹੁਤ ਬਿਸਮਾਦ ਹੋਇ ਗਇਆ।। ਅਰਚਰਨਾ ਪਰ ਗਿਅੜਿਆ।। ਆਖਿਆ ਜੋ ਹੇ ਮਹਾਰਾਜ ਤੁਮਾਰੇ ਦਰਸਨ ਕਾ ਫਲ ਸੁਣ ਕੋ ਲਗਾ ਲੋੜੀਏ।। ਤੁਮ ਪਤਿਤ ਉਧਾਰ ਹੋ ਮੇਰਾ ਜਗਪੂਰਨ ਕਰੀਏ।। ਤਬ ਬਾਬਾ ਜੀ ਦਇਆ ਪਰ ਆਏ ਕਹਾ ਨਿ ਜਿਨ ਜਿਨਕਾ ਮਾਲ ਲੀਆ ਹੈ ਸਬ ਕਾ ਦਾਸ ਦੇਉ ਉਨ ਕੀ ਪ੍ਰਸੀਨਤਾ ਕਰਕੇ ਬ੍ਰਹਮਲ ਕੋ ਦਾਨ ਦੇਉ ਤਬ ਐਸਾ ਹੀ ਕਰੋੜੀਏ ਨੇ ਕੀਆ ਤਬ ਬਾਬਾ ਜੀ ਉਗਸੋ ਚਲੇ।। ਕਰੋੜੀਏ ਕਾ ਜਗ ਪੂਰਾ ਕਰਕੇ ਤਬ ਚਲੇ ਚਲੇ ਰਾਣੀ ਨਦੀ ਕੇ ਕਿਨਾਰੇ ਪਰ ਆਇਕੇ।। ਸਭ ਲੋਕੈ ਪਰ ਜਾਹਰ ਹੂਆ।। ਜੋ ਬਾਬਾ ਨਾਨਕ ਦੁਨੀਆ ਕੇ ਲੋਕੋ ਕੈ ਬਦਸਹ ਕਰਦਾ ਹੈ ਮੈ ਇਸਕੋ ਰਹਨੇ ਨਾ ਦੇਉਗਾ।। ਘੋੜੇ ਪਰਚੜ ਕਰ ਬਾਬੇ ਜੀ ਕੇ ਪਾਸ ਆਵਣ ਲਗਾ।। ਗਹਿ ਵਿਚ ਆਇਆ ਘੋੜਾ ਉਲਟਿ ਪੜਾ ਕਰੋੜੀਆ ਗਿਰ ਪੜਾ।। ਅਰ ਘੋੜ ਗਿਰ ਪਿੜਆ।। ਪਰ ਗਇਆ ਲੋਕਾ ਨੇ ਫੇਰਿਆ ਜੋ ਬਡਾ ਗੁਨਾਹ ਹੂਆ ਹੈ ਕਲ ਚਲ ਕਰ ਗੁਨਾਹ ਬਖਸਾਈ ਗੇ ਤਬ ਅਗਲੇ ਰੋਜ ਫਿਰ ਚਲਾ ਹੰਕਾਰ ਸੋ।। ਤਬ ਰਾਹ ਸੋ ਖੀਧਾ ਹੋਇ ਗਇਆ।। ਤਬ ਲੋਕਾ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਜੋ ਬਾਬਾ ਨਾਨਕ ਜੀ ਮਹਾਪੁਰਖ ਹੈ ਹਾਥ ਜੋੜ ਕੇ ਉਨ ਕੇ ਚਰਨ ਪਰ ਚਲ ਕੇ ਗਿਰੋ ਜੋ ਗੁਨਾਹ ਬਖਸਿਆਏ ਤਬ ਕਰੋੜੀਆ ਪਿਸੇ ਪਹਨ ਹੋ ਕਰ ਕਦਮਾ ਪਰ ਗਿੜਿਆ ਗੁਨਾਹ ਬਖਸਾਇਆ ਤਬ ਅਖੋ ਸੇ ਪੁੜਿਆ ਬਾਬੇ ਜੀ ਕਾ ਦਰਸਨ ਕੀਆ ਤਬ ਆਖਿ ਵੋਸੁ ਮੇਰਾ ਕੁਛ ਕਬੂਲ ਹੋਵੈ ਤਬ ਬਾਬਾ ਜੀ ਨੇ ਕੁਛ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਕਬੂਲ ਨਾਹੀ ਕੀਤਾ ਤਬ ਬਹੁਤ ਿਮੰਨਤ ਕਰਕੇ ਿਬਰਾਹੋ ਕਾ ਚਕ ਨਾਨਕ
ਸਾਧ ਕੇ ਭੇਟ ਕੀਤਾ ਬਾਬੇ ਜੀ ਖੁਸੀ ਕੀਤਾ।। ਚਕ ਸਾਧ ਕੇ (੭ ੳ)

ਉਥੇ ਧਰਮਸਾਲਾ ਬਾਂਧੀ ਅਰ ਖੇਤੀ ਕਾ ਆਰੰਭ ਹੂਆ ਅਰ ਤਿਲਵੰਡੀ ਘਰ ਕੋ ਖਬਰ
ਭੇਜੀ ਤਹਾ ਸੇ ਬਲਵੰਡ ਢਾਢੀ ਆਇਆ।। ਮਰਦਾਨੇ ਕੀ ਜਗਾ ਕੀਰਤਨ ਲਗਾ
ਕਰਨ ਅਰ ਮਰਦਾਨਾ ਦੇ ਸੰਤਹ ਸੇ ਮੇ ਹੁਕਮ ਸਤਿ ਹੋਇਆ।। ਕਿਤਕੇ ਕੁ ਦਿਨ
ਬਾਬਾ ਜੀ ਕਰਤਾਰਪੁਰ ਮੋ ਰਹੇ ਤਬ ਤਿਲਵੰਡੀ ਮੇ ਮਾਤਾ ਜੀ ਕੋ ਸਦ ਬੁਲਾਇਆ
ਬਾਬਾ ਕਾਲੂ ਜੀ ਭੀ ਹੁਕਮ ਸਤਿ ਹੂਏ ਕੇ ਮਾਤਾ ਜੀ ਬਾਬਾ ਜੀ ਨੇ ਕਬੀਲੇ
ਕੋ ਨਾਲ ਲੇਕਰ ਕਰਤਾਰਪੁਰ ਵਿਚ ਆਇ ਬਸੇ ਭੂਖੇ ਪਿਆਸੇ ਕੀ ਟਹਲ ਹੋਣ ਲਗੀ
ਸਭ ਜਗਤ ਬਾਬੇ ਜੀ ਕੇ ਦਰਸ਼ਨ ਕੋ ਆਵੈ ਨਿਹਾਲ ਹੋਇ ਜਾਇ।। ਤੀਨ ਲੋਕ ਨੇ
ਬਾਬੇ ਜੀ ਕੀ ਮਹਮਾ ਪਸਾਰਾ ਹੂਆ ਤਬ ਲਖੀ ਜੰਗਲ ਮੋ (ਦੁਰਗਾ ਕਹ ਸੰਗ
ਆਇਆ ਤਿਸ ਕੇ ਸਾਥ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ ਤਦ ਲਹਨਾ ਥਾ।। ਮਤੇ ਕੀ ਸਰਾਇ ਸੋ
ਜਾਤ੍ਰਾ ਕਰਕੇ ਫਿਰੇ ਤਬ ਰਾਹ ਮੇਂ ਬਾਬਾ ਜੀ ਕੀ ਮਹਮਾ ਸੁਣੀ ਸੁਰਤ ਦਰਸਨ
ਕੋ ਲਗੀ।। ਜਬ ਕਰਤਾਰਪੁਰ ਕੇ ਨੇੜੇ ਆਏ ਤਬ ਸੰਗ ਕੋ ਛਡਿ ਕੈ ਨਿਅਹਰੇ ਹੋਕਰ
ਦਰਸਨ ਕੋ ਆਏ ਤਬ ਬਾਬਾ ਜੀ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਅਰ ਸੋ ਬੈਠੇ ਬਚਨ ਕੀਆ ਜੋ ਚਲਾ
ਸੋ ਮੇਰੇ ਕਾਜਕਾ ਧਨੀ ਆਇਆ ਹੈ ਲੈ ਆਤਾ।। ਏਹ ਕਹ ਕੇ ਉਠ ਚਲੇ ਰਸਤੇ
ਸੋ ਅਹਨ ਕੇ ਖੜੇ ਹੋਏ।। ਆਗੇ ਸੇ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ ਆ ਨਿਕਲੇ।। ਬਾਬਾ ਜੀ ਨੇ
ਪੁਛਾ ਹੇ ਸਾਧ ਨਾਨਕ ਤੁਮੇ ਕੇ ਦਰਸਨ ਕੋ ਜਾਨਾ ਹੈ ਕਿਹੜੇ ਰਾਹ ਜਾਈਏ।।
ਤਬ ਬਾਬੇ ਜੀ ਆਖਿਆ ਪੁਰਖਾ ਮੇਰੇ ਪਿਛੇ ਘੋੜੀ ਲਈ ਆਉ ਮੈ ਤੈਨੂੰ ਬਾਬੇ ਕੇ ਘਰ
ਚਲਦਾ ਹਾ ਤਬ ਚਲੇ ਧਰਮ ਸਾਲਾ ਕੇ ਦੁਆਰਪੁਰ ਜਬ ਗਏ ਤਬ ਬਾਬੇ ਜੀ ਆਖਿਆ
ਪੁਰਖ ਘੋੜੀ ਨੂੰ ਖੂਟੇ ਨਾਲ ਬੰਨ ਕਰ ਆਧ ਅੰਦਰ ਆਉ ਤਬ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ ਅੰਦਰ
ਗਏ (੭ਅ)

ਬਾਬੇ ਜੀ ਕੇ ਚਰਨਾ ਪਰ ਮਥਾ ਟੇਕਿਆ ਸੁ ਬਾਬਾ ਜੀ ਖੁਸੀ ਕੀਤੀ ਤਬ ਗੁਰੂ
ਅੰਗਦ ਜੀ ਮਨ ਮੈ ਬੀਚਾਰ ਕੀਤਾ।। ਜੋ ਹਮ ਸੋ ਬਡੇ ਬੇ ਅਦਲੀ ਹੋਏ ਹੈ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਜੋ ਅਸੀ ਘੋੜੇ ਪਰ ਚੜ ਕੇ ਆਏ ਹਾਂ ਅਬ ਆਪਣੇ ਅਲੋਕ ਚਲੀਏ ਉਥ ਫਿਰ ਸੇਵਕ ਭਾਓ ਹੋ ਕਰ ਆਵੈਗੇ।। ਤਬ ਰਾਤ ਰਹੇ ਰਹਿ ਕਰ ਵਿਦਿਆ ਹੋ ਕਰ ਅਲੋਕ ਚਲੈ।। ਘਰ ਜਾਇ ਪਹੁੰਚੇ ਘਰ ਕਾ ਕਾਰਜ ਬਰਸਬ ਬਿਲਾ ਬੰਦ ਕੀਆ ਚਿਤ ਇਕਾਗਰ ਕਰਕੇ ਚਟਾਈ ਅਰ ਪੋਟ ਸਾਬਲੀਆ ਬਾਬੇ ਜੀ ਕੇ ਦਰਸਨ ਕੋ ਚਲੈ।। ਤਾ ਟਹਲੀਏ ਆਖਿਆ ਜੀ ਮੇਰੇ ਸਿਰ ਦੇਹ ਤਬ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ ਆਖਿਆ ਹੇ ਭਾਈ ਕਿਸੀ ਕੋ ਜੰਗਲ ਮੋ ਖਜਾਨਾ ਮਿਲੇ ਤਬ ਦੂਸਰੇ ਕੋ ਕੋਈ ਸਰੀਕ ਨਾਹੀ ਕਰਦਾ ਤੂਸੀ ਈਥੋ ਰਹੋ ਅਸਾਡਾ ਹੀ ਕੀਮ ਹੈ ਜਾਣਾ।। ਇਅਹ ਕਹ ਕੇ ਚਲੇ।। ਕਰਤਾਰਪੁਰ ਮੋ ਆਇ ਪਹੁੰਚੇ ਤਬ ਧਰਮਸਾਲਾ ਮੋ ਗਏ ਮਾਤਾ ਜੀ ਕੋ ਮਥਾ ਟੇਕਿਆ।। ਚਟਾਈ ਲੋਣ ਰੱਖਿਆ ਅਰ ਪੁਛਿਆ ਜੋ ਬਾਬਾ ਜੀ ਕਿਥੇ ਗਏ ਹੈ ਤਬ ਮਾਤਾ ਜੀ ਆਖਿਆ ਬਾਬਾ ਜੀ ਖੇਤ ਕੇ ਬੰਨੇ ਬੈਠੇ ਹੈ ਜਬ ਉਹਾ ਗਏ ਬਾਬਾ ਜੀ ਕੇ ਚਰਨਾਪੁਰ ਮਥਾ ਟੇਕਿਆ ਤਾ ਬਾਬਾ ਜੀ ਬਹੁਤ ਖੁਸੀ ਭਏ।। ਤਬ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ ਹਥ ਜੋੜ ਕਰ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਸਚੇ ਪਾਤਸਾਹ ਮੈਨੂੰ ਭੀ ਟਹਲ ਬਖਸੀਐ ਤਬ ਆਗਿਆ ਹੋਈ।। ਜੋ ਟਹਲ ਸਭ ਕਰਦੈ ਹੋ ਸੋ ਤੂਸੀ ਭੀ ਕਰੋ ਤਬ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ ਖੇਤ ਕੇ ਵਿਚ ਸੁਆਸ ਲਗੇ ਕਢਨ।। ਆਸ ਦੀ ਗਠੜੀ ਬਾਧਕ ਅਗਲੇ ਚਲੈ।। ਤਬ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ ਗਠੜੀ ਬੰਧ ਕਰ ਸਾਹਿਬ ਕੇ ਸਾਥ ਚਲੇ ਜਬ ਘਰ ਗਏ ਅਸ ਜਾਇ ਕਰ ਰਖਿਆ ਤਬ ਮਾਤਾ ਜੀ ਦੇਖਿਆ ਜੋ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ ਕੇ ਕਪੜੇ ਪਰ ਚਹਲੇ ਕੇ ਦਾਗ ਪਏ ਹੈ ਤਬ ਮਾਤਾ (108)

ਜੀ ਆਖਿਆ ਬਚਾ ਤੂੰ ਮਹਾ ਪੁਰਖ ਹੈ ਜੋ ਕੋਈ ਤੇਰੇ ਦਰਸਨ ਕੋ ਆਵਦਾ ਹੈ ਭਲਾ ਮਨੁਖ ਤਿਸਦਾ ਤੂੰ ਏਹੋ ਹਾਲ ਕਰਦਾ ਹੈ ਤਬ ਬਾਬੇ ਜੀ ਆਖਿਆ ਮਾਤਾ ਜੀ ਇਨਕੇ ਸਿਰਪਰ ਗਠਰੀ ਆਸ ਕੀ ਨਹੀ ਦਿੱਤੀ ਸੁ ਇਅਹ ਦੀਨ ਦੁਨੀਆ ਕਾ ਛਡ ਦੀਆ ਹੈ ਅਰ ਕਪੜੇ ਉਪਰਿ ਚਿਹਲਾ ਨਹੀ ਕੇਸਰ ਪੜਿਆ ਹੈ ਮਾਤਾ ਜੀ ਏ ਬੜੇ ਭਾਗਵਾਨ ਪੁਰਖ ਹੈ ਮੇਰੇ ਰਾਜ ਜੋਗ ਦਾ ਧਨੀ ਹੈ ਤਬ ਮਾਤਾ ਜੀ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਈ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਤਬ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ ਰਾਤ ਦਿਨ ਬਾਬੇ ਜੀ ਕੀ ਸੇਵਾ ਵਿਖੇ ਰਹੇ ਇਕ ਪਲ ਭੀ ਜੁਦਾ ਨਾ ਹੋਵੈ ਅਰ ਬਾਬੇ ਜੀ ਕੇ ਭੀ ਗੁਰੂਆ ਜੀ ਕੇ ਬਰਾਬਰ ਹੋਈ ਪਿਆਰਾ ਨਾ ਲਗੇ ਤਬ ਮਾਤਾ ਜੀ ਦੇਖਿਆ ਜੋ ਬਾਬੇ ਜੀ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ ਕੀ ਤਰਫ ਬਹੁਤ ਹੈ ਐਸਾ ਹੋਰ ਕੋਈ ਪਿਆਰਾ ਨਹੀ ਤਬ ਮਾਤਾ ਜੀ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ ਨੂੰ ਆਖਿਆ ਬਚਾ ਤੂੰ ਬਾਬੇ ਜੀ ਨੂੰ ਆਖਹੁ ਤੇ ਮੇਰਾ ਮਨੋਰਥ ਪੂਰਾ ਹੋਵੈ ਤੇਰਾ ਆਖਿਆ ਬਾਬਾ ਜੀ ਮੰਨ ਲੈਨਗੇ ਕੋਈ ਐਸਾ ਜਤਨ ਕਰੇ ਜੋ ਬਾਬਾ ਜੀ ਕੇ ਪੁਤ੍ਰ ਹੋਵੈ ਮੈ ਅਪਨੀ ਆਖਾ ਸੇ ਪੋਤੇ ਦੇਖਾ ਅਰ ਖੇਲਾਣਾ।। ਤੂੰ ਆਖੇਗਾ ਤਾ ਤੇਰਾ ਆਖਿਆ ਮਨ ਲੈਣਗੇ।। ਤਬ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ ਨੇ ਬਾਬੇ ਜੀ ਦੇ ਆਗੇ ਹਥ ਜੋੜ ਕੇ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਸਚੇ ਪਾਤਸਾਹ ਬਡੇ ਮਾਤਾ ਜੀ ਕੀ ਇੱਛਾ ਹੈ ਜੋ ਸਾਹਿਬ ਕੇ ਘਰ ਸੈਤਾਨ ਹੋਵੈ ਮੈ ਗੋਦੀ ਲੈ ਕੇ ਖੇਲਾਵਾ।। ਇਸ ਬਚਨ ਕੋ ਪੂਰਨ ਕਰੀਏ।। ਤਬ ਬਾਬੇ ਜੀ ਆਖਿਆ ਪੁਰਖ ਇਹ ਕਾਰਜ ਕੁਛ ਐਸੀ ਲੋੜ ਕੀ ਨਹੀ ਪਰ ਤੇਰਾ ਬਚਨ ਫੇਰਿਆ ਨਹੀ ਜਾਂਦਾ ਤਬ ਦੋਇ ਲੋਕਾ ਲੋਗ ਬਾਬਾ ਜੀ ਨੇ ਦੀਏ ਕਹਾ ਕੀ ਇਨਸੇ ਦੋਇ ਲੜਕੇ ਹੋਇ ਗੇ ਤਬ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ ਨੇ ਦੋਨੋ ਲੋਉਰਾ ਮਾਤਾ ਜੀ ਕੇ ਹਾਥ ਕਰਕੇ ਬਾਬਾ ਜੀ ਕੇ ਕਬੀਲੇ ਕੋ ਦਿਵਾਏ ਦੂਇ ਬੇਰ ਕਰਕੇ ਪਹਿਲੇ ਸਾਹਿਬ (10ਅ)

ਲਖਮੀਦਾਸ ਜੀ ਜਨਮ ਧਾਰਾ।। ਦੂਸਰੀ ਬਾਰੀ ਬਾਬਾ ਸ੍ਰੀ ਚੰਦ ਜੀ ਜਨਮ ਧਾਰਾ।। ਤਬ ਬਾਬੇ ਜੀ ਕੀ ਮਾਤਾ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਸੰਨ ਭਈ ਘਰ ਮੈ ਅਨੰਦ ਹੋਏ।। ਬੋਲੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ।। ਆਗੇ ਹੋਰ ਸਾਖੀ ਚਲੀ।। ਪਹਰ ਰਾਤ ਕੋ ਬਾਬਾ ਜੀ ਨਿਤ ਪ੍ਰਤਿ ਨਦੀ ਕੋ ਜਾਤੇ ਪੈ ਬੁਢਾ ਅਰ ਸਹਾਰਨ ਅਰਬਾਲਾ ਅਰ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ ਭੀ ਨਾਲ ਜਾਂਦੇ ਸੇ ਇਕ ਦਿਨ ਇਸਨਾਨ ਕੋ ਗਏ ਜਬ ਨਦੀ ਕੇ ਕੰਡੇ ਪਰ ਬਾਬਾ ਜੀ ਗਏ ਇਸਨਾਨ ਕਰਤੇ ਹੀ ਲਿਵ ਲੀਨ ਹੋਇ ਗਏ।। ਅਰ ਉਧਰ ਸੋ ਬਡੀ ਬਰਖਹ ਆਈ।। ਪਥਰ ਗੋਲਾ ਬਰਖਨ ਲਗਾ।। ਸਭ ਕੋਈ ਜੋ ਥੇ ਬਾਬਾ ਜੀ ਕੋ ਛੱਡ ਕੇ ਦਰਖਤਾ ਕਾ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਆਸਰਾ ਜਾਇ ਲੀਏ।। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ ਉਥੇ ਬੈਠੇ ਰਹੇ ਬੈਠੇ ਬੈਠੇ ਪਥਰ ਗੋਲੇ ਮੋ ਗਡ ਗਏ ਤਬ ਬਾਬਾ ਜੀ ਜਲ ਕੇ ਬਾਹਰ ਨਿਕਸੇ ਕਿਆ ਦੇਖੇ ਜੋ ਹੋਰ ਕੋਈ ਨਹੀ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ ਬੈਠੇ ਹੈ।। ਅਰ ਬਡਾ ਕਸਟ ਸਹਾ ਹੈ ਤਬ ਬਾਬੇ ਜੀ ਆਖਿਆ।।ਪੁਰਖਾ ਜੀ ਤੁਸੀ ਇਥੇ ਕਿਉ ਬੈਠੇ ਕਿਸੀ ਬਿਰਛ ਕੇ ਆਸਰੇ ਜਾਇ ਬੈਠਤੇ ਤਬ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ ਆਖਿਆ ਸਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸਾਨੂੰ/ਜਗਤ ਮੇ ਕਿਸੀ ਨਾਲ ਅਰਥ ਨਹੀ ਰਹਾ ਜਿਸ ਚਰਨੋ ਸੈ ਪਰੋਜਨ ਹੈ ਤਿਸੀ ਕੇ ਆਗੈ ਬੈਠੈ ਹੈ।। ਤਬ ਬਾਬੇ ਜੀ ਆਖਿਆ।। ਪੁਰਖਾ ਅਸੀ ਜੋਤਪ ਕਰਦੇ ਹਾ ਸੋ ਤੁਸਾਡੇ ਹੀ ਵਾਸਤੇ ਕਰਦੇ ਹਾ ਤੁਸਾ ਕਸਟ ਨਹੀ ਕਰਨਾ ਤਬ ਬਾਬਾ ਜੀ ਬਸਤ੍ਰ ਪਹਿਰ ਕਰ ਘਰੋਕ ਆਇ ਏਕ ਸਮੈਂ ਬਾਬਾ ਜੀ ਬਕਾਇਨੋ ਦੀ ਵਗੀ ਤਲੈ ਖਾਟ ਪਰ ਬਿਰਾਜੇ ਥੇ ਅਰ ਗਰਮੀ ਕੀ ਰੁਤ ਥੀ।। ਸਭ ਲੋਕ ਅਰ ਸਾਹਿਬਜਾਦੇ ਪਾਸ ਥੇ ਬਾਬਾ ਜੀ ਨੇ ਆਪਣੇ ਬੇਟਿਆ ਨੂੰ ਆਖਿਆ ਬਚਾ ਬਹੁਤ ਗਰਮੀ ਭਈ ਹੈ ਤੁਸੀ ਇਸ ਬਕਾਇਨ ਪਰ ਚਢੋਅਰ (11 ੳ)

ਬਕਾਇਨ ਸੋ ਪਤਾਸੇ ਝਾੜੈ ਤਾ ਸਰਬਤ ਹੋਇ।। ਤਬ ਸਭ ਹਸਨੈ ਲਗੇ ਆਖਨ ਲਗੇ ਕਦੇ ਬਕਾਇਨ ਸੋ ਪਤਾਸੇ ਨਹੀ ਗਿਰੈ ਬਾਬਾ ਕੈਸੀਆ ਗਲਾ ਕਰਨ ਲਗਾ ਹੈ ਤਬ ਬਾਬਾ ਜੀ ਚੁਪ ਕਰ ਗਏ ਤਬ ਫਿਰ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ ਕੋ ਆਖਿਆ ਤੂੰ ਪਤਾਸੇ ਝਾੜ ਤਦ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ ਬਕਾਇਨ ਕੋ ਹਲੂਣਿਆ ਪਤਾਸੇ ਝੜੇ ਬਾਬਾ ਜੀ ਕੇ ਅਗੇ ਧਰੇ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਏ ਆਖਿਵੋਸੁ ਪੁਰਖਾ ਤੂੰ ਧੰਨ ਹੈ ਐਸੇ ਪ੍ਰਸੰਗ ਬਹੁਤ ਹੈਨ ਲਿਖ ਕੇ ਪੜਣੇ ਸੋ ਨਹੀ ਆਵਤੇ ਹੈ ਲਿਖੀ ਨਹੀ ਸਕਦਾ ਹੈ ਬੋਲੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ।।

ਏਕ ਸਮੈਂ ਬਾਬਾ ਜੀ ਨੇ ਰਾਤ ਕੋ ਬੁਢੇ ਸੋ ਪੁਛਿਆ ਬੁਢਿਆ ਰਾਤ ਕਿਤਨ ਰਹਦੀ ਹੈ ਤਾ ਬੁਢੇ ਆਖਿਆ ਮੇਹਰਵਾਨ ਸਵਾ ਪਹਰ ਰਾਤ ਹੈ ਤਾ ਬਾਬੇ ਆਖਿਆ ਤੈਨੂੰ ਕਿਉ ਕਰ ਮਲੂਮ ਹੋਇਆ ਬੁਢੇ ਆਖਿਆ ਅਸੀ ਜਟ ਹਾ ਤਾਰੇ ਦੇਖ ਕੇ ਮਾਲੂਮ ਕਰਦੇ ਹਾ ਫੇਰ ਬਾਬਾ ਜੀ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ ਨੂੰ ਪੁਛਿਆ ਪੁਰਖ ਰਾਤ ਕਿਤਨੀ ਹੈ ਤਦ ਆਖਿਵੋਸੁ ਮੇਹਰਵਾਨ ਤੇਰੀ ਰਾਤ ਤੇਰਾ ਦਿਨ ਤੂੰ ਸਭ ਕੁਛ ਜਾਨਤਾ ਹੈ।। ਅਸਾ ਰਾਤ ਦਿਨ ਨਾਲ ਪਰੋਜਨ ਨਹੀ ਤਬ ਬਾਬਾ ਜੀ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਸੰਨ ਭਏ ਬੋਲੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ।। ਏਕ ਸਮੈਂ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਬਾਬਾ ਜੀ ਨੇ ਮਨ ਮੈ ਬਿਚਾਰਾ ਜੋ ਇਤਨੇ ਲੋਗ ਜਗਿਆਸੀ ਸਾਨੂੰ ਮਿਲਦੇ ਹੈਨਿ ਇਨ ਕੋ ਸੋਧਿਆ ਚਾਹੀਐ ਤਬ ਬਾਬਾ ਜੀ ਨੇ ਸਭ ਜਗਿਆਸੀਅਨ ਕੋ ਬੁਲਾਇਆ ਸਭ ਕੋ ਸਾਥ ਲੇਕਰ ਏਕ ਜੰਗਲ ਕੋ ਗਏ ਊਹਾ ਐਸਾ ਸਾ ਚਲਿਤ ਧਾਰਿਆ ਜੋ ਲੋਕਾ ਕੋ ਰੁਪਏ ਮੋਹਰਾ ਨਜਰ ਆਵਨ ਲਗੇ ਬਹੁਤ ਲੋਕ ਰੁਪਏ ਮਹਰਾ ਲੈਕੇ ਘਰ ਨੂੰ ਉਠ ਆਏ ਫੇਰ ਬਾਬਾ ਜੀ ਆਗੇ ਚਲੇ ਅਗੇ ਕਿਆ ਦੇਖੇ ਜੋ ਮੋਤੀ ਹੀਰੇ ਨਜ਼ਰ ਆਵਨ ਲਗੇ ਸਭ ਲੋਕ ਉਤਾ ਹੀ ਰਹੇ ਬਾਬਾ (11 ਅ)

ਆਗੇ ਕੋ ਚਲੇ ਤਬ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ ਅਰ ਬੁਢਾ ਜੀ ਨਾਲ ਰਹੇ ਤਬ ਉਸ ਜੰਗਲ ਮੋ ਏਕ ਚਿਖਾ ਨਜਰ ਆਈ ਤਿਸ ਚਿਖਾ ਮੋ ਏਕ ਮੁਰਦਾ ਕਫਨ ਮੋ ਲਕੜੀ ਮੋ ਲਪੇਟਾ ਹੂਆ ਹੈ।। ਤਬ ਬਾਬੇ ਜੀ ਬੁਢੇ ਸੋ ਕਹਾ ਇਸੀ ਵਾਸਤੇ ਅਸੀ ਏਥੇ ਆਏ ਹਾ ਇਸ ਮੁਰਦੇ ਕੋ ਤੂੰ ਖਾਹਤਾ ਬੁਢੇ ਆਖਿਆ ਮੇਹਰਵਾਨ ਕਿਸੀ ਆਦਮੀ ਨੇ ਮੁਰਦਾ ਨਹੀ ਖਾਦਾ ਅਸੀ ਕਿਓ ਕਰ ਖਾਹ ਇਹ ਕਿਓ ਕਰ ਬੁਢਾ ਪਿਛਾ ਹੋ ਕਰ ਘਰ ਕੋ ਚਲਿਆ।। ਬਾਕੀ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ ਰਹੇ ਤਬ ਬਾਬਾ ਜੀ ਆਖਿਆ ਪੁਰਖਾ ਤੁਸੀ ਇਸ ਮੁਰਦੇ ਕੋ ਖਾਹੁ ਤਾ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ ਆਖਿਆ।। ਜੋ ਸਿਰ ਵੱਲ ਖਾਹੁ ਕਿ ਮੈਰਾ ਵਲ ਖਾਹੁ ਬਾਬਾ ਜੀ ਆਖਿਆ ਜੋ ਸਿਰ ਵਲੋ ਖਾਹੁ ਤਬ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ ਚਿਖਾ ਉਪਰਿ ਚਢਿ ਗਏ ਲਕੜੀ ਸਭ ਦੂਰ ਕੀਆ ਤੇ ਕਿਆ ਦੇਖੇ ਜੋ ਬਾਬਾ ਜੀ ਹੈ ਮੁਰਦਾ ਨਾਹੀ ਤਬ ਬਾਬਾ ਜੀ ਉਠ ਖੜੇ ਹੂਏ ਸ੍ਰੀ ਅੰਗਦ ਜੀ ਨੋ ਗਲੇ ਲਗਾਇਆ।। ਤਬ ਆਖਿਵੋਸੁ ਪੁਰਖਾ ਤੂੰ ਧੰਨ ਹੈ।। ਸਭ ਸੰਸਾਰ ਸੋਧ ਕੇ ਮੈ ਤੁਝ ਕੋ ਪਾਇਆ ਹੈ ਆਗੇ ਤੇਰਾ ਲਹਨਾ ਥਾ ਅਬ ਤੇਰਾ ਨਾਓ ਅੰਗਦ ਹੂਆ।। ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਅੰਗ ਸੋ ਪੈਦਾ ਹੋਇਆ ਹੈ।। ਸਭ ਸਿਖਾ ਮਾਹਾ ਕਹਿਆ ਥਾ ਮੈਨੂੰ ਤੇਰਾ ਗੁਰੂ ਅਬ ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਅੰਗ ਸੇ ਹੋਇਆ ਹੈ ਮੇਰਾ ਗੁਰੂ ਤੂੰ ਮੈ ਤੇਰਾ ਗੁਰੂ ਮੇਰਾ ਗੁਰੂ ਮੈ ਤੇਰਾ ਗੁਰੂ ਇਹ ਕਹਿ ਕਰ ਪੰਜ ਪੈਸੇ ਨਰੀਏਲ ਰਖੇ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ ਆਗੇ ਤਬ ਚਉਰਾਸੀ ਸਿਧ ਪੁਨ ਜਨ ਸਭ ਆਨ ਇਕਠੇ ਭਏ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ ਨੇ ਦਰਸਨ ਕੋ ਸਭ ਧੰਨ ਧੰਨ ਕਰਕੇ ਲਗੇ ਅਰ ਬਡਾ ਮਗਲਾਚਾਰ ਭਇਆ ਬਾਬਾ ਜੀ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਇ ਕਰ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ ਨੋ ਸਾਥ ਲੇਕਰ ਕਰਤਾਪੁਰਖ ਕੋ ਆਏ ਬੋਲੋ ਜੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ।। ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਦਲੀ।। ਤਬ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਬਾਬਾ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ ਕਰਤਾਰਪੁਰ ਮੋ ਆਇ ਤਬ ਬਾਬਾ ਜੀ ਨੇ ਸਭ ਕੋ ਆਗਿਆ ਕੀਤੀ ਪੁਤ੍ਰ ਭਾਈ ਸਭ ਕੋ ਕਹਾ ਜੋ ਤੁਸੀ ਆਇ ਕਰ ਮਥਾ ਟੇਕਉ।। ਤਬ ਸਭ ਨੇ ਮਥਾ ਟੇਕਿਆ ਸਾਹਿਬਜਾਦਿਆ ਨੇ ਆਗਿਆ ਨਾ ਮੰਨੀ।। ਤਬ ਬਾਬਾ ਜੀ ਚੁਪ ਕਰ ਰਹੇ ਏਕ ਸਮੇਂ ਬਾਬਾ ਜੀ ਨੇ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ ਕੋ ਆਖਿਆ ਜੀ ਤੁਸੀ ਆਪਣੇ ਕਬੀਲੇ ਉਥੋ ਬੁਲਾਇਹੁ ਉਹ ਖਡੂਰ ਮੈ ਤੁਸਾਡੇ ਸੋਹਰੇ ਹਨ ਉਥੇ ਲਿਆਏ ਰਖੋ।। ਜੋ ਸਾਡੇ ਨਜੀਕ ਹੋਵਨ।। ਤਬ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ ਖਬਰ ਭੇਜ ਕੇ ਸਭ ਲੋਕ ਸਦੇ ਜੋ ਖਡੂਰ ਮੋ ਅਹਨ ਕੇ ਬਸੈ ਸਭ ਲੋਕ ਜਬ ਖਡੂਰ ਮੋ ਆਇ ਬਸੇ ਤਬ ਸ੍ਰੀ ਸਾਹਿਬ ਕੋ ਖਬਰ ਹੋਈ ਕੀ ਲੋਕ ਆਏ ਬਸੇ ਹੈ ਤਬ ਗੁਰੂ ਬਾਬੇ ਜੀ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਨੋ ਆਗਿਆ ਕੀਤੀ ਪੁਰਖਾ ਜੀ ਤੁਸੀ ਖਡੂਰ ਜਾਇ ਕੇ ਰਹੋ ਮਾਈ ਬਿਹਾਈ ਦੇ ਘਰ ਸਾਡੇ ਬੈਠਨ ਦੀ ਮੰਜੀ ਹੈ। ਉਸ ਪਰ ਜਾਓ ਕਰ ਤੁਮ ਬੈਠੋ ਮੇਰਾ ਸਿਘਾਸਨ ਵਹੀ ਹੈ ਤੁਮ ਉਥੇ ਜਾਇ ਕਰ ਬੈਠੋ।। ਅਸੀ ਤੁਸਾਡੇ ਪਾਸ ਆਵਾਗੇ ਤੁਮ ਫੇਰ ਇਥੇ ਨਾਹੀ ਆਵਣ ਤਬ ਬਾਬੇ ਜੀ ਕੀ ਆਗਿਆ ਪਾਇ ਕੇ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ ਖਡੂਰ ਆਏ ਮਾਈ ਬਿਰਾਈ ਦੇ ਘਰ ਗਏ ਮਾਈ ਬਿਰਾਈ ਦੇਖ ਕਰ ਮਥਾ ਟੇਕਿਆ ਅਰ ਉਠ ਕੇ ਬਾਬੇ ਜੀ ਕੋ ਸਿੰਘਾਸਨ ਪਰ ਬੈਠਾਏ ਅਰਚਰਨ ਸੋਕਰ ਚਰਨਾਮਿਤ ਲੀਆ ਅਰ ਪਰਦਖਨਾ ਕੀਆ।। ਅਸ ਪੰਜ ਪੈਸੇ ਨਰੀਏਲ ਆਗੇ ਰਖੇ।। ਅਰ ਮੋਹਸੋ ਵਾਰਨੇ ਘੋਲ ਘੋਲਨੇ ਗਈ ਅਰ ਕਹਿਆ ਮੈ ਅੱਜ ਕੇ ਦਿਨ ਕੋ ਕੁਰਬਾਨ ਗਈ।। ਜੋ ਸਤਿਗੁਰੂ ਮੇਰੇ ਚਰਨ ਧਾਰੇ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ ਸਾਹਿਬ ਓਹਾ ਰਹਨੇ ਲਗੇ।। ਫੇਰ ਏਕ ਸਮੇਂ ਬਾਬਾ ਜੀ ਖਡੂਰ ਮੋ ਆਏ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ ਆਗੇ ਦਰਸਨ ਕੋ ਗਏ ਜਾਇ ਕਰ ਚਰਨਾ ਪਰ ਮਥਾ ਟੇਕਿਆ।। ਬਾਬੇ ਜੀ ਕਹਿਆ ਪੁਰਖਾ ਜੀ ਇਸੀ ਟੋਬੇ ਪਰ ਬੈਠੀਏ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ ਕਹਿਆ ਸਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸਭ ਜਗਾ ਤੇਰੀ ਹੈ ਤਬ ਬਾਬਾ ਜੀ ਉਹ ਬੈਠੇ ਤਿਸ ਦਿਨ ਸੇ ਉਸ (12 ਅ)

ਟੋਬੇ ਕਾ ਨਾਓ ਤਪਿਆਣਾ ਰਖਿਆ।। ਤਬ ਮਾਤਾ ਖੀਵੀ ਜੀ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ ਕੇ ਕਬੀਲੇ ਨੇ ਸੁਨਾ ਜੋ ਬਾਬਾ ਜੀ ਆਏ ਹੈ ਤਬ ਮਾਤਾ ਜੀ ਗਏ ਪੂਜਾ ਕੀਆ ਬਾਬੇ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਜੀ ਕੀ ਅਰ ਦਰਸਨ ਕੀਆ ਬਾਬਾ ਜੀ ਕੀ ਖੁਸੀ ਹੋਈ।। ਮਾਤਾ ਜੀ ਘਰ ਗਏ ਤਬ ਬਾਬਾ ਜੀ ਪੁਛਿਆ ਪੁਰਖਾ ਜੀ ਸੰਤਾਨ ਤੁਮਾਰੇ ਕਿਆ ਹੈ ਤਬ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ ਕਹਿਆ ਸਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਮਤੇ ਕੀ ਸਰਾਇ ਜਬ ਹੋਦੇ ਸੇ ਤਬ ਦੋਇ ਲੜਕੇ ਸੇ ਦਾਤੂਦਾਸਾ ਨਾਓ।। ਇਕ ਸਮੇ ਧਾੜੇ ਪਰ ਚੜਕੇ ਵੈ ਗਏ ਤਬ ਕਿ ਫੇਰ ਨਾ ਆਏ ਕੁਛ ਖਬਰ ਭੀ ਨਾ ਆਈ।। ਤਬ ਬਾਬੇ ਜੀ ਆਖਿਆ ਪੁਰਖਾ ਸੰਤਾਨ ਚਾਹੀਏ ਦੂਇ ਸਾਡੇ ਦੂਇ ਤੁਸਾਡੇ ਤਬ ਅੰਗਦ ਜੀ ਆਖਿਆ।। ਪਾਤਸਾਹ ਜੋ ਬਚਨ ਕੀਤਾ ਹੈ ਤੋ ਦਾਸੂ ਦਾਤਾ ਹੀ ਆਵੈ ਤਬ ਬਾਬੇ ਜੀ ਆਖਿਆ ਪੁਰਖਾ ਦਾਤੂ ਦਾਤਾ ਈ ਆਵੈਗਾ ਜਿਸ ਤਰਾ ਆਗੇ ਕਿਹਾ ਕਾਰਨ ਹੂਅ ਹੈ ਫਿਰ ਜਬ ਹੋਵੈਗਾ ਤਬ ਉਸੀ ਤਰਹ ਹੋਵੈਗਾ ਇਅਹ ਬਚਨ ਕਰਕੇ ਬਾਬਾ ਜੀ ਉਠ ਖੜੇ ਹੋਏ ਜਬ ਬਾਬਾ ਜੀ ਚਲੇ ਤਬ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ ਭੀ ਚਲੇ ਤਬ ਬਾਬੇ ਜੀ ਆਖਿਆ ਪੁਰਖਾ ਜੀ ਤੁਸੀ ਇਥੇ ਹੀ ਬੈਠੋ ਅਸੀ ਆਵਾਗੇ।। ਬਾਬਾ ਜੀ ਕਰਤਾਰਪੁਰ ਗਏ ਤਬ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ ਉਥੇ ਹੀ ਬੈਠ ਗਏ ਕਿਤਨੇ ਹੀ ਗੁਜਰ ਗਏ ਅਰ ਸਰੀਰ ਪਰ ਦੀਵ ਕੀ ਮਿਟੀ ਫਿਰ ਗਈ ਅਰ ਘਾਸ ਜਮ ਗਇਆ ਤਬ ਏਕ ਸਮੇਂ ਬਾਬਾ ਜੀ ਫਿਰ ਆਏ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ ਦੇ ਸਿਰ ਪਰ ਅਹਨ ਖੜੇ ਹੂਏ ਅਰਬੁਲਾਇਆ ਹੇ ਪੁਰਖਾ ਜੀ ਤਬ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ ਉਠ ਪੜੇ ਹੂਏ ਅਰ ਬੁਲਾਇਆ ਹੇ ਪੁਰਖਾ ਜੀ ਤਬ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ ਉਠ ਖੜੇ ਹੂਏ ਚਰਨਾਪਰ ਮਥਾ ਟੇਕਿਆ ਤਬ ਬਾਬੇ ਜੀ ਕਹਿਆ ਪੁਰਖਾ ਜੀ ਤੁਸੀ ਇਥੇ ਕਿਓ ਬੈਠੇ ਅਰ ਐਸਾ ਕਸਟ ਕਿਓ ਕੀਤਾ ਤਬ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ ਆਖਿਆ ਹਮ ਕੋ ਹੁਕਮ ਹੋਇਆ ਥਾ ਜੋ ਇਥੇ ਹੀ ਬੈਠੋ ਤਾ ਬਾਬਾ ਜੀ ਆਖਿਆ ਪੁਰਖਾ ਤੂੰ ਧੰਨ ਹੈ ਪਰ ਤੇਰਾ ਕਸਟ ਸਾਨੂੰ ਪਿਆਰਾ ਨਹੀ ਲਗਦਾ ਭਾਵਦਾ ਨਹੀ ਸਭ ਤਪ ਜੋ ਅਸਾ ਕੀਤਾ (13 ੳ)

ਹੈ ਸੋ ਤੁਸਾਡੇ ਈ ਲਈ ਕੀਤਾ ਹੈ ਫੇਰ ਕੋਈ ਸਾਲ ਬਾਬਾ ਜੀ ਉਹਾ ਹੀ ਰਹੇ ਫਿਰ ਬਾਬਾ ਜੀ ਪੁਛਿਆ ਜੋ ਪੁਰਖਾ ਜੀ ਜਲ ਕਹਾ ਕਾ ਪੀਜੀਏ ਹੈ ਆਖਿਆ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਸਚੇ ਪਾਤਸਾਹ।। ਜਲ ਇਸ ਬਸਤੀ ਕਾ ਖਾਰੀ ਹੈ ਵਹੀ ਪਈਦਾ ਹੈ ਤਬ ਬਾਬੇ ਜੀ ਕਹਿਆ ਹੈ ਪੁਰਖਾ ਇਥੇ ਇਹ ਖੂਹਾ ਪੁਰਾਤਨ ਹੈ ਜਲ ਬਹੁਤ ਮੀਠਾ ਹੈ ਅਰ ਸਾਬਤ ਹੈ ਇਸ ਕੋ ਖੋਦਾਇ ਨੇ ਇਸ ਦਾ ਜਲ ਪੀਜੀਏ ਤਬ ਸਾਹਿਬ ਕੀ ਆਗਿਆ ਸੋ ਖੂਹਾ ਖੋਦਿਆ ਗਇਆ।। ਜਬ ਖੂਹਾ ਖੋਦਿਆ ਤੋ ਜਲ ਬਹੁਤ ਮਿਠਾ ਨਿਕਲਿਆ ਵਹੀ ਜਲ ਵਰਤਨ ਸੋ ਆਇਆ ਤਬ ਬਾਬਾ ਜੀ ਮਾਈ ਬਿਰਾਈ ਕੋ ਖੁਸੀ ਕੀਆ।। ਆਪ ਕਰਤਾਰਪੁਰ ਕੋ ਗਏ ।। ਬੋਲੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ।। ਆਗੇ ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ।। ਮਖਦੂਸ ਬਹਾਵਲ ਹਕ ਜੋ ਮੁਲਤਾਨ ਕੇ ਪੀਰ ਥੇ ਬਾਬੇ ਜੀ ਸਿਉ ਬਡੇ ਪਰੀਤ ਥੀ ਜੋ ਆਗੇ ਗੋਸ਼ਟ ਮੁਲਾਕਾਤ ਹੋਈ ਸੀ ਇਕ ਦਿਨ ਉਨ ਕੋ ਦਰਗਾਹ ਕਾ ਸਦਾ ਆਇਆ ਸਾ ਤਬ ਪੀਰ ਬਹੁਤ ਰੁਦਨ ਕਰਨ ਲਗੇ ਜਬ ਬਹੁਤ ਰੁਦਨ ਕੀਆ ਤਬ ਸਭ ਮੁਰੀਦ ਮਿਲ ਕਰ ਪੁਛਨ ਲਗੇ ਪੀਰ ਸਾਹਿਬ ਐਸਾ ਰੁਦਨ ਕਿਉ ਕਰੀਏ ਹੈ ਤਬ ਪੀਰ ਆਖਿਆ ਇਕ ਬਾਤ ਹੈ ਸੋ ਦਿਲ ਵਿਚ ਰਖਨ ਵਾਲੀ ਹੈ ਜੋ ਤੁਮ ਕਉਨ ਵਾਤਾ ਤੁਮਾਰਾ ਈਮਾਨ ਠਉਰ ਨਾ ਰਹੇਗਾ।। ਤਾ ਸਭ ਮੁਰੀਦਾ ਨੇ ਕਹਿਆ ਜੋ ਪੀਰ ਜੀ ਹਮ ਕੋ ਸੁਨਾਈਐ ਤਬ ਪੀਰ ਆਖਿਆ ਸਾਨੂੰ ਖੁਦਾਇਦਾ ਹੁਕਮ ਆਇਆ ਹੈ ਆਜ ਕੇ ਸਤਵੇ ਦਿਨ ਦਰਗਾਹ ਜਾਣੇ ਕਾ ਅਰ ਬਾਬਾ ਨਾਨਕ ਜੋ ਸਾਧ ਹੈ ਬਡਾ ਭਲੀ ਹੈ ਉਨਾ ਨੇ ਅਜ ਕੇ ਚਉਦਾ ਦਿਨ ਚਲਨਾ ਹੈ ਅਸਾਨੂੰ ਇਹ ਅਫਸੋਸ ਹੈ ਜੋ ਅਸਾਨੂੰ ਭੀ ਚੋਦਵੇ ਦਿਨ ਹੁਕਮ ਹੋਦਾ ਤੋ ਸਾਥੇ ਚਲਦੇ ਤਓ ਬਡੀ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਤੀ ਅਰ ਮੁਰਾਦ ਪੂਰੀ ਹੋਈ।। ਤਬ ਮੁਰੀਦ ਸੁਣ ਕੇ ਬਹੁਤ ਹੈਰਾਨ ਹੋਇ ਗਏ।। ਆਖਿਵਸੁ ਜੋ ਹਿਦੂਆ ਕੋ ਤੋ ਬਿਸਤ ਨਹੀ (13ਅ)

ਤੁਮ ਜੋ ਹਿੰਦੂ ਪਰ ਇਤਨਾ ਏਕਾ ਅਹੁਤੋਲਾ ਏਹੁ ਪੀਰ ਜੀ ਏਹ ਬਾਤ ਭਲੀ ਨਹੀ ਤਬ ਸਭ ਮੁਰੀਦ ਆਪਸ ਸੋ ਬਾਤਾ ਕਰਨ ਲਗੇ ਜੋ ਪੀਰ ਕੀ ਅਕਲ ਗਈ ਹੈ ਤਬ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਪੀਰ ਜੀ ਫਿਰ ਬੋਲੇ ਤੁਸਾਨੂੰ ਤੋ ਆਗੇ ਹੀ ਅਸੀ ਕਰਦੇ ਸੇ ਕੀ ਤੁਸਾਡੀ ਏਮਾਨ ਨਾ ਰਹੇਗਾ ਇਕ ਠਾਇ ਤਾਤੇ ਅਬ ਇਕ ਆਦਮੀ ਬਾਬੇ ਨਾਨਕ ਪਾਸ ਭੇਜਾ ਚਾਹੀਏ ਤਬ ਤੁਮਾਰਾ ਈਮਾਨ ਠਉਰ ਆਵੈਗਾ ਲੈ ਸਭ ਕੇ ਦਿਲ ਕੀ ਬੁਵਤੇ ਹੈ ਤਬ ਇਕ ਮੁਰੀਦ ਕੋ ਬੁਲਾਇ ਕਰ ਹੁਕਮ ਕੀਤਾ ਜੋ ਜਹਾ+ ਬਾਬੇ ਨਾਨਕ ਕਾ ਮਕਾਨ ਹੈ ਤੂੰ ਉਥੇ ਜਾਹਿ ਤਿਨ ਕੋਸ ਉਰੇ ਬੈਠਣਾ ਜਬ ਤੁਮ ਕੋ ਬੁਲਾਵੈਗਾ ਤਬ ਤੁਮ ਜਾਣਾ ਜੋ ਕੁਛ ਮੁਹ ਸੇ ਅਵਾਜ ਕਰੇਗਾ ਸੋ ਲਿਖ ਲਿਆਵਣਾ।। ਤਬ ਸੋਵਹੁ ਮੁਰੀਦ ਤੇਰਾ ਸੋ ਚਲਾ ਅਰ ਪੀਰ ਜੀ ਨੇ ਖਤ ਲਿਖ ਦੀਆ ਬੇਨਤੀ ਕਾ ਮੋਲੇ ਚਲਾ।। ਜਹਾ+ ਬਾਬੇ ਜੀ ਕਾ ਕਰਤਾਰਪੁਰ ਥਾ ਤਹਾ ਸੋ ਤੀਨ ਕੋਸ ਉਰੇ ਬੈਠਾ ਤਬ ਬਾਬੇ ਜੀ ਨੇ ਕਮਲੀਆ ਟਹਲੀਆ ਕੋ ਹੁਕਮ ਕੀਤਾ ਕਮਲੀਆ ਖੁਲਤਾਨ ਕੇ ਪੀਰ ਕਾ ਆਦਮੀ ਤਿਹ ਕੋਹਰ ਵਿਚ ਝੰਗੀ ਵਿਚ ਬੈਠਾ ਹੈ ਉਸ ਕੋ ਸਾਡੇ ਪਾਸ ਲੇਆਉ ਤਬ ਕਮਲੀਆ ਉਥੇ ਗਾਇਆ ਉਸ ਨਾਲ ਲੇਕੇ ਬਾਬੇ ਜੀ ਪਾਸ ਲੇ ਆਇਆ।। ਤਬ ਆਣ ਕੇ ਬਾਬੇ ਦੇ ਕਦਮਾ ਉਪਰਿ ਗਿਰ ਪੜਿਆ।। ਤਾ ਬਾਬੇ ਜੀ ਬਹੁਤ ਮੇਹਰ ਕੀਤੀ ਆਖਿ ਵੋਸੁ ਸਾਡੇ ਦੋਸਤ ਦਾ ਸਨੇਹਾ ਆਇਆ ਹੈ ਤਬ ਉਨ ਲਿਖਿਆ ਪੀਰ ਦਾ ਬਾਬੇ ਜੀ ਕੋ (ਦਿੱਤਾ ਬਾਬੇ ਜੀ ਕੋ ਦਿੱਤਾ) ਬਾਬੇ ਜੀ ਲੇਕਰ ਪੜਿਆ।। ਤਦ ਬਹੁਤ ਬੈਰਾਗ ਕਰਨ ਲਗੇ ਤਬ ਬਾਬੇ ਜੀ ਆਖਿਆ ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਪੀਰ ਬਹਾਵਲ ਹਕ ਸਾਹਿਬਾ ਕਾ ਬੜਾ ਪਿਆਰਾ ਸਾ ਸੋ ਆਜਰਬ ਕੋ ਮਿਲਿਆ।। ਤਬ ਬਾਬੇ ਜੀ ਨੇ ਬੈਰਾਗ ਮੋ ਸਬਦ ਉਚਾਰ ਕੀਤਾ ਰਾਗ ਸ੍ਰੀ ਰਾਗ ਮਹੱਲਾ ੧।। ਧੰਨ ਜੋਬਨ ਅਰ ਫੂਲੜਾ ਨਾਛੀਆੜੇ ਦਿਨ ਚਾਰ।। ਪਫਨ ਕੇਰੇ ਪਤਿ ਜਿਉ ਫੂਲ (14ਓ)

ਫਲ ਜੁਮਣ ਹਾਰ।। ਰੰਗ ਮਾਣ ਨੈ ਪਿਆਰਿਆ ਜਾ ਜੋਬਨ ਨੋਵਹੁਲਾ।। ਦਿਨ ਥੋੜੇ ਥਕੇ ਭਇਆ ਪੁਰਾਨਾ ਚੋਲਾ।।2।। ਰਹਾਉ ਸਾਜਣ ਮੇਰੇ ਚੰਗਲੇ ਜਾਇ ਸੁਤੇ ਜੋਰਾਣ ਦੰਭੀ ਵੰਜਾ ਡੂੰਮਣੀ ਰੋਣਾ ਵੀਨੀ ਬਾਣ।। ਕੀਤਾ ਸੁਣੇ ਹੀ ਗੋਰੀਏ ਆਪਨ ਕੰਨੀ ਸੋਇ।। ਲਗੇ ਆਵੈ ਸਾਹੁਰੇ ਨਿਤਲ ਪੇਈਆ ਹੋਇ।।3।।

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਨਾਨਕ ਸੁਤੇ ਪੈਏਏ ਜਾਣ ਵਿਰਤੇ ਮੰਨ।। ਗੁਣ ਗਵਾਹੇ ਗੰਠਰੇ ਅਉਗਣ ਚਲੇ ਬੰਨ।। 4।। ਜਬ ਏਹ ਸਬਦ ਬਾਬੇ ਜੀ ਆਖਿਆ ਤਬ ਉਸ ਪੁਰੀਦ ਨੇ ਲਿਖ ਲਿਆ।। ਅਰ ਖੁਲਤਾਨ ਕੋ ਚਲਾ।। ਤਬ ਪੁਰੀਦ ਜਾਇ ਖੁਲਤਾਨ ਪਹੁਚਿਆ ਸੁਣਿ ਵੇ ਸੁਜੈ ਪੀਰ ਜੀ ਹਕ ਹੋਏ।। ਤਬ ਜਾਇ ਕਰ ਬਾਬੇ ਜੀ ਕਾ ਸਬਦ ਲਿਖਾ ਹੋਆ ਪੀਰ ਕੇ ਨਜੀਕੀਆ ਕੋ ਚੀਆ ਅਰ ਮਹੁ ਸੋ ਕਹਹ ਜੋਧਨ ਬਾਬਾ ਨਾਨਕ ਹੈ ਜੋ ਕੁਛ ਪੀਰ ਜੀ ਕਹਦੇ ਸੇ ਸੋਈ ਦੇਖਿਆ ਤਬ ਸਬ ਲੋਕਾ ਨੇ ਲਿਖਿਆ ਪਢਿਆ ਤਬ ਬਾਬੇ ਜੀ ਸਬ ਲਗੇ ਸਿਫਤ ਕਰਨ ਬੋਲੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ।। ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ।। ਤਬ ਏਕ ਦਿਨ ਕਮਲੀਆ ਟਹਨੀਆ ਜੰਗਲ ਮੋ ਸੋ ਘਾਸ ਕੋ ਗਇਆ ਥਾ।। ਜਾ ਘਾਸ ਲੇ ਕੇ ਚਲਿਆ ਤਬ ਤਿਨ ਸਿਧ ਮਿਲੇ ਤਬ ਉਨੋ ਨੇ ਕਹਾ ਏ ਕਮਲੀਆ ਇਹ ਪੁੜੀ ਪ੍ਰਸਾਦ ਵੀ ਸਾਡੀ ਬਾਬੇ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਉ ਦੇਣੀ।। ਤਬ ਕਮਲੀਆ ਪੁੜੀ ਲੈ ਕੇ ਬਾਬੇ ਜੀ ਕੇ ਪਾਸ ਆਇਆ ਤਬ ਪੁੜੀ ਬਾਬੇ ਜੀ ਕੇ ਆਗੇ ਰਖੀਆ ਸੁ ਅਰ ਕਹਿਆ ਜੋ ਤਿਨ ਸਾਧਾ ਨੇ ਇਹ ਪੁੜੀ ਮੈਨੂੰ ਦੀੱਤੀ ਹੈ।। ਤਬ ਬਾਬੇ ਜੀ ਲੀਆ ਖੋਲ ਕਰ ਚਿਠੀ ਬੀਚ ਸੋ ਬਿਭੂਤ ਨਿਕਲੀ।। ਤਬ ਬਾਬੇ ਆਖਿਆ ਕਮਲੀਆ ਸਾਨੂੰ ਨਿਰੰਕਾਰ ਦੀ ਆਗਿਆ ਆਈ ਹੈ ਤਬ ਬਾਬਾ ਸੰਗਤ ਮਿਲਾਪੀ ਸਭ ਬੁਲਾਏ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ ਭੀ ਆਏ।। ਤਬ ਬਾਬੇ ਜੀ ਸਭ ਮਿਲਾਪੀਆ ਨੂੰ ਸਾਹਿਬ ਨੇ ਪੁਛਿਆ ਜੋ ਭਾਈ ਜੋ ਮਨੋਰਥ ਤੁਮਾਰਾ ਹੋ ਸੋ (14 ਅ)

ਮੰਗ ਲਹੋ।। ਅਸਾਨੂੰ ਦਰਗਾਹ ਜਾਣੇ ਦਾ ਹੁੰਕਮ ਆਇਆ ਹੈ ਤਬ ਸਭਨੋ ਨੇ ਅਪਨੇ ਮਨੋਰਥ ਦੁਨੀਆ ਦੇ ਮੰਗ ਲਏ ਤੁਬ ਬਾਬਾ ਜੀ ਨੇ ਸਭਨਾ ਦੇ ਮਨੋਰਥ ਪੂਰੇ ਕੀਤੇ।। ਅਰ ਬਾਬਾ ਜੀ ਹਸਨ ਲਗੇ ਜੋ ਕੋਈ ਆਪਣੇ ਪਰਲੋਕ ਦੀ ਬਾਤ ਨਹੀ ਪੁਛਿਆ ਨਹੀ ਮੰਗਿਆ ਤਬ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ ਬੈਰਾਗ ਲਗੇ ਕਰਨ।। ਤਬ ਬਾਬਾ ਜੀ ਆਖਿਆ ਜੋ ਪੁਰਖਾ ਜੀ ਅਸੀ ਤੁਸੀ ਜੁਦਾ ਨਹੀ ਬਲਵੰਡ ਮੇਰਾ ਰਬਾਬੀ ਹੈ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਇਸਕੋ ਨਾਲ ਲੈ ਜਾਈਐ।। ਤੁਸਾਡੇ ਰੋਬਰੋ ਸਬਦ ਦੀ ਚਉਕੀ ਕਰੇਗਾ ਇਸ ਕੋ ਇਉ ਰਖਨਾ ਜਿਉ ਦੰਦਾ ਮੇ ਜੀਭ ਰਹਦੀ ਹੈ ਅਰ ਹੋਰ ਸਭ ਮਿਲਾਪੀਆ ਨੂੰ ਮੇਰੀ ਆਖਿਆ ਹੈ ਤੁਸਾਡੀ ਸਭ ਆਗਿਆ ਮੋ ਰਹੇਗੇ ਇਹ ਬਿਧ ਆਖ ਕੇ ਬਾਬਾ ਜੀ ਨੇ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ ਕੇ ਖਡੂਰ ਸੋ ਵਿਦਿਆ ਕੀਤਾ।। ਤਬ ਫਿਰ ਪਿਛੇ ਸਾਹਿਬ ਨੇ ਸ੍ਰੀ ਲਖਮੀ ਦਾਸ ਜੀ ਅਰ ਸ੍ਰੀ ਚੰਦ ਜੀ ਕੋ ਬੁਲਾਇਆ ਪਰ ਏ ਨਹਰੀ ਆਏ ਤਬ ਤਕ ਬਾਬਾ ਜੀ ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਮਾਏ ਤਬ ਸਾਹਿਬਜਾਦਿਆ ਨੇ ਸੁਣਿਆ ਤਬ ਦਉੜੇ ਆਏ ਦੇਖੈ ਜੋ ਬਾਬਾ ਜੀ ਸਮਾਇ ਗਇਆ ਹੈ ਤਬ ਬਹੁਤ ਬੈਰਾਗ ਅਰ ਰੁਦਨ ਕੀਆ ਕਹਨ ਲਗੇ ਜੋ ਅਸਾ ਬਾਬੇ ਜੀ ਨਾਲ ਚਾਰ ਗਲਾ ਭੀ ਨਾ ਕੀਤੀਆ ਅਰ ਕਿਹਉ ਨੇ ਹੈ ਤੁਸਾ ਆਖਨਾ ਹੈ ਮੈਨੂੰ ਆਖੋ ਤੁਸੀ ਚਾਰ ਜੁਗ ਰਹਦੇ ਤੇ ਚਾਰ ਜੁਗ ਤੁਸਾਡੇ ਵਾਸਤੇ ਬੈਠਾ ਰਹਤਾ ਅਬ ਜੋ ਕੁਛ ਤੁਸਾ ਕਰਨਾ ਹੈ ਸੋ ਕਹੋ ਤਬ ਸਾਹਿਬਜਾਦਿਆ ਆਖਿਆ।। ਜੋ ਗੁਰਹਾਈ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ ਕੋ ਬਖਸੀ ਆਹੀ ਕਿਆ ਕਰਾਗੇ ਤਬ ਬਾਬੇ ਜੀ ਆਖਿਆ ਪੀਰਾ ਦੇ ਘਰ ਕੇ ਤੋ ਕੁੰਤਿਆ ਨੂੰ ਮੰਨਦਾ ਹੈ ਤੁਸੀ ਤਾ ਮੇਰੇ ਪੁਤ੍ਰ ਹੋ (15ਓ)

ਤੁਮ ਕੋ ਕਿਆ ਕਮੀ ਹੈ।। ਇਅਹ ਗਲ ਕਰਕੇ ਬਾਬਾ ਜੀ ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਮਾਏ।। ਤਬ ਬਿਬਾਣ ਕੀਰਤਨ ਕਰਤੇ ਨਦੀ ਰਾਵੀ ਕੇ ਕਿਨਾਰੇ ਸਸਕਾਰਿਆ ਬੜੇ ਭਜਨ ਅਨੰਦ ਹੋਏ।। ਫਿਰ ਜਬ ਰੀਗਾ ਪਰਵਾਹ ਕੇ ਵਾਸਤੇ ਬੰਧਾ ਖੋਲਿਆ ਸਤਿ ਲੇਣੇ ਲਗੇ ਤਬ ਕੋਏ ਸਰੀਰਕਾ ਅਕਾਰ ਨਜਰ ਨਾ ਆਇਆ ਸਭ ਬਿਸਮਾਦ ਹੋਇ ਗਏ ਧੰਨ ਬਾਬਾ ਨਾਨਕ ਸਤਿਗੁਰੂ ਪੂਰਾ ਜਾਪ ਜਪਦੇ ਸਭ ਘਰ ਕੋ ਆਏ।। ਬੋਲੋ ਜੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ।। ਧੰਨ ਗੁਰੂ ਸਓ ਗੁਰੂ ਸੰਮਤ 1526 ਅਸੂ ਵਦੀ ੧੦ਓ ਕਨਾਗਤ ਕੇ ਦਿਨ ਥੇ ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ।। ਏਕ ਸਮੇਂ ਜਦ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਸੋ ਥਿਰ ਭਏ ਤਬ ਖਡੂਰ ਕੋ ਗਏ।। ਤਬ ਮਾਈ ਬਿਰਾਈ ਦੇ ਘਰ ਗਏ ਸਿਘਾਸਨ ਪਰ ਜਾਇ ਬੈਠੇ ਤਦ ਮਾਈ ਬਿਰਾਈ ਮਥਾ ਟੇਕਿਆ।। ਮਥਾ ਟੇਕ ਕੇ ਬਾਬੇ ਜੀ ਕੀ ਖਬਰ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਪੁਛੀ ਤਬ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ ਬਚਨ ਕੀਤਾ।। ਸਲੋਕ ਜਿਸ ਪਿਆਰੇ ਸਿਉ
ਨੇਹੁ ਤਿਸ ਆਗੇ ਸਚਿ ਚਲੀਏ।। ਧ੍ਰਿਗ ਜੀਵਨ ਸੰਸਾਰਤਾ ਕੇ ਪਾਛੈ ਜੀਵਣਾ।।
ਤਬ ਮਾਈ ਬਿਰਾਈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਚਰਨਾ ਕੋ ਪਕਰ ਲੀਆ ਅਰ ਆਖਿਓ ਸੁ
ਸਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਤੁਸੀ ਬਾਬਾ ਜੀ ਹੋ ਮੇਰੀ ਦਿਸਟ ਹੋਰ ਕੋਈ ਅਾਵਦਾ
ਤੇਰੇ ਸਵਾਇ।। ਤਬ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ ਕੋਠਰੀ ਕੇ ਅੰਦਰਿ ਜਾਇ ਬੈਠੇ
ਮਾਈ ਬਿਰਾਈ ਕੋ ਆਗਿਆ ਕੀਤੀ ਜੋ ਮਾਈ ਬਿਰਾਈ ਕੋਠਰੀ ਕਾ
ਦਰਵਾਜਾ ਮੁੰਦ ਕੇ ਕੋਠਰੀ ਕੋ ਲੇਪ ਛੱਡਨਾ ਜੋ ਸਾਡੀ ਖਬਰ ਪੁਛੈ ਤੋ ਦਸਨੀ ਨਾਹੀ।।
ਤਬ ਮਾਈ ਬਿਰਾਈ ਉਸੀ ਤਰਹ ਕੀਆ।। ਇਸ ਬਾਤ ਕੋ ਛਿਅ ਮਹੀਨਾ ਬੀਤਾ
ਤਬ ਬਾਬੇ ਜੀ ਕੇ ਮਿਲਾਪੀ ਜੋ ਥੇ ਸੋ ਬਹੁਤ ਬੈਰਾਗਓ ਪੁਜਿਆ।। ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ
ਦਰਸਨ ਬਿਨਾ।। ਤਬ ਬੁਢੇ ਰੰਧਾਵੇ ਕੋ ਏਕ ਸਮੇਂ ਬਾਬਾ ਜੀ ਆਗਿਆ ਕੀਤੀ
ਥੀ।। ਬੁਢਿਆ ਤੈ ਸਾਡੀ ਬਹੁਤ ਟਹਲ ਕੀਤੀ ਹੈ ਕੁਛ ਮੰਗ ਲੈ ਤਬ (15 ਅ)

ਬੁਢੇ ਆਖਿਆ ਮੇਹਰਵਾਨ ਤੂੰ ਸਭ ਕੁਛ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਜੋ ਅਛੀ ਵਸਤ ਹੋਏ ਸੋ ਸਾਨੂੰ
ਮਿਲੇ ਤਬ ਬਾਬੇ ਜੀ ਆਖਿਆ ਜਿਥੇ ਮੈ ਹੋਵਾਗਾ ਤਿਥੇ ਤੂੰ ਮੈਨੂੰ ਪਛਾਨ ਲੇਵੇਗਾ।।
ਇਅਹ ਬਚਨ ਹੋਇਆ ਥਾ ਏਕ ਸਮੇਂ ਬੁਢੇ ਕੋ ਬੜਾ ਲੋਚਾ ਹੋਈ ਥੀ।। ਤਬ ਬੁਢਾ
ਖਡੂਰ ਕੋ ਆਇਆ।। ਮਾਈ ਬਿਰਾਈ ਕੇ ਘਰ ਮਾਈ ਬਿਰਾਈ ਬੈਠੀ ਥੀ।।
ਅਰ ਬਲਵੰਡ ਭੀ ਇਥੇ ਹੀ ਥਾ।। ਬੁਢੇ ਨੇ ਮਾਈ ਕੋ ਪੈਰੀ ਪਹਿਨਾ ਕੀਆ ਅਰ
ਮਾਈ ਨੂੰ ਆਖਿਆ ਸਾਨੂੰ ਬਡੀ ਲੋਚਾ ਹੈ ਗੁਰ ਕਾ ਦਰਸਨ ਕਰਾਉ।। ਤਬ ਮਾਈ
ਨੇ ਆਖਿਆ ਗੁਰੂ ਦੀ ਗੁਰੂ ਜਾਣੇ ਜਿਥੇ ਤੈਨੂੰ ਗੁਰੂ ਨਜਰ ਆਵਦਾ ਹੈ ਓ ਲਭ ਲੈ।।
ਤਬ ਬੁਢੇ ਆਖਿਆ ਮਾਈ ਤੇਰੇ ਮਥੇ ਮਲੂਮ ਹੋਵੇਦਾ ਹੈ।। ਜੋ ਗੁਰੂ ਤੇਰੇ ਘਰ ਮੋ ਹੈ।।
ਅਰ ਮੈਨੂੰ ਗੁਰੂ ਕਾ ਵਚਨ ਹੈ ਜਿਥੇ ਮੈ ਹੋਵਾਗਾ ਤਿਥੇ ਤੈਨੂੰ ਦਸਨ ਦੇਵਾਗਾ।। ਤਬ
ਬਲਵੰਡ ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਬੁਢਿਆ ਛੈ ਮਹੀਨੇ ਹੋਏ ਹੈ ਸਾਨੂੰ ਦੁਆਰੇ ਉਪਰਿ ਬੈਠਿਆ
ਨੂੰ ਭਲਾ ਹੋਇਆ ਤੂੰ ਆਇਆ ਹੈ ਤੈਨੂੰ ਬਾਬੇ ਜੀ ਖੁਸੀ ਹੈ ਭਲਾ ਕਰੇ ਤੇ ਦੁਆਰਾ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਖੋਲੇ ਤੂੰ ਦਰਸਨ ਕਰੇ ਅਰ ਸਾਨੂੰ ਕਰਾਵੈ।। ਤਬ ਬੁਢੈ ਨੇ ਦੁਆਰਾ ਖੋਲਿਆ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਕੇ ਚਰਨ ਕੇ ਆਗੇ ਜਾਇ ਕੇ ਪੜੇ ਅਰ ਬਲਵੰਡ ਕੇ ਰਬਾਬ ਬਜਾਇਆ ਮਾਈ ਭਿਰਾਈ ਅਉਰ ਬੁਢਾ ਦਰਸਨ ਤੇ ਲਗੇ ਕਰਨ।। ਅਰ ਬਲਵੰਡ ਕੀਰਤਨ ਲਗਾ ਕਰਨ।। ਤਬ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ ਕੇ ਨੇਤਰਿ ਖੁਲੇ ਅਰ ਮੁਖ ਸੋ ਬਚਨ ਹੋਆ ਜੋ ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ।। ਤਬ ਬੁਢੇ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ।। ਸਚੇ ਪਾਤਸਾਹ ਜਗਤਿ ਪਰ ਅੰਧਕਾਰ ਹੋਇ ਰਹਿਆ ਹੈ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲੀਏ ਤਬ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ ਹਸੇ ਤਬ ਬੁਢੇ ਕਹਿਆ ਮਹਰਵਾਨ ਬਾਬੇ ਜੀ ਕਾ ਬਚਨ ਹੈ ਜਗਤਿ ਕੋ ਉਪਦੇਸ ਕਰਨਾ ਬਾਹਰ ਚਲੀਏ।। ਤਬ ਉਸੀ ਕਾਲ ਮੋ ਮਾਈ ਭਿਰਾਈ ਕਾ ਸਰੀਰ (16 ਓ)

ਛੁਟਾ।। ਸਿਸਕਾਰ ਕਰਕੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਬੁਢੇਕਉ ਆਗਿਆ ਕਹੀ।। ਬੁਢਿਆ ਕਹੜੀ ਜਾਗਾ ਚਲ ਕੇ ਬੈਠੀਏ।। ਤਬ ਬੁਢੇ ਆਖਿਆ ਮੇਹਰਵਾਨ ਜੋਗੀ ਕੀ ਜਗਾ ਹੈ ਖੇਹ ਕੇ ਉਪਰ ਉਥੇ ਚਲੀਏ ਬਹੁਤ ਏਕਾਂਤ ਹੈ।। ਤਬ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਆਗਿਆ ਹੋਈ ਚਲਣ ਕੀ ਸਭ ਉਥੇ ਆਈ।। ਗੁਰੂ ਜੀ ਸਿੰਘਾਸਨ ਪਰ ਅਰ ਬੈਠੇ ਬਲਵੰਡ ਰਬਾਬੀ ਸਬਦ ਕੀ ਚਉਲੀ ਕੀਆ।। ਸੰਤ ਸੰਗਤ ਕਰਸਨੋ ਆਈ।। ਬਡੇ ਅਨੰਦ ਮੰਗਲ ਹੂਏ ਜਗਤ ਕੇ ਉਧਾਰਨ ਹਾਰੇ ਨੇ ਅਪਨ ਪ੍ਰਗਾਸ ਕੀਆ।। ਬੋਲੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ।। ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ।। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਆਗਿਆ ਕੀਤੀ ਬੁਢੋਕ ਭਾਈ ਬਾਣੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਜੋ ਹੋਈ ਹੈ ਸੋ ਸਭ ਸਿਰਜਾਦ ਸੋ ਲਿਖੀ ਚਾਹੀਐ ਇਤਨੇ ਬਿਚਾਰ ਸੋ ਸਾਹਿਬ ਬੈਠ ਰਹਿ ਕੀ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਸੰਧੂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਦਰਸਨ ਕੋ ਅਹਨ ਪਹੁੰਚੇ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ।। ਸਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸਤਿਗੁਰੂ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਕੋ ਖੋਜਤਾ ਖੋਜਤਾ ਅਜ ਮੈ ਬਡਭਾਗੀ ਹੋਇਆ ਹੋ ਅਰ ਗਰੀਬ ਨਿਵਾਜ ਲਾਲੋ ਬਾਬੇ ਜੀ ਏ ਦਾਚੇ ਨੇ ਬਡੀ ਸਾਰੀ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਹੈ ਰਾਤ ਦਿਨ ਸਾਹਿਬ ਕਾ ਧਿਆਨ ਧਰਤਾ ਹੈ ਅਰ ਜਬ ਜਪਦਾ ਹੈ ਅਰ ਮੈਨੂੰ ਪੰਜ ਪੈਸੇ ਅਰ ਨਰੀਏਲ ਦਿੱਤਾ ਸੁ ਸਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਇਹ ਨਰੀਏਲ ਅਰ ਪੰਜ ਪੈਸੇ।। ਇਆ ਲਾਲੋ ਨੇ ਭੇਟ ਦਿੱਤਾ ਤੇ ਸੁਨ ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਜਾਇ ਸਭ ਭੇਟ ਰਖ ਕੇ ਮਥਾ ਟੇਕਾ।। ਤਬ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਕੋ ਖੁਸੀ ਕੀਤੀ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਅਰ ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਭਲਾ ਕੀਤਾ ਤੂੰ ਆਇਆ।। ਅਸੀ ਬਾਣੀ ਲਿਖਣ ਲਗੇ ਥੇ ਤੈਨੂੰ ਉਡੀਕਦੇ ਥੇ ਤੂੰ ਬਾਬੇ ਜੀ ਕੇ ਸਾਥ ਬਹੁਤ ਦਿਸ ਭਰ ਫਿਰਿਆ ਹੈ। ਜੋ ਕੁਛ ਤੈਨੂੰ ਬਾਬੇ ਜੀ ਕਾ ਬਚਨ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਸੋ ਲਿਖਾਇਦੇ।। ਤਬ ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਮਹਰਵਾਨ ਤੇਰੇ ਅਰ ਬਾਬੇ ਮੇ ਕੁਛ ਭੇਦ ਹੈ ਨਾਹੀ ਤੂੰ ਹੀ ਸਰਬਤ ਹੈ ਅਰ ਤੂ ਸਭ ਕੁਛ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਪਾਤਸਾਹ (16/ਅ)

ਮੈ ਤੈਨੂੰ ਪਛਾਨਤਾ ਹੈ ਤੂੰ ਆਪਣਿਆ ਸੇਵਕਾ ਕੋ ਆਪ ਬਛਾਈ ਦੇਦਾ ਹੈ ਤਬ ਗੁਰੂ ਜੀ ਆਗਿਆ ਕੀਤੀ ਜੋ ਕਾਗਦਿ ਲਿਆਵੋ ਕਲਮ ਦਵਾਤ ਮੰਗਾਈ।। ਅਰ ਸੁਲਤਾਨਪੁਰ ਮੇ ਏਕ ਬ੍ਰਹਮਣ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਮਿਲਾਪੀ ਥਾ।। ਸੋ ਪੰਡਿਤ ਤੀਥਾ ਸੋ ਉਸ ਕੋ ਭੀ ਸਾਹਿਬੋ ਨੇ ਬਲਾਇ ਭੇਜਾ।। ਜਬ ਪੰਡਤ ਆਇਆ ਤਬ ਆਗਿਆ ਹੋਈ ਜੋ ਤੇ ਪੰਡਤ ਟਾਕਰੇ ਅਖਰਾ ਕੋ ਬੇਦ ਛਰੀਕੀ ਮਾਣਾ ਲਗਾਵੋ ਜਬ ਪੰਡਤ ਨੇ ਮਾਣਾ ਲਗਾਈ ਤਬ ਸਾਹਿਬ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਸੰਨ ਭਏ ਤਬ ਆਗਿਆ ਹੋਈ ਜੋ ਇਨ ਆਛਰਾ ਕਾ ਨਾਮ ਗੁਰਮੁਖੀ ਰਖੋ ਅਰ ਸਭ ਬਾਣੀ ਸ੍ਰੀ ਮੁਖਬਾਨ ਬਾਬੇ ਜੀ ਨੇ ਅਰ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ ਨੇ ਬੀਸੋ ਸਭ ਹਜੂਰ ਮੋ ਬੈਠ ਕੇ ਲਿਖੀ ਪੋਥੀ ਤਿਆਰ ਹੋਈ।। ਸਾਖੀ ਪੂਰੀ ਹੋਈ।। ਬੋਲੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ।। ਆਗੇ ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ।। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਨੇ ਸਹਜ ਸੁਭਾਓ ਮੈ ਦਿਨ ਰਾਤ ਕੀ ਬਰਤਨ ਐਸੀ ਜਗਤਿ ਥੀ ਜਬ ਪਹਰ ਰਾਤ ਕੀ [illegible] ਰਹਦੀ ਤਬ ਇਸਨਾਨ ਹੋਤਾ।। ਅਰ ਸਾਹਿਬ ਸਹਿਜ ਸਮਾਧ ਪੈ ਹੋਤੇ ਜਬ ਪ੍ਰਭਾਤ ਹੋਤੀ ਤਬ ਬਲਵੰਡ ਰਬਾਬੀ ਸਬਦ ਕੀ ਚਉਕੀ ਕਰਤਾ।। ਤਬ ਸਾਹਿਬ ਸਿੰਘਾਸਨ ਪਰ ਆਹਨ ਬੈਠਤੇ ਅਰ ਸਭਿ ਸਿਧ ਅਰ ਟਹਲੀਏ ਆਨ ਦਰਸਨ ਮੋ ਲਗਤੇ।। ਜਬ ਪਹਰ ਦਿਨ ਆਵਤਾ ਤਬ ਲੰਗਰ ਕੀ ਤਿਆਰੀ ਹੋਤੀ ਭਾਈ ਬੁਢਾ ਸਾਹਿਬ ਕੇ ਅਰਦਾਸ ਕਰਤਾ।। ਸਾਹਿਬ ਲੰਗਰ ਮੋ ਜਾਤੇ ਲੰਗ ਮੋ ਸਭ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਤਸਮਈ ਤੇ ਆ ਦਿਲੇ ਕਰ ਸਲੋਨਾ ਕੜਾਹ ਸਭ ਹੋਤੇ।। ਅਰ ਬਰਤਨ ਮਈ ਕਾ ਹੋਤਾ ਚਾਰ ਬਰਤਨ ਇਕਠੇ ਪਰਸਾਦ ਪਾਣ ਤੇ ਜਬ ਸਤਿਗੁਰੂ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਮਿਲਤਾ।। ਫਿਰ ਬਰਤਨ ਉਲਵਤੇ ਕਰ ਛੋਡ ਤੇ ਪਾਨੀ ਨਹੀ ਰਹਤਾ ਬਰਤਨ ਮੋ ਫਿਰ (17 ੳ)

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਸਾਹਿਬ ਸਿੰਘਾਸਨ ਬਿਰਾਜਤੇ ਜਬ ਚਾਰ ਘੜੀ ਕੇ ਬਾਦ ਸੋਇ ਕਰ ਉਠਤੇ ਤਬ ਫਿਰ ਛੋਟੇ ਬਾਲਕੋ ਸੇ ਆਣ ਚਾਲ ਕੀ ਬਾਜੀ ਖੇਲੀਤੀ।। ਅਉਰ ਕੋਈ ਨਹੀ ਮੁਹ ਲਗਦਾ ਹਰ ਕੋਈ ਨੇੜੇ ਨਹੀ ਆਵਤਾ।। ਫਿਰਤੀ ਸਰੇ ਪਹਰ ਕਦੇ ਕਦੇ ਪਹਲਵਾਨੋ ਦੀ ਕੁਸਤੀ ਦੇਖਤੇ ਫੇਰ ਬਲਵੰਡ ਰਬਾਬੀ ਕੀ ਚਉਕੀ ਹੋਤੀ ਸਬਦ ਕੀ ਫਿਰ ਕਥਾ ਬਾਰਤਾ ਹੋਤੀ।। ਫਿਰ ਜਬ ਪਹਰ ਰਾਤ ਬਤੀਤ ਹੋਤੀ ਤਬ ਸਤਿਗੁਰੂ ਮੰਜ ਪਰ ਸੈਨ ਕਰਤੇ।। ਜਬ ਫਿਰ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਵੇਲੇ ਇਸਨਾਨ ਹੋਤਾ।। ਅਰ ਸਬਦ ਕੀ ਚਉਕੀ ਹੋ ਚੁਨਤੀ ਤਬ ਪ੍ਰਭਾਤ ਹੋਈ ਉਸ ਵਕਤ ਜੋ ਕੋਈ ਦੁਖੀਆ ਹੋਤਾ ਛੂਤ ਪ੍ਰੇਤ ਕੋਢੀ ਆਦਿ ਲੇਕਰ ਸੋ ਸਭ ਆਨ ਹਜੂਰ ਸੋ ਖੜਾ ਹੋਤਾ ਜਿਸ ਪਰ ਦ੍ਰਿਸਟ ਪਰਤੀ ਤਿਸਕਾ ਦਰਦ ਦੁਖ ਭੁਖ ਸਭ ਦੂਰ ਹੋਤਾ।। ਸੁਖੀ ਹੋਤਾ।। ਸਾਖੀ ਪੂਰੀ ਹੋਈ।। ਬੋਲੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ।। ਏਕ ਸਮੇਂ ਸਭ ਸਿਧ ਗੋਰਖ ਜੀ ਤੇ ਆਦ ਲੇਕਰ ਸਭ ਆਏ।। ਤਬ ਗੁਰੂ ਜੀ ਸੋ ਚਰਚਾ ਹੋਇਆ ਤਬ ਸਿਧਾ ਕਹਾ ਕੀ ਬਿਆਨ ਸਵਾਗ ਜੋਗ ਕੇ ਆਤਮਾ ਨਿਰਮਲ ਨਹੀ ਹੋਤਾ।। ਅਰ ਸਿਧ ਭੀ ਨਹੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਤੀ।। ਤਬ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਆਗਿਆ ਕੀਤੀ।। ਬਿਨਾ ਗਿਆਨ ਜੋਸ ਕੇ ਮੁਕਤਿ ਨਾਹੀ ਅਰ ਭੇਖ ਸੋ ਜਗਤ ਪਤਿਅਹਤਾ ਹੈ ਅਰ ਆਤਮਾ ਨਹੀ ਪਤੀਆਵਤਾ ਤਬ ਲਗ ਸਭ ਪਾਖੰਡ ਕਹਾਵੈ।। ਤਬ ਸਭ ਸਿਧਾ ਕਹਿਆ।। ਉਹ ਕਉਨ ਜੋਗ ਆਤਮਾ ਹੈ ਸੋ ਜੋਗ ਨ ਕਹੋ ਤਬ ਸਬਦ ਬੋਲਣ ਹੂਆ ਸੁਹੀ ਸਜੋਗ ਨਾ ਖਿੰਥਾ ਜੋਗਨ ਭੰਡੇ ਜੋਗਨ ਭਸਮ ਚਢਾਈਐ।। ਜੋਗ ਨਾ ਮੁੰਦੀ ਦਾ ਮੁੰਡਿ ਮੁੜਾਏ ਜੋਗ ਨਾ ਸਿੰਙੀ ਵਾਈਐ।। ਅੰਜਨ ਮਾਹ ਨਿਰੰਜਨ ਰਹੀਏ ਜੋਗ ਜੁਗਤ ਇਉ ਪਾਈਐ।। ੧।। ਬੁਰਾਵਲਾ ਗਲੀ ਜੋਗਨਾ ਹੋਈ ਇਕ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟ ਕਰਿ ਸਮਸਰਿ ਜਾਣੈ ਜੋਗੀ ਕਹੀਐ ਸੋਈ।। ਰਹਾਉ ਜੋਗ ਨਾ ਬਾਹਰ ਮੜੀ ਮਸਾਣੀ ਜੋਗਨਾ ਤਾੜੀ ਲਾਈਐ (17 ਅ)

ਜੋਗ ਨ ਦੇਸ ਦਸੰਤਰਿ ਭਵਿਐ ਜੋਗ ਨ ਤੀਰਥ ਨਾਈਐ।। ਅੰਜਨ ਮਹਿ ਨਰੰਜੰਨਿ ਰਹੀਏ ਜੋਗ ਜਗਤਿ ਇਉ ਪਾਈਐ।। ਸਤਿਗੁਰੂ ਭੇਟੇ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਸਹਸਾ ਤੂਟੈ ਧਾਵਤੁ ਵਰਜ ਰਹਾਈਐ।। ਨਿਝਰੁ ਝਰੈ ਸਹਿਜ ਧੁਨਿ ਲਾਗੈ ਘਰ ਹੀ ਪਰਚਾ ਪਾਈਐ ਅਨਿਨ ਮਹਿ ਨਿਰੰਜਨ ਰਹੀਏ ਜੋਗ ਜੁਗਤਿ ਇਉ ਪਾਈਐ ਨਾਨਕ ਜੀਵਤਿਆ ਮਰ ਰਹੀਐ ਐਸਾ ਜੋਗ ਕਮਾਈਐ।। ਵਾਜੇ ਬਾਝਹੁ ਸਿੰਙੀ ਵਾਜੇ ਤਉ ਨਿਰਭਉ ਪਦ ਪਾਈਐ।। ਅੰਜਨ ਮਹਿ ਨਿਰੰਜਨ ਰਹੀਏ ਜੋਗ ਜੁਗਤਿ ਤਉ ਪਾਈਐ।।੧।। ਤਬ ਸਿਧੋ ਨੇ ਨਮਸਕਾਰੀਆ।। ਅਰ ਕਹਾ ਕੀ ਤੂੰ ਵਹੀ ਪੁਰਖ ਹੈ ਕੁਛ ਭੇਦ ਨਹੀ ਇਅਹ ਕਹਿ ਕਰ ਸਿਧ ਏਕ ਅਗੋਚਰ ਹੂਏ ਸਾਖੀ ਪੂਰੀ ਹੋਈ।। ਬੋਲੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ।। ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ।। ਏਕ ਸਮੈਂ ਭਾਈ ਬੂਢੇ ਰਾਇ ਬਲਵੰਡ ਨੂੰ ਆਖਿਆ ਸਬਦ ਮੈਨੂੰ ਸੁਨਾਉ ਬਲਵੰਡ ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਬੁਢਿਆ ਵਖਤ ਪਰ ਚਉਕੀ ਦੇ ਹਜੂਰ ਸੇ ਪੜਾਂਗਾ ਤਬ ਸੁਨਿ ਉਨਾ ਵਖਤ ਮੈ ਕਿਸ ਕਿਸ ਦੇ ਅਗੇ ਸਬਦ ਪਢਾ।। ਤਬ ਬੂਢਾ ਮਨ ਚੰਗ ਹੋਕਰ ਚੁਪ ਹੋ ਰਹਿਆ ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਜਬ ਸਿੰਘਾਸਨ ਪਰ ਅਹਨ ਬੈਠੇ ਤਬ ਬਲਵੰਡ ਰਬਾਬ ਲੇਕਰ ਚਉਕੀ ਕੋ ਸਨਮੁਖ ਆਨ ਬੈਠਾ।। ਤਬ ਲਗਾ ਸਬਦ ਪਢਨੈ ਤਬ ਸਤਿਗੁਰੂ ਪਿਠਦੇ ਕਰ ਬੈਠੇ।। ਫੇਰ ਬਲਵੰਡ ਸਨਮੁਖ ਜਾਇ ਬੈਠਾ ਫਿਰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਪਿਠ ਕਰ ਬੈਠੇ।। ਤਬ ਬਲਵੰਡ ਹੰਕਾਰ ਕਰਕੇ ਮਨ ਮੋਖੜਾ ਹੂਆ।। ਆਖਿਉਸੁ ਮੇਹਰਵਾਨ ਸਬਦ ਕਿਉ ਨਹੀ ਸੁਣਤੇ ਤਬ ਆਗਿਆ ਹੋਈ ਜਦ ਬੂਢੇ ਵਿਚ ਅਸੀ ਸੁਨਦੇ ਤਦ ਤੂੰ ਨਾ ਸੁਨਾਇਆ ਅਬ ਬੇਲਾ ਨਾਹੀ ਤਬ ਬਲਵੰਡ ਆਖਿਆ ਮਹਰਵਾਨ ਬਾਬੇ ਦੀ ਬਾਨੀਐ ਤੁਸਾਡੇ ਅਗੇ ਗਾਵਦਾ ਹਾ ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਅਗੇ ਮੈ ਨਹੀ ਗਾਵਦਾ ਤਬ ਗੁਰੂ ਜੀ ਚੁਪ ਹੋ ਰਹੇ ਤਬ ਬਲਵੰਡ ਹੰਕਾਰ ਕਰਕੇ ਉਠ ਚਲਿਆ ਇਤਨਾ ਕਹਿ ਗਇਆ ਸਾਡੇ ਪਾਸ ਬਾਬੇ ਦੀ ਬਾਨੀ ਹੈ ਅਸੀ ਹੋਰ ਦੁਆਰਾ ਮੰਗ ਖਾਹਿਗੇ ਬਲਵੰਡ ਚਲਦਾ ਰਹਿਆ।।

ਬਲਵੰਡ ਜਿਥੇ ਜਾਇ ਤਿਥੇ ਕੋਈ ਚੀਨੈ ਨਹੀ ਕੋਈ ਸਦੇ ਨਹੀ।। ਬਹੁਤ ਦੁਖਤ ਹੂਆ ਅੰਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਾ ਹੋਵੈ।। ਅਉਰ ਸਤਿਗੁਰੂ ਕੇ ਮੀਰਜਾਦੇ ਕਉ ਤੂੰ ਚਉਕੀ ਕਰ ਤਬ ਉਸ ਆਖਿਆ ਮੈ ਬਾਣੀ ਨਹੀ ਜਾਣਦਾ ਤਬ ਆਗਿਆ ਹੋਈ ਤੂੰ ਰਬਾਬ ਪਕਰ ਕੇ ਬੈਠੁ ਮੇਰੋ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਬਚਨ ਕਰਕੇ ਤੇਰੇ ਮਨ ਮੋ ਬਾਣੀ ਕਾ ਪ੍ਰਕਾਸ ਹੋਵੈਗਾ।। ਤਬ ਮੀਰਜਾਦਾ ਰਬਾਬ ਲੈਕਰ ਗੁਰੂ ਕੇ ਬਚਨ ਕਰਕੇ ਬਾਣੀ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਹੂਏ ਚਉਕੀ ਕੀਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਖੁਸੀ ਹੋਏ।। ਬਲਵੰਡ ਕੋ ਪੰਜ ਦਿਨ ਪੰਜ ਰਾਤ ਗੁਦਰੀ ਅੰਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਹੀ ਹੋਇਆ ਨਾ ਕਿਸੀ ਪਛਾਨਾ ਸਰੀਰ ਬਿਗਰ ਗਇਆ।। ਛੇਵੇਂ ਦਿਨ ਬਹੁਤ ਦੁਖਤ ਹੋਕਰ ਆਇਆ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਗਿਰਦੇ ਫਿਰੇ ਅਰ ਪੁਕਾਰ ਕਰੇ ਅਰ ਬਹੁਤ ਬਿਰਲਾਪ ਕਰੇ।। ਤਬ ਸਿੱਖ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਮੇਹਰਵਾਨ ਬਲਵੰਡ ਬਹੁਤ ਦੁਖਤ ਹੂਆ ਹੈ ਸਰੀਰ ਬਿਗਰ ਗਇਆ ਹੈ ਉਸ ਪਰ ਕਿਰਪਾ ਕਰੀਏ।। ਤਬ ਆਗਿਆ ਹੋਏ ਬਲਵੰਡ ਕੋ ਲੇ ਆਏ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਚਰਨਾ ਉਪਰਿ ਪਾਇਆ ਤਬ ਬਲਵੰਡ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ।। ਮੇਹਰਵਾਨ ਮੈ ਬੜਾ ਪਾਪੀ ਹਾ ਮੈਨੂੰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੇ ਬਖਸੀਏ।। ਤਬ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਘਰ ਆਏ ਤਬ ਆਗਿਆ ਹੋਏ ਕੁਛ ਉਸਤਤ ਕਰ ਤਬ ਬਲਵੰਡ ਆਖਿਆ ਮੇਹਰਵਾਨ ਮੇਰੇ ਪਾਸੋ ਕੁਛ ਨਹੀ ਹੋਦਾ ਮੈ ਬੜਾ ਗੁਨਹਗਾਰ ਹਾ ਆਗਿਆ ਹੋਏ ਮੇਰੇ ਬਚਨ ਕਰਕੇ ਤੂੰ ਉਸਤਤ ਕਰਿ ਤਬ ਬਲਵੰਡ ਨੇ ਟਿਕੇ ਕੀ ਵਾਰ ਆਖੀ।। ਤਬ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਏ।। ਤਬ ਬਲਵੰਡ ਨੇ ਘਟ ਮੇਬਾਨੀ ਕਾ ਨਿਵਾਸ ਹੋਆ। ਬਲਵੰਡ ਕੋ ਲੰਗਰ ਕੇ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਕੀਆ ਗਿਆ ਹੋਏ ਚਉਕੀ ਸਬਦ ਕੀ ਸੋ ਹਾਜਰ ੴ ਹੋਅ ਬਗਲ ਹੂਆ। ਸਾਖੀ ਪੂਰਨ ਹੋਏ।। ਬੋਲੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ।। ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ।। ਏਕ ਟਹਲੀਆ ਥਾ।। ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਅਉਰ ਸਭ ਸਿਖਾ ਕੋ ਟਹਲ ਕੀ ਆਗਿਆ ਦੀ ਉਸਕੋ ਕਬਤੀ ਟਹਲ ਕੀ ਆਗਿਆ ਨਾ ਹੋਵੈ ਏਕ ਸਮੇ ਅਰਦਾਸ ਕੀਆ ਬਾਰੰਬਾਰ ਜੋ ਮੁਝ ਕੋ ਭੀ ਕੁਛ ਟਹਲ ਆਖੀਏ ਤਬ ਬਚਨ ਕੀਆ ਆਗਿ (18 ਅ)

ਪੈ ਸੜ।। ਤਬ ਬਚਨ ਮਨਾ ਕੇ ਸੜਨੇ ਗਇਆ ਉਜਾੜ ਵਿਚ ਜਾਇ ਕਰ ਲਕੜੀ ਇਕੱਠੀ ਕਰੀ।। ਲਗਾ ਜਲਣ ਜਬ ਆਗ ਕੀਆਂਦ ਲਗੇ ਤਬ ਜੁਦਾ ਹੋ ਜਾਏ ਮਾਰੇ ਅਗਨ ਦੀ ਦਹਸਤ ਕੇ ਜਲਨਾ ਸਕੇ ਕਿਤਨੇ ਕਿਤਨੇ ਦਿਨ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾ ਕਰਤਾ ਰਹਾ।। ਤਬ ਇਕ ਦਿਨ ਚੋਹਰਾਜਦਾ ਮਾਲ ਬਹੁਤ ਚੁਰਾਇ ਕਰ ਉਸੀ ਜਗਾਹ ਜਾਇ ਕੇ ਸਬ ਚੋਰ ਬਾਟਨੇ ਲਗੇ ਤਬ ਸਭ ਚੋਰ ਤੋ ਮਾਲ ਲੇਨੇ ਚਲੇ ਗਏ ਇਕ ਚੋਰ ਰਹਿ ਗਇਆ ਤਬ ਉਸਨੇ ਪੁਛਾ ਕੀ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਭਾਣੇ ਤੂੰ ਕਿਆ ਕਰਦਾ ਹੈ ਤਬ ਉਸ ਸਿਖ ਨੇ ਕਹਾ ਕੀ ਮੁਝ ਕੋ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਆਗਿਆ ਹੈ ਮੈ ਬਚਨ ਸੋ ਚਲਦਾ ਹਾ ਪਰ ਮੇਰੇ ਬੂਤੇ ਜਲਾ ਨਹੀ ਜਾਦਾ।। ਤਬ ਚੋਰ ਨੇ ਕਹਾ ਕੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਬਚਨ ਮੈਨੂੰ ਦੇਹ ਤੇ ਮਾਲ ਮੋਥੋਂ ਲੈ ਤਬ ਚੋਰ ਨੇ ਹਵਾਲੇ ਕੀਆ ਅਰ ਬਚਨ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਮਾਲ ਦੇਕਰ ਲੀਆ।। ਸਿਖ ਤੋ ਮਾਲ ਲੈਕਰ ਚਲਾ ਆਗੇ ਅਰ ਚੋਰ ਬਚਨ ਲੈ ਕੇ ਚਿਖਾ ਤੇ ਚੜ ਕੇ ਜਲਾ।। ਆਗੇ ਤੇ ਬਬਾਨ ਆਏ ਬੈਕੁੰਠ ਕੋ ਲੇਕੇ ਪਰਮੇਸਰ ਕੋ ਲਗ ਚਲੇ ਗਏ ਚੋਰ ਕੀ ਮੁਕਤ ਭਈ ਬਚਨ ਕੇ ਸਦਕੇ ਸੋ ਅਰ ਸਿੱਖ ਜਬ ਚਲਾ ਤਬ ਆਗੇ ਤੇ ਰਾਜਾ ਕੇ ਲੱਗ ਉਸ ਸਿੱਖ ਕੋ ਮਾਲ [illegible] ਸਮੇਤ ਪਕੜਾ ਬਹੁਤ ਮਾਰ ਦੀਆ।। ਰਾਜਾ ਕੇ [illegible] ਪਾਸ ਲੈ ਗਏ ਤਬ ਹੁਕਮ ਰਾਜੇ ਨੇ ਕੀਅ ਕੀ ਇਸਕੋ ਫਾਂਸੀ ਦੇਉ।। ਤਬ ਸਿਖ ਨੇ ਕਹਾ ਕੀ ਮੈ ਚੋਰ ਨਹੀਂ ਹਉ ਮੈਂ ਸਿੱਖ ਹਉ ਉਸਨੇ ਸਭ ਕਥਾ ਸੁਨਾਇ ਦਿੱਤੀ।। ਤਬ ਰਾਜ ਉਹ ਭੀ ਬੇਜਾਰ ਭਇਅ ਕੀ ਇਸਨੇ ਗੁਰੂ ਕਾ ਬਚਨ ਫੇਰਾ ਹੈ ਇਸਨੋ ਬਿਚ ਉਜਾੜ ਕੇ ਗਰਦਨ ਮਾਰੋ।। ਤਬ ਸਿਖ ਦੀ ਗਰਦਨ ਮਾਰੀ ਗਈ ਬਚਨ ਕੇ ਫੇਰ ਕੇ ਸਦ ਕੇ ਸੋ ਅਰ ਚੋਰ ਕੋ ਬੈਕੁਠ ਪ੍ਰਾਪਤ ਭਇਆਬਚਨ ਮਨੇ ਕੇ ਸਦਕੇ ਸੇ ਗੁਰੂ ਕੀ ਆਗਿਆ ਐਸੀ ਹੈ ਸਾਖੀ ਪੂਰੀ ਹੋਈ।। ਬੋਲੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ।। ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ।। ਏਕ ਦਿਨ ਸਾਹਿਬ ਸਿੰਘਾਸਨ ਪਰ ਬੈਠ ਕੇ ਦੀਵਾਨ ਕਾ ਵਖਤ ਥਾ।। ਤਦ ਏਕ ਜਿਮੀਦਾਰ ਖਡੂਰਕਾ ਸਰਦਾਰ ਸਾ ਹਜੂਰ ਨੋ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ।। ਸਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਮੈਨੂੰ ਮਿਰਗੀ ਰੋਗ ਹੈ (19ਓ)

ਐ ਜਤਨ ਕਰ ਰਿਹਾ ਦੂਰ ਨਹੀ ਹੋਦੀ।। ਤੁਸੀ ਬਚਨ ਕਰੋ ਤਬ ਦੂਰ ਹੋਵੈ ਤਬ ਬਚਨ ਹੂਆ।। ਤੂ ਮਦ ਪਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਤੂੰ ਅਦ ਛੱਡ ਦੇ ਅਸੀ ਤੇਰੀ ਮਿਰਗੀ ਨੂੰ ਪੂਟੇ ਨਾਲ ਬੰਸੇਗੇ।। ਉਸ ਆਖਿਐ ਮੈ ਮਦ ਨਾ ਪੀਆਗਾ।। ਬਚਨ ਹੂਆ ਤੈਨੂੰ ਮਿਰਗੀ ਨਾ ਹੋਵੈਗੀ ਜਬ ਪੀਐਗਾ ਤੋ ਫਿਰ ਆਵੈਗੀ।। ਬਹੁਤ ਮੁਦਤ ਉਸ ਨੇ ਮਦ ਨਾ ਪੀਤਾ ਅਰੋਗ ਰਹਿਆ।। ਇਕ ਦਿਨ ਉਸਠੇ ਮਨ ਮੋ ਆਇ ਗਈ ਜੋ ਮਦੂ ਪੀਚੇ ਤਬ ਮਦ ਪੀ ਕੇ ਬਡੇ ਉਚੀ ਅਟਾਰੀ ਪਰ ਚਢਿ ਕੇ ਪੁਕਾਰਿਆ ਹੇ ਤਮਾ ਜੀ ਅਸਾ ਪੀਤਾ ਹੀ ਤਬ ਬਚਨ ਭਇਆ ਅਸਾ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਖੁਏ ਸੇ ਛਡੀ ਤਬ ਉਹ ਅਟਾਰੀ ਪਰਸੋ ਗਿਰਿਆ ਸੋ ਚਕਨਾ ਚੂਰ ਹੋਇ ਮਰ ਗਇਆ।।
ਬੋਲੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ। ਸਾਖੀ ਪੂਰੀ ਹੋਈ।। ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ।। ਏਕ ਦਿਨ ਸਾਹਿਬ
ਜੰਗਲ ਵਿਚ ਲੜਕਿਆਂ ਦੇ ਸਾਥ ਅਨ ਚਾਲ ਖੇਲ ਕੇਖੇ ਤਬ ਹਮਾਓ ਪਾਤਸਾਹ ਸ਼ੇਰਸਾਹ
ਸੋ ਭਾਗ ਜਾਤਾ ਥਾ ਅਪਨਿਆ ਅਮੀਰਾ ਸੋ ਪੁਛਾ ਕੋਈ ਐਸਾ ਫਕੀਰ ਕਾਬਲ ਹੋਵੈ
ਜਿਸ ਦੀ ਦਵਾ ਸੋ ਮੇਰੀ ਪਾਤਸ਼ਾਹੀ ਫੇਰ ਹੋਵੈ ਤਬ ਲੋਕੋ ਕਹਿਆ ਜੋ ਬਾਬਾ ਅੰਗਦ
ਜੀ ਬਾਬਾ ਨਾਨਕ ਕੀ ਜਗਾਹ ਹਨ ਉਨ ਸੋ ਦੁਆ ਲੀਜੀਏ ਤਬ ਪਾਦਸਾਹ ਹਮਾਉ ਦਰਸਨ
ਕੋ ਚਲਾ ਜਹਾ ਸਾਹਿਬ ਲੜਕਿਓ ਸੋ ਖੇਲਤੇ ਥੇ ਤਾ ਆਇ ਕੋਇ ਘੜੀ/ਖੜਾ ਰਹਾ
ਸਾਹਿਬ ਲੜਕਿਉ ਸੇ ਪਰਚੇ ਰਹੇ ਹਮਾਉ ਕੀ ਤਰਫ ਵਾਕਿਓ ਨਹੀ ਤਬ ਹਮਾਉ ਨੇ ਮਨ
ਮੋ ਹੰਕਾਰ ਆਇਆ ਮਨ ਮੇ ਕੋਪ ਕਰਕੇ ਤਲਵਾਰ ਪਰ ਹਾਥ ਰੱਖਾ।। ਤਬ ਸਾਹਿਬ ਨੇ
ਦੇਖਾ ਹਾਥ ਤਲਵਾਰ ਸੋ ਬਣ ਗਏ ਅਉਰ ਖੰਡ ਕੇ ਖੰਡ ਰਹੇ ਤਬ ਸਾਹਿਬ ਨੇ ਕਹਾ ਭਾਈ
ਖੁਲਾਲਾ ਤਲਵਾਰ ਸੇਰ ਸਾਹ ਪਰ ਕਫਨੀ ਸੀ ਕਿ ਅਸਾ ਉਪਰਿ।। ਤਬ ਹਮਾਉ ਨੇ
ਕਹਾ ਕੀ ਮੇਰੇ ਸੋਚੁਨ ਭੁਲ ਹੋਈ ਹੈ ਮੇਰੇ ਪਰ ਮੇਹਰ ਹੋਵੈ ਤਬ ਆਗਿਆ ਹੋਈ ਤੇਰੀ
ਪਾਤਸਾਹੀ ਅਜੇ ਹੋਦੀ।। ਪਰ ਤੂ ਅਬ ਜਾ ਫੇਰ ਬਿਲਾਇਤ ਤੋ ਫਿਰ ਕੈ ਆਉ।। (19ਅ)

ਤੇਰੀ ਪਾਤਸਾਹੀ ਹੋਵੈਗੀ।। ਤਬ ਹਮਾਉ ਸਲਾਮ ਕਰਕੇ ਗਾਇਆ ਬਲਾਇਤ ਕੋ।।
ਜਬ ਫਿਰ ਆਇਆ ਤਬ ਪਾਤਸਾਹੀ ਹੋਈ ਬਚਨ ਕੇ ਸਦਕੇ ਸੇ।। ਬੋਲੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ
ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ।। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਜੀ ਬਾਸਰਕੀ ਮੇ ਵਤਨ ਗਾਓ ਗਏ ਥਾ।।
ਗਾਉ ਘਰ ਕਾ ਥਾ।। ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਚਾਰ ਭਾਈ ਥੇ ਸੋ ਅਪਨ ਬਿਉਹਾਰ ਕਰਤੇ ਥੇ
ਗਾਉ ਕਾ ਖੇਤੀ ਪਤੀ ਅਰ ਗੁਰੂ ਅਮਰ ਜੀ ਗੰਗਾ ਜੀ ਕੀ ਜਾਣਾ ਹਮੇਸਾ ਕਰਤੇ ਥੇ।।
ਅਉਰ ਦੂਸਰਾ ਬਿਉਹਾਰ ਨਹੀ ਜਾਨਤੇ ਥੇ ਅਰ ਸਰਬਦਾ ਏਕਾਤ ਰਤਤ ਥੇ ਅਰ ਦੋਇ
ਬੇਟੀ ਔਲਾਦ ਥੀ।। ਏਕ ਸੋਡੀ ਕੇ ਘਰ ਬਿਆਹੀ ਥੀ ਏਕ ਸੁੜੀ ਖਡੀ ਕੇ ਅਰ ਥੀ।।
ਅਰ ਸਾਹਿਬ ਬ੍ਰਹਮ ਚਰਜ ਅਵਸਥਾ ਮੇ ਰਹਤੇ ਥੇ ਏਕ ਸਮੇਂ ਸਾਹਿਬ ਗੰਗਾ ਜੀ ਕੋ ਗਏ
ਜਬ ਗੰਗਾ ਜੀ ਕਾ ਜਾਣਾ ਕਰਕੇ ਫਿਰ ਆਏ ਤੋ ਰਾਹ ਮੋ ਆਏ ਤਬ ਏਕ ਗਾਉ ਮਿਠੜਾ
ਥਾ।। ਤਿਸ ਮੋ ਦੁਰਗੋ ਨਾਮੇ ਸਾਰਸੁਤ ਭੈਭੀ ਉਸ ਗਉ ਮੈਂ ਰਹਤੇ ਥੇ। ਉਨ ਕੇ ਘਰ ਮੋ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਸਾਹਿਬ ਆਨ ਕੇ ਰਹੇ ਜਬ ਆਏ ਤਬ ਘਾਣ ਤੇ ਮੋਇ ਰਹੇ ਤਬ ਦੁਰਗੋ ਭੰਭੀ ਕੀ
ਨਜ਼ਰ ਪੈਰਾ ਉਪਰਿ ਪੜੀ ਪੈਰੋ ਮੈਂ ਪਦਮ ਕਾ ਚਿਹਨ ਦੇਖਾ ਤਬ ਦੁਰਗੋ ਨੇ ਮਨ
ਮੋ ਬਿਚਾਰ ਕੀਆ ਏਹ ਕੋਈ ਅਵਤਾਰ ਹੋਇਆ ਰਾਜਾ ਰਿਹਿਆ ਚਕਰਵਤੀ ।।
ਤਬ ਸਾਹਿਬ ਜਬ ਜਾਗੇ ਤਬ ਤਿਆਰ ਹੋ ਕਰ ਘਰ ਕੋ ਚਲੇ ਤਬ ਦੁਰਗੋ ਭੰਭੀ ਗੁਖਿੰਦਾ
ਹੋਨੇ ਲਗੇ ਤਬ ਦੁਰਗੋ ਨੇ ਕਹਾ ਜੋ ਹਮ ਮੰਗੇਗੇ ਸੋ ਮਿਲੇਗਾ ਤਬ ਸਾਹਿਬ ਕਹਿਆ
ਜੋ ਹਮਾਰੇ ਪਾਸ ਹੋਵੈਗਾ ਸੋ ਦੇਵੈਗਾ ਤਬ ਦੁਰਗੇ ਕਹਿਆ ਜੋ [illegible] ਤੁਮਾਰੀ ਨਿਭਉ ਹੋਇ ਤਬ ਜੋ ਹਮ ਮਾਂਗੇਗੇ ਮੋ ਤੁਮ ਦੇਨਾ।। ਤਬ ਬਚਨ ਹੋਇਆ।।
ਜੋ ਦੇਹਗੇ ਤਬ ਘਰ ਕੋ ਚਲੇ।। ਕੋਈ ਦਿਨ ਮੋ ਘਰ ਆ ਪਹੁੰਚੇ ਏਕ ਬ੍ਰਹਮਚਾਰੀ
ਸਾਥ ਥਾ ਜਬ ਰਾਤ ਪਰੀ ਤਬ ਬ੍ਰਹਮਚਾਰੀ ਕੋ ਰਸੋਈ ਕੋ ਪੂਛਾ ਤਬ ਬ੍ਰਹਮਚਾਰੀ ਨੇ
ਪੂਛਾ (20 ੳ)

ਤੁਮਾਰਾ ਗੁਰੂ ਘਰ ਕਵਣ ਹੈ ਤਬ ਸਾਹਿਬ ਨੇ ਕਹਾ ਕੀ ਅਬ ਤਕ ਗੰਗਾ ਕੀ ਸੇਵਾ
ਕੀਆ ਹੈ।। ਗੁਰੂ ਕੀ ਤਲਾਸ ਕੋ ਫਿਰਤੇ ਹੈ।। ਤਬ ਬ੍ਰਹਮਚਾਰੀ ਕਹਾ ਹਮ ਤੁਮਾਰੇ
ਘਰ ਕਾ ਅੰਨ ਨਾ ਖਾਹਿਗੇ।। ਤਮ ਗੁਰੂ ਕਰੋ ਤਬ ਅੰਨ ਖਾਹਿਗੇ।। ਤਬ ਸਾਹਿਬ ਨੇ
ਬ੍ਰਹਮਚਾਰੀ ਕੋ ਬਿਦਾ ਕੀ ਅਰ ਉਪਰ ਸੰਗਿਤ ਪਰੀ ਗੁਰ ਕੀ ਚਿਤ ਮਨ ਮਨ ਬਿਖੈ
ਲਗ ਰਹੀ।। ਕੁਛ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਨਾ ਕੀਆ ਅਰ ਨਾ ਰਾਤ ਕੋ ਸੋਏ ਬੀਬੀ ਅਮਰੋ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ
ਅੰਗਦ ਜੀ ਦੀ ਬੇਟੀ ਗੁਰੂ ਅਮਰ ਜੀ ਨੇ ਭਤੀਜੇ ਕੋ ਬਿਆਹੀ।। ਜਬ ਪਹਰ ਰਾਤ ਰਹੀ
ਥੀ ਤਬ ਬੀਬੀ ਅਮਰੋ ਅਸਨਾਨ ਕਰਕੇ ਬਾਣੀ ਪਾਠ ਕਰਦੇ ਸੇ ਘਰਦਾ ਧੰਧਾ ਹਾਥੋ
ਸੇ ਕਰਤੇ ਥੇ।। ਜਬ ਬੀਬੀ ਅਮਰੋ ਬਾਣੀ ਪਢਣ ਲਗੀ ਤਬ ਸਾਹਿਬ ਬੈਠੇ ਕੇ ਅਤ ਬਡੀ
ਚਿਤਵਨਾ ਮੋ ਥੇ ਤਬ ਬੀਬੀ ਬਾਣੀ ਪਢੀ।। ਤਬ ਸਾਹਿਬ ਨੇ ਸੁਨਾ ਏਹ ਸਬਦ ਬੀਬੀ
ਜੀ ਪਢਤੀ ਥੀ।। ਸਬਦ ਕਰਣੀ ਕਾਗਦ ਮਨ ਮਸਾਵਾਣੀ ਭਲਾ ਬੁਰਾ ਦੁਇ ਲੇਖ ਗਏ।।
ਜਿਉ ਜਿਉ ਕਿਰਤ ਚਲਾਏ ਤਿਉ ਚਲਨਾ ਤਉ ਗੁਨਗਾਹੀ ਸੰਤ ਹਰੇ ਚਿਤ ਦੇਤਸ ਕੀਨਾ
ਹੀ ਹੀ ਬਾਵਰਿਆ, ਹਰਿ ਬਿਸਰਤ ਤੇਰੇ ਗੁਨਛਲਿਆ।।੧।। ਰਹਾਉ ਜਾਲੀ ਰੈਨ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

22 ਜਾਤਾਂ ਦੇ ਖਤ੍ਰੀਆਂ ਦਾ ਵੱਸਣ ਦੀ ਸੂਚਨਾ ਵੀ ਇਸ ਵਿਚ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੈ[22]। ਖਤ੍ਰੀਆਂ ਦੀਆਂ 22 ਗੋਤਾਂ ਦੇ ਨਾਂ ਏਥੇ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੇ ਹੋਏ। ਉਂਜ ਖੱਤ੍ਰੀਆਂ ਦੀਆਂ 92 ਗੋਤਾਂ ਜ਼ਰੂਰ ਹਨ[23]। ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਏਥੇ 22 ਅੰਕੜਾ ਬਾਈਧਾਰ, ਬਾਈ ਮੰਜੀਆਂ ਤੇ ਬਾਈ ਸੂਬਿਆਂ ਵਾਂਗ ਰਵਾਇਤੀ ਅਰਥ ਦਾ ਧਾਰਨੀ ਹੋਵੇ।

ਇਉਂ 'ਮਹਿਮਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਵਾਰਤਕ ਗ੍ਰੰਥ' 'ਮਹਿਮਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼' ਦੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਭੱਲਾ-ਪਰੰਪਰਾ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਹੈ। ਇਸ ਦੀਆਂ ਸਾਖੀਆਂ ਬਹੁਤ ਹੱਦ ਤੱਕ ਉਸ ਨਾਲ ਮਿਲਦੀਆਂ ਹਨ। ਇਸ ਵਿਚ ਕੁੱਝ ਨਵੀਆਂ ਸਾਖੀਆਂ ਵੀ ਹਨ ਤੇ ਕੁੱਝ ਵਿਲੱਖਣ ਸੂਚਨਾ ਵੀ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਦੀ ਜਨਮ-ਮਿਤੀ ਸੰਬੰਧੀ ਇਸ ਵਿਚ ਦਿੱਤੀ ਸੂਚਨਾ ਵਿਚ ਸ੍ਵਿਰੋਧ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਰਚਨਾ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਆਈ। ਭੱਲਾ ਵੰਸ਼ ਨਾਲ, ਇਸ ਗ੍ਰੰਥ ਦੇ ਕਰਤਾ ਦਾ ਸਰੂਪ ਦਾਸ ਭੱਲਾ ਨਾਲੋਂ ਵਧੇਰੇ ਲਗਾਉ ਹੈ, ਜਿਸ ਕਰਕੇ ਉਹ ਮਾਤਾ ਗੜਹੋ ਸੰਬੰਧੀ ਸਾਖੀਆਂ ਇਸ ਵਿਚ ਸ਼ਾਮਿਲ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਦੀ ਸੂਚਨਾ ਸਿੱਖ ਤੁਰਕ ਸੰਘਰਸ਼ ਸਮੇਂ ਦੀ ਤੁਰਕ ਵਿਰੋਧ ਭਾਵਨਾ ਤੇ ਕਰਾਮਾਤੀ ਤੇ ਪ੍ਰਾਸਗੀਰਕ ਅੰਸ਼ਾਂ ਤੋਂ ਬਰੀ ਨਹੀਂ। ਫੇਰ ਵੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਨਵੀਨ ਸਾਖੀਆਂ, ਨਵੀਨ ਸੂਚਨਾ ਅਤੇ 22 ਮੰਜੀਆਂ ਬਾਰੇ ਕੁੱਝ ਸਾਮਗ੍ਰੀ ਬਾਰੇ ਇਸ ਨੂੰ ਮਹਤ੍ਪੂਰਣ ਸਮਝਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਮੂਲ ਪਾਠ

20/ੳ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਜੀ ਬਾਸਰਕੀ ਮੋ ਵਤਨ ਥਾ। ਗਾਉ ਘਰ ਕਾ ਥਾ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਚਾਰ ਭਾਈ ਥੇ[1] ਜੋ ਆਪਨ ਬਿਉਹਾਰ ਕਰਤੇ ਥੇ ਅਰ ਬਾਬੇ[2] ਜੋ ਗੁਰੂ ਅਮਰ ਜੀ ਕੇ ਪਿਤਾ ਥੇ ਭਲੀ ਸਿਧ ਅਵਸਥਾ ਮੇ ਥੇ। ਚਾਰੋ ਬੇਟੇ ਬਿਉਹਾਰ ਕਰਤੇ ਥੇ ਗਾਉ ਕਾ ਖੇਤੀ ਪਤੀ। ਅਰ ਗੁਰੂ ਅਮਰ ਜੀ ਗੰਗਾ ਹੀ ਕੀ ਜਾਤ੍ਰਾ ਹਮੇਸਾ ਕਰਤੇ ਥੇ। ਅਉਰ ਦੂਸਰਾ ਬਿਉਹਾਰ ਨਹੀਂ ਜਾਨਤੇ ਥੇ। ਅਰ ਸਰਬਦਾ ਏਕਾਤਗਤ ਥੇ। ਅਰ ਦੋਇ ਬੇਟੀ ਔਲਾਦ ਥੀ। ਏਕ ਸੋਢੀਵੇ ਦੇ ਘਰ ਬਿਆਹੀ ਥੀ ਏਕ ਸੁੜੀ ਖਤ੍ਰੀ ਦੇ ਘਰ ਥੀ। ਅਰ ਸਾਹਿਬ ਬ੍ਰਹਮਚਰਜ ਅਵਸਥਾ ਮੇ ਰਹਤੇ ਥੇ। ਏਕ ਸਮੇ ਸਾਹਿਬ ਗੰਗਾ ਜੀ ਕੋ ਗਏ। ਜਬ ਗੰਗਾ ਜੀ ਕਾ ਜਾਣਾ ਕਰ ਕੇ ਫਿਰ ਆਏ ਤੋ ਰਾਹ ਮੋ ਆਏ ਤਬ ਏਕ ਗਾਉ ਮਿਹੜਾ ਥਾ। ਤਿਸ ਮੋ ਦੁਰਗੋ ਨਾਮੇ ਸਾਰਸੁਤ ਭੰਭੀ ਉਸ ਗਾਉ ਮੇ ਰਹਤੇ ਥੇ। ਉਨ ਕੇ ਘਰ ਮੋ ਸਾਹਿਬ ਆਨ ਕੇ ਰਹੇ। ਜਬ ਆਏ ਤਬ ਆਵਤੇ ਸੋਇ ਰਹੇ। ਤਬ ਦੁਰਗੋ ਭੰਭੀ ਕੀ ਨਜਟ ਪੈਰਾ ਉਪਰਿ ਪੜੀ। ਪੈਰੋ ਮੋਂ ਪਦਮ ਕਾ ਚਿਹਨ ਦੇਖਾ। ਤਬ ਦੁਰਗੋ ਨੇ ਮਨ ਮੋ ਬਿਚਾਰ ਕੀਆ ਇਹ ਕੋਈ ਅਵਤਾਰ ਹੈ ਇਆ ਰਾਜਾ ਹੋਇਗਾ ਚਕਰਵਰਤੀ।

---

22. 'ਉਹੀ', 28 ਅ

23. ਖਤ੍ਰੀ ਚਾਰ ਭਾਗਾਂ ਵਿਚ ਵੰਡੇ ਹੋਏ ਹਨ-ਬਾਰੀ, ਖੁਖਰਾਨ, ਬੰਜਾਹੀ ਅਤੇ ਸਰੀਨ। ਬਾਰ੍ਹੀ ਧਾਰਾ ਗੋਤਾਂ ਵਿਚ, ਬੰਜਾਹੀ ਬਵੰਜਾ ਅਤੇ ਸਰੀਨ ਵੀਹ ਗੋਤਾਂ ਵਿਚ ਵੰਡੇ ਹੋਏ ਹਨ।
'ਮਹਾਨ ਕੋਸ਼, (1960), ਪੰਨਾ 274

1. 'ਮਹਿਮਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼' ਅਨੁਸਾਰ ਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਦੇ ਤਿੰਨ ਭਰਾ ਹੋਰ ਸਨ।

2. ਬਾਬਾ ਤੇਜ ਜੀ ।

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਤਬ ਸਾਹਿਬ ਜਬ ਜਾਗੇ ਤਬ ਤਿਆਰ ਹੋ ਕਰ ਘਰ ਮੋ ਚਲੇ। ਤਬ ਦੁਰਗੋ ਭੰਭੋ ਸੋ ਬਿਦਾ ਹੋਨੇ ਲਗੇ ਤਬ ਦੁਰਗੋ ਨੇ ਕਹਾ ਜੋ ਹਮ ਮੰਗੇਗੇ ਸੋ ਮਿਲੇਗਾ। ਤਬ ਸਾਹਿਬ ਕਹਿਆ ਜੋ ਹਮਾਰੇ ਪਾਸ ਹੋਵੈਗਾ ਸੋ ਦੇਵੈਗੇ। ਤਬ ਦੁਰਗੋ ਕਹਿਆ ਜੋ ਤੁਮਾਰੀ ਭਉ ਹੋਇ ਤਬ ਜੋ ਹਮ ਮਾਂਗੇਗੇ ਸੋ ਤੁਮ ਦੇਨਾ। ਤਬ ਬਚਨ ਹੋਇਆ ਜੋ ਦੇਹਗੇ। ਤਬ ਘਰ ਕੋ ਚਲੇ। ਕੋਈ ਦਿਨ ਸੋ ਘਰ ਆ ਪਹੁੰਚੇ। ਏਕ ਬ੍ਰਹਮਚਾਰੀ ਸਾਥ ਥਾ। ਜਬ ਰਾਤ ਪਈ ਤਬ ਬ੍ਰਹਮਚਾਰੀ ਕੋ ਰਸੋਈ ਕੋ ਪੂਛਾ।

20/ਅ ਤਬ ਬ੍ਰਹਮਚਾਰੀ ਨੇ ਪੂਛਾ/ਤੁਮਾਰਾ ਗੁਰੂ ਘਰ ਕਵਣ ਹੈ। ਤਬ ਸਾਹਿਬ ਨੇ ਕਹਾ ਕੀ ਅਬ ਤਕ ਗੰਗਾ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕੀਆ ਹੈ। ਗੁਰੂ ਕੀ ਤਲਾਸ ਕੋ ਫਿਰਤੇ ਹੈ। ਫਿਰਤੇ ਹੈ। ਤਬ ਬ੍ਰਹਮਚਾਰੀ ਕਹਾ ਹਮ ਤੁਮਾਰੇ ਘਰ ਦਾ ਅੰਨ ਨਾ ਖਾਹਿਗੇ। ਤੁਮ ਗੁਰੂ ਕਰੋ ਤਬ ਅੰਨ ਖਾਹਿਗੇ। ਤਬ ਸਾਹਿਬ ਨੇ ਬ੍ਰਹਮਚਾਰੀ ਕੋ ਬਿਦਾ ਕੀਆ। ਅਰ ਉਪਰ ਸੇ ਰਾਤ ਪਰੀ। ਗੁਰ ਕੀ ਚਿਤਵਨ ਮਨ ਬਿਖੇ ਲਗ ਰਹੀ। ਕੁਛ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਨ ਕੀਆ। ਅਰ ਨਾ ਰਾਤ ਕੋ ਸੋਏ। ਬੀਬੀ ਅਮਰੋ ਜੀ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ ਕੀ ਬੇਟੀ ਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਜੀ ਕੇ ਭਤੀਜੇ ਕੋ ਬਿਆਹੀ ਥੀ। ਜਬ ਪਹਰ ਰਾਤ ਰਹੀ ਥੀ ਤਬ ਬੀਬੀ ਅਮਰੋ ਅਸਨਾਨ ਕਰ ਕੇ ਬਾਣੀ ਪਾਠ ਕਰਦੇ ਸੇ। ਘਰ ਕਾ ਧੰਧਾ ਹਾਥੋ ਸੇ ਕਰਤੇ ਥੇ। ਜਬ ਬੀਬੀ ਅਮਰੋ ਬਾਣੀ ਪਢਣ ਲਗੀ ਤਬ ਸਾਹਿਬ ਬੈਠੇ ਥੇ ਅਰ ਬੜੀ ਚਿਤਵਨਾ ਮੋ ਥੇ। ਤਬ ਬੀਬੀ ਬਾਣੀ ਪਢੀ। ਤਬ ਸਾਹਿਬ ਨੇ ਸੁਨਾ ਇਹ ਸਬਦ ਬੀਬੀ ਜੀ ਪਦਤੀ ਸੀ! ਸਬਦ, 'ਕਰਣੀ ਕਾਗਦ ਮਨ ਮਸਵਾਣੀ—'। ਜਬ ਏਹ ਸ਼ਬਦ ਬੀਬੀ ਅਮਰੋ ਜੀ ਪੜਾ ਤਬ ਗੁਰੂ ਜੀ ਸੁਨਾ। ਸੁਨ ਕਰ ਬਹੁਤ ਮਨ ਨਿਰਮਲ ਹੋਆ। ਅਰ ਗਦ ਗਦ ਹੋਏ। ਬਹੁਤ ਖੁਸੀ ਹੋਈ। ਤਬ ਸਾਹਿਬ ਉਠ ਖੜੇ ਹੂਏ।

21/ੳ ਜਹਾ ਬੀਬੀ ਅਮਰੋ ਬੈਠੇ ਥੇ ਤਹਾ ਆਨ ਖੜੇ ਹੂਏ। ਆਖਨ ਲਗੇ।/ਬਚੀ ਜਿਸ ਦਾ ਇਹ ਬਚਨ ਹੈ ਉਸ ਦੇ ਪਾਸ ਮੈਨੂੰ ਲੈ ਚਲੋ। ਤਬ ਬੀਬੀ ਆਖਿਆ ਬਿਨਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਸਦੈ ਮੈ ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਵਾਂ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਅਮਰ ਜੀ ਆਖਿਆ ਬਚਾ ਸਾਨੂੰ ਤੂ ਲੈ ਚਲ ਗੁਰੂ ਜੀ ਭੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੇਗੇ। ਤਬ ਬੀਬੀ ਜੀ ਕਹਾ ਭਲਾ ਜੀ ਮੈ ਫਜਰ ਤੁਸਾਡੇ ਸਾਥ ਚਲੋਂਗੀ। ਜਬ ਸਬੇਰ ਭਈ ਤਬ ਬੀਬੀ ਜੀ ਤਿਆਰ ਹੋ ਕਰ ਖਡੂਰ ਆਇ ਪਹੁੰਚੇ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਅਮਰ ਜੀ ਕੋ ਬਠਾਲ ਕਰ ਅਗੇ ਆਪ ਜਾਇ ਕਰ ਹਜੂਰ ਮੋ ਮਥਾ ਟੇਕਾ। ਤਬ ਸਾਹਿਬ ਆਖਿਆ ਬਚਾ ਬਿਨਾ ਬੁਲਾਏ ਕਿਸ ਵਾਸਤੇ ਆਏ। ਤੁਮ ਆਏ ਬਹੁਤ ਭਲਾ ਕੀਆ। ਜਿਸ ਪੁਰਖ ਕੋ ਲੇ ਆਏ ਉਨ ਕੋ ਕਿਉ ਛੋਡ ਆਏ। ਬੇਟਾ ਉਨ ਕੋ ਜਾਇ ਕਰ ਲੇ ਆਵਉ। ਤਬ ਬੀਬੀ ਜੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੋ ਸਾਥ ਲੇ ਕੇ ਹਜੂਰ ਮੋ ਹਾਜਰ ਹੋਏ। ਤਬ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ ਗਲੇ ਮਿਲਣ ਲਗੇ। ਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਜੀ ਚਰਨਾ ਉਪਰ ਗਿਰੇ ਅਰ ਕਹਾ ਕੀ ਮੇਹਰਵਾਨ ਮੈ ਤਉ ਚਰਨਾ ਕੇ ਆਸਰੇ ਪਰ ਆਇਆ ਹੂ। ਸਤਿਗੁਰ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਹੈ। ਤਬ ਕੁਸਲ ਖੇਮ ਕਰ ਕੇ ਬੈਠਾਲੇ। ਤਬ ਲੰਗਰ ਤਿਆਰ ਹੋਇਆ। ਅਰਦਾਸ ਲੰਗਰ ਕੀ ਹੋਈ। ਸਾਹਿਬ ਉਠ ਕਰ ਲੰਗਰ ਕੋ ਗਏ। ਜਬ ਲੰਗਰ ਮੋ ਜਾਇ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਬੈਠੇ। ਲਾਂਗਰੀ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਪਰੋਸਿਆ ਸਤਿਗੁਰ ਕੇ ਆਗੇ ਥਾਲੀ ਰਖੀ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਜੀ ਦੇਖੇ ਥਾਲੀ ਕੇ ਵਿਚ ਮਹਾਪ੍ਰਸਾਦਿ ਬਕਰੇ ਕਾ ਪਰੋਸਾ ਹੈ। ਤਬ ਮਨ ਮੋ ਬਿਚਾਰ ਕੀਤਾ ਜੋ ਸਾਠ ਬਰਸ[1] ਹਮ ਕੋ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਨਾ ਖਾਇਆ ਹੈ। ਜੋ ਗੁਰੂ ਪੂਰਾ ਹੈ ਤੋ ਹਮ ਕੋ ਇਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਨਹੀ ਦੇਵੇਗਾ। ਤਬ ਨਉ-ਗੁਰ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਰਸੋਈਏ ਕੋ ਆਗਿਆ ਕੀਤੀ ਜੋ ਇਸ ਪੁਰਖ ਕੋ ਦਾਲ ਦੇਨਾ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਦੇਨਾ ਮਹਾ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਨਹੀ ਦੇਨਾ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਅਮੁਰ ਨੇ ਬਿਚਾਰ ਕੀਤੀ ਸਤਿਗੁਰ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਹੈ ਅਰ ਜੋ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਸਤਿਗੁਰ ਖਾਤੇ ਹੈ ਸੋ ਹਮ ਕੋ
21/ਅ ਭੀ ਖੁਨਾ ਹੈ। ਅਰ ਮੁਖ ਮੋ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਦੇਵੈਗੇ। ਤਬ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ ਨੇ ਦੁਇ ਮਰੁਤਬ ਗਿਰਾਸ ਥਾਲੀ ਮੋ ਸੋ ਲੈ ਕੇ ਥਾਲੀ ਗੁਰੂ ਅਮਰ ਜੀ ਕੋ ਬਕਸਾ। ਕਹਾ ਪੁਰਖਾ ਜੀ ਏਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਖਾਉ। ਤਬ ਸਾਹਿਬ ਨੇ ਸਭ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਖਾਇਆ। ਮਹਾ ਅਨੰਦ ਹੂਏ। ਸਰਬ ਮਨੋਰਥ ਪੂਰਨ ਹੋਇਆ। ਤਬ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ ਸਿੰਘਾਸਨ ਪਰ ਬੈਠੇ। ਫਿਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਮਰ ਜੀ ਕੋ ਕੋਈ ਕੁਛ ਪੂਛਾ ਨਹੀ। ਤਬ ਸਾਹਿਬ ਨੇ ਬਿਚਾਰ ਕੀਤਾ ਜੋ ਸਤਿਗੁਰ ਕੇ ਦੁਆਰੇ ਕੀ ਕਉਨ ਟਹਲ ਕਰੀਏ। ਸਭ ਟਹਲ ਪਰ ਟਹਲੀਏ ਥੇ। ਏਕ ਪਾਨੀ ਕੀ ਛੂਟੀ ਥੀ। ਸੋ ਪਾਣੀ ਟਹਲ ਸਾਹਿਬ ਨੇ ਲੀਆ। ਇਸ ਟਹਲ ਕੋ ਰੋਜ ਕਰਤੇ ਥੇ। ਜਿਸ ਵਖਤ ਕਿਸੀ ਕੋ ਪਿਆਸ ਹੋਦੇ ਉਸੀ ਵਖਤ ਜਲ ਭਰ ਕੇ ਪਿਆਇ ਦੇਤੇ। ਬਾਕੀ ਜਲ ਗਿਰਾ ਦੇਤੇ। ਇਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਰਕੇ ਛੈ ਬਰਸ ਛੈ ਮਹੀਨੇ ਬਤੀਤ ਹੂਏ[2]। ਇਕ ਦਿਨ ਐਸਾ ਹੂਆ ਜੋ ਬਰਖਾ ਹੋਈ ਥੀ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਇਸਨਾਨ ਕਾ ਵਖਤ ਗੁਰੂ ਅਮਰ ਜੀ ਸਾਹਿਬ ਜਲ ਲੈ ਕੇ ਆਵਤੇ ਥੇ। ਜੋਲਾਹੇ ਕੇ ਘਰ ਕੇ ਬੀਚ ਸੋ ਰਾਹੁ ਥਾ। ਜਬ ਉਸ ਕੇ ਘਰ ਕੇ ਬੀਚ ਆਏ ਤਬ ਗੋਡਾ ਖਿਸਕਾ ਕੁਮਲ ਕੇ ਬੀਚ ਅਰ ਪਾਣੀ ਕਾ ਗਗਰਾ ਥਾ ਸੋ ਥਾਮ ਲੀਆ। ਪੈਰ ਖਿਸਕਿਆ। ਤਿਨ ਕਾ ਖੜਕ ਜੋਲਾਹੇ ਨੇ ਸੁਨਿਆ। ਸੁਨ ਕਰ ਜੋਰੂ ਸੋ ਪੂਛਿਆ ਸਾਡੇ ਅਡਨਿ ਵਿਚ ਕਿਆ ਖੜਕ ਹੋਆ। ਤਦ ਜੋਲਾਹੀ ਨੇ ਆਖਿਆ ਹੈ ਹੋਰ ਕੋਈ ਨਹੀ ਏਹ ਅਮਰਦਾਸ ਹੈ। ਘਰ ਦਰ ਛੋਡ ਕਰ ਨਿਥਾਵਾ ਹੋਇ ਰਹਿਆ ਹੈ। ਜਬ ਏਹ ਬਾਤ ਜੋਲਾਹੀ ਆਖੀ ਤਬ ਗੁਰੂ ਅਮਰ ਜੀ ਕਹਾ ਤੇ ਕਮਲੀਏ ਅਸੀ ਕਿਤੇ ਨਿਥਾਵੇ ਹੈ ਜਿਨ ਐਸਾ ਦਰ ਸੇਵਆ ਹੈ। ਤਬ ਜੋਲਾਹੀ ਕਮਲੀ ਹੋ ਗਈ। ਅਰ ਸਾਹਿਬ ਜਲ ਲੈ ਗਏ। ਸਤਿਗੁਰੂ ਕੋ ਅਸਨਾਨ ਕਰਵਾਇਆ। ਸਤਿਗੁਰੂ
22/ੳ ਅਸਨਾਨ ਕਰ ਕੇ ਸਮਾਧੇ ਅਸਥਿਤ ਹੋਏ। ਜਬ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਵੇਲਾ ਪ੍ਰਭਾਤ ਹੋਈ ਤਦ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ ਨੇ ਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਜੀ ਕੋ ਬੁਲਾਇਆ ਅਰ ਪੁਛਿਆ ਪੁਰਖਾ ਜੀ ਰਾਤ ਕੋ ਜੋਲਾਹੀ ਨੇ ਕੀ ਆਖਿਆ। ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਸਚੇ ਪਾਤਸਾਹਿ

---

1. ਇਸ ਹਿਸਾਬ ਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਦਾ ਜਨਮ ਸੰਮਤ 1542 ਬਿ. (1485 ਈ.) ਹੈ। ਪਰ ਇਸੇ ਰਚਨਾ ਦੀ 28 ਵੀਂ ਸਾਖੀ ਅਨੁਸਾਰ ਜਨਮ ਸੰਮਤ 1530 ਬਿ. (1473 ਈ.) ਬਣਦਾ ਹੈ। ਇਉਂ ਏਥੇ ਜਨਮ ਸੰਮਤ ਸੰਬੰਧੀ ਸ੍ਵਿਰੋਧ ਹੈ

2. ਪਰ ਸਰੂਪ ਦਾਸ ਦੇ 'ਮਹਿਮਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼', ਵਿਚ ਗੁਰੂ ਸੇਵਾ ਦਾ ਸਮਾਂ 12 ਸਾਲ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਸਤਿਗੁਰੂ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਹੈ ਕੁਛ ਛਪਾ ਨਹੀ ਹੈ। ਤਬ ਜੋਲਾਹੀ ਜੋਲਾਹੇ ਕੋ ਬੁਲਾਇਆ। ਤਬ ਜੁਲਾਹੀ ਜੋਲਾਹੀ ਦੋਨੋ ਆਨ ਦਰਸਨ ਮੁਖ ਖੜੇ ਹੂਏ। ਤਬ ਜੋਲਾਹੇ ਕੋ ਆਗਿਆ ਹੂਈ ਜੋ ਜਿਸ ਤਰਾਂ ਰਾਤ ਕੋ ਆਖਿਆ ਥਾ ਤਿਸ ਤਰਾਂ ਆਖੋ। ਤਬ ਜੋਲਾਹੇ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਮਿਹਰਵਾਨ ਜਬ ਰਾਤ ਕੋ ਅਡਣਿ ਵਿਚ ਖੜਕ ਹੂਆ ਜਬ ਮੈ ਜੋਰੂ ਨੂੰ ਪੁਛਿਆ ਜੋ ਕਿਆ ਖੜਕ ਹੂਈ। ਤਦ ਜੋਰੂ ਨੇ ਕਹਿਆ, ਅਮਰਦਾਸ ਨਿਥਾਵਾ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਥਾਉ ਨਹੀਂ। ਤਬ ਉਨਾਂ ਆਖਿਆ ਕਮਲੀਏ ਅਸੀ ਕਿਉ ਨਿਥਾਵੇ ਹਾਂ ਜਿਨਾਂ ਨੇ ਐਸਾ ਦਰ ਸੇਵਿਆ ਹੈ। ਉਸ ਵਖਤ ਸੋ ਮੇਰੀ ਜੋਰੂ ਬਉਰਾਇ ਗਈ ਹੈ। ਤਬ ਸਤਿਗੁਰੂ ਕਾ ਬਚਨ ਹੂਆ ਜੋਲਾਹੇ ਕੋ ਤੂ ਨਿਹਾਲ ਹੂਆ। ਪੁਰਖਾ ਜੀ ਤੁਸੀ ਨਿਮਾਨਿਆ ਕੇ ਮਾਨ ਹੋ, ਨਿਥਾਵਿਆ ਕੇ ਥਾਉ ਹੋ, ਨਿਵੇਟਿਆ ਕੀ ਵੇਟ ਹਉ, ਨਿਧਿਰਿਆ ਕੀ ਧਿਰ ਹਉ ਗਈ ਬਹੋੜ ਹਉ, ਬੰਦੀ ਛੋੜ ਹੋ, ਭਨਨ ਘੜਨ ਸਮਰਥ ਹੋ, ਰਿਜਕ ਕੀ ਕੁੰਜੀ ਤੁਮਾਰੇ ਹਥ ਹੈ। ਪੁਰਖਾ ਜੀ ਤੁਮ ਧੰਨ ਹੋ। ਇਤਨਾ ਚਿਰ ਸਾਨੂੰ ਚਿਤ ਨਹੀ ਆਇਆ। ਤਬ ਨਾਈ ਬੁਲਾਇਆ। ਹਜਾਮਤ ਬਣਵਾਈ[1]। ਸਿਰ ਪਰ ਸੇ ਬਾਲ ਅਰ ਕਪੜਾ ਜੋ ਉਤਾਰਿਆ ਸੋ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ ਅਪਨੇ ਹਾਥ ਪਰ ਲੀਆ। ਬਚਨ ਹੂਆ ਏਹ ਹਮਾਰੇ ਹਾਥ ਪਰ ਦੇਉ। ਧਰਤੀ ਇਸ ਕਾ ਬੋਝ ਨ ਉਠਾ ਸਕੇਗੀ। ਤਬ ਜਲ ਮਗਵਾਇ ਕੇ ਇਸਨਾਨ ਕਰਵਾਇਆ। ਬਸਤ੍ਰ

22/ਅ

ਪਹਰਾਏ। ਅਪਨੇ ਹਾਥ ਸੋ ਸਿਰ ਪਰ ਪਗਰੀ ਬਧੀ। ਕੇਸਰ ਚੰਦਨ/ਕਾ ਤਿਲਕ ਮਥੇ ਪਰ ਲਗਾਇਆ। ਅਰ ਪੰਜ ਪੈਸੇ ਅਰ ਨਾਰਿਅਲ ਪਲੈ ਪਾਇਆ। ਅਰ ਬਚਨ ਹੂਆ ਪੁਰਖਾ ਜੀ ਇਸਟ ਸਨਮੁਖ ਕਰ ਕੇ ਦੇਖੋ ਕਿਆ ਇਸਟ ਨਜਰ ਆਵਦਾ ਹੈ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਅਮਰ ਜੀ ਕਹਿਆ ਸਚੇ ਪਾਤਸਾਹ ਦੇਵੀ ਦੇਵਤਾ ਸਿਧ ਸਾਧਕ ਬਾਵਣ ਬੀਰ ਜੋ ਅਕਾਰ ਕੇ ਨਾਇਕ ਹੈ ਸੋ ਹਾਥ ਬਾਂਧ ਕੇ ਖੜੇ ਹੈ। ਕਹਦੇ ਹੈ ਜੋ ਤੁਸੀ ਕਹੋ ਆਗਿਆ ਕਰੋ ਸੋ ਕਰੀਏ। ਤਬ ਬਚਨ ਹੂਆ ਜੋ ਪੁਰਖਾ ਚਉਰਾਸੀ ਤੁਮਰੇ ਹਾਥ ਮੋ ਹੈ। ਅਰ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕਾ ਮੰਤ੍ ਅਪਨੇ ਮੁਖ ਕਰ ਕੇ ਚਉਰਾਸੀ ਕੋ ਜਪਾਈਐ। ਜੋ ਬਾਬੇ ਜੀ ਕੀ ਆਗਿਆ ਹੈ। ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਕਾ ਪੰਥ ਕਰਨਾ ਹੈ ਤੁਸਾਡੇ ਪਾਸ ਹੋਵੈਗਾ। ਤਬ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਸਚੇ ਪਾਤਸਾਹ ਹਮ ਸੇ ਨਹੀਂ ਕੁਛ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ। ਆਗਿਆ ਹੋਈ ਪੁਰਖਾ ਜੀ ਸਭ ਕੁਛ ਤੁਮ ਸੇ ਹੋਵੇਗਾ। ਤੁਮ ਸਮਰਥ ਹੋ। ਤਬ ਮਥਾ ਟੇਕਿਆ। ਆਗਿਆ ਹੋਈ ਅਬ ਬਾਸਰਕੀ ਸੋ ਜਾਇ ਕਰ ਰਹੀਏ। ਤਬ ਸਾਹਿਬ ਬਚਨ ਲੇ ਕਰ ਬਾਸਰਕੀ ਮੋ ਚਲੇ। ਤਬ ਦਾਸੂ ਦਾਤਾ ਜੀ ਸੁਣਿਆ ਘੋੜਿਆ ਪਰ ਅਸਵਾਰ ਹੋ ਕਰ ਹਥਿਆਰ ਪਕਰ ਕਰ ਗਏ। ਜਬ ਗੁਰੂ ਅਮਰ ਜੀ ਕੇ ਨਜੀਕ ਜਾਇ ਪਹੁੰਚੇ ਤਬ ਗੁਰੂ ਜੀ ਪਿਛਲੇ ਪਾਸੇ ਫਿਰ ਕੇ ਦਾਸੂ ਦਾਤਾ ਕੀ ਤਰਫ ਹੋ ਕਰ ਦੇਖਿਆ। ਤਬ ਹਾਂਥ ਦੋਨੋ ਸਾਹਿਬਜਾਦੇ ਕੇ ਬਝ ਗਏ। ਤਬ ਦੋਨੋ ਸਾਹਿਬਜਾਦੇ ਘਰ ਕੋ ਆਏ ਅਤ

---

1. ਇਹ ਰੀਤੀ ਗੁਰਮਤ ਦੇ ਅਨੁਕੂਲ ਨਹੀਂ। ਗੁਰ ਗੱਦੀ ਦੇਣ ਸਮੇਂ ਕੀਤੀਆਂ ਜਾਣ ਵਾਲੀਆਂ ਰਸਮਾਂ ਵਿਚ ਇਹ ਸ਼ਾਮਿਲ ਨਹੀਂ। ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਅਖੇਪ ਹੋਵੇ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਗੁਰੂ ਅਮਰ ਜੀ ਬਾਸਰਕੀ ਕੋ ਜਾਇ ਪਹੁੰਚੇ । ਸਭ ਲੋਕ ਪਰਵਾਰ ਕੇ ਆਨ ਕਰ ਦਰਸਨ ਕੀਆ । ਜਬ ਸਾਹਿਬਜਾਦੇ ਮਾਤਾ ਜੀ ਕੇ ਪਾਸ ਗਏ । ਤਬ ਮਾਤਾ ਜੀ ਸਾਹਿਬਜਾਦਿਆਂ ਕਾ ਹਾਲ ਦੇਖ ਕਰ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ ਕੇ ਪਾਸ ਗਏ । ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਗਰੀਬ ਨਿਵਾਜ ਇਨਾਂ ਨੂੰ ਬਖਸੀਏ । ਤਦ ਹੁਕਮ ਹੋਆ ਇਨਾਂ
23 ੳ ਨੂੰ ਉਹਾ ਹੀ ਲੈ ਜਾਉ ਓਥੇ ਹੀ ਬਖਸੀਏਗੇ । ਅਸਾਡੇ ਪਾਸ ਕੁਛ ਨਹੀਂ ਹੋਂਦਾ ।/ ਤਬ ਮਾਤਾ ਜੀ ਲੇ ਗਏ ਗੁਰੂ ਅਮਰ ਜੀ ਕੇ ਪਾਸ । ਤਬ ਸਾਹਿਬੋ ਨੇ ਹਾਥ ਫੇਰਿਆ ਤਬ ਸਾਰਾ ਸਰੀਰ ਅਛਾ ਹੋਇਆ । ਹਾਥ ਪਾਉ ਸੁਧ ਹੋਇ ਗਇਆ । ਤਬ ਗੁਰੂ ਜੀ ਆਪ ਦੋਨੋ ਸਾਹਿਬੋਂ ਕੋ ਲੇ ਕਰ ਮਾਤਾ ਜੀ ਕੇ ਪਾਸ ਆਏ ।[1] ਤਬ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ ਬਚਨ ਕੀਤਾ ਪੁਰਖਾ ਗੋਇੰਦ ਮਰਵਾਹਾ ਸਾਡੇ ਪਾਸ ਆਇਆ ਸੀ , ਮੈ ਨਵਾ ਸੈਹਰ ਵਸਾਇਆ ਹੈ ਉਥੇ ਚਰਨ ਵਸਾਈਐ । ਸੋ ਅਸੀ ਤੁਸਾਡੇ ਆਵਣ ਉਪਰਿ ਰਾਖਾ ਥਾ । ਸੋ ਤੁਸੀ ਆਪਨ ਰਹਿਣ ਦੀ ਜਗਾ ਉਥੇ ਕਰੋ । ਤਬ ਲਗ ਗੋਇੰਦ ਮਰਵਾਹਾ ਆਇ ਗਇਆ । ਤਦ ਗੋਇੰਦ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਪਾਤਸਾਹ ਮੇਰੀ ਬਸਤੀ ਚਲੀਏ । ਤਬ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ ਨੇ ਗੁਰੂ ਅਮਰ ਜੀ ਕੋ ਬਚਨ ਕੀਤਾ ਪੁਰਖਾ ਜੀ ਤੁਸੀ ਓਹਰ ਜਾਇ ਕਰ ਬਸੋ । ਜਾਗਾ ਸਾਡੇ ਬਹੁਤ ਨਜੀਕ ਹੈ । ਤਬ ਗੁਰੂ ਅਮਰ ਜੀ ਗੋਇੰਦਵਾਲ ਗਏ । ਜਾਇ ਕਰ ਜਗਾ ਦੇਖੀ । ਦੇਖ ਕਰ ਫੇਰ ਫਿਰ ਆਏ । ਆਇ ਕਰ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਸਚੇ ਪਾਤਸਾਹ ਓਹਰ ਜਗਾ ਬਹੁਤ ਸਖਤ ਹੈ ਰਹਨੇ ਦੀ ਨਹੀ । ਤਬ ਆਗਿਆ ਹੋਈ ਪੁਰਖਾ ਤੁਮਾਰੇ ਚਰਨ ਕੇ ਪ੍ਰਤਾਪ ਸੋ ਜਗਾਹ ਕਾ ਭਲਾ ਹੋਵੈਗਾ । ਓਸ ਜਗਹਾ ਮੋ ਤਲਾਵ ਕੋ ਪਵਾਇ ਕਰ ਓਸ ਮੋ ਜਗਹ ਬਣੇ । ਤਬ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਆਗਿਆ ਲੇ ਕਰ ਜਾਇ ਕਰ ਜਗਹ ਬਨਾਵਣ ਲਗੇ । ਜਬ ਜਗਹ ਤਿਆਰ ਭਈ ਤਬ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਅਰਦਾਸ ਹੋਈ ਸਚੇ ਪਾਤਸਾਹ ਜਾਗਾ ਬਨੀ । ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੋ ਆਗਿਆ ਕੀਆ ਜੋ ਪੁਰਖਾ ਜੀ ਜਾਗਾ ਤਿਆਰ ਹੋਈ ਓਥੇ ਜਾਇ ਕੇ ਬਨੀਏ । ਤਦ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ ਨੇ ਪੂਛਾ ਪੁਰਖਾ ਜੀ ਤੁਮਾਰੇ ਸੰਤਾਨ ਕਿਆ ਹੈ । ਤਬ ਗੁਰੂ ਅਮਰ ਜੀ ਨੇ ਕਹਾ ਸਚੈ ਪਾਤਸਾਹ ਦੋਉ ਲੜਕੀਆ ਹੈ ਜੋ ਵਿਆਹੀਆ ਹੈ । ਅਬ ਕੁਛ ਇਛ ਨਹੀ ਅਰ ਸਰੀਰ ਸੁਕੇ ਕਾਸਟ ਕੀ ਤਰਹ ਹੈ । ਤਬ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ ਕੇ
23 ਅ ਬਚਨ ਹੋਏ ਜੋ ਪੁਰਖਾ ਸੁਕਾ ਕਾਸਟ ਭੀ/ਹਰਿਆ ਹੋਵੇਗਾ । ਅਰ ਤੁਸਾਡਾ ਭੀ ਹਰਿਆ ਹੋਵੇਗਾ । ਅਰ ਪੁਰਖਾ ਦੋਇ ਬਾਬੇ ਜੀ ਕੇ ਹੈ ਬੇਟੇ ਅਰ ਦੋਇ ਮੇਰੇ ਹੈ ਬਾਬੇ ਜੀ ਕੇ ਬਚਨ ਸਾਥ । ਅਬ ਮੇਰੇ ਬਚਨ ਕਰਕੇ ਦੁਇ ਤੇਰੇ ਹੋਵੈਗੇ । ਤਬ ਖੂਟਾ ਸਰੀਰ ਕਾ ਜੋ ਥਾ ਸੋ ਰਹਿਆ ਹੋਇਆ । ਤਬ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ ਨੇ ਅਗਿਆ ਕੀਤੀ, ਪੁਰਖਾ ਗੋਇੰਦਵਾਲ ਤੁਸੀ ਚਲ ਕਰ ਬਸੋ । ਮੇਰੇ ਬੇਟੇ ਦੋਇ ਹੈ ਸੋ ਭੀ ਆਪਣੇ ਪਾਸ ਰਖੋ । ਤਬ ਗੁਰੂ ਅਮਰ ਜੀ ਬਚਨ ਦੀਆ, ਜੇ ਸਭੇ ਵੈ ਡਾਢਾ ਹੈ ਮੇਰੇ ਪਾਸ ਕਿਉ ਕਰ ਗੁਜਰੇਗੀ । ਤਦ ਬਚਨ ਹੋਆ ਤੁਸੀਂ ਨਦਮ

---

1. ਦਾਸੂ ਦਾਤੂ ਤਾਂਹੀਂ ਗੁਰੂ ਸੰਸਥਾ ਦੇ ਵਿਰੋਧ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਇਹ ਸਾਰੀ ਨਾ 'ਮਹਿਮਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼' ਵਿਚ ਹੈ ਤੇ ਨਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਰਚਨਾ ਵਿਚ ਹੈ । ਇਸ ਵਿਚ ਇਸ ਵਿਰੋਧ ਨੂੰ ਅਜਿਹਾ ਰੂਪ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬ ਦੀ ਹੇਠੀ ਨਾ ਹੋਵੇ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਹਵਹੁ ਮੇਰੇ ਬਚਨ ਕਰਕੇ ਸੁਖ ਨਾਲ ਗ਼ੁਜਰੇਗੀ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਅਮਰ ਗੋਇੰਦਵਾਲ ਆਏ। ਜਬ ਮੰਦਰ ਕੇ ਪਾਸ ਆਏ ਤਬ ਮੰਦਰ ਬਹੁਤ ਬੇਸ ਦੇਖਾ। ਤਬ ਮੰਦਰ ਦੇਖ ਕਰ ਬਚਨ ਹੋਆ ਜੋ ਮੰਦਰ ਤੋ ਹਮਾਰੇ ਲਾਇਕ ਨਹੀ। ਮੰਦਰ ਤੋ ਆਗ ਲਗਨੇ ਲਾਇਕ ਹੈ। ਤਬ ਬਚਨ ਕਰਕੇ ਮੰਦਰ ਕੋ ਉਸੀ ਵਖਤ ਆਗ ਲਗੀ। ਤਬ ਮੰਦਰ ਜਲਣੇ ਲਗਾ। ਤਬ ਸਿਖ ਨੇ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਸਚੇ ਪਾਤਸਾਹ ਹਮ ਸਰਧਾ ਨਾਲ ਮੰਦਰ ਬਣਾਇਆ ਸੋ ਚਰਨ ਭੀ ਨ ਪੜਾ ਸਾਹਿਬ ਕਾ। ਤਬ ਆਗਿਆ ਹੋਈ ਜੋ ਇਹਨਾਂ ਲਕੜੀਆਂ ਕੋ ਬੁਝਾਇ ਕਰ ਚਉਬਾਰਾ ਬਨਾਵਹੁ। ਤਬ ਇਸ ਮੋ ਰਹੇਗੇ। ਜਬ ਚਉਬਾਰਾ ਬਨਿਆ ਉਸੀ ਸੇ ਸਾਹਿਬ ਰਹਨ ਲਗੇ। ਤਬ ਸਾਹਿਬ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ ਕੇ ਦਰਸਨ ਕੋ ਜਾਤੇ ਥੇ — ਹਮੇਸਾ। ਜਬ ਲੰਗਰ ਹੋਇ ਚੁਕਤਾ ਤਬ ਸਾਹਿਬ ਕੋ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਖਵਾਇ ਕਰ ਫਿਰ ਗੋਇੰਦਵਾਲ ਕੋ ਆਵਤੇ। ਏਕ ਦਿਨ ਸਾਹਿਬ ਗੁਰੂ ਅਮਰ ਜੀ ਖਡੂਰ ਕੋ ਭਏ। ਤਬ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ ਕੋ ਨਾ ਡਿਠੇ। ਤਬ ਲੋਕਾ ਪਾਸੋ ਪੁਛਿਆ ਜੋ ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬ ਕਿਥਹੁ ਗਇਆ। ਤਬ ਲੋਕਾ ਆਖਿਆ ਜੋ ਕਲ ਜੋਗੀ ਪੀਰ ਇਥੇ ਦਾ ਆਇਆ ਹੈ ਅਰ ਜੋਗੀ ਨੇ ਗੁਰ ਸਾਹਿਬ ਕੋ ਆਖਿਆ ਸੀ ਜੋ ਇਹ ਜਗਾ ਮੇਰੀ ਹੈ ਤੁਸੀ ਇਸ ਜਗਾ ਮਤ 23/ੳ
ਰਹੋ। / ਜੋ ਇਥੇ ਰਹੋ ਬਰਖਾ ਦਿਥੇ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਜੋ ਜਲ ਬਰਖਾਓ ਤੋ ਰਹੋ। ਤਬ ਲੋਕਾ ਆਖਿਆ ਜੋ ਬਰਖਾ ਬਰਖਾਵਹੁ ਤੋ ਤੁਮ ਹੀ ਸਾਡੇ ਪੀਰ ਹੋ। ਨਹੀ ਤੇ ਜੋਗੀ ਬਰਖਾ ਕਰੇਗਾ ਜੋਗੀ ਐਸਾ ਸਾਡਾ ਪੀਰ ਹੈ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਆਗਿਆ ਕੀਤੀ ਜੋ ਅਸਾਡੇ ਪਾਸ ਪਾਣੀ ਕਿਥੇ ਹੈ। ਤਬ ਬੁਢੇ ਕੋ ਆਗਿਆ ਹੋਈ ਜੋ ਸਾਡੀ ਮੰਜੀ ਉਠਾਇ ਲਵੋ ਅਸੀ/ਖਾਨ ਰਜਾਦੇ ਖੇਹ ਪਰ ਚਲ ਰਹੀਏ। ਇਸ ਸਬਬ ਕਰਕੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਖਾਨ ਰਜਾਦੇ ਕਉ ਗਏ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਅਮਰ ਜੀ ਸਾਹਿਬ ਨੇ ਜਿਮੀਦਾਰਾ ਕੋ ਬੁਲਾਇ ਕਰ ਆਗਿਆ ਕੀਤੀ, ਜੋਗੀ ਜੋ ਜਾਇ ਕਰ ਕਹੋ ਜੋ ਜਲ ਤੂ ਬਰਸਾਉ ਨਹੀ ਅਸੀ ਜਲ ਬਰਸਾਵਦੇ ਹੈ। ਜਗਾ ਛਡ ਦੇ। ਤਬ ਜਿਮੀਦਾਰ ਨੇ ਜਾਇ ਕਰ ਕਹਾ ਜੋਗੀ ਕੋ ਪੀਰ ਜੀ ਜਲ ਤੁਸੀ ਬਰਸਾਵੇ ਨਹੀ ਜਗਾ ਛੋਡ ਦੇਹਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਜਲ ਬਰਸਾਵਤੇ ਹੈ। ਤਬ ਜੋਗੀ ਨੇ ਕਹਾ ਜੋ ਮੈ ਜਲ ਸਹਿਜ ਸੋ ਬਰਸਾਵੇਗਾ। ਤੁਸੀ ਕਾਹਲੇ ਨ ਹੋਵਹੁ ਗੁਰੂ ਕੋ ਜਵਾਬ ਦੇਹੁ। ਤਬ ਜਿਮੀਦਾਰ ਨੇ ਆਇ ਕਰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਸੋ ਕਹਾ ਮਿਹਰਵਾਨ ਜੋਗੀ ਇਹ ਕਹਦਾ ਹੈ। ਤਬ ਸਾਹਿਬ ਨੇ ਕਹਾ ਜੋਗੀ ਝੂਠਾ। ਤੁਸੀ ਜੋਗੀ ਕੇ ਪਾਉ ਮੈ ਰਸੀ ਲਗਾ ਕਰ ਜਿਸ ਵਲ ਜੋਗੀ ਕੋ ਘਸੀਟੇਗੇ ਉਸੀ ਜਗਾ ਪਾਨੀ ਬਰਸੇਗਾ। ਤਬ ਜਿਮੀਦਾਰਾ ਨੇ ਜਾਇ ਕਰ ਰਸਾ ਲੇ ਕਰ ਜਬ ਜੋਗੀ ਕੀ ਟੰਗਰੀ ਸੇ ਲਗਾਇਆ ਤਬ ਬਦਲ ਹੋਇ ਆਇਆ। ਤਬ ਜਿਮੀਦਾਰ ਨੇ ਲੇ ਕਰ ਟੰਗਰੀ ਰਸਾ ਲੇ ਕਰ ਘਸੀਟਾ। ਜਹਾ ਜਹਾ ਜੋਗੀ ਕੀ ਦੇਹੀ ਘਸੀਟਾ ਤਹਾ ਤਹਾ ਪਾਨੀ ਅੱਘ ਭਇਆ। ਤਬ ਜਿਮੀਦਾਰਾ ਨੇ ਜੋਗੀ ਦਾ ਮਾਸ ਪੁਰਜੇ ਪੁਰਜੇ ਬਾਟ ਲੀਆ। ਜੋਗੀ ਕਾ ਨਾਸ ਭਇਆ। ਤਬ ਸਾਹਿਬ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਮਰ ਜੀ ਖਾਨ ਰਜਾਦੇ ਕੋਲ ਗਏ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ ਕੇ ਸਾਮਨੇ ਗਏ ਤਾ ਗੁਰੂ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਸਾਹਿਬ ਮੁਹਿ ਫੇਰ ਬੈਠੇ । ਤਬ ਫੇਰ ਸਤਿਗੁਰ ਨੇ ਜਾਇ ਕਰ ਸਾਮਣੇ ਅਰਦਾਸ
24/ਅ ਕੀਤੀ ।/ਤਬ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ ਬਚਨ ਕੀਤਾ ਪੁਰਖਾ ਜੀ ਜੋਗੀ ਕੇ ਸਾਥ ਐਸਾ
ਸਲੂਕ ਕਿਉਂ ਕੀਤਾ । ਤਬ ਸਾਹਿਬ ਨੇ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਸਚੇ ਪਾਤਸਾਹ ਪੰਥ
ਕਾ ਬਚਨ ਕੀਤਾ ਸਾ ਸੋ ਬਿਨਾ ਪਤੀਆਏ ਜਗਤ ਕਬ ਮਾਨਤਾ ਹੈ । ਅਰ ਜੋਗੀ
ਨੇ ਸਤਿਗੁਰ ਕੇ ਆਗੇ ਬੇਅਦਬੀ ਕੀਤੀ ਹੈ । ਆਪਨ ਕੀਤਾ ਪਾਇਆ ਹੈ । ਤਬ
ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ ਹਸ ਦਿਤਾ । ਤਬ ਗੁਰੂ ਅਮਰ ਜੀ ਨੇ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਸਚੇ
ਪਾਤਸਾਹ ਖਡੂਰ ਮੋ ਚਰਨ ਰਖੀਏ । ਤਬ ਸਾਹਿਬ ਖਡੂਰ ਮੋ ਆਏ । ਤਦ ਹੀ
ਬਲਵੰਡ ਨੇ ਟਿਕੇ ਕੀ ਵਾਰ ਸੋ ਪਉੜੀ ਕੀਆ, ਫੇਰ ਬਸਾਇਆ ਫੇਰੂ ਆਣ
ਸਤਿਗੁਰ ਖਡੂਰ । ਬੋਲੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਸਾਖੀ ਪੂਰਨ ਹੋਈ । 1 ।

ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ । ਏਕ ਸਮੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਮਰ ਜੀ ਖਡੂਰ ਕੋ ਚਲੇ ।
ਜਬ ਰਾਹ ਮੋ ਆਏ ਕਿਸੀ ਮਨੁਖ ਕੀ ਹਡੀ ਕੋ ਪੈਰ ਛੋਹ ਗਇਆ । ਤਬ ਉਹ
ਮਨੁਖ ਉਠ ਕਰ ਅਪਨੇ ਘਰ ਕਉ ਗਇਆ । ਤਬ ਘਰ ਕੇ ਲੋਕਾ ਪੁਛਿਆ
ਕੀ ਤੂ ਤਾ ਮਰ ਗਇਆ ਤੂ ਕਹਾ ਸੋ ਆਇਆ । ਤਬ ਉਸ ਨੇ ਕਹਾ ਮੁਝ ਕੋ
ਮਰਨੇ ਜੀਵਣੇ ਕਾ ਚੇਤਾ ਨਾਹੀ । ਗੁਰੂ ਜੀ ਚਲੇ ਜਾਤੇ ਥੇ । ਉਸ ਰਾਹ ਮੇਰੀ
ਹਡੀ ਪਰ ਚਰਨ ਧਰਿਆ ਸੋ ਮੈ ਉਠ ਕਰ ਖੜਾ ਹੋਇਆ । ਇਹ ਬਾਤ ਗੁਰੂ
ਅੰਗਦ ਜੀ ਸੁਨੀ । ਤਬ ਗੁਰੂ ਅਮਰ ਜੀ ਕੋ ਕਹਾ ਪੁਰਖਾ ਜੀ ਇਹ ਬਾਤ ਬਹੁਤ
ਅਦਿਸਟ ਹੋਤੀ ਹੈ ਤੁਮਰੇ ਚਰਨ ਮੋ ਪਦਮ ਹੈ ਉਸ ਕੇ ਪਤ ਪ ਕਰਕੇ ਜਿਸ ਕੋ
ਚਰਨ ਲਗਤਾ ਹੈ ਸੋ ਉਠ ਖੜਾ ਹੋਵੇਗਾ । ਤਿਸ ਤੇ ਤੁਮ ਨਾ ਆਇਆ ਕਰੋ
ਅਸੀ ਤੁਸਾਡੇ ਪਾਸ ਆਵਾਗੇ । ਤਬ ਏਕ ਸਮੇ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ ਗੋਇੰਦਵਾਲ ਕੋ
ਗਏ । ਤਬ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਜੀ ਅਗੇ ਜਾਏ ਮਿਲੇ । ਤਬ ਇਕਠੇ ਜਾਇ
ਕਰ ਦੋਨੋ ਸਾਹਿਬ ਦਰਿਆਉ ਕੇ ਉਪਰ ਜਾਇ ਕਰ ਬੈਠੇ ਸੋ ਕਿਨਾਰੇ ਕੇ ਵਿਚ
ਗੁਰੂ ਕੀ ਰੋੜੀ ਹੈ । ਬੈਠਨ ਕੀ ਜਗਾ ਹੈ । ਸਾਹਿਬ ਉਹਾ ਬੈਠੇ ਥੇ ਜੋ ਏਕ ਪੁਰਖ
25/ਉ ਕੋਇ ਜਾਇ ਕਰ ਮਛੀ/ ਲੇ ਕਰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਆਗੇ ਭੇਟ ਰਖੀ । ਤਬ ਗੁਰੂ ਜੀ
ਨੇ ਪੁਛਿਆ ਕੀ ਤੂ ਕਉਨ ਹੈ । ਤਦ ਉਸ ਨੇ ਕਹਿਆ ਕੀ ਮੈ ਬਰਨ ਹਾਂ । ਤਬ
ਆਗਿਆ ਹੋਈ ਗੁਰੂ ਅਮਰ ਜੀ ਕੋ ਪੁਰਖਾ ਇਸ ਕਾ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਕਰ ਮੰਗਾਵੋ ।
ਤਬ ਉਸ ਕਾ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਤਿਆਰ ਹੋਇਆ ਆਇਆ । ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ ਨੇ
ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਕੀਆ । ਗੁਰੂ ਅਮਰ ਜੀ ਨੇ ਭੀ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਖਾਇਆ । ਤਬ ਆਗਿਆ
ਹੋਈ ਗੁਰੂ ਅਮਰ ਜੀ ਕੋ ਪੁਰਖਾ ਕੜਾਹ ਕਾ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਬਰਨ ਕੋ ਦੀਆ ਕਰੋ । ਤਬ
ਬਰਨ ਦੇਵਤਾ ਬਿਦਾ ਹੂਆ । ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ ਖਡੂਰ ਆਏ । ਰਾਹ ਦੇ
ਵਿਚ ਇਕ ਖੜੀ ਉਪਲ ਸੀਹਾ ਨਾਮ ਥਾ ਜੋ ਆਪਣੇ ਲੜਕੇ ਕਾ ਭਦਣ ਕਰਨ
ਕੋ ਜਾਤਾ ਥਾ ਸੋ ਬਕਰਾ ਸਾਥ ਲੀਏ । ਤਬ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ ਪੁਛਿਆ
ਸੀਹਾ ਤੂੰ ਕਹਾ ਚਲਿਆ ਹੈ । ਤਬ ਸੀਹੇ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਜੀ ਗਰੀਬ ਨਿਵਾਜ
ਮੈ ਜਠੇਰਿਆ ਕੋ ਪੂਜਣ ਚਲਿਆ ਹਾ । ਤਬ ਬਚਨ ਹੋਇਆ ਇਹਾ ਕਉਨ
ਪੂਜਾ ਹੈ ਜਿਸ ਮੋ ਜੀਆ ਕਾ ਘਾਤ ਹੋਵੇਗਾ । ਤਬ ਸੀਹੇ ਆਖਿਆ ਜਤੀਓ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਨਿਵਾਜ ਜਠੇਰੇ ਖੜੇ ਢਾਢੇ ਹੈ । ਤਬ ਬਚਨ ਹੂਆ ਤੂ ਸਵਾ ਰੁਪਿਆ ਸਾਡੀ ਪੂਜਾ ਰਖ ਕੇ ਭਦਣ ਕਰ ਲਿਆ ਕਰ[1] । ਅਸੀ ਤੇਰਿਆਂ ਸਰੁ ਬੁਝ ਲਿਆਏ। ਤਬ ਸੀਹੇ ਨੇ ਬਚਨ ਮਨਿਆ ਜੋ ਬਰਨ ਹੂਆ ਸੋ ਕੀਆ । ਉਨ ਕੇ ਜਠੇਰੇ ਕੀ ਰੀਤ ਮਾਫ ਕੀਆ ਤਬ । ਸਾਹਿਬ ਖਡੂਰ ਗਏ । ਤਬ ਕਿਸੀ ਟਹਲੀਏ ਕੋ ਦੇਉ ਨੇ ਪਛਾੜਾ । ਤਬ ਬੁਢੇ ਨੇ ਅਰਦਾਸ ਕੀਆ ਜੋ ਗਰੀਬ ਨਿਵਾਜ ਏਥੇ ਦੇਉ ਰਹਦਾ ਹੈ ਸਿਖਾ ਨੋ ਦੁਖ ਦੇਤਾ ਹੈ ਜੋ ਮਰਜੀ ਹੋਇ ਸੋ ਕਰੀਏ । ਤਬ ਬਚਨ ਹੋਇਆ ਬੁਢਿਆ ਲਾਠੀ ਲੇ ਕਰ ਇਨ ਕੋ ਨਿਕਾਲ ਆਉ । ਤਬ ਬੁਢੇ ਨੇ ਲਾਠੀ ਲੇ ਕਰ ਹਾਕ ਹਾਕ ਕਰ ਦੇਇ ਕੋਸ ਪਰ ਲੇ ਗਇਆ । ਤਬ ਦੇਉ ਕੀ ਇਸਤੀ ਕੋ ਪਰਸੂਤ ਹੂਆ । ਤਬ ਬੂਢੇ ਕੋ ਦਇਆ ਆਈ ।/ਤਬ ਹਜੂਰ ਮੋ ਬੁਢੇ ਨੇ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ, ਸਚੇ ਪਾਤਸਾਹ ਦੋ ਕੋਸ ਪਰ ਛੋਡ ਆਇਆ ਹਾ । ਉਸ ਕੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਕੋ ਬੇਟਾ ਜਮਿਆ ਹੈ । ਉਹ ਚਲ ਨਹੀ ਸਕਤੀ । ਤਬ ਬਚਨ ਹੋਆ ਜੋ ਉਸ ਜਗਾ ਦਾ ਨਾਮ ਭੂਤ ਵਿੰਡ[2] ਰਖੋ । ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਉਥੇ ਰਹਨ ਦੇਉ । ਤਬ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਬਚਨ ਸੋ ਉਥੇ ਰਹੇ । ਸਾਖੀ ਪੂਰੀ ਹੋਈ ॥ ਬੋਲੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ । 2 ।

25/ਅ

ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ । ਏਕ ਸਮੇ ਫਿਰ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ ਰੋੜੀ ਪਰ ਜਾਇ ਬੈਠੇ । ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਮਰ ਜੀ ਦਰਸਨ ਕੋ ਜਾਇ ਪਹੁੰਚੇ । ਕੋਈ ਘੜੀ ਬੈਠ ਕੇ ਸਾਹਿਬ ਫਿਰ ਉਠੇ । ਤਬ ਗੁਰੂ ਅਮਰ ਜੀ ਕਾ ਹਾਥ ਪਕੜਿ ਕੇ ਖਡੂਰ ਕੇ ਰਾਹ ਕੋ ਚਲੇ । ਰਾਹ ਮੋ ਚਲੇ । ਤਬ ਚਲਤੇ ਚਲਤੇ ਹਾਥ ਹਿਲ ਗਇਆ । ਸੋ ਹਾਥ ਵਢ ਗਇਆ । ਤੇਬ ਗੁਰੂ ਅਮਰ ਜੀ ਹਾਥ ਕੀ ਤਰਫ ਦੇਖਾ ਤੋ ਹਾਥ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਸਰੀਰ ਸੋ ਬਢ ਬਢ ਕੇ ਚਲ ਜਾਤਾ ਹੈ । ਤਬ ਹਾਥ ਪਰ ਕੋਪ ਕੀਆ ਅਰ ਛਾਤੀ ਕੇ ਸਾਥ ਲਗਾਇ ਲੀਆ-। ਫਿਰ ਛਾਤੀ ਸੋ ਹਾਥ ਜੁਦਾ ਨਾ ਕੀਆ । ਆਰਬਲਾ ਪ੍ਰਜੰਤ ਇਹ ਬੀਚਾਰਾ ਕੀ ਮੇਰੇ ਗੁਰੂ ਕੇ ਆਗੇ ਹਾਥ ਚਲ ਚਲ ਜਾਤਾ ਥਾ । ਜੋ ਸਾਹਿਬ ਜਾਮਾ ਪਹਰੇ ਤੋ ਇਕੇ ਹਾਥ ਸੇ ਜੋ ਕੰਮ ਹੋਵੇ ਸੋ ਇਕੋ ਹਾਥ ਸੋ । ਪਗਰੀ ਬਾਂਧੇ ਸੋ ਏਕੇ ਹਾਥ। ਸੋ ਬਲ੍ਹੂ ਟਹਲੀਆ ਦੂਸਰੇ ਹਾਥ ਕੀ ਜਗਹ ਕੰਮ ਕਰ ਦੇਤਾ[1] ਥਾ । ਇਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬ ਅੰਗਦ ਜੀ ਗੋਇੰਦਵਾਲ ਆਵਤੇ ਥੇ । ਏਕ ਦਿਨ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਮਰ ਜੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਪਾਸ ਗਏ । ਸਾਹਿਬ ਬਢੇ ਅਨੰਦ ਸੋ ਬੈਠੇ ਥੇ । ਤਬ ਬਚਨ ਹੋਆ ਪੂਰਖਾ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਕੇ ਪੰਥ ਕੇ ਵਾਸਤੇ ਕਹਾ ਥਾ । ਤੁਮ ਕਿਰਪਾ ਕੀ ਨਜਰ ਕਰ ਕੇ ਜਗਤ ਕੇ ਜੀਵ ਹੈ ਇਨ ਕੋ ਪਰਮੇਸਰ ਕਾ ਉਪਦੇਸ ਦਿੜਾਵੋ । ਸਾਰਾ ਕੰਮ ਜਗਤ ਪੂਰ ਇਹੀ ਹੈ । ਅਰ ਆਗਿਆ ਹੋਈ ਸਭ ਸੰਗਤ ਕੋ ਬੁਲਾਵੋ । ਅਬ ਹਮ ਸਮਾਵੇਗੇ । ਤਬ ਸਭ ਸੰਗਤ ਆਨ ਕਰ ਸਤਿਗੁਰੂ ਕੇ ਦਰਸਨ ਕਰਨੇ ਲਗੀ । ਤਬ ਦਿਵਾਨ ਕੇ ਵਿਚ

---

1. ਸਾਖੀ 'ਮਹਿਮਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼' ਵਿਚ ਵੀ ਹੈ ਪਰ ਗੁਰਮਤ ਦੇ ਅਨੁਕੂਲ ਨਹੀਂ :
'ਮਹਿਮਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਗੁਰੂ ਅਮਰਦੇਵ' ਵਿਚ ਇਸ ਸੰਬੰਧੀ ਸ਼ਾਬਤ ਸੂਰਤ ਰਹਿਣ ਦਾ ਉਪਦੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ
2. ਗੋਇੰਦਵਾਲ ਤੋਂ ਚਾਰ ਕੁ ਮੀਲ ਉੱਤੇ (ਹੱਦ ਬਸਤ ਨੰ. 140)
Punjab District Census Hand book No 13 (Amritsar Distt.) 1961, Govt. of Punjab, Chandigarh, 1966

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਚਰਚਾ ਹਇਆ ਜ ਕਬੀਰ ਜੀ ਤੇ ਆਦ ਲੇ ਕਰ ਕਿਤਨੇ ਸਾਧੋਂ ਨੇ ਸਰੀਰ ਸਮੇਤ ਇਸ ਲੋਕ ਕਾ ਤਿਆਗ ਕੀਆ ਹੈ ਅਰ ਗਜਾਤੇ ਆਦਿ ਲੇ ਕਰ। ਤਬ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ ਇਸ ਚਰਚਾ ਕੋ ਸੁਨਿਆ। ਸੁਨ ਕਰ ਸਾਹਿਬ ਭੀ ਅਲੋਪ
29/ੳ ਹੋ ਗਏ।/ਤਬ ਸਭ ਸੰਗਤ ਹੈਰਾਨ ਹੋਇ ਆਈ। ਤਬ ਸਰਬਤ ਨੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਮਰ ਜੀ ਸੋ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਜੋ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਇਹ ਕਉਨ ਚਲਿਤ ਹੋਆ। ਤਬ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਮਰ ਜੀ ਨੇ ਸਤਿਗੁਰ ਕਾ ਹਿਰਦੇ ਵਿਚ ਧਿਆਨ ਕੀਤਾ। ਤਬ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਫਿਰ ਸਿੰਘਾਸਨ ਪਰ ਪਰਗਟ ਹੋਇ ਬੈਠੇ। ਤਬ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਮਰ ਜੀ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਸਚੇ ਪਾਤਸਾਹ ਇਹ ਚਲਿਤ ਸੰਦੇਹ ਅਲੋਪ ਹੋਨੇ ਕਾ ਕਿਸ ਵਾਸਤੇ ਧਰਾ ਥਾ। ਤਬ ਬਚਨ ਹੂਆ ਪੁਰਖਾ ਸਰੀਰ ਸੰਜੁਗਤ ਕਾ ਤਿਆਗਨਾ ਬਡਾ ਪਦਾਰਥ ਨਹੀ ਜੋ ਚੇਤੰਨ ਪੁਰਖ ਇਹਾ ਦੇਹ ਧੈਰ ਕੇ ਆਏ ਹੈ। ਅਉ ਵਾਸਤੇ ਆਦਿ ਲੇ ਕਰ ਤਬ ਦੇਹ ਕਾ ਤਿਆਗ ਕੀਆ ਹੈ। ਅਰ ਦੇਹ ਕਾ ਤਿਆਗਨਾ ਧਰਮ ਹੈ। ਇਸ ਕਾ ਨਾਮ ਮ੍ਰਿਤ ਲੋਕ ਹੈ। ਅਰ ਹਮ ਜੋ ਸਰੀਰ ਸੰਜਗਤ ਗਏ ਤੇ ਤੁਮ ਸਭ ਸੰਗਤ ਮਿਲ ਕਰ ਚਰਚਾ ਕੀਆ ਥਾ। ਸੋ ਹਮ ਨੇ ਸੰਗ੍ਰਹ ਕੀ ਨਿਸਚਾ ਕੇ ਵਾਸਤੇ ਇਹ ਕਰਮ ਕੀਆ ਥਾ। ਹੁਣ ਤੁਸੀ ਚਿਤ ਕੀਆ ਤਿਸ ਕਰਕੇ ਅਸੀ ਫਿਰ ਆਏ ਹਾ। ਤਬ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ' ਅਮਰ ਜੀ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤਾ ਆਗੇ ਨਾਮ ਦੇਉ ਜੀ ਜਗਤ ਕਾ ਤਿਆਗਨ ਸਰੀਰ ਸਮੇਤ ਕੀਆ। ਸੰਤਾ ਵਿਚ ਨਾਮ ਦੇਉ ਕੀ ਚਰਚਾ ਹੋਈ। ਤਬ ਫਿਰ ਸਰੀਰ ਕਾ ਇਸ ਲੋਕ ਮੋ ਤਿਆਗ ਕਰ ਕੇ ਪਰਮੇਸਰ ਮੇ ਸਮਾਇ ਗਏ। ਇਸੀ ਵਾਸਤੇ ਅਸਾਂ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਹੈ ਜੋ ਸਤਿਗੁਰ ਕਾ ਸਰੀਰ ਭੀ ਬ੍ਰਹਮ ਰੂਪ ਹੈ ਅਰ ਸਉ ਸੁਰਤੀ ਬ੍ਰਹਮ ਰੂਪ ਹੈ। ਤਾ ਤੇ ਸਰੀਰ ਕਾ ਤਿਆਗ ਕਰ ਕੇ ਇਸੀ ਲੋਕ ਮੇਂ ਬ੍ਰਹਮ ਰੂਪ ਮੇ ਸਮਾਇ ਹੈ। ਤਬ ਸਤਿਗੁਰ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਏ ਕਹਾ ਪੁਰਖਾ ਤੂ ਧਨ ਹੈ ਜੋ ਕਹੇ ਸੋਈ ਹਮ ਕਰੇਗੇ। ਤਬ ਲਗ ਸਭ ਸਿਧ ਭੀ ਦਰਸਨ ਕੋ ਆਨ ਪਹੁਚੇ ਅਰ ਸਭ ਸਾਧ ਇਕਤ੍ਰ ਹੂਏ। ਤਬ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬ ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਮਾਏ ਸੰਮਤ 1608[1] ਚੇਤ ਸੁਦੀ 4 ਚਉਥ ਕੋ ਬਡੇ ਅਨੰਦਤ ਜਨ ਕੋ ਬਿਬਾਨ ਹੂਆ। ਤਬ ਸਰੀਰ ਕਾ ਸਿਸਕਾਰ ਹੂਆ। ਜਹਾ ਸਾਹਿਬ ਰਹਤੇ ਥੇ ਉਸੀ ਅਸਥਾਨ ਪਰ ਦੇਹਰਾ ਹੂਆ। ਕੇਤੇ ਕੁ ਦਿਨ ਗੁਜਰੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਮਰ ਜੀ ਸੰਗਤ ਸਾਢ
26,ਅ ਲੇ ਕਰ ਗੋਇੰਦਵਾਲ ਗਏ। ਬੋਲੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ।/ਸਾਖੀ ਪੂਰਨ ਹੋਈ। 3

ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ। ਜਬ ਸਾਹਿਬ ਖਡੂਰ ਮੋ ਆਏ ਤਬ ਅੰਦਰ ਚੋਬਾਰੇ ਕੇ ਬੀਚ ਬੈਠੇ ਰਹੇ। ਕਿਸੀ ਕੋ ਦਰਸਨ ਨਾ ਹੂਆ ਹੋਵੇ। ਜਦ ਆਠ ਰੋਜ ਗੁਜਰੇ ਤਬ ਭਾਈ ਬਲੂ ਕੋ ਸਭ ਸਿਖਾ ਨੇ ਬੂਢੇ ਤੇ ਆਦਿ ਲੇ ਕਰ ਭਾਈ ਬਲੂ ਕੋ ਆਖਿਆ ਜੋ ਸਾਹਿਬ ਕੋ ਬਾਹਰ ਲਿਆਉ। ਜੋ ਸਾਹਿਬ ਨਿਕਲੇ ਦਿਵਾਨ ਲਗੇ। ਤਬ ਬਲੂ ਹਾਥ ਜੋੜ ਕਰ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਸਚੇ ਪਾਤਸਾਹ ਸਤਿਗੁਰੂ ਕਾ ਵਚਨ

---

1. ਸਹੀ ਸੰਮਤ 1609 ਹੈ ਜੋ 'ਚਲਿਤ੍ ਜੋਤੀ ਜੋਤਿ ਸਮਾਵਨੇ ਕੋ' ਵਿਚ ਹੈ। 'ਬਸਾਵਲੀ ਨਾਮਾ' ਤੇ 'ਮਹਿਮਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼' ਵਿਚ ਵੀ 1609 ਬਿ. ਹੈ।

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਹੋਆ ਜਗਤ ਕੋ ਉਪਦੇਸ ਕਰੀਏ ਬਾਹਰ ਦਿਵਾਨ ਮੋ ਚਲ ਕੇ ਬੈਠੀਏ। ਤਬ ਹੁਕਮ ਹੋਆ ਦਿਵਾਨ ਕਹੁ। ਤਬ ਸਭ ਸਮਿਆਨਾ ਖੜਾ ਹੂਆ। ਸਾਹਿਬ ਸਿਘਾਸਨ ਪਰ ਆ ਬੈਠੇ। ਬਲੂ ਮੋਰ ਛਲ ਲੰਗਾ ਕਰਨੇ। ਤਬ ਸਤਾ ਬਲਵੰਤ ਰਬਾਬੀ ਆਨ ਕਰ ਭਜਨ ਲਗੇ ਕਰਨੇ। ਤਬ ਸੰਗਤ ਕੋ ਆਗਿਆ ਹੋਈ ਕੀ ਵਾਹਗੁਰੂ ਕੇ ਨਾਮ ਦਾ ਜਾਪ ਜਪਨਾ ਅਰ ਸਿਖਾਂ ਕੋ ਸਿਖ ਮਿਲੇ ਤਬ ਪੈਰੀ ਪਵਨਾ ਕਰਨ। ਅਗੇ ਕੋ ਸਿਖ ਸ਼ਤਿਗੁਰੂ ਕਰੇ। ਆਗੇ ਦੋ ਮਹਲਾਂ ਤਕ ਕਰਤਾਰ ਕਰਤਾਰ ਕਰਤੇ ਥੇ ਸਿਖ ਅਰ ਦੋਇ ਮਹਲਾ[1] ਤਕ ਸਾਹਿਬ ਕੋ ਤਪਾ ਜੀ ਕਹਤੇ ਥੇ[2]। ਤੀਸਰੇ ਮਹਲ ਮੋ ਸਤਿਗੁਰ ਕੀ ਸੰਗਿਆ ਚਲੀ। ਤਬ ਆਗਿਆ ਹੋਈ ਮੇਰੇ ਦਰਸਨ ਨੂੰ ਤਬ ਆਵੈ ਜਬ ਮੇਰੇ ਲੰਗਰ ਮੋ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਪਾਇ ਕਰ ਆਵੈ। ਲੰਗਰ ਮੋ ਚਾਰੋ ਬਰਨ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਪਾਵਤਾ ਥਾ ਅਰ ਲੰਗਰ ਜੋ ਸਭਿ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਹੋਤਾ ਥਾ। ਕੜਾਹ ਅਰ ਤਸਮਈ ਅਰ ਸਭਿ ਤਰਹਿ ਕਾ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਸੰਗਤ ਪਾਵਤੀ ਥੀ। ਅਰ ਇਸਤ੍ਰੀ ਜਾਮਾ ਕੋ ਦਰਸਨ ਨਹੀ ਹੋਤਾ ਥਾ। ਅਰ ਸੋਲਾਂ ਬਰਸ ਤਾਈ ਬਾਲਕ ਕੋ ਦਰਸਨ ਨਹੀ ਹੋਤਾ ਥਾ[3]। ਅਰ ਸਤਿਗੁਰ ਤੁਰਕ ਦਾ ਭੀ ਦਰਸਨ ਨਹੀਂ ਕਰਤੇ ਥੇ[4]। ਅਰ ਪਹਰ ਰਾਤ ਕੋ ਕੇਸਾ ਸਮੇਤ ਇਸਨਾਨ ਹੋਤਾ ਥਾ। ਕੇਸਾਂ ਮੇ ਹਮੇਸਾ ਦਹੀ ਪੜਤੀ ਥੀ ਅਸਨਾਨ ਕੇ ਬੇਲੇ। ਫਿਰ ਸਾਹਿਬ ਚੌਬਾਰੇ ਜੀ ਮੋ ਬੈਠਤੇ। ਜਬ ਪ੍ਰਭਾਤ ਹੋਤਾ ਤਬ ਬਲਵੰਤ ਅਰ ਸਤਾ ਸਬਦ ਚਉਕੀ ਕਰਤੇ ਥੇ। ਜਬ ਪਹਰ ਦਿਨ ਚਢਤਾ ਤਬ ਸੰਗਤ ਆਵਤੀ।/ ਤਬ ਦਿਵਾਨ ਲਗਤਾ। ਦਿਵਾਨ ਕੇ ਬੀਚ ਜੋ ਨਾਮ ਕਾ ਜਗਿਆਸੀ ਆਵਤਾ ਉਸ ਕਾ ਮਨੋਰਥ ਪੂਰਾ ਹੋਤਾ ਅਰ ਸਾਹਿਬ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਤੇ। ਬਲੂ ਕੋ ਆਗਿਆ ਹੋਈ ਜੋ ਕਾਮਨਾਵੰਤ ਆਵੈ ਤੇ ਤਿਸ ਕੀ ਭੀ ਕਾਮਨਾ ਪੂਰਨ ਹੋਤੀ। ਉਨ ਕੋ ਸਾਹਿਬ ਕਹਤੇ ਕੀ ਬਲੂ ਅਜ ਕੋਈ ਨਾ ਮਿਲਿਆ। ਜਬ ਦੋ ਪੈਹਰ ਹੁੰਦੀ ਤਬ ਸਾਹਿਬ ਲੰਗਰ ਮੋ ਜਾਤੇ ਸਭ ਸੰਗਤ ਮਿਲ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਪਾਈਤੀ। ਜੋ ਲੰਗਰ ਮੋ ਸਮਗਰੀ ਬਚਤੀ ਸੋ ਜੋ ਕੋਈ ਸੀਧਾ ਚਾਹਤਾ ਉਸ ਕੋ ਸੀਧਾ ਮਿਲਤਾ ਬਾਕੀ ਗਉਆ ਕੋ ਮਿਲਤਾ। ਅਰ ਜੋ ਗਉਆ ਜੋ ਬਚਤਾ ਸੋ ਗੁਰ ਦਰਆਓ ਮੋ ਪਰਤਾ। ਰਾਤ ਕੋ ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬ ਕੇ ਲੰਗਰ ਮੋ ਕੁਛ ਨਹੀ ਰਹਤਾ। ਘੜਿਆ ਮੋ ਜਲ ਭੀ ਨਾ ਰਹਤਾ। ਫਿਰ ਜਬ ਤੀਸਰਾ ਪਹਰ ਹੋਤਾ ਤਬ ਕੇਸੋ ਗੋਪਾਲ ਪੰਡਤ ਕਥਾ ਕਰਤੇ। ਫੇਰ ਰਾਤ ਕੋ ਭੋਜਨ ਹੋਤਾ। ਸਵਾ ਪਹਰ ਰਾਤ ਜਬ ਜਾਤੀ ਤਬ ਸਤਿਗੁਰ ਚੌਬਾਰੇ ਕੋ ਜਾਤੇ ਫੇਰ ,ਸੈਨ ਹੋਤਾ। ਇਆ ਰਹਨੀ ਰਾਤ ਦਿਨ ਕਰ ਰਹਤੀ। ਬੋਲੋ ਵਾਹਗੁਰੂ। 4।

ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ। ਏਕ ਦਿਨ ਸਤਿਗੁਰ ਕੀ ਆਗਿਆ ਹੋਈ ਜੋ ਕੋਈ ਮੇਰਾ ਪਰਵਾਰ ਹੈ ਸੋ ਆਨ ਕਰ ਮੇਰੇ ਪਾਸ ਰਹੇ ਸਿਖ ਸੰਗਤਿ ਸਭਿ। ਤਬ

1. ਭਾਵ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਦੇਵ ਤਕ
2. ਇਸ ਵਿਚਾਰ ਦੀ ਹੋਰ ਕਿਤੋਂ ਪੁੜਤਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ
3. ਇਸ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਜੋ ਵਿਚਾਰ ਹੈ, ਉਹ ਗੁਰਮਟ ਦੇ ਅਨੁਕੂਲ ਨਹੀਂ। ਇਉਂ ਅਜਿਹਾ ਸੰਭਵ ਨਹੀਂ ਜਾਪਦਾ
4. ਇਸ ਤੋਂ ਲੇਖਕ ਦੇ ਮਨ ਤੁਰਕਾਂ ਪ੍ਰਤੀ ਹੀਣ ਭਾਵਨਾ ਪ੍ਰਗਟ ਹੁੰਦੀ ਹੈ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਜੋ ਕੋਈ ਪਟਵਾਰ ਸਿਖ ਸੰਗਤ ਨਿਕਟ ਕਾ ਥਾ ਸਭ ਆਨ ਕਰ ਹਜੂਰ ਮੋ ਬਸੇ। ਅਰ ਮੋਹਰੀ ਸਾਹਿਬ ਅਰ ਮੋਹਨ ਜੀ ਕਾ ਜਨਮ ਹੋਇਆ ਏਕ ਹੀ ਦਿਨ ਮੋ।[1] ਪ੍ਰਥਮੇ ਜਿਨ ਕਾ ਜਨਮ ਹੋਆ ਸੋ ਮੋਹਰੀ ਸਾਹਿਬ ਹੂਏ ਅਰ ਉਪਤ ਮੋ ਜੋ ਜਨਮੇ ਤਿਨ ਕਾ ਨਾਮ ਮੋਹਨ ਸਾਹਿਬ ਹੂਆ। ਅਰ ਦੋਨੋ ਬੀਬੀ ਜੀ ਭੀ ਸਾਹਿਬ ਕੇ ਪਾਸ ਰਹਤੀ ਘਰ ਮੋ। ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਸੋਢੀ ਅਰ ਰਾਮਾ ਮੂਹੜੀਏ ਭੀ ਹਜੂਰ ਮੋ ਰਹਤੇ ਥੇ। ਤਬ ਏਕ ਸਮੇ ਬਲੂ ਨੇ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਸਚੇ ਪਾਤਸਾਹ ਬਿਨਾ ਹਿਬੇਲੀ ਕੇ ਸਿਖਾਂ ਕੀ ਗੁਜਰਾਨ ਕਿਸ ਤਰਹ ਹੋਵੈ। ਸਤੇ ਪਾਤਸਾਹ ਲਕੜੀ ਕੋ ਹੁਕਮ ਹੋਵੇ ਅਮਾਰਤ ਉਠੇ। ਤਬ ਆਗਿਆ ਹੋਈ
27/ਅ ਸਾਵਨ ਮਲ ਕੋ ਗੁਰੂ ਅਮਰ ਜੀ ਕੇ ਭਤੀਜੇ ਥੇ। ਸਾਵਣ ਮਲ ਕੋ ਆਗਿਆ ਹੋਈ ਜੋ ਸਾਵਨ ਮਲ ਹਰੀਪੁਰ ਕੇ ਪਹਾਰ ਪਰ ਜਾਉ। ਰਾਜਾ ਕੋ ਜਾਇ ਕਰ ਕਹੋ ਜੋ ਗੁਰੂ ਕੀ ਆਗਿਆ ਹੈ ਲਕੜੀ ਤਿਆਰ ਕਰ ਕੇ ਦੇਉ। ਤਬ ਸਾਵਨ ਮਲ ਨੇ ਅਰਜ ਕੀਤੀ ਸਚੇ ਪਾਤਸਾਹ ਰਾਜਾ ਤੋ ਗੁਰੂ ਦਾ ਸਿਖ ਨਹੀ। ਤਬ ਬਚਨ ਹੂਆ ਕੀ ਨਾਮ ਸੁਨਤੇ ਹੀ ਮਾਨੇਗਾ। ਤਬ ਸਾਵਨ ਮਲ ਆਗਿਆ ਲੇ ਕਰ ਚਲੇ। ਤਬ ਸਾਵਣ ਮਲ ਕੀ ਮਾਤਾ ਆਨ ਕਰ ਖੜੀ ਹੋਈ। ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀਆ ਸਚੇ ਪਾਤਸਾਹ ਮੇਰੇ ਇਕ ਬੇਟਾ ਹੈ ਓਥੇ ਪਹਾੜ ਪਰ ਡਾਇਨ ਹੈ ਮੇਰੇ ਪੁਤ ਕੋ ਖਇ ਜਾਵੇਗੀ। ਤਬ ਬਚਨ ਹੂਆ ਤੇਰੇ ਪੁਤ੍ਰ ਕੋ ਕੁਛ ਸੰਸਾ ਨਹੀ। ਹਾਥ ਕਾ ਰੋਮਾਲ ਬਖਸ ਹੂਆ ਅਰ ਬਚਨ ਹੋਇਆ ਜਾਦਿ ਜੋ ਕੁਛ ਕੰਮ ਕੀਆ ਚਾਹੇਗਾ ਸੋ ਇਸ ਰੋਮਾਲ ਸੋ ਹੋਵੈਗਾ। ਅਰ ਸਤਿਨਾਮ ਪਢਿ ਕਰ ਜਿਸ ਕੇ ਉਪਰਿ ਰੋਮਾਲ ਫੇਰੇਗਾ ਮੋ ਸਭ ਬਚਨ ਮਨੇਗਾ। ਤਬ ਸਾਵਨ ਮਲ ਹਰੀਪੁਰ ਜਾਇ ਪਹੁੰਚੇ। ਉਹਾ ਰਾਜਾ ਕਾ ਬੇਟਾ ਥਾ ਤਿਨ ਰੋਜ ਲਗ ਡਾਇਨ ਪਕੜਿਆ ਸੀ ਕਿਸੇ ਨਾ ਜੀਵਿਆ। ਤਤ ਜਲਾਵਨੇ ਕੋ ਲੈ ਚਲੇ। ਜਬ ਸਾਵਨ ਮਲ ਕੇ ਨਜੀਕ ਆਏ। ਤਬ ਸਾਵਨ ਮਲ ਨੇ ਆਗਿਆ ਕੀਤੀ ਉਸ ਮੁਰਦੇ ਕੋ ਤਲੇ ਉਤਾਰੋ ਅਸੀ ਗੁਰੂ ਕੇ ਬਚਨ ਕਰਕੇ ਜਿਵਾਲ ਦੇਂਗੇ। ਤਬ ਰਾਜਾ ਰਾਨੀ ਵਜੀਰ ਸਭ ਬਚਨ ਸੁਨ ਕਰ ਆਨ ਖੜੇ ਹੋਏ। ਸਭਨੇ ਪੂਛਾ ਕੀ ਤੂ ਕਉਨ ਹੈ। ਸਾਵਨ ਮਲ ਆਖਿਆ ਮੈ ਸਤਿਗੁਰ ਭੇਜਿਆ ਹਉ ਲਕੜੀਆ ਕੇ ਵਾਸਤੇ। ਤਦ ਸਭ ਰਾਜਾ ਰਾਨੀ ਸਾਵਨ ਮਲ ਕੇ ਚਰਨੋ ਪਰ ਗਿਰ ਪੜੇ। ਤਬ ਸਾਵਨ ਮਲ ਨੇ ਰੋਮਾਲ ਨਿਕਾਲ ਕਰ ਸਤਿਨਾਮ ਕਰ ਕੇ ਫੇਰਿਆ। ਰਾਜੇ ਕਾ ਬੇਟਾ ਉਠ ਖੜਾ ਹੋਆ। ਤਬ ਸਭ ਰਾਣੀ ਰਾਜਾ ਸਾਵਣ ਮਲ ਕੇ ਸਿਖ ਹੋਏ ਅਰ ਲਕੜੀ ਦਰੀਆਓ ਕੇ ਰਾਹ ਚਲਾ ਦੀਆ। ਹਜੂਰ ਕੋ
28/ਉ ਰਾਣੀ ਰਾਜਾ ਮਹਾਰਾਜ ਗੁਰੂ ਕੇ ਦਰਸਨ ਕੋ ਆਏ ਸਾਵਨ ਮਲ ਕੇ/ਸਾਥ। ਤਬ ਸਾਵਨ ਮਲ ਹਜੂਰ ਮੋ ਅਰਦਾਸ ਕੀਆ ਸਚੈ ਪਾਤਸਾਹ ਰਾਜਾ ਰਾਣੀ ਸਤਿ ਦਰਸਨ ਕੋ ਆਏ ਅਰ ਲਕੜੀਆ ਭੀ ਆਈਆ ਹਨ। ਤਬ ਬਚਨ ਹੋਆ

---

1. 'ਮਹਿਮਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼' ਵਿਚ ਇਉਂ ਹੀ ਹੈ ; ਪਰ ਜਨਮਪ੍ਰਣਾਲੀਆਂ ਅਨੁਸਾਰ ਮੋਹਨ ਤੇ ਮੋਹਰੀ ਦੇ ਜਨਮ ਵਿਚ ਤਿੰਨ ਸਾਲ ਦਾ ਅੰਤਰ ਹੈ।

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਰਾਜਾ ਆਵੈ ਰਾਨੀ ਮੋਰੇ ਸਨਮੁਖ ਨਾ ਆਵੈ ਅਰ ਜੋ ਆਵੈ ਤੋ ਮੁਖ ਖੋਜ ਕਰ ਸਪੈਦ ਕਪੜੇ ਪਹਰ ਕੇ ਆਵੈ । ਜਬ ਸਭ ਰਾਨੀ ਜਿਸ ਤਰਹ ਹੁਕਮ ਹੋਆ ਤਿਸ ਤਰਹੁ ਦਰਸਨ ਕੋ ਆਏ । ਸਭ ਕੋ ਖੁਸੀ ਹੋਈ । ਅਰ ਬਚਨ ਕੀਆ ਜੋ ਸਾਵਨ ਮਲ ਹੀ ਤੁਸਾਡਾ ਗੁਰੂ ਹੈ । ਸਾਵਨ ਮਲ ਨੂੰ ਮੰਨੇਗਾ ਸੋ ਅਸਾਨੂੰ ਮੰਨੇਗਾ । ਤਬ ਸਭ ਬਿਦਾ ਹੋਏ । ਏਕ ਰਾਨੀ ਨੇ ਹਜੂਰ ਕੋਠੇ ਰੋ ਕਪੜਾ ਡਾਲਾ । ਜਬ ਬਾਹਰ ਆਏ ਤਬ ਰਾਨੀ ਬੋਰਾਇ ਗਈ । ਨਗਨ ਹੋ ਘਰ ਬਨ ਕੋ ਚਲਤੀ ਹੋਈ । ਸਭ ਰਾਜਾ ਲੋਕ ਅਪਣੇ ਰਾਜ ਕੋ ਗਏ । ਇਆ ਪ੍ਰਥਮੇ ਮੰਜੀ ਗੁਰਿਆਈ ਕਾ[1] ਬਚਨ ਸਾਵਣ ਕੋ ਭਇਆ । ਬੋਲੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ । 5 ।

ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ । ਏਕ ਟਹਲੀਆ ਲੰਗਰ ਕਾ ਲਕੜੀ ਕੀ ਟਾਲ ਕਰਤਾ ਥਾ ਅਰ ਏਕ ਕੰਬਲ ਉਪਰਿ ਰਖਤਾ ਥਾ । ਅਰ ਸਚਨ ਸਚ ਨਾਮ ਜਪਤਾ ਥਾ । ਏਕ ਦਿਨ ਲਕੜੀ ਕੋ ਗਇਆ । ਵਹੀ ਰਾਨੀ ਬਹੁਰਾਨੀ ਨੇ ਦੰਦਾ ਸੋ ਟਹਲੀਏ ਕੋ ਕਾਟ ਨੋਦਾ । ਤਬ ਲਕੜੀ ਲੇ ਆਇਆ । ਲਕੜੀ ਲੰਗਰ ਮੋ ਦੇ ਕਰ ਸਾਹਿਬ ਕੇ ਪਾਸ ਆਇ ਕਰ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ । ਗਰੀਬ ਨਿਵਾਜ ਉਆ ਰਾਜਾ ਕੀ ਰਾਨੀ ਜੋ ਕਮਲੀ ਹੋਈ ਥੀ ਸੋ ਮੈਨੂੰ ਕਾਟਾ ਹੈ ਅਹ ਨੰਦਿਆ ਹੈ । ਤਬ ਬਚਨ ਹੋਇਆ ਤੂ ਏਕ ਚਰਨਦਾਸੀ[2] ਲੇ ਜਾਇ ਕਰ ਉਸ ਕੋ ਸਿਰ ਪਰ ਮਾਰ । ਉਆ ਅਛੀ ਹੋਵੈਗੀ । ਤਦ ਹਜੂਰ ਮੋ ਲੇ ਆਵਹੁ । ਤਬ ਟਹਲੀਏ ਨੇ ਜੋ ਬਚਨ ਹੋਆ ਸੋ ਕੀਆ । ਤਬ ਵਹ ਸੁਚੇਤ ਹੋਈ । ਉਸ ਕੋ ਕਮਲੀ ਚਿਢਾਇ ਕੇ ਹਜੂਰ ਮੋ ਲੇ ਆਇਆ । ਤਬ ਆਗਿਆ ਹੋਈ ਇਆ ਰਾਨੀ ਚੰਗੀ ਟਿਸਤੀ ਹੋਈ । ਅਬ ਤੂ ਇਸ ਕੋ ਘਰ ਲੈ ਜਾਹਿ । ਤੇਰੀ ਟਹਲ ਥਾਹਿ ਪਟੀ । ਤੂ ਸਤਿਨਾਮ ਜਾ ਮੰਤ੍ਰ ਜਪ । ਅਰ ਜਗਤ ਕੋ ਜਪਾਇ । ਜੋ ਤੈਨੂੰ ਮਨੇਗਾ । ਦੋਨੋ ਪੈਰਾ ਦੀ ਚਰਨਦਾਸੀ ਉਸ ਕੋ ਮਿਲੀ । ਬਚਨ ਹੋਆ ਜਿਸ ਨੋ ਚਾਹਵੈਗਾ ਓਸ ਕਾ ਸਭ ਦੁਖ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਇਗਾ । ਤਬ ਵੈ ਵਿਦਾ ਹੋਏ ਸੰਪੂਪੂਰਾ ਹਰਨ ਮੁਨਾਰਾ ਸੋ ਜਾਇ ਬਸੇ । ਚਰਨ ਦਾਸੀ ਕੀ ਪੂਜਾ ਹੈ । ਓਨ ਕੇ ਸਥਨਿ ਸਭ ਕੇ ਕਹਾਵਤੇ ਹੈ । ਇਹ ਦੂਜਾ ਬਕਸ ਹੂਆ ਮੰਜੀ ਕੋ । ਬੋਲੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ

28/ਅ

ਜੋ ਲਕੜੀ ਸਾਵਣ ਮਲ ਕਿਆ ਥਾ । ਸਤਿਗੁਰੂ ਕੀ ਆਗਿਆ ਹੋਈ । ਪੰਚ ਹਥੋਲੀ ਦਾਸੂ ਦਾਤੂ ਕਉ ਬਚਨ ਦਿਆ ਅਰ ਪੰਚ ਬਚਨ ਮੋਹਰੀ ਮੋਹਨ ਕਉ ਬਚਨ ਹੋਇਆ । ਸਭਿ ਕੋਈ ਅਪਨੀ ਹਵੇਲੀ ਬਨਾਇ ਲੇਵਹੁ । ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਚਰਨੰ ਕੇ ਆਸਰੇ ਬਾਈਸ ਜਾਤ ਖਤ੍ਰੀ ਸਾਹਿਬ ਕੇ ਪਾਸ ਆਇ ਬਸੇ । ਸਭਿ ਲੰਗਰ ਸੋ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਪਾਨ ਪਾਵਤੇ ਜਾ ਏਕ ਸਿਖ ਸਿਖ ਸਭ ਮਿਲ ਕਰ । ਏਕ ਦਿਨ ਸਭ ਸੰਗਤ ਨੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਪ ਹਜੂਰੇ ਅਰਦਾਸਾ ਕੀਤੀਆ ਸਚੇ ਪਾਤਸਾਹ ਹਮ ਸਭ ਤੋ ਲੰਗਰ ਸੋ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਕਰਤੇ ਹੈ ਹਮਰੀ ਗੁਜਰ ਹੋਈ । ਬੇਟੀ ਬੇਟਾ ਬਿਆਹੁ ਚਾਹੀਐ ਅਰ ਜਗਤ ਕੀ ਭਰਤਨ ਬਿਨਾ ਮਾਇਆ ਉਦਮ ਨਹੀ ਹੋਤਾ ।

---

1. ਮੰਜੀ ਸੰਸਥਾ ਗੁਰਿਆਈ ਨਾਲ ਨਹੀਂ, ਸੰਗਤ ਦੇ ਸੰਗਠਨ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਸੀ ।
2. ਨਿਹੰਗ ਸਿੰਘਾਂ ਦੇ ਬੋਲੇ ਅਨੁਸਾਰ ਦਤਾਰੂ ਵਾਸਤੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਸ਼ਬਦ- ਮਹਾਨ ਕੋਸ਼, 1960, 281.

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਸੋ ਜੋ ਮਰਜੀ ਹੋ ਸੋ ਕਰੇ । ਤਬ ਬਚਨ ਹੁਆ ਸੋ ਕਪੜੇ ਕੇ ਸੂਦਨੋਂ ਬਨਾਵੇ ਤੁਮ ਜੇਤੇ ਬਨਾਇ ਸਕੋ। ਤਬ ਸੰਗਤ ਦਸੰਤਰ ਕੀ ਦਰਸਨ ਕੋ ਆਵੈ ਤਬ ਪਾਂਚ ਪਕੇ ਸੇਰ ਬੇਚਨਾ। ਸਰਬਤ ਸੰਗਤ ਕੋ ਹੁਕਮ ਹੋਆ ਜੋ ਏਕ ਏਕ ਸੂਦਨਾ ਅਪਣੇ ਪ੍ਰਾਣੀ ਪਿਛੇ ਲੇਨਾ। ਜੋ ਸੰਗਤ ਆਵੈ ਸੋ ਸਭ ਏਕ ਸੂਦਨਾ ਲਗੀ ਲੇਣੇ। ਸਿਖੋ ਕਾ ਬਡਾ ਰੋਜਗਾਰ ਹੋਆ। ਹਜਾਰੋ ਕਾ ਸੂਦਣਾ ਲਗਾ ਬਿਕਨੇ। ਸਿਖ ਰਾਜੇ ਹੋਇ ਗਏ। ਉਸ ਜਾਗਹ ਕੇ ਚੌਧਰੀ ਮਰਵਾਹੇ ਥੇ ਖਤ੍ਰੀ। ਜਬ ਗੁਰੂ ਕੇ ਮਹਲ ਕੀ ਤਰਹ ਉਨਾ ਦੇਖਾ ਤਬ ਉਨਾ ਆਖਿਆ ਅਸਾਨੂੰ ਜਿਮੀਦਾਰੀ ਦਾ ਮਹੀਨਾ ਰੋਕ[2] ਮਿਲੇ। ਅਸੀ ਲੰਗਰ ਸੋ ਨਹੀ ਕੁਛ ਲੇਤੇ।

29/ੳ ਜਦ ਉਨਾ/ਬਹੁਤ ਖੇਚਲ ਕੀਤੀ। ਤਦ ਆਗਿਆ ਹੋਈ ਆਜ ਸੇ ਸਤਵੇ ਦਿਹਾੜੇ ਜੋ ਕੁਛ ਤੁਮ ਕੋ ਦੇਨਾ ਹੈ ਸੋ ਦੇਵਿਗੇ। ਤਬ ਉਸ ਕੇ ਸਤਵੇਂ ਦਿਹਾੜੇ ਏਕ ਸੂਬਾ ਆਇਆ ਨਦੀ ਕਿ ਕਿਨਾਰੇ ਆਨ ਉਤਰਿਆ। ਏਕ ਖਚਰ ਉਸ ਕੀ ਮੋਹਰਾ ਕੀ ਚੁਰਾਈ ਗਈ। ਤਬ ਉਸ ਨੇ ਉਹਾ ਕੇ ਜੋ ਸਰਦਾਰ ਕੋ ਬੁਲਾਵਣੇ ਕਾ ਹੁਕਮ ਕੀਤਾ। ਸੋ ਉਹੀ ਮਰਵਾਹੇ ਉਹਾ ਕੇ ਜਿਮੀਦਾਰ ਥੇ। ਤਬ ਚਾਰੋ ਬੇਟੇ ਗੋਇੰਦ ਕੇ ਆਣ ਕੇ ਰੁਜੂ ਹੋਇ। ਤਬ ਸੂਬੇਦਾਰ ਨੇ ਹੁਕਮ ਕੀਤਾ ਕੀ ਇਨਾ ਚਾਰੋ ਕੋ ਫਾਸੀ ਦੇਹ। ਚਾਰੋ ਕੋ ਫਾਸੀ ਮਿਲੀ। ਤਬ ਉਨ ਕੀ ਮਹਤਾਰੀ ਨੇ ਗਰੂ ਜੀ ਕੇ ਆਗੇ ਆਨ ਕੇ ਬਹੁਤ ਬਿਰਲਾਪ ਕੀਆ। ਗਰੀਬ ਨਿਵਾਜ ਮੇਰੇ ਬੇਟੇ ਨੇ ਜੋ ਕੀਤਾ ਸੋ ਪਾਇਆ। ਅਬ ਮੇਰੀ ਸੰਤਾਨ ਕੀ ਬੀਜ ਰਹੇ। ਤਬ ਬਚਨ ਹੋਆ ਤੇਰੇ ਏਕੇ ਸੇ ਬਹੁਤ ਹੋਵਨਗੇ। ਜੈਸਾ ਉਨਾ ਨੇ ਕੀਤਾ ਸੋ ਪਾਇਆ। ਜਬ ਵਾਹਗੁਰੂ ਕੇ ਜਾਪ ਕਾ ਪ੍ਰਕਾਸ ਬਹੁਤ ਹੋਆ। ਅਰ ਲਾਖ ਸੰਗਤ ਗੁਰੂ ਕੀ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਲਗੇ ਲੰਗਰ ਸੋ ਪਾਵਣੇ। ਤਬ ਏਕ ਤਪਾ ਬ੍ਰਹਮਣ ਓਥੇ ਰਹਤਾ ਥਾ। ਬੀਰਬਲ[3] ਕਾ ਗੁਰੂ ਥਾ। ਤਬ ਸਤਿਗੁਰ ਕੀ ਮਹਮਾ ਦੇਖ ਕਰ ਹੰਕਾਰ ਮੋ ਬਹੁਤ ਸੜਿਆ। ਬਹੁਤ ਬ੍ਰਹਮਣ ਇਕਠੇ ਕਰ ਕੇ ਅਕਬਰ ਬਾਦਸਾਹ ਕੋ ਫਰਿਆਦ ਕੀਤੀ, ਤੇਰੀ ਬਾਦਸਾਹੀ ਮੇ ਬਡਾ ਉਤਪਾਤ ਲਗਾ ਹੋਵਨੇ। ਗੁਰੂ ਅਮਰ ਜੀ ਚਾਰੋ ਬਰਨ ਕੋ ਇਕਠਾ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਪਵਾਵਤੇ ਹੈ। ਅਰ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕਾ ਛੰਡ ਕਰ ਵਾਹਗੁਰੂ ਕਾ ਮੰਤ੍ਰ ਕੀਆ ਹੈ ਅਰ ਅਪਨਾ ਆਪ ਜਮਾਵਤੇ ਹੈ। ਗਾਇਤ੍ਰੀ ਮੰਤ ਕਿਸੇ ਕੋ ਪਢਨ ਨਹੀ ਦੇਤੇ। ਇਸ ਸੋ ਰਾਜ ਨਸਟ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਮਰਜਾਦਾ ਧਰਮ ਛੁਟਤਾ ਜਾਤਾ ਹੈ। ਤਬ ਬਾਦਸਾਹ ਨੇ ਏਕ ਅਹਦੀ ਗੋਇੰਦਵਾਲ ਸੋ ਭੇਜਾ ਜੋ ਬਾਹਮਣਾ ਕਾ ਜਵਾਬ ਸਬਾਬ ਕਰ ਦੀਜੀਏ। ਤਦ ਸਤਿਗੁਰ ਨੇ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਜੀ ਕੋ ਬੁਲਾਇਆ।

29/ਅ ਤਦ ਨਾਮ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਜੇਠਾ ਥਾ। ਆਗਿਆ ਹੋਈ/ਜੇਠਾ ਤੁਸੀ ਜਾਹੋ ਪਾਤਸਾਹ

---

1. ਤੋਲੀਏ
2. ਉਸੇ ਸਮੇਂ ਨਕਦ ਰੂਪ ਵਿਚ ਪੈਸਾ ਤਾਰਨਾ Wilson, H. H., *A Glossary of Judicial and Revenue terms* p. 445
3. ਭੱਟ ਵੰਸ ਦਾ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਜੋ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਅਕਬਰ ਦਾ ਮੰਤਰੀ ਬਣਿਆ। ਇਹ ਯੂਸਫਜਈ ਪਠਾਣਾਂ ਵਿਰੁੱਧ ਮੁਹਿੰਮ ਵਿਚ 1586 ਈ. ਨੂੰ ਮਾਰਿਆ ਗਿਆ।

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਕੇ ਪਾਸ ਜਾ ਕਰ ਜੋ ਜਬਾਬ ਸਵਾਲ ਕਹੇ ਸੋ ਕਰੇ । ਤਬ ਜੇਠਾ ਨੇ ਆਖਿਆ ਗਰੀਬ ਨਿਵਾਜਾ ਅਸਾਨੂ ਤਾ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਸਵਾਇ ਕਛੁ ਜਬਾਬ ਸਵਾਲ ਆਵਦਾ ਨਹੀ । ਤਬ ਬਚਨ ਹੋਆ ਜੇ ਕੋਈ ਤੁਸਾਂ ਪਾਸੋ ਪੁਛੈਗਾ ਤਦ ਅਪਣੇ ਦਾਹਣੇ ਮੋਢੇ ਵਲ ਦੇਖ ਕਰ ਕਹਨਾ । ਮੈ ਤੇਰੇ ਅੰਗ ਸੰਗ ਰਹਾਂਗਾ । ਕੁਛ ਚਿੰਤਾ ਨਹੀਂ ਕਰਨੀ । ਤਦ ਅਹਦੀ ਕੇ ਸਾਥ ਲਾਹੌਰ ਮੋ ਆਏ । ਸਭ ਬ੍ਰਹਮਨ ਤਪਾ ਸਮੇਤ ਜੇਠਾ ਜੀ ਕੋ ਲੇ ਕਰ ਅਕਬਰ ਕੇ ਸਾਮਨੇ ਆਏ । ਤਬ ਬਾਦਸਾਹ ਨੇ ਕਹਾ ਕੀ ਇਹ ਸਭ ਬ੍ਰਹਮਣ ਕਹਤੇ ਹੈ । ਕੀ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕਾ ਜਾਪ ਛੋਡਿ ਦੀਆ ਹੈ ਅਰ ਆਪਣਾ ਜਾਪ ਜਪਾਵਤੇ ਹੈ । ਜੋ ਗੁਰੂ ਨੇ ਤੁਮ ਕੋ ਜਾਪ ਦੀਆ ਹੈ ਸੋ ਤੁਮ ਮੇਰੇ ਤਾਈ ਸੁਨਾਵੋ । ਤਬ ਸਤਿਗੁਰ ਕਾ ਮੰਤ੍ਰ ਅਰ ਬਾਨੀ ਆਗੇ ਸਭਾ ਕੇ ਬੀਚ ਸੁਨਾਈ ਤਬ ਬਾਦਸਾਹ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਸੰਨ ਭਇਆ ਅਰ ਬ੍ਰਹਮਣ ਕੋ ਝੂਠਾ ਕੀਆ ਕੀ ਇਸ ਬਾਨੀ ਮੋ ਤੋ ਸਾਰ ਰਾਮ ਨਾਮ ਹੈ ਪਰ ਸਾਹਿਬ ਕੀ ਸਿਫਤ ਭਰੀ ਹੈ । ਤੁਮ ਲੋਕ ਸਾਹਿਬ ਕੋ ਲੋਕੋ ਕੀ ਨਿੰਦਾ ਕਰਤੇ ਹੋ । ਤਬ ਬ੍ਰਹਮਣਾ ਆਖਿਆ ਕੀ ਪਾਤਸਾਹ ਸਲਾਮਤ ਹਮਾਰਾ ਧਰਮ ਹਿੰਦੂ ਕਾ ਹੈ। ਹਿੰਦੂ ਕੀ ਗਾਇਤ੍ਰੀ ਹੈ ਅਰ ਮੁਸਲਮਾਨਾ ਕਾ ਕਲਮਾ[1] ਹੈ । ਸੋ ਇਨ ਕੋ ਤੋ ਗਾਇਤ੍ਰੀ ਆਵਤੀ ਨਹੀ । ਇਨ ਲੋਗੋਂ ਕੋ ਗਾਇਤ੍ਰੀ ਕਾ ਉਚਾਰ ਕਰਾਈਐ । ਤਬ ਬਾਦਸਾਹ ਨੇ ਕਹਾ ਕੀ ਤੁਮ ਗਾਇਤ੍ਰੀ ਭੀ ਇਨ ਕੋ ਸੁਨਾ ਦੇਓਹੁ । ਤਬ ਜੇਠਾ ਜੀ ਗਾਇਤ੍ਰੀ ਕਾ ਮੰਤ੍ਰ ਭੀ ਸੁਨਾਇ ਦਿਤਾ । ਐਸਾ ਉਚਾਰ ਹੂਆ ਗਾਇਤ੍ਰੀ ਕਾ ਜਲ ਦਰੀਆਉ ਕਾ ਚਲਣੇ ਸੋ ਰਹਤ ਹੋਆ ਅਰ ਬਾਦਸਾਹ ਕੋ ਭੀ ਸਮਾਧ ਅਸਥਿਤ ਭਈ । ਅਰ ਜਿਨਾ ਕੋ ਸਬਦ ਸੁਨ ਪਰਾ ਸੋ ਸਭ ਬਚਨ ਸੋ ਬੰਦ ਹੋ ਗਏ । ਘਰ ਕਿਸੀ ਕੋ ਹਾਲ ਰਹੀ ਨਹੀਂ । ਪਾਰਾ ਭਰ ਤਨ ਸਭ ਸੁਨ ਹੋਇ ਗਏ । ਤਬ ਅਕਬਰ ਨੇ ਕਹਾ ਕੀ ਤੁਮ ਕੁਛ ਜਾਨਤੇ ਨਹੀ ਜੋ ਕੁਛ ਪਦਾਰਥ ਹੈ ਸੋ ਇਨ ਕੇ ਪਾਸ ਹੈ । ਸਭ ਝੂਠੇ ਹੋ ਕਰ/ਉਠ ਗਏ । ਅਰ ਜੇਠਾ ਜੀ ਕੋ ਬਚਨ ਹੋਆ ਜੋ ਗੁਰੂ ਜੀ ਆਗੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰਨੀ ਅਰ ਦੁਨੀਆ ਕਹਤੀ ਹੈ ਸੋ ਨਿਦਾਨ ਹੈ ਸਾਹਿਬ ਜੋ ਹੈ ਸੋਈ । ਤਬ ਜੇਠਾ ਜੀ ਬਿਦਾ ਹੋ ਕਰ ਗੋਇੰਦਵਾਲ ਕੋ ਆਏ । ਜਬ ਬਜਾਰ ਥਾਨ ਬਾਫਤੇ[2] ਕੇ ਦੇਖੇ । ਤਬ ਮਨ ਸੋ ਸਰਧਾ ਕੀਆ ਜੋ ਅਸਾਡੇ ਪਾਸ ਰੁਪਏ ਹੋਤੇ ਤੋ ਸਤਗੁਰ ਕੇ ਪਹਰਨੇ ਕੋ ਬਸਤ੍ਰ ਲੇਤੇ । ਅਰ ਸਤਿਗੁਰ ਕੀ ਮੂਰਤ ਕਾ ਧਿਆਨ ਕਰ ਕੇ ਲਗੇ ਮਨਸਾ ਮੋ ਬਸਤ੍ਰ ਪਹਰਾਵਣੇ । ਤਬ ਸ਼ਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਗੋਇੰਦਵਾਲ ਮੋ ਲਗੇ ਸਿੰਘਾਸਨ ਪਰ ਬੈਠ ਕਰ ਜੇਠਾ ਕਾ ਭਾਓ ਬਿਚਾਰ ਕੇ ਗੋਡਾ ਪਰ ਹਾਥ ਫੇਰਨੇ ਲਗੇ । ਅਰ ਸਿਰ ਪਰ ਹਾਥ ਪਗਰੀ ਪਰ ਫੇਰਨੇ ਲਗੇ । ਅਰ ਖੜੇ ਹੋ ਕਰ ਨੀਮਾ[3] ਪਹਰਨੇ ਲਗੇ । ਜੇਠਾ ਜੀ

30/ੳ

---

1. ਇਸਲਾਮੀ ਮੂਲ ਮੰਤ੍ਰ
ਲਾ ਇਲਾਹ]ਇੱਲਇਲ੍ਹਾ ਮਹੁੰਮਦਰਸੂਲੱਲਾਹ—ਪਰਮਾਤਮਾ ਤੋਂ ਬਿਨਾ ਹੋਰ ਕੋਈ ਪੂਜਣ ਜੋਗ ਨਹੀਂ, ਮਹੁੰਮਦ ਉਸ ਰਾਹੀ ਭੇਜਿਆ ਪੈਗੰਬਰ ਹੈ
2. ਕੱਦਿਆ ਹੋਇਆ ਰੇਸ਼ਮੀ ਕਪੜਾ
3. ਛੋਟਾ ਅੰਗਾ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਜੋ ਅੰਤਰ ਬਾਸਨਾ ਕੀਆ ਮਨਸਾ ਕਰਤੇ ਸੋ ਸਭ ਸਤਿਗੁਰ ਜੀ ਨੇ ਪੂਰਨ ਕੀਆ। ਤਦ ਭਾਈ ਬਲੂ ਨੇ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਜੋ ਗਰੀਬ ਨਿਵਾਜ ਇਹ ਕਉਨ ਸੁਭਾਵਕ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਤਦ ਆਗਿਆ ਹੋਈ ਬਲੂ ਜੇਠਾ ਕਾ ਭਾਉ ਕੇ ਕਪੜੇ ਪਹਰਤੇ ਹੈ। ਜੇਠਾ ਲਾਹੌਰ ਕੇ ਬੀਚ ਸੋ ਕਪੜੇ ਭਾਉ ਕਰ ਕੇ ਪਹਰਾਉ ਦਾ ਹੈ ਅਸੀ ਪਹਰਤੇ ਹੈ। ਤਬ ਜੇਠਾ ਜੀ ਉਸ ਬਜਾਰ ਸੋ ਆਗੇ ਆਏ। ਬਿਨਾ ਰੁਤ ਕੇ ਆਮ ਬਿਕਤੇ ਦੇਖੇ। ਤਬ ਪੂਛਾ ਕੀ ਇਨਾ ਆਮਾ ਕੇ ਕਿਆ ਮੋਲ ਹੈ। ਤਦ ਓਨੇ ਕਹਾ ਰੁਪਈਏ ਕਾ ਇਕ ਆਮ ਦੇਤੇ ਹੈ। ਤਦ ਏਕ ਰੁਪੀਆ ਦੇ ਕਰ ਏਕ ਆਮ ਲੀਆ। ਲੇ ਕਰ ਗੋਇੰਦਵਾਲ ਕੋ ਚਲੇ। ਜਬ ਗੋਇੰਦਵਾਲ ਕੇ ਨਜਦੀਕ ਆਏ ਦੋ ਕੋਸ ਪਰ ਤਬ ਆਮ ਗਲ ਗਇਆ ਅਰ ਫੂਟ ਕਰ ਬਹ ਗਇਆ। ਤਬ ਜੇਠਾ ਜੀ ਨੇ ਗੁਰੂ ਕਾ ਸਿਮਰਨ ਕਰ ਕੇ ਆਪਨੇ ਮੁਖ ਮੋ ਪਾਇ ਲੀਆ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਮੁਖ ਸੋ ਸੋ ਗੁਠਲੀ ਆਮ ਕੀ ਨਿਕਾਲ ਕਰ ਬਲੂ ਕੋ ਦੀਆ ਕੀ
30/ਅ ਆਲੇ ਪਰ ਧਰ ਰਖੋ। ਤਬ ਬਲੂ ਨੇ ਆਲੇ ਮੇ ਰਖਾ। ਤਿਤਨੇ ਮੋ[ਜੇਠਾ ਜੀ ਜ ਦਿ ਕਰ ਸਤਿਗੁਰ ਕੇ ਦਰਸਨ ਮੋ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੂਏ। ਤਬ ਸਾਹਿਬ ਬਹੁਤ ਖੁਸ ਹੋਏ। ਅਰ ਬਚਨ ਹੋਆ ਜੇਠਾ ਉਥੇ ਕਾ ਬਿਰਤਾਤ ਸੁਨਾਉ। ਤਬ ਪਾਤਸਾਹ ਕਾ ਬਿਰਤਾਂਤ ਸਭ ਸੁਨਾਇਆ। ਫੇਰ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਕੀ ਸਚੇ ਪਾਤਸਾਹੋ ਮੈ ਕਪੜੇ ਦੇਖਾ ਅਛੇ ਅਛੇ। ਤਬ ਮੈ ਸਰਧਾ ਕੀਤੀ ਸਾਡੇ ਪਾਸ ਰੁਪਏ ਨਹੀ ਤੋ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਕਪੜੇ ਲੇਤੇ। ਤਬ ਸਾਹਿਬੋ ਕਹਾ ਹਮ ਸਭ ਕਪੜੇ ਤੇਰੇ ਭਾਉ ਕਾ ਪੈਹਰਾ ਹੈ। ਤਬ ਜੇਠਾ ਜੀ ਨੇ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਕੀ ਮੈ ਏਕ ਆਮ ਲਿਤਾ ਸਤਿਗੁਰ ਕੋ। ਜਬ ਦੋਇ ਕੋਸ ਬਾਕੀ ਰਹਾ ਤਬ ਆਮ ਫੂਟ ਗਇਆ ਅਰ ਬਹਨੇ ਲਗਾ। ਤਦ ਸਤਿਗੁਰ ਕਾ ਧਿਆਨ ਕਰ ਕੇ ਮੈ ਨੇ ਪਾਖਿ ਲੀਆ। ਤਬ ਬਚਨ ਹੂਆ ਬਲ ਗੁਠਲੀ ਪਰੀ ਹੈ ਸੋ ਲਿਆਵੋ। ਤਦ ਬਲੂ ਨੇ ਗੁਠਲੀ ਆਨ ਕੇ ਦਿਤੀ। ਤਬ ਬਚਨ ਹੋਆ ਜੇਠਾ ਅਸੀ ਆਪ ਭੀ ਖਾਇਆ। ਤੇਰੇ ਮੁਖ ਭਾਉ ਸੋ ਗੁਠਲੀ ਸਾਡੇ ਮੁਖ ਮੋ ਸੋ ਨਿਕਲੀ। ਤਬ ਜੇਠਾ ਜੀ ਨੇ ਮਥਾ ਟੇਕਾ। ਸਤਿਗੁਰ ਕੀ ਬਡੀ ਪੁਨੀ ਹੋਈ। 6।

ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ। ਬੋਲੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ। ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰ ਸਾਹਿਬ ਦਇਆਲ ਮੂਰਤ ਪਰਉਪਕਾਰ ਕੇ ਨਮਿਤ ਹਰਦੁਆਰ ਕੋ ਜਾਨੇ ਕੀ ਤਿਆਰੀ ਕਰੀ। ਤਦ ਸਰਬਤ ਸਿਖ ਸੰਗਤ ਸਤਿਗੁਰ ਕੇ ਚਰਨੋ ਸਾਥ ਚਲੀ। ਪ੍ਰਿਥਮੇ ਨੁਰਛੇਤ੍ਰ ਕੋ ਜਾਇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਭਏ ਤਾ ਸਰਬਤ ਕੋ ਦਰਸਨ ਭਇਆ। ਸਭ ਕ੍ਰਿਤਾਰਥ ਭਈ ਸਾਹਿਬੋ ਕਾ ਦਰਸਨ ਕਰ ਕੋ ਸਭ ਨਿਹਾਲ ਭਈ। ਤਬ ਅਨਦ ਕੀਰਤਨ ਹੋਏ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕਾ ਜਾਪ ਜਾਪਤੇ। ਸਾਹਿਬੋ ਕੇ ਦਰਸਨ ਕੋ ਸੁਰ ਨਰ ਪੁਰ ਜਨਾ ਚੋਦ ਲੋਕ ਕੇ ਜਿਤਨੇ ਮਹਾਪੁਰਖ ਸਭ ਦਰਸਨ ਕੋ ਆਏ। ਜਿਨੇ ਦਰਸਨ ਕੀਆ ਸੋ ਸਭ ਨਿਸਾਨ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਏ। ਸਰਬ ਪਾਪੋ ਕਾ ਨਾਸ ਭਇਆ। ਖਟ ਦਰਸਨ ਸਭ
31/ਉ ਚਰਚਾ ਕਰ ਕਰ ਅਪਨਾ ਮਨ ਪੋਖਨ ਕੀਆ। ਪ੍ਰਿਥਮੇ ਕੁਲਛੇਤ੍ਰ ਮੇ ਦਿਹ ਚਲਿਤ੍ਰ

1। ਨਜਰ ਦੇ ਲੋਕ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਹੋਆ । ਫੇਰ ਸਤਿਗੁਰ ਜਮਨਾ ਪਰ ਗਏ ਤਹਾ ਬਡਾ ਅਨਾਹਦ ਪਇਆ । ਸਭ ਸੰਗਤ ਨੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਪਨ ਕੀਆ । ਜਿਨੋ ਨੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਾਪ ਕੀਆ ਸੋ ਸਭ ਕ੍ਰਿਤਾਰਥ ਭਏ । ਅਰ ਜਗਾਤੀਅਹੁ ਨੇ ਸਤਿਗੁਰ ਕੇ ਪਿਛੇ ਸਭ ਕੋਹੁ ਜਗਾਤ ਛੋਡ ਦੀਆ । ਅਰ ਸਤਿਗੁਰ ਕਾ ਅਰ ਸਤਿਗੁਰ ਕਾ ਪੂਜਨ ਕੀਆ । ਫਿਰ ਅਨੰਦ ਜਨ ਹੋਤੇ ਸਤਿਗੁਰ ਗੰਗਾ ਪਰ ਜਾਇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਭਏ। ਜਿਤਨੀ ਸੰਗਤ ਗਈ ਸਭ ਸੰਗਤ ਗੁਰ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤ ਭਟੀ । ਦਰਸਨ ਦੇਖ ਕਰ ਮੋਹਤ ਭਈ । ਫਿਰ ਨਗਰ ਕੇ ਜਗ ਤਨ ਮਹਾਜਨ ਅਰ ਬਡੇ ਪੰਡਤ ਖਟ ਸਾਸਤ ਵਾਲੇ ਸਭ ਮਿਲ ਕਰ ਚਰਚਾ ਕਰਨੇ ਆਏ । ਤਬ ਓਨੋ ਨੇ ਪਰਸਨ ਕੀਆ ਜੋ ਤੁਮਾਰੇ ਮਾਰਗ ਮੇ ਬਹੁਤ ਕਿਰਿਆ ਬੇਦ ਕੀ ਨਾਹੀ ਅਰ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕਾ ਜਾਪ ਜਪੀਤਾ ਹੈ। ਤਾ ਇਨ ਕਾ ਸੰਸਾ ਹੈ ਸੋ ਹਮਾਰਾ ਨਿਵਿਰਤ ਕਰੀਏ । ਤਬ ਸਤਿਗੁਰ ਨੇ ਆਗਿਆ ਕੀਤੀ ਅਮਕਾ ਪੁਰਾਨ ਲਿਆਵੋ ਤਿਸ ਮੋ ਜੋ ਨਿਰਜਨੀ ਅਉਤਾਰ ਕੀ ਮਹਮਾ ਬ੍ਰਹਮ ਕੇ ਬਚਨ ਕਰ ਕੇ ਜੋ ਬਰਕਤ ਥੀ ਸੋ ਸਭ ਦਖਾਇ ਦੀਆ । ਭਾਇਖੰਤਮ ਪੁਰਾਨ[1] ਮੋ ਸਭ ਪੰਡਤ ਬਾਚ ਕਰ ਕੇ ਹੈਰਾਨ ਹੋਇ ਗਏ ਅਰ ਸਾਸਤ੍ ਕਰ ਕੇ ਸਹੀ ਕੀਤਾ । ਤਬ ਆਦ ਰਾਮ ਜੀ ਕੇ ਅਉਤਾਰ[2] ਕਰਕੇ ਅਰ ਕ੍ਰਿਸਨਾ ਅਉਤਾਰ[3] ਬਿਖੇ ਅਰ ਪ੍ਰਹਲਾਦਿ, ਨਾਰਿਦ, ਸੁਕਦੇਵ ਕੇ ਬਚਨਨ ਕਰਕੇ ਜੋ ਗੁਰੂ ਕੀ ਮਹਿਮਾ ਥੀ ਸੋ ਸਭ ਕਰਕੇ ਦਿਖਲਾ ਦੀਆ । ਸਹੀ ਕੀਆ । ਤਬ ਸਭ ਸਾਸਤ੍ ਵਾਲੇ ਮਹਾਜਨ ਅਰ ਖਟ ਸਾਸਤ੍ ਕਰਕੇ ਜਾਨਾ । ਤਬ ਸਭ ਨੇ ਨਮਸਕਾਰ ਕੀਆ ਸਤਿਗੁਰ ਕਾ ਜਾਪ ਜਪਨ ਲਗੇ ਧੰਨ ਧੰਨ ਸਭ ਜਗਤ ਕਰਨੇ ਲਗਾ । ਤਿਸ ਦੇ ਪ੍ਰਥਾਇ ਛੰਦ ਹੁਆ, ਗੁਰ ਮਹਮਾ ਕਾ ਤੁਖਾਰੀ ਛੰਤ ਮਹਲਾ 4 ਨਾਵਣ ਪੁਰਬ... ਇਹ ਜਾਤ੍ਰਾ ਚਲਹਤ ਸਤਿ ਗੁਰ ਕਾ ਉਧਾਰਨੇ ਕੇ ਨਮਿਤ ਹੋਂਟਿਆ । ਅਨੰਦ/ਭਜਨ ਕਰਤੇ ਸਤਿਗੁਰ ਗੋਇੰਦਵਾਲ ਮੋ ਆਏ । ਬੋਲੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ । ਸਤਿਗੁਰੂ । ਸਾਖੀ ਪੂਰਨ ਹੋਈ । 7 ।

ੴ

ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ । ਏਕ ਸਮੇ ਮੋ ਹੁਕਮ ਹੋਇਆ ਸਰਬਤ ਸੰਗਤ ਕੋ ਜੋ ਈਹਾ ਏਕ ਪੁਰਾਤਨ ਤੀਰਥ ਹੈ ਉਸ ਕੋ ਬਨਾਵਣੇ ਕਾ ਓਦਮ ਕਰੋ । ਤਬ ਸਤਿਗੁਰ ਆਪ ਖੜੇ ਹੋ ਕਰ ਬਤਾਇ ਦੀਆ । ਹੁਕਮ ਹੋਆ ਇਥੇ ਬਾਵਲੀ ਤੀਰਥ ਬਨਾਵਹੁ । ਸਰਬਤ ਸਿਖ ਸੰਗਤ ਪ੍ਰੇਮ ਸੋ ਖੋਦਣੇ ਲਗੇ । ਤਬ ਬਾਵਲੀ ਕੋ ਖੋਦਤੇ ਜਬ ਪਾਨੀ ਤਕ ਪਹੁੰਚੇ ਤਬ ਏਕ ਪਥਰ ਕੀ ਚਟਾਨ ਨਿਕਲੀ । ਵਹ ਟੂਟੇ ਨਹੀ ਪਾਣੀ ਨਿਕਲੈ ਨਾਹੀ । ਅਨੇਕ ਜਤਨ ਕਰ ਰਹੇ । ਤਬ ਸਤਿਗੁਰ ਕੇ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ । ਸਚੇ ਪਾਤਸਾਹ ਸਭ ਖੋਦੀ ਹੈ ਅਨੇਕ ਜਤਨ ਕਰ ਰਹੇ ਹੈ ਪਰ ਪਥਰ ਟੇਕ ਹੈ ਸੋ ਨਿਕਲਤਾ ਨਹੀ । ਤਲੇ ਉਸ ਕੇ ਜਲ ਹੈ । ਜੋ ਪਥਰ

---

1. 'ਭਵਿਸ਼ਯਤ ਪੁਰਾਣ' ਇਸ ਦੇ ਪੰਜ ਪਰਵ ਹਨ । ਇਸ ਵਿਚ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ, ਮੁਗਲ ਰਾਜ ਤੇ ਅੰਗ੍ਰੇਜੀ ਰਾਜ ਦਾ ਉੱਲੇਖ ਵੀ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ।
2. ਵਿਸ਼ਣੂ ਦੇ ਅਵਤਾਰ, ਸੂਰਜ ਵੰਸੀ ਅਜੁੱਧਿਆ ਦੇ ਰਾਜਾ ਦਸ਼ਰਥ ਦੇ ਸਪੁੱਤਰ
3. ਵਿਸ਼ਣੂ ਦੇ ਅਠਵੇਂ ਅਵਤਾਰ ਯਦੁ ਵੰਸੀ ਵਸੁਦੇਵ ਦੇ ਸਪੁੱਤਰ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

32/ਅ ਟੂਟੇ ਤੋ ਜਲ ਨਿਕਲੇ। ਉਸ ਸਮੇ ਮੈ ਅਕਬਰ ਬਾਦਸਾਹ/ ਚਿਤਉੜ ਗਢ ਸੋ ਲਗਾ ਥਾ। ਫਤੇ ਹੋਤਾ ਨਾ ਥਾ। ਸਭ ਪੀਰੋ ਫਕੀਰੋ ਕੇ ਘਰ ਫਿਰ ਰਹੇ। ਕੁਛ ਕਾਮ ਨਾ ਨਿਕਸਿਆ। ਤਬ ਅਕਬਰ ਨੇ ਸਤਿਗੁਰ ਕੋ ਚਿਤਾਰ ਕੇ ਏਕ ਆਦਮੀ ਸਾਹਿਬ ਕੀ ਓਰ ਭੇਜਾ। ਅਰ ਲਿਖਾ ਕੀ ਚਿਤਉਰ ਕੇ ਫਤੇ ਕਾ ਬਚਨ ਹੋਵੈ। ਤਬ ਸਾਹਿਬੋ ਕੀ ਜਗਾ ਅਹਦੀਆ ਆਨ ਪਹੁਚਾ ਅਰ ਅਹਦੀਏ ਕੋ ਬਚਨ ਹੋਆ ਜੋ ਏਕ ਜਾਗਾ ਮੇ ਅਹਦੀਏ ਕੇ ਟਿਕਾਵੇ। ਜਬ ਹਮ ਵਿਦਾ ਕਰੇਗੇ ਤਬ ਜਾਇਗਾ। ਤਬ ਬਉਲੀ ਕੋ ਪਥਰ ਕੋ ਤੋੜਨੋ ਕੇ ਵਾਸਤੇ ਮਾਨਕ ਚੰਦ ਖਤ੍ਰੀ ਜਾਤ ਪਥਰੀਆ ਥਾ। ਸਿਖ ਥਾ। ਉਸ ਕੋ ਬਚਨ ਹੋਆ ਮਾਨਕ ਚੰਦ ਤੂ ਜਾ ਕਰ ਤੋੜ ਤੇਰੇ ਸੋ ਤੂਟੇਗਾ। ਤਬ ਮਾਨਕ ਚੰਦ ਬਚਨ ਮਾਨ ਕਰ ਜਾਇ ਕਰ ਕੁੰਦਾਹਲਾ ਪਥਰ ਪਰ ਮਾਰਾ। ਤਸ ਜਲ ਅਮੋਘ ਨਿਕਸਿਆ। ਐਸਾ ਜਲ ਨਿਕਸਿਆ ਜੋ ਮਾਨਕ ਚੰਦ ਬੁਡ ਗਏ। ਮੁਰਦਾ ਮਾਨਕ ਚੰਦ ਕਾ ਉਪਰਿ ਪਾਨੀ ਕੇ ਤਰ ਆਇਆ। ਤਬ ਸਤਿਗੁਰ ਕੇ ਅਰਦਾਸ ਹੋਈ। ਸਭੇ ਪਾਤਸ ਜਲ ਨਿਕਲਿਆ ਪਰ ਮਾਨਕ ਚੰਦ ਬੂਢ ਗਏ। ਸਰੀਰ ਮਾਨਕ ਚੰਦ ਕੀ ਉਪਰ ਭਰ ਆਈ। ਤਬ ਬਚਨ ਹੋਆ ਕੀ ਮਾਨਕ ਨਹੀ ਮਰਤੇ ਮੇਰੇ ਪਾਸ ਲੇ ਆਉ। ਤਬ ਮਾਨਕ ਚੰਦ ਕੋ ਸਤਿਗੁਰ ਕੇ ਆਗੇ ਰਖ ਦਿਤਾ। ਤਬ ਸਾਹਿਬ ਨੇ ਚਰਨ ਮਾਨਕ ਚੰਦ ਕੀ ਛਾਤੀ ਪਰ ਧਰਾ। ਮਾਨਕ ਚੰਦ ਉਠ ਖੜੇ ਹੋਏ। ਤਬ ਬਚਨ ਹੋਆ ਕੀ ਮਾਨਕ ਚੰਦ ਜੀਵਤ ਭਇਆ। ਮਾਨਕ ਚੰਦ ਪਰ ਬਡੀ ਖੁਸ਼ੀ ਭਈ। ਹਜੂਰ ਮੋ ਬਸਤ੍ਰ ਬਹੁਤ ਅਡੈ ਨਏ ਪਹਰਾਏ ਅਰ ਮਸਤਕ ਪਰ ਤਿਲਕ ਹੋਆ। ਸਤਿਗੁਰ ਨੇ ਅਪਨੇ ਹਾਥ ਸੈ ਕੀਆ। ਅਰ ਬਚਨ ਹੁਆ ਕੀ ਮਾਨਕ ਚੰਦ ਕੋ ਮਨੇਗਾ ਸੋ ਮੈਨੂੰ ਮਨੇਗਾ। ਉਸ ਸਮੇ ਕੇ ਬਿਪ ਮਾਈ ਦਾਸ ਬੈਰਾਗੀ ਕ ਬੁਲਾਇਆ।

33/ਓ ਮਾਈ ਦਾਸ ਕੀ ਏਹ ਸਾਖੀ ਹੈ ਜੋ ਏਕ ਸਮੇ ਮਾਈ ਦਾਸ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਦਰਸਨ ਕੋ ਆਇਆ ਥਾ। ਗਰੂ ਕੀ ਆਗਿਆ ਹੋਈ ਕੀ ਮਾਈ ਦਾਸ ਲੰਗਰ ਕਾ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਕਰ ਕੇ ਹਮਾਰੇ ਦਰਸਨ ਕੋ ਆਵੈ। ਤੋ ਮਾਈ ਦਾਸ ਕ੍ਰਿਆ ਸੋ ਖਾਤਾ ਤਿਸ ਕਰਕੇ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਨਾ ਪਾਇਆ। ਅਰ ਦਰਸਨ ਭੀ ਨਹੀ ਹੋਆ। ਮਾਈ ਦਾਸ ਫਿਰ ਕਰ ਦੁਆਰਕਾ ਕੋ ਚਲੇਗੇ। ਜਬ ਦੁਆਰਕਾ ਕੇ ਨਿਕਟ ਗਏ ਏਕ ਬਨ ਸੋ ਜਾਤੇ ਥੇ ਆਸੀ ਅਰ ਬਰਖਾ ਬਹੁਤ ਆਈ। ਏਕ ਬਿਰਖ ਕੀ ਖੋਡ ਮੋ ਬੈਠ ਰਹਾ। ਇਕ ਰਾਤ ਬਰਖਾ ਹੋਈ। ਅਰ ਏਕਾਦਸੀ ਕਾ ਬਰਤ ਥਾ। ਪ੍ਰਭਾਤ ਕੋ ਦੁਆਦਸੀ ਕਾ ਉਪਾਰਨਾ ਥਾ। ਬਿਨਾ ਅੰਨ ਕੇ ਉਪਾਰਨਾ ਕੈਸੇ ਹੋਇ। ਬਡੀ ਪ੍ਰੀਤ ਸੋ ਨਰਾਇਨ ਕਾ ਉਪਾਸਨਾ ਕੀਆ। ਤਬ ਨਰਾਇਨ ਨੇ ਮਨੁਖ ਦਾ ਰੂਪ ਧਾਰ ਕੇ ਭੋਜਨ ਕੀ ਥਾਲੀ ਆਗੇ ਰਾਖ ਦੀਆ। ਤਬ ਮਾਈ ਦਾਸ ਕਹਾ ਕਿ ਇਹ ਤੋ ਕਚਾ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਹੈ ਜੋ ਪਕਵਾਨ ਹੋਤਾ ਤੋ ਮੈ ਖਾਤਾ। ਠਾਕਰ ਕੋ ਭੋਗ ਲਗਾਵਤਾ। ਤਬ ਨਰਾਇਨ ਨੇ ਪਕਵਾਨ ਕੀ ਥਾਲੀ ਦੇਖ ਧਰ ਦੀਆ, ਅਰ ਆਪ ਅਲੋਪ ਹੋ ਗਇਆ। ਤਬ ਮਾਈ ਦਾਸ ਥਾਲੀ ਦੇਖ ਕਰ ਹੈਰਾਨ ਹੋਇ ਗਇਆ ਕੀ ਇਹ ਥਾਲੀ ਪਕਵਾਨ ਕੀ ਕਿਨ ਨੇ ਦੀਆ।

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਦੀਆ। ਚਾਰੀ ਤੇਰਫ ਦੇਖਨੇ ਲਗਾ। ਕੋਈ ਨਜਰ ਨਾ ਆਇਆ। ਤਬ ਬਤ ਗਇਆ ਇਹ ਚਲਿਤ੍ ਨਰਾਇਨ ਕੇ ਹੈ। ਤਬ ਲਗਾ ਬੈਰਾਗ ਕਰਨੇ। ਪ੍ਰੇਮ ਮਗਨ ਸੋ ਧਰਤੀ ਪਰ ਗਿਰ ਪੜਾ। ਤੇਬ ਨਰਾਇਨ ਕੀ ਕਿਰਪਾ ਹੋਈ। ਅਰ ਆਗਿਆ ਹੋਈ ਤੁਸਾ ਗੋਇੰਦਵਾਲ ਜਾਉ ਓਹਾ ਲੰਗਰ ਕਾ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਲੇਨਾ ਅਰ ਦਰਸਨ ਭੀ ਮੇਰਾ ਕਰਨਾ। ਤਬ ਮਾਈ ਦਾਸ ਚਲਾ। ਗੋਇੰਦਵਾਲ
33/ਅ ਆਨ ਪਹੁੰਚੇ। ਲੰਗਰ ਸੋ ਗਏ। ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਉਠ ਚੁਕਾ ਥਾ ਤਬ/ ਸੀਤ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਲੇ ਕਰ ਮੁਖ ਸੋ ਪਾਇਆ। ਪਾਇ ਕਰ ਸਤਿਗੁਰ ਕੇ ਦਰਸਨ ਕੋ ਗਏ। ਜਾਤੇ ਹੀ ਚਤਰਭੁਜ[2] ਦਰਸਨ ਹੋਆ। ਤਬ ਮਾਈ ਦਾਸ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਸਚੇ ਪਾਤਸਾਹ ਸਰੂਪ ਮਿਲੇ ਜੋ ਮੈ ਸਿਖ ਹੋਵਾ। ਤਬ ਬਚਨ ਹੋਆ ਤੇਰਾ ਗੁਰੂ ਆਜ ਤੇ ਆਠਵੇ ਦਿਨ ਪਰਗਟ ਹੋਵੈਗਾ ਤਬ ਤੁਮ ਸਰਨੀ ਪਰਵੋ ਸਿਖ ਹੋਵਹੋ। ਇਹ ਤੁਝ ਕੋ ਨਰਾਇਨ ਕਾ ਦਰਸਨ ਹੁਆ। ਅਬ ਗੁਰੂ ਕਾ ਦਰਸਨ ਹੋਵੈਗਾ। ਆਠ ਦਿਨ ਕਾ ਮਾਈ ਦਾਸ ਬੈਠਾ ਥਾ। ਤੇਬ ਮਾਨਕ ਚੰਦ ਕੋ ਤਿਲਕ ਹੁਆ। ਤਬ ਮਾਈ ਦਾਸ ਮਾਨੱਕ ਚੰਦ ਕੇ ਚੋਰਨ ਪਾਸ ਪਾਇਆ। ਆਗਿਆ ਹੋਈ ਤੂ ਇਸ ਕਾ ਸਿਖ ਇਆ ਤੇਰਾ ਗੁਰੂ। ਤੁਮ ਦੋਨੋ ਮਿਲ ਕਰ ਜਗਤ ਕੋ ਸਤਿਨਾਮ ਕਾ ਉਪਦੇਸ ਕਰੋ। ਗੁਰਮੁਖ ਪੰਥ ਚਲਾਵੋ। ਤਬ ਦੋਨੋ ਬਚਨ ਲੇ ਕਰ ਅਪਨੇ ਅਸਥਾਨ ਪਰ ਆਏ। ਗੁਰ ਕੀ ਆਗਿਆ ਸੋ ਉਪਦੇਸ ਕਰਨੇ ਲਗੇ। ਅਰ ਉਹ ਜੋ ਅਹਦੀਆ ਆਇਆ ਥਾ ਪਾਤਸਾਹ ਕਾ ਚਿਤਉੜ ਕੀ ਫਤੇ ਕੇ ਵਾਸਤੇ। ਸਿਖਾ ਕੋ ਆਗਿਆ ਹੋਈ ਇਹ ਲਿਖ ਦਿਉ ਪਾਤਸਾਹ ਕੇ ਅਹਦੀਏ ਕੋ ਇਹਾ ਬਉਲੀ ਕਾ ਜਬ ਪਥਰ ਟੂਟਾ ਤਬ ਉਹਾ ਚਿਤਉੜ ਫਤੇ ਹੋਇ ਗਇਆ। ਏਹੀ ਸਿਖ੍ਹਾ ਅਹਦੀ ਅਕਬਰ ਕੇ ਪਾਸ ਗੇਇਆ। ਸਾਖੀ ਪੂਰੀ ਹੋਈ। 8।

ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ। ਬਾਉਲੀ ਜੀ ਤੀਰਥ ਕੀ ਕਾਰ ਸੇਵਾ ਸਿਖ ਸਰਬਤ ਪ੍ਰੇਮ ਸੋ ਕਰਤੇ ਥੇ। ਉਜੀ ਸਮੇ ਮੋ ਗੰਗਾ ਦਾਸ ਵਨੀ ਖਤ੍ਰੀ ਲਾਹੌਰ ਮੋ ਕੋਠੀਦਾਰ ਥਾ ਉਸ ਕਾ ਕਾਮ ਬਿਚਲ ਗਇਆ। ਵਹੁ ਲਾਹੌਰ ਸੋ ਟਿਕਲਾ ਭਾਗਾ। ਜਬ ਗੋਇੰਦਵਾਲ ਕੇ ਨਿਕਟ ਆਇਆ। ਤਬ ਉਨ ਕੇ ਮਨ ਮੋ
34/ਉ ਬਿਚਾਰ ਆਇਆ ਕੀ ਸਤਿਗੁਰ ਕੀ ਸਰਨ ਮੋ ਚਲੇ ਤੋ ਹਮਾਰਾ ਕਾਮ ਬਹਾਲ ਹੋ ਜਾਇਗਾ। ਤਬ ਗੰਗੇ ਦਾਸ ਲੰਗਰ ਸੋ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਪਾਇ ਕਰ ਸਤਿਗੁਰ ਕੇ ਚਰਨੋ ਸਾਥ ਜਾਇ ਲਗਾ। ਅਰ ਬਹੁਤ ਅਪਨੀ ਬੇਨਤੀ ਕੀਆ ਅਰ ਅਵਸਥਾ ਕਹੀ। ਸਤਿਗੁਰ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਸੇ। ਗੰਗੇ ਕੀ ਨਿਮ੍ਰਤਾ ਦੇਖ ਕਰ ਪ੍ਰਸੰਨ ਭਏ। ਆਗਿਆ ਹੋਈ ਤੂ ਦਿਲੀ ਜਾਹਿ ਕੋਠੀ ਕਾ ਕਾਮ ਕਾਜ ਕਰ ਸਭ ਕੰਮ ਤੇਰਾ ਬਨ ਜਾਇਗਾ। ਗੁਰ ਕੀ ਆਗਿਆ ਲੇ ਕਰ ਗੰਗਾ ਦਾਸ ਦਿਲੀ ਕੋ ਆਇਆ। ਆਵਤੇ ਹੀ ਕੋਠੀ ਕਾ ਆਰੰਭ ਕਰਤੇ ਹੀ ਸਭ ਕਾਮ ਬਨ ਪਰਾ। ਜੈਸਾ ਥਾ

---

1. ਠੰਡਾ ਭੋਜਨ.
2. ਚਾਰ ਬਾਹਾਂ ਵਾਲਾ. ਵਿਸ਼ਨੂ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਤੈਸਾ ਹੋਇਆ। ਅਰ ਏਕ ਬ੍ਰਹਮਣ ਥਾ ਸੋ ਗੁਰੂ ਕੇ ਦੁਆਰੇ ਜਾ ਕਰ ਮੰਗਨੇ ਲਗਾ। ਉਸ ਕੀ ਬੇਟੀ ਦਾ ਕਾਮ ਥਾ। ਤਬ ਹੁਕਮ ਹੋਇਆ ਜੋ ਗੰਗੂ ਪਰ ਪਚਾਸ ਰੁਪਈਏ ਬ੍ਰਹਮਣ ਕੋਉ ਹੁਕਮਨਾਮਾ ਲਿਖ ਦਿਤੁ। ਤਬ ਬ੍ਰਹਮਣ ਹੁਕਮ ਲੇ ਕਰ ਗੰਗਾ ਦਾਸ ਪਾਸ ਗਇਆ। ਤਬ ਗੰਗਾ ਦਾਸ ਪਾਸ ਹੁਕਮ ਦੀਆ। ਗੰਗਾ ਦਾਸ ਉਸ ਬ੍ਰਹਮਣ ਕੋ ਕੁਛ ਦੀਆ ਨਹੀ। ਬ੍ਰਹਮਣ ਫਿਰ ਕਰ ਸਾਹਿਬਾ ਕੇ ਪਾਸ ਆਇਆ। ਖਾਲੀ ਆਇਆ। ਤਬ ਅਉਰ ਸਿਖ ਪਰ ਹੁਕਮ ਹੋਇਆ। ਈਹਾ ਦਿਲੀ ਮੇ ਗੰਗਾ ਦਾਸ ਕਾ ਕੰਮ ਬਿਗਰ ਗਇਆ। ਦਿਵਾਲਾ ਨਿਕਾਲ ਕਰ ਸਾਹਿਬ ਕੇ ਪਾਸ ਆਏ ਪਰੇਸਾਨ ਹੋ ਕਰ ਪਰ ਹਜੂਰ ਮੇ ਨਹੀ ਗਇਆ। ਬਾਉਲੀ ਜੀ ਕੀ ਟਹਲ ਮੇ ਲਗੇ। ਦੁਸਾਲੋ ਮੇ ਇਟਾ ਅਰ ਮਿਟੀਆ ਢੋਵੈ। ਬਹੁਤ ਦਿਨ ਤਕ ਟਹਲ ਮੇ ਲਗਾ ਰੈਹਾ। ਤਬ ਏਕ ਦਿਨ ਸਾਹਿਬ ਬਾਉਲੀ ਪਰ ਆਨ ਬੈਠੇ ਥੇ। ਦੇਖਾ ਅਰ ਪੂਛਨਾ ਕੀਆ ਕਿ ਇਹ ਕਉਨ ਹੈ। ਤਾ ਸਿਖਾਂ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਸਚੇ ਪਾਤਸਾਹ ਇਹ ਗੰਗਾ ਦਾਸ ਹੈ। ਸਤਿਗੁਰ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਗੰਗਾ ਦਾਸ ਕਾ ਹਿਰਦਾ ਟਹਲ ਕਰਤੇ ਕਾ ਸੁਧਰਿਆ ਦੇਖਾ। ਤਬ ਦਇਆ ਭਈ। ਤਬ ਹਜੂਰ ਮੇ ਬੁਲਾਇਆ। ਆਨ ਕਰ ਹਾਥ ਜੋੜ ਕਰ ਚਰਨੋ ਪਰ ਪਰਿਆ। ਬਹੁਤ ਖੁਸੀ ਹੋਈ। ਕਹਾ ਕਿ ਗੰਗਾ ਦਾਸ ਕੋ ਨਏ ਬਸਤ੍ਰ ਪਹਰਾਵੋ। ਤਬ ਨਏ ਬਸਤ੍ਰ ਪਹਰੈ। ਅਪਨੇ ਹਾਥ ਸਤਿਗੁਰ ਨੇ ਮਸਤਕ ਪਰ ਤਿਲਕ ਗੁਰਮੁਖੀ ਕੀਆ ਅਰ ਨਾਉ ਗੰਗਾ ਸ਼ਾਹੁ ਰਖਾ। ਬਚਨ ਹੋਇਆ ਕਿ ਸਤਿਨਾਮ ਕਾ ਮੰਤ੍ਰ ਜਗਤ ਪਰ ਜਾਇ ਕਰ ਉਪਦੇਸ ਕਰੋ। ਤਬ ਗੰਗੂ ਸਾਹ ਘਰ ਪਰ ਤ੍ਰਿਖਾਨ ਪੁਰ[1] ਗਇਆ। ਅਰ ਬਚਨ ਹੋਆ ਫਿਰ ਜੂਨ ਮੇ ਨਹੀ ਆਵਣਾ। ਬਖਸ ਹੂਆ। ਬਡੀ ਮੇਹਰ ਹੂਈ। ਤਬ ਗੰਗਾ ਸਾਹ ਸਤਿਨਾਮ ਕਾ ਉਪਦੇਸ ਲਗਾ ਕਰਨੇ। ਬੋਲੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ। ਸ਼ਾਖੀ ਪੂਰਨ ਹੋਈ। 9।

34/ਅ

ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ। ਸਰਬਤ ਸਿਖ ਬਾਉਲੀ ਜੀ ਕੀ ਟਹਲ ਅਪਨੇ ਪ੍ਰੇਮ ਸੋ ਕਰਤੇ। ਕੋਈ ਈਟ ਲਿਆਵਤੇ ਕੋਈ ਚੂਨਾ ਲਿਆਵਤੇ। ਇਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਰਕੇ ਸਭ ਸੰਗਤ ਹੀ ਸੇਵਾ ਕਰਤੀ। ਤਿਸ ਸਮੇਂ ਇਕ ਸਿਖਨੀ ਜੀ ਟਹਲ ਕਰਤੀ। ਅਰ ਬੇਟੇ ਕੋ ਕਾਬਲ ਮੇ ਪਾਲਣ ਪਰ ਛੋਡ ਕਰ ਆਵਤੀ। ਅਰ ਈਹਾ ਸੋ ਬੈਠੀ ਜਬ ਲਡਕਾ ਜਾਗਤਾ ਤਬ ਹਥ ਹਿਲਾਵਤੀ। ਤਬ ਸਭ ਸੰਗਤ ਇਹ ਚਲਿਤ੍ਰ ਦੇਖਤੀ। ਤਬ ਸਾਹਿਬੋ ਸੇ ਸਿਖੋ ਅਰਜ ਕੀਆ। ਸਚੇ ਪਾਤਸਾਹ ਏਕ ਸਿਖਨੀ ਭੀ ਟਹਲ ਬਾਉਲੀ ਕੀ ਕਰਤੀ ਹੈ ਪਰ ਘਰੀ ਘਰੀ ਹਾਥ ਹਿਲਾਵਤੀ ਹੈ ਜੈਸੈ ਤਰਹ ਕੋਈ ਪਾਲਣਾ ਝੁਲਾਵੈ। ਸੋ ਇਹ ਅਚਰਜ ਕੁਝ ਬੁਝ ਨਹੀ ਪਰਤਾ ਅਰ ਰਾਤ ਕਰ ਭੀ ਈਹਾ ਨਹੀ ਰਹਤੀ। ਸਚੇ ਪਾਤਸਾਹ ਇਹ ਚਲਿਤ੍ਰ ਨਹੀ ਮਲੂਮ ਹੋਵਤਾ। ਤਬ ਸਾਹਿਬ ਬੋਲੇ ਕੀ ਇਆ ਸਿਖਨੀ ਕਾਬਲ ਮੇ

---

1. ਇਸ ਥਾਂ ਬਾਰੇ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਲਗ ਸਕਿਆ। ਇਸ ਦਾ ਭੀ ਲੇਖ 'ਮਹਿਮਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼' (ਭਾਗ 2, ਪੰਨਾ 102) ਵਿਚ ਨਹੀਂ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

35/ੳ

ਰਹਤੀ । ਇਆ ਅਪਨੇ ਬਾਲਕ ਕੋ ਪਾਲਣੇ ਪਰ ਛਡ ਆਵਤੀ ਹੈ । ਇਆ ਏਕ ਦਿਨ ਮੋ ਦਰਸਨ ਕੋ ਆਵਤੀ ਹੈ ਅਰ ਹਾਥ/ਜੋ ਹਿਲਾਵਤੀ ਹੈ ਸੋ ਜਬ ਇਸ ਕਾ ਬਾਲਕ ਜਾਗਤਾ ਹੈ ਤਬ ਇਹਾ ਤੋ ਮਲਾਨਾ ਕੋ ਹਿਲਾਇ ਛੋਡਤੀ ਹੈ । ਤਬ ਬਾਲਕ ਸੋਇ ਜਾਂਦਾ ਹੈ । ਇਆ ਮਤੀ ਗੁਰਮੁਖ ਹੈ । ਤਬ ਸਿਖੋ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਇਆ ਪਦ ਇਸ ਸਿਖਨੀ ਕੋ ਕਿਸ ਖਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਭਇਆ । ਤਬ ਸਾਹਿਬੋ ਕਹਾ ਕੀ ਇਸ ਕੋ ਅਪਨੇ ਭਰਤੇ ਕੀ ਵਡੀ ਪ੍ਰੀਤ ਹੈ । ਪਰਮੇਸਰ ਕਰਕੇ ਇਸ ਨੇ ਆਪਨੇ ਭਰਤੇ ਕੋ ਸੇਵਾ ਹੈ ਤਿਸ ਕਰਕੈ ਇਆ ਇਸ ਪਦ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤ ਭਈ ਹੈ । ਇਸ ਕਾ ਭਰਤਾ ਗੁਰੂ ਕਾ ਸਿਖ ਹੈ । ਤਬ ਸਿਖੋ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਸਚੇ ਪਾਤਸਾਹ ਸਿਖਨੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਕੋ ਦਰਸਨ ਨਹੀ ਹੁਆ ਹੈ ਸੋ ਕਿਸ ਤਰਹਾ ਸੋ । ਤਬ ਬਚਨ ਹੋਆ ਕਿ ਇਸਤ੍ਰੀ ਕੋ ਭਰਤਾ ਗੁਰੂ ਪਰਮੇਸਰ ਹੈ ਉਸ ਕੋ ਐਸਾ ਚਾਹੀਏ ਕੀ ਭਰਤਾ ਹੀ ਨੋ ਮੇਰਾ ਰੂਪ ਜਾਨੇ । ਬਿਨਾ ਸਰਧ ਕਰਕੇ ਇਸਤ੍ਰੀ ਕੋ ਦਰਸਨ ਨਹੀ ਹੋਤਾ । ਉਸ ਕੋ ਘਰ ਹੀ ਮੋ ਸੁਆਮੀ ਜਾ ਦਰਸਨ ਹੈ । ਸਾਖੀ ਪੂਰਨ ਹੋਈ । ਬੋਲੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ । 10 ।

35/ਅ

ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ । ਏਕ ।।।। ਜੇਠਾ ਜੀ ਈਟ ਕੀ ਕਾਰ ਕਰਤੇ ਥੇ । ਤਾਏ ਚਾਚੇ ਸਭ ਭਾਈ ਬਰਾਦਰ ਸਭ ਮਿਲੀ ਗੰਗਾ ਕੇ ਇਸਨਾਨ ਕੋ ਚਲੇ ਥੇ । ਬਉਲੀ ਜੀ ਪਰ ਜੇਠਾ ਜੀ ਕੋ ਮਿਲੇ ਜਾ ਸਭ ਮਿਲ ਕਰ ਦੇਖਾ । ਕਿਆ ਦੇਖੈ ਜੋ ਮਟੀ ਰਾਜਾ ਮਜੂਰਾ ਕੋ ਦੇਤੇ ਹੈ । ਤਬ ਉਨੋ ਨੇ ਕਹਾ ਕੀ ਤੁਮ ਇਆ ਕਉਨ ਕਾਮ ਕਰਤੇ ਹੋ ਸੁਸਰਾਰ ਮੋ ਮਾਟੀ ਢੋਵਤੇ ਹੋ । ਹਮਾਰੇ ਬਢਕਿਉ ਕੇ ਸਿਰ ਖਾਕ ਡਾਲਤੇ ਹੋ । ਤੁਮ ਕਉ ਨ ਚਾਹੀਏ । ਤਬ ਜੇਠਾ ਜੀ ਨੇ ਕਹਾ ਅਸੀ ਗੁਰ ਪਰਮੇਸਰ ਕੇ ਦੁਆਰੇ ਕੀ ਕਾਰ ਕਰਤੇ ਹੈ ਤੁਮ ਨਾਹੀ ਜਾਨਤੇ । ਤਬ ਵੈ ਚੁਪ ਹੋ ਕਰ ਚਲੇ ਗਏ । ਤਬ ਜੇਠਾ ਜੀ ਸਾਹੂਰ ਮੋ ਆਏ । ਤਬ ਸਾਹਿਬੋ ਨੇ ਕਹਾ ਜੇਠਾ ਜੀ ਤਾਏ ਪਿਤੀਏ ਕਿਆ ਕਰਤੇ ਥੇ । ਤਬ ਜੇਠਾ ਜੀ ਨੇ ਕਹਾ ਕੀ ਤੂ ਸਭ ਜਾਨੀ ਜਾਨ ਹੈ । ਤਬ ਸਿਖੋ ਨੇ ਮਹਾ ਗਰੀਬ ਨਿਵਾਜ ਇਨ ਕੋ ਤਾਏ ਚਾਚੇ ਕਹਤੇ ਥੇ ਕਿ ਤੁਮ ਸੁਸਰਾਰ ਮੋ ਮਾਟੀ ਕੋ/ ਮਾਟੀ ਢੋਵਤੇ ਹੋ ਹਮਾਰੇ ਬਢਕੇ ਸਿਰ ਖਾਕ ਡਾਲਤੇ ਹਉ । ਤਬ ਬਚਨ ਹੋਆ ਉਨਹੀ ਕੇ ਸਿਰ ਖਾਕ ਹੈ । ਮੈ ਨੇ ਜੇਠਾ ਜੀ ਕੋ ਸਿਰ ਦੀਨ ਦੁਨੀਆ ਕਾ ਛਡ ਦੀਆ ਹੈ । ਤਬ ਸਾਹਿਬ ਕੀ ਬੜੀ ਖੁਸੀ ਹੋਈ । ਏਕ ਸਮੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਬਾਉਲੀ ਕੋ ਗਏ ਥੇ । ਤਬ ਜੇਠਾ ਜੀ ਭੀ ਕਾਰ ਕਰਦੇ ਥੇ ਅਰ ਰਾਮਾ ਸੁਹੜੀ ਜੋ ਦੂਸਰਾ ਦਾਮਾਦ ਥਾ ਵਹ ਭੀ ਕਾਰ ਕਰਦੇ ਸੇ । ਸਿਖੋ ਨੇ ਅਰਜਨਾ ਕੀਤੀਆ ਗਰੀਬ ਨਿਵਾਜ ਰਾਮਾ ਸੁਹੜੀ ਰਾਤ ਦਿਨ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕਾ ਜਾਪ ਜਪਤਾ ਰਹਤਾ ਹੈ ਅਰ ਬਹੁਤ ਸੇਵਾ ਟਹਲ ਮੋ ਰਹਤਾ ਹੈ । ਤਬ ਸਾਹਿਬ ਨੇ ਸਿਖੋ ਕੀ ਨਿਸਚਾ ਕੇ ਵਾਸਤੇ ਅਰ ਅੰਤਰ ਕੀ ਪਰਤਿਗਿਆ ਕੋ ਲੇਨੇ ਕੋ ਬਚਨ ਕੀਆ । ਰਾਮੇ ਸੁਹੜੀ ਕੋ ਕਹਾ ਕਿ ਹਮਾਰੇ ਬੈਠਨੇ ਕੋ ਏਕ ਚਬੂਤ੍ਰਾ ਬਣਾਇ ਲੇਹੁ । ਅਬ ਹੀ ਤਿਸ ਪਰ ਬੈਠੇਗੇ । ਤਬ ਤੁਰਤ ਹੀ ਰਾਮੇ ਨੇ ਈਟ ਇਟੋ ਕੀ ਬੜੀ ਬਢਾਇ ਲਿਤੀ ।

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਤਬ ਸਾਹਿਬ ਨੇ ਆਖਿਆ ਅਸੀ ਇਸ ਤਰਾ ਨਹੀ ਕਹਾ ਥਾ ਅਉਰ ਤਰਾ ਕਹਾ ਥਾ। ਹੋਰ ਤਰਹ ਬਨਾਵੋ। ਤਬ ਰਾਮੇ ਕਹਾ ਕਿ ਜਿਸ ਤਰਹ ਸਾਹਿਬ ਨੇ ਕਹਾ ਤਿਸ ਤਰਾ ਤੋ ਬਣੀ ਹੈ ਬੈਠੀਏ ਗਰੀਬ ਨਿਵਾਜ। ਤਬ ਸ਼ਤਿਗੁਰ ਜੀ ਨੇ ਜੇਠਾ ਜੀ ਕੋ ਬੁਲਾਇਆ। ਤਬ ਬਚਨ ਹੂਆ ਤੂ ਏਕ ਥੜੀ ਬਨਾਵੋ ਹਮਾਰੇ ਬੈਠਨੇ ਕੋ। ਉਸੀ ਵਕਤ ਥੜੀ ਤਿਆਰ ਕਰ ਕੇ ਕਹਾ ਕੀ ਸਚੇ ਪਾਤਸਾਹ ਬੈਠੀਏ। ਤਬ ਬਚਨ ਹੂਆ ਜੇਠਾ ਇਹ ਥੜੀ ਅਛੀ ਨਹੀ ਬਣੀ ਹੋਰ ਫੇਰ ਕਰ ਬਣਾਵੋ। ਇਸ ਕੋ ਗਿਰਾ ਕਰ ਹੋਰ ਬਨਾਵਉ। ਤੁਮ ਸੁਰਤ ਕਰਕੇ ਨਹੀ ਬਣਾਵਤੇ। ਤਬ ਹਾਥ ਜੋੜ ਕੇ ਜੇਠਾ ਜੀ ਨੇ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਸ਼ਚੇ ਪਾਤਸਾਹ ਜੀਉ ਭੁਲਨਹਾਰ ਹੈ ਐਸੀ ਦਇਆ ਕੀ ਨਜਰ ਕਰ ਕੇ ਕਹੀਏ ਜੋ ਅਸੀ ਅਛੀ ਤਰਹ ਬਨਵਾਹਿ। ਤਬ ਫਿਰ ਬਚਨ ਹੋਇਆ ਫਿਰ ਬਨਾਵੋ। ਜੇਠਾ ਜੀ ਨੇ ਫਿਰ ਬਨਾਇਆ। ਤਬ ਸਿਖਾ ਕੋ ਆਗਿਆ ਹੋਈ ਜੇਠਾ ਕੈਸਾ ਆਗਿਆਕ੍ਰਾਰੀ ਹੈ ਜਿਸ ਵੇਰੀ/ਅਸੀ ਕਹਾ ਜੇਠਾ ਨੇ ਮਟਾਇਆ ਅਰ ਬਨਾਇਆ। 36/ੳ
ਗੁਰੂ ਕੀ ਆਗਿਆ ਐਸੀ ਕੀਆ ਚਾਹੀਏ। ਜੇਠਾ ਮੇਨਾ ਵਡਾ ਆਗਿਆਕਾਰੀ ਹੈ ਬਡਾ ਭਗਤ ਹੈ। ਸਾਖੀ ਪੂਰਨ ਹੋਈ। ਬੋਲੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ। 11।

ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ। ਬਾਉਲੀ ਜੀ ਕੀ ਟਹਲ ਕਾਰ ਜਿਨ ਸਿਖੋ ਨੇ ਕੀਆ ਸਭ ਕੀ ਕਾਰ ਥਾਇ ਹੋਈ ਅਰ ਬਖਸ ਭੀ ਹੋਤੀ ਗਈ। ਬਾਉਲੀ ਜੀ ਸਪੂਰਨ ਤਿਆਰ ਹੋਈ। ਸਰਬਤ ਸੰਗਤ ਪਰ ਬੜੀ ਖੁਸੀ ਹੋਈ। ਸਾਧਾਰਨ ਲੋਹਾਰ ਨੇ ਬਉਲੀ ਜੀ ਕੀ ਸੀਧੀ ਪਰ ਲੋਹੇ ਕੀ ਮੇਖਾ ਲਗਾਈਆ ਥੀ। ਬਚਨ ਹੋਇਆ ਜੋ ਸਾਧਾਰਨ ਕੋ ਬੁਲਾਵੋ। ਸਾਧਾਰਨ ਆਇਆ। ਤਬ ਬਚਨ ਹੋਆ ਕੀ ਤੈ ਮੇਰੀ ਬਡੀ ਸੇਵਾ ਕੀਆ ਹੈ। ਅਬ ਤੇਰਾ ਨਾਉ ਸੰਤ ਸਾਧਾਰਨ ਹੂਆ। ਤੂ ਜਾਇ ਕਰ ਘਰ ਬੈਠ ਕਰ ਗੋਬਿੰਦ ਕਾ ਭਜਨ ਕਰ ਸਤਿਨਾਮ ਕਾ ਮੰਤ੍ਰ ਜਪ ਅਰ ਜਪਾਉ। ਅਰ ਬਡੀ ਦਇਆ ਹੋਈ। ਤਬ ਸੰਪੂਰਨ ਬਉਲੀ ਜੀ ਤਿਆਰ ਹੋਈ। ਤਬ ਸਰਬਤ ਸੰਗਤ ਨੇ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਗਰੀਬ ਨਿਵਾਜ ਬਉਲੀ ਜੀ ਕਾ ਮਹਾਤਮ ਰਸਨਾ ਸੋ ਬਚਨ ਹੋਵੈ। ਇਆ ਕਉ ਨ ਤੀਰਥ ਥਾਪਿਆ ਹੈ। ਤਬ ਬਚਨ ਹੋਆ ਇਸ ਬਾਉਲੀ ਕੇ ਦਾਂਹਨੇ ਪਾਸੇ ਗੰਗਾ ਕਾ ਪ੍ਰਵਾਹ ਹੈ। ਅਰ ਜੋ ਕੋਈ ਚੌਰਾਸੀ ਪਉੜੀ ਹੈ ਬਉਲੀ ਜੀ ਕੀ। ਚਉਰਾਸੀ ਪੌੜੀ ਉਤਰਿ ਜਲ ਆਚਮਨ ਕਰੇਗਾ ਉਸ ਨੋ ਚੋਰਾਸੀ ਕੀ ਆਂਚ ਨ ਲਗੇਗੀ। ਉਸ ਕੀ ਚਉਰਾਸੀ ਕਟੇਗੀ। ਉਸੀ ਸਮੇ ਮੋ ਏਕ ਸਿਖ ਬਿਦਾ ਹੋਇਆ, ਮੈ ਗੰਗਾ ਕੇ ਇਸਨਾਨ ਕੋ ਚਲਾ ਹੂੰ। ਸਤਿਗੁਰ ਸੋ ਬਿਦਾ ਹੋਇਆ। ਉਸ ਕੋ ਆਖਿਆ ਅਸੀ ਗੰਗਾ ਇਥੇ ਲਿਆਏਗਾ ਤੂ ਇਥੇ ਇਸਨਾਨ ਕਰ। ਤਬ ਉਸ ਨੇ ਕਹਾ ਕਿ ਮੇਰੀ ਵਡੀ ਸੁਰਤ ਹੈ ਮੈਨੂੰ ਆਗਿਆ ਹੋਵੈ ਤੋ ਮੈ ਹਰਿਦਵਾਰ ਹੋਇ ਆਵਾ। ਤਬ ਆਗਿਆ ਹੂਈ ਕੀ ਤੂ ਜਾਹ। ਏਕ ਲੋਟਾ ਹਜੂਰ ਸੋ ਮਿਲਾ। ਬਚਨ ਹੋਆ ਕੀ ਲੋਟਾ ਗੰਗਾ ਜਲ ਸੋ ਸਾਡੇ/ਲਈ ਭਰ ਲਿਆਈਉ। ਤੁਝ ਜਾ ਲੋਟਾ ਲੇ ਕਰ ਗੰਗਾ ਕਉ ਗਇਆ। ਹਰਿਦੁਆਰ ਮੋ ਨਾਇ ਕਰ ਹਜੂਰ ਕੇ ਵਾਸਤੇ ਲੋਟਾ ਭਰਨ ਲਗਾ। ਤਬ ਲੋਟਾ ਹਾਥ ਸੋ ਬਿਹ ਗਇਆ। ਅਉਰ ਲੋਟਾ ਕਰ 36/ਅ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਕਰ ਲਿਆਇਆ । ਸਾਹਿਬ ਕੇ ਹਜੂਰ ਲਿਆਇ ਕਰ ਦੀਆ । ਬਚਨ ਹੋਆ ਇਆ ਲੋਟਾ ਤੇ ਹੋਰ ਹੈ । ਤਾ ਉਸ ਕਹਾ ਗਰੀਬ ਨਿਵਾਜ ਉਹ ਲੋਟਾ ਤੋ ਬਹਿ ਗਇਆ ਮੈ ਅਉਰ ਲੋਟਾ ਲਿਆਇਆ ਹਉ । ਤਬ ਬਚਨ ਹੋਆ ਬਉਲੀ ਜੀ ਮੋ ਲੋਟਾ ਹੋਵੈਗਾ । ਤਬ ਸਿਖੋ ਨੇ ਤਲਾਸ ਕੀਆ । ਲੋਟਾ ਬਉਲੀ ਜੀ ਮੋ ਨਿਕਲਿਆ । ਗੰਗਾ ਜਲ ਸੋ ਭਰਾ ਹੂਆ । ਤਬ ਲੋਟਾ ਹਜੂਰ ਮੋ ਲੇ ਗਏ । ਤਬ ਸਭ ਸਿਖੋ ਨੇ ਬਉਲੀ ਜੀ ਕੇ ਮਹਾਤਮ ਕੀ ਬਡੀ ਪਰਤਿਗਿਆ ਪਾਈ । ਐਸੀ ਮਹਮਾ ਬਉਲੀ ਜੀ ਕੀ ਹੈ । ਸੂਬ ਤੀਰਥੋ ਕਾ ਤੀਰਥ ਹੈ । ਤਬ ਬਚਨ ਹੋਆ ਮੈ ਸਰਬ ਤੀਰਥ ਬਉਲੀ ਜੀ ਮੋ ਲਿਆਇਆ ਹੋਉ । ਤਾ ਸਰਬਤ ਨੇ ਮਥਾ ਟੇਕਿਆ । ਇਆ ਬਉਲੀ ਜੀ ਸਾਹਿਬ ਕਾ ਮਹਾਤਮ ਲਿਖਾ । ਬੋਲੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ । 12 ।

, ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ । ਏਕ ਸਮੇ ਅਕਬਰ ਪਾਤਸਾਹ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਦਰਸਨ ਕੋ ਆਇਆ । ਤਬ ਸਿਖੋ ਨੇ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਸਚੇ ਪਾਤਸਾਹ ਪਾਤਸਾਹ ਲੋਗ ਜਮੀਨ ਮੋ ਪਾਉ ਨਹੀ ਧਰਤੇ ਫਰਸ ਉਪਰ ਚਲਦੇ ਹੈ ਪਾਉ ਧਰਦੇ ਹੈ ਜੋ ਮਰਜੀ ਹੋਵੈ ਸੋ ਕਰੀਏ । ਤਬ ਆਗਿਆ ਹੋਈ ਦਰਆਈ ਕੇ ਥਾਨ ਲਿਆਉ । ਜਿਸ ਰਾਹ ਆਵੈ ਤਿਤ ਰਾਹ ਧਰ ਦੇਨਾ ਬਿਛਾਇ ਦੇਨਾ । ਉਸ ਵਖਤ ਸਤਿਗੁਰ ਜੀ ਬਾਉਲੀ ਜੀ ਪਰ ਬੈਠੇ ਥੇ । ਸਿਖੋ ਨੇ ਦਰਿਆਈ ਰਸਤੇ ਮੇ ਬਛਾਇ ਦਿਤੀ । ਤਬ ਬਾਦਸਾਹ ਆਏ । ਰਾਹ ਮੋ ਦਰਿਆਈ ਬਿਛੀ ਥੀ ਉਨਾ ਕੋ ਉਠਾਇ ਲੀਆ । ਪਾਉ ਦਰਿਆਈ ਪਰ ਨਹੀ ਦੀਆ । /ਤਬ ਸਾਹਿਬ ਕੇ ਨਜੀਕ ਅਕਬਰ ਆਨ ਕਰ ਬੈਠੇ । ਸਾਹਿਬ ਕਾ ਬਚਨ ਥਾ ਕੀ ਲੰਗਰ ਕਾ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਖਾਇ ਕਰ ਦਰਸਨ ਕਰੇ । ਸੋ ਪਾਤਸਾਹ ਸੋ ਤੋ ਕੋਈ ਕਹ ਨਾ ਸਕਾ ਕੀ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਖਾਇ ਕਰ ਜਾਈਏ । ਫਿਰ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਤਾਪ ਸੋ ਅਕਬਰ ਕੇ ਦਿਲ ਮੋ ਆਈ ਕੀ ਮੇਰੀ ਤਾਈ ਆਪ ਦੇ ਦਿਦਾਰ ਕਾ ਬੜਾ ਸਾ ਪ੍ਰਤਾਪ ਨਜਰ ਆਵਦਾ ਹੈ । ਆਪ ਦੇ ਚਿਹਰੇ ਪਰ ਰੋਸਨੀ ਏਤੀ ਹੈ ਜੋ ਕਉਨ ਸੀ ਬਸਤ ਖਾਨ ਮੋ ਆਵਤੀ ਹੈ । ਇਆ ਬਾਤ ਪਾਤਸਾਹ ਨੇ ਪੂਛਾ । ਤਬ ਬਚਨ ਹੋਆ ਅਲੂਨਾ ਵੰਗਰਾ ਹਮ ਖਾਤੇ ਹੈ । ਤਬ ਅਕਬਰ ਨੇ ਬੇਨਤੀ ਕੀਆ ਅਲੂਣਾ ਵੰਗਰਾ ਮੈ ਭੀ ਤਬਰੁਕ ਪਾਵੈ । ਤਬ ਬਨੁ ਕੋ ਆਗਿਆ ਹੋਈ ਥਾਲੀ ਭਰ ਕੇ ਵੰਗਰਾ ਪਾਤਸਾਹ ਕੇ ਆਗੇ ਰਖੋ । ਜਬ ਵੰਗਰਾ ਪਾਤਸਾਹ ਨੇ ਖਾਇਆ ਤਬ ਜੇਤਾ ਮੁਆਦ ਉਮਰ ਭਰ ਮੋ ਖਾਇਆ ਸੋ ਸਭ ਵੰਗਰੇ ਮੋ ਮਿਲਾ । ਤਬ ਬਾਦਸਾਹ ਬਹੁਤ ਮਸਤਾਨ ਕੀਇਆ । ਤਬ ਹਾਥ ਜੋੜ ਕਰ ਅਕਬਰ ਕਹਾ ਕੀ ਮੇਰਾ ਕੁਛ ਦਰਕਾਰ ਨਹੀ । ਤਬ ਭਾਈ ਬਲੂ ਨੇ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਸਚੇ ਪਾਤਸਾਹ ਜਿਸ ਜਿਮੀ ਮੋ ਰਹੀਦਾ ਹੈ ਸੋ ਦੋਇ ਸੌ ਬਿਗਹਾ ਆਏ ਮਾਨਗ ਲੀਜੀਏ । ਸਿਖ ਸੰਗਤਾ ਆਰਾਮ ਪਾਵੈਗੀ । ਈਹਾ ਕੇ ਜਿਮੀਦਾਰ ਖੇਚਲ ਕਰਦੇ ਹੈ । ਇਸ ਕੋ ਲਿਖਾ ਲੀਜੀਏ । ਤਬ ਇਆ ਬਾਤ ਬਲੂ ਟਹਲੀਏ ਕੇ ਮੁਖ ਨਿਕਲਤੇ ਹੀ ਪਾਤਸਾਹ ਨੇ ਆਪਨੇ ਹਾਥੋ ਸੋ ਦੋਇ ਸੋ ਬਿਗਹ ਆਇਮਾ

37/ਓ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਕਰ ਦੀਆ ।[1] ਤਬ ਪਾਤਸਾਹ ਸਾਹਿਬੋਂ ਸੇ ਖੁਸੀ ਲੇ ਕਰ ਲਾਹੌਰ ਕੋ ਗਇਆ । ਸਾਖੀ ਪੂਰਨ ਹੋਈ । ਬੋਲੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ । 13 ।

ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ । ਭਾਈ ਬਲੂ ਕੋ ਆਗਿਆ ਦੀ ਜੋ ਕੋਈ ਅਰਥੀ ਦੁਖੀ ਹੋਵੇ ਉਹਦੀ ਅਰਦਾਸ ਮੇਰੇ ਹਜੂਰ ਕਰਨੀ । ਅਰ ਜੋ ਕਿਸੀ ਕਾ ਬੇਟਾ ਮਰਤਾ ਤੋ
3ਟ/ਅ ਹਜੂਰ ਮੋਂ/ ਲੇ ਜਾਤਾ । ਸਾਹਿਬੋਂ ਕੇ ਚਰਨ ਪਰਤਾਪ ਸੇ ਜੀਵਤਾ । ਲੋਕ ਦਿਨ ਏਕ ਖਤਰਾਨੀ ਕਾ ਏਕ ਹੀ ਬੇਟਾ ਥਾ । ਵਤ ਰਾਤ ਥੀ । ਜਬ ਪਹਰ ਰਾਤ ਬਾਕੀ ਰਹੀ ਤਬ ਓਹ ਚੌਬਾਰੇ ਜੀ ਕੇ ਆਗੇ ਜਾਇ ਕਰ ਰੋਵਨੇ ਲਗੀ । ਤਬ ਬਚਨ ਹੂਆ ਬਲੂ ਕਉਨ ਰੋਵੀਦਾ । ਤਬ ਬਲੂ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਸਚੇ ਪਾਤਸਾਹ ਇਆ ਰੰਡੀ ਖਤਰਾਨੀ ਹੈ । ਇਸ ਕੋ ਏਕ ਪੁਤ੍ ਥਾ ਸੋ ਮਰ ਗਇਆ ਹੈ । ਤਿਸ ਦੁਖ ਕਰਕੇ ਰੋਵੀਦੀ ਹੈ । ਤਬ ਬਚਨ ਹੂਆ ਬਲੂ ਇਸ ਨੂੰ ਮਨੇ ਕਰ ਦੇਉ ਇਸ ਵਖਤ ਰੋਇਆ ਨਾਹੀ । ਤਬ ਉਸ ਕੋ ਮਨੇ ਕੀਆ ਬਲੂ ਨੇ । ਪਰ ਉਹ ਮਨੇ ਨਹੀ । ਉਸੀ ਵਖਤ ਲੜਕੇ ਕੋ ਲਾਇ ਕਰ ਚੋਬਾਰੇ ਜੀ ਦੇ ਆਗੇ ਡਾਲ ਦੀਆ । ਤਬ ਸਾਹਿਬ ਨੇ ਉਸ ਦੀ ਅਵਸਥਾ ਦੇਖ ਕਰ ਬਾਹਰ ਆਇ ਕਰ ਉਸ ਬਾਲਕ ਕੇ ਉਪਰਿ ਲੇ ਚਰਨ ਰਖਾ । ਬਾਲਕ ਉਠ ਖੜਾ ਹੂਆ । ਵਹ ਖਤਰਾਨੀ ਬਾਲਕ ਲੇ ਕਰ ਚਲੀ ਗਈ । ਤਬ ਸਾਹਿਬ ਨੇ ਬਲੂ ਕੋ ਕਹਾ ਕਿ ਬਲੂ ਇਹ ਤੋ ਬਾਤ ਬਹੁਤ ਪਰਸਿਧੀ ਕੀ ਹੈ । ਜਿਸ ਕਾ ਬਾਲਕ ਕੋਈ ਮਰਦਾ ਹੈ ਸੋ ਸਭ ਲੇ ਆਵਦਾ ਹੈ । ਤਾ ਤੇ ਐਸਾ ਹੋਵੇ ਜੋ ਜਬ ਲਗ ਹਮ ਹੈ ਤਬ ਲਗ ਕੋਈ ਇਸ ਦਸਤੋ ਦਾ ਮਰੇ ਨਹੀ । ਤਬ ਬਲੂ ਕਹਿਆ ਸਚੇ ਪਾਤਸਾਹ ਅਬ ਤੇਰੀ ਰਸਨਾ ਸੋ ਬਚਨ ਹੋਇਆ ਹੈ । ਅਬ ਐਸੇ ਹੋਵੈਗਾ । ਤਬ ਸੇ ਬਾਈਸ ਬਰਸ ਤਕ ਕੋਈ ਮਰਾ ਨਹੀ ਗੋਇੰਦਵਾਲ ਜੀ ਮੋਂ । ਸਾਹਿਬ ਕੇ ਰਾਤੇ ਕੋਈ ਦੋਖ ਕਲੇਸ ਮਰਨਾ ਕਿਸੇ ਕਉ ਹੋਵੈ ਨਹੀ । ਨਹੀ । ਐਸਾ ਜੋ ਜੈਕਾਰ ਬਰਤਾ । 14 ।

ਅਬ ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ । ਏਕ ਦਿਨ ਸਾਹਿਬ ਲੰਗਰ ਮੋਂ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਕਰ ਕੇ ਉਠੇ । ਤਬ ਭਾਈ ਬੁਢੇ ਨੇ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਸਚੇ ਪਾਤਸਾਹ ਸਾਰੀ ਸੰਗਤ ਛਤੀਸ ਪ੍ਰਕਾਰ[1] ਖਾਤੀ ਹੈ । ਸਾਹਿਬ ਵੰਗਰਾ ਖਾਤੇ ਹੈ । ਤਿਸ ਉਗਰੇ ਕਾ ਬਚਨ ਹੋਵੈ ਸੰਗਤ ਨੂੰ । ਤਬ ਬਚਨ ਹੋਇਆ ਬੁਢਿਆ ਸਾਡੇ ਮੁਖ ਵਿਚ ਤੂ ਦੇਖ ਤੇ ਅਸੀ ਹੀ ਸਭ ਕਿਛ ਖਾਤੇ ਹੈ । ਜਬ ਬੁਢੇ ਨੇ ਸਾਹਿਬੋ ਕੇ ਮੁਖ ਵਲ ਨਿਰਖ ਕਰ ਦੇਖਾ ਤੋ ਕਿਆ ਦੇਖੇ/ਕੀ ਜੇਤਾ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਲੰਗਰ ਮੋਂ ਭਇਆ ਹੈ ਸੋ ਸਭ
38/ਓ ਸਾਹਿਬੋਂ ਕੇ ਮੁਖ ਮੋ ਨਜਰ ਆਇਆ । ਅਰ ਬਚਨ ਹੋਇਆ ਬੁਢਿਆ ਅਸਾਨੂੰ ਸੰਗਤ ਸਿਖ ਦਾ ਖਾਧਾ ਸਰਬ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ । ਬਚਨ ਹੋਇਆ ਜੋ ਸਤਿਗੁਰ ਕਿਪ੍ਰਾ ਤੇ ਸਿਖ ਮੁਖ ਪਾਇ । ਤਬ ਬੁਢੇ ਹਾਥ ਜੋੜ ਕਰ ਮਥਾ ਟੇਕਿਆ । ਬੋਲੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ । 15 ।

---

1. ਇਹ ਜ਼ਮੀਨ ਗੋਇੰਦਵਾਲ ਵਾਲੀ ਜਾਪਦੀ ਹੈ
2. ਛੱਤੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੇ ਅਮ੍ਰਿਤ ਤੁੱਲ ਰਸਦਾਇਕ ਭੋਜਨ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ। ਇਕ ਸਮੇ ਸਾਹਿਬ ਬਾਉਲੀ ਜੀ ਸੋਇਸ ਨਾਨ ਕਰ ਕੇ ਲੰਗਰ ਮੋ ਆਏ। ਆਗੇ ਹੰਦਾਲ ਜਟ ਲੰਗਰ ਕੀ ਕਾਰ ਕਰਤਾ ਥਾ। ਉਸ ਵਖਤ ਲੰਗਰ ਕਾ ਆਟਾ ਮਲਦਾ ਥਾ। ਸਾਹਿਬ ਜਬ ਸਿਰ ਪਰ ਆਏ ਤਬ ਹੰਦਾਲ ਉਠ ਕਰ ਆਏ। ਹਾਥ ਪਿਠ ਪਿਛੈ ਕਰ ਕੇ ਮਥਾ ਟੇਕਿਆ। ਤਬ ਬਚਨ ਹੋਇਆ ਹੰਦਾਲ ਤੈ ਅਪਨਾ ਨਇਆ ਪੰਥ ਚਲਾਇਆ ਹੈ। ਤਬ ਹੰਦਾਲ ਹਥ ਜੋੜ ਕਰ ਖੜਾ ਹੋਇਆ। ਮਥਾ ਟੇਕਿਆ। ਤਬ ਸਾਹਿਬੋ ਕਾ ਹੁਕਮ ਹੋਇਆ ਜੋ ਬਲੂ ਇਆ ਸੂਦਨਾ ਹੰਦਾਲ ਕੇ ਏਹ। ਤਬ ਸੂਦਨਾ ਲੈ ਕਰ ਹੰਦਾਲ ਕੇ ਸਿਰ ਪਰ ਬਾਂਧਾ। ਤਬ ਹੰਦਾਲ ਕੋ ਬਚਨ ਹੋਇਆ, ਜਾਹਿ ਤੂ ਸਤਿਨਾਮ ਕਾ ਮੰਤ੍ਰ ਜਪ ਅਰ ਜਪਾਹਿ। ਤਬ ਹੰਦਾਲ ਬਿਦਾ ਹੋਇਆ। ਆਪਣੇ ਘਰ ਜਾਇ ਕਰ ਗੁਰੂ ਗੁਰੂ ਲਗਾ ਜਪਣ ਅਰ ਜਪਾਵਣ। ਸਾਖੀ ਪੂਰੀ ਹੋਈ। 16।

ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ। ਏਕ ਸਿਖ ਜਾਤ ਖਤ੍ਰੀ ਤਿਲਵੰਡੀ ਮੋ ਰਹਤਾ ਥਾ। ਗੋਇੰਦਵਾਲ ਸੋ ਤੀਨ ਕੋਸ ਰਹਤਾ ਥਾ। ਸੋ ਸਾਹਿਬ ਕੇ ਵਾਸਤੇ ਦਹੀ ਰੋਜ ਲਿਆਵਤਾ। ਸਾਹਿਬ ਜਬ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਪਾਵਣੇ ਬੈਠਤੇ ਤਬ ਆਨ ਰਜੂ ਹੋਤਾ। ਉਸ ਕੇ ਏਕ ਟਾਂਗ ਸੋ। ਲੰਗੜਾ ਚਲਦਾ। ਟਾਂਗ ਕੀ ਜਗਾਹ ਕਾਠ ਕੀ ਘੋੜੀ ਰਖਤਾ। ਤਦ ਏਕ ਦਿਨ ਦਹੀ ਸਾਹਿਬੋ ਦੇ ਵਾਸਤੇ ਲੀਏ ਚਲਾ ਆਵਤਾ ਥਾ। ਤਬ ਜਿਮੀਦਾਰ ਲੰਗ ਦਸ ਪਾਚ ਰਾਹ ਮੋ ਬੈਠੇ ਥੇ। ਤਬ ਉਨ ਨੇ ਕਹਾ ਕੀ ਸੁਨ ਤੋ ਭਾਈ ਤੈ ਦਹੀ ਕਹਾ ਲੈ ਚਲਾ ਹੈ। ਤਬ ਓਹ ਬੋਲਾ ਕੀ ਮੈ ਅਪਨੇ ਗੁਰੂ ਕੋ ਦਹੀ ਲੇ ਜਾਵਤਾ ਹੂੰ। ਤਬ ਉਨੰ ਨੇ ਕਹਾ ਕਿ ਤੇਰੇ ਗੁਰੂ ਸੋ ਇਤਨਾ
38/ਅ ਨਹੀ ਹੋ/ ਸਕਦਾ ਜੋ ਤੇਰੀ ਟੰਗਰੀ ਸਬੂਤ ਕਰ ਦੇ। ਤਬ ਉਸ ਸਿਖ ਨੇ ਕਹਾ ਮੈ ਆਪਣੇ ਗੁਰੂ ਕੋ ਕੋਈ ਕਹਾ ਤੋ ਨਹੀ। ਤਬ ਉਨੰ ਨੇ ਮਸਕਰੀ ਘੜੀ। ਦੁਟਿਤਾਤੀ ਕੀਆ। ਘੋੜੀ ਕਾਠ ਕੀ ਛੀਨ ਲੀਆ, ਫਿਰ ਦੀਆ। ਤਬ ਵਹੁ ਸਿਖ ਦਹੀ ਲੇ ਕਰ ਸਾਹਿਬੋ ਕੇ ਪਾਸ ਆਇਆ। ਸਾਹਿਬ ਲੰਗਰ ਮੋ ਉਸ ਵੇਲੇ ਥੇ। ਤਬ ਸਾਹਿਬ ਪੂਛਾ ਕੀ ਆਜ ਤੈਨੂੰ ਘਬੇਰ ਕਿਉ ਭਈ। ਤਬ ਉਹ ਸਿਖ ਨੇ ਸਭ ਹਕੀਕਤ ਕਹ ਸੁਨਾਇਆ। ਤਬ ਸਾਹਿਬੋ ਨੇ ਹੁਕਮ ਕੀਆ ਕੀ ਤੈਨੂੰ ਟੰਗਤੀ ਚਾਹੀਐ ਤੋ ਤੂ ਸਾਹ ਹੁਸੈਨ ਬਰੀਨੇ ਪਾਸ ਜਾਇ ਤਾਨਪੁਰ। ਮੋ ਤਬ ਵਹੁ ਸਾਹ ਹੁਸੈਨ ਕੇ ਪਾਸ ਗਇਆ। ਤਬ ਸਾਹ ਹੁਸੈਨ ਜਜਬਾ ਬਹੁਤ ਕਰਤੇ ਥੇ, ਜੋ ਨਜਦੀਕ ਕੋਈ ਨਾ ਜਾ ਸਕਤਾ। ਤਬ ਇਆ ਸਿਖ ਜੋ ਗਇਆ ਤੋ ਜਾਇ ਕਰ ਸਾਹ ਹੁਸੈਨ ਕੇ ਪਾਸ ਜਾਇ ਕਰ ਬੈਠਾ। ਤਬ ਸਾਹ ਹੁਸੈਨ ਨੇ ਪੂਛਾ ਕੀ ਕਿਉ ਰੇ ਉਗਵੜ ਤੂ ਕਿਉ ਆਇਆ ਹੈ। ਤਬ ਉਸ ਨੇ ਕਹਾ ਕੀ ਮੁਝ ਕੋ ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬ ਨੇ ਭੇਜਾ ਹੈ ਮੇਰੇ ਟੰਗਰੀ ਏਕ ਨਹੀ। ਤਬ ਸਾਹ ਹੁਸੈਨ ਨੇ ਜਜਬਾ ਕੀਆ, ਲਕੜੀ ਲੇ ਕਰ ਮਾਰਨੇ ਉਠੇ। ਤਬ ਇਆ ਸਿਖ ਨੇ ਦੇਖ ਕਰ, ਜਜਬਾ ਦੇਖ ਕਰ, ਕਾਠ ਕੀ ਘੋੜੀ ਛੋਡ ਕਰ ਭਾਗਾ, ਥੋੜੀ ਦੂਰ ਭਾਗ ਗਇਆ। ਤਬ ਜੋ ਦੇਖੈ ਤੋ ਟੰਗਰੀ ਤੋ ਮੇਰੀ ਦਰੁਸਤ

1. ਇਸ ਥਾਂ ਦਾ ਅਜੇ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਲਗਾ। 'ਮਹਿਮਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼', ਭਾਗ 2, ਪੰਨਾ 246 ਵਿਚ ਸ਼ਾਹ ਹੁਸੈਨ ਨੂੰ ਦਖਣਾ ਨਹੀਂ ਆਖਿਆ ਗਿਆ, ਨਾ ਹੀ ਉਸ ਵਿਚ ਤਾਨਪੁਰ ਦਾ ਉੱਲੇਖ ਹੈ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਭਈ । ਤਬ ਸਾਹ ਹੁਸੈਨ ਕੇ ਪਾਸ ਜਾਇ ਕਰ ਕਦਮ ਛਹਨ ਲੱਗਾ ਅਰ ਕਹਨੇ ਲਗਾ ਕੀ ਮੇਰੀ ਟੰਗਰੀ ਆਪ ਨੇ ਦਰੁਸਤ ਕੀਆ । ਤਬ ਸਾਹ ਹੁਸੈਨ ਨੇ ਕਹਾ ਕੀ ਟੰਗਰੀ ਕੇ ਦਰੁਸਤ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਤੋ ਗੋਂਇੰਦਵਾਲ ਮੋ ਬੈਠਾ ਹੈ ਮਾਲਕ ਵਹੁ ਹੈ ਹਮ ਕੋ ਉਸੀ ਕਾ ਵਚਨ ਹੈ । ਤਬ ਓਹ ਜੋ ਸਿਖ ਥਾ ਸਾਹਿਬੋ ਕਾ ਬਚਨ ਲੇ ਕਰ ਘਰ ਗਇਆ । ਉਸ ਕੇ ਮਨੋਰਥ ਪੂਰੇ ਭਏ । ਸਾਖੀ ਪੂਰਨ ਭਈ । 17

ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ । ਏਕ ਪ੍ਰੇਮਾ ਕੋੜੀ ਥਾ । ਜਾਤ ਕਾ ਖਤ੍ਰੀ ਥਾ । ਸਰੀਰ ਬਿਗੜੀ ਥਾ । ਹਾਥ ਪਾਉ ਦੋਨੋ ਵੜੇ ਥੇ । ਗਲੇ ਮੇ ਮਿਟੀ ਕਾ ਲੋਟਾ ਬਾਧੇ ਰਹਤਾ । ਅਰ ਜੋ ਕੋਈ ਖਾਨੇ ਕੋ ਦੇ ਸੋ ਖਾਵੇ । ਅਰ ਰੁਲਤਾ ਫਿਰਤਾ । ਕੋਈ ਬਾਤ ਨਾ ਪੂਛੇ । ਤਬ ਸਤਿਗੁਰ ਕੀ ਮਹਮਾ ਸੁਣ ਕਰ ਸਾਹਿਬ ਕੇ ਦੁਆਰੇ ਪਰਿਆ । ਇਹ ਸੁਨਾ ਉਸ ਨੇ ਕੀ ਸਭ ਜੀਵੋ ਕੀ ਆਸ ਪੂਰਨ ਕੀਤੀ ਹੈ । ਲੰਗਰ ਕੇ ਦੁਆਰੇ ਅਗਨ ਕਾ ਪੂਆ[1] ਜਹਾ ਬਾਹਰੀ ਤਰਫ ਹੈ ਤਾ ਪੜਾ ਰਹੇ । ਸਿਖ ਲੋਗ ਉਸੇ ਕਹੋ ਤੂ ਗਾਉ, ਤਬ ਉਹ ਗਾਵੈ । ਤੋ ਕਿਆ ਗਾਵੈ ਕੀ, ਮੈ ਗਇਆ ਕਛੋਟਾ ਲਧਾ ਨੀ ਮੈ ਗਇਆ ਕਛੋਟਾ ਲਧਾ । ਐਸੀ ਬਾਤ ਕੀ ਬਾਤ ਹਰਿ ਵਖਤ ਹੋਤੇ ਹੋਤੇ ਸਾਹਿਬੋ ਕੇ ਕਾਨ ਅਵਾਜ ਆਈ । ਤਬ ਬਚਨ ਹੂਆ ਕੀ ਕਿਆ ਸੋਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ । ਤਬ ਸਿਖੋ ਨੇ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਸਚੇ ਪਾਤਸਾਹ ਏਕ ਪ੍ਰੇਮਾ ਸੋਚੀ ਹੈ ਸੋ ਸਿਖੋ ਕੇ ਜੂਠੇ ਖਾਂਦਾ ਹੈ, ਅਰ ਸਿਖ ਲੋਗ ਕਹਦੇ ਹੈ ਕੀ ਤੂ ਗਾਉ । ਤਬ ਵਹ ਖੜਾ ਹੋਰ ਪ੍ਰੇਮ ਸੋ ਗਾਵਤਾ ਹੈ । ਗਇਆ ਕਛੋਟਾ ਲਧਾ ਜੀ ਮੈ ਗਇਆ ਕਛੋਟਾ ਲਧਾ । ਸਚੈ ਪਾਤਸਾਹ ਇਆ ਗਾਵਦਾ ਹੈ । ਅਬ ਲੰਗਰ ਕੇ ਬਾਹਰੀ ਵਲ ਦਰਵਾਜੇ ਪਰ ਖੜਾ ਰਹਤਾ ਹੈ । ਤਬ ਬਚਨ ਹੋਇਆ ਕੀ ਉਸ ਨੇ ਗੁਰੂ ਲਧਾ ਹੈ ਉਸ ਕੋ ਲਿਆਵਉ । ਬਾਹਰ ਵਲ ਜੋ ਕੁੰਡ ਹੈ ਤਹਾ ਅਸਨਾਨ ਕਾ ਜਲ ਬਹੁਰਤਾ ਹੈ, ਉਸੀ ਕੁੰਡ ਮੋ ਇਸ ਕੋ ਇਸਨਾਨ ਕਰਾ ਕਰ ਅਰ ਮਜੀਠੇ ਕੇ ਰੰਗੇ ਕਪੜੇ ਮੋ ਲਪੇਟ ਕਰ ਸਾਰੀ ਸਰੀਰ ਉਸ ਕੀ ਮੇਰੇ ਹਜੂਰ ਮੋ ਲਿਆਵੋ । ਤਬ ਸਿਖੋ ਨੇ ਜੋ ਬਚਨ ਪਇਆ ਸੋਈ ਕਰ ਕੇ ਹਜੂਰ ਮੋ ਲੇ ਗਏ । ਤੰਦ ਉਸ ਕੋ ਬਚਨ ਹੋਇਆ ਰੇ ਸਾਧਾ ਤੂ ਮੂਹ ਖੋਲ ਕਰ ਦੀਦਾਰੇ ਦੇਹ । ਤਬ ਸਿਖੋ ਨੋ ਕਪੜਾ ਖੋਲਾ ਮੂਹ ਕਾ ਤੋ 16 ਬਰਸ ਕੀ ਅਵਸਥਾ ਮਹਾ ਸੁੰਦਰ ਜੈਸੇ ਦੇਵਤਾ ਕੀ ਸਰੀਰ ਹੋਇ ਗਇਆ । ਸਰੀਰ ਕੰਚਨ ਭਈ । ਤਬ ਬਚਨ ਹੋਇਆ ਕੀ ਇਸ ਸਿਖ ਕੋ ਕੋਈ ਬੇਟੀ ਦੇਹ । ਤਬ ਸਿਖੋ ਨੇ ਅਰਜ ਕੀਤੀਆ ਸਚੇ ਪਾਤਸਾਹ ਇਸ ਕੋ ਤੋ ਬਾਪ ਨਹੀ, ਮਹਤਾਰੀ ਨਹੀ । ਤਬ ਬਚਨ ਹੋਇਆ ਕੀ ਅਸੀ ਇਸ ਕੇ ਬਾਪ ਹੈ, ਇਆ ਸਾਡਾ ਪੁਤ੍ਰ ਹੈ । ਤਬ ਇਤਨਾ ਬਚਨ ਕੇ ਨਿਕਲਤੇ ਹੀ ਸੀਹਾ ਉਪਲ ਖਤ੍ਰੀ ਥਾ । ਤਬ ਉਸ ਨੇ ਹਾਥ ਜੋੜ ਕੇ ਕਹਾ ਸਚੇ ਪਾਤਸਾਹ ਮੇਰੀ ਬੇਟੀ ਹੈ ਬੜ ਜੋਗ । ਮੈ ਲੇ ਆਵਦਾ ਹਾ । ਪਰ ਮੇਰੀ ਸਿਖਨੀ ਬਡੀ ਸਖਤ ਹੈ । ਤੰਦੀ ਦੁਆਇ ਸੋਇ ਜੋ ਉਸ ਕੋ ਸੁਮਤਿ ਆਵੈ । ਤਬ ਬਚਨ ਹੋਇਆ ਕੀ ਜੋ ਬੇਟੀ ਦੇਵੇਗਾ ਸੋ ਨਿਹਾਲ ਹੋਵੇਗਾ । ਤਬ ਸੀਹਾ ਉਪਲ ਗਇਆ । ਜਾਇ ਕਰ ਸਿਖਨੀ ਲੰਗਰ ਕੀ ਸੇਵ ਦਾਲ ਕੋ ਭੇਜ ਦੀ । ਬੇਟੀ ਹਜੂਰ ਮੋ ਲੇ ਆਇਆ ।

---

[1] ਭੱਠੀ ।

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਸਾਹਿਬੋ ਨੇ ਪ੍ਰੇਮੇ ਕਾ ਨਉ ਮੁਰਾਰੀ ਰਖਾ । ਅਰ ਸੀਹੇ ਕੀ ਬੇਟੀ ਸੋ ਬਿਆਹ ਕਰ ਦੀਆ । ਤਬ ਸੀਹੇ ਦੀ ਸਿਖਨੀ ਨੇ ਸੁਨਾ । ਤਬ ਹਜੂਰ ਮੋ ਲਗੀ ਬਿਲਾਪ ਕਰਨੇ, ਗਰੀਬ ਨਿਵਾਜ ਮੇਰੀ ਬੇਟੀ ਨਿਨਾਵੈ ਦੀਆ ਜਿਸ ਕਾ ਨਾਉ ਨ ਥੇਹ । ਤਬ ਬਚਨ ਹੋਇਆ ਤੇਰੀ ਬੇਟੀ ਕਾ ਅਰ ਇਸ ਕਾ ਨਾਉ ਜਗਤ ਜਪੇਗਾ । ਅਰ ਤੇਰੀ ਬੇਟੀ ਕਾ ਨਾਉ ਮਥੋ ਆਹ। ਇਸ ਕਾ ਨਾਉ ਮੁਰਾਰੀ ਰਖਾ । ਜਾਹ ਜੋ ਕੋਈ ਮਥੋ ਮੁਰਾਰੀ ਨੂੰ ਮਨੈਗਾ ਸੋ ਮੈਨੂੰ ਮਨੈਗਾ । ਸਾਹਿਬ ਨੇ ਤਿਲਕ ਮੰਗਾ ਕਰ ਦੀਆ । ਅਰ ਬਚਨ ਕੀਆ ਕੀ ਜਾਹ ਘਰ ਮੋ ਬੈਠ ਕਰ ਸਤਿਨਾਮ ਕਾ ਮੰਤ੍ਰ ਜਪ ਅਰ ਲੋਕਾ ਨੂੰ ਜਪਾਹਿ । ਜੋ ਤੈਨੂੰ ਮਨੇਗਾ ਸੋ ਮੈਨੂ ਮਨੇਗਾ । ਇਆ ਮਥੋ ਮੁਰਾਰੀ ਕੀ ਮੰਜੀ ਕੀ ਬਖਸ ਹੋਈ । ਬੋਲੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ । 18 ।

ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ । ਖੇਡਾ ਸੋਇਰੀ ਸਾਰਸੁਤ[1] ਬ੍ਰਹਮਨ ਥਾ । ਸੋ ਦੇਵੀ ਕਾ ਉਪਾਸਕ ਥਾ । ਨਵਰਾਤ੍ਰ[2] ਕੋ ਜਵਾਲ ਮੁਖੀ ਕੋ[3] ਦਰਸਨ ਕੋ ਚਲਾ ਥਾ । ਜਥ ਗੋਇੰਦਵਾਲ ਕੇ ਨਜੀਕ ਆਇਆ ਤਬ ਲੰਗਰ ਮੋ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਖਾਨੇ ਕੋ ਸਿਖਾ ਨੇ ਕਹਾ । ਤਬ ਖੇਡਾ ਸੋਇਰੀ ਨੇ ਕਹਾ ਕੀ ਮੈ ਤੋ ਬਰਤੀ ਹੋ । ਤਬ ਦਰਸਨ ਨਾ ਆਇਆ । ਵਹੀ ਚਲਤਾ ਗਇਆ । ਜਬ ਦੁਇ ਕੋਸ ਪਰ ਗਇਆ ਤਬ ਰਸਤੇ ਮੇ ਦੇਵੀ ਕਾ ਦਰਸਨ ਭਇਆ । ਤਬ ਹਾਥ ਜੋੜ ਕਰ ਖੇਡੇ ਨੇ ਆਖਿਆ ਹੈ ਮਾਤਾ ਤੂ ਕਹਾ ਚਲੀ ਹੈ । ਤਬ ਦੇਵੀ ਨੇ ਕਹਾ ਕੀ ਮੈ ਸਤਿਗੁਰ ਕੇ ਦਰਸਨ ਕੋ ਚਲੀ ਹਉ । ਤਬ ਖੇਡੇ ਨੇ ਮਨ ਮੋ ਬਿਚਾਰ ਕੀਤਾ ਜਿਸ ਗੁਰੂ ਕੇ ਦਰਸਨ ਦੇਵੀ ਆਪ ਜਾਤੀ ਹੈ ਮੈ ਬੇਮੁਖ ਭਇਆ ਜਾਤਾ ਹਉ । ਤਬ ਖੇਡਾ ਫਿਰ ਕਰ ਦਰਸਨ ਕੋ
40/ੳ
ਆਇਆ । ਤਬ ਖੇਡੇ ਨੇ/ਚਰਨੋ ਪਰ ਮਥਾ ਟੇਕਿਆ । ਤਬ ਬਚਨ ਹੋਇਆ ਬਲੂ ਖੇਡੇ ਕੋ ਮੇਰੇ ਚੋਬਾਰੇ ਮੇ ਲੇ ਜਾਉ । ਮਾਈ ਕਾ ਦਰਸਨ ਕਰਾਉ । ਤਬ ਬਲੂ ਚੁਬਾਰੇ ਮੋ ਲੇ ਗਇਆ । ਖੇਡੇ ਕੋ ਚੋਬਾਰੇ ਜੀ ਸੋ ਛੋਡ ਕਰ ਬਲੂ ਚਲੇ ਆਏ । ਤਬ ਖੇਡਾ ਕਿਆ ਦੇਖੇ ਕੀ ਅਠਾਰਾ ਭੁਜੀ[4] ਕਾ ਦਰਸਨ ਹੈ । ਤਬ ਦਰਸਨ ਦੇਖ ਕਰ, ਜੋਤ ਦਾ ਪ੍ਰਕਾਸ ਦੇਖ ਕਰ ਬੇ ਸੁਧ ਹੋ ਕਰ ਗਿਰ ਪੜਾ । ਮੂਰਛਾ ਹੋਇ ਗਇਆ । ਤਬ ਬਲੂ ਨੇ ਹਜੂਰ ਮੋ ਅਰਦਾਸ ਕੀਆ ਸਚੇ ਪਾਤਸਾਹ ਖੇਡਾ ਮੂਰਛੀਤ ਹੋਇ ਗਇਆ ਹੈ । ਤਤ ਸਾਹਿਤ ਚੋਬਾਰੇ ਮੋ ਗਏ । ਖੇਡਾ ਕੀ ਠੰਡੀ ਪਕਰ ਕੇ ਉਠਾਇਆ । ਬਚਨ ਹੋਇਆ ਤੂ ਤਾ ਮਾਈ ਕਾ ਦਰਸਨ ਕੀਆ ਹੈ । ਤੂ ਉਠ ਕਰ । ਸਾਉਧਾਨ ਹੋਵਉ । ਤਬ ਖੇਡੇ ਨੇ ਆਖ ਖੋਲੀ । ਸਤਿਗੁਰ ਕੇ

---

1. ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਦੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਗੋਤ, ਜਿਸ ਦਾ ਮੂਲ ਖੱਤਰੀ ਹੈ । ਪਰਸ਼ੂ ਰਾਮ ਦੇ ਖੱਤਰੀ-ਸੰਘਾਤ ਸਮੇਂ ਇਸ ਗੋਤ ਦੀਆਂ ਇਸਤ੍ਰੀਆਂ ਨੂੰ ਰਿਸ਼ੀਆਂ ਨੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣੀਆਂ ਆਖ ਕੇ ਬਚਾ ਲਿਆ । ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਉਲਾਦ ਸਾਰਸੁਤ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਹੋਏ
2. ਅਸੂ ਸੁਦੀ 1-9 ਅਤੇ ਚੇਤ ਸੁਦੀ 1-9 ਤੱਕ ਦੀਆਂ ਰਾਤਾਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚ ਦੁਰਗਾ ਦੇ ਨੌ ਰੂਪਾਂ ਦੀ ਪੂਜਾ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ
3. ਜ਼ਿਲਾ ਕਾਂਗੜਾ ਦੀ ਤਹਿਸੀਲ ਹਰੀਪੁਰ ਵਿਚ ਦੇਵੀ ਦਾ ਥਾਨ ਜੋ ਕਾਂਗੜੇ ਤੋਂ 22 ਮੀਲ ਦੱਖਣ ਵੱਲ ਹੈ
4. 'ਮਹਿਮਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼' (ਭਾਗ 2, ਪੰਨਾ 220) ਅਨੁਸਾਰ ਅਸ਼ਟ ਭੁਜੀ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਚਰਨੋ ਪਾਸ ਆਨ ਪਇਆ । ਤਬ ਖੇਡੇ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਮੈਨੂੰ ਆਪਨਾ ਸਿਖ ਕਰੀਏ । ਤਬ ਬਚਨ ਹੋਇਆ ਖੇਡਾ ਤੂ ਸਿਖ ਹਮਾਰਾ ਹੈ, ਸਤਿਨਾਮ ਕਾ ਮੰਤ੍ਰ ਪਢ ਅਰ ਅਉਰਾ ਕੋ ਉਪਦੇਸ ਪੂਜਾ ਦੇਵੀ ਕਾ ਕਰਨਾ । ਤੂ ਨਿਹਾਲ ਹੂਆ ਜਗਤ ਤੇਰੀ ਪੂਜਾ ਕਰੇਗਾ । ਸਾਖੀ ਪੂਰਨ ਹੋਈ। ਬੋਲੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ । 19 ।

ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ । ਫਿਰਿਆ ਖਤ੍ਰੀ ਅਰ ਕਟਾਰਾ ਜਿਮੀਦਾਰ ਥਾ । ਸੋ ਦੋਨੋ ਗੁਰੂ ਕੇ ਸਿਖ ਥੇ । ਦੋਨੋ ਕਾ ਆਪਸ ਮੇ ਬਡਾ ਮੇਲ ਥਾ । ਇਕ ਦਿਨ ਹਜੂਰ ਮੇ ਦੋਨੋ ਹਾਜਰ ਥੇ । ਤਬ ਬਚਨ ਹੋਇਆ ਕੀ ਤੁਮਾਰੇ ਮੁਲਕ ਮੇ ਕਿਸ ਕਾ ਪਰਚਾ ਹੈ । ਤਬ ਉਨੋ ਨੇ ਕਿਹਾ ਮਿਹਰਵਾਨ ਸਾਡੇ ਦੇਸ ਮੋ ਜੋਗੀਆ ਕੀ ਮਨ ਹੈ ਅਰ ਗੋਰਖ ਕੀ ਪੂਜਾ ਕਰਤੇ ਹੈ । ਤਬ ਆਗਿਆ ਹੋਈ ਕਿ ਤੁਮ ਜਾਹੋ ਸਤਿਨਾਮ ਕਾ ਬਰਤਾਰਾ ਬਰਤਾਉ। ਸਤਿਨਾਮ ਜਪੋ ਅਰ ਜਪਾਵੋ । ਜਹਾ ਤਕ ਮੜੀ ਹੈ ਜੋਗੀਆ ਦੀ ਸਭ ਢਾਹ ਦੇਨਾ । ਸੰਗਤ ਬਨਾਵਨਾ । ਤਬ ਉਹ ਬਚਨ
49/ਉ ਮਨ ਕਰ ਚਲੇ । ਜਹਾ ਜੋਗੀਆ ਕੀ ਮੜੀ ਦੇਖੇ ਤਹ ਗਿਰਾ ਦੇਵੈ ਧਰਮਸਾਲਾ, ਬਾਧੇ । ਤਬ ਜੋਗੀ ਕੇ ਸਿਖਉ ਨੇ ਮਾਰਨੇ ਜੋ ਆਵੇ । ਜਬ ਨਜੀਕ ਆਵੇ ਤਬ ਡਰ ਮੰਨੇਹ ਕੀ ਇਨੋ ਨੇ ਤੋ ਹਮਾਰੇ ਗੁਰੂ ਕੀ ਮੜੀ ਢਾਹ ਡਾਲੀ ਹੈ ਇਨ ਕੋ ਕੁਛ ਭੈ ਨਹੀ ਆਵਦੀ । ਏ ਕੋਈ ਬਡੇ ਮਹਾਪੁਰਖ ਹੈ । ਜੋਗੀ ਸਿਖ ਸਭ ਆਨ ਕਰ ਚਰਚਾ ਕਰਨ ਅਰ ਸਿਖ ਹੋਦੇ ਜਾਨਿ । ਹਜਾਰੋ ਮੜੀ ਜੋਗੀ ਕੀ ਢਾਹ ਕਰ ਸੰਗਤ ਧਰਮਸਾਲ ਫਿਰਿਆ ਕਟਾਰਾ ਦੋਨੋ ਸਿਖੋ ਨੇ ਬਾਂਧਾ ਲਹਤੇਰ ਸੋ ਪਛਮ ਕੀ ਦਿਸ ਮੋ । ਬੋਲੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ । ਸਾਖੀ ਪੂਰੀ ਹੋਈ । 20।

ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ । ਬਾਈਸ ਮੰਜੀ ਕਾ ਬਖਸ ਹੂਆ ਬਾਉਲੀ ਜੀ ਕੇ ਉਪਰਿ । ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਰਕੇ ਜਿਨਹੁ ਬਾਉਲੀ ਜੀ ਕੀ ਟਹਲ ਕੀਤੀ ਸਭ ਕੀ ਗਤਿ ਹੋਈ। 21 ।

ਆਗੇ ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ । ਏਕ ਸਮੇ ਬੇਣੀ ਪੰਡਤ ਗੋਇੰਦਵਾਲ ਸਾਹਿਬ ਆਨ ਪਹੁੰਚਿਆ ਜਿਸ ਕੇ ਸਾਥ ਨਵ ਭਾਰ ਉਠਾ ਕੀ ਚਲਤੀ ਥੀ । ਪੋਥੀ ਨਵ ਭਾਰ ਉਠਾ ਕੇ ਭਰੇ ਥੇ । ਤਬ ਹਜੂਰ ਮੋ ਆਇਆ । ਆਇ ਕਰ ਹਜੂਰ ਮੋ ਗੁਰੂ ਜੀ ਸੇ ਚਰਚਾ ਲਗਾ ਕਰਨੇ, ਤੁਮਾਰੇ ਪੰਥ ਮੋ ਤੀਰਥ ਬਰਤ ਨਹੀ ਅਰ ਕਰਮੋ ਕਾ ਸਾਧਨ ਨਹੀ ਇਨ ਸਿਖੋ ਕੀ ਕਉਨ ਗਤਿ ਹੋਵੈਗੀ । ਤਬ ਸਾਹਿਬ ਨੇ ਬਚਨ ਕੀਆ ਹੈ ਪੰਡਤ ਇਸ ਕਲਜੁਗ ਮੋ ਤੀਰਥ ਬਰਤ ਕਰ ਕੇ ਅਰ ਖਟ ਕਰਮ ਕਰ ਕੇ ਪਰਮ ਗਤਿ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਹੀ ਹੋਤੀ ਬਿਨਾ ਇਕ ਨਾਮ ਕੇ ਅਰ ਗੁਰੂ ਕੀ ਟਹਲ ਬਿਨਾ । ਅਰ ਤੁਮ ਜੋ ਕਹਦੇ ਹੋ ਔਰ ਜੁਗਾ ਕੇ ਧਰਮ ਕਹਦੇ ਹੋ। ਉਸ ਕੇ ਪਰਥਾਏ ਸਬਦ ਹੂਆ । ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ 3 । ਇਹ ਮਨ ਗਿਰਹੀ ਕਿ ਇਹ ਮਨ...।
41/ਉ ਫਿਰ ਸਲੋਕ ਬਚਨ ਹੂਆ/ ਮਹਲਾ 31 ਨਓਮੀ ਨੇਮ ਸਚ ਜੇ ਕਰੈ ...।
ਤਬ ਇਹ ਬਚਨ ਸੁਨ ਕਰ ਪੰਡਤ ਗਦ ਗਦ ਹੋਇ ਗਇਆ । ਅਰ ਸਤਿਗੁਰ ਕੇ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਚਰਨਾ ਪਰ ਗਿਰ ਪਹਿਆ । ਅਰ ਪਰਮ ਉਪਦੇਸ ਕੋ ਸੁਨ ਕਰ ਆਤਮ ਤਤ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤ ਭਇਆ । ਤਬ ਨਿਮਖ ਭਰ ਸਮਾਧ ਕੋ ਅਸਥਿਤ ਭਇਆ। ਫੇਰ ਜਬ ਨੇਤ੍ਰ ਖੁਲੇ ਤਬ ਪੁਸਤਕ ਕੇ ਨਵੇਂ ਉਠਿ ਗੰਗਾ ਮੋ ਪ੍ਰਵਾਹ ਕਰ ਦੀਆ । ਪਰਮਹੰਸ ਹੋ ਕਰ ਸਤਿਗੁਰ ਕੋ ਨਮਸਕਾਰ ਕਰ ਕੇ ਬਿਚਾਰਨੇ ਲਗਾ । ਸਾਖੀ ਪੂਰੀ ਹੋਈ । ਬੋਲੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ 122 ।

ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ । ਏਕ ਸਮੇ ਮੋਹਰੀ ਜੀ ਮੋਹਨ ਜੀ ਸਾਹਿਬ ਕਾ ਬਿਆਹ ਹੂਆ । ਤਿਸ ਪਰ ਮੋਹਰੀ ਜੀ ਸਾਹਿਬ ਕੇ ਘਰ ਮੋ ਪੁਤ੍ਰ ਹੋਏ । ਪ੍ਰਥਮੇ
41/ਅ ਜੋ ਬੇਟਾ ਭਇਆ ਤਿਨ ਕਾ ਨਾਉ ਅਰਥ ਮਲ ਰਖਾ । ਬਡੇ ਮਹਾਪੁਰਖ ਤਿਆਗੀ/ ਭਏ । ਅਰ ਉਸੀ ਸਮੇ ਮੇ ਇਕ ਜੁਗੀਸਰ ਪੁਰਖ ਸਾਹਿਬ ਕੋ ਰੋਬਰੇ ਆਇਆ । ਤਬ ਉਸ ਨੇ ਅਰਦਾਸ ਕੀਆ ਹਜੂਰ ਮੋ ਕੀ ਮੈ ਪੁਰਾਤਨ ਜੋਗੀ ਹਉ । ਮੁਝ ਕੋ ਅਨੰਦ ਪਦ ਨਹੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਤਾ । ਤਬ ਬਚਨ ਹੋਇਆ ਕੀ ਅਨੰਦ ਪਦ ਗਿਆਨ ਸੋ ਹੋਤਾ ਹੈ । ਤਾ ਤੇ ਜੋ ਅਨੰਦ ਪਦ ਚਾਹਤੇ ਹੋ ਤੋ ਤੁਮ ਇਸੀ ਦੇਹੀ ਕਾ ਤਿਆਗ ਕਰੋ ਤੋ ਤੁਮ ਕੋ ਅਨੰਦ ਪਦ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਵੈਗਾ । ਤਬ ਉਸ ਜੋਗੀ ਨੇ ਸਰੀਰ ਕਾ ਤਿਆਗ ਕਰ ਕੇ ਬਾਬਾ ਮੋਹਰੀ ਕੇ ਘਰ ਮੋ ਜਨਮ ਲਿਆ । ਜਿਸ ਵਖਤ ਸਾਹਿਬ ਨੇ ਸੁਨਾ ਅਰਦਾਸ ਹੋਈ ਕੀ ਮੋਹਰੀ ਕੇ ਘਰ ਲਡਕਾ ਹੂਆ ਹੈ ਉਸੀ ਵਖਤ ਸਾਹਿਬ ਨੇ ਬਲੂ ਕੋ ਆਗਿਆ ਕਰੀ ਕੀ ਬਲੂ ਹਮਾਰੇ ਘਰ ਸਾਧ ਕਾ ਅਉਤਾਰ ਹੂਆ ਹੈ ਤੂ ਸਾਧ ਕੋ ਰੂਈ ਕੇ ਪਹਲ ਸੋ ਕਰ ਕੇ ਹਮਾਰੇ ਪਾਸ ਲੇ ਆਉ । ਤਬ ਬਲੂ ਕਹਿਆ ਕੀ ਸਚੇ ਪਾਤਸਾਹ ਇਸੀ ਵਖਤ ਬਾਲਕ ਪੈਦਾ ਹੂਆ ਕਿਸ ਤਰਾ ਲੇ ਆਵਾ । ਤਬ ਬਚਨ ਹੋਆ ਕੀ ਬਲੂ ਭੈ ਨ ਕਰਉ ਵਹੁ ਤੋ ਸਾਧ ਹੈ ਉਸ ਕੋ ਕੋਈ ਭੈ ਨਹੀ ਲੇ ਆਉ । ਤਬ ਬਲੂ ਲਿਆਏ । ਤਬ ਸਾਹਿਬ ਨੇ ਹਥਿ ਕਰ ਲੀਆ । ਤਬ ਕਹਾ ਬਲੂ ਮੇਰੇ ਘਰ ਸਾਧ ਕਾ ਅਵਤਾਰ ਆਇਆ ਹੈ । ਇਸ ਕੀ ਭੇਟ ਕਿਆ ਚਾਹੀਏ । ਤਬ ਬਲੂ ਕਹਿਆ ਸਤਿਗੁਰ ਜਾਣੀ ਜਾਣ ਹੈ । ਤਬ ਉਸ ਵਖਤ ਮੋ ਅਨੰਦ ਬਾਣੀ ਕਾ ਉਚਾਰ ਹੋਆ । ਜਬ ਸਭ ਅਨੰਦ ਉਚਾਰ ਹੋ ਚੁਕਾ ਤਬ ਬਲੂ ਕੋ ਆਗਿਆ ਹੋਈ ਇਸ ਲੜਕੇ ਕਾ ਨਾਉ ਅਨੰਦ ਪੁਰਖ ਰਖਾ । ਅਰ ਅਨੰਦ ਹੀ ਇਨ ਕੀ ਭੇਟ ਕੀਆ ਹੈ । ਇਹ ਅਨੰਦ ਬਾਣੀ ਮੇਰੀ ਤੂ ਕੋਠੇ ਪਰ ਚਢਿ ਕਰ ਢੋਲ ਲੇ ਕਰ ਤੂ ਪੰਜ ਪਉੜੀਆਂ ਤੂ ਗਾਉ । ਜੋ ਕੋਈ ਸੁਣੇਗਾ
42/ਉ ਉਸ ਸਮੇ ਸੋ ਸਭ ਕ੍ਰਿਤਾਰਥ ਹੋਵੇਗਾ । ਤਬ ਬਲੂ ਕੋਠੇ ਪਰ ਜਾਇ ਕਰ ਪੰਜ ਪਉੜੀ ਪੜੀ । ਉਸ ਵਖਤ ਜੋ ਜੋ ਸੁਨਾ ਸਭਿ ਕ੍ਰਿਤਾਰਥ ਭਇਆ । ਤਬ ਬਲੂ/ਕੋਠੇ ਸੋ ਉਤਰਿ ਕਰ ਹਜੂਰ ਮੋ ਆਇਆ । ਤਬ ਸਤਿਗੁਰ ਨੇ ਬਚਨ ਕੀਆ ਬਲੂ ਅਜ ਮੇਰੇ ਘਰ ਸਾਧ ਨੇ ਅਉਤਾਰ ਲੀਆ ਹੈ ਮੈ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹਓ । ਇਹ ਅਨੰਦ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਕਥਾ ਅਨੰਦ ਜੀ ਦੂਸਰੇ ਬੇਟੇ ਆਗੇ । ਏਕ ਏਟਾ ਅਉਤਾਰ ਜਨਮਆ । ਸਾਤ ਰੋਜ ਕੇ ਬੀਤੇ ਬਾਲਕ ਕੀ ਸਰੀਰ ਛੁਟ ਗਈ । ਤਬ ਮਾਤਾ ਗੜਿਹੋ[1] ਨੇ ਸਾਹਿਬ

1. ਮਾਤਾ ਗੜਿਹੋ ਦੀ ਸ਼ਖਸੀਅਤ ਦੇ ਉੱਭਾਰ ਉੱਤੇ ਇਸ ਵਰਤਾ ਦੇ ਕਰਤਾ ਨੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਬਲ ਦਿੱਤਾ ਹੈ । 'ਮਹਿਮਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼' ਵਿਚ ਇਸ ਦਾ ਨਾਂ ਵੀ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦਾ ।

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਕੇ ਆਗੇ ਰਖ ਦੀਆ ਕੀ ਸਚੇ ਪਾਤਸਾਹ ਅੁਵਰੰ ਕੇ ਲੜਕੇ ਜੀਵਾਲਤਾ ਹੈ ਅਸਾਡੇ ਲੜਕੇ ਜੀਵਾਲ ਦੇਹਿ । ਤਬ ਆਗਿਆ ਹੋਈ ਬਚੀ ਇਸ ਕੋ ਜਾਣ ਦੇਹਿ । ਅੁਰ ਹੋਟਿਗਾ । ਤਬ ਬਾਬਾ ਮੋਹਰੀ ਜੀ ਕੇ ਕਬੀਲੇ ਨੇ ਕਹਾ ਕੀ ਸਚੇ ਪਾਤਸਾਹ ਮੈ ਅੁਰ ਨਹੀ ਚਾਹਤੀ ਇਸੀ ਕੋ ਜੀਵਾਲ ਦੇਹਿ । ਤਬ ਗੁਰੂ ਕੇ ਬਚਨ ਕਰਕੇ ਲੜਕਾ ਜੀਵਿਆ । ਜਬ ਘਰ ਲੈ ਗਈ । ਤਬ ਫਿਰ ਘਰੀ ਏਕ ਪਿਛੇ ਮਰ ਗਇਆ । ਤਬ ਫਿਰ ਹਜੂਰ ਮੋ ਲੇ ਆਈ ਅਰੁ ਰੁਦਨ ਕੀਆ ਸਚੇ ਪਾਤਸਾਹ ਜਗਤ ਕੋ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਮੈਨੂੰ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਤਾ ਇਹ ਹੀ ਬਾਲਕ ਮਿਲੇ । ਤਬ ਸਾਹਿਬ ਨੇ ਹਿਰਦੇ ਪਰ ਚਰਨ ਰਖਾ ਅਰ ਬਚਨ ਕੀਆ ਇਸ ਦਾ ਨਾਉ ਅਰਜਾਣੀ ਰਖੋ ਅਰ ਇਹ ਨਾ ਮਰੇਗਾ । ਤਬ ਮਾਤਾ ਗੜਿਹੋ ਜੀ ਪੁਤ੍ ਕੋ ਲੇ ਕਰ ਘਰ ਗੁਈ ਅਰ ਬਡੀ ਸੀ ਖੁਸੀ ਭਈ । ਇਹ ਤੀਸਰੇ ਬਚੇ ਮੋਹਰੀ ਜੀ ਕੋ ਬਖਸ਼ ਭਈ । 23 ।

ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ । ਏਕ ਸਮੇ ਮਾਤਾ ਗੜਿਹੋ ਦੀ ਭੈਣ ਦਵਲਤ ਵੰਦੇ ਘਰ ਮੋ ਬਿਆਹੀ ਰਹੀ ਸੋ ਮਿਲਨੇ ਕੋ ਆਈ ਥੀ । ਆਇ ਕਰ ਜਬ ਗਲੇ ਮਿਲੀ ਤਬ ਬਹੁਤ ਜਵਾਹਰ ਪਹਰੇ ਥੀ । ਅਰ ਇਸ ਕੋ ਤੋ ਜੇਵਰ ਕੋਈ ਨਾ ਥਾ । ਤਬ ਉਸ ਵਖਤ ਗੜਹੋ ਮਾਤਾ ਨੇ ਆਪਣੇ ਮਨ ਮੋ ਇਹ ਬੀਚਾਰ ਕੀ ਮੈ ਐਸੇ ਪੂਰੇ ਗੁਰੂ ਕੀ ਨੋਹ ਹੋ ਕੇ ਜਿਸ ਕਾ ਦੀਆ ਸਭ ਖਾਤਾ ਹੈ ਅਰ ਮੁਝ ਕੋ ਏਕ ਜੇਵਰ
42/ਅ ਨਹੀਂ । ਇਹ ਮਨ ਮੋ ਜੈਸੇ ਆਈ ਤੈਸੇ/ਗੁਰੂ ਪੂਰਾ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਨੇ ਜਾਨ ਲੀਆ । ਤਬ ਚੋਬਾਰੇ ਜੀ ਸੋ ਉਠ ਕਰ ਅੰਦਰ ਮੋ ਆਨ ਖੜੇ ਹੂਏ । ਇਆ ਬਚਨ ਕੀਆ ਏ ਗੜਹੋ ਤੇਰਾ ਜੀਉ ਮਲੀਨ ਨਜਰ ਆਂਵਦਾ ਹੈ ਸੋ ਤੈਨੂੰ ਸੋਨਾ ਚਾਹੀਏ ਜੇਵਰ ਕੋ । ਸੋ ਇਆ ਜੋ ਸਿਲ ਪਥਰ ਕੀ ਅੰਡਣੇ ਮੋ ਹੈ ਤੋ ਤੇਰਾ ਕਾਰਜ ਇਤਨੇ ਸੋਨੇ ਸੋ ਨਿਕਲੇਗਾ । ਸਾਹਿਬ ਨੇ ਉਸ ਸਿਲ ਕੀ ਤਰਫ ਤਾਕ ਕਰ ਆਸਾ ਸੋ ਛੋਹ ਦੀਆ ਤਬ ਸਿਲ ਸੋਨੇ ਕੀ ਹੋ ਗਈ । ਤਬ ਬਚਨ ਹੂਆ ਕੀ ਇਸ ਕੋ ਲੇਹੁ । ਤਬ ਗੜਹੋ ਮਾਤਾ ਨੇ ਬੀਚਾਰ ਕੀਆ ਕੀ ਜਿਸ ਕੇ ਐਸਾ ਸਮਰਥ ਗੁਰੂ ਹੈ ਸੋ ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਕਾ ਕਉਨ ਕੰਮ ਹੈ । ਅਰ ਮੇਰੇ ਗੁਰੂ ਕੋ ਤੋ ਦਉਲਤ ਕੀ ਤੋ ਪਰਵਾਹ ਨਹੀ । ਮੈ ਕਿਆ ਕਰਉ ਰਹੀ । ਤਬ ਗੜਹੋ ਨੇ ਮਥਾ ਟੇਕਾ ਅਰ ਕਹਾ ਕੀ ਤੇਰਾ ਦਰਸਨ ਮੈਨੂੰ ਰੋਜ ਹੁਆ ਕਰੇ ਮੈਨੂ ਏਹੀ ਬਚਨ ਹੋਵੇ । ਤਬ ਸਾਹਿਬ ਕੀ ਬਡੀ ਖੁਸੀ ਹੋਈ । ਤਿਸ ਦਿਨ ਸੋ ਦੋਇ ਵਖਤ ਦਰਸਨ ਕਰਣੇ ਕਾ ਬਚਨ ਹੁਆ । ਅਰ ਬਾਬਾ ਮੋਹਨ ਜੀ ਕਾ ਬਿਆਹ ਜੋ ਹੁਆ ਤੋ ਮੋਹਨ ਜੀ ਸਾਹਿਬ ਤੇ ਸਦਾ ਸਦਾ ਮਸਤ ਰਹਤੇ । ਤਨ ਪਰ ਬਸਤ੍ ਨਹੀ ਰਖਤੇ ਅਰ ਇਸਤ੍ਰੀ ਪੁਰਖ ਕੁਛ ਸਮਝਤੇ ਹੀ ਨਹੀ । ਸਦਾ ਬ੍ਰਹਮ ਅਵਸਥਾ ਮੋ ਹੀ ਲੀਨ ਰਹਤੇ । ਤਬ ਬਡੀ ਮਾਤਾ ਜੀ[1] ਨੇ ਕਹਾ ਜੀ ਸਤੇ ਪਾਤਸਾਹ ਇਆ ਤੋ ਮੋਹਨ ਜੀ ਜਗਤ ਕਾ ਕੁਛ ਬਿਉਹਾਰ ਜਾਣਤੇ ਨਹੀ । ਇਨ ਕਾ ਬਿਆਹ ਕਾਹੇ ਕੀਆ । ਤਬ ਬਚਨ ਹੂਆ ਕੀ ਮੋਹਨ ਸੋ ਮੇਰੇ ਸੋ ਕੁਛ ਅੰਤਰ ਨਹੀ । ਮੋਹਨ ਕੀ ਬਹੁਟੀ ਕੋ ਇਸਨਾਨ ਕਰਾਇ ਕਰ ਬਸਤ੍ ਪਹਰਾਇ ਕਰ ਮੋਹਨ ਕੇ ਹਜੂਰ ਮੋ ਲੈ ਜਾਉ । ਉਨ ਕੇ ਦਰਸਨ ਸੋ ਪੁਤ੍ ਹੋਵੈਗਾ । ਤਬ ਉਸੀ ਤਰਹ ਮੋਹਨ ਜੀ ਕੇ ਆਗੇ ਲੈ

---

1. ਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਜੀ ਦੀ ਸੁਪਤਨੀ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

43 ੳ

ਕਰ ਖੜੀ ਕੀਆ । ਜਬ ਮਥਾ ਟੇਕਿਆ ਤਬ ਮਥਾ ਟਕਾਇ ਕਰ ਲੈ ਆਏ । ਜਬ ਦਸ ਮਹੀਨੇ ਦੀ ਬੀਤੇ ਬਾਲਕ ਹੁਆ ਉਸੀ ਵਖਤ ਮਾਤਾ ਕਾ ਸਰੀਰ ਛੁਟ ਗਇਆ । ਵਤ ਸਾਹਿਬ ਕੇ ਅਰਦਾਸ ਹੋਈ ਸਚੇ ਪਾਤਸਾਹ ਮੋਹਨ ਜੀ ਕੇ ਬੇਟਾ ਭਇਆ ਸੋ ਲਡਕੇ ਕੀ ਮਾਤਾ ਕੀ ਸਰੀਰ ਛੁਟ ਗਇਆ । ਤਬ ਬਚਨ ਹੋਇਆ ਗੜਹੋ ਕੇ ਹਵਾਲੇ ਕਰੋ । ਗੜੁਹੋ ਇਸ ਕੀ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲ ਕਰੇਗੀ। ਅਰ ਲਡਕੇ ਕਾ ਨਾਮ ਸੰਸਰਾਮ ਰਖਾ । ਮਾਤਾ ਗੜੁਹੋ ਜੀ ਪਾਲਨ ਕਰੇ । ਜਬ ਦੋਇ ਬਰੰਸ ਕੇ ਭਏ ਤਬ ਏਕ ਰਾਤ ਬਰਖਾ ਭਈ ।-ਤਬ ਬਰਖਾ ਇਨ ਕੇ ਉਪਰ ਪੜੀ ਤਬ ਏਹ ਰੋਵਣ ਲਗੇ । ਤਬ ਸਾਹਿਬ ਸੁਣਾ ਬਲੂ ਸੋ ਪੂਛਾ ਕੀ ਕਉਨ ਰੋਵਤਾ ਹੈ । ਤਬ ਬਲੂ ਕਹਿਆ ਏਹ ਸੰਸਰਾਮ ਰੋਵਤੇ ਹੈ ਜਿਨ ਕੀ ਮਾੜਾ ਜਨਮ ਤੇ ਮਰ ਗਈ । ਅਰ ਏ ਪਿਤਾ ਕੁਛ ਜਗਤ ਕੋ ਜਾਨਤੇ ਹੀ ਨਹੀ । ਤਬ ਬਚਨ ਹੋਇਆ ਕੀ ਇਸ ਕੀ ਮਾਤਾ ਕੀ ਨਿਸਾਨੀ ਸਰੀਰ ਕੀ ਕੁਛ ਹੋਵੈ ਤੋ ਹਮ ਇਸ ਕੀ ਮਾਤਾ ਕੋ ਇਸੀ ਵਖਤ ਪੈਦਾ ਕਰਦੇ । ਇਸੇ ਤੁ ਹੈ ਨਹੀ । ਅਬ ਲਿਆਵੋ ਹਮ ਹੀ ਇਸ ਕਾ ਪਾਲਣ ਕਰੇਗੇ । ਤਬ ਸੰਸਰਾਮ ਕੋ ਸਤਿਗੁਰ ਆਪਣੇ ਪਾਸ ਰਖਤੇ । ਅਰ ਸਾਹਿਬੋ ਕੇ ਸਾਥ ਰਹਤੇ ਅਰ ਥਾਲ ਮੋ ਸਬੇ ਖਾਤੇ ਪ੍ਰਸਾਦਿ । ਏਕ ਦਿਨ ਮੋਹਰੀ ਜੀ ਕੇ ਮੁਖ ਤੇ ਨਿਕਸਿਆ ਕਿ ਹਮ ਨੇ ਲਾਖ ਰੁਪੈਆ ਨਜਰ ਨਹੀ ਦੇਖਿਆ । ਤਬ ਕੋਈ ਸਿਖ ਸੁਨਤਾ ਥਾ ਸੋ ਸਾਹਿਬੋ ਕੇ ਪਾਸ ਆਇ ਕਰ ਕਹਾ । ਸਤਿਗੁਰ ਜੀ ਨੇ ਮੋਹਰੀ ਜੀ ਕੋ ਬੁਲਾਇ ਕਰਾ ਪੂਛਾ ਕੀ ਤੁਮ ਕੋ ਲਾਖ ਟਕਾ ਕੀ ਸੁਰਤ ਭਈ ਹੈ । ਲੇਤੇ ਹਉ । ਤਬ ਮੋਹਰੀ ਜੀ ਨੇ ਕਹਾ ਕੀ ਲੇਵੈਗਾ ਤੋ ਸਹੀ । ਤਬ ਸਿਖੋ ਕੋ ਬਚਣ ਭਇਆ ਕੀ ਲਾਖ ਟਕਾ ਲਿਆਇ ਕਰ ਮੋਹਰੀ ਕੇ ਆਗੋ ਰਖੋ । ਤਬ ਸਿਖ ਲੇ ਆਏ । ਸਾਹਿਬੋ ਨੇ ਹੁਕਮ ਕੀਆ ਕੀ ਆਪਣੇ ਹਾਥ ਸੋ ਲੇ ਕਰ ਰਖੰਤੇ ਜਾਉ । ਤਬ ਮੋਹਰੀ ਜੀ ਰਖਣੇ ਲਗੇ । ਜਬ ਪਾਚ ਸਾਤ ਬੇਰ ਬੁਕ ਲੇ ਕਰ ਰਖਨੋ ਲਗੇ ਤਬ ਹਾਥ ਕਾਲਾ ਹੋਇ ਗਇਆ । ਤਬ ਬਚਨ ਹੋਇਆ ਕੀ ਮੋਹਰੀ ਹਾਥ ਤੇ ਦੇਖੋ ਕਾਲਾ ਹੋਇ ਗਇਆ ਹੈ । ਜਿਸ ਕੇ ਛੁਹੇ ਸੋ ਹਾਥ ਕਾਲਾ ਭਇਆ ਤਿਸ ਨੇ ਅਦਰ ਰਖੋਗੇ ਤੋ ਅੰਦਰ ਕਾਲਾ ਹੋਵੇਗਾ । ਤਾ ਤੇ ਇਸ ਕੀ ਜਲੇਬੀ ਕਰਵਾਇ ਕਰ ਸਿਖਾ ਕੋ ਖਿਲਾਇ ਦੇਹੁ । ਤਬ ਮੋਹਰੀ ਜੀ ਨੇ ਜਲੇਬੀ ਕਰ ਕੇ ਸਿਖਨ ਕੋ ਖਿਲਾਇ ਦੀਆ । ਤਬ ਸੋ ਮੋਹਰੀ ਨੇ ਮਾਇਆ ਕੀ ਤਰਫ ਬੇਰ ਨਹੀ ਤਾਕਾ । ਸਦਾ ਨਿਰਲੇਪ ਰਹਤੇ । ਸਾਖੀ ਪੂਰਨ ਹੋਈ । ਬੋਲੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ । 24 ।

43 ਅ

ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ । ਏਕ ਸਮੇ ਸਭ ਸਿਧ ਸਾਹਿਬੋ ਕੋ ਦਰਸਨ ਕੋ ਆਏ । ਬਾਉਲੀ ਕੇ ਉਪਰ ਉਤਰੇ । ਤਬ ਸਾਹਿਬ ਲੰਗਰ ਮੋ ਗਏ । ਤਬ ਸਿਖੋ ਨੇ ਆਨ ਕਰ ਕਹਾ, ਕੀ ਏ ਸਿਧੋ ਸਾਹਿਬ ਕੀ ਆਗਆ ਹੈ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਕੋ ਲੰਗਰ ਮੋ ਚਲੀਏ । ਤਬ ਸਭ ਸਿਧ ਲੰਗਰ ਮੋ ਗਏ । ਐਸੀ ਚਿਪੀਆ[1] ਲੇ ਕਰ ਅਗੇ

---

1. ਚਿਪੀਆ = ਨਾਰੀਅਲ ਦੇ ਛਿਲਕੇ ਦਾ ਭਾਂਡਾ, ਜੋ ਭਿੱਖ ਮੰਗਣ ਲਈ ਰੱਖਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ।

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਦਖੀ ਕੀ ਸਾਰੇ ਸੰਸਾਰ ਕੀ ਵਸਤੂ ਰਖੀਏਂ ਤੋ ਅਮਾਵੈ ਨਹੀ। ਅਰ ਮਨ ਮੈ ਪਰਤਿਗਿਆ ਕੀਆ ਕੀ ਵਹੀ ਬਾਬਾ ਨਾਨਕ ਹੈ ਤੋ ਹਮਾਰੀ ਚਿਪੀ ਭਰ ਦੇਵੈਗਾ। ਤਬ ਸਤਿਗੁਰ ਨੇ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਬਰਤਾਵਨਾ ਵਾਲੇ ਕੋ ਅਪਣੇ ਹਾਥ ਸੋ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਦੀਆ। ਅਰ ਕਹਾ ਕੀ ਪਹਲੇ ਸਿਧੋ ਹੀ ਕੋ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਪਰੰਸਤੁ। ਤਬ ਸਭ ਕੀ ਚਿਪੀ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਸੋ ਭਰ ਗਈ। ਤਬ ਸਿਧੋ ਕੋ ਨਿਸਚਾ ਆਈ ਕੀ ਵਹੀ ਪੁਰਖ ਤੋ ਹੈ। ਤਬ ਸਭ ਸਿਧੋ ਨੇ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਪਾਇ ਕਰ ਨਾਦ ਬਜਾਇਆ। ਜਬ ਸਾਹਿਬ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਪਾਇ ਕੇ ਸਿੰਘਾਸਨ ਪਰ ਜਾਇ ਬੈਠੇ। ਤਬ ਸਭਿ ਸਿਧ ਸਾਹਿਬ ਕੇ ਪਾਸ ਗਏ ਅਰ ਚਰਚਾ ਚਲਾਈ ਕੀ ਤੁਮਾਰਾ ਪੰਥ ਤੋ ਸਭ ਗਿਰਹੀ ਹੈ। ਇਨ ਮੈ ਤੋ ਜੋਗੀਸਰ ਕੋਈ ਨਹੀ ਨਜਰ
44/ੳ ਆਵਤਾ। ਨ ਕੋਈ ਜਤੀ ਹੈ। ਇਨ ਕੀ ਮੁਕਤਿ ਕੈਸੇ ਹੋਵੇਗੀ। ਤਬ ਬਚਨ ਹੂਆ ਜਨਤ ਮੁਕਤ ਤੋ ਗੁਰ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਸੋ ਹੋਤੀ ਹੈ ਅਰ ਗਿਆਨ ਸੋ ਹੋਤੀ ਹੈ। ਮੁੰਦਾ[1] ਖਿੰਥਾ[2] ਤੇ ਆਦਿ ਲੇ ਕਰ ਸਰੂਪ ਸੋ ਜੋਗੀ ਨਹੀ ਕਹੀਤਾ। ਜੋਗ ਹੈ ਜੋ ਸਹਸ ਪਦ ਮੈ ਹੈ। ਤਬ ਸਿਧੋ ਕਹਾ ਕੀ ਵਹ ਜੋਗ ਆਨ ਜੋਗ ਤੁਮਹਾ ਹੈ ਸੋ ਹਮ ਕੋ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰ ਸੁਨਾਵੋ। ਤਬ ਬੋਲਣਾ ਹੋਆ ਸਿਧੋ ਕੋ ਪ੍ਰਥਾਇ ਰਾਮਕਲੀ ਮਹਲਾ 3 ਅਸਟਪਦੀਆ। ਸਰ ਮੈ ਦੀਆ ਮੁਦ੍ਰਾ ਕੰਨੀ ਪਾਇ ਜੋਗੀ ਖਿੰਥਾ...
44/ਅ ।ਜਬ ਇਹ ਸਬਦ ਸਤਿਗੁਰ ਨੇ ਪੜਾ ਤਬ ਸਭ ਸਿਧ ਗਦ ਗਦ ਹੋਇ ਗਏ। ਸਤਿਗੁਰ ਕੋ ਨਮਸਕਾਰ ਕਰ ਕੇ ਸਭ ਸਿਧ ਰਮਤੇ ਭਏ। ਸਾਖੀ ਪੂਰਨ ਹੋਈ। ਬੋਲੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ। 25।

ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ ਦਿਨ ਸਾਹਿਬ ਇਸਨਾਨ ਕਰ ਕੇ ਚਉਕੀ ਪਰ ਬੈਠੇ ਸਮਾਧ ਅਸਥਿਤ ਥੇ। ਇਕ ਪਾਇਆ ਚਉਕੀ ਕਾ ਨੀਚੀ ਜਾਗਹਿ ਮੈ ਥਾ। ਤਬ ਬੀਬੀ ਭਾਨੀ ਨੇ ਅਪਨੀ ਹਥਾਲੀ ਚਉਕੀ ਕੇ ਨੀਚੇ ਪਾਵੈ ਕੇ ਤਲੈ ਦੀਆ। ਤਬ ਸਾਹਿਬ ਕਾ ਧਿਆਨ ਖੁਲਾ। ਸਾਹਿਬ ਨੇ ਕਹਾ ਕੀ ਇਹ ਕਿਆ ਹੋਇਆ ਭਾਨੀ। ਤਬ ਬੀਬੀ ਭਾਨੀ ਨੇ ਕਹਾ ਕੀ ਸਚੇ ਪਾਤਸਾਹ ਸਾਹਿਬ ਧਿਆਨ ਕਰਤੇ ਥੇ। ਏਕ ਚਉਕੀ ਕਾ ਪਾਇਆ ਨੀਚੇ ਥਾ। ਤਬ ਮੈ ਕਹਾ ਕੀ ਪਾਇਆ ਨੀਚੈ ਹੈ ਸਤਿਗੁਰ ਕਾ ਧਿਆਨ ਮਤ ਹਿਲੈ। ਪਾਵਾ ਨੀਚੈ ਖਿਸੇ ਤਾ ਗੁਰ ਕੀ ਚਉਕੀ ਹਿਲ ਨ ਜਾਇ। ਤਬ ਮੈ ਹਥਾਲੀ ਜਮੀਨ ਕੀ ਜਗਾਹ ਦੀਆ। ਤਬ ਸਾਹਿਬ ਬਹੁਤ
45/ੳ ਪ੍ਰਸੰਨ ਭਏ ਅਰ ਬੀਬੀ ਜੀ ਕੋ ਹਰਿ/ਭਗਤ ਦਾਨ ਹੂਆ। ਅਰ ਬੀਬੀ ਜੀ ਕੇ ਤੀਨ ਬੇਟੇ। ਪੀਰਥੀ ਚੰਦ[1] ਜੀ ਸਾਹਿਬ ਕੇ ਹਜੂਰ ਮੈ ਜੋ ਕੁਛ ਕਹਾ ਬਾਤਤਾ ਮੈ ਹੋਤੀ ਪੀਰਥੀ ਚੰਦ ਸੁਨ ਕਰ ਸਭ ਲਿਖ ਲੇਤੇ ਸਾਹਿਬ ਕੀ ਖੁਸੀ ਥੀ। ਅਰ ਦੂਸ ਮਹਾਦੇਵ[2] ਜੀ ਥੇ ਅਤੀਤ ਕੀ ਤਰਹ ਰਹਤੇ ਥੇ। ਛੋਟੇ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਜੀ। ਤਬ

---

1. ਕੰਨ ਵਿਚ ਪਾਉਣ ਵਾਲਾ ਕੁੰਡਲ
2. ਕੰਥਾ, ਗੋਦੜੀ
1. ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਦੇ ਵੱਡੇ ਸਪੁੱਤਰ (ਜਨਮ 1600 ਈ.)
2. ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਦੇ ਦੂਜੇ ਸਪੁੱਤਰ (ਜਨਮ 1603 ਈ.)

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਏਕ ਸਮੇ ਦੋਪਹਰ ਕੇ ਵਖਤ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਜੀ, ਚਾਰ ਬਰਸ ਕੀ ਆਰਬਲਾ ਥੀ, ਤਬ ਚੌਬਾਰੇ ਜੀ ਮੈਂ ਜਾਇ ਵੜੇ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੋ ਸੈਨ ਮੈਂ ਥੇ। ਤਬ ਅਰਜਨ ਜੀ ਨੇ ਪਲਘ ਕੀ ਪਾਟੀ ਪਕੜ ਕਰ ਹਿਲਾਇਆ। ਤਬ ਸਾਹਿਬ ਨੇ ਦੇਖਾ। ਦੇਖ ਕਰ ਬਾਹ ਸੋ ਪਕੜ ਕੇ ਅਪਨੀ ਛਾਤੀ ਪਰ ਧਰ ਲੀਆ। ਅਰ ਉਪਰ ਸੋ ਥਾਪੀ ਦੀਆ ਅਰ ਮੁੰਹ ਸੋ ਬਚਨ ਹੂਆ, ਵਾਹਿ ਭਾਇ ਬਾਣੀ ਕਾ ਥੈਲਾ ਹੈ ਬਾਣੀ ਕਾ ਬੋਹਥ ਹੈ। ਇਹ ਬਚਨ ਹੂਆ ਥਾ। ਬਖਸ ਹੋਤੀ ਥੀ। ਤਬ ਤਕ ਬੀਬੀ ਭਾਨੀ ਜੀ ਜਾਇ ਪਹੁੰਚੀ। ਦੇਖਣ ਲਗੀ ਕੀ ਦਾਵਖਤ ਮੇਰਾ ਲੜਕਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕੁਛ ਕੋਪ ਨਹ ਹੋਵੈ। ਜੋ ਬੀਬੀ ਜੀ ਆਗੇ ਜਾਇ ਕਰ ਦੇਖੇ ਤੋ ਸਾਹਿਬ ਕੀ ਛਾਤੀ ਪਰ ਬੈਠੇ ਹੈ ਅਰ ਸਾਹਿਬ ਥਾਪੀ ਦੇਤੇ ਹੈ ਅਰ ਮੁਹ ਸੋ ਬਖਸ ਹੋਤੀ। ਤਬ ਬੀਬੀ ਜੀ ਦੇਖ ਕਰ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਈ। ਤਬ ਬੀਬੀ ਜੀ ਨੇ ਪਿਰਥੀ ਚੰਦ ਕੋ ਭੇਜਾ ਕੀ ਤੂ ਭੀ ਜਾਹਿ ਸਾਹਿਬ ਬਖਸ ਕੇ ਘਰ ਬੋਲਤੇ ਹੈ[1]। ਤਬ ਪਿਰਥੀ ਚੰਦ ਜੀ ਭੀ ਗਏ। ਤਬ ਬਚਨ ਹੋਇਆ ਕੀ ਰੰਗਨ ਚਢੀ ਥੀ ਤੂ ਭੀ ਨਿਹਾਲ ਹੋਇਆ। ਤਬ ਇਹ ਬਚਨ ਹੋਇ ਚੁਕਾ ਤਬ ਸਭਿ ਬਾਹਰ ਆਏ। ਸਾਖੀ ਪੂਰੀ ਹੋਈ। ਬੋਲੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ। 25।

ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ। ਜਬ ਸੰਗਤ ਸਾਹਿਬ ਕੇ ਆਵਤੀ ਤਬ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮ ਦਾਸ ਜੀ, ਤਬ ਜੇਠਾ ਜੀ ਨਾਉ ਥਾ, ਅਗੇ ਸੰਗਤ ਕੋ ਲੇਨੇ ਕਉ ਜਾਵੇ। ਸੰਗਤ ਸਾਰੀ ਲਿਆਵਤੇ। ਪਖਾ ਕਰਤੇ।/ਪਾਣੀ ਪਿਆਵਤੇ ਤੇ ਅਰ ਜੋ ਕੋਈ ਸਿਖ ਮਾਦਾ ਹੋਤਾ ਤੋ ਚਾਪੀ ਕਰਤੇ। ਇਸ ਭਾਂਤ ਸਿਓ ਕੀ ਟਹਲ ਹਰ ਵਖਤ ਕਰਤੇ ਥੇ। ਤਬ ਸਾਹਿਬ ਪੁਛਤੇ ਭਾਈ ਬਲੂ ਜੇਠਾ ਜੀ ਕਹਾ ਕੀ। ਤਬ ਬਲੂ ਕਹਤੇ ਸਚੇ ਪਾਤਸਾਹ ਜੇਠਾ ਸਿਖਾ ਕਉ ਪਾਣੀ ਪਿਆਵਤੇ ਹੈ, ਪਖਾ ਕਰਤੇ, ਚਾਪੀ ਕਰਤੇ ਹੈ, ਸਿਖਾ ਕੀ ਟਹਲ ਪ੍ਰੇਮ ਸੋ ਕਰਤੇ ਹੈ। ਤਬ ਬਚਨ ਹੋਆ ਸਾਹਿਬ ਕਾ ਜੇਠਾ ਕੋ ਜਗਤ ਸਾਰਾ ਪਖਾ ਕਰੇਗਾ। ਅਰ ਜਗਤ ਪਾਣੀ ਪਖਾ ਕਰੇਗਾ ਚਰਨ ਦਬੇਗਾ। ਜੇਠਾ ਕੀ ਔਲਾਦ ਕੋ ਜਗਤ ਪੂਜੈਗਾ, ਮੰਨੈਗਾ। ਐਸੀ ਖੁਸੀ ਹੋਤੀ ਸਾਹਿਬ ਕੀ। 26।

45/ਅ

ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ। ਭਾਈ ਪਾਰੋ ਜੁਲਕਾ ਡਲੇ ਕਾ ਰਹਨੇ ਵਾਲਾ ਸਾਹਿਬ ਕੇ ਬਡੇ ਪਿਆਰੇ ਸਿਖ ਥੇ। ਅਰ ਸਰਬ ਕਲਾ ਸੋ ਪੂਰਨ ਥੇ ਅਰ ਸਤਿਗੁਰ ਕੀ ਬਡੀ ਖੁਸੀ ਥੀ। ਅਰ ਮੁਖ ਸੋ ਸਾਹਿਬ ਪੁਕਾਰਤੇ। ਤਬ ਪਾਰੋ ਪਰਮਹੰਸ ਕਰ ਪੁਕਾਰਤੇ। ਸੋ ਪਾਰੋ ਹਮੇਸਾ ਹਜੂਰ ਮੈਂ ਰਹਤੇ ਅਰ ਕਿਰਤ ਭੀ ਕਰਤੇ ਸਰਾਵੀ ਕੀ। ਧਰਮ ਕੀ ਕਿਰਤ ਕਰ ਕੇ ਸਮੈ ਬਿਤਾਵਤੇ। ਅਰ ਜਬ ਹਜੂਰ ਮੈਂ ਆਵਤੇ ਜਬ ਘੋੜੀ ਪਰ ਚਢਤੇ। ਤਬ ਘੋੜੀ ਸਦਾ ਜਮੀਨ ਸੇ ਉਪਰ ਜਾਤੀ ਹੈ। ਤਬ ਸੂਬੇ ਨੇ ਏਹ ਚਲਿਤ੍ਰ ਹਾਥੀ ਪਰ ਸੋ ਦੇਖ ਕਰ ਅਪਨੇ ਲੋਗੋ ਸੋ ਕਹਾ

---

1. ਇਹ ਕਥਾ 'ਮਹਿਮਾ ਪ੍ਰਕਾਸ' ਵਿਚ ਨਹੀਂ। ਇਸ ਤੋਂ ਪਤਾ ਲਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਰਚਨਾ ਦੀ ਰਚਨਾ ਸਮੇਂ ਮੰਟਿਆਂ ਤੇ ਸਿੱਖਾਂ ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਭੱਲੇ ਵੰਸ ਦੇ ਸਿੱਖਾਂ ਦਾ ਅੰਤਰ ਵਿਰੋਧ ਲੱਗ ਭੱਜ ਖਤਮ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਸਾਖੀ 'ਗੋਸਟਿ ਗੁਰੂ ਮਿਹਰਵਾਨ' ਵਿਚ ਵੀ ਨਹੀਂ।

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

46/ੳ

ਕੀ ਏਹ ਅਸਵਾਰ ਜਾਤਾ ਹੈ ਇਸ ਕੋ ਅਟਕਾਵੋ । ਮੈ ਕੁਛ ਪੂਛਾ ਚਾਹਤਾ ਹਉ । ਤਬ ਸਵਾਰੋ ਨੇ ਖੜਾ ਕੀਆ । ਤਬ ਸੂਬਾ ਜਾਇ ਕਰ ਨਜੀਕ ਗਇਆ । ਤਬ ਭਾਈ ਪਾਰੋ ਕੋ ਪੂਛਾ ਕੀ ਤੁਮ ਕਹਾ ਚਲੇ ਹੋ, ਤੁਮ ਕਉਨ ਹੋ । ਤਬ ਪਾਰੋ ਨੇ ਕਹਾ ਕੀ ਮੈ ਆਪਣੇ ਗੁਰੂ ਕੇ ਦਰਸਨ ਕਉ ਚਲ ਹਉ ਅਰ ਮੇਰਾ ਨਾਮ ਪਾਰੋ ਹੈ । ਤਬ ਸੂਬੇ ਨੇ ਪੂਛਾ ਕੀ ਤੇਰਾ ਗੁਰੂ ਕਹਾ ਹੈ । ਤਬ ਪਾਰੋ ਨੇ ਕਹਾ ਕੀ ਮੇਰਾ ਗੁਰੂ ਤੀਨ ਕੋਸ ਪਰ ਹੈ । ਤਬ ਭਾਈ ਪਾਰੋ ਅਰ ਸੂਬਾ ਦੋਨੋ ਦਰਸਨ ਕੋ ਆਵੇ ਗੋਇੰਦਵਾਲ ਮੋ । ਤਬ ਸਾਹਿਬ ਕੇ ਦਰਸਨ ਕਉ ਦੋਨੋ ਗਏ । ਤਬ ਸਾਹਿਬ ਦੇਖਤੇ ਹੀ ਬਚਨ ਕੀਆ ਪਾਰੋ ਇਹ ਤੋ ਖੂਬੁ ਜੋਹੁ ਕਉ ਲੇ ਆਏ ਹੋ । ਇਸ ਕਾ ਪੂਰਬਲਾ ਜਨਮ ਕਾ ਬਡਾ ਭਗਤ ਹੈ । ਓਸ ਸੂਬੇ ਪਰ ਬਡੀ ਮੇਹਰ ਹੂਈ । ਤਬ ਉਹ ਸੂਬਾ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲ ਕੇ ਆਪਣੇ ਬੇਟੇ ਸਭ ਦੁਨੀਆ ਦਉਲਤ ਸਭ ਆਪਣੇ ਬੇਟੇ ਕਉ ਦੇ ਕਰ ਆਪ ਪਾਰੋ ਜੀ ਕੇ ਸਾਥ ਰਹੰਨੇ ਲਗ ਪੀਆ । ਤੇ ਵਾ ਪਾਰੋ ਜੀ ਕਾ ਸਿਖ ਭਇਆ । ਏਕ ਦਿਨ ਲਾਲੂ ਬੁਧਵਾਨ ਖਤ੍ਰੀ ਭਲੇ ਕਾ ਉਸ ਨੇ ਭਾਈ ਪਾਰੋ ਸੋ ਕਹਾ ਕੀ ਮੈਨੂੰ ਭੀ ਅਜ ਗੁਰੂ ਕੇ ਦਰਸਨ ਕਉ ਲੇ ਚਲੇਉ । ਤਬ ਭਾਈ ਪਾਰੋ ਨੇ ਲਾਲੂ ਬੁਧਵਾਨ ਕੋ ਸਾਹਿਬ ਕੇ ਪਾਸ ਲੇ ਗਏ ।ਤਬ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਦੂਰ ਸੇ ਦੇਖਾ ਕੀ ਲਾਲੂ ਆਏ ਹੈ । ਤਬ ਨਜੀਕ ਚਲੇ ਆਏ । ਤਬ ਸਾਹਿਬੋ ਨੇ ਬਚਨ ਕੀਆ ਕੀ ਲਾਲੂ ਕਉ ਤੋ ਭਲੈ ਵਖਤ ਲੇ ਆਏ । ਰੰਗਨ ਚਢੀ ਥੀ । ਲਾਲੂ ਰੰਗੇ ਗਏ । ਤਬ ਲਾਲੂ ਕੋਉ ਬਡੀ ਖੁਸੀ ਹੋਈ । ਅਰ ਬਚਨ ਹੋਇਆ, ਲਾਲੂ ਗੁਪਤੋਂ ਕਾ ਗੁਰੂ । ਇਹ ਬਕਸ ਹੂਆ । ਲਾਲੂ ਘਰ ਆਏ । ਸਾਖੀ ਪੂਰਨ ਹੋਈ । ਬੋਲੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ । 27 ।

46/ਅ

ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ । ਸਰਬਤ ਸੰਗਤ ਕੋ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਆਗਿਆ ਹੋਈ । ਮੇਰੇ ਸਿਖ ਹੋਵੈ ਉਸ ਕੋ ਇਹ ਰਹਤ ਚਾਹੀਏ । ਜਬ ਪਹਰ ਰਾਤ ਰਹੈ ਤਬ ਅਸਨਾਨ ਕਰੇ । ਫਿਰ ਅਸਨਾਨ ਕਰ ਕੇ ਮਨ ਬਚਨ ਕਰ ਕੇ ਜਪ ਪਢੇ । ਜਪ ਪਢ ਕੇ ਏਕਾਗਰ ਹੋ ਕਰ ਭਜਨ ਕਰੈ । ਜਬ ਦਿਨ ਚਢੇ ਤਬ ਗੁਰੂ ਕੀ ਬਾਣੀ ਕਾ ਪਾਠ ਕਰੇ । ਚਲਤੇ ਬੈਠਤੇ ਸੋਵਤੇ ਸਤਿਗੁਰ ਕੇ ਚਰਨੋ ਕਾ ਧਿਆਨ ਧਰੇ ਅਰ ਬਿਨ ਖੁਦਿਆ ਲਗੇ ਨਾ ਖਾਏ । ਭਰੇ ਪਤ ਭਰਨਾ ਨਹੀ । ਨਿਦ੍ਰਾ ਆਵੈ ਤਬ ਸੋਵੈ । ਬਹੁਤ ਗਾਫਲ ਨਾ ਹੋਵੈ । ਸੋਵਣਾ ਗਾਫਿਲੀ ਹੈ । ਅਰ ਪਰ ਇਸਤ੍ਰੀ ਕਾ ਦਰਸਨ ਨਾ ਕਰੇ । ਜੋ ਪਰਮੇਸਰ ਕੀ ਭਗਤਣੀ ਭੀ ਹੋਵੈ ਤਬ ਭੀ ਉਨ ਕੇ ਦਰਸਨ ਸੋ ਇਸ ਕਾ ਨਫਾ ਨਹੀ ਹੈ । ਅਰ ਗੁਰੂ ਕਾ ਬਚਨ ਹੂਆ ਜੋ ਬੰਦਾ ਸੋ ਮਨ ਭਿਗਦਾ ਨਹੀ ਅਰ ਸੰਤ ਸਾਧਾ ਕੇ ਬਚਨਾ ਸੋ ਮਨ ਉਗਮਦਾ ਹੈ । ਬੇਦ ਜੋ ਹਨ ਸੋ ਬ੍ਰਹਮਾ ਕਾ ਬਚਨ ਹੈ । ਤੀਨ ਗੁਨਾ ਮੋ ਹੈਨ । ਅਰ ਸੰਤਾ ਕੇ ਜੋ ਬਾਕ ਹੈਨ ਸੋ ਉਹ ਗੁਣਾ/ਸੇ ਪਰੇ ਚਉਥੇ ਪਦਾ ਕੇ ਬਾਕ ਹੈਨ । ਅਰ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਕੇ ਹੋਏ ਹੈਨ । ਇਸ ਕਰ ਮਨ ਭਿਗਦਾ ਹੈ । ਸਾਖੀ ਪੂਰੀ ਹੋਈ । 28।

ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ । ਏਕ ਜਿਨ ਸਤਿਗੁਰ ਨੇ ਬੀਬੀ ਭਾਨੀ ਕੋ ਬੁਲਾਇ

---

1. ਤੁਰੀਆ ਅਵਸਥਾ—ਮਾਇਆ ਦੇ ਤਿੰਨ ਥਾਵਾਂ ਜਾਗ੍ਰਤ ਸ੍ਵਪਨ, ਸੁਖੁਪਤ ਤੋਂ ਪਰੇ ਬ੍ਰਹਮ ਸ਼ਬਦਾਨ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਕਰ ਕਹਾ ਬੀਬੀ ਜੇਠੇ ਕਾ ਸਰੀਰ ਛੂਟ ਜਾਏ ਤਬ ਕਿਆ ਕਰੀਏ । ਤਬ ਬੀਬੀ ਜੀ ਨੇ ਨਥ ਉਤਾਰ ਕਰ ਆਗੇ ਰਖੀ ਅਰ ਹਾਥ ਜੋੜ ਕਰ ਕਹਾ ਕੀ ਜੋ ਬਚਨ ਭਏ ਸੋ ਤੋ ਹੋਇ ਚੁਕਾ ਹੈ । ਅਬ ਏਤੀ ਦਇਆ ਹੋਇ ਜੋ ਮੈਨੂੰ ਬਚਨ ਹੋਇ ਜੋ ਸਤ ਦਿਨ ਆਗੇ ਮੇਰਾ ਚਲਾਨਾ ਹੋਵੈ । ਤਬ ਬਚਨ ਬੀਬੀ ਜੀ ਕੋ ਭਇਆ ਕੀ ਤੁਮਾਰਾ ਚਲਾਨਾ ਅਜ ਸੇ ਸਤਵੇ ਦਿਨ ਹੋਵੇਗਾ । ਤਬ ਬਚਨ ਹੋਇਆ ਕੀ ਜੇਠਾ ਜੀ ਕੋ ਬੁਲਾਵੋ । ਤਬ ਜੇਠਾ ਜੀ ਆਏ ਅਰ ਸਭ ਸਿਖੋ ਕੋ ਆਗਿਆ ਹੋਈ ਕੀ ਸਰਬਤ ਸੰਗਤ ਕੋ ਬੁਲਾਵੋ । ਤਬ ਸਭ ਸਿਖ ਆਏ । ਜੌਤਿਪੁਰ[1] ਕੀ ਸੰਗਤ ਆਗਰੇ ਕੀ[2] ਸੰਗਤ ਅਉਰ ਸਰਬਤ ਜਗਾਹ ਕੀ ਸੰਗਤ ਸਤ ਬਰਸ ਰੋਜ ਕੇ ਆਗੇ ਈਹਾ ਆਈ ਥੀ ਸੋ ਸਭ ਆਨ ਦਰਸਨ ਮੋ ਲਗੇ । ਤਬ ਜੇਠਾ ਜੀ ਕੋ ਬਚਨ ਹੂਆ ਜੇਠਾ ਤੇਰੀ ਆਰਬਲਾ ਆਜ ਪੂਰਨ ਹੋਇ ਚੁਕੀ ਹੈ । ਮੈ ਅਪਣੀ ਆਰਬਲਾ ਛੇ ਬਰਸ ਅਰ ਛੇ ਮਹੀਨੇ ਬਾਕੀ ਹੈ ਸੋ ਤੈਨੂੰ ਦਿਤੀ ਹੈ । ਆਗੇ ਤੇਰਾ ਨਾਉ ਜੇਠਾ ਥਾ ਅਬ ਤੇਰਾ ਨਾਉ ਰਾਮਦਾਸ ਹੋਇਆ । ਤਬ ਉਸੀ ਵਖਤ ਸਭ ਬਸਤ੍ਰ ਨਏ ਇਸਨਾਨ ਕਰਵਾਇ ਕੇ ਪਹਰਾਏ । ਮਸਤਕ ਪਰ ਕੇਸਰ ਕਾ ਤਿਲਕ ਆਪਣੇ ਹਾਥ ਥੋ ਕੀਆ ਅਰ ਨਰੀਏਲ ਪਲੇ ਪਾਇਆ । ਅਰ ਗੁਰਆਈ ਕਾ ਬਕਸ ਹੂਆ । ਸਰਬਤ ਸੰਗਤ ਕੋ ਹੁਕਮ ਹੋਇਆ ਕੀ ਜੋ ਕੋਈ ਮੇਰਾ ਸਿਖ ਹੋਵੇਗਾ ਸੋ ਮੇਰੇ ਮੋ ਅਰ ਰਾਮਦਾਸ ਮੋ ਭੇਦ ਨਾ ਜਾਣੇਗਾ । ਤਬ ਸਰਬਤ ਸੰਗਤ ਨੇ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਕੇ ਆਗੇ ਮਥਾ ਟੇਕਿਆ । ਤਬ ਬੀਬੀ ਜੀ ਨੇ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਸਚੇ ਪਾਤਸਾਹ ਜੀ ਹਮ ਕੋ ਸਿਖੀ ਦਾਨ ਕਹੀਏ । ਆਗੇ ਗੁਰਿਆਈ ਕਾ

47'ਕ

ਦਾਨ ਹੂਆ ਹੈ ਸੋ ਸੇਵਕ ਹੀ ਕੋ ਹੂਆ ਹੈ । ਜਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੇਵਕ ਕੋ ਆਗੇ ਹੋਤਾ ਆਇਆ ਹੈ ਤਿਸ ਤਰਾ ਅਬ ਭੀ ਸੇਵਕ ਕੋ ਹੀ ਹੋਵੈਗਾ । ਮੇਰੇ ਲਡਕੇ ਬੈਠੇ ਹੀ ਰਹਿ ਜਾਣਗੇ । ਅਰ ਜੋ ਗੁਰਹਾਈ ਬਖਸ ਕਰੀ ਹੈ ਤੋ ਅਬ ਬਚਨ ਹੋਵੇ ਗੁਰਆਈ ਘਰੇ ਮੋ ਰਹੇ । ਔਲਾਦ ਕੋ ਬਖਸ ਹੋਆ ਕਰੇ ਬਾਹਰ ਨਾ ਜਾਏ । ਮੇਰੇ ਘਰ ਸੇ ਬਾਹਰ ਨਾ ਜਾਇ । ਤਬ ਬਚਨ ਹਇਆ ਬੀਬੀ ਜੀ ਤੁਸੀ ਚਲਦੇ ਦਰੀਆਉ ਬੰਨ ਆਇਆ ਹੈ ਅਬ ਗੁਰਾਈ ਤੁਸਾਡੇ ਹੀ ਰਹੇਜੀ । ਤਬ ਬਚਨ ਹੋਇਆ ਮੋਹਰੀ ਜੀ ਕੋ ਬੁਲਾਵਉ । ਤਬ ਮੋਹਰੀ ਜੀ ਆਏ । ਬਚਨ ਹੋਇਆ ਮੈਨੇ ਰਾਮਦਾਸ ਕੋ ਗੁਰਾਈ ਬਕਸਿਆ ਹੈ ਤੈਨੂੰ ਕਿਆ ਨਜਰ ਆਵਤੇ ਹੈ । ਤਬ ਮੋਹਰੀ ਜੀ ਹਾਥ ਜੋੜ ਕਰ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਸਚੇ ਪਾਤਸਾਹ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ । ਤਬ ਬਚਨ ਹੋਇਆ ਮੋਹਰੀ ਜੀ ਤੂ ਮਥਾ ਟੇਕ । ਮੋਹਰੀ ਜੀ ਨੇ ਮਥਾ ਟੇਕਿਆ । ਤਬ ਬਚਨ ਹੋਇਆ ਮੋਹਰੀ ਜੀ ਤੂ ਧਨ ਹੈ । ਤੂ ਮੇਰਾ ਸਨਮੁਖ ਪੁਤ੍ ਹੋਇਆ[3] । ਭਗਤਾ ਦੇ ਇਕੋਸ ਕੁਲ ਉਧਾਰ ਕੀਏ ਹੈ । ਮੈ ਤੇਰੀ ਬਿਆਲੀਸ ਕੁਲ ਅਪਣੇ ਮੋ ਮੇਲੋਗਾ । ਤਬ ਮੋਹਰੀ ਜੀ ਨੇ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਮੇਰੀ ਕੁਲ ਕਾ ਲੇਖਾ ਛੂਟੇ । ਬਚਨ ਹੋਇਆ ਲੇਖਾ ਨਹੀ ਛੂਟਦਾ ਮੈ ਦੇਹੀ ਹੰਦੀ ਚਕਾਇ ਲਵਾਗਾ । ਤਬ ਮੋਹਰੀ ਜੀ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਗਿਰਹਸਤ ਆਸਰਮ

1. ਇਸ ਥਾਂ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਦਾ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਲਗਦਾ, ਸ਼ਾਇਦ ਜੌਨਪੁਰ ਹੋਵੇ ।
2. ਉੱਤਰ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਵਿਚ ਜਮੁਨਾ ਦਰਿਆ ਦੇ ਕਿਨਾਰੇ ਇਕ ਨਗਰ
3. ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਰਮਖਲੀ ਸਦ ਦੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਹੇਠ ਜਾਪਦਾ ਹੈ । ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ ਅਨੁਸਾਰ ਬਾਬਾ ਮੋਹਰੀ ਜੀ ਨੇ ਵੀ ਗੁਰੂ ਸੰਸਥਾ ਦਾ ਵਿਰੋਧ ਕੀਤਾ ਸੀ ।

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਦਾ ਬਚਨ ਹੈ । ਹਮਾਰੇ ਤੋ ਧੰਨ ਕੀ ਇਛਾ ਨਹੀ ਗਿਰਹਸਤ ਆਸਰਮ ਕਿਉ ਕਰ ਚਲੇਗਾ । ਤਬ ਬਚਨ ਹੋਇਆ ਕੀ ਚਲੇ ਪਰ ਤਵਾ ਕੋਈ ਦੇਖੇਗਾ ਨਹੀ ਅਰ ਬਡੇ ਧਨਾਡ ਖਤ੍ਰੀ ਬੇਟੀਆ ਦੇਵੈਗੇ । ਅਰ ਜਬ ਤੇਰੀ ਔਲਾਦ ਪਰ ਭੀੜ ਬਨੇਗੀ ਤਬ ਮੈਨੂੰ ਇਆਦ ਕਰਨਗੇ । ਮੈ ਸਹਾਈ ਹੋਵਾਗਾ ਅਰ ਮੋਹਰੀ ਤੇਰੀ ਕੁਲ ਕਾ
47/ਅ ਗੁਰੂ ਭੀ ਮੈ ਹੀ ਹਉ ਅਰ ਜਨੇਰਾ ਭੀ ਮੈ ਹਾ ਅਰ/ਪੂਜਕ ਭੀ ਮੈ ਹਾ ਅਰ ਦੇਵਤਾ ਭੀ ਮੈ ਹੀ । ਮੇਰੇ ਬਿਨਾ ਪੂਜਾ ਕਿਸੀ ਕੀ ਨਹੀ ਕਰਨੀ ਮੇਰੀ ਹੀ ਕਰਨੀ । ਮੋਹਰੀ ਰਾਮਦਾਸ ਕੋ ਗੁਰਾਈ ਦਿਤੀ ਹੈ । ਅਰ ਇਕ ਬਸਤ ਮੈ ਤੇਰੇ ਤਾਈ ਰਖੀ ਹੈ । ਮੇਰੀ ਸਿਖੀ ਪਦਾਰਥ ਜੋ ਹੈ ਸੋ ਮੈ ਤੈਨੂੰ ਦਾਨ ਕੀਆ ਹੈ । ਤਬ ਮੋਹਰੀ ਜੀ ਪ੍ਰਸੰਨ ਭਏ ਅਰ ਮਥਾ ਟੇਕਿਆ । ਤਬ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਜੀ ਨੇ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਸਚੇ ਪਾਤਸਾਹ ਗੁਰਾਈ ਮੋਹਰੀ ਜੀ ਕੋ ਬਕਸੀਏ । ਸਿਖੀ ਮੇਰੇ ਤਾਈ ਦਾਨ ਕਰੀਏ । ਤਦ ਰਾਮਦਾਸ ਜੀ ਕੋ ਬਚਨ ਹੋਇਆ, ਤੇਰਾ ਥਾ ਸੋ ਤੈਨੂ ਮਿਲਿਆ ਅਰ ਮੋਹਰੀ ਜੀ ਕਾ ਥਾ ਸੋ ਮੋਹਰੀ ਸੋ ਮਿਲਿਆ । ਤਬ ਬਚਨ ਹੋਇਆ ਮੇਰੇ ਬਿਛਾਨ ਕੀ ਤਿਆਰੀ ਕਰੋ । ਅਬ ਮੈ ਸਬਦ ਸਮਾਵਨਾ ਹਾ । ਅਰ ਬਾਬੇ ਜੀ ਕਾ ਅਰ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ ਕਾ ਕਰਮਾ ਕਾ ਬਚਨ ਨਹੀ ਹੋਇਆ । ਅਬ ਤੁਸੀ ਭੀ ਜਗਤ ਰੀਤ ਕੋ ਨ ਰਖਨਾ । ਪੰਥ ਕੀ ਮਿਰਜਾਦਾ ਕੇ ਵਾਸਤੇ ਕਰਮ ਧਰਮ ਕਥਾ ਕੀਰਤਨ ਸਭ ਕਰਨਾ । ਪ੍ਰੇਤ ਬਚਨ ਨਹੀ ਕਰਨਾ । ਕਹਨਾ ਹਰਿ ਲੋਕੇ ਪੰਥੇ ਜਦ ਬੁਰਾ ਭਲਾ ਕਰਮ ਕਰਾਵੈ ਤਬ ਤੁਮ ਏਹੀ ਕਹਨਾ ਹਰਿ ਪੰਥੇ ਅਰ ਮੇਰੇ ਪੁਤ੍ ਸਿਖ ਭਾਈ ਸਰਬਤ੍ ਮੇਰੇ ਪਿਛੈ ਭਲੇ ਬਸਤ੍ ਪਹਰਗੇ । ਅਰ ਮੰਗਲਚਾਰ
48/ਉ ਕਰਨਾ । ਅਰ ਭਜਨ ਕਰਤੇ ਮੇਰੇ ਸਰੀਰ ਕੀ ਮਜਲਸ ਕਰਨੀ । ਜੋ/ਮੇਰੇ ਪਿਛੈ ਕੀਰਤਨ ਭਜਨ ਕਰੇਗਾ ਖੁਸੀ ਕਰੇਗਾ ਵਹ ਮੈਨੂੰ ਪਿਆਰਾ ਲਗੇਗਾ । ਜੋ ਕੋਈ ਮੇਰੇ ਪਿਛੇ ਰੋਵੈਗਾ ਸੋ ਮੈਨੂੰ ਪਿਆਰਾ ਨਾ ਲਗੇਗਾ । ਇਹ ਕਥਾ ਜਬ ਸੁਣੀ ਤਬ ਛੋਟੀ ਬੀਬੀ ਅਰ ਰਾਮਾ ਸੂਹੜੀ ਹਜੂਰ ਮੋ ਆਏ । ਤਬ ਬੀਬੀ ਜੀ ਨੇ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਸਭਨਾ ਕੋ ਸਭ ਕਿਛ ਮਿਲਿਆ ਮੈਨੂੰ ਕਿਆ ਮਿਲਿਆ ਹੈ । ਤਬ ਸਾਹਿਬ ਨੇ ਰਾਮੇ ਜੀ ਕੋ ਮੰਜੀ ਕਾ ਬਕਸ ਕੀਆ । ਬਚਨ ਹੋਇਆ ਮੈਨੂੰ ਮਨੇਗਾ ਸੋ ਰਾਮੇ ਨੂੰ ਮਨੇਗਾ । ਅਰ ਬੀਬੀ ਮੈ ਤੁਸਾਨੂੰ ਸਿਖੀ ਦਾਨ ਕੀਆ ਹੈ । ਬੀਬੀ ਛੋਟੀ ਕਾ ਬੇਟਾ ਥਾ ਜੋ ਖ਼ਾ ਸੋ ਪਰਮੇ ਦਾਸ ਥਾ । ਆਗੇ ਪਰਸੋ ਦਾਸ ਤਾਈ ਮੰਜੀ ਚਲੀ । ਆਗੇ ਫਿਰ ਉਨ ਕੀ ਸੰਤਾਨ ਨਹੀ ਚਲੀ । ਫਿਰ ਸਭ ਰਖਸ ਹੋਇ ਚੁਕੀ । ਤਬ ਸਾਹਿਬ ਸਤਿਗੁਰ ਇਸਨਾਨ ਕਰ ਕੇ ਮੋਹਰੀ ਜੀ ਕੋ ਬੁਲਾ ਲੀਆ । ਔਰ ਮੋਹਨ ਜੀ ਕੋ ਕਿਸੀ ਬਾਤ ਕੀ ਖਬਰ ਨਹੀ ਰਖਦੇ । ਤਬ ਸਾਹਿਬ ਨੇ ਬਤੀ ਖੁਸੀ ਕੀਤੀਆ । ਅਰ ਏਕ ਪਟਾ ਸਾਹਿਬੋ ਨੇ ਲੀਆ । ਲੇ ਕਰ ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਮਾਏ ਭਾਦੋ ਸੁਦੀ ਪੂਰਨਵਾਸੀ ਕਉ ਮੰਗਲਵਾਰ । ਤਬ ਬਾਬਾ ਮੋਹਰੀ ਜੀ ਅਰ ਮਾਤਾ ਗੜਿਹੋ ਜੀ ਬਹੁਤ ਮੋਹ ਕੀਆ । ਅਰ ਰੁਦਨ ਕੀਆ । ਅਰ ਕਹਾ ਕੀ ਹਮ ਤੋ ਇਕ ਘੜੀ ਦਰਸਨ ਬਿਨਾ ਨਹੀ ਰਹਤੇ । ਅਰ ਦਰਸਨ ਬਿਨਾ ਅਨ ਨਹੀ ਖਾਤੇ । ਅਬ ਹਮ
48/ਅ ਕਿਸ ਕਿਸ ਤਰਾ ਰਹਾਗੇ । ਤਬ ਸਾਹਿਬ ਉਠ ਬੈਠੇ । ਤਬ ਬਦਨ ਹੋਇਆ ਬਚੋ! ਤੁਮਾਰੇ ਲੀਏ ਤੋ ਮੈ ਚਾਰ ਜੁਗ ਬੈਠਾ ਰਹਤਾ । ਅਬ ਭਲਾ ਤੁਮ ਦਰਸਨ ਕੋ ਲੀਏ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਕਹਦੇ ਹਉ ਤੋ ਚੋਬਾਰੇ ਜੀ ਸੋ ਜਗਤ ਕੇ ਵੇਲੇ ਤੁਮ ਜਿਸ ਵੇਲੇ ਦਰਸਨ ਕਉ ਚਾਹਨਾ ਉਸ ਵਖਤ ਆਇ ਕੇ ਦਰਸਨ ਕਰ ਜਾਨਾ ਪਰ ਜਗਤ ਪਰ ਮਾਲਮ ਨਹੀ ਹੋਵੈ। ਅਬ ਤੁਮ ਮੇਰੇ ਪੀਛੇ ਕੋ ਕੁਪਤ ਨ ਕਰਨਾ ਅਬ ਹਰਖ ਮੋ ਰਹਣਾ। ਗੁਰੂ ਰਾਮ ਦਾਸ ਜੀ ਕੋ ਬਚਨ ਹੋਇਆ ਮੈ ਅਪਣੀ ਕੋ ਗਰੀਬ ਕੀ ਹੈ ਤੁਸਾ ਇਤਨੀ ਸੇਵਾ ਕਰਤੇ ਰਹਨਾ। ਇਹ ਬਚਨ ਹੋਇਆ ; ਫਿਰ ਸਤਿਗੁਰ ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਮਾਏ। ਤਬ ਸਰਬਤ ਸੰਗਤ ਬਿਚਾਨ ਕਰ ਕੇ ਕੀਰਤਨ ਕਰਤੇ ਬਿਆਸ ਗੰਗਾ ਕੇ ਕੰਢੇ ਉਪਰ ਸਿਸਕਾਰ ਕੀਆ ਹੈ। ਅਰ ਫੂਲ ਬਿਆਸ ਗੰਗਾ ਜੀ ਕੇ ਪਰਵਾਹ ਕੋ ਚਲਾਏ । ਅਰ ਦਰਿਆਉ ਕੇ ਉਪਰਿ ਦੇਹਰਾ ਹੂਆ। ਬੋਲੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ। ਸਾਖੀ ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਕੇ ਸਮਾਵਣੇ ਦੀ ਪੂਰਨ ਹੋਈ। ਭਾਦੋ ਸੁਦੀ 15। 29।

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਕਹਦੇ ਹਉ ਤੋ ਚੋਬਾਰੇ ਜੀ ਸੋ ਜਗਤ ਕੇ ਵੇਲੇ ਤੁਮ ਜਿਸ ਵੇਲੇ ਦਰਸਨ ਕਉ ਚਾਹਨਾ ਉਸ ਵਖਤ ਆਇ ਕੇ ਦਰਸਨ ਕਰ ਜਾਨਾ ਪਰ ਜਗਤ ਪਰ ਮਾਲਮ ਨਹੀ ਹੋਵੈ। ਅਬ ਤੁਮ ਮੇਰੇ ਪੀਛੇ ਕੋ ਕੁਪਤ ਨ ਕਰਨਾ ਅਬ ਹਰਖ ਮੋ ਰਹਣਾ। ਗੁਰੂ ਰਾਮ ਦਾਸ ਜੀ ਕੋ ਬਚਨ ਹੋਇਆ ਮੈ ਅਪਣੀ ਕੋ ਗਰੀਬ ਕੀ ਹੈ ਤੁਸਾ ਇਤਨੀ ਸੇਵਾ ਕਰਤੇ ਰਹਨਾ। ਇਹ ਬਚਨ ਹੋਇਆ। ਫਿਰ ਸਤਿਗੁਰ ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਮਾਏ। ਤਬ ਸਰਬਤ ਸੰਗਤ ਬਿਖਾਨ ਕਰ ਕੇ ਕੀਰਤਨ ਕਰਤੇ ਬਿਆਸ ਗੰਗਾ ਕੇ ਕੰਢੇ ਉਪਰ ਸਿਸਕਾਰ ਕੀਆ ਹੈ। ਅਰ ਫੂਲ ਬਿਆਸ ਗੰਗਾ ਜੀ ਕੇ ਪਰਵਾਹ ਕੋ ਚਲਾਏ । ਅਰ ਦਰਿਆਉ ਕੇ ਉਪਰਿ ਦੇਹਰਾ ਹੂਆ। ਬੋਲੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ। ਸਾਖੀ ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਕੇ ਸਮਾਵਣੇ ਦੀ ਪੂਰਨ ਹੋਈ। ਭਾਦੋ ਸੁਦੀ 15। 29।

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

TIS → SHR 2365
Khalsa College Amritsar
20 X 16 C.M.
Size →
Letter Year Cover-25
Date & Name Journal No. 1125

ਸਤਜਗ ਦਾਤਾ ਸੋਇ ਭਗਤ ਵਛਲ ਤਿਹ ਲੋਇ ਜੀਉ ,,
ਹੁਰ ਸਬਦ ਸਮਾਲੇ ਅਵਰ ਨਾ ਜਾਣੈ ਕੋਇ ਜੀਓ,,
ਅਵਰੇ ਨਾ ਜਾਣੀਹ ਸਬਦਿ ਗੁਰ ਮੈ ਏਕ ਨਾਮ ਧਿਆਵਹੁ ,,
ਪਰਸਾਦ ਨਾਨਕ ਗੁਰ ਅਗਦ ਪਰਮ ਪਦਵੀ ਪਾਵਹੁ ,,
ਆਇਆ ਹਮਾਰਾ ਚਲਣ ਵਾਰਾ ਹਰਿ ਰਾਮ ਨਾਮ ਸਮਾਇਆ ,,
ਜਹਾ ਅਮਰ ਅਟਲ ਅਤੋਲ ਠਾਕੁਰ ਭਗਤ ਲੈ ਹਰਿ ਪਾਇਆ ਥਾਂ ,,
ਹਰਿ ਭਾਣਾ ਗੁਰ ਭਾਇਆ ਗੁਰ ਜੁਾਣੈ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ ਪਾਸ ਜਾ ,,
ਸਤਿਗੁਰ ਕੋ ਹਰਿ ਪਹਿ ਬੇਨਤੀ ਮੇਰਾ ਪੈਜ ਰਖੋ ਅਰਦਾਸ ਜੀ ,,
ਪੈਜ ਰਾਖਹੁ ਹਰਿ ਜੁਨਹਿ ਕੇਰੀ ਹਰਿ ਦੇਹ ਨਾਮ ਨਿਹਚਲ ਪ੍ਰਭ ਥਣੀ ਅਰਦਾਸ ਜਾਓ ,,
ਹਰ ਧਾਰਿ ਕਿਰਪਾ ਸਤਿਗੁਰ ਮਿਲਾਇਆ ਬਣ ਫਲਹੂ ਹੈ ਸਾਬਾਸ ਜਾਓ ,,
ਮੇਰੇ ਸਿੱਖ ਸਜਨ ਪਤ ਭਾਈ ਹੋ ਮੇਰੇ ਹਰਿ ਭਾਣਾ ਆਉ ਮੈ ਪਾਸ ਜਾਉ ,, ਹਰਿ ਭਾਣਾ ਗੁਰ
ਭਾਇਆ ਮੇਰੇ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ ਲੇ ਸਾਬਾਸ ਜਾਓ ,, ਭਗਤੁ ਸਤਿਗੁਰ ਪੁਰਖ ਸੋਈ ਜਿਸ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ
ਭਾਣਾ ਭਾਵੈ ,, ਆਨੰਦ ਅਨਹਦ ਵਜਹਿ ਵਾਜੇ ਹਰਿ ਆਪ ਗਲ ਮੇਲਾਵੈ ,, ਤੁਸਾ ਪੁਤ
ਭਾਈ ਪਰਵਾਰ ਮੇਰੇ ਮਨਿ ਦੇਖਹੁ ਰਿਦ ਨਿਜਾਰਿਸ ਜਾਓ ,, ਘਰ ਲਿਖਆ ਪਰਵਾਣਾ ਫਿਰੈ
ਨਹੀ ਗੁਰ ਜਾਇ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ ਪਾਸ ਜਾਓ ,, ੨ ,, ਸਤਗੁਰ ਭਾਣੈ ਆਪਣੈ ਬਹਿ ਬੋਲਵਾਰ
ਸਵਾਰਿਆ ਮਤ ਮੈ ਪਿਛੈ ਕੋਈ ਰੋ ਵਸਾ ਸੋ ਮੈ ਮੂਲ ਨਾ ਭਾਇਆ ,, ਮਿਤ ਪੰਥੇ ਮਿਤ ਵਿਗਾੜੈ
ਜਿਸ ਮਿਤ ਕੀ ਪੈਜ ਭਾਵੈ, ਤੁਸੀ ਵੀਚਾਰ ਦੇਖੋ ਪੁਤ ਭਾਈ ਹਰਿ ਸਤਗੁਰ (49 ਓ) ਪੈਨਾਵੈ,,
ਸਤਗੁਰ ਪਰਤਖਿਆ ਹੋਏ ਬਹਿ ਚਾਜ ਆਪ ਟਿਕਾਇਆ ,, ਸਭ ਸਿਖ ਬੈਧਪ ਪੁਤ ਭਾਈ ਰਾਮਦਾਸ
ਪੈਰੀ ਪਾਇਆ,, ਔਤ ਸਤਗੁਰੂ ਬੋਲਆ ਮੈ ਪਿਛੈ ਕੋਰਤਨ ਕੋਰਾ ਅਹ ਨਿਸਚਾਨ ਜੀ,, ਕੋਸੇ
ਰਾਪਾਲ ਪੋਡਤ ਸਦੇਆਹ ਹਰਿ ਹਰਿ ਕੇਰਾ ਪੜਹ ਪੁਰਾਣ ਜਾ,, ਹਰਿ ਕੇਰਾ ਪੜੀਐ ਹਰਿ ਨਾਮ
ਸਣੀਐ ਬੇਬਾਣ ਹਰਿ ਰੰਗ ਗੁਰ ਭਾਵੈ ,, ਪਿਛੈ ਪਤਲ ਕਿਰਿਆ ਦੀ ਵੈ ਫੁਲ ਹਰਿ ਸਰ ਪਾਵੈ ,,
ਹਰਿ ਭਾਇ ਸਤਗੁਰ ਬੋਲਆ ਗੁਰਸਬਦ ਧਨ ਨਿਸਾਣ ਜਾ ,, ,, ਸਤਗੁਰ ਪੁਰਖ ਜੋ ਬੋਲਿਆ
ਗੁਰ ਸਿਖ ਮੰਨ ਲਇਆ ਰਜਾਇ ਜਾ ਮੋਹਰੀ ਪੁਤ ਸਨਮੁਖ ਹੋਆ ਰਾਮਦਾਸ ਪੈਰੀ ਪਾਇ ਜਾ ,, ਸਭ
ਪਵੈ ਪੈਰੀ ਸਤਗੁਰ ਕੇਰੀ ਜਿਥੈ ਗੁਰ ਆਪ ਰਖਆ ,, ਕੋਟੀ ਅਰ ਬਖੀਲੀ ਨਿਵੈ ਨਾਹੀ ਫਿਰ ਸਤਗੁਰ
ਆਣ ਨਿਵਾਇਆ ,, ਹਰਿ ਗੁਰਹਿ ਭਾਣਾ ਭੈਕਟਿ ਦੇਹਾ ਵਡਆਈ ਗੁਰ ਲਿਖਆ ਲੇਖ ਚਮਾਇ
ਜੀ ,, ਕੋਈ ਸੁੰਦਰ ਸਬਦੁ ਸੋਹ ਸਭਿ ਜਗਤ ਪੈਰੀ ਪਾਇ ਜਾ ,, ,, ਇਹ ਸਦ ਸੁੰਦਰ ਸਾਧ ਕੇ
ਜਿਨੇ ਨੇ ਜੋਤਾ ਜੋਤ ਸਮਾਵੈ ਕੇ ਵਖਤ ਇਹੁ ਅਭੰਤ ਸਦ ਕੀਆ ,, ਸਾਖੀ ਹੋਇ×ਕਰਕੇ×ਸੁੰਨ×ਕੁਰ
ਕਮਲਾਸ ਜੋਤ ਵਿਚ ਜੋਤ ਸਮਾਵਣੇ ਸੰਪੂਰਨ ਹੋਈ ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਮਾਵਣੇ ਕੀ ,, ਬੋਲੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਹੋਰ ਚਲੀ ,, ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਜੀ ਨੇ ਅਰ ਮੋਹਰੀ ਜੀ ਨੇ ਪੁਰਖ ਸਾਹਿਬੇ ਕੇ ਪਿਛੇ ਮੇ ਲੀਆ ,,
ਤਬ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਜੀ ਸਾਹਿਬ ਸਿੰਘਾਸਨ ਪਰ ਬੈਠੇ ,, ਅਰਸਮੀਆ ਨੇ ਖੜੇ ਹੁਏ ਅਰ ਸਾਰੀ ਸੰਗਤ
ਦੇ ਸਦੇਸ ਕੇ ਬਚਨ ਹੋਇਆ । ਸਾਰੀ ਸੰਗਤ ਆਇ ਇਕੱਠੀ ਹੋਇ ,, ਅਰ ਸਭ ਬ੍ਰਹਮਣ ਅਰ
ਅਸਚਿਤ ਜੱਥੇ ਤਿਨ ਕੇ ਨਿਵਤ ਹੁਆ ,, ਅਰ ਤਪੇ ਕੇ ਕੁਝ ਭੀ ਨਿਵਤ ਕਹਾ ਤਦਹ ਤਪੇ ਨੇ
ਨਿਓਤ ਨਹੀ ਕਬੂਲ ਕੀਆ ,, ਤਬ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਜੀ ਨੇ ਹੁਕਮ (49 ਅ) ਕੀਆ ਕਿ ਬ੍ਰਹਮਣੇ
ਕੇ ਦਸ ਦਸ ਰਪਏ ਦਛਨਾ ਦੇਨਾ ,, ਤਬ ਸਭ ਬ੍ਰਹਮਣ ਜੇਵਣੇ ਬੈਠੇ ,, ਤਬ ਤਪਾ ਨੇ ਭੀ ਆਪਣੇ ਬੇਟੇ
ਕੇ ਭੇਜਾ ,, ਜਬ ਸਭ ਬ੍ਰਹਮਣ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਪਾਇ ਚੁਕੇ ,, ਤਬ ਸਭ ਬ੍ਰਾਹਮਣੇ ਨੇ ਤਪਾ ਕੇ ਪਿਹਰਾਵਣੀ
ਕੇ ਭਿਜਾਰਾ ਹੈ । ਤਬ ਤਪਾ ਨੇ ਬਹੁਤ ਖਿਝਨਾ ਲੱਗ ਤਬ ਤਪਾ ਫਿਰ ਫਿਰਿਆਦੀ ਹੁਇ
ਚਲਿਆ ,, ਤਬ ਖਸਤੀ ਕੇ ਸਿਖ ਜੋ ਹੈ ਸੋ ਸਭਨੇ ਨੇ ਕਹਾ ਜੋ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸਾਹਿ ਆਪ ਚਲੀਐ ਤੇ
ਤਪੇ ਕੇ ਕੁਝਦਾ ਦੂਰ ਹੋਇ ਰਹੀ ,, ਤਬ ਸਾਹਿਬ ਨੇ ਸਿਖੇ ਦਾ ਕਹਾ ਮਾਨ ਕਰ ਤਪੇ ਕੇ ਘਰ
ਗਏ ,, ਜਿਸ ਵੇਲੇ ਸਾਹਿਬ ਗਏ ਅਭੁਲਖ ਤਿਥੁ ਤਪੇ ਨੇ ਘਰ ਦਾ ਕਿਵਾੜ ਦੇ ਲੀਆ ,, ਤਬ
ਸਾਹਿਬ ਫਿਰ ਆਏ ਅਰ ਬਚਨ ਹੋਇਆ ਕਿ ਤਪੇ ਕੀ ਵਾਹੀ ਬੀਜੀ ਬਹੁਤ ਥੀ ਪਰ ਪਕਾ ਪੜਾ
ਤੇ ਅਸੀ ਕਿਆ ਕਰੇ ,, ਸਾਹਿਬ ਸਿੰਘਾਸਨ ਪਰ ਆਏ ,, ਅਰ ਤਪੇ ਕੀ ਸਾਪ ਨੇ ਲਾਟਾ । ਤਪਾ
ਅਲੁਗਤ ਮੁਆ ਖਾਟੇ ਪਰ ਮੁਗਾਇਆ, ਕਿਵਾੜ ਦੀਏ ਕੁ ਦੀਆ ,, ਲੋਕ ਏਕ ਦਿਨ ਕੇ ਬਾਦਿ
ਪੁਛਣੇ ਲਗੇ ,, ਤਬ ਤਪਾ ਤੇ ਮੁਆ ਪਰਾ ਥਾ ਬੋਲੇ ਅਚੇਤ ਤਬ ਲੋਕੀ ਨੇ ਕਿਵਾੜ ਖੋਲਾ ਤੇ ਕਿਆ
ਦੇਖਾ ਕੀ ਤਪਾ ਮੁਆ ਪਰਾ ਥਾ ,, ਅਚੁਗਤ ਮਹੁਤ ਤਪੇ ਕੀ ਭਈ ਗੁਰ ਕੇ ਅਪਮਾਣ ਕਰਨੇ ਤੇ
ਤਪਾ ਨਰਕ ਮੇ ਪਇਆ ,, ,, ਮਹਨਾ ਸਲੰਘ ਮਹਨਾ ਤਪਾ ਨੇ ਹੋਵੇ ,, ਅੰਦਰਹ ਪੁੰਭੀ ਨਿਤ
ਮਾਇਆ ਲੈ ਫਿਰੇ ਜਜਮਾਨਿਆ ,, ਅਗੇ ਦੇ ਸਦਿਆ ਸਭੇ ਦੀ ਭਿਖਿਆ ਲਏ ਨਾਹੀ ਪਿਛੇ ਦੇ
ਪਛਤਾਇਕੇ ਆਣ ਤਪ ਪੁਤ ਵਿਚ ਬਹਾਲਿਆ, ਪੰਚ ਲੰਹਾ ਸਭ ਹਸਨ ਲੱਗੇ ਤਪਾ ਲੋਭ ਲਹਰ ਹੋ
ਗਲਿਆ " ਜਿਥੇ ਥੋੜਾ ਧਨ ਵੇਖੇ ਤਪਾ ਭਿਟੇ ਨਾਹੀ ਧਨ ਬਹਤੇ ਭਿਠੇਤਪੇ ਧਰਮ ਹਾਰਿਆ ,,
ਭਾਈ ਏਹ ਤਪਾ ਨਾ ਹੋਈ ਬਹਾਨਾ ਹੈ ਏਥਹਿ ਸਾਧ ਜਨਾ ਵੀਚਾਰਿਆ ,, ਸ੍ਰਪੁਸਖ ਲੀ ਤਪਾ
ਨਿੰਦਾ ਕਰੇ ਸੋਸਾ ਹੈ (50 ਬ) ਲੀ ਉਸਤਤੀ ਕਰੇ ਵਿਚ ਹੋਵੇ ,, ਏਤ ਦੇਖੇ ਤਪਾ ਦਸਿ ਮਾਰਿਆ
ਸਹਾ ਪੁਰਖ ਲੀ ਨਿੰਦਾ ਕਰੇ ਖੰਜਤ ਪੈ ਨ ਛਲ ਨਲਾ ਸਭ ਗਇਆ ਤਪੇ ਕੁ ਆਇਆ ,,
ਬਾਹਰ ਬਹੇ ਤਪਾ ਪੈਰ ਵਿਚ ਤਪਾ ਸਦਾਏ ਅੰਦਰ ਬਹੇ ਤਪਾ ਪਾਪ ਕੁਮਾਏ ,, ਹਰਿ ਅੰਦਰਲਾ ਪੈਰ
ਨ ਚੁਆ ਕੋਰ ਵਿਖਾਲਿਆ ,, ਧਰਮ ਰਾਏ ਜਮ ਕੰਕਰ ਨੇ ਆਖ ਛਡਿਆ ਏਸ ਤਪੇ ਦੇ ਮੁਹ ਵਿਚੋ
ਲਹੋ ਕੁਹਾ ਏਹ ਸਤਗੁਰ ਹੈ ਫਿਟਕਾਰਿਆ ,, ਹਰਿ ਕੇ ਦਰ ਵਰਜਿਆ ਸੋ ਨਾਨਕ ਨੇ ਆਖ
ਸੁਣਾਇਆ ਨੇ ਬਖੇ ਜੇ ਦਸਿ ਸਵਾਰਿਆ " ,, ਤਪੇ ਨੂੰ ਇਹ ਅਵਸਥਾ ਹੁਈ ,, ਅਗੇ ਸੰਗਤ
ਸਿੱਖ ਸਭ ਗੁਰਪੁਰਖ ਕੀ ਸਤਨ ਭਜਨ ਲੀਆ ,, ਪੂਰਾ ਸਾਰੀ ਸੰਗਤ ਨੇ ਪਾਇਆ ਪਾਇਛੁ
ਸਤਗੁਰ ਨੇ ਵਿਦਾ ਹੋਇ ਕੋਰ ਆਪਣੇ ਦੇਸਾ ਕੁਹੇ ਗਏ ,,

ਸਾਖੀ ਪੂਰਾ ਹੋਈ ,, ,, ,, ,,

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਕਥ ਕਥਾ ਅਰ ਨਾਮ ਅਰ ਜਨਮ ਅਰ ਲੀਲਾ ਅਰੁ ਮਹਿਮਾ ਆਰ ਭਿਖਾਏ ਸਭ ਸਭ ਸਤਿਗੁਰ ਜੀ ਉਸਤਤ ਕਰਿਕੈ ਕਹ ਆਏ,, ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਜੀ ਸਿੰਘਾਸਨ ਪਰ ਬੈਠੇ ਥੇ। ਦੇਵਾਨ ਲਗਾ ਥਾ,, ਅਰ ਸਭਨੇ ਉਸਤਤ ਕੀਆ। ਸਾਹਿਬ ਕੀ ਬਹਤ ਖੁਸ਼ੀ ਕੀਆ,, ਅਰ ਇਨਕੇ ਬਚਨ ਸਭਿ ਪਰਵਾਨ ਹੂਏ। ਬਚਨ ਹੋਆ ਕੀ ਇਨੈ ਨੇ ਜੋ ਉਸਤਤ ਕੀਆ ਹੈ ਸੋ ਸਿਖ ਲੈਨਾ। ਆਗੈ ਇਨ ਕੀ ਕਥਾ ਇਸ ਤਰਹ ਹੈ,, ਤੀਸਰੇ ਮਹਲ ਸੋ ਆਪ ਬਿਚਾਰ ਕੈ ਬਲਿ ਸੋ ਇਨੈ ਨੇ ਉਸਤਤ ਕੀਆ ਥਾ,, ਤਬ ਸਾਹਿਬ ਕਾ ਬਚਨ ਹੋਆ ਜੋ ਤੁਮ ਉਸਤਤ ਕੀਆ ਹੈ ਸੋ ਇਸ ਤਰਾਹ ਨਹੀ ਚਾਹੀਐ ਤੁਮ ਪੂਰੇ ਮੁਹਨੂ ਸੋ ਉਸਤਤ ਕਰਕੈ ਆਵੈ,, (50 ਅ) ਤਬ ਸਭਨੇ ਅਰਦਾਸ ਕੀਆ ਕਿ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸਾਹ ਜੋ ਹਮਾਰੀ ਸਕਤ ਰਹੀ ਤੁਸ ਰਾਤੈ ਹਮਨੈ ਉਸਤਤ ਕੀਆ,, ਅਬ ਹਮਾਰੇ ਜੋ ਸਕਤ ਐਸੀ ਨਹੀ ਜੋ ਅਗੈਰ ਕਰ ਕਹੈ,, ਤਬ ਫੇਰ ਆਗਿਆ ਹੋਈ ਕਿ ਤੁਮ ਸੁਧਮਨ ਇਕਾਗਰ ਹੋਕਰ ਉਸਤਤ ਕਰੋ,, ਅਸੀ ਤੁਸਾਡੀ ਰਸਨਾ ਪਰ ਬੈਸੇਗੇ,, ਤਬ ਭੱਟੀ ਕੀ ਬਾਣੀ ਕਾ ਪ੍ਰਕਾਸ ਹੋਇਆਇਆ। ਤਬ ਉਸਤਤ ਕਾਰੇ ਕਹਿਆ, ਪਹਿਲੇ ਮਹਲ ਸੋ ਆਦ ਲੈਕਰ ਤੀਸਰੇ ਮਹਲ ਤਕ ਕੀਆ ਥਾ,, ਤਬ ਇਨ ਕੀ ਬਾਣੀ ਸਭ ਲਿਖੀ ਗਈ ਥੀ,, ਜਬ ਬਹੁਤ ਇਨ ਪਰ ਖੁਸੀ ਹੂਆ " ਤਬ ਇਨ੍ਹੋਂ ਨੇ ਪਰਾਬਧਨਾ ਕੈ ਨਿਮਤ ਸਾਹਿਬੈ ਕੇ ਆਗੈ ਉਸਤਤ ਕੀਆ ਥਾ, ਗੁਰ ਅਮਰਦਾਸ ਜਿਠ ਪਰ ਸਿਵੈਸਾਤ ਚਤਨ ਹਾਜਿਰ ਮਿਲੇ,, ਪ੍ਰਥਮੈ ਮਿਲਿਓ ਹਰਿ ਨਾਮ ਅਤਿਅ ਮੋਲ ਹੀਰਾ, ਮਿਲੀ ਦਇਆ ਅਰ ਮਾਇਆ ਪੁਰਖ ਅੰਟਿਓ ਤੁਰ ਸੂਰਾ,, ਮਿਟਾ ਰਿਧ ਅਰ ਸਿਧ ਨਿਰਨਿਧ ਤਾਂ ਦਾਸਾ,, ਸਤ ਸਤ ਨਿਰਵੈਰ ਪੁਰਖ ਅੰਟਿਓ ਅਬਿਨਾਸਾ,, ਜੋ ਤੁਚ ਮੰਦਰ ਰਿਚਦੇ ਪਰੇ ਦੁਖ ਦਲਿਦ੍ਰ ਤਿਨਕੇ ਗਏ,, ਗੁਰ ਅਮਰਦਾਸ ਜਿਨ ਪਰਸਿਓ ਪਸ ਪੈਰ ਸੁਹ ਨਰ ਭਏ, ਜਬ ਇਹ ਸਵਧਾ ਭੱਟੇ ਨੇ ਕੀਆ ਤਬ ਬਚਨ ਭਏ,, ਤਮਾਰੀ ਜੋ ਕੁਛ ਇਛਾ ਹੈ ਸੋ ਮਾਤੁਮ ਮਾਗਲੇਓ " ਤਬ ਭੱਟੇ ਨੇ ਸਵੈਧਾ ਸੋ ਆਪਣੇ ਅਰਦਾਸ ਕੀਆ,, ਜੋ ਯਹ ਦੇਹ ਤੇ ਨਾਮ ਦੇਹੀ ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਸਭ ਜਮ ਜਮ ਪੁਰ ਜਾਇ,, ਨਾਮ ਦੇਹਿ ਯਹ ਦੇਹਿ ਨਾ ਜਨ ਕਉ ਧਨ ਬਿਚਨ ਜਨ ਜਗ ਨ ਸਹਾਇ,, ਤੇ ਸੋ ਕਹੀ ਨਾਹਿ ਬਨ ਆਵਤ ਜੋ ਭਾਵੈ ਤਿਉ ਬਨਤ ਬਨਾਇ,, ਤੁਲ ਅਮਰਦਾਸ ਤੇ ਜੋ ਲੇ ਨੰਦਨ ਦੇਉ ਨਿਰਮਲ ਪੈਥ ਚਲਾਇ " ,, ਤਬ ਸਤਗੁਰ ਦੇਨੇ ਬਾਤ ਕੀਆ ਧਨ (51 ਤ) ਅਰ ਨਾਮ ਮਿਲੇ ਥੇ,, ਅਰ ਮੰਹਤਾ ਜੀ ਕਉ ਬਚਨ ਹੂਆ,, ਕੀ ਅਗੇ ਪਰ ਇਨ ਕੇ ਬਿਚਿਤ ਨਹੀ ਥੀ ,, ਏਨਾ,, ਵਹੀ ਭਟ ਚਤੁਰਥ ਮਹਲ ਆਏ। ਸੋ ਸਾਹਿਬ ਕੀ ਖੁਸੀ ਹੋਈ,, ਬੰਸੇ ਵਾਚਿਤੁਰ ਸਾਖੀ ਪੂਰੀ ਹੋਈ। ਏਕ ਦਿਨ ਸਤਿਗੁਰ ਜੀ ਸਾਹਿਬ ਘੋੜੇ ਪਰ ਅਸਵਾਰ ਹੋਏ ਅਰ ਮਾਝੇ ਕੇ ਚਲੇ ਵਹ ਘੋੜਾ ਜੋ ਥੀ ਸੋ ਪਾਰੇ ਪਰਮਹੰਸ ਜੀ ਥੀ ਸੋ ਸਾਹਿਬ ਨੇ ਲੀਹ ਆਈ ਸੋ ਇਸ ਭਾਤੀ ਥੀ ,, ਇਕ ਦਿਨ ਪਾਰੇ ਕੇ ਸਾਹਿਬ ਨੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਅਮਰਦਾਸ ਜੀ ਨੇ ਪੂਛਾ,, ਪਹਿਲੇ ਜਬ ਚਲਤ ਨਹੀ ਹੋਏ ਥੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮ ਦਾਸ ਜੀ ਕਉ, ਤਬ ਪਾਰੇ ਕਹ ਆਗਿਆ ਹੋਈ ਥੀ ਏ ਪਾਰੇ ਮੈ ਤੇਨੂੰ ਤੁਰਤਾਇਕੇ ਸਿੰਘਾਸਨ ਪਰ ਬੈਠਾਲਦਾ ਹਾਂ। ਤਬ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਪਾਰੋ ਨੇ ਬੇਨਤੀ ਕੀਆ ਥਾ ਮੈਂ ਸਿਖੀ ਦਾਨ ਚਾਹਿਆ ਹੈ ਸੋ ਮੈਨੂੰ ਸਿਖੀ ਬਖੀਐ,, ਮੈ ਸਿੱਖਾ ਸਨ ਕੇ ਲਾਇਕ ਨਹੀ ਹਾਂ ਮੁਖ ਸੇ ਏਹ ਬੋਲ ਨਹੀ ਉਠਦੇ ਲਾਇਕਾ ਤਬ ਸਤਗੁਰ ਕੀ ਆਗਿਆ ਹੁਈ ਕਿ ਜਾ ਤੇਰੇ ਮੇ ਨਹੀ ਹੋਦੀ ਤੇ ਅਬ ਮੇਰਾ ਆਗਿਆ ਹੈ,, ਤੂੰ ਸਨੀਚਰ ਛੋਡ ਐਤ ਕੇ ਅੱਠਵੇ ਦਿਨ,,।ਤਬ ਪਾਰੋ ਅਰੁ ਜਲ ਕੇ ਬਚਨ ਲੈਕਰ ਘਰ ਸੇ ਲਾਏ " ਸਬ ਘਰ ਕੇ ਲੋਕੋ ਕੇ ਚਉ ਬਾਟ ਦੀਆ ਅਪਨਾ ਹਿੱਸਾ ਜੋ ਥਾ ਘਲ×ਕੇ ਘੜੀ ਅਰ ਚਉਲਤ ਸੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਨਜਰ ਕੇ ਰਖ ਲਏ । ਏਹ ਲਹਿ ਲਏ ਕੀ ਇਸਹ ਘੜੀ ਅਰ ਇਸਹ ਚਉਲਤ ਜੋ ਮੇਰੇ ਹਿਸੇ ਕੀ ਹੈ ਸੋ ਸਤਗੁਰ ਕੇ ਹਜੂਰ ਮੇ ਪਹੁਚਾਇ ਦੇਨਾ,, ਤਬ ਸਤਗੁਰ ਸਾਹਿਬ ਕਹਾ ਸਿਖਾ ਨੇ ਅਲਜ ਲੀ ਪਾਰੇ ਪਰਮੇਸਰ ਨੇ ਸਰੀਰ ਕਾ ਤਿਆਗ ਕੀਆ,, ਤਬ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ (51 ਆ) ਜੀ ਕੀ ਅਰ ਮੰਝਾ ਜੀ ਕਉ ਬਚਨ ਹੋਇਆ ਕੀ ਤੁਮ ਪਾਰੇ ਕੀ ਪਰਚਾਨੀ ਕਉ ਜਾਉ । ਉਹਾ ਰੋਵਨਾ ਨਹੀ,, ਇਸਹ ਮੁਖ ਸੇ ਬੋਲਣਾ,, ਵਾਹ ਪਾਰੇ ਵਾਹ ਵਾਹ ਪਾਰੇ ਵਾਹ,, ਜਿਸ ਕਰਾ ਆਗਿਆ ਹੋਈ,, ਤੋਇ ਤੁਬੇ ਜਾਇਕਰ ਲੀਤਾ,, ਜਬ ਹਮਾ ਸੇ ਬਿਦਾ ਹੋਏ ਤਬ ਵਹ ਘੜੀ ਅਰ ਧਨ ਪਾਰੇ ਨੇ ਹਜੂਰ ਕੇ ਰਖਾ ਥਾ ਸੋ ਸਬ ਹਜੂਰ ਮੇ ਆਇਆ ,, ਘੜੀ ਅਰ ਧਨ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਜੀ ਕਉ ਮਿਲਆਹ,, ਉਹਾ ਧਨ ਘੜੀ ਧਨ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਰਾਮਦਾਸ ਜੀ ਕੀ ਮਿਲਾਹ,, ਤਬ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਰਾਮਦਾਸ ਜੀ ਨੇ ਅਰਜ ਕੀਆ ਹੀ ਹਮ ਕਿਆ ਕਰੇਗੇ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਹਮਾਰੇ ਹੋਮ ਨਹੀ,, ਤਬ ਬਚਨ ਹੋਇਆ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਅਮਰਦਾਸ ਜੀ ਕਾ ਬਾਬੇ ਜੀ ਬਾਰ੍ਹ ਕੋਸ ਪਰ ਸੰਲਛੀਮੀ ਸੇਵਾ ਕਰਤੀ ਥੀ ਅਬ ਤੁਮਾਰੇ ਐਦਰ ਆਇਕਰ ਸੇਵਾ ਕਰੇਗੀ,, ਤਬ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਜੀ ਨੇ ਮਥਾ ਟਿਕਾਇ ਸੰ ਚਹੀ ਘੜੀ ਪਰ ਸਵਾਰ ਹੋਕਰ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਜੀ ਗਏ ਜਾਤੇ ਜਬ ਸਮਤਾਨ ਵਿੰਡ ਪੈ ਆਏ ਗਏ,, ਤਬ ਸਾਹਿਬ ਘੜੀ ਕੀ ਖੜ੍ਹਾ ਕੀਆ ਏਕ ਮਹੂਰਤ ਪੜੇ ਰਹੇ,, ਤਬ ਸਬ ਸੰਗਤ ਸਿਖੰ ਨੇ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤ,, ਸਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਕਿਉ ਖੜ੍ਹੇ ਹੋਏ ਹਾਂ,, ਤਬ ਆਗਿਆ ਹੋਈ ਇਥੇ ਏਕ ਤੀਰਥ ਪੁਰਾਤਨ ਸਨਾਤ ਕਾ ਹੈ,, ਸੰ ਜਲ ਸੰਭ ਜਲ ਲਾਵਦਾ ਨਜਰ ਆਵਦਾ ਹੈ,, ਇਸ ਕਉ ਪ੍ਰਾਟ ਕੀਤ ਚਾਹੀਐ,, ਤਬ ਸੰਗਤ ਕਉ ਆਗਿਆ ਹੁਈ ਇਸ ਕੰ ਜੋ ਖੰਦੇਗਾ ਉਹ ਨਿਹਾਲ ਹੋਵੇਗਾ,, ਇਸ ਦਾ ਨਾਮ ਅੰਮਤਸਰ ਹੈ,, ਤਬ ਸਰਬ ਸੰਗਤ (52 ਉ) ਨਿਤ-ਪ੍ਰਤ ਖੰਦਾ ਕਰੇ,, ਅਰਜ ਕਰੀ ਮਨਸਾ ਪਾਰ ਕੇ ਖੰਦੇ ਤੁਸ ਕੀ ਮਨਸਾ ਪੂਰੀ ਹੋਵੇ । ਇਹ ਬਚਨ ਕਰਕੇ ਸਾਹਿਬ ਗੋਇੰਦਵਾਲ ਕਉ ਆਏ ,, ਸਾਖੀ ਪੂਰੀ ਹੋਈ ,, ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ,, ਏਕ ਸਮੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਰਾਮਦਾਸ ਜੀ ਸਿੰਘਾਸਨ ਪਰ ਗੋਇੰਦਵਾਲ ਬੈਠੇ ਥੇ,, ਤਬ ਹੁਕਮ ਹੋਇਆ ਕੀ ਮੇਰੇ ਸਿਖੰ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰਣੀ ਜਾ ਸਿੱਖ ਕੂ ਜਿਹਮੇ ਆਵੇ ਉਸ ਕੰ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰੀਤ ਸੰ ਸੇਵਾ ਕਰੇ । ਸਿਖੰ ਕੀ ਸੇਵਾ ਸੰ ਸਭਿ ਪਦਾਰਥ ਮਿਲਦੇ ਹੈ,, ਤਬ ਸਾਹਿਬ ਕਾ ਬਚਨ ਹੋਇਆ ਏਕ ਸਾਧ ਪੈਛੀਆਂ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰਦਾ ਸਾ ,, ਤਬ ਬਚਨ ਹੋਇਆ ਕੀ ਜੋ ਸੇਵਾ ਕਰਦਾ ਸਾ ਪੈਛੀਆਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਸੰ ਉਸ ਕੰ ਸਭ ਸਭ ਕੁਛ ਪ੍ਰਾਪਤ ਭਇਆ,, ਤਬ ਸਿਖਾ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਕਿਸ ਤਰਹਿ ਸੰ ਪੈਛੀਆਂ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰਤਾ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਸਾ,, ਤਬ ਬਚਨ ਭੰਇਆ ਲੈ ਜੋ ਪੈਛੀ ਜਿਸ ਦਾਰੇ ਦਾ ਆਧਕਾਰੀ ਹੋਵੇ ਸ ਸਭ ਤਮਾਰ ਲੇ
ਦਾਨੇ ਪੈਛੀ ਨ ਭਾਲੈ ਅਰ ਪਾਨੀ ਲੈ ਖਰਤਨ ਭਰ ਅਰ ਰਖੇ ਪੈਛੀ ਲਖੁ ਪੀਨੇ ਲਖੁ,, ਬਹਤ
ਮੁਦਤ ਇਸਾ ਤਰਹ ਸੇਵਾ ਕਰਤਾ ਰਹਾ,, ਤਬ ਉਸ ਸਾਧ ਨੇ ਇਕ ਸਿਖ ਲਖੁ ਸਹਿ ਸਿਆ-
ਇਆ ਲੀ ਦੇਖਤੇ ਦੇ ਪੈਛੀ ਨ ਚਾਰਾ ਜਾਣੇ ਨਾ ਪਾਣੀ ਪੀ ਵਦੇ,, ਤਬ ਸਿਖ ਨੇ ਜਾਣਾ ਲੀ
ਏਹ ਤ ਹੰਸ ਹਨੇ ਮਤਾ ਲੇ ਜਾਣੇ ਵਾਲੇ ਹੈ ,, ਅਸ ਕੁਧ ਲੇ ਪਾ ਣੇ ਵਾਲੇ ਹੈ ਤਬ ਉਸ ਸਾਧ
ਨੇ ਮਤੀ ਨੇ ਆਇਆ ਅਰ ਦੁਧ ਪੀਆਇਆ,, ਤਬ ਹੰਸ ਬਹਤ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਏ । ਪ੍ਰਸੰਨ ਹ ਲਕ
ਦੇ ਨਾਲ ਦੇ ਲਖ ਚਲਦੇ ਭਏ ,, ਤਬ ਸਿਖ ਲਖੁ ਉਸ ਨੇ ਫੇਰ ਬਲਾਇਆ ਲੀ ਦੁਇ ਚਿਯੀਆ
ਦੇ ਲਏ ਹੋ ਨਾ ,, । ਤਬ ਸਿਖ ਨੇ ਲਹਾ ਲੀ ਅਸ ਲਾਲ ਹੈ,, ਇਨ ਲਖੁ ਬੇਚ ਲਕ ਤੇ ਮਤੀ
ਸਿਆਲ ਅਖੁਰ ਭੀ ਆ ਵਨਿਸੇ,, ਤਬ ਉਸ ਸਾਧ ਨੇ ਲਾਲ ਬਦੇ (52 ਅ) ਲਕ ਦਧ ਲੇ ਤਯਾਰ
ਭਏ ਮਤੀ ਲੇ ਚੜ ਧੋਰ ,, ਤਬ ਉਨਚਿ ਸਾਧ ਨੇ ਆਪਣੇ ਭਾਈਆ ਸੇ ਲਹਾ ਲੀ ਏਕ ਸਾਧ
ਹੈ ਵਹ ਵਡਾ ਸੇਵਾ ਪੈਛੀਆ ਲੀ ਲਖਤਾ ਹੈ ,, ਤਬ ਉਸਾ ਸਾਧ ਨੇ ਘਰ ਸਭ ਹੰਸ ਇਨ
ਹੈ ਲਰ ਆਏ ਉਸਾ ਸਾਧ ਨੇ ਘਰ ਮੇ ਮਤੀ ਦੁਆਰ ਚਲਤੀ ਵਾਰ ਏਕ ਏਕ ਲਾਲ ਮੁਹ ਸੇ ਦੇ
ਲਏ,, ਤਬ ਉਸ ਦਾ ਘਰ ਭਰ ਗਿਆ ਪੈਛੀਆ ਲੀ ਸੇਵਾ ਸਫਲ,, ਤਬ ਸਾਹਿਬ ਨੇ ਸਿਖ
ਲਖੁ ਬਚਨ ਲੀਆ ਪੈਛੀਆ ਲੀ ਸੇਵਾ ਸ ਉਸ ਸਭ ਿਲਛ ਪ੍ਰਾਪਤ ਭਇਆ,, ਜੋ ਲਣਾ ਮੇਰੇ
ਸਿਖ ਲੀ ਸੇਵਾ ਕਰੇਗਾ ਉਸ ਲਖੁ ਸਭ ਿਲਛ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਵੇਗਾ,, ਸਿੱਖ ਮੇਰੇ ਹੰਸ ਹੈ ਅਰ
ਪਦਾਰਥ ਜੋ ਮੇ ਲਾਲ ਹੈਨ ਜੋ ਸਿਖਾ ਲੀ ਸੇਵਾ ਕਰੇਗਾ ਉਸ ਲ ਸਭ ਿਲਛ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹਵੇਗਾ,,
ਬਲ ਵਾਹਿਗਾਰੂ ਸਾਖੀ ਹਰ ਚਲਾ,, ਏਕ ਸਮੇ ਸ਼ਾ ਨਾਨਕ ਜੀ ਸਾਹਿਬ ਸੰਘਾਸਨ ਪਰ ਬੈਠੇ ਸੇ
ਦੇਵਾਨ ਲਗਾ ਥਾ ਤਬਸੀ ਏਕ ਲੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਦਰਸ਼ਨ ਲਖੁ ਆਏ,, ਚਰਚਾ ਹੋਨੇ ਲਗੀ । ਤਦ
ਔਰਥ ਨੇ ਫਲ ਸ ਸਆਰਥ ਹੰਤਾ ਹੈ ਚਾਤ ਮੁਖਤ ਹੰਤੀ ਹੈ,, ਔਰਥ ਭੀ ਸੈਤ ਲਖੁ ਲੋਚਦੇ ਹੈਨ "
ਅਰੁ ਔਰਥ ਪੂਰਾ ਭੀ ਸੈਤਨ ਨੇ ਲੀਆ ਹੈ,, ਤਬ ਇਸ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਸ਼ਾ ਮੁਸਵਾ ਲ
ਸ ਬਲਣਾ ਹੁਆ,, ਰਾਜ ਅਸਾਰ ਮਚਲਾਰ,, ਨੈਸਾ ਜਮਨਾ ਗਦਾਵਰੀ ਸਸਤੀ ਤੇ ਲਵਾ ਉਦਮ
ਪੁਰ ਸਾਧ ਲੀ ਤਾਣੀ,, ਕਿਲੇ ਬਿਖ ਮੈਲ ਭਰੇ ਪਰੇ ਹਮਰੇ ਵਿਚ ਹਮਲੀ ਮੈਲ ਸਾਧੂ ਲੀ
ਪੂਰ ਦਾਵਣੀ "?,, ਔਰਥ ਅਤ ਸਦ ਅਜਿਨ ਨਾਵਿ ਸਤ ਸੈਤ ਲੀ ਪੂਰ ਪਤੀ ਹੁਰ
ਨੈਡ ਸਮੁਦਰ ਦੁਰਸਤ ਮੈਲ ਲਾਵਾਈ,, ਜਾਨਣੀ ਤਪੇ ਤਰੀ (53 ਉ) ਰਸੀਆਈ ਲੇਦਾਰਸਾ ਪਾ
ਮਪਾਈ,, ਲਾਸੀ ਿਪਾਨਾ ਚਰਾਵਤ ਮਾਰੂ ਿਮਨ ਹਰਿ ਜਨ ਸੰਭਰ ਪਾਈ,, ਜਿਤਨੇ
ਔਰਥ ਦੇਵੀ ਥਾਪੇ ਸਭ ਿਤਤਨੇ ਸੰਚੀਹ ਪੂਰਿ ਸਾਧੂ ਲੀ ਆਈ,, ਹਰਿ ਲੀ ਸੈਤ ਿਮਲੇ
ਹਰ ਸਾਧੂ ਲੈ ਤਿਸ ਲੀ ਪੁਰਮੁਖ ਲਾਈ,, ਜਿਤਨੀ ਸਿਧਟਿ ਤੁਮਾਰੇ ਮੇਲੇ ਹੁਆ ਮੀ ਸਭ
ਤਿਤਨੀ ਦੱਖੇ ਪੂਰਿ ਸਾਧੂ ਲੀ ਆਈ,, ਨਾਨਕ ਨਿਸਾਟ ਹੰਦੇ ਜਿਸ ਨਿਸਿਖਾ ਤਿਸ ਸਾਧੂ
ਪੂਰਿ ਦੇ ਹਰਿ ਧਾਰ ਲੈਆਈ,, ਅਬ ਇਹ ਸਬਦ ਸਾਹਿਬ ਨੇ ਲਹਾ ਤਬ ਤਪਾ ਬਹਤ
ਰਦ ਰਦ ਹੋਇ ਲਰ ਨਮਸਕਾਰ ਲੀਆ,, ਅਰ ਚੁਨ ਲੀ ਭਰਮਨਾ ਸਭ ਿਮਟ ਗਈ,, ਸਾਧ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਪਦ ਲਹੁ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਏ,, ਬੋਲੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਸਾਖੀ ਪੂਰੀ ਹੋਈ,, ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਜਨਮੀ ਇਸ
ਤਰਾ ਸਾਹਿਬ ਸ਼ਿਰੋਮਣੀ ਸਾਹਿਬ ਸਿੰਘ ਜੀ ਹੋਰਾ ਬਾ,, ਪ੍ਰਬਸੇ ਪਹਰ ਸਮ ਜਥ ਰਹਤੀ ਚੁਪ
ਦੇਨੇ ਅਸਨਾਨ ਹੋਰ ਫਿਰ ਸਾਹਿਬ ਆਪਣੇ ਸਰੂਪ ਸੇ ਲੀਨ ਹੋਏ ਨੇਤ ਜਥ ਪਰਭਾਤ ਹੋਰ
ਤਬ ਸਤ ਰਖਾਖੀ ਚਉਥੀ ਭਾਨ ਕੀ ਕਰਤ,, ਫਿਰ ਸਾਹਿਬ ਨੈਸਾਰ ਸੇ ਪਰਸਾਦ ਲੈਕਾ
ਸਾਮੇ ਪਰਸਾਦ ਖਾਵਤੇ,, ਤੀਸਰੇ ਪਹਰ ਲੇ ਲਸਾ ਹੋਰੀ ਪੰਡਿਤ ਨੰਦਾ ਹਸ਼ਤੇ ਆਠੇ ਪਹਰ
ਸਾਹਿਬ ਜੇ ਨੇਤ ਪ੍ਰੇਮ ਸੇ ਲੀਨ ਰਹਤੇ ਨੇਤ ਜਲ ਸੇ ਭਰੇ ਰਹਤੇ,, ਅਰ ਲਟੇਰਾ ਜਲ ਸੇ ਭਰਾ
ਹਜੂਰ ਸੇਹਰ ਵਖਤ ਥਰ ਰਹਤਾ,, ਜੇ ਜਲ ਨੇਤ ਸੇ ਪਰਵਾਹ ਚਲਤਾ ਸੇ ਲਟੇਰੇ ਨਿਤਾ ਕਰਤ,,
ਜਬ ਲਟੇਰਾ ਭਰਤਾ ਤਬ ਆਪ ਹੀ ਸਾਹਿਬ ਉਠਾਇ ਸੇ ਲਹ ਪੀ ਲੇਤੇ ,, ਸਦਾ ਹਰ ਵਕਤ ਪ੍ਰੇਮ
ਨੇ ਸਮੁੰਦਰ ਸੇ ਨੇਤ ਛਕੇ ਰਹਤੇ,, ਏਕ ਦਿਨ ਸਭ ਸਿਖ ਸਾਹਿਬੇ ਨੈ ਪਾਸ ਆਏ ਸਾਹਿਬ ਨੇ
ਆਦਰ ਸੇ ਬਿਠਾਇਆ ਅਰ ਸਿਖ ਨੇ ਚਰਚਾ ਚਲਾਈ ,, ਤਬ (53 ਅ)ਸਿਖ ਨੰਗਾ ਬੋਲੇ
ਹੇ ਸਾਹਾਜ ਤੁਸ ਨੈ ਸਭ ਸੰਸਾਰ ਸੇ ਜੇ ਉਪਦੇਸਾ ਦੇ ਸੋ ਬਿਨਾ ਜੱਗ ਕੇ ਲਾਏ ਤੇ ਸਿਧਤਾ
ਨਹੀ ਹੋਤੀ ਨਾ ਭਜਨ ਬਿਨਾ ਪਰਤਾਪ ਤੁਸ ਨੈ ਇਤਨੀ ਮੇਹਨਤੀ ਜੇ ਸਿਖ ਲੀਆ ਹੈ ਸੋ
ਏਕੀ ਸਤਰ ਪਰ ਪਰਸ ਪਦ ਕੇ ਪਰਾਪਤ ਹੋਵੇਗਾ । ਇਹ ਬਾਤ ਜਬ ਸਿਖੇ ਨੈ ਪੂਛਾ,, ਤਬ
ਸਾਹਿਬ ਨੈ ਬਚਨ ਕੀਆ ਕੀ ਹਸ਼ੁਆ ਮੁਹਾ ਵਿਚ ਸੰਝੀ ਅਰਨਾਦ ਕਿਆਸੀ ਜਾਏ ਸੋ
ਜੋਗ ਪਦ ਨਹੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਤਾ ਹੈ ਜੱਗ ਜੇ ਹੈਅਰ ਤੀਰਥ ਸੇ ਅਰ ਨਾਟਕ ਚੇਟਕ ਸੇ ਅਰ ਦੇਸੰਤ ਭਰ
ਮਨੈ ਸੇ ਜੋਗ ਨਹੀ ਹੋਤਾ । ਜੋਗ ਪ੍ਰਮ ਸੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਤਾ ਹੈ,, ਜਬ ਜੱ ਹੈ ਸੇ ਆਤਮ ਬੀਚਾਰ
ਸੇ ਜਬ ਅਵਸਥ ਸਿਧ ਹੋਤੀ ਹੈ ਤਿਸ ਪ੍ਰਬਾਏ ਸ੍ਰੀ ਮੁਖਵਾਕ ਬੋਲਤਾ ਹੁਆ । ਚਾਰ ਆਸ਼ਰ
ਮਝਨਾ ,, ਹਾਥ ਕਾਰ ਪੈਰ ਬਸਾਵੈ ਜੰਦੀ ਖੰਖਰਿ ਬਾਜੇ ਬੈਨਾ,, ਗੁਰਮਤਿ ਹਰਿ ਗੁਨ ਬੋਲਹ
ਜੋਗੀ ਇਹ ਮਨੂਆ ਹਰਿ ਰੰਗ ਭੈਨਾ " ,, ਜੋਗੀ ਹਰਿ ਦੇਹ ਅਤ ਉਪਦੇਸਨ ਸੁਨਾ ਜਾਹਿਰੇ
ਨੇ ਵਚੈਤਿਸ ਆਗੇ ਤੁਮ ਆਦੇਸ਼ ,, ਚਹਾਓ,, ਜਾਵਾਓ ਜਾਤ ਬਹੁ ਬੰਸਹ ਏਹ ਮਨੂਆ
ਖੇਲੇ ਖੇਲ,, ਜੇਵਰੁ ਰੂਪ ਸਿੰਦਨ ਨੇ ਬਸਧਾ ਉਠ ਖੇਲ ਗਏ ਚਰਖੇਲ,, ,, ਕਾਇਆ ਨਗਾਰ
ਮਹਿ ਜਥਮ ਹਰਿ ਬੋਹੜੁ ਹਰਿ ਜਾਮੈ ਹਰਿਆ ਖੇਤ,, ਮਨੂਆ ਅਸਥਿਰ ਖੇਲ ਮਨ ਜੋਰੁ
ਹਰਿ ਪੈਚਹ ਗੁਰਮਤ ਜੇਤ,, ,, ਜੋਗਾ ਜੋਗਮ ਸਿਧਾਟਸਤ ਤੁਮਸੋ ਦੇਹ ਮਤੀਤਤ ਚੇਲ,,
ਜਨ ਨਾਨਕ ਨੇ ਪੂਰ ਐਤਰਜਾਮੀ ਹਰਿ ਲਾਵਹ ਮਨੂਆ ਖੇਲ,, ਜਬ ਇਹ ਸਬਦ ਜੋਗੀ ਨੈ
ਮਨੂਆ ਤਬ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਸੰਨ ਭਏ ਅਰ ਅਪਨੇ ਦਲੇ ਲੀ ਵਹੀ ਮਹਾਪੁਰਖ ਹੈ ਇਨ ਨੇ ਹਮਾਰੀ ਆਦੇਸ਼
ਹੈ,, ਨਮਸਕਾਰ ਕਰੇ ਸਿਧ ਫਿਰਾ ਭਏ ਬੋਲੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ,, ,,, ,,,
ਸਾਖੀ ਪੂਰੀ ਹੋਈ ,, ,, ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਦਲੀ ਸਤਗੁਰ ਲੀ ਮਹਮਾ ਲਾ ਅਰ ਜਨਮ ਜਨਮ
ਮਖਸ ਹੋਈ ਤਿਸ ਨੇ ਲਾ ਤਬ ਲਿਖੀਏ ,, ਧੰਨੇ ਜਬੇ ਸਤਗੁਰ ਨੇ ਚਲਿਤ ਬਖੀਤ ਹੈ ਲਾ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਪਛਨੇ ਂ ਲਾਏ ਖੇ ਸੰਝੇ ਲਿਖਨੇ ਸੇ ਆਇਆ ਹੈ,, ਏਕ ਦਿਨ ਸਕੁਾਰ ਲਾ ਆਇਆ (54 ਓ)
ਹੋਇਆ ਸਭ ਸੈਨਤ ਂ ਬਲਾਵਣੇ ਲੀ ਆਇਆ ਹੋਇਆ, ਸਭ ਸੈਨਤ ਂ ਹਨਮ ਲਾਏ ਸਭ ਸੈਨਤ ਏਸ ਲਾ
ਆਇਆ,, ਸਭ ਸੈਨਤ ਇਨ੍ਹੇ ਚੰਕਰ ਭਜਨ ਚੁਆ,, ਸਕੁਾਰ ਲਾ ਆਇਆ ਹੋਇਆ ਜਤੀ ਜਤ
ਸਮਾਵਣੇ ਂ ਹਨਮ ਫਇਆ,, ਜਬ ਔਮ੍ਹ ਏਸਾ ਪਬਰ ਰਾਤ ਰਬੀ,, ਤਬ ਸਭ ਸੈਨਤ ਂ ਕਜੂਲ
ਸੇ ਪਧਾਇਆ,, ਤਬ ਸਿਖੇ ਂ ਖੁਸੀ ਹੋਈ,, ਅਰ ਬਡਾ ਨਿਸੰਬਨ ਲੀ ਨਤਨ ਚੁਆ,, ਉਸ
ਬਖਤ ਔਮ੍ਹ ਏਸੇ ਸਕੁਾਰ ਸਮਾਏ,, ਸੈਨਤ,, ,, ਭਾਦ ਸੁਦੀ,, ,, ਪੂਰਿਮਾ
ਬਧਾਨ ਕਰੇ ਅਧਿ ਪਾਸਾ ਲੇਪ ਪੰਚ ਸਾਰੀ ਸੈਨਤ ਭਜਨ ਲਬੇ ਜਦ ਤੀਸਰੇ ਮਹਨ
ਸਾਰਿਖੇ ਲਾ ਏਕਾਦੇ ਪਾਸਿ ਸਰੋਵਰ ਂ ਨਿਸਨਾਚ ਚੁਆ,, ਸਮਤਾ ਸੈਨਤ ਘਰ ਲਬ ਆਏ,,
ਸਾਖੀ ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਮਾਵਣੇ ਲੀ ਪੂਰੀ ਹੋਈ,, ਬੰਸ ਵਾਰਿਜੁਨ ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਜਨੀ,, ਸਰਬ
ਮਾਨ ਨੇ ਸਾਰਿਖ ਨੇ ਪਲਨਾ ਅਚੰਭ ਲੀਆ ਸਭ ਪ੍ਰਮਣ ਅਸਿਚ ਸਭ ਲਯੁ ਨਿਵਤਾ ਚੁਆ,,
ਸਮਤਾ ਂ ਪਰਸਾਦ ਬਚਾ,, ਜਬ ਪੂਰਾਦਿ ਪਾਇ ਚੁਕੇ ਤਬ ਮਹਨੀ ਜੀ ਸਾਰਿਖ ਜਾਏ ਨੇ
ਪ੍ਰਿਥੀਚੰਦ ਜੀ ਂ ਕ੍ਰਿ ਮਹਾਦੇਵ ਜੀ ਲਯੁ ਪੁਲਾਇਆ,, ਕਹਿਆ ਲੀ ਤੁਮਾਰੇ ਪਿਤਾ ਲਾ ਸਿੰਘਾਸਨ
ਹੈ ਤੁਮ ਤੁਰਤਾਵਾ ਹੈ ਸਿੰਘਾਸਨ ਪਰ ਬੈਠੋ,, ਤਬ ਪ੍ਰਿਥੀਚੰਦ ਮਹਾਦੇਵ ਦੋਨੋ ਬਡੇ ਬੇਟੇ ਖੇ ਸ
ਇਨ ਨੇ ਲਾਲਾ ਲੀ ਹਮ ਤੋ ਸਭਾ ਟੇਕਨ ਵਾਲੇ ਹੈ ਸਿੰਘਾਸਨ ਪਰ ਨਾ ਬੈਠਨੇ,, ਹਮਾਰੀ ਸਕਤ
ਨਹੀ,, ਤਬ ਦੋਨ ਜਨੇ ਨੇ ਲਾਲਾ ਲੀ ਅਰਜਨ ਮਨ ਲਯੁ ਤੀਸਰੇ ਮਹਨ ਤੁਰ ਆਸਰ ਜੀ ਨੇ ਬਾਲਕ
ਅਵਸਾ ਸੇ ਬਖਸਾ ਕਾ ਹਨਮ ਚੁਆ ਥਾ ਲੀ ਬਾਨੀ ਲਾ ਬਚਿਆ,, ਅਰ ਸਾਪੀ ਦੀਆ
ਥਾ,, ਸ ਅਰਜਨ ਜੀ ਂ ਬਲਾਵੇ,, ਤਬ ਤੁਰੁ ਅਰਜਨ ਜੀ ਆਏ ਤਬ ਮਹਨੀ ਜੀ ਨੇ ਲਾਲਾ ਲੀ
ਤੁਮਾਰੇ ਪਿਤਾ ਲਾ ਸਿੰਘਾਸਨ ਹੈ,, (54 ਅ) ਅਰ ਤੁਮ ਂ ਤੀਸਰੇ ਮਹਲ ਬਖਸਿਸ
ਭੀ ਛਾਂ ਹੈ ਤੁਮ ਬੈਠੋ,, ਤਬ ਸ੍ਰੀ ਤੁਰ ਅਰਜਨ ਜੀ ਸਿੰਘਾਸਨ ਪਰ ਬੈਠੇ,, ਮਹਨੀ ਜੀ ਨੇ
ਨਰਿਵੈਲ ਆਨੇ ਰਖਾ, ਪ੍ਰਿਥੀਚੰਦ ਨੇ ਭੀ ਸਭ ਨੇ ਮਥਾ ਟੇਕਾ,, ਸਮਾਨੇ ਖੜੇ ਹੋਏ ਅਚ ਭਜਨ
ਆਸਤੇ ਹਰਾਬੀ ਨੇ ਢੋਲੀ ਲੀਆ,, ਅਰ ਮਾਝਾ ਤੇ ਆਦ ਲੇਹਰ ਭਟੇ ਨੇ ਚੁਸਤਤ ਲੀਆ,,
ਬਡਾ ਜ ਅ ਜੋਕਾਰ ਹੰਇਆ,,? ਜਗਤ ਪਰ ਚੁਜਲਾ ਹੰਇਆ,, ਤਿਤ ਵਖਤ ਭਟੇ ਚੁਸਤਤ ਲਾ
ਸਵੈਯਾ ਲੀਆ,, ਅਜੇ ਤੀਰਾ ਜਲ ਅਟਲ ਸਿੱਖ ਸੰਗਤ ਸਭਿ ਨਾਵਹਿ । ਨਿਤ ਪੁਰਾਨ ਬਾਣੀਐ
ਬੇਦ ਬ੍ਰਹਮਾ ਮੁਖ ਗਾਵਹਿ,, ਅਜੇ ਚਵਰ ਸਿਰ ਢੁਲੈ ਨਾਮ ਔਮ੍ਹ ਮੁਖ ਨੀਅਹੁ,, ਦੁਰ ਅਭਗਤ ਸਿਰ
ਛਡ ਆਪ ਪਰਮੇਸਰ ਦੀਅਹੁ,, ਮਿਲਿ ਨਾਨਕ ਅੰਗਦ ਅਮਰ ਰੁਰ ਰਾਮਦਾਸ ਹਰਿ ਜਾਵਹੁ,, ਚਹਿ
ਚੰਸ ਜਗਤ ਜਸ ਸੇ ਰੁਸ ਲਯੁਨ ਲਯੇ ਸ੍ਰੀ ਤੁਰ ਅਸਹੁ,, ,, ਦੇਵ ਪੁਰੀ ਮਹਿ ਜਾਅਹੁ
ਆਪ ਪਰਮੇਸਰ ਭਾ ਘਰੁਨ ਚਹਿ ਸਿੰਘਾਸਨ ਦਾਰੁ ਸ੍ਰੀ ਤੁਰ ਤਹਾ ਬੈਠਾ ਸਚੁ,, ਬਚਮ ਲੀ ਪੁਰ
ਦੇਵ ਤੰਚਿ ਜਸ ਜੰਸੇ ਜੰਸੇ ਜੰਮਿਚ,, ਅਧੁਰ ਲਟੇ ਤੇ ਭਾਰਾ ਪਾਪ ਤਿਨ ਭੀਤਰ ਲੈਪਿਚ,, ਾਏ ਪੁ
ਆਪ ਤਿਨ ਨਰਾਚ ਲੇ ਤੁਰ ਰਾਮਦਾਸ ਤਿਨ ਪਾਇਪਹੁ,, ਛਤ ਸਿੰਘਾਸਨ ਪ੍ਰਥਮੀ ਤੁਰ ਅਰਜਨ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਕਵੇ ਆਪਹੁ,, ? ,, ਇਹ ਚੁਸਤਰ ਭਟੈ ਨੇ ਕੀਆ । ਅਉਰ ਭੀ ਬਹੁਤ ਚੁਸਤਰ ਕਵਿ ਬਿਦਾ
ਭਏ । ਸਾਹਿਬ ਕੀ ਖੁਸੀ ਭਈ,, ਸਾਖੀ ਪੂਰਨ ਹੋਇ,, ਬੰਨੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਜਨੀ
ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰ ਜੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਆਪ ਜਾਏ ਚੁਹਾ ਆਰਿਆ ਹੋਇਆ ਜੋ ਲਏ ਘਰ ਕੀ ਟਹਲ ਕਰੇਗਾ
ਸੋ ਨਿਹਾਲ ਹੋਵੇਗਾ,, ਸਰਬਤ ਪਿਤਾ ਅਪਨੀ ਪ੍ਰੀਤ ਸੇ ਖੰਦਨ ਲਗਾ,, ਅਰ ਬਡੇ ਮਾਇਆ ਵਾਲੇ
ਸਿਖ ਜੋ ਥੇ ਸੰ ਸਾਰਾ ਸੇ ਮਟਾਨੇ ਨੇ ਫੇਲਕੇ ਦਸੋ ਚੁਸੀ ਸਮੇ ਸੇ ਬਹਿਲ ਜਿੰਮੀਦਾਰ ਲੇਖੀ
ਜੋਗਲ ਕਾ ਜਾਤ ਵਫਦਾ ਸੇ ਖਰਚਿਣ ਲਗਿਆ ਥਾ ਲਖੀ ਚਉਥਤਾ ਫਿਰਤਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ (55-ਖ)
ਲੀ ਕਾਰ ਦਸਾ ਕਰਵੇ ਬਹੁਤ ਕਾਰ ਲੀਆ ਬਡੇ ਬਡੇ ਕਥ ਚੁਠਾਵੇ ਬਹੁਤ ਟਹਲ ਜਥ ਚੁਸ ਨੇ ਲੀਆ,,
ਤਬ ਸਤਗੁਰ ਲੀ ਨਜਰ ਸੇ ਆਇਆ,, ਤਬ ਸਾਹਿਬ ਨੇ ਪੁਛਾ ਲੀ ਇਹ ਲਚੁਨ ਚੇ ਤਬ ਸਿਖੇ
ਨੇ ਕਹਾ ਇਹ ਬਹਲੀ ਜਿਮੀਦਾਰ ਹੇ ਸੰ ਏਹੁ ਬਹੁਤ ਟਹਲ ਇਨ ਸਚੁ ਲੀਆ ਹੇ ਤਬ ਬਚਨ
ਹੋਇਆ ਲੀ ਇਸਨੇ ਕਮਾਇ ਲਿਆਵੇ,, ਤਬ ਹਜੂਰਾਮੇ ਆਇਆ ਸਾਹਿਬ ਲੇ ਮੋਹਰ
ਨਜਰ ਹੋਈ ਤਬ ਭਾਈ ਬਹਲੇ ਲੇ ਨਾਮ ਬਖਸਿਆ ਬਚਨ ਹੁਆ ਜਾਹਿ ਬਹਲ ਉੱਨੇ ਤੁਪਤੋ ਲਾ
ਹੁਤੁ ਲੀਆ,, ਤੂੰ ਆਪਣੇ ਘਰ ਜਾਇ ਲਾ ਟੋਕਾਰ ਲੀ ਟਹਲ ਸਾਧੈ ਲੀ ਕਰੁ ਤੇਰੀ ਕਮਾਈ ਬਾਇ
ਪਈ,, ਤਬ ਬਹਲੇ ਘਰ ਲੇ ਗਏ,, ਜਾਤੇ ਹੀ ਘਰ ਸੇ ਦਸੋ ਲਕਨੇ ਲੀ ਇਕਾ ਘੜੇ ਲਾ ਤਬੇਲਾ
ਤਥ ਇਹਾ ਭੈਸ ਬੰਨੇ ਇਹ ਲੰਗਰ ਲਾ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਕਰਾਇਆ ਦਸੋ ਮਹੁੰਸ ਲਕਨੇ,, ਤਬ ਥਭ ਦਸ
ਇਲੰਠੇ ਚਲਰ ਦਸੋ ਲਕਨੇ ਲੀ ਟੋਰ ਬਹੁਤੋਰਾਮਾ ਜਾਨੀ ਲਕਨੇ ਲਗਾ ਹੋ,, ਇਸੀ ਬਾਤ ਲਚੇ
ਅਖ ਬਾ ਬੈ ਲੀ ਜੋ ਤੁਪਤ ਸਿਖ ਥੇ ਜੋ ਘੋੜੇ ਕਿਆਇ ਕਰ ਖਾਦੇ ਅਰ ਭੈਸਾ ਦੁੱਧਾ ਸੇ
ਭਰੀਆ ਆਵਾ ਅਇਲਚ ਖਾਧੀ ਅਰ ਅਨਾਜਾ ਲੇ ਛਕੜੇ ਭਰ ਲੇ ਆਏ ਖਰਤਨਾ ਲੇ ਛਕੜੇ ਸਿਖ
ਤੁਪਤ ਜੋ ਥੇ ਸੰ ਸਭ ਤੁਛ ਰਚੁ ਲੀਆ ਟੋਕਾਰ ਲੀ ਤਿਆਰੀ ਚੰਦੀ ਬਡਾ ਜੋ ਜੋਕਾਰ ਹੋਨੇ ਲਗਾ,,
ਅਰ ਤੁਰੁ ਲੀ ਟੋਕਾਰ ਚੌਹਿ ਦਖਤ ਬਢਾ ਰਹੇ ਜਾ ਲਏ ਆਵੇ ਸੰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਖਾਇ ਜਾਇ ਦੇਲ
ਪਨ ਮੇ ਬਚਲੇ ਮਲ ਦਇਆ ਭਈ ਸਾਰੇ ਜਗਤ ਮੇ ਬਚਲੇ ਲੀ ਸਿਖੀ ਪਰਸਿਧ ਹੋਈ,, ਭਾਈ
ਬਚਲੇ ਨੇ ਤੁਪਤ ਸੋਤ ਸਭ ਤਾਰੇ ਘਰ ਦਿੰਤੀ, ਸਾਖੀ ਪੂਰੀ ਹੋਈ,, ਬੰਨੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ,,
ਸਾਖੀ ਘਰ ਚਲੀ,, ਸਤਗੁਰ ਲੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਸੇ ਸ੍ਰੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਭਇਆ ਹਰਿ ਮੰਦਰ ਜਾ ਬਣੇ,,
ਤਬ ਸਾਹਿਬ ਨੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਲੇ ਮਜਾਰਮ ਸੇ ਨਿਸਤ ਸ੍ਰੀ ਮੁਖ ਵਾਕ ਚੋਇਆ,, ਤੁਲਾਰ (55,ਸ)
ਛਿਠੇ ਸਭੇ ਥਾਇ ਨਥੀ ਚੁਧ ਜੋਹਿਆ,, ਬਧੇ ਪੁਰਖ ਬਿਦਾਰੇ ਤਾ ਤੂੰ ਸੰਹਾਰਾ,, ਬਸਤਾ
ਸ੍ਰੀ ਸਾਹਿਬ ਅਪਾਰ ਅਨੂਪ ਹਾਮਦਾਸ ਪੁਰ ਚਹਿਹਾ ਨਾਨਕ ਕ੍ਰਮਸਾਹਿ ਜਾਰਿ ਨਾਰਾਇ ਹਾਮਦਾਸ
ਸਾਹ, ਸਰੂਪ ਸਮਾਰ ,, ਹਾਮਦਾਸ ਸਰਵਰ ਨਾਤੇ,, ਸਭ ਚੁਤਰੇ ਪਾਪ ਲਾਮਤੇ,, ਨਿਰਮਲ
ਭਏ ਕਰੁ ਇਸਨਾਨਾ,, ਤੁਰਪੁਰੇ ਭਾਠੇ ਦਾਨਾ,, ਸਭ ਦੁਖਨ ਖੇਮ ਪੂਰ ਥਾਰੇ,, ਸਹਿ ਸਾਹਿਬ
ਸਤਿ ਤਰ ਚੁਪਾਰੇ,, ਤੁਲੇ ਕਾ ਸਤਰ ਕੀਜਾਨੇ,, ? ,, ਸਹਸਾ ਸਾਧ ਸੈਲਾ ਸਭ ਕਾਰੀ,,
ਪਾਰ ਬ੍ਰਹਮ ਭਇਓ ਸਾਖੀ,, ਨਾਨਕ ਨਾਮ ਲਿਖਾਇਆ,, ਆਦਿ ਪੁਰਖ ਪ੍ਰਭ ਪਾਇਆ,,?,,

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਨੇ ਸਬਦ ਸਾਹਿਬ ਨੇ ਬਹਤ ਭਏ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਖੁਸ਼ੀ ਬਡਾ ਭਈ,, ਏਕ ਦਿਨ ਸਾਹਿਬ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਸੇ ਆਸਾ ਦੇਸ ਪਰ ਪੁਰਖ ਦਰਸ਼ਨ ਪਾਸ ਨੇ ਖਾਨ ਨੇ ਬੀਚ ਆਨ ਰਹ ਬੈਠੇ ਸੇਖਿਆਨਾ ਉਹ ਖੜਾ ਹੁਆ,, ਅਰ ਲਿਖਾਰੀ ਕੋ ਆਗਿਆ ਹੋਈ ਜੋ ਆਨਕਰ ਲਿਖ ਖਾਨੀ ਆਈ,, ਤਬ ਸਭ ਲਿਖਾਰੀ ਆਨ ਨੇ ਬੈਠੇ ਪੜਦੇ ਹੋਇ ਗਏ,, ਤਬ ਸੈਪੂਰਨ ਉਚਾਰ ਸੁਖਮਨਾ ਕੀ ਕਾ ਹੁਆ ਉਸ ਅਸਥਾਨ ਕਾ ਨਾਮ ਰਾਮਦਰਮਨੀ ਰਖਾ,, ਅਬ ਖਾਲਸੇ ਨੇ ਰਾਮਾਤਿ ਉਸ ਅਸਥਾਨ ਉਤੇ ਘਰ ਦਹਿਨੇ,, ਅਬ ਸਭ ਖਾਲਸਾ ਨੇ ਸਰਬਤ ਉਹਾ ਮਥਾ ਟੇਕਤੇ ਹੈ,, ਅਰ ਉਸ ਖਾਨੀ ਕੀ ਸਾਖੀ ਪੂਰਨ ਹੁਈ,, ਬੰਲੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ,, ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ,, ਏਕ ਦਿਨ ਸਾਹਿਬ ਗੋਇੰਦਵਾਲ ਮੁੰਬੇ ਬਹੜੇ ਸਿਖ ਸੁਨਿਆਰੇ ਸੇ ਦਰਸ਼ਨ ਹੁਤੇ ਆਇਆ,, ਗੁਰੂ ਕਾ ਬਡਾ ਪਿਆਰਾ ਸਿਖ ਥਾ,, ਸਤਿਗੁਰ ਨੇ ਬਚਨ ਕੀਆ ਜੀ ਭਾਈ ਬਹੜਾ ਨੇਗ ਕਹਦੇ ਹੈ ਜੋ ਸੁਨਆਰਾ ਕਾ ਕਸਬ ਚੋਰਾ ਕਾ ਹੈ,, ਬਿਨਾ ਚੰਗੀ ਆਏ ਨਹੀ ਰਹਦੇ ਤੁਸੀ ਭੀ ਚੰਗੀ ਕਰਦੇ ਹੋ ਜੋ ਨਹੀ ਸਚ ਕਹਦਾ,, ਤਬ ਬਹੜਾ ਨੇ ਕਹਾ ਜੀ ਸਚੇ ਪਾਤਸਾਹ ਕਸਬ ਐਸਾ ਹੈ,, (56, ਉ) ਜੀ ਮਾਤਰ ਜੋ ਗਹਿਨ ਘੜਨੇ ਨੇ ਦੇਤੇ ਤੁੰ ਚਬਾਈ ਕਾਢਿ ਲੇਇ,, "ਐਸਾ ਜੀ ਕਿਆ ਬਾਤ ਹੈ ਸਚੇ ਪਾਤਸਾਹ ਹਮਾਰਾ ਕਸਬ ਐਸਾ ਹੈ ਜੋਸੇ ਨੇਗ ਕਹਦੇ ਹਨ,, ਤਬ ਗਰੂ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਬਡੀ ਖਸੀ ਭਈ ਅਰ ਸਾਹਿਬ ਨੇ ਕਹੇ ਕਹਾ ਜੀ ਬਹੜਾ ਤੇਨੇ ਮੇਰੇ ਸਾਮਣੇ ਸਚ ਕਹਾ ਹੈ ਤੂੰ ਨਿਹਾਲ ਹੈ,, ਅਬ ਇਹ ਕਿਚਤ ਤੂੰ ਛਡ ਦੇ ਤੂੰ ਘਰ ਜਾਇਕੇ ਬੈਠ ਸਤਨਾਮ ਕਾ ਮੰਤ੍ਰ ਜਪ ਅਰ ਜਪਾਓ,, ਅਰ ਮੇਰੇ ਨਿਮਸਤਾਰ ਕਾ ਪਿਆਰ ਕੀਆ ਕਰ । ਅਬ ਤੂੰ ਨਿਹਾਲ ਹੋਇਆ । ਤਿਤ ਪੂਛਾਇ ਸੁਹੀ ਮੇ ਬਚਨ ਹੁਆ,, ਸੁਹੀ ਮਹਲਾ ,, ਸਾਈ ਕਾਰ ਕਮਾਇ ਜਿਤ ਸੁਖ ਪਾਜਲਾ । ਏਹ ਸਬਦ ਬਹੜੇ ਨੇ ਪੂਛਾਇ ਭਇਆ ਬਾ,, ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ,, ਮੌਜ ਰਾਜਪੁਤ ਏਕ ਗਾਉ ਕਾ ਸਰਦਾਰ ਥਾ ਅਰ ਸਰਵਰ ਭੁਮਤਾਨ ਕੇ ਸਿਖ ਥਾ ਮੁਰੀਦ ਥਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਮਹਮਾ ਸੁਨ ਕੇ ਏਕ ਦਿਨ ਸਾਹਿਬ ਕੇ ਦਰਸ਼ਨ ਕੋ ਆਇਆ,, ਸਾਹਿਬ ਕਾ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰਤੇ ਹੀ ਉਸ ਕਾ ਮਨ ਨਿਰਮਲ ਹੋਇ ਆਇਆ,, ਪ੍ਰਕਰਿਸ ×××××××××× ਅਬ ਹਾਥ ਜੋੜ ਖੜਾ ਹੋਇਆ ਕੀ ਮੇਰੇ ਭਾਗਾ ਜੋ ਸਿਖ ਲਗੀਐ ਤਬ ਸਚੇ ਬਚਨ ਹੋਇਆ ਕੀ ਹਮਾਰਾ ਸਿਖੀ ਤੂ ਨਾ ਕਰਿ ਸਿਖੀ ਬਡੀ ਅਉਖੀ ਹੈ ਤੁਝ ਕੋ ਬਡਾ ਕੁਸਟ ਹੋਗਾ,, ਤਬ ਉਸ ਨੇ ਹਾਥ ਜੋੜ ਕੀ ਮੇਰੀ ਤਕ ਕੇ ਆਪਣਾ ਸਿਖ ਕਰੀਐ ਜੋ ਕੁਛ ਹੋਗਾ ਸੋ ਮੈ ਆਪਣੇ ਉਪਰ ਸਹੇਗਾ ਅਬ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਸਿਖ ਕੀਆ,, ਗੁਰੂ ਕਾ ਸਿਖ ਹੋਕਰ ਮੌਜ ਆਪਣੇ ਘਰ ਗਇਆ ਤਬ ਭਾਈਚਾਰੇ ਨੇ ਬਹੁਤ ਸਿਕਾਰਾ ਅਰ ਕਹਨੇ ਲਗੇ,, ਜੋ ਤੂੰ ਖੜਾ ਬੇਈਮਾਨ ਹੁਆ ਪੀਰ ਸੇ ਬੇਮੁਖ ਹੁਆ ਤੇਰਾ ਕੁਛ ਨਾ ਰਹੇਗਾ,, ਤਬ ਐਸਾ ਸਭ ਸਬਦ ਹਕਾ ਜੀ ਮੌਜ ਜੀ ਭੈਸ ਬੇਲ ਗਾਹੂ ਸਭ ਭਲਦੀਤਰ ਆਏ ਲੈ ਗਏ,, ਅਰ ਪੜੇ ਜੋ ਬੇ ਆਰਜ ਰਹਾ ਸੋ ਸਭ ਮਰ ਗਏ,, ਅਰ ਘਰ ਸੇ ਦਉਲਤ ਬੀ ਸੰ ਭਾਈਚੇ ਉ ਨੇ ਛੀਨ ਲੀਆ (56, ਅ) ਅਰ ਖੇਤੀ ਸੁਕ ਗਇਆ,, ਤਬ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਤਬ ਸਭ ਭਾਈਓ ਹਮਾਰ ਕੀ ਤੂੰ ਅਬ ਪੀਠ ਕੀ ਸਿਜਦਾ ਕਰ ਅਰ ਬਲਸਾਇ ਸਿਖੀ ਤੁੰਹ ਮੁਹਿ " ਤਬ ਸੈਜ ਨੇ ਕਹਾ ਕੀ ਮਨ ਮਾਨੇ ਸ ਰਹਿ ਮੋਰ ਜੀਓ ਜਾਇ ਤ ਜਾਣਿ ਮੇ ਸਿੱਖ ਹੁਤੁ ਪੂਰੇ ਕਾ ਹੂੰ ਮੈ ਸਿਖੀ ਨਹੀ ਛੱਡਣੇ ਕਾ,, ਤਬ ਭਾਈਓ ਨੇ ਘਰ ਹੂਣ ਲੀਆ ਅਰ ਬਸਤੀ ਸੇ ਨਿਕਾਲ ਦੀਆ

ਤਬ ਅਪੁਨ ਤਿਸੀ ਬਸਤੀ ਮੇ ਜਾਇਕਰ ਰਹੇ ਦੇਖ ਆਪ ਅਹ ਜੋਰ ਅਰ ਨਡੇ ਕੀ,, ਮੈਜ ਆਮ ਲੀ ਆਇਆ ਅਰ ਆਹ ਜੋਤੁ ਪਾਸਵਾ ਪੀਸੇ ਇਸ ਤਹ ਸੇ ਗੁਜਾਰਨ ਕਰੇ ਲਗੇ,, ਤਬ ਸਤਿਗੁਰੁ ਅੰਤਰ ਜਾਮੀ ਨੇ ਏਕ ਮੋਹੜਾ ਤਿਕਾ ਕਾ ਦੇਕੇ ਪਾਸ ਰੁਪੈ ਮੈਜ ਸੇ ਲੇਕਰ ਤਬ ਕਾਸ ਪਠਾਣਾ,, ਮਾਸ ਮੇਵੜਾ ਜਾਣਿ ਸਿਖਾ ਆਪ ਬੈਚਤੇ ਲਗ ਮੈਜ ਭਵੇ ਹੋਏ " ਤਬ ਮੇਵੜੇ ਨਾ ਕਹਾ ਕੀ ਇਕੰਸ ਰੁਪਏ ਦੇਹਿ ਲੇ ਤਬ ਹੁਕਮ ਹੈ ਦੇਖ ਤਬ ਕਾਸ ਬੇਚੇਗਾ ਹਜੂਰ ਕਾ ਹੁਕਮ ਹੈ,, ਤਬ ਮੈਜ ਆਪਣੇ ਪਸ ਹਾਇਆ ਮੇਵੜੇ ਕੋ ਲੇਲਾ । ਤਬ ਸਿਖਨੀ ਸੇ ਪੂਛਾ ਕੀ ਇਕੰਸ_ਰੁਪਏ ਦੇਲਾ ਤਬ ਹੁਕਮ ਨਾਮੇ ਕਾ ਦਰਸ਼ਨ ਕਾ ਹੁਕਮ ਹੈ ਕਿਆ ਕਰੀਐ ਮੇ ਸੰ ਕਹਾ ਤਬ ਸਿਖ ਕਹਾ ਕਿ ਮੇਰੀ ਬੇਟੀ ਕਿਆ ਏਕ ਸਰਦਾਰ ਮੰਗਤਾ ਹੈ,, ਸੋ ਤੁਸੀ ਬੇਟੀ ਬਿਆਹਵੇ ਕਾ ffਇਕਹਾਰ ਕਰੀਏ ਰੁਪਏ ਇਕੰਸ ਲੇ ਆਈਐ,, ਤਬ ਇਸ ਤੇਹ ਸੇ ਰੁਪਏ ਲੈ ਆਏ ਮੇਵੜੇ ਕੋ ਦੀਆ,, ਸਾਹਿਬ ਕਾ ਹੁਕਮ ਮੰਨਾ ਅਰ ਆਸ ਕਾ ਪੋਸਾ ਚਾਰ ਲੈ ਆਏ ਪੁਸ ਕਾ ਪੂਸਾਦ ਕਰੇ ਮੇਵੜੇ ਕਉ ਖਵਾਇਆ ਮੇਵੜੇ ਕਹੁ ਬਿਦਾ ਕੀਆ,, ਆਪ ਦੇ ਕੰਮ ਲੇ ਭੁਖੇ ਥੇ ਤਬ ਹੁਕਮ ਨਾਮ ਸਿਰ ਪਰ ਰੱਖ ਕਰ ਛਕ ਆਪਨੀ ਛਕਤ ਕਰ ਲਏ,, ਇਸੀ ਤਰਹ ਬਰਸ ਬੀਤਤ ਭਏ ਤਬ ਫਿਰ ਹੁਕਮਨਾਮਾ ਮੇਵੜਾ ਲੈਕਰ ਆਇਆ ਕੀ ਇਕੰਸ ਰੁਪਏ ਦੇਹੁ ਤਬ ਹੁਕਮ ਨਾਮਾ ਦੇਖਾ ਤਬ ਮੈਜ ਨੇ ਸਿਖਨੀ ਕਹੁ ਪੂਛਾ ਅਬ ਕਿਆ ਕਰਾ ਤਬ ਸਿਖਨੀ ਨੇ ਕਹਾ ਮੈ ਸਹਰੇ ਪਰਤੀਹ (57 ਰੁ) ਇਕੰਸ ਰੁਪਏ ਪਰ ਤੂ ਹੁਕਮ ਮੰਨਾ,, ਤਬ ਸਿਖਨੀ ਜਾਇਕਰ ਪੀਸਨੇ ਟੁਟਣੇ ਪਰ ਏਕ ਜਾਗਹ ਪਰ ਗਈ ਰੁਪਏ ਪੰਜ ਨੇ ਮਵੜੇ ਕਹੁ ਪਰਸਾਦ ਪਵਾਇ ਅਰ ਇਸਤ੍ਰੀ ਸੇ ਸਲਾਹ ਪੁਛ ਕੇ ਗੁਰੂ ਕੇ ਦਰਸ਼ਨ ਕਹੁ ਮੇਵੜੇ ਨੇ ਸਾਰ ਦਲੇ ਹਜੂਰ ਸੇ ਆਏ,, ਸਾਹਿਬ ਕਾ ਦਰਸ਼ਨ ਕੀਆ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰਕੇ ਲੰਗਰ ਮੇ ਆਏ ਲੰਗਰ ਕੀ ਟਹਲ ਲਗੀ ਕੀ ਲਿਜਤ,, ਅਰ ਪੂਸਾਦਿ ਭੀ ਲੰਗਰ ਸੇ ਮਾਪਾਵਤੇ । ਏਕ ਦਿਨ ਸਾਹਿਬ ਨੇ ਪੂਛਾ ਕੀ ਮੈਜ ਮੇਰਾ ਜੋ ਆਇਆ ਸੋ ਕਹਾ ਚਲਤਾ ਹੈ ਕਿਆ ਖਾਤਾ ਹੈ,, ਤਬ ਬਚਨ ਹੁਆ ਲੰਗਰ ਸੇ ਪੂਸਾਦਿ ਨਹੀ ਖੇਲਾ ਅਰ ਟਹਲ ਲੰਗਰ ਕੀ ਕੀਆ ਕਰੇ ਅਛੂਤਾ ਬਚਾਵਤੇ ਅਰ ਸਿਖ ਕੀ ਪਤਲ ਮੈਜ ਤੁਛ ਜੂਠਾ ਬਚ ਰਹੇ ਸੋ ਛਪ ਕੇ ਖਾਇ,, ਅਰ ਅਰ ਟਹਲ ਕੀਆ ਕਰੇ,, ਏਕ ਦਿਨ ਮੈਜ ਲੰਗਰੀ ਕਾ ਬੋਝ ਲੀਏ ਚਲੇ ਆਵਤੇ ਥੇ ਜੋ ਚਸਮੇ ਪੇ ਮੇ ਬਡੀ ਆਧੀ ਆਈ " ਤੁਝ ਨਜਰ ਨਹਾ ਆਵੇ ਅਸੇ ਏਕ ਇੰਦਰਾ ਥਾ ਤਿਸ ਪੇ ਬੀਚ ਓਸਾ ਪਵਣ ਕਾ ਪੈਂਡਾ ਲੰਗਰ ਕੀ ਲੰਗਰੀ ਸਮੇਤ ਜਾਇ ਰਹੈ,, ਤਬ ਇੰਦਰ ਮੇ ਫੇਰ ਭਰ ਪਾਣੀ ਥਾ । ਆਪ ਤੇ ਪਾਣੀ ਸੇ ਖੜੇ ਹੁਏ । ਲੰਗਰੀ ਸਿਰ ਪਰ ਧਰੇ ਰਹੇ ਤਾ ਲੰਗਰ ਕੀ ਲੰਗਰੀ ਭਿਜੇ ਨਹੀ । ਤਬ ਸਤਗੁਰ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਨੇ ਆਪਿਆ ਦਲਾ ਕੀ ਮੇਰਾ ਸਿਖ ਹੁਣੇ ਸੇ ਪਰਾ ਹੈ ਚਲੰ ਲਿਆਈਏ । ਸਾਹਿਬ ਸਿਖਾ ਸਮੇਤ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਜਹਾਂ ਮੰਜ ਥਾ ਪੁਸ ਇੰਦਾਰ ਪਰ ਖੜੇ ਹੰਝ ਬਚਨ ਕੀਅ ਕੀ ਮੰਜ ਕੇ ਬਾਹਰ ਨਿਕਾਲੇ,, ਤਬ ਸਿਖ ਸਭ ਪੈਠ ਗਏ ਮੰਜ ਕੇ ਕਹਾ ਕੀ ਨਿਕਾਲੇ,, ਤਬ ਮੰਜ ਨੇ ਕਹਾ ਕੀ ਪਹਲੇ ਸਭਤੀ ਲੈਕਾਰ ਕੀ ਨਿਕਾਲ ਲੇਹੁ ਤਬ ਅਸੀ ਨਿਕਲੇਗੇ,, ਤਬ ਪਹਲੇ ਸਭਤੀ ਨਿਕਾਲ ਤਬ ਪਿਛੇ ਮੰਜ ਤੇ ਨਿਕਾਲਾ,, (57.ਅ) ਜਬ ਮੰਜ ਬਾਹਰਿ ਆਇਆ ,, ਤਬ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਮੰਜ ਕਉ ਰਾਖੇ ਨਾਇ ਕੀਆ,, ਤਬ ਇਹ ਬਚਨ ਮੁਖ ਸੇ ਕੀਆ ਮੈਤੂੰ ਪਿਆਰਾ ਗੁਰੂ ਨੈ ਗੁਰੂ ਮੰਜ ਪਿਆਰਾ ਮੋਹਾ। ਗੁਰੂ ਕਾ ਬੰਦਾ ਜਗ ਮੈਘਿ ਚਾਰ ।। ਤਬ ਇਹ ਬਚਨ ਹੋਆ,, ਤਬ ਮੰਜ ਨਿਹਾਲ ਹੂਆ ਰਿਦ ਸਿਧ ਨਾਵ ਨਿਧ ਸਭ ਸਭ ਮੰਜ ਕਉ ਬਹਸ ਭਏ,, ਫਿਰ ਜਾਏ ਕਰ ਆਪਣੇ ਦਿਰਹ ਬਿਖੇ ਦਰਸਾਰ ਗੁਰੂ ਗੁਰੂ ਜਪਏ ਅਰ ਸਭ ਕੁਛ ਭਇਆ ਧਨ ਦਉਲਤ ਲੈਕਾਰ ਦਰਸਾਰ ਕਰਨੇ ਧਨ ਗੁਰੂ ਕੇ ਸਿਖ ਐਸਾ ਅਸਚੁਟੀ ਪਰ ਗੁਰੂ ਨਿਹਾਲ ਕੀਆ ਮੰਜ ਕੀ ਸਾਖੀ ਪੂਰੀ ਹੰਦੀ ਬੰਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ,, ਸਾਖੀ ਹੰਦ ਚਲੀ,, ਏਕ ਦਿਨ ਸਤਿਗੁਰ ਮਾਝੇ ਕਉ ਸਵੇ ਪੈਂਛਮ ਦਿਸਾ ਕਉ ਜਬ ਦਸ ਘੜਾ ਕੀਆ,, ਅਰ ਛੇਕ×ਆਇਦ ਆਈ ਅਮਾਰਥ ਦਲੀ ਭਇਆਰ ਹੋਨੇ,, ਤਬ ਪੁਸ ਅਸਥਾਨ ਕਾ ਨਉ ਤਰਨਤਾਰਨ ਰਖਿਆ,, ਏਕ ਕੁਸਟੀ ਥਾ ਪਹਲੇ ਪੁਸ ਨੇ ਅਸਨਾਨ ਕੀਆ,, ਤਬ ਪੁਸ ਕਾ ਕੁਸਟ ਦੂਰ ਭਇਆ,, ਦੇਹਿ ਕੰਚਨ ਹੋ ਗਈ,, ਅਰ ਏਕ ਕਉਆ ਨੇ ਅਸਨਾਨ ਕੀਆ ਵਹ ਸਫੇਦ ਹੰਸ ਹੰਝ ਉਡ ਗਇਆ,, ਤਬ ਸਾਹਿਬ ਕਾ ਬਚਨ ਹੋਇਆ ਇਸ ਕੇ ਜੋ ਤਇਆਰ ਜਹਿਆ ਹੈ ਭਇਆ ਸੇ ਭਇਆ,, ਅਬ ਰਹਣੇ ਦੇਹੁ ਇਸ ਸੇ ਜੋ ਜਾਹਿਗਾ ਦੁਖੀਆ ਹੋਸੀ,, ਜੋ ਨਾਵੇਗਾ ਸੋ ਸਭ ਕਿਲਤਾਰਬ ਹੋਵੇਗਾ,, ਇਹ ਸਾਖੀ ਗੁਰਦਾਸ ਭਲੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਸਿਖ ਬੇ ਆਰਸੇ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਸਭ ਸੰਗਤ ਕਉ ਸਾਝ ਲੈਕਰ ਆਰਸੇ ਸੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਦਰਸਨ ਕਉ ਆਏ " ਜਬ ਗੋਇੰਦਵਾਲ ਉਸ ਪਾਰ ਆਣ ਕਰ ਪਹੰਚੇ ਤਬ ਦਰੀਆਉ ਮੈ ਪਾਣੀ ਬਹੁਤ ਅਸੰਖਧਾ (59.ਉ) ਬਡਾ ਥਾ ਨਾਉ ਭੀ ਨਹੀ ਥੋ ਤਬ ਸਭ ਸੰਗਤ ਨੇ ਗੁਰਦਾਸ ਜੀ ਸੇ ਪੂ ਛਾ ਕੀ ਭਾਈ ਜੀ ਦਰੀਆਉ ਕੈਸ ਕਰ ਕਿਸ ਤਰਾਂ ਜਾਈਐ,। ਅਉ ਇਸ ਬਿਚਾਰ ਸੇ ਬੈਠੇ ਹੈ ਕੀ ਇਕ ਸਿਖ ਨੇ ਮੁਖ ਸੇ ਸਬਦ ਕੀ ਤੁਕ ਨਿਕਸੀ ਗੁਰ ਕਾ ਬਚਨ ਬਸੇ ਜੀਅਨਾਲੇ,, ਜਲ ਨਹੀ ਛੂਏ ਤਸ ਹਥਿ ਨਹੀ ਲੈਵੇ ਭਾਇਨ ਸਾਰੇ ਜਾਲੇ,, ਜਬ ਇਹ ਤੁਕ ਨਿਕਸਾ ਤਬ ਗੁਰਦਾਸ ਜੀ ਨੇ ਕਹਾ ਕੀ ਸਬਦ ਗੁਰ ਕਾ ਤੇ ਕਹਤਾ ਹੈ ਸੋ ਹਮਾਰੇ ਐਸਾ ਸੈਗਤ ਹੈ ਆਵਹੁ ਭਾਣਾ ਦਰੀਆਉ ਸੇ ਪੈਘ ਕਰ ਦਰਸਨ ਕਰੀਐ । ਤਬ ਗੁਰਦਾਸ ਜੀ ਸਾਰੀ ਸੈਗਤ ਸਮੇਤ ਦਰੀਆਉ ਸੇ ਪੜੇ ਸਾਰਾ ਦਰੀਆਉ ਮੋਢੇ ਹੂੰਨੇ ਬਰਾਬਰ ਜਲ ਹੋ ਗਇਆ,, ਦਰੀਆਉ ਪੈਘ ਕਰ ਸਾਹਿਬ ਕੇ ਦਰਸਨ ਕਉ ਆਏ,, ਜਬ ਸਤਗੁਰ ਜੀ ਬਡੀ ਖੁਸੀ ਭਏ,, ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ ਹਜੂਰ ਸੇ ਰਹਣੇ ਕਲੇ ਅਰ ਸੈਗਤ ਦਰਸਨ ਕਰਕੇ ਆਗਏ " ਏਕ ਦਿਨ ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਕੇ ਦਰਸਨ ਕਉ ਆਵਤੇ ਬੇਚਾਹ ਸੇ ਪੜਕੇ ਰਸੀ ਖੋਲਤੇ ਬੇ ਅਬ ਨਾਭ ਕੇ ਏਹੀ ਕਹਾ ਕੀ ਸਾਰਾ ਗੁਰੂ ਕੇ ਹੁਕਮ ਸੇ ਜਬ ਖੋਲੇ ਤਬ ਗੁਰ ਕਾ ਹੁਕਮ ਨਹੋ ਮੜਕੇ ਜਬ ਲਏ,, ਤਬ ਇਹ ਬਚਨ ਸੁਨਕਰ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਗੁਰਦਾਸ ਜੀ ਨੇ ਤਰਨੇ ਹੁ ਹਾ ਅਤੇ ਮੁੱਢਾ ਟੇਕਿਆ ਅਰ ਪਦਖਨਾ ਕੀਤੀ,, ਇਹ ਖਬਰ ਸਾਰਿਖ ਕੇ ਪਹੰਚੀ " ਤਬ ਗੁਰਦਾਸ ਜੀ ਨੂੰ ਸਾਰਿਖ ਨੇ ਬੁਲਾਇਆ,, ਅਰ ਪੂਛਾ ਹੀ ਲੱਗਿਆ ਨੇ ਆਏ ਤੁਮ ਮਥਾ ਟੇਕਤੇ ਬੇ ਸ ਕਿਆ ਦੇਖਤੇ ਬੋ,, ਤਬ ਗੁਰਦਾਸ ਜੀ ਨੇ ਹਾਥ ਜੋੜ ਕਰ ਕਹਾ ਸਚੇ ਪਾਤਸਾਹ ਤਰਨੇ ਗੁਰੂ ਕਾ ਨਾਮ ਲੇਤੇ ਬੋ ਜੋ ਕਛੇ ਸ ਏਹੀ ਕਹੈ ਜੋ ਗੁਰੂ ਕਾ ਹੁਕਮ ਸੋ ਅੰਗਾ ਬਚਨ ਪੁਰਾ ਕਾ ਸੁਨਕਰ ਮੈਨੇ ਕਹਾ ਜੋ ਏਹ ਸੱਚ ਹੈ, ਜੋ ਗੁਰੂ ਕਾ ਹੁਕਮ ਮੰਨਤੇ ਹੈ,, ਤਬ ਸਾਰਿਖ ਨੇ ਬਚਨ ਹੁਏ ਜੋ ਪੁਨ ਲਾਭਿਓ ਨੇ ਜਿਹਦੇ ਸੇ ਸਹੀ ਨਿਵਾਸ ਨੇ ਕਥਤ ਹਯੁ,, ਤਬ ਗੁਰਦਾਸ ਜੀ ਪਰ ਵਡੀ ਖੁਸ਼ੀ ਭਈ ਅਰ ਬਚਨ ਹਇਆ ਜ ਤੁਮ ਏਹਾ (ਤਰ.ਅ) ____ਹਾ ਹਜੂਰ ਮਹੋਰ ਕੇ ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ ਹਜੂਰ ਸੇ ਰਹਏ ਨਸੋ " ਬੰਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ,, ,, ,, ,, ਸਾਖੀ ਪੂਰੀ ਹੋਈ,, ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ,, ਬੁਧੂ ਕਿਸਾਰ ਤੁਰਾ ਕਾ ਸਿਖ ਥਾ ਸਿੱਖ ਸੇਵਾ ਕਰਤ ਪ੍ਰੀਤ ਥੀ ਅਰ ਗੁਰ ਕੇ ਬਚਨ ਪਰ ਵਡਾ ਪ੍ਰਤਾਤ ਰਖਤ । ਲਾਹੌਰ ਸੇ ਦਾਟ ਨੇ ਪੈਂਦੇ ਦਰਾਏ ਲਾ ਬੇਚ ਭਾਖਾ ਏਕ ਸਮੇ ਬਹੁਤ ਵੀਟ ਲਗਾਦੀ ਸਕਲ ਨਾਖ ਚੁਪਏ ਲੈ ਜਾਰਤ ਦਲਾ ਤਬ ਤਿਆਰ ਕਰੇ ਹਜੂਰ ਸੇ ਆਇਆ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਤੋ ਮੇਰਾ ਪੈਂਡਾ ਪਰੇ ਹ ਮੈ ਸਿਖ ਕਾ ਸੇਵਾ ਕਰਾ,, ਤਬ ਬਚਨ ਹੰਇਆ ਲੈ ਤੂੰ ਜਾਇਕਰ ਆਗ ਦੇਹ ਮੇਰਾ ਪੈਂਡਾ ਕੁਸੀ ਤਰਹ ਸਾਥ ਲੈਸਾ ਤਬ ਬੁਧੂ ਆਗਿਆ ਲੈਕਰ ਪੈਂਡਾ ਚਲੁ ਕੀਆ " ਤਬ ਪੈਂਡਾ ਪਲਾਖ ਅਛਾ ਇਟ ਲਾਲ ਦੇਖ ਕਰ ਬੁਧੂ ਨੇ ਗੁਰ ਪੁਰਬ ਕੀਆ ਸਭ ਸੰਗਤ ਏਕਠੀ ਹਈ ਅਨਾਨ ਹੁਆ,, ਸਭ ਸੰਗਤ ਨੇ ਪੂਸਾਦਿ ਪਾਇਆ ਜਬ ਸਭ ਸਿਖ ਪਰਸਾਦਿ ਪਾਇ ਚੁਕੇ ਤਬ ਏਕ ਰਬਾਬੀ ਸਿਖ ਪਿਛੈ ਸੇ ਆਇਆ ਤਬ ਗੁਰ ਸਿੱਖ ਨੇ ਕਹਾ ਤੂ ਕਿਆ ਲੈਕਰ ਆਇਆ ਹੈ । ਤਬ ਰਬਾਬੀ ਨੇ ਪੂਸਾਦਿ ਦੇਹ ਧਾਰੀ ਤਬ ਬੁਧੂ ਨੇ ਪੂਸਾਦਿ ਵਰਤ ਚਲਾਇ ਹੈ । ਤਬ ਸਿਖ ਨੇ ਕਹਾ ਜੋ ਪੂਸਾਦਿ ਵਿਚ ਬਰਤ ਚਲਾਇ ਹੈ । ਤਬ ਸਿਖ ਕੇ ਮੁਖ ਸੇ ਆਵਾਜ ਨਿਕਲੀ ਜੋ ਮੇਰਾ ਪੈਂਡਾ ਲਾਹ ਲਾ ਜਾਹਿ,, ਤਬ ਬੁਧੂ ਨੇ ਪੈਂਡਾ ਦੇਖੇ ਤ ਸਾਰਾ ਪੈਂਡਾ ਲਾਹ ਤਬ ਹਜੂਰ ਸੇ ਬੁਧੂ ਨੇ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਸਚੇ ਪਾਤਸਾਹ ਮੇਰਾ ਪੈਂਡਾ ਲਾਹ ਨਿਕਲਿਆ ਤਬ ਬਚਨ ਭਇਆ ਜੋ ਸਿਖ ਬਚਨ ਮੇਰੇ ਪਾਸ ਨਹੀ ਨਿਸਚਾ ਪਰ ਮਾਹਿ ਐਸਾ ਇਹ ਪਰਤਾਏ ਨੇ ਮੇਰਾ ਖਿਲੇਂਦਾ,, ਤਬ ਬੁਧੂ ਨਮਸਕਾਰ ਕੈ ਘਰ ਆਇਆ ਤਬ ਸੰਗਤ ਇਕਠੀ ਹਇਆ ਤੇ ਗੁਰਮੁਖ ਇਟ ਲੈ ਬਡੀ ਖਰੀਦ ਹਈ ਪਰ ਮਿਲੇ ਨਹੀ ਤਬ ਬੁਧੂ ਜੀ ਇਟ ਬਹੁਤ (ਤਰ.ਓ) ____ਮਹੋਰ ਮੋਹਾਰ ਦਾਮ ਦੂਨੇ ਹਏ ਸਤਗੁਰ ਕੇ ਬਚਨ ਸੇ ਆਗ ਸਿਖ ਕਾ ਬਚਨ ਪਰ ਗੁਰ ਨੇ ਐਸ ਪੁਖ ਪਾਸਣ ਕੀਆ ਟਹਲ ਕਰਨਾ ਅਰ ਖੁਸੀ ਲੈਣੀ,, ਤਾਰਾ ਜੀ ਮਾਰੀ ਨਿਕਲੀ ਨਹੀ,, ਸਾਖੀ ਪੂਰਨ ਹਈ,, ਬੰਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ,, ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ ਏਕ ਸਮੇ ਸਤਗੁਰ ਜੀ ਕੋ ਆਗਿਆ ਹੋਈ ਕੀ ਸਮੁਹ ਬਾਣੀ ਇਕੱਠੀ ਕਰੇ ਲਿਖੇਂ ਕੀਆ ਚਾਹੀਏ,, ਤਬ ਗੁਰਦਾਸ ਜੀ ਨੇ ਅਰਦਾਸ ਕੀਆ ਸਚੇ ਪਾਤਸਾਹ ਸਭ ਪੋਥੀਆ ਇਕਠੀ ਹੋਇ ਬਾਣੀ ਕੀ ,,

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਅਬ ਤਿਲੋਚਨ ਜੀ ਸੈਸਰਾਮ ਕੇ ਪਾਸ ਥੇ ਮਹਨ ਜੀ ਕੇ ਬੇਟੇ ਕੇ ਪਾਸ,, ਸਮਾਚਾਰ ਜੀ ਨੇ ਪਾਸ ਮੰਨਾ । ਤਬ ਸੈਸਰਾਮ ਜੀ ਨੇ ਸਰਾਵ ਦੀਆ ਕੀ ਸਭ ਕੁਛ ਤੋ ਥੁਮ ਲਉ ਲੈ ਚੁਕੇ ਥੁ ਕੁਛ ਥੁਮ ਲਉ ਲੈ ਚੁਕੇ ਹੈ ਚੁਕੇ ਹੈ ਹੈ ਹੈ

ਇਸ ਤਰਾਂ ਮਾਲੂਮ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਏਹੋ ਵਾਰੀ ਦੂਰ ਦੇ ਮੁਖ ਕਹੇ ਹਨ ,, ਅਰ ਏਹਿ ਅਜੋਕੇ ਦੇ ਮੁਖ ਕਹੇ ਹਨ ,, ਅਬ ਗੁਰਦਾਸ ਜੀ ਨੇ ਅਰਜ ਕੀਤੇ ਪਾਤਸਾਹ ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਤਰਾਂ ਮਾਲੂਮ ਹੁੰਦਾ ਹੈ,, ਜਿਸ ਤਰਾਂ ਕਿਸੇ ਦੇ ਘਰ ਜਦ ਲਾੜਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤੇ ਉਸ ਨੇ ਘਰ ਹਜਾਰ ਭਾਂਦੇ ਆਵਦੇ ਹੈ ਜਬ ਅਹ ਉਸ ਦਾ ਘਾਵਦ ਭੀ ਚੁਨਾ ਦੇਣ ਪੋ ਰਹਤਾ ਹੈ,, ਜਬ ਉਸ ਦਾ ਘਾਵਦ ਬਨਦਾ ਹੈ ਤਬ ਮਾਲੂਮ ਕਰਤੀ ਹੈ ਕਿ ਮੇਰਾ ਘਾਵਦ ਬਨਦਾ ਹੈ ਇਸ ਤਰਾਂ ਜ ਸਤਗੁਰ ਕੇ ਖੇਲਣਾ ਹੈ,, ਜੋ ਸਤਗੁਰ ਕੀ ਚਾਸਨਾ ਸਯਾ ਵਾਣੀ ਚੋ ਹੁਕਮ ਮਝ ਕੇ ਮਾਲੂਮ ਹੋਤੀ ਹੈ ਕਿ ਇਸਕ ਅਪੁਰ ਕੀ ਵਾਣੀ ਹੈ,, ਜਬ ਇਸਕ ਵਾਤ ਦਾ ਗੁਰਦਾਸ ਜੀ ਨੇ ਕਹਾ ਤਬ ਸਾਹਿਬ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਸੰਨ ਭਏ,, ਬਚਨ ਭਇਆ ਕਿ ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਚਿਤ੍ਰਕਾਰਿਤ ਹੈ ਨਿਹਾਲ ਹੋਇਆ,, ਏਸ ਦਿਨ ਭਗਤਾ ਕੀ ਵਾਣੀ ਕਾ ਜਨਮ ਹੋਇਆ । ਤਬ ਭਾਈ ਲਿਖਣੇ ਵਾਸੇ ਕਿ ਬੀਰ ਪੋ ਆਦਿ ਜ ਭਗਤ ਹੈ,, ਅਰ ਸਾਹਿਬ ਪੜ੍ਹਦੇ ਪੋ ਭੀ ਤਰ ਬਚਨ ਕਹਤੇ ਜਾਤੇ ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ ਲਿਖਤੇ ਜਾਤੇ ਹੈ ਤਬ ਗੁਰਦਾਸ ਜੀ ਕੁ ਬੁਲਮ ਪੈਦਾ ਹੋਇਆ ਕਿ ਵਾਣੀ ਪੋ ਸਾਹਿਬ ਆਪਣੀ ਰਸਨਾ ਸੋਇਚਾਰ ਕਹਤੇ ਹੈ ,, ਅਰ ਭਲਾ ਭਗਤਾ ਕਾ ਪਰਤਾ ਹੈ,, ਅਹ ਭਗਤ ਕਹੀ ਨਜਰ ਆਵਤੇ ਨਹੀ । ਇਹ ਮੈਂ ਗੁਜਰੀ । ਤਬ ਸਾਹਿਬ ਵਾਣੀ ਲਿਖਾਇ ਚੁਕੇ,, ਅਰ ਪੜਦਾ ਅਗੇ ਸੇ ਦੂਰ ਹੋਆ ਤਬ ਦਸ ਵਾਰਹ ਸਾਹਿਬ ਪੋ ਪਾਸ ਨਜਰ ਆਏ,, ਤਬ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ ਕਹੇ ਬਚਨ ਹੋਆ ਇਸ ਸਾਥ ਕਹੁ ਆਨੇ ਤਬ ਚਿਤਮ ਕਰ ਆਏ,, ਤਬ ਗੁਰਦਾਸ ਜੀ ਸਾਬ ਹਏ ਜਬ ਸਹਰ ਸੇ ਬਾਹਰ ਗਏ ਤਬ ਗੁਰਦਾਸ ਜੀ ਮਬਾ ਟੈਆਰ ਜੋ ਮਬਾ ਟੈਰ ਲਏ ਦੇਖੇ ਤੇ ਨਾ ਕਹੀ ਸਾਥ ਹੈ ਨਾ ਸੰਤ ਹੈ,, ਤਬ (60 ਸ) ਗੁਰਦਾਸ ਜੀ ਹਜੂਰ ਸੇ ਆਏ,, ਤਬ ਪੂਛਾ ਕਾ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸਾਹ ਇਸਕ ਚੋ ਮੈ ਚਲਿਤ੍ਰ ਦੇਖ ਕਰ ਹੈਰਾਨ ਹੋਇਆ ਹਹੁ " ਮੈਨੇ ਜੈਸੇ ਮਬਾ ਸਾਥ ਆਨੇ ਟੈਆਰ ਤੈਸੇ ਹੈ ਗੁਪਤ ਭਾਏ,, ਤਾਵ ਵੇਖ ਕਹੁਨ ਬੇ ਸਚੇ ਪਾਤਸਾਹ,, ਤਬ ਬਚਨ ਹੋਇਆ ਕਾ ਤੁਮ ਜ ਮੇਰਾ ਕਹਤੇ ਬੇ ਕਾ ਭਗਤ ਤੇ ਹੈ ਨਹੀ ਇਆ ਵਾਣੀ ਸਤਗੁਰੇ ਕੀ ਰਸਨਾ ਸੇ ਹੋਤੀ ਹੈ । ਸਚੇ ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ ਸਚੇ ਵਹੀ ਸਾਥ ਬੇ ਜਿਨ ਕੀ ਵਾਨੀ ਤੁਮ ਲਿਖਤੇ ਬੇ ਕਬੀਰ ਜੀ ਆਇ ਮੇਲਣ ਪੁਹੀ ਵਾਣੀ ਲਿਖਾਵਤੇ ਬੇ,, ਤਬ ਗੁਰਦਾਸ ਜੀ ਨੇ ਮਬਾ ਟੈਆਰ ਸਚੇ ਪਾਤਸਾਹ ਤੂੰ ਬੈਨ ਹੈ ,, ਅਸੀ ਭੁਲਨਹਾਰ ਹਾਂ, ਤਬ ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ ਜੀ ਨੇ ਗਿਰੈਥ ਸੰਪੂਰਨ ਲਿਖ ਕੇ ਤਿਆਰ ਕੀਆ ਸਾਹਿਬ ਕੇ ਹਜੂਰ ਸੇ ਲੈ ਤੁਮਾਰਨਾ ਸਤਿਗੁਰ ਜੀ ਗਿਰੈਥ ਜੀ ਦੇਖ ਕਰ ਬਹਤ ਪ੍ਰਸੰਨ ਭਏ ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ ਪਰ ਬਡੀ ਖੁਸੀ ਭਈ,, ਤਬ ਗਿਰੈਥ ਜੀ ਕੇ ਨੀਏ ਮੰਦਰ ਬਨਾ ਗਿਰੈਥ ਜੀ ਕਹੁ ਬੂਧ ਚੁਆ ਕਰੇ,, ਤਬ ਹਜੂਰ ਕੇ ਆਗਿਆ ਹੋਇ ਤਬ ਦਰਸਨ ਚਹੇ,, ਸਿਖ ਦਰਸਨ ਕਹੁ ਦੂਰ ਦੂਰ ਸੇ ਆਵੇ,, ਇਕ ਸਿਖ ਭਾਈ ਗੁਰੂ ਕੇ ਪੂਰੇ ਕਾ ਬੜਾ ਸਿਖ ਭਗੁ ਵਾਲਾ ਪਹੁੰਚਾ ਕਾ ਸਿਖ ਬਾ ਰਾਸਤੇ ਕਹੀ ਦੇ ਬਾਹਰ ਅਚਾਨਕ ਮੀਹਦਾ ਸਿਮਾਦਾਰੇ ਕੀ ਤਰਾਂ ਤੇ ਆਸੇ ਦਰਸਨ ਕਹੁ ਸਾਹਿਬ ਕੇ ਆਇਆ,, ਤਬ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਆਗਿਆ ਲੇਕਰ ਦਰਸਨ ਕੀਆ । ਤਬ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਦਰਸਨ ਕੀਆ ਸਚੇ ਪਾਤਸਾਹ ਮੈਨੂੰ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਸਿਖੇ ਤਾ ਤੇ ਮੈ ਉਤਾਰਾ ਲੇਣ ਤਾ ਬਚਨ ਹੋਇਆ ਕਾ ਭਾਈ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਤੇ ਮੈ ਮਾਫ ਨਹੀ ਕਰਤਾ । ਪਰ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਤੂੰ ਇਕਰਾਰ ਕਰਕੇ ਲੈ ਜਾਇ,, ਜਦਿ ਅਸਾ ਮੰਨ ਛੋਟੇ ਤਬ ਤੁਸੀ ਦੇਨਾ ਜਬ ਮੈਂ ਹੁਕਮ ਜਾਣ ਤੁਸੀ
ਵਖਤ ਤੂੰ ਲੈਕਰ ਆਉ,, ਇਅਹ ਸਾਹਿਬ ਮੈ ਕਰਾਰ ਕਰਕੇ ਭਾਈ ਬਨ ਖਾਰੇ ਲਉ (61 ਉ)
ਸਾਹੰਬ ਜੀ ਲੈਕਰ ਆਏ,, ਜਿਸ ਵਖਤ ਹਜੂਰ ਪੈ ਹੁਕਮ ਆਇਆ,, ਲੈ ਸਾਹੰਬ ਲੈਕੇ ਆਵਣਾ ਤਬ
ਭਾਈ ਬਾਨ ਤੁਸੀ ਵਖਤ ਘਰ ਸੈ ਤੁਰ ਲੀਆ ਆਪ ਤਸ ਮੁਹਾਮ ਹਵੇ ਤੁਰ ਹਵੇ ਚਾਰ ਮਹੀਨਾ ਪੈ ਹਜੂਰ
ਪੈ ਆਏ ਸਾਹੰਬ ਜੀ ਹਜੂਰ ਪੈ ਲੈ ਗਏ ਪ ਹਜੂਰ ਪੈ ਆਏ ਦੀਆ,, ਸਾਹਿਬ ਲੈ ਬਡੀ ਖੁਸੀ ਭਈ,,
ਆਪਣੇ ਹਾਥ ਜਸ ਸਾਹੰਬ ਭੀ ਬਨ ਨੇ ਲਿਖਿਆ ਸਚੁ ਸੈ ਸਾਹਿਬ ਨੇ ਉਪਰ ਦਸਖਤ ਹਜੂਰ ਪੈ ਕਰਾਇਆ,,
ਇਸੀ ਨੂ ਕੋਇ ਮਿਸਲ ਕਹਤੇ ਹੈ, ਇਹ ਮਿਸਲ ਗੁਰਦਾਸ ਜੀ ਲੈ ਏ ਮਿਸਲ ਭਾਈ ਬਾਨੂ ਨੇ ਜਦੀ
ਸੈ ਲਿਖਾ ਤਸ ਸੈ ਸਬਦ ਲਏ ਲਏ ਆਰੇ ਪਿਛੈ ਭਏ ਹੈ,, ਸਾਖੀ ਪੂਰੀ ਹਈ,, ਖਲ ਵਾਚਨਹਾ,,
ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ,, ਏਕ ਸਮੈ ਸਾਹ ਹੁਸੈਨ ਅਰ ਛੋਟੇ ਭਾਤ ਆਏ ਸਾਹ ਜੀਏ ਅਵਲਾਲਾ ਬੈਸਾਲੀ ਸਭ
ਬੈਠੇ ਮਿਲ ਕਰ ਸਾਹਿਬ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਦਰਸਨ ਕਉ ਗਏ,, ਆਗੇ ਸਾਹਿਬ ਜੇ ਰਬਾਬੀ ਬੈਠੇ ਭਜਨ ਕਰਤੇ
ਥੇ,, ਜਿਨ ਕੀਆ ਤਿਨ ਦੇਖਿਆ ਜਹਾ ਪੈਧਰੇ ਲਾਇਆ,, ਤਬ ਕਾਨਾ ਬੋਲਾ ਲੀ ਇਸ ਤੇ ਨਹੀ ਪੜੇ
ਇਸ ਤਰਾਂ ਪੜੇ ਜਿਨ ਕਿਆ ਜਿਨ ਦੇਖਿਆ ਜਲ ਪੈਧ ਮੁਠਾ,, ਇਅਹ ਬਾਤ ਸਤਗੁਰ ਨੇ ਰਬਾਬ ਬਾਬੀ
ਪ ਨੇ ਹਜੂਰ ਪੈ ਆਕਰ ਕੀਆ,, ਤਬ ਬਚਨ ਹਇਆ ਲੀ ਕਾਨਾ ਮੁਠਾ,, ਏਤੇ ਪੈ ਸਭ ਰਬਾਬ ਹ ਲਏ
ਹਜੂਰ ਪੈ ,, ਪਹਿਲੈ ਛੋਟੇ ਭਾਤ ਕੇ ਬਚਨ ਹਇਆ ਲੀ ਛੋਟੇ ਭਲਾਤ ਤੁਮ ਤੁਛ ਆਪਨੀ ਵਾਟੀ ਕਰਕੇ ਸੁਨਾਵ
ਤਬ ਛੋਟੇ ਭਾਤ ਨੇ ਹਾਥ ਜੋੜ ਲੀ ਬੇਨਤੀ ਕੀਆ ਸਚਾ ਦਾਤਾ ਤੁਮ ਠਾਕਰ ਲੀ ਮੂਰਤ ਹ,, ਤੁਮਾਰੇ
ਰਬਾਬ ਹਮ ਝੂਠ ਨਹੀ ਬਨਤੇ ਬਨਤਾ,, ਸਾਹਿਬ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਸੰਨ ਭਏ ਬਚਨ ਹਇਆ (61 ਅ)

ਛੋਟੇ ਭਾਤ ਹੋ, ਫਿਰ ਸਾਹੁ ਜਨ ਲੀ ਪੂਛਿਆ,, ਤੁਮ ਬਿਧਨ ਪਏ ਸੁਨਾਵੈ,, ਤਬ ਸਾਹੁ ਜਨ ਭਜਨ ਲਗੇ
ਕਰਣੇ,, ਅਰ ਬਿਸਨ ਪਦ ਕੀਆ ਮ ਵਾਰਿਆ ਹਾਰ ਵਾਰਿਆ ਰੂਪ ਲੀ ਪਹਾੜੀ ਲ ਪਹਾੜੀ ਸਾਰੇ
ਦੇਸਾਂ ਤਰਾ ਮੈ ਵਾਰਿਆ ਰੂਪ ਨੇ ਸਬੰਧ ਪੈ ਮੁੰਬ ਨੂੰ ਤ ਰਲ ਧਰਮ ਹੈ,, ਕਲਾਸਤਾ ਲੀ ਧਰਮ ਕੇਵਲ ਪ੍ਰੇਮ ਲਛਨੀ
ਭਾਤ ਸੈ ਵਿਆਰਥ ਹਤਾ ਹੈ,, ਅਉਰ ਕਈ ਬਾਤ ਨਹੀ ਅਉਰ ਸਭ ਭਰਮ ਹ,, ਤਿਸ ਪੂਛਾਇ ਸਾਹਿਬ
ਲੀ ਬਖਸਣਾ ਹੂਆ,, ਰਾਗ ਰਾਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ਜਜਾਤ ਇਉ ਸਨ ਆ ਰੂਪ ਪੈ ਮਨੇ ਸਥਿਤੁਲ ਪਵਣ
ਪੁਰਾਇਕ " ? ,, ਰਹਾਓ ਨਵਖੰਡ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਇਸ ਤਨ ਸੈ ਚਰਿਆ ਨਿਸਾਖ ਨਿਸਾਖ ਨਮਸਕਾਰ,,
ਦੇਖਾ ਰੂਪ ਲੀ ਮੁਹਾ ਕਾਨਾ ਫਿਰ ਹੁਣੇ ਨਿਸੰਕਾਰ "?,, ਪੰਦਿ ਤਨੇ ਮਿਲ ਭਏ ਇਕਤ ਏਕਾ
ਨ ਵਾਸ ਲਾਏ ਦਾਸ ਬੰਗਾਰਨ ਆਰਿਆ ਕਾਰੀ ਤਬ ਨਿਸਮਾ ਜਸਾ ਖਾਏ,, ? ,, ਭਰਮ ਜਾਰ
ਚਰਾਣੀ ਅੰਬੁਤ ਪੈਸ ਏਕ ਕਰ ਪੇਖਿਆ।। ।।ਜਿਹ ਭਉ ਨਾਹੀ ਤਹ ਆਸਨ ਬਾਪਿਉ ਪ੍ਰਿਤਮਾ
ਅਨਹਤ ਬਾਨਾ,, ਤਤ ਵਾਚਾਰ ਭੰਡਾਰ ਕਰ ਰਖਉ ਜਗਤ ਨਾਮ ਭਾਨਾ,, ਅੰਧਾ ਜਗਤ ਵਣਭਾਲੀ ਹਵੇ
ਮਾਇਆ ਲੇ ਬੈਠਨ ਲਾਏ,, ਸੇਵਾ ਪੂਜਾ ਕਰ ਤਿਸ ਮੁਚਤ ਲੀ ਨਾਨਾ ਤਿਸ ਪਰਾ ਢਾਏ ,, ਤਬ ਤਿਸ
ਇਹ ਬਚਨ ਹੁਣ ਕਾ ਸੁਨਲਾ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਸੰਨ ਭਏ ਅਰ ਜ ਪਤਆਨੇ ਵਾਸਤੇ ਆਏ ਥੇ ਪ੍ਰਸਨ ਕੀਆ "

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਤਬ ਸਿਧ ਲਗ ਨਮਸਕਾਰ ਕਰਕੇ ਬਿਦਾ ਭਏ,, ਸਾਖੀ ਪੂਰਨ ਹੋਈ,, ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ,,ਏਕ
ਸਮੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਜੀ ਸਿੰਘਾਸਨ ਪਰ ਬੰਠੇ ਥੇ ਦਰਬਾਰ ਲਗਾ ਥਾ,, ਸਭ ਸੰਗਤ ਬੰਠੀ ਥੀ,,
ਤਿਸੀ ਸਮੇ ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ ਜੀ ਆਏ,, ਆਨ ਕੇ ਸਤਗੁਰ ਜੀ ਕੇ ਆਗੇ (62 ਉ)_____
ਮਥਾ ਟੇਕਿਆ ਅਰ ਹੁਕਮ ਹੋਇਆ ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ ਤੁਸੀਂ ਬਾਨਾ ਲਾਯਾ ਹੈ,, ਅਸਾਨੂੰ ਸੁਨਾਉ,,
ਤਬ ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ ਵਾਰ ਜੋ ਲਾਯਾ ਸਾ ਸੋ ਲੰਹ ਸੁਨਾਇਆ,, ਤਬ ਇਕ ਪੁਰੋਹਾ ਵਿਚ ਲਿਖਿਆ
ਥਾ ਜੋ ਗੁਰੂ ਸਾਰਾ ਵਰਤਿ ਸਿੰਘ ਸਿਫਤ ਨਾ ਹਾਂਵੈ,, ਤਬ ਇਹ ਤੁਕ ਸੁਨਕੇ ਸਾਰਿਥ ਚੁਪ ਕਰ ਰਹੇ,,
ਤਬ ਦੁਇ ਚਾਰ ਦਿਨ ਥਾਏ ਤਬ ਸ੍ਰੀ ਸਾਰਿਥ ਨੇ ਹੁਕਮ ਹੋਇਆ ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ (ਜੋ ਭਾਈ
ਗੁਰਦਾਸ) ਘੋੜੇ ਸਦਾਗਰ ਲਿਆਵਹੁ ਹੰ ਸੋ ਘੋੜੇ ਤੁਮਾ ਮੂਲ ਲਵਾਇ ਕਰ ਹਜੂਰ ਮੇ ਲਿਆਵਹੁ,,
ਤਬ ਗੁਰਦਾਸ ਜੀ ਹੁਕਮ ਮੰਨ ਕੇ ਘੜੇ ਹਜੂਰ ਸੇ ਮਾਲ ਲਵਾਇ ਕੇ ਲਿਆਏ ,, ਆਠ ਹਜਾਰ ਰੁਪਯਾ
ਦੇਨਾ ਥਾ ਆਏ ਘੜੇ ਸਾਰਿਥ ਜੀ ਨਜਰ ਗੁਜਰੇ ਖੁਸੀ ਹੋਏ,, ਤਬ ਏਕ ਦਿਨ ਸਉਦਾਗਰ ਨ
ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ ਪਾਸ ਰੁਪਯੇ ਮੰਗੇ,, ਤਬ ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ ਹਜੂਰ ਸੇ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਸਚੇ ਪਾਤਸਾਹ

ਸਦਾਗਰ ਘੜਿਓ ਲੇ ਰੁਪਯੇ ਮੰਗਦੇ ਹੰਨ,, ਤਬ ਸਾਰਿਥ ਚੁਪ ਹੁਏ ਰਹੇ ਦੁਇ ਚਾਰ ਦਿਨ ਗੁਜਰੇ ਤਬ
ਫਿਰ ਸਦਾਗਰ ਰੁਪਯੇ ਮੰਗਦੇ ਹੰਨ,, ਤਬ ਸਾਰਿਥ ਹੁਕਮ ਕੀਆ ਸਿਖ ਹੋ ਆਟਾ ਲੇ ਭੰਡੇ
ਵਿਆਉ,, ਤਬ ਸਿਖ ਵਿਆਏ ਤਬ ਹੁਕਮ ਹੁਆ ਜਿਨ ਕੇ ਘੜੇ ਅਰ ਠਾਲਾਂ ਲਵਹਾ ਅਰ
ਹਜਾਰ ਹਜਾਰ ਠਾਲ੍ਹਾਂ ਲੈ ਇਕ ਕੋਨੇ ਭਰੋ,, ਅਰ ਉਪਰਿ ਮੁਹਰ ਲੰਗਾ ਅਰ ਹੁਕਮ ਹੁੰਆ
ਗੁਰਦਾਸ ਲੈ ਚਲ,, ਜਬ ਰਾਹ ਸੇ ਜਾਇਆ,, ਤਬ ਮਨ ਮੇ ਵਿਚਾਰ ਇਹ ਠਾਲ੍ਹਾਂ ਮੇਰੇ
ਰਖਣ ਭਰੀਆਂ ਹੋਨਿ ਨੇ ਜਾਂ ਸਦਾਗਰ ਬੁਰਾ ਮੰਨੇਂ,, ਅਰ ਮੇਰਾ ਇਤਬਾਰ (62 ਅ)___
ਜਾਏਗਾ,, ਇਹੀ ਮਨ ਸੇ ਵਿਚਾਰ ਜੋ ਗੁਰੂ ਚਲਿਤ੍ਰ ਕੀਆ ਹੈ ਮੈ ਕ੍ਯਾ ਜਾਨੇ,, ਤਬ ਭਾਈ
ਗੁਰਦਾਸ ਉਥ ਭਾਲੇ ਪੁੰਡ ਖੈਰ ਕਰਾਏ ਅਰ ਅਹਾਰ ਕਰ ਤੁਮ ਲੇਕਰ ਬੇਠੀਆ ਚਲ ਮੈ ਆਵਤਾ
ਹੰ,, ਤਬ ਤਬ ਅਰਾਰ ਬੈਠੀਆ ਸਦਾਗਰ ਕੇ ਘਰ ਲਿਆਏ ਸਦਾਗਰ ਰੁਪਯੇ ਮੁਹਰਾਂ ਪਾਸ ਪਹਿ
ਖਬਿ ਲਏ ਚਛੇ ਚਪਸੇ ਗੁਰੂ ਕਾ ਚਲਿਤ੍ਰ ਗੁਪ੍ਤ ਜਾਨੇ,, ਭਾਏ ਗੁਰਦਾਸ ਸਨਿਆਸੀ ਕਾ ਰੂਪ
ਧਾਰਨੇ ਪੁੰਨ ਖੈਰ ਕਾ ਲਏ ਉਥਾ ਜਾਇ ਕੇ ਰਹੁਤ ਚੇਲੇ ਕੀਏ,, ਅਰ ਰਾਜਾ ਪਰਮਾ ਸਿਖ ਕੀਆ
ਰਖਨੇ ਲਗੇ,, ਏਕ ਸਮੇ ਮਾਤਾ ਜੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਪਾਸ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਸਚੇ ਪਾਤਸਾਹ ਜਗਤਿ ਕੇ
ਮਨੋਰਥ ਪੂਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਨਿ,, ਅਰ ਅਸਾਂ ਪਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਚੁਨਾਇ ਚਾਹੈਦੇ ਹੈ ਤ ਮੇਰਿਆ ਸਿੱਖਾ
ਪਾਸ ਜਾਹ ਭਾਈ ਬੁਢਾ ਅਰ ਮਾਤਾ ਜੀ ਚੁੰਘਿਆਲੇ ਚੁਪਰ ਸਵਾਰ ਚਲਾ ਗਈ ਬਹੁਤ ਦੇਸ ਸਾਰ
ਕਰੇ ਬੁਢਾ ਅਗੇ ਵਲੰਭ ਬੈਠ ਬੈਠਾ ਸੀ ਤਬ ਮਾਤਾ ਜੀ ਦਰੇ ਤਬ ਬੁਢੇ ਡਿਠਾ ਅਰ ਖਲਿਆ ਹੁਤੁ
ਮਿਆ ਦੇ ਭਾਜੜ ਪਈ ਹੈ ਜਥੁ ਪਾਲੇ ਆਏ ਹੈਨਿ ਤਬ ਮਾਤਾ ਜੀ ਸੁਨਿਆ ਜੋ ਬੁਢਾ ਲੇਹਾ ਪਚਨ
ਬੁਲਿਆ ,, ,, ਮਾਤਾ ਫਿਰ ਘਰ ਆਏ ,, ਤਬ ਗੁਰੂ ਜੀ ਸੁਨਿਆਰ ਲਹਾ ਜੋ ਤੁਸੀ ਮਿਆਏ
ਚੁਪਰ ਜਾਹੁ ਅਰ ਕੁਛ ਪੂਸਾਦਿ ਲੈ ਜਾਹੁ,, ਤ ਮਾਤਾ ਜੀ ਮਿਆਏ ਚਲਿ ਚਲੇ ਅਰ ਲਖ
ਲਈ ਸਾਥ ਲਾਮਾ ਤਬ ਲੈਕਰ ਚਲੇ (63 ਉ)_____ ਪਹਾੜਾਂ ਅਤੇ ਅਫਗਾਨਿਸਤਾਨ ਦੇ ਸਫਰ ਦੌਰਾਨ ਲਿਖੀ ਗਈ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਤਬ ਬੁਢੇ ਮਾਤਾ ਜੀ ਆਗੇ ਮਥਾ ਟੇਕਿਆ,, ਅਰ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਇਆ ਪਰਸਾਦ
ਖਾਦਾ ਅਰ ਮਠਾ ਪੀਤਾ,, ਅਰ ਹਸ ਕਰ ਬਲਿਆ ਅਰ ਕਹਾ ਮਾਤਾ ਤੇਰੇ ਪਰਤਾਪ

ਆਇਆ ਭਗਤ ਅਤੁਖੁਟ ਰਾਜ ਮੈ ਤੇਰਾ ਜੋਗ ਮੈ ਜਗਤੀ ਵਿਚ ਸਭ ਮੈਂ ਭਗਤਾ ਮੈ ਭੁਲੀ
ਵਿਸਾਇ ਵਿਸਾਇ ਭਗਤਾ ਸੁਖ ਪਾਇਆ ਨਾਨਕ ਉਸ ਪੁਰਖ ਕਾ ਕਿਤੇ ਅੰਤ ਨ ਪਾਇਆ
ਤਬ ਬੁਢੇ ਕਹਾ ਮਾਤਾ ਜੀ ਤੂਰ ਆਇ ਪਰ ਮੀਰ ਪੀਰ ਤਬ ਮਾਤਾ ਜੀ ਬੁਢੇ ਦਾ ਬਚਨ
ਸੁਨ ਕੇ ਬਹੁਤ ਖੁਸੀ ਹੋਈ ਔਰ ਆਏ ਸਾਖੀ ਪੂਰੀ ਹੋਈ,, ਬਲ ਵਾਚਿਤੁ ਸਾਖੀ ਹਰ ਚਲੀ,,

ਅਉਤਾਰ ਧਾਰਨੇ ਤੇ ਮੇਹਰੀ ਸਤਿਗੁਰ ਜੋਨ ਦਿਆਲਾ ਸਰਬ ਕਲਾ ਨਿਧਾਨ,, ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ
ਅਰਜਨ ਗੁਰਵ ਸੇ ਮਾਤਾ ਜੀ ਕੇ ਖੁਦਰਿ ਸਿਖੁ " ਐਮੂ ਵਲੇ ਅਉਤਰ ਧਾਰਤਿ ਭਏ
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗਰਿੰਥ ਗਰਿੰਥਦਾਨ ਕੇ ਬੀਚ,, ਪਰਮ ਅਨੰਦ ਮੰਗਲ ਚਾਰ ਹੋਇਆ,, ਸ੍ਰੀ ਹਰਿ-
ਗੋਵਿੰਦ ਜੀ ਨਾਮ ਰੋਖਿਆ ਬਡੇ ਜਗ ਪੁਰਖ ਹੋਇ,, ਖੁਸਮਾਨਾ ਸਭਿਤ ਕੇ ਦਾਨ ਦੀਏ
ਸਾਹਿਬ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਜੀ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੁਏ,, ਆਗਿਆ ਹੋਈ ਭਾਈ ਬੁਢਾ ਸਾਡੇ

ਘਰ ਬਡੇ ਪੁਰਖ ਨੇ ਅਉਤਾਰ ਧਾਰਿਆ ਹੈ,, ਜਗਤ ਕੇ ਜੀਆ ਕਉ ਦਾਨ ਮਲਿਆਦ ਦੇਵੋ
ਰਾਜਾ ਜਗ ਸੰਜੁਗਤ ਏਹਾ ਮੇਰਾ ਸਾਹਿ ਬਡੇ ਪੁਰਖ ਹੈ,, ਤਬ ਬੁਢੇ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਸਚੇ ਪਾਤਸਾਹ
ਤੇਰੀ ਸਭਿ ਤੂ ਹੈ ਜਾਣੈ,, ਤਬ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਹਰਿਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਬਡੇ ਭਏ,, ਅਰ ਅਖੇੜ ਬਿਰਤ
ਲੀ ਲੀਲਾ ਨਿਤ ਹੋਇਆ ਕਰੈ,, ਬੈਠ ਦਿਨ ਸਾਹਿਬ ਸਿਕਾਰ ਕੋ ਆਏ,, ਸਭ ਸਾਸਤ੍ਰ
ਪੜੇ ਹੁਏ,, ਸਤਿਗੁਰ ਕੇ ਨਿਕਟ ਆਇਕੇ ਮਥਾ ਟੇਕਿਆ,, ਅਰ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਪਾਤਸਾਹ
ਬਡਾ ਹੈ, ਅਰ ਇਸ ਘਰ ਸਿਖੁ (63 ਅ) ਚੁਲਹੀ ਬੇਨਸੀ ਨਾਹੀ,, ਅਰ ਬਚਨ ਹੋਤ ਹੈ
ਜੋ ਪੁਨ ਕੀ ਓਪ ਕੋ ਜੋ ਹੈ ਪੁਨ ਕੁਬਰ ਸਰਾਪ ਲਵਦਾ ਨਾਹੀ,, ਅਪਨਾ ਜੋਨ ਭਲਾ ਕੇ ਆਏ
ਹਾ ਸੀਤਲ ਹਇ ਗਏ,, ਤਬ ਬੁਢੇ ਅਬ ਪੁਨ ਕੇ ਦੇਸ ਮੈ ਫਿਰਤਾ ਅਪਨੇ ਬਚਨ ਚਲੇਗਾ,,
ਆਗਿਆ ਹਈ ਤੁਮ ਨ ਫਿਰੋ ਨਾ ਹੈ ਨਾਹਾ,, ਸਭਿ ਲਦੀ ਭਗਤ ਕੇ ਦਰੇ ਤੁਮਾਰੀ ਨਿਕਟ
ਨਾ ਆਵੇਗਾ,, ਜੋ ਆਵੇਗਾ ਸ ਨਿਹਚੇ ਹਰਿ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ,, ਤਬ ਦਰਾ ਫਿਰਤੇ ਹਏ ਸ
ਸਾਹਿਬ ਨੇ ਮਥਾ ਟੇਕਿਆ ਸਾ,, ਸਾਖੀ ਪੂਰੀ ਹਈ,, ਆਗੇ ਸਾਖੀ ਚਲੀ

ਏਹ ਸਮੇ ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਦੇਵ ਤਰਨਤਾਰਨ ਪੁਰ ਥੇ,, ਜੋ ਸਹਜਾਦਾ ਜਹਾਂਗੀਰ ਦਾ ਬੇਟਾ
ਪਾਤਸਾਹਿ ਸਿਖੁ ਭਾਰਗ ਆਇਆ ਹਾ ਪੀਛੈ ਖੁਸ ਕੇ ਪਾਤਸਾਹਿਨੀ ਨਾਮ ਲਹੀ ਆਵਦੀ ਸੀ
ਤਬ ਓਹੁ ਤਰਣਤਾਰਨ ਆਇਆ ਖੁਹਿਆ ਦੇ ਖਰਚ ਥਾ,, ਤਬ ਦੀਵਾਨੀਆ ਅਹਦਾਸ ਕੀਤੀ
ਸਚੇ ਪਾਤਸਾਹਿ ਇਸ ਨੇ ਏਹ ਦਿਨ ਲੀ ਜਾਣਤ ਦਿਤੀ ਲੜੀਐ,, ਤਬ ਆਗਿਆ ਹਈ
ਦੀਵਾਨੀਆ ਕਉ,, ਜੋ ਪੰਜ ਹਜਾਰ ਰੁਪਯਾ ਮਹਮਾਨੀ ਦੇਹੁ ਅਪਨੇ ਹਾਥ ਖਾਹੁਗੇ
ਤਬ ਆਏ ਨ ਇਹ ਦਿਨ ਦਾ ਖਰਚ ਦੇਹੁ ਅਰ ਜੋ ਦੀਆ ਹਇਆ ਤਾਂ ਦਿਨ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਰਾਇੰਦਵਾਲ ਸਿਖ ਚਹਰੇ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਸਵਾਰ ਹ ਲਏ,, ਬਚਨ ਹਇਆ ਤੁਲੋ ਸਿਖ ਮਿਲਨਾ ਨਹੀ,, ਪਰ ਪੁਛਾ ਇਹ ਜਾਗਾ ਕਿਸ ਲੀ ਹੈ,, ਤਬ ਦਸਾ ਨੇ ਕਹਿਆ ਇ ਜਾਗਾ ਨੂਰੁ ਅਲਜਨ ਜੀ ਲੀ ਹੈ,, ਤਬ ਖੜਾਨੁ ਖੁਣੁ ਨੇ ਕਹਿਆ ਚੁਲੀ ਜਲਾ ਸਿਫਾਇ ਦੇਵਹਿ

(64 ਖ) ਤਬ ਪਾਤਸਾਹ ਨੂਰੁ ਅਲਜਨ ਦੇਵ ਜੀ ਲੀ ਸਿਫਾਇ ਦੇਈ,, ਨੂਰੁ ਜੀ ਨੇ ਖਬਰ ਪਹੁੰਚਾ ਆਕਿਆ ਹਈ ਖਵਾ ਸੁਖੀਨ ਨਿਸਚੈ ਹਰਾਮ ਹੈ,, ਅਪਨਾ ਲੀਤਾ ਪਾਵੇਗਾ,, ਤਬ ਪਾਤਸਾਹ ਮਾਹਰ ਆਇ ਵਿਕਸਾ,, ਅਬ ਸਤਗੁਰੁ ਦਰਸੇ ਮੀ ਨੇ,, ਤਹਾ ਸਿਖ ਨੇ ਹਹਿ-ਸੈਦਰ ਨੂਰੁ ਜੀ ਨੇ ਵਾਸਤੇ ਬਣਾਇਆ ਕ ਤਿਸ ਨੇ ਆਵੇ ਛੁਟਾ ਸਾ ਪਰ ਤੁਸਾਰੁ,, ਤੁਸ ਨੂੰ ਸਾਹਿਬ ਇਸਨਾਨ ਕਰਤੇ ਥੇ,, ਤਿਸ ਸਮੇ ਮੇ ਤੁਸ ਨਿਰਦ ਨੇ ਨੇਲੋ ਨੇ ਤਾਪ ਸਿਹਤਿ ਨੂੰ ਸ ਚਹੁੰਤ ਹਆ ਕ ਸਿਖਾ ਨੇ ਅਰਦਾਸ ਲੀਤੀ ਸੋ ਸਚੇ ਪਾਤਸਾਹ ਪਰਜਾ ਬਹੁਤ ਦੁਖੀ ਹੈ "

ਇਨ ਪਰ ਫਿਰਪਾ ਹੋਵੇ,, ਜੇ ਸੁਖ ਹਵੇ,, ਤਬ ਨੂਰੁ ਜੀ ਨੇ ਬਚਨ ਲੀਆ ਸਾਡੇ ਨਾਵੇ ਨੇ ਤਲਾਅ ਹੈ,ਜ ਲਈ ਇਸ ਮੇ ਨਾਵੇਗਾ ਤੁਸ ਨੇ ਰਗ ਯਗ ਦੂਰ ਹਵੇਗਾ,, ਤਬ ਜਿਸ ਜਿਸ ਨੇ ਤੁਸ ਵਿਖੇ ਇਸਨਾਨ ਲੀਆ ਤਿਸ ਦਾ ਦੁਖ ਦੂਰ ਹੋਇਆ ਗਇਆ,, ਪਰਜਾ ਨੰਦ ਹਆ,, ਤਬ ਸਤਗੁਰ ਰਾਇੰਦਵਾਲ ਨੇ ਆਏ,, ਸਾਖੀ ਪੂਰੀ ਹੋਈ,, ਆਗੇ ਸਾਖੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਦੀ ਹੋਤ ਚਲੀ

ਜਬ ਪਾਤਸਾਹਿ ਜਹਾਗੀਰ ਲਾਹਰ ਮੇ ਗਿਆ,, ਦੋਹੂ ਸਾਹੀ ਖੜੀ ਨੂਰੁ ਨੇ ਦੇਖੀ ਜ ਅਬ ਪਾਤਸਾਹ ਨੇ ਦਾਲ ਬਾ,, ਪਾਤਸਾਹ ਨੇ ਚਗਲੀ ਲੀਤੀ,, ਜ ਸਾਹਿਬ ਜਾਦੇ ਨੇ ਨੂਰੁ ਅਲਜਨ ਦਲੁਤ ਦੇਲ ਮਦਤ ਲੀਤੀ ਹੈ, ਇਸ ਬਾਤ ਨੇ ਸੁਨਹ ਪਾਤਸਾਹ ਖਿਸਾਨਾ,, ਅਬ ਲਹਿਆ ਜ ਨਾਨਕ ਨੇ ਘਰ ਮੇ ਦਲੁਤ ਬਚਨੇ ਲਗੀ ਹੈ,, ਅਬ ਹਮਾਰੀ ਪਾਤਸਾਹੀ ਮੇ ਖਲਲ ਹੋਵੇਗਾ,, ਏਲ ਅਹਦੀ ਪਾਤਸਾਹ ਨੇ ਮੁਨਾਰ ਨੂਰੁ ਜੀ ਨੇ ਬੁਲਾਇਆ,, ਤਬ ਸਾਹਿਬ ਲਾਹਰ ਮੇ ਆਏ,, ਪਰਵੇਤ ਨੇ ਘਰ ਮੇ ਚੁਪਰੇ,, ਪਾਤਸਾਹ ਨੇ ਅਹਦੀ ਨੇ ਖਬਰ ਦੀਆ ਨੂਰੁ ਅਲਜਨ ਜੀ ਆਇ ਹੈ ਤਬ ਪਾਤਸਾਹ ਨੇ ਲਹਾ ਜੇ ਨੂਰੁ ਸਿਆ ਨੇ ਦਲੁਤ ਬਹੁਤ ਹੋਇਆ ਹੈ,, ਇਨ ਨੇ ਤੁਛ ਭੈਂਡ ਲੀਤਾਐ ਜਿਥ ਐਸਾ ਨਾਮ ਹੋਵੇਗਾ,, ਤਬ ਚੰਦ ਸਾਹਾ ਨੇ ਅਰਜ ਲੀਤੀ,, ਜੇ ਨੂਰੁ ਸਿਆ ਨੂੰ ਤਲਬੇ (64 ਸ) ਸੇ ਬਹੁਤ ਮਾਇਆ ਇਠੀ ਲੀਤੀ ਹੈ ਅਬ ਜਲਾ ਨੇ ਪੁਜਾ ਖਾਤੇ ਹੈ,, ਤੀਨ ਲਾਖ ਰਪਏ ਮੇ ਪੈਦਾ ਕਰਵਾਗੇਗਾ,, ਤਬ ਚੰਦ ਸਾਹਾ ਨੇ ਪਾਤਸਾਹ ਨੇ ਸਪੁਰਦ ਲੀਆ ਜੋ ਐਸਾ ਨੂੰ ਦਾਖਲ ਕਰਵਾਇ ਦਇ,, ਤਬ ਚੰਦ ਸਾਹਾ ਨੂਰੁ ਜੀ ਸਿਖੁ ਵਿਲੋਚ

ਦਲਾ ਕਰਨੇ ਅਰ ਨੂਰੁ ਜੀ ਨੇ ਉਪਰਿ ਚੋਕੀ ਬਠਾਇਆ,, ਅਰ ਤਨੋਦ ਕਰਨ ਲਗਾ ਜੋ ਪੁਜਾ ਪਾਤਸਾਹ ਨੇ ਦਾਖਲ ਕਰੇ,, ਤਬ ਸਾਹਿਬ ਨੇ ਸਵਾਰ ਦੀਆ ਹਮਾਰੇ ਪੈਸਾ ਨਹੀ " ਅਰ ਸਾਹਿਬ ਸਹਬਤ ਸੰਗਿਖ ਲੇ ਆਰਿਆ ਹੋਇਆ,, ਜੋ ਲੋਇਆ ਸਿਖ ਇਹ ਥਾਮੇ ਹਮਾਰੇ ਪੁਜਾਨਾ ਵਿਆਏ ਅਰ ਦਰਸਨ ਲੇ ਨਾ ਆਏ,, ਪੁਜਾ ਸੁਹੰਦ ਹਈ,, ਸਤਗੁਰ ਬਹੁਤ ਦਿਨ ਲਾਹਰ ਮੇ ਰਹੇ ਚੰਦ ਨੇ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਪੰਸਧੁ ਨੇ ਵਾਸਤੇ ਰੁਤੁ ਜਾ ਸਿਧੁ ਖਿਬਵਾਦ ਚੁਠਾਇਆ,, ਤਬ ਏਕ ਮਾਦਿਨ ਸਾਹਿਬ ਨੇ

ਅਰਬ ਮਹਾਸ਼ੀ ਵਾਬਾ ਮਹਰੀ ਦਾ ਪੇਟਾ ਬੰ ਰੁਤੁ ਨੇ ਆਸ ਜਾ ਲਾ ਪਤਾ,, ਤਿਨ ਲ ਤਾਇੰਦ-
ਵਾਨ ਸਿਧੁ ਸਦਾ ਭੇਜਿਆ,, ਅਰਬ ਮਹਾ ਜਾ ਸਾਹਿਬ ਨੇ ਪਾਸ ਆਏ,, ਤਬ ਰਤੁ
ਜਾ ਨੇ ਆਖਿਆ ਲੋਕੀ ਜਾ ਭਾਵਦਾ ਇਸ ਪਹੁੰ ਨੇ ਹੁਧਲ ਸੇ ਸਿਮਲਹ ਖਿਬਾਦ ਚੁਠਾਇਆ ਹੈ
ਤੁਸੇ ਅਸੀਂ ਅਬ ਸਹਾਇ ਲ ਤਿਆਰ ਲਈਏ,, ਤਬ ਅਰਬ ਮਹਾ ਸਿਧੁ ਧੂਮ ਧੀਤ ਸੀ,, ਤਬ
ਇਸੰ ਨੂੰ ਮਹਿਆ ਸਾਨੂੰ ਭੀ ਆਪਨੇ ਸਾਬ ਦੀਜਾਏ ਅਸੀ ਭੀ ਸਿਹਾਇ ਨੂੰ ਤਿਆਰੇਏ ॥

ਆਖਿਆ ਹੋਣੀ ਤੁਸੀ ਦਾਜਾ ਦਿਲ ਅਬਾਰੇ ਪਿਛੇ ਸਹਾਇ ਲ ਤਿਆਰ ਲਈਨ,, ਤਬ ਸਾਹਿਬ ਨੇ
ਪਾਰ ਅਰਬ ਮਹਾ ਜਾ ਏ ਖਿਦਮਾ ਲਾਮ ਸਾ ਸਾਹਿਤੁਰ ਜਾ ਨੇ ਪੇਹਰ ਰਾਤ ਰਹਦੀ ਪਰਹਤ
ਲ ਬੁਲਾਇਆ,, ਆਖਿਆ ਲੋ ਤੁਸ ਪਰ ਦਰੁਲ ਦਿਵਾਵੰ ਅਸੀ ਸਹਾਇ ਤਿਆਰਨ ਲਈਏ ਤਬ
ਪਰਭਾਤ ਨੇ ਚਤੁਰ ਲਾਏ ਭੁਸ ਆਸਨ ਬਨਾਇਆ,, ਤਬ ਸਾਹਿਤੁਰ ਜਾ ਨੇ ਇਸਨਾਨ ਲੋਆ

ਇਸਨਾਨ ਲਾਏ ਭੁਸ ਮਾਲ ਪਰ ਆ ਬੈਠੇ,, ਦੀਨ ਦਾਇਆਲ ਪਰਮਾਤੁਰ (65 ਖ)----------

ਤਬ ਪਾਤਸਾਬ ਨੇ ਖੁਸ਼ ਲੋਆ,, ਦੈਦ ਸਾਹੀ ਨੂੰ ਸਮੇਤ ਟਬਰ ਅਰ ਰਹੀਨ ਜੋ ਪੁਸ ਦਾ
ਸਬਬਾ ਸਭ ਰੁਤੁ ਜਾ ਨੇ ਹਵਾਲੇ ਲੋਆ ਤਬ ਸਾਹਿਬ ਨੇ ਸੈਲ ਪਾਸੀ ਨੇ ਲਹਰੁ ਨੇ ਪਾੜਾਇਆ
ਅਰ ਪੁਸ ਨੂੰ ਬਰ ਡਾਹਿਲੇ ਮਾਰਤ ਲੋਆ,, ਤੁਸ ਦਾ ਬਬਾ ਤੁਹਿਲੇ ਚੁਹੇਆਰੂ ਨੇ ਪਾਇਆ,,
ਪੁਬੇ ਸ਼ੀ ਹਰਿਜੋਬਿੰਦ ਪੁਰ ਪਾਇਆ,, ਸਬ ਤਸਨ ਹੋਇਆ ਜ ਲਈ ਰਹੀਨ ਲਈਏ ਤਿਨ ਨੂੰ
ਪਾਰਾ ਦਲੇਰ,, ਸਾਖੀ ਪੂਰੀ ਹਈ,, ਅਗੇ ਸਾਖੀ ਚੁਰੁ ਚਲੀ,, ਤਬ ਸਾਹਿਤੁਰ ਜਾ ਆਏ
ਤਖਿੰਦਵਾਲ ਨੂੰ,, ਅਰ ਪਾਤਸਾਹ ਲੈ ਜਿਸਤ ਨਾ ਤਕੀਲ ਅੰਤ ਦੀਨ,, ਆਪਨੇ ਸਭ ਦਲ ਨੂੰ
ਸ਼ੀ ਰਾਮਦਾਸ ਪੁਰ ਸੇ ਲੈ ਟਏ,, ਪੁਬੇ ਬਨ ਪਾਸ ਲੋਆ,, ਤਬ ਲੋਕੇ ਏਕ ਸਾਹਿਬ ਨੇ ਬਾਹਰ
ਸਾਹਿਬਾਰ ਨੇ ਰੁਤੁ ਜਾ ਨੂੰ ਦੇਸ ਚੁਠਾਇਆ,, ਸਾਹਿਬ ਸਾਹਬ ਨੇ ਟਏ,, ਤਬ ਪਾਤਸਾਹ ਨੇ

ਲਬਾ ਰਮਾਰਾ ਮਾਨੀ ਨੂੰ ਪੈਸਾ ਦੇਵਨੂ,, ਸਾਹਿਬ ਨੇ ਲਬਾ ਰਮਾਰੇ ਸੇ ਪੈਸਾ ਬੇਖਾਨ ਲਈਏ
ਤਾਜਾਫੇਨ ਲੋਕਾ,, ਤਬ ਪਾਤਸਾਹ ਨੇ ਫੀਲ ਨੇ ਦਾਹ ਨੂੰ ਟੁਤੁ ਜਾ ਏਹਬ ਦੀਏ ਤਬੁ ਤੁਸਾਰੀ
ਪਾਤਸਾਹੀ ਸੇ ਖਬਾ ਲਈਏ,, ਆਪਨੇ ਚਤੁਰ ਹੀ ਸੇ ਰਖੀਐ,, ਤਬ ਪਾਤਸਾਹ ਨੇ ਆਪਨੀ ਦਲੇ
ਨੇ ਦਸ ਟੁਤੁ ਨੇ ਨਿਹਾਬਬਾਨੀ ਲ ਰਖੇ,, ਸਵਾਰੀ ਸਿਲਾਹੀ ਟੁਤੁ ਜਾ ਨੇ ਸਾਬ ਹੀ ਰਹੇ ਤਿਤਨੇ

ਤੁ ਚਿਲ ਖਤੀਤ ਹਏ,, ਤਬ ਪਾਤਸਾਬ ਲ ਪੁਛ ਦਿਨੀ ਤੁ ਬੁਆ,, ਸਾਹਿਤੁਰ ਜਾ ਨੇ ਸਵਾਰੀ
ਸਾਬ ਹੀ ਲੈ ਆਇਆ,, ਤਬ ਪਾਤਸਾਹ ਨੇ ਆਪਨੇ ਦਲ ਨੇ ਲਬਾ ਜ ਟੁਤੁ ਜਾ ਲ ਖਿਦਮਾ
ਨਬਾ ਲਬਨੀ ਤੰ ਰੁਆਨੇਬ ਕੀਜ ਦੀਜੀਐ,, ਏਹਾ ਲਚੁਨ ਨਿਹਾਬਬਾਨੀ ਇਨ ਲੀ ਲਬ ਸਨੇਕਾ,,
ਤਬ ਪਾਤਸਾਹ ਨੇ ਟੁਤੁ ਜਾ ਲ ਰੁਆਨੇਬ ਕੀਜਵਾ ਦੀਆ,, ਪੁਬੇ ਬਡੇ ਬਡੇ (99 ਖ)
ਨਬਾ ਆਏ ਸ ਬੈਦ ਖੈ,, ਜਿਨ ਲ ਪੁਬੇ ਜਾਤੇ ਜਿਬ ਨਾਹੀ ਨਿਬਨ ਸਬਤਾ,, ਤਿਬ ਲ ਸਾਹਿਤੁਰ
ਜਾ ਨੇ ਨਿਵਾਸ ਲੋਆ,, ਬਡੇ ਬਡੇ ਦੁਖੀਆਰੂ ਲੈ ਦੁਖ ਨਿਵਰਤਿ ਕਬਨੇ ਨਿਮਾਤ ਲਏ ਆਨ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਹੁਣ ਬੀਤੀਅ ਹੁਆ,, ਤਹਾ ਸਿਖ ਨੇ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ,, ਸਚੇ ਪਾਤਸਾਹ ਜਲਤ ਅਸਾਡਾ ਨੰਮ ਲੈਕਰ ਜਾਮਦੁਤ ਸੇ ਖਲਾਸ ਹੋਤਾ ਹੈ ,, ਏਥ ਤੇਸੀ ਆਇਆ ਜਗਤ ਦੇ ਭੁਲਾਵਨੇ ਦੇ ਵਾਸਤੇ ਵਰਿਤਾਈ ਹੈ ,, ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਲੋਹਾ ਭੁਲ ਜਾਵੇਗਾ ਅਰ ਸਭ ਦਾ ਧਰਮ ਨਸਟਿ ਹੋਵੇਗਾ,,

ਅਰ ਪੰਥ ਦੇ ਦਸ਼ਾ ਕੀ ਪੂਰੀਤ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਏਗੀ ਸਭ ਨਰਕ ਨਾਮੀ ਹੋਵੇਗਾ,, ਜਿਥਾ ਕਰੇ ਦੁਛ ਪਰਿਗਿਆ ਦੀਜੀਐ,, ਜੇ ਸਰਬਤ ਸੰਗਤ ਦਾ ਭਲਾ ਹੋਵੇ ਸਤਗੁਰ ਦੇ ਹਰਖ ਸੁਗ ਸਭ ਸਮ ਹੈ,, ਤਬ ਸਤਗੁਰ ਬਸ ਦੀਆ,, ਆਗਿਆ ਹੋਈ ਧੀਰਜ ਸਭ ਹੋਇਗਾ ਜਹਾਗਾਰ ਪਾਤਸਾਹ ਅਗਾਰੇ ਦੇ ਤਲੇ ਸੇ ਮਹਲ ਸੇ ਸੋਇ ਉ ਹੋਇ ਬੇ ਸਮੇਤ ਪਲੰਘ ਉਠਦੇ ਹੋਇਲਾ ਹਦੂਦ ਸੇ ਜਾਇ ਪਏ,, ਤਬ ਰਾਤ ਦਿਨ ਦੇ ਬਹੁਤ ਦੁਖ ਹੁਆ ਬਡੀ ਫਜਿਹ ਵਜੀਰ ਆਪਨੇ ਦੇ ਸਭ ਬਾਤ ਲਹੀ,, ਸਭ ਭਲੇ ਭਲੇ ਜੋ ਆਸ਼ੀਰ ਦੇਸ਼ ਬੇ ਤਿਨ ਦੇ ਪਾਤਸਾਹ ਦੇ ਲਹਿਆ ਜੋ ਤਿਸੇ ਕੇ ਫਲੀਰ ਕੀ ਅਰਤੁਰਾਜਾ ਹੈ ਅਉਰ ਕੋਈ ਪਾਤਸਾਹ ਪਰ ਲਾਗ ਲਭ ਨਹਾ ਹੋ ਸਕਦਾ,, ਵਜੀਰ ਨੇ ਸਭ ਖਬਰ ਲੈਕ ਬਿਚਾਰ ਕਰ ਪਾਤਸਾਹ ਦੇ ਲਹਿਆ ਜੋ ਔਰਤ ਤੇ ਫਲੀਚ ਦੇ ਦੁਖ ਨਾਹੀ ਪਹੁੰਚਾ,, ਗੁਰੂ ਹਰਿਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਹੁਆਰੇ ਸੇ ਐਸਾ ਹੈ,, ਤੁਸੇ ਦੇ ਤਰਫ ਸਿਉ ਜੋ ਹੋਇ ਤੇ ਹੋਇ,, ਤਬ ਪਾਤਸਾਹ ਦੇ ਧਯਾਨ ਆਇਆ,, ਜੋ ਤਿਸਾ ਨੇ (66 ਅ) ਕਹੇ ਬਸ਼ਾਬ ਉਠ ਦੇ ਹਾਣੀ ਤਜਰੀਫ ਦੀਆ ਹੈ,, ਤਬ ਪਾਤਸਾਹ ਨੇ ਲਿਖਾਰਥ ਦੀਆ ਜੋ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਹੁਆਰੇਰ ਸਿਉ ਦੀਹਾ ਆਵੇ,, ਆਪਨੀ ਖੁਸ਼ੀ ਸਿਉ ਜਹਾ ਚਾਹੇ ਤਹਾ ਰਹੇ,, ਤਬ ਪਾਤਸਾਹ ਲਿਖਾ ਲੈਕ ਹੁਆਰੇਰ ਸੇ ਬਹਤੁਰ ਕੀ ਪਾਸ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਜ ਪਾਤਸਾਹ ਨੇ ਲਿਖਾ ਹੈ ਜਹਾ ਚਾਹੀਐ ਤਹਾ ਰਹਾਐ,, ਹੁਆਰੇਰ ਸਿਉ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲ ਸਭੀਐ,, ਸਾਹਿਬ ਨੇ ਤਿਆਰੀ ਕੀਆ ਹੁਆਰੇਰ ਸਿਉ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲਨੇ ਕੀ,, ਸਭ ਲੋਕ ਜ ਉਹਾ ਕੇ ਬਡੇ ਬਡੇ ਆਦਮੀ ਥੇ ਉਨ ਨੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਆਗੇ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ,, ਜ ਰਹੀਬ ਨਿਵਾਜ ਹਮ ਕੋ ਤੁਮਾਰਾ ਬਡਾ ਭਰੋਸਾ ਥਾ ਅਬ ਤੁਮ ਬਾਹਰ ਚਲੇ ਹ ਹਮ ਸਭ ਕੋ ਸਾਥ ਲੇ ਨਿਕਲੀਐ ,ਵਾਸਤੇ ਖਦਾਇਕੇ,, ਇਸ ਕਹੀ ਛੁਟਦਾ ਨਹਾ ਤਬ ਸਤਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਫਿਰ ਜਹਾਗੀਰ ਕੋ ਲਿਖਾ ਹਮ ਤਬ ਨਿਕਲੇ ਜ ਸਭ ਲੋਕ ਖਲਾਸ ਹੋ ਹਮਾਰੇ ਸਾਥ,, ਫੇਰ ਪਾਤਸਾਹ ਨੇ ਲਿਹਾ,, ਜ ਕੋਈ ਤੁਮਾਰਾ ਦਾਮਨ ਪਕੜ ਲੇਵੇ ਤਰ ਦੁਇ ਚਾਰ ਕਹੀ ਬਾਤਾਂ ਹਹੇ,, ਉਨ ਕਾ ਪਕੜਨੇ ਕਾ ਦਾਮਨ ਨਾ ਚਹਿਆ,, ਤਬ ਆਗਿਆ ਹਈ ਕੇ ਬੰਦ ਬੰਦ ਕਾਟ ਲੇਵੇ,, ਵਾਹ ਦਨ ਰਾਜਿਉ ਕਾ ਪਕਾਇ ਦੀਏ,, ਸਭ ਕੀ ਖਲਾਸੀ ਕੀਆ,, ਸਭ ਨੂੰ ਜੀਵ ਦਾਨ ਦੀਆ,, ਰਹੀ ਬਹਤ ਬੰਦੀ ਛੜ

ਅਪਨਾ ਬਿਰਦ ਸੰਭਾਲਾ ਸਾਹਿਬ ਸਭ ਦਰਗ ਕੇ ਹੁਆਰੇਰ ਸੇ ਲੈਕਰ ਬਾਹਰ ਆਏ,, ਸਾਖੀ ਪੂਰਨ ਹਹੀ,, ਆਗੇ ਸਾਖੀ ਹਹੁ ਚਲੀ,, ਸਤਿਗੁਰ ਜੀ ਦੀਨ ਦਿਆਲ ਉਹਾ ਸੇ ਆਗਰੇ ਸੇ ਆਏ ਬਾਦਸਾਹ ਸਿਉ ਮੁਲਾਕਾਤ ਹਈ ਬਹਤ ਆਦ ਅਬਦਿ ਕੀਆ,, (67 ੳ)

ਅਰ ਬਾਦਸਾਹ ਨੇ ਕਹਿਆ,, ਜਹਾ ਤੁਮਾਰੀ ਬਾਹਸ ਆਏ ਤਹਾ ਰਹੀਐ,, ਅਰ ਏਥ ਬਾਤ ਕਹੀਐ,, ਜ ਸਾਡੇ ਪਾਤਸਾਹ ਨਾ ਸਦਾਈਐ,, ਸਹਰ ਕੇ ਦਰਸ਼ ਮਾਨ ਕਰਤੇ ਹੈ ਜ ਸਦਾ ਪਾਤਸਾਹ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਖੁਦਾਇ ਹੈ,, ਤਬ ਸਤਗੁਰ ਜੀ ਨੇ ਕਹਾ ਹਮ ਕਿਸੀ ਤੇ ਨਹੀਂ ਲਰਤੇ ਹੈਂ ਜ ਹਮ ਤੇ ਸਤਰ ਪ੍ਰਤਸਾਹ ਕਹ,, ਅਗਲੇ ਦਿਨ ਬਾਦਸਾਹ ਸਿਕਾਰ ਤੇ ਚਲੇ ਬੇ,, ਸਾਹਿਬ ਤੇ ਕਹਾਏ ਭੇਜਾ ਜ ਤੁਮ ਭੀ ਸਿਕਾਰ ਤੇ ਆਵ,, ਸਤਗੁਰ ਸਵਾਹ ਹਇਕ ਸਾਥ ਸਿਕਾਰ ਤੇ ਗਏ,, ਸਿਕਾਰ ਪੀਛੇ ਘਣੇ ਬਹੁਤ ਦੂਰ ਕਹ ਨਿਕਾਰਏ,, ਤਬ ਬਾਦਸਾਹ ਤੇ ਬਹੁਤ ਰਾਹਮੀ ਹਏ,, ਜੰਗਲ ਮੇ ਏਕ ਦਰਖਤ ਹੇ ਨੀਚੇ ਜਾਇ ਬੈਠੇ,, ਅਉਰ ਇਕ ਦਰਖਤ ਉਸ ਹੇ ਨਜੀਕ ਤੇ ਬਾ ਸਾਹਿਬ ਸਤਗੁਰ ਜੀ ਉਹਾ ਉਤਰੇ ,, ਏਕ ਗਰਾਬ ਅਯਾ ਗੁਰੂ ਕਾ ਸਿਖ ਉਹਾ ਘਾਸ ਖਦਤਾ ਥਾ ਉਸ ਨੇ ਸੁਨਿਆ ਜ ਪਾਤਸਾਹ ਸਿਕਾਰ ਆਇਆ ਹੈ,, ਮੇਹਾ ਗੁਰੂ ਭੀ ਸਾਥ ਹਇਗਾ,, ਸਤਗੁਰੂ ਜੀ ਤੇ ਉਸ ਦੇਖਾ ਨਹੀ ਥਾ,, ਤਬ ਉਸ ਨੇ ਜਹਾਗੀਰ ਪਾਤਸਾਹ ਤੇ ਬੈਠਾ ਦੇਖਾ ਥਾ ਜ ਮੇਹਾ ਗੁਰੂ ਏਹਾ ਹਇਗਾ,, ਏਕ ਟਕਾ ਅਰਦਾਸ ਤੇ ਉਸ ਹੇ ਪਾਸ ਥਾ,, ਸ ਨੇਮ ਜਹਾਗੀਰ ਹੇ ਆਗੇ ਰਖਿਆ,, ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਸਚੇ ਪਾਤਸਾਹ ਮੁਝ ਤੇ ਨਾਮ ਚਿਤ ਆਵੇ ਅਰ ਔਤ ਹੇ ਸਹਾਏ ਹੋਵਣਾ ,, ਇਹ ਬਾਤ ਸੁਨਕਰ ਬਾਦਸਾਹ ਛਾ ਮਨ ਤੇ ਮ ਲਾਇਆ,, ਅਰ ਜਹਿਤੁਸ ਹੇਰਾ ਗੁਰੂ ਵਹੁ ਦਰਖਤ ਹੇ ਤਲੇ ਬੈਠਾ ਹੈ ਤੂੰ ਉਹਾ ਜਾਇ,, ਮੈ ਬੰਦਾ ਖੁਦਾਇਕਾ ਹਉ,, ਸਚਾ ਪਾਤਸਾਹ ਵਹੀ ਹੈ ਅਰ ਸਾਰੀ ਮਸਲਸ ਸਚੇ ਪਾਤਸਾਹ ਨੇ ਕਹਾ ਜਿਸ ਤੇ ਖਦਾਇ ਨੇ ਸਚਾ ਪਾਤਸਾਹ ਕੀਆ ਹੈ ਬੰਦੇ ਕੀ ਬਖੀਲੀ ਕੀਏ ਕਿਆ ਹ ਸਕਦਾ ਹੈ,, ਤਬ ਉਸ ਸਿਖ ਨੇ ਟਕਾ ਨੇਹਚ ਗੁਰੂ ਜੀ ਹੇ ਆਏ ਤੇ ਆਗੇ ਰਖਾ,, (67 ਖ) ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਖੁਸੀ ਕੀਤਾ ਅਰ ਸਿਖ ਤੇ ਖਿਦਾ ਕੀਆ ਅਰ ਬਾਦਸਾਹ ਭੀ ਸਿਕਾਰ ਖੇਲ ਕਰ ਭੇਗੇ ਸੇ ਆਇਆ,, ਅਹ ਸਤਗੁਰ ਭੀ ਤੇਹੇ ਸੇ ਦਾਖਲ ਹਏ,, ਤਬ ਅਗਲੇ ਦਿਨ ਬਾਦਸਾਹ ਨੇ ਸਤਗੁਰ ਜੀ ਤੇ ਕਹਾਇ ਭੇਜਾ ਜ ਜਹਾ ਸਾਹਿਬ ਕੀ ਖੁਸੀ ਆਵੇ ਤਾ ਜਾਈਐ,, ਜਹਾ ਖੁਸੀ ਹੈ ਤਹਾ ਰਹੀਐ ਤਬ ਸਤਗੁਰ ਉਹਾ ਸਿਖ ਕੁਛ ਕਰੇ ਨਾਨਕਮਤੇ ਤੇ ਆਏ,, ਸਾਖੀ ਪੂਰੀ ਹਇ,, ਆਗੇ ਸਾਖੀ ਹੁਣ ਚਲੀ,, ਸਤਗੁਰ ਜੇਤੇ ਇਕ ਨਾਨਕ ਮਤੇ ਸੇ ਚਲੇ,, ਆਗੇ ਜਸੀਆ ਕਾ ਹੁਕਮ ਥਾ ਤਿਨ ਕੇ ਦੂਰ ਹੀਆ,, ਅਪਨੇ ਟਹਲੀਐ ਪੁਥੇ ਬਠਾਏ,, ਆਪ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਪੰਜਾਬ ਤ ਆਏ,, ਸ੍ਰੀ ਰਾਮਦਾਸ ਪਰ ਮ ਆਏ ਬਡੇ ਅਨੰਦ ਹਏ,, ਬਾਬਾ ਗੁਰਦਿੱਤਾ ਕੇ ਆਦਿ ਲੇਕ ਛੇ ਸਾਹਿਬ ਹਮੇਸਾ ਅਖੇੜਾ ਪੁਖਤੇ ਸਵਾਰ ਹਤੇ,, ਤਿਨ ਕੇ ਨਾਮ,, ਬਾਬਾ ਗੁਰਦਿੱਤਾ ਜੀ,, ਧੀ ਰਾਮਦਾਸ,, ਅਣੀ ਰਾਏ,, ਅਟਲ ਰਾਇ,, ਏਤੇਕਾ ਬਹਾਦਰ ਜੀ,, ਸੂਰਤਿ ਸਿੰਘ ,, ਮਤਿ ਸਾਹਿਬ ਕੇ ਸਾਥ ਲੇਕ ਸਤਗੁਰ ਜੀ ਸਵਾਰ ਹਤੇ,, ਏਤੀ ਲਹਾ ਜ ਗਿਰਦੇ ਸੇ ਸੜ ਬਿਨ ਕਾ ਗਿਰਦਾ ਦੇਖ ਅਤ ਖਟ ਜਾਤਾ,, ਖੁਬਦਾ ਬਹੁਤ ਬਚਤੀ ਰਹਾ,, ਬਾਦਸਾਹ ਤਬ ਫਿਕਾਰ ਹਇਆ,, ਬਹੁਤ ਦੁਸਟ ਨੇ ਇਤੇ ਹਇ ਕਰ ਬਾਦਸਾਹ ਕੇ ਫਿਕਾਰ ਕੀਆ,, ਰ ਹਮ ਕਾ ਗੁਰ ਹਰਿਗਬਿੰਦ ਜੀ ਲੂਟ ਲੇਤਾ ਹੈ,, ਮਾਰਬੇ ਹੂੰ ਬਸਨੇ ਨਹੀ ਦੇਤੇ,, ਬਾਦਸਾਹ ਨੇ ਮਨ ਮੇ ਵਿਚਾਰ ਨੇ ਹਮਾਰਾ ਪੇਸਾ ਭੀ ਪੁਠਾਇ ਬੈਠਾ ਹੈ,, ਅਹ ਮੇਰੀ ਰਸਤ ਤੇ ਭੀ ਦੁਖ ਦੇਤ ਹੈ,, ਏਕ ਅਹਿਦੀ ਜਾਇ ਦੀਹਾ ਬਣਾਇ ਲਿਆਵੇ,, ਲਿਖਿਆ ਬਾਦਸਾਹ ਕਾ ਲੇਕੇ ਏਕ ਅਹਿਦੀ ਗਇਆ,, ਸਾਹਿਬ ਸਤਗੁਰ ਜੇ ਮਾਲ ਸਿਕਾਰ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਜੋ ਹਮਸਸਤਰ ਰਾਸਿ (_੬੪_੪)_____ ਸਿਖੁ ਸਖੁਲ ਕੀਆ_ਤੁਮ ਨਹਾ ਬਚਤੇ ਹਮਾਰੇ ਪੈਸ
ਭੀ ਖੁਠਾਇ ਰਖੇ ਹੈ ਅਰ ਹਮਾਰੀ ਰਖਤ ਭੇ ਭੀ ਲੂਟ ਲੈਤੇ ਹੈ ਮਾਰਤੇ ਹੈ,, ਤਾਤ ਚਾਹੀਐ
ਤੁਮ ਜੋਹਾ ਹਾ ਰਹੇ ਹਮਾਰਾ ਪੈਸਾ ਭੀ ਖਾਨੀ ਅਰ ਦੇਵਹਿ,, ਸਾਹਿਬ ਕੁਹਾ ਪਰਹਤ ਭੇ
ਘਰ ਰਹਨੇ ਦਲੇ,, ਫਿਰ ਬਾਦਸਾਹ ਨੇ ਚਉਦੀ ਅਪਨੀ ਸਾਥ ਹੀ ਰਹਨੇ ਦਲੇ,, ਫਿਰ ਬਾਦਸਾਹ
ਨੇ ਚਉਦਾ ਅਪਨਾ ਸਾਥ ਹੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਭੇ ਲੀਚ ਚੀਆ,, ਜਹਾਗੀਰ ਸਵਾਰ ਹੋਵਹਿ ਤਾਹੀ
ਸਾਥ ਹੀ ਹਭੈ,, ਬਹੁਤ ਦਿਨ ਲਾਹਰ ਸੇ ਰਹੇ ਫਿਰ ਜਹਾਗੀਰ ਬਾਦਸਾਹ ਅਸਮੀਰ ਕੀ ਲਾਏ
ਸਤਗੁਰ ਭੇ ਸਾਥ ਹੀ ਲੈ ਲਾਏ ਸੇਵਾਦਾਸ ਕਿਛ ਖੁਹਮਨ ਅਸਮੀਰ ਸੇ ਗੁਰੂ ਕਾ ਸਿਖ ਥਾ
ਤਿਸ ਕੀ ਮਾਤਾ ਗੁਰੂ ਕੀ ਸਿਖ ਥੀ ਤਿਸ ਨੇ ਪੂਣ ਕੀਆ ਥਾ,, ਅਰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਮੈਂਨੀ ਭੇ
ਆਸਾ ਅਹਤਾ ਚਹਤੀ ਥੀ ਜੇ ਮੇਹਾ ਸਤਗੁਰੂ ਇਸ ਮੈਂਨੀ ਪਰ ਆਸਨ ਭੇ ਬੈਠੇਗਾ,, ਤਬ ਮੈ
ਦਰਸ਼ਨ ਭਲ ਲਹਾ,, ਅਰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਭੇ ਵਾਸਤੇ ਪੁਸਾਲੀ ਆਪਨੇ ਹਾਥ ਸਿਓ ਲਾਤ ਭਲ ਤਯਾਰ
ਕੀ ਥੀ,, ਉਸ ਸਿਖਨੀ ਭੇ ਪੂਣ ਕਾ ਸਬਦ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਸਮੀਰ ਸੇ ਆਏ,, ਸਾਹਿਬ ਦਿਲੀ
ਕਾ ਸਵਾਰ ਹੋਇਭਲ ਸੇਵਾ ਦਾਸ ਭੇ ਘਰ ਸੇ ਆਏ,, ਸਾਹਿਬ ਨੇ ਦਰਵਾਜੇ ਭੇ ਆਲੇ ਆਪਨੇ
ਹਾਥ ਸਿਓ ਮੋਜਾ ਲਾਹਾਇਆ ਉਹਾ ਸਿਓ ਚਸਮਾ ਜਨ ਕਾ ਨਿਕਲਾ,, ਤਬ ਸਾਹਿਬ ਉਪਰਿ
ਆਏ ਮੈਂਨੀ ਪਰ ਆਣ ਬੈਠੇ,, ਤਬ ਸੇਵਾਦਾਸ ਕੀ ਮਾਤਾ ਨੇ ਆਸਨ ਭੇ ਮਥਾ ਟੇਕਾ ਅਰ
ਪਰਦਖਨਾ ਕੀਆ,, ਅਰ ਮੁਖ ਸਿਓ ਪ੍ਰੇਮ ਕਾ ਬਚਨ ਕੀਆ,, ਸਚੇ ਪਾਤਸਾਹ ਮੈ ਕੁਰਬਾਨ
ਕੀਤੀ ਉਸ ਮਾਰਗ ਤਉ,, ਜਹਿ ਚਾਰਿ ਸਿਓ ਚਰਨ ਧਾਰੇ ਹੈ ,, ਅਰ ਵਹ ਬਸਤ੍ਰ ਨਿਕਾਲ
ਕਰ ਸਾਹਿਬੇ ਭੇ ਪਹਨਾਏ,, ਅਰ ਪੂਜਨ ਕੀਆ,, ਤਬ ਸਤਗੁਰ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਸਨ ਹੋਏ,, ਬਚਨ
ਕੀਆ,, ਮਾਈ ਤੂੰ ਨਿਹਾਲ ਹੋਈ,, ਫੇਰ ਐਸਾ ਕਠਨ ਪੂਣ ਨਹਾ ਕਰਨਾ,, ਤੇਰੇ ਪਰਨ
ਭੇ ਵਾਸਤੇ ਸਾਨੂੰ ਏਥੇ ਆਵਣ ਪਇਆ,, ਤਬ ਸਾਹਿਬ ਉਹਾ ਕੋਈ ਕਾਲ ਰਹੇ,, ਤਬ ਸ਼ੁਭ
ਸੋਗਤ ਪਰਥਤ ਕੀ ਨੇ ਖਬਰ ਹੋਈ,, ___(੬੪_ਅ_)_____ ਸਭ ਸੰਗਤ ਪਰਬੇਤ ਕੇ ਆਈ,,
ਸਾਹਤ ਭੇ ਘਣੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਭੇ ਭੇਟ ਭੇ ਵਾਸਤੇ ਨੇ ਆਏ,, ਤਬ ਏਕ ਸਿਖ ਹਾਸਤੇ ਸੇ ਭਾਈਆ ਭਟੂ
ਹਾਸਤੇ ਵਾਡਾ ਮਹਾ ਮਸਤਾਨਨਾਮਾ ਸਭ ਸੰਗਤ ਮਥਾ ਟੇਕਿਆ ਪੂਛਾ ਏ ਸਚਤ ਨੇਲਾ ਤੁਸੀ
ਕਿਥੇ ਹੈ ਤਾਂ ਸਿਖ ਆਖਿਆ ਅਸੀ ਸਤਗੁਰੂ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਨੂੰ ਚਲੇ ਹਾਂ " ਸਹਤਮਤ ਹੁਤੂ ਜਾ ਕੀ
ਏਟਾ ਹੈ ਭਾਈਆ ਭਟ ਆਖਿਆ,, ਬੋਹਤ ਮੈਨੂੰ ਦੇਹੁ " ਸਿਖ ਨੇ ਉਸ ਕਾ ਨਾ ਦੀਆ,, ਹਜੂਰ
ਸੇ ਨੇ ਗਏ,, ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਆਗੇ ਜਾਏ ਰਖਿਆ,, ਤਬ ਖੋਲ ਕੇ ਦੇਖਾ ਤੋ ਉਸ ਮੇ ਲੀਕੇ ਪੈ ਗਏ,,
ਸਿਖ ਹੈਰਾਨ ਹੋਇ ਗਏ ਸਭ ਨੇ ਸਾਹਿਬ ਕੇ ਆਗੇ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਸਚੇ ਪਾਤਸਾਹ ਇਹ ਹਮ ਸੇ
ਕਿਆ ਅਵਗਿਆ ਹੋਈ,, ਬਚਨ ਹੋਇਆ ਉਹ ਲੁਕ ਭਟੂ ਮੇਰਾ ਪਿਆਰਾ ਸਿੱਖ ਹੈ ਉਸ ਨੇ
ਮਰਿਆ ਤੁਸਾ ਨਹਾ ਚਿਤੇ । ਇਹ ਅਵਗਿਆ ਹੋਈ ਹੈ,, ਫੇਰ ਕਹਿ ਭਟੂ ਪਾਸ ਨੇ ਜਾਵੇ,,
ਆਗੇ ਨੇ ਰਖੁਹ ਨੇ ਤਬ ਭਾਈਆ ਹਾਥ ਭਲ ਕਰ ਖਾਦਾ,, ਨਿਹਮਣ ਹੋਇ ਗਿਆ ਜਿਥ ਹਜੂਰ ਸੇ
ਆਏ,, ਖਰਤੰਤ ਸਭ ਕਹਿਆ,, ਸਾਹਿਬ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਏ,, ਬਚਨ ਹੋਇਆ,, ਮੈਨੂੰ ਪਹਤਾ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਸਤਗੁਰੂ ਤਿਪਤੇ ਸਿਖ ਸੁਖ ਪਾਇ,, ਸਾਖੀ ਪੂਰੀ ਹੋਈ,, ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਭੀ ਲਾਹੌਰ ਤੇ
ਆਏ ਤਬ ਪਾਦਸਾਹ ਉਹਾ ਤਿਥੁ ਕੁਝ ਕਰੇ ਲਾਹੌਰ ਤੇ ਆਏ ਸਤਗੁਰ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਭੀ ਲਾਹੌਰ
ਤੇ ਆਏ ਏਹ ਹਕੀਕੀ ਸਚੁ ਖਸ ਖਾਸ ਕੌਆ,, ਅਹ ਬਾਦਸਾਹ ਦੇ ਦਲ ਹਮੇਸਾ ਚਉਂਹੀ ਨੌ ਰਹਾ

ਕਰੇ,, ਬਹੁਤ ਦਿਨ ਬਤੀਤ ਹੋਏ ਏਕ ਦਿਨ ਸਤਗੁਰ ਜੀ ਸਵਾਰੀ ਮੀਆਂ ਮੀਰ ਦੇ ਮਿਲਨੇ ਲ
ਹਏ,, ਮੀਆਂ ਮੀਰ ਬੜੇ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਦਰ ਥੇ,, ਪਾਦਸਾਹ ਦੇ ਪੀਰ ਥੇ,, ਸਾਹਿਬ ਜੀ
ਸਵਾਰੀ ਦਰਵਾਜੇ ਮੀਆਂ ਮੀਰ ਦੇ ਤਬ ਜਾਇ ਪਹੁੰਚੇ,, ਤਬ ਮੀਆਂ ਮੀਰ ਜੀ ਬਾਹਰ ਆਏ,,
ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਮਿਲਨੇ ਵਾਸਤੇ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਘੋੜੇਥੋ ਉਤਾਰਿਆ,, ਅਪਨੇ ਆਸਨ ਪਰ ਬੈਠਾਇਆ,,
(੬੧ ਅ)_____ਬਹੁਤ ਤਾਜੀਮ ਕੀਆ,, ਸਤਗੁਰੂ ਹਾਜੀ ਹੋਏ,, ਫਿਰ ਸਾਹਿਬ ਉਠੇ ਮੀਆਂ

ਮੀਰ ਜੀ ਸਾਥ ਹੋਇਕਰ ਸਬਦ ਕਹਾਏ,, ਸਾਹਿਬ ਜੇ ਫਿਰਦਾ ਕੀਆ,, ਸਤਗੁਰ ਰਬੇਲੀ ਸੇ
ਫਾਸਲਾ ਹੋਏ,, ਏਹਾ ਖਬਰ ਹਸਮਾਰਿਚੁੰ ਨੇ ਪਾਤਸਾਹ ਜੇ ਦੀਆ,, ਸੁਨਕਰ ਬਹੁਤ ਬਸਮਾਦ
ਹੂਆ,, ਅਰ ਸਾਹਿਬ ਜਾਦੇ ਜੇ ਖੁਸਾਇਲਾ ਹੋਨ ਜੋ ਮੀਆਂ ਸਾਹਿਬ ਜੇ ਜਾਇਕਰ ਅਰਜ ਕਰੇ,,
ਜੋ ਗੁਰੂ ਹਰਿਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਜੋ ਤਾਜੀਮ ਜ ਕੀਆ ਹੈ ਸੋ ਸਰੀਰਤਿ ਮੇ ਦੁਰਸਤ ਨਹੀ ਹੈ ਅਰ
ਹਮਾਰੇ ਮੁਲਾ ਮੇ ਰਹਤੇ ਹੈ,, ਅਰ ਪਿੰਡੂ ਹੈ ਆਪ ਪਾਤਸਾਹ ਜੇ ਪੀਰ ਹੈ,, ਸਲਾਹਤ ਤੁਮਾਰੀ
ਹੈ ਤਬ ਸਹਜਾਦਾ ਮੀਆਂ ਮੀਰ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਖਿਦਮਤ ਮੇ ਆਇਆ,, ਜੋ ਕਛ ਪਾਦਸਾਹ ਨੇ
ਕਹਾ ਥਾ,, ਸਭ ਅਰਜ ਕੀਆ,, ਤਬ ਪੀਰ ਹਸਨੇ ਲਗੇ,, ਅਰ ਕਹਨੇ ਲਗੇ,, ਤਬ ਅਗਲ
ਪਾਦਸਾਹ ਤਖਤ ਪਰ ਬੈਠਤੇ ਹੈ ਤਬ ਅਗੁਰ ਤਹਤ ਨਿਸਾਹ ਨਹੀ ਕਹਤੇ,, ਤਬ ਸਹਜਾਦੇ ਜੇ
ਮੀਆਂ ਮੀਰ ਜੀ ਨੇ ਫਰਮਾਇ ਹਰਿਗੋਬਿੰਦ ਸਾਹਿਬ ਜ ਹੈ ਸੋ ਵਡੇ ਮਹਬੂਲ ਦਿਲਾਰੀ ਹੈ,,
ਅਰ ਜਬ ਹਮਾਰੀ ਆਠਵੇ ਦਿਨ ਖੁਦਾਇ ਜੀ ਦਰਗਾਹ ਮੇ ਵਾਰੀ ਹਤੀ ਹੈ " ਉਹਾ ਜਾਕਰ
ਹਮ ਅਰਜ ਕਰਤੇ ਹੈ,, ਅਰ ਇਨਹਾ ਜ ਦੇਖਤੇ ਹੈ,, ਇਸ ਵਾਸਤੇ ਇਨਜੀ ਤਾਜੀਮ ਕਰਤੇ ਹੈ,,
ਅਰ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਸਾਹਿਬਾ ਜ ਕੁਛ ਔਰ ਨਾਹੀ ਐਸਾ ਸਮਝਵਣਾ ਮੀਆਂ ਸਾਹਿਬ ਨੇ
ਸਾਹਜਾਦੇ ਜ ਕਹੀ ਤਬਸ ਖਸ ਕਰੇ ਪਾਤਸਾਹ ਜੇ ਪਾਸ ਲਾਇਆ,, ਅਰ ਸਬ ਹਾਲ ਕਹੀ,,
ਪਾਦਸਾਹ ਸੁਨਕਰ ਚੁਪ ਕਰ ਰਹੇ ਅਰ ਮਨ ਨਰਮ ਹੋਆ,, ਅਰ ਚਉਂਹੀ ਜ ਲੇਕ ਖੁਲਾਇ ਪੁਠਾਇ,,
ਅਰ ਕਹਾਇ ਭੇਜਿਆ,, ਜੋ ਗੁਰੂ ਜੀ ਜੇ ਜਾਏ ਜੇ ਕਹੋ,, ਆਪ ਜੀ ਜਹਾ ਤਬੀਅਤਿ ਹੋਏ
ਤਹਾ ਰਹੀਏ,, ਜਹਾ ਖੁਸੀ ਹੋਇ ਤਹਾ ਜਾਈਐ,, ਸਾਖੀ ਪੂਰੀ ਹੋਈ,, ਅਗੇ ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਹਨੀ,,
ਏਕ ਸਮੇ ਪਹਰ ਰਾਤ ਰਹਤੀ ਜ ਸਾਹਿਬ ਇਸਨਾਨ ਕਰੇ ਬੈਠੇ ਥੇ,, ਕਿਸੀ ਸਿਖ ਨੇ ਉਸ
ਸਮੇ ਇਹ ਸਲੋਕ ਪੜਿਆ,,_____(੬੨ ਅ)_____ਸਲੋਕ,, ਤਾਲਾਬੇ ਉਠਿ ਨਾਮ ਜਪ ਨਿਸਾਵਲ
ਆਮਖ,, ਤਾਰਾ ਤੁਝੇ ਨਾ ਖਿਆਪਦੀ ਨਾਨਕ ਮਿਟੇ ਉਪਾਧ,, ,, ਤਬ ਸਾਹਿਬ ਨੇ ਏਹ
ਵਚਨ ਸੁਨਿਆ ਵਚਨ ਹੋਇਆ ਤੁਸੇ ਸਿਖ ਕੇ ਬਲਾਇ ਲਿਆਵੋਹਾ,, ਤਬ ਵਹੁ ਬਾਹਰੇ ਆਇਆ,,
ਤਬ ਹੁਕਮ ਹੋਇਆ ਇਸ ਕੇ ਮੁਹਪਰ ਥਪੜ ਮਾਰੋ,, ਤਬ ਸਿਖ ਨੇ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਸਚੇ ਪਾਤਸਾਹ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਸ਼ਬਦ ਪੜ੍ਹਿਆ,, ਬਚਨ ਹਮਾਰ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਇਹ ਬਚਨ ਪੜ੍ਹਿਆ ਹੈ,, ਤਬ ਸਿਖ
ਸਭਾ ਦੇ ਵਿਆਕ ਨਏ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਮੈਂਥੇ ਭੁਲ ਮਾਫ ਬਖਸ਼ ,, ਸਿਖ ਖਿਮਿਆਕਾਰ ਵਿਆਕ,,
ਪਰਭੂ ਹਰਿ ਤਬ ਸਵਿਤੁਰ ਨੇ ਆਗਿਆਕਾਰ ਹਏ,, ਘੜਿਆਂ ਪਰ ਜੀਨ ਕਸ ਜ ਚਾਮਦਾਸ
ਪੁਰ ਲਯੂ ਚਲਿਆਕ,, ਤਬ ਸਿਖ ਨੇ ਵਿਆਕੀ ਕਰੀ ਤਬ ਸਤਗੁਰ ਨੇ ਖੀਵਾਰ ਨੂੰ ਆਖਾ ਜ ਤੁਰਨੇ
ਸਿਖ ਹਮਾਰਾ ਕਰਨਾਟਕ ਨਯਾ ਬਸਨਾ " ਅਹਿ ਇਸ ਨੇ ਕੁਝ ਮੁਲਾਜ ਲੀਆ ਹੈ,, ਤਾਂਤੇ ਕੁਛ
ਐਸਾ ਹਰਿ ਦੁਖਾਰੀ ਰਹੇ,, ਇਹ ਬਚਨ ਕਹਿ ਕਰ ਸਾਹਿਬ ਸਵਾਰ ਹੁਏ,, ਸਵਾਰ ਹੋਏ
ਮੁਖ ਤੇ ਬਚਨ ਨੀਆ,, ਪੈਜ ਰਖੁ ਆਪਣੇ ਨਾਮ ਦੀ ,, ਇਹ ਕਹਿ ਕਰ ਸਾਹਿਬ ਵਿਲੇ ਦੇ
ਚਰਵਾਜੇ ਆਗੇ ਆਏ ਏ ਹੋਰ ਤਾਂ ਵਿਲੇ ਦੇ ਆਗੇ ਚਰਵਾਜੇ ਨ ਮਾਰਾ " ਸਛਯੋ ਦਲਿਆਂ
ਚ ਵਿਲੇ ਦੇ ਚਰਵਾਜੇ ਦੇ ਆਗੇ ਏ ਹੋਰ ਸਛਯੋ ਨ ਮਾਰਾ ਤਬ ਚੁਹਾ ਸਿਖੁ ਘੜੇ ਚਲਾਏ,,
ਰਾਮਦਾਸ ਪੁਰ ਨ ਆਏ,, ਰਸਤੇ ਮੈ ਯੁਗਲ ਇਥੇ ਭਾਤੀ ਰਹਤ ਚ ਸਾਹਿਬ ਚੁਹਾ ਆਏ
ਨੇ ਏ ਜਾਣ ਦੇ ਚਰਵਾਜੇ ਦੇ ਚੁਪਰ ਤੁਰੁ ਜੀ ਆਨ ਖੜੇ ਹਏ,, ਜਾਣ ਆਣ ਦੇ ਸਭਾ ਟੇਕਿਆ,,
ਅਰ ਪਾਂਯ ਵਛਿਆ ਦੀਆ,, ਅਰ ਤੁਰੁ ਜੀ ਨੂੰ ਚੁਪਰ ਬੈਠਾਇਆ,, ਰਾਮਦੀ ਨੇ ਸਿਦਿਆ ਅਰ
ਕਹਾ ਰਾਮਨੀ ਸਤਗੁਰੂ ਜੀ ਆ ਦਰਸਨ ਕਰੀਐ,, ਰਾਮਦੀ ਨੇ ਅਹਨ ਸਭਾ ਟੇਕਿਆ,, ਤਬ
ਹਾਥ ਜੋੜ ਨੇ ਜਾਣ ਨੇ ਬੇਨਤੀ ਕੀਆ,, ਸਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਪੂਰਾਂ ਦੀ ਆਗਿਆ ਕਰੀ ਐ,,
ਤਬ ਸਤਗੁਰੂ ਵਚਨ ਕੀਆ ਜਜਾਣ ਤੇਰੇ ਪਾਸ ਤੇ (70 ਓ)_____ਇਕੁ ਇਕ ਲਾਲ
ਪੁਛਣੇ ਆਏ ਹੈ,, ਇਹ ਤੁਰਕਾਂ ਨੇ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਵਿਆ ਵੱਜ ਪਾਇਆ ਹੈ ਜੋ ਸਾਡਾ ਪਿਛਾ
ਨਯਾ ਛਡੇ ,, ਤਬ ਜਜਾਣ ਨੇ ਹਥ ਜੋੜ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ,, ਸਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਮੁਸਲਾਂ ਦੀ
ਨੂੰਹਾਂ ਆਪਣੇ ਪਤੰਘ ਦੇ ਪਾਵੇ ਨਾਲ ਬੰਨ ਛਡੀਐ,, ਚੁਹਾ ਪਇਆ ਚਿਲਾਂਵਦਾ ਹੈ,, ਮਲਾਂ
ਖਿਆਇ ਖਿਆਇ ਪਿਛੇ ਚੁਕਾਵਨੇ ਨ ਪਚੁਕੇ ਹੈਨ ਤੂੰ ਛਡਦਾ ਨਹੀਂ,, ਜੇਤੂ ਛਡ ਏਹਿ ਆਜ
ਹਾ ਖੈਰ ਹੋਇ ਜਾਂਦੀ ਹੈ,, ਸਾਹਿਬ ਤੁਰੁ ਜੀ ਬਹੁਤ ਹਸੇ ਅਰ ਜਜਾਣ ਪੁਰ ਖੁਸੀ ਹੋਏ ਬਚਨ
ਹੋਇਆ ਜਜਾਣ ਥੂੰ ਭੀ ਸਾਥ ਹੋ ਜਜਾਣ,, ਅਬ ਤੁਮੀ ਛੁਟਨੇ ਤੇ ਰਹੇ,, ਤੁਰਕ
ਖਿਆਇ ਮਲਾਂ ਵਿਚ ਤੁੰਮੀ ਨ ਅਰਥ ਇਹ ਹੈ ਜ ਤੁਰਕ ਤੁਰੁ ਜੀ ਥਿਤੁਤ ਪਦੇਸ ਨਹੀ ਸਕਦੇ,,
ਸਾਹਿਬ ਸਵਾਰ ਹਇਆ ਜਜਾਣ ਭ ਅਸਾ ਰਾਮਪੁਰ ਜਜਾਣ ਪਹੁੰਚਨਾ ਹੈ,, ਪਿਛੇ ਚੁਰਕ ਦੀ
ਫੌਜ ਦਸੀ ਆਵਦੀ ਹੈ,, ਏਹ ਗਲ ਕਰੇ ਸਾਹਿਬ ਸਵਾਰ ਹੋਇਕੇ ਸ਼ੀ ਰਾਮਦਾਸ ਪੁਰ ਮੈਂ
ਜਾਇ ਪੁਹੁਤੇ,, ਆਗੇ ਬੀਬੀ ਰਾਜ ਕੌਰ ਜੀ ਧਾਦੀ ਨੇ ਸਿੰਘਾਸਨ ਬਹਤ ਕਿਆਰਥ ਹੋਆ ਸੀ,,

ਸਿਠਾਰਾਏ ਨੇ ਆਇ ਨੇਲੇ ਮਾਤਾ ਨਾਨਕੀ ਜੀ ਨੇ ਕੋਆਰਥਿਆ ਹੋਏ,, ਜੋ ਤੁਰਕਾਂ ਦੀ ਟਾਕੀ
ਪਿਛੇ ਦਸੀ ਆਵਦੀ ਹੈ ਅਰ ਤੁਸਾਂ ਅਰੰਭ ਕੀਤਾ ਹੈ ਸਾਦੀ ਦਾ ਏਹ ਮਾਤ ਠਠਨ ਹੈ,, ਏਹ
ਸਿਠਾਰਾ ਸਭ ਪਿਸਾਂ ਨੂੰ ਖੁਸਾ ਦੀਜੀਐ,, ਅਰ ਤੁਸੀ ਤਿਆਰੀ ਕਰੋ ਅਸਤਾਰਪੁਰ ਨੂੰ ਚਲਨ,,
ਇਸ ਮਾਤ ਨੇ ਕਰਤੇ ਹੀ ਜੋ ਸਹਾਗੀਰ ਮਾਰੋਹ ਸਿਖੁ ਨੇਲੇ ਤਬਾਨਾਤ ਕੀਆ ਸਾ ਸੋ ਆਨ

.....ਬਾਕੀ.....

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਪਹੁੰਚਾ,, ਤਬ ਸਾਹਿਬ ਨੇ ਮਾਤਾ ਜੀ ਕਹੁ ਅਰ ਸਭ ਸਿਜੰਮ ਤਿਆਰ ਕਰਕੇ ਲਰਤਾਰਪੁਰ
ਕੇ ਪਹੁਚਾ ਹੋਇ " ਅਰ ਹਮੀ ਲਾਰ ਹੋਏ ਹੀ ਜੁਧ ਕੀ ਤਿਆਰੀ ਕੀਤੀ,, ਹਭ ਨੌਹੀ ਸ
ਪੁਖ ਪੁਹਚ ਕੇ ਸਾਥ ਹਇਆ,, ਹਹਤ ਕਸ ਮਾਰੀ ਰਾਹਾ,, ਇਹ ਸਾਹਿਬ ਬਾਬਾ ਦੁਰਾਦੇਂਤ
ਜਾ ਕਹੁ ਸਾਥ ਲੇਕਰ (70 ਅ) ਆਪ ਲੜਾਈ ਕੇ ਆਇਆ ਆਪੜੇ,, ਬਾਬਾ
ਦੁਹਾਦੇਂਤ ਜਾ ਨੇ ਸਾਹਿਬ ਕੇ ਸੋਚਹੇ ਹਭ ਜੁਧ ਕੀਆ,, ਬਡੇ ਛਡੇ ਸਹਦਾਰ ਮਾਰੇ ਅਰ
ਵਾਲੀ ਕੀ ਫੁਜ ਭਾਰੀ ਤਬ ਸਹਾਰਾਜ ਨੇ ਅਪੁਰ ਕੋਜ ਮਦਤ ਲਾਹੋਰ ਕੇ ਕੀਤੇ ਕੇ ਆਏ
ਪਹੁੰਚਾ,, ਇਹ ਲੜਾਈ ਭਾਰੀ ਹਈ,, ਤਬ ਬਾਬਾ ਦੁਰਾਦੇਂਤ ਜਾ ਨੇ ਸਤਗੁਰ ਜਾ ਨੇ
ਆਖਿਆ ਕੀ ਤੁਮ ਇਥੇ ਚੁਰਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਵਾਰੇ ਨਾ ਆਵੀ ਏਹਾ ਲਾਹੋਰ ਲੈਹੇ ਹੈਂ ਲਤਾਰਪੁਰ
ਕੇ ਚਲੀਐ,, ਵਹੁ ਜੁਧ ਦੀ ਜਗਾ ਬਹੁਤ ਅੱਛੀ ਹੈ,, ਤਬ ਘੋੜੇ ਚੁਠਾਇਕੇ ਲਤਾਰਪੁਰ ਕੇ ਚੁਏ,,

ਤਬ ਚੁਰਾ ਰਾਮਦਾਸ ਪੁਰ ਸੇ ਆਇਕੇ ਚੁਜ ਤਿਆ ਦੀ ਜੋ ਸਾਮਗ੍ਰੀ ਥੀ ਤਿਆ ਕੇ ਚੁਟ ਪੁਟ
ਦੀਆ,, ਸਤਗੁਰ ਜੀ ਲਰਤਾਰ ਮੈ ਦਾਖਲ ਹੁਏ,, ਜਾਇ ਬਜਾਇ ਨੇਟ ਕੀ ਸੋਚਹਾ ਬੈਠੇ

ਤਿਆਰ ਕੀਤੇ ਅਰ ਮੰਤਰੀ ਸਿਖੁ ਬੰਦੂਕ ਤਿਖੇ ਕੇ ਚੜਾਇ ਕੇ ਲੈ ਆਵੁ,, ਸਭ ਸਿਖ ਤਿਆਰ
ਕਰਕੇ ਹਜੂਰ ਮੇ ਪਹੁੰਚੇ ਜਾਇ ਸਭਾ ਟੈਕਿਆ,, ਸਾਖੀ ਪੂਰੀ ਹੁਈ,, ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ
ਰਾਮਦਾਸ ਪੁਰ ਸਿਰੁ ਬਾਦਸਾਹੀ ਲਹਾ ਲਾਹਰ ਕਾ ਲਏ ਸਭ ਲੜਾਈ ਕਾ ਸਾਟ ਕੀਆ ਹੈ,,
ਤਬ ਸੁਨ ਕਰ ਬਾਦਸਾਹ ਨੇ ਹੁਕਮ ਦੀਆ ਜੋ ਕੋਜ ਜਾਇ ਰੁਪੁ ਹਰਿਗੋਬਿੰਦ ਕੇ ਪਕਰੇਕੇ ਆਵੁ "
ਲਏ ਤਨ ਦੇਲ ਕਬੂਲ ਨਾ ਕਰੇ,, ਤਬ ਬਾਦਸਾਹ ਨੇ ਬੀੜਾ ਅਰ ਸਮਸੇਰ ਦੀਵਾ ਸੇ ਰਖਾ,,
ਤਬ ਤਿਸਾ ਨੇ ਨਾ ਚੁਠਾਇਆ ਪੈਦੇ ਖਾਨ ਪਠਾਨ ਹਜਾਰੀ ਅਮੀਰ ਬਾਦਸਾਹ ਕਾ
ਥਾ ਅਰ ਆਗੇ ਰੁਪੁ ਜੀ ਕੇ ਪਾਸ ਰਹਤਾ ਥਾ ਅਰ ਸਸਤ੍ਰ ਬਿਦਿਆ ਸਾਹਿਬ ਨੇ ਸਿਖਾਈ
ਥੀ,, ਤੁਸ ਨੇ ਆਇ ਲਰੇ ਬਾਦਸਾਹ ਕੇ ਤਮਨੇ ਦਿਤੀ,, ਅਰ ਬੀੜਾ ਸਮਸੇਰ ਚੁਠਾਇ
ਲੀਆ ਅਰ ਬਾਦਸਾਹ ਕੇ ਅਗਾ ਜੀ ਜੋ ਮੈ ਰੁਪੁ ਜਾ ਕਹੁ ਜੀਵਤੇ ਹੀ ਆਨ ਹਜੂਰ ਲਤਾਰ
ਹੁਤ ।। ਤੇ ਬਾਦਸਾਹ ਸਿਖੁ ਰਖੁਜ ਮੇਲਕੇ ਵਿਦਾ ਹੁਆ,, ਤਰਤਾਰਪੁਰ ਆ ਗਇਆ (71 ਬ)

ਅਰ ਬਾਦਸਾਹ ਨੇ ਪੀਛੇ ਸੇ ਬਾਦਸਾਹੀ ਭਿਜਵਾਈ " ਬਿਚਾਸਤੇ ਨੇ ਲੇਕਰ ਇਤੇ ਹੋਕਰ
ਆਏ,, ਰੁਪੁ ਜੀ ਨੇ ਸੁਨਿਆ ਜੋ ਪੈਦੇ ਖਾਨ ਹਮਾਰੇ ਚੁਪਰਿ ਬਾਦਸਾਹੀ ਲੇਕਰ ਆਇਆ ਹੈ
ਤਬ ਦੇਲ ਪੈਦੇ ਖਾਨ ਡੇਰਾ ਆਨ ਕੀਆ,, ਦਨ ਚੜਤ ਕੇ ਲੜਾਈ ਕਾ ਸਾਜੰਮ ਹੁਆ,, ਤੇ
ਪਹਰ ਲਾ ਲੁਟਨੇ ਲਗਾ,, ਸਤਿਗੁਰ ਸਹਰਾਜ ਜੀ ਆਖਿਆ ਕੀਤੀ ਸੁਹੇ ਘੋੜੇ ਕੇ ਇਸਨਾਨ
ਕਰਾਵਹੁ,, ਯਹ ਸਾਹਿਬ ਆਪ ਇਸਨਾਨ ਕੀਆ ਚਸਤ ਪੋਹਰੇ ਅਰ ਬਾਬਾ ਦੁਰਾਦੇਂਤ ਜੀ ਕੇ
ਆਖਿਆ ਕੀਤੀ,, ਸਸਤ੍ਰ ਪਹਰ ਲਰ ਤਿਆਰ ਹੋਵਹੁ,, ਸਾਹਿਬ ਸਹਾਰ ਹੁਏ,, ਸਭ ਬੰਗੜਾ
ਸਿਖਾ ਕੇ ਸਾਥ ਲੇਕਰ ਲਤਾਰਪੁਰ ਕੇ ਬਾਹਰ ਆਏ ਰਣ ਕੇ ਛੇਤ੍ਰ ਮੇ ਆਨ ਕੇ ਖੜੇ ਹੋਏ,, ਬਾਬਾ
ਦੁਰਾਦੇਂਤ ਜਾ ਨੇ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਸਚੇ ਪਾਤਸਾਹ ਹਮ ਜੁਧ ਕਰਤੇ ਹੈਂ,, ਸਾਹਿਬ ਦੇਖੀਐ,,
ਵਚਨ ਹਇਆ ਬਾਬਾ ਜੀ ਆਜ ਜੁਧ ਅਸਾਡਾ ਹੈ,, ਤੁਸੀ ਦੇਖ ਪੈਦਾ ਮੇਰਾ ਸਿਖ ਆ,,

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਮੇਲੇ ਪਰ ਬੀੜਾ ਚੁਕ ਕੇ ਆਇਆ ਹੈਂ,, ਤਬ ਸਾਹਿਬ ਨੇ ਘੜਾ ਚਾਣ ਭੂਮ ਮੇ ਦੇਯਾ,, ਅਰ ਚਾਚਾ ਲੜਦਾ ਲਗੇ ਗਾਵਣੇ ਤਬ ਪੈਦਾ ਚੁਤਾਰਯੀ ਕਰਕੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਚੁਪਰਿ ਆਇਆ,, ਜਬ ਸਾਹਿਬ ਕੇ ਸਨਮੁਖ ਆਇਆ,, ਅਰ ਗਲੀ ਔਰ ਦਲਾ ਦਸਨੇ,, ਤਬ ਸਾਹਿਬ ਨੇ ਪੈਦੇ ਨ ਕਹਿਆ ਭਲਾ ਔਆ ਤੂੰ ਹਮਾਰਾ ਸਿਖ ਥਾ,, ਹਮਾਰੇ ਪਰ ਚੜਿ ਆਇਆ ਹੈਂ ਫਤੁਜ ਨ ਤਾਰੇ ਨ ਮਛਾਵਤਾ ਹੈਂ,, ਐਸਾ ਮੇਰਾ ਜੁਧ ਹੈ ਤੂ ਹਮਾਰੇ ਪਰ ਪੈਹਲੇ ਵਾਰ ਕਰ ਸਭ ਸਸਤ੍ਰ ਚਲਾਵ,, ਜਬ ਤੂੰ ਚਲਾਏ ਚਲੇਗਾ ਤਬ ਪੀਛੇ ਵਾਰ ਹਮਾਰਾ,, ਤਬ ਪੈਦੇ ਨੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਚੁਪਰਿ ਬਰਛੀ ਚਲਾਈ,, ਸ ਘੜੇ ਕੇ ਹਨੇ ਨ ਲਹਾ ਕਰ ਟੂਟ ਗਈ,, ਫਿਰ ਤਰਕਸ ਸਿਉ ਔਰ ਚਲਾਵਨੇ ਲਗਾ ਜ ਔਰ ਚਲਾਏ ਸਾਹਿਬ ਕਾਣ ਦੇਹਿ,, ਫਿਰ ਖੈਡੂਮ ਚਲਾਈ ਚਲਾਈ ਸ ਬਿਰਥਾ ਗਈ ਫਿਰ ਤਲਵਾਰ ਸੂਤ ਕੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਚੁਪਰਿ ਚਲਾਈ ਤਲਵਾਰ ਰਬਾਬਪਰ ਲਗੀ,, ਤਾ ਟੂਕੜੇ ਹਇ ਗਈ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਆਖਿਆ ਔਆ ਪੈਦੇ ਹਮਾਰੀ (71 ਅ)

ਵਾਰੀ ਲੈਹੁ ਖਬਰਦਾਰ ਹਇ ਤਬ ਸਾਹਿਬ ਨੇ ਐਸਾ ਮਾਰਾ ਪੈਦੇ ਖਾਨ ਸਮੇਤ ਘੜੇ ਚਾਰ ਟੂਕੜੇ ਹਇ ਗਇਆ,, ਸਾਹਿਬ ਘੜੇ ਸਿਉ ਤਹਿਲ ਪੈਦੇ ਕੇ ਚੁਪਰਿ ਜਾਇ ਖੜੇ ਹੂਏ,, ਕਹਾ ਹੈ ਪੈਦੇ ਕਾਮਾਂ ਪੜ ਪੈਦੇ ਕਹਾ ਐਸਾ ਤਲਵਾਰ ਕਾਮਾਂ ਹਇ ਦਲਾ ਹੈ ਇਹ ਕਹ ਸਾਹਿਬ ਨੇ ਦਰਸਨ ਹੀ ਮੇ ਹੁਕਮ ਸਤ ਹੂਆ,, ਫਿਰ ਸਾਹਿਬ ਸਵਾਰ ਹਇਕਰ ਆਪਣੇ ਦਲ ਮੇ ਆਇ,, ਅਰ ਸਦਿਆਇ ਹੂਏ ,, ਬਾਬੇ ਗੁਰਦਿਤੇ ਨੇ ਫਤੁਜ ਸੇ ਘੜਾ ਲੇਹਿਆ,, ਬਡੇ ਬਡੇ ਸਰਦਾਰ ਸਿਉ ਜੁਧ ਪੜਾ ਬਡਾ ਘਰ ਜੁਧ ਬਾਬੇ ਗੁਰਦਿਤੇ ਜੀ ਨੇ ਔਆ,, ਸਬੇ ਪਾਤਸਾਹ ਬਾਬਾ ਗੁਰਦਿਤਾ ਜੀ ਜੁਧ ਕਰਤੇ ਹੈ ਅਰ ਤੁਰਕ ਖਖਖਖਖ ਬਹੁਤ ਹੈ ਜੁਧ ਬਡਾ ਘਡ ਮਚਾ ਹੈ,, ਤਬ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਬਚਨ ਔਆ ਦਿਖਤੇ ਫਿਆ ਹ ਮਾਰ ਦੇਹ,, ਇਹ ਬਚਨ ਹਤੇ ਹੀ ਰੌਬ ਕੀ ਮਾਰ ਪਰੀ ਹਮਾਰ ਸਿਖ ਉਡ ਗਏ,, ਅਰ ਜਹਾ ਕਈ ਦੇਖੇ ਸਤਗੁਰ ਜੀ ਮਾਰਤੇ ਹੀ ਲਸਕਰ ਆਵੈ, ਬਹੁਤ ਫਤੁਜ ਮਾਰੀ ਗਈ,, ਜ ਰਹਿਆ ਸ ਸਸਤ੍ਰ ਫੈਕਕੇ ਦਉਪੈ ਭਾਗਾ,, ਸਤਗੁਰ ਜੀ ਕੀ ਫਤੇਹ ਹੂਈ ਆਨੰਦ ਕੇ ਸਦਿਆਨੇ ਹਏ,, ਤਬ ਸਾਹਿਬ ਕਈ ਕਾਲ ਕਰਤਾਰ ਪੁਰ ਮੇ ਰਹ ਕੇ ਫਿਰ ਬਿਚਾਰ ਔਆ,, ਜ ਦੁਖਦਾ ਹੁਕਮ ਸਿਉ ਮਲੀ ਹਈ ਹੈ ਅਰ ਦਰਵਾਜੇ ਉਪਰਿ ਲਗੁਕ ਲਹਾਪੁਰ ਹੈ ਤਾਤੇ ਚਲੀਏ ਇਹ ਜਗਾ ਛਡਕੇ ਪਾਹਾਰ ਤਲੀ ਸੇ ਰਹੀਐ,, ਤਬ ਸਭ ਸਾਮਾਗੀ ਸਭ ਲਏ ਕੇ ਸਤਗੁਰ ਜੀ ਨੇ ਢੁਚ ਔਆ,, ਲਹਿਪੁਰ ਕੇ ਚਾਜ ਸੇ ਗਏ ਔਰਤਪੁਰ ਸੇ ਬਸ ਬਾਸ ਔਆ,, ਬਡੇ ਆਨੰਦ ਔਚਤਨ ਆਨ ਹਨੇ ਲਗੇ,, ਸਰਬਤ ਸੰਗਤ ਦਰਸਨ ਕਰਨੇ ਨ ਪੁਹਾ ਹੀ ਆਇਆ ਕਰੇ,, ਫਿਰ ਬਾਦਸਾਹ ਬਿਚਾਰ ਕਰਕੇ ਗੁੰਡੂ ਫਿਆ ਦਾ ਪਿਛਾ ਨਸਾ ਔਆ,, ਸਾਹਿਬ ਨੇ ਔਚਪੁਰ ਸੇ ਹਵੇਲੀਆ ਸਭ ਤਿਆਰ ਔਆ,, ਸਭ ਦਲ ਆਨੰਦ ਦਲੇ ਕਰਨੇ ਸਾਖੀ ਪੂਰਨ ਹਈ,, ਆਗੇ ਸਾਖੀ ਹੁਣ ਚਲੀ... ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰ ਜੀ ਕੇ ਵਾਸਤੇ ਏਕ ਘੜਾ ਇਹਾਂ ਤਿਆਰਿਆ (72 ਅ) ਕੇ ਸਿਖਾ ਨੇ ਵਡੇ ਜਤਨ ਸਿਉ ਹਾਸਲ ਔਆ ਤਿਆਰ ਕਰਕੇ ਨੇ ਆਏ ਏ ਬਜ ਚਾਹ ਸੇ ਮਾਰਚਹੀ ਦਲਾ ਨੇ ਘੜਾ ਦੇਖ ਕੇ ਦਿਖ ਸੇ ਔਰ ਔਆ ਆਖਦਾਰ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਤਾਂ ਨਜ਼ਦੀਕ ਸੇ ਅਹਨ ਚਲੂ ਲੀਆ ਪਾਦਸਾਹ ਨੇ ਘੜਾ ਤਯੇਲੇ ਪ ਚਖਾਇਆ,, ਤਬ ਸਿਖ
ਕ ਹਜੂਰ ਸੇ ਆਏ,, ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਜ ਸਚੇ ਪਾਤਸਾਹ ਘੜਾ ਹਜੂਰ ਪਾਦਸਾਹ ਨੇ
ਛੀਨ ਲੀਆ ਹੈ,, ਆਗਿਆ ਹਦੀ ਜ ਤੁਮਾਰੀ ਭਾਵਨਾ ਪ੍ਰਫੁਲ ਹਦੀ,, ਹਮ ਚੁਆ ਜ
ਭਾਈ ਬਿਦੀਆ ਤੂੰ ਚਲੋ ਭੀ ਅਰ ਜਾਨਤਾ ਹੂੰ ਹਮਾਰੇ ਵਾਸਤੇ ਚਲੀ ਅਰ ਪਾਦਸਾਹ
ਨੇ ਹਮਾਰਾ ਘੜਾ ਛੀਨ ਲੀਆ ਹੈ,, ਫਲੇ ਸੇ ਚਖਾ ਹੈ ਤੂੰ ਲੇਆਵਹੁ ਤੇਰੀ ਪਰਾਖਤ ਹੋਵੇਗੀ,,
ਤ ਭਾਈ ਬਿਦੀਏ ਨੇ ਸਬਾ ਟੇਕ ਕ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ,, ਤੇਰੇ ਬਚਨ ਤੇ ਸਹਤ ਸੇ ਘੜਾ ਹਜੂਰ

ਸੇ ਨੇ ਆਵਤਾ ਹੈਂ,, ਤ ਭਾਈ ਬਿਦੀਆ ਪਾਹਰ ਚ ਚਲਾ ਜਾਇਕਰ ਚਾਰ ਚ ਸਵਾਰ ਨ
ਭੇਖ ਕਰੇ ਤਬੇਲੇ ਪੇ ਚਲੇ ਚ ਫਿਰਾ ਜ ਹਮਸਾਰੀ ਕਲੇ ਕੋਸ ਘੜਾ ਬਿਤਾਵਤਾ ਹਇ ਤਿਸ
ਚ ਚੁਸਤ ਕਰੇ ਤਬ ਦਰਗੇ ਬਹੁਤ ਸੁਚੇਤ ਭਯਾ ਆਦਮੀ ਦੇਖ ਪਾਦਸਾਹ ਨੇ ਅਹਨ ਲੀਆ ਹੈ ਜ
ਘੜ ਫਿਆਂ ਲੀ ਆਇਆ ਹੈ ਤਿਸ ਪਰ ਕਈ ਸਵਾਰ ਨਹੀ ਹ ਸਬਯਾ ਸਵਾਰ ਕਾਰੀਗਰ
ਸਿਆਨਾ ਹੈ ਹੁਮ ਹਇ ਤ ਘੜਾ ਤੁਸ ਲੀ ਸਪੁਰਦ ਕਰੇ ਫਿਰਾਅੰ,, ਜਾਇ ਤਿਆਰ ਕਰੇ
ਨਜਰ ਸੇ ਗੁਜਰੇ ਪਾਦਸਾਹ ਨੇ ਤਿਆਰੀ ਚ ਹੁਮ ਲੀਆ,, ਭਾਈ ਭਗਤ ਬਿਦੀਆ ਤੁਰੰਤ
ਚ ਨਜਰ ਚ ਆਠ ਦਿਨ ਸੇ ਘੜਾ ਤਿਆਰ ਲੀਆ ਪਾਦਸਾਹ ਨੇ ਫੇਰ ਲਯ ਦਿਖਾਇਆ,,
ਸਬਾਸੀ ਦੇ ਰਾਜੀ ਹੋਏ,, ਤਬ ਭਾਈ ਬਿਦੀਆ ਨੇ ਆਖਾ,, ਸਚ ਪਚਾ ਤਾਇ ਸਵਾਰੀ ਲੀ
ਨ ਹਵੇਗਾ ਹੁਮ ਪਾਦਸਾਹ ਨੇ ਲੀਆ ਜ ਘੜੇ ਨ ਚਾਤ ਨ ਫੇਰਨ ਦੁਸਮਨ ਸੇ ਫੇਰ ਲਯ,,
ਤ ਭਾਈ ਬਿਦੀਏ ਨੇ ਚਾਤ ਨ ਚਾਰਜਾਨ ਦਿਖਾਰਵਨ (72 ਅ)

ਨ ਘੜੇ ਪਰ ਸਵਾਰ ਹੁਆ,, ਘੜੇ ਨ ਫੇਰਾ ਤਬ ਪਾਦਸਾਹ ਲਯ ਨ ਪੁਨਾਰ ਲਰ ਹਯਾ ਮੈਂ ਘੜਾ
ਜਾਤਾ ਹੈ ਮੈ ਚਰ ਹੈ ਤੁਮਾਰਾ ਕੁਛ ਜੋਰ ਤੇ ਲਯਾਵੇ ਏਹ ਲਰਕੇ ਘੋੜੇ ਨੂੰ ਏਤ ਲੀਆ ਫਲੇ ਸੇ
ਬੇਗ ਚਲਾਇਆ,, ਖਭੀ ਤੁਰਤ ਨਾਲ ਤੁਰੰਤ ਹੀ ਪਾਹਰ ਨਿਕਾਲ ਨ ਦਰੀਆਉ ਸੇ ਪਾਰ ਲੀ
ਗਇਆ,, ਤੁਰੰਤ ਹੀ ਹਜੂਰ ਸਤਗੁਰ ਜੀ ਨੇ ਲੇ ਆਇ ਕੀ ਲੀਆ,, ਸਬਾ ਟੇਕ ਸਾਹਿਬ
ਨੇ ਬਹੁਤ ਖਸੀ ਹਦੀ ਬਚਨ ਹਆ ਜ ਭਾਈ ਬਿਦੀਆ ਤੂ ਮੁਕਤ ਭਇਆ,, ਅਰ ਜਿਸ ਨ
ਤੂੰ ਜਿਵਾਲ ਚੁਆ,, ਗੁਰੂ ਦੀ ਤਾਰਪਾ ਸੇ ਭਾਈ ਬਿਦੀਆ ਨ ਸਮੁਖ ਬਿਠਾਇਆ,,
ਅਰ ਸਾਹਿਬ ਘੜੇ ਪਰ ਸਵਾਰ ਹੋਏ ਸਿਖਾ ਨ ਸਾਬਦ ਪੁਰਨ ਚੁਆ,, ਸਾਖੀ ਪੁਰਨ ਹਦੀ,,
ਸ਼ਾਬਾ ਸ਼ਬਦ ਚਲਾ,, ਏਤ ਸਮੇ ਸੇ ਸਾਹਿਬ ਬੈਠੇ ਬੋਲ ਜ ਬਚਨ ਬਿਲਾਸ ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ
ਬਚ ਆਏ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਸਿਖਾਂ ਸੇ ਪੁਛਾ ਜ ਹਮਾਰਾ ਖਾਸ ਸਿਖ ਗੁਰਦਾਸ ਤਿਸ ਨੇ ਤੰਛ

ਬਬਾ ਲੰਗਾਹ ਨਾਹੀ ਜ ਆਂਹ ਗਇਆ,, ਤਬ ਸਾਬਤ ਸੰਗਤ ਨੇ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਸਚੇ ਪਾਤਸਾਹ
ਤੂੰ ਅੰਤਰ ਜਾਮੀ ਹੈ ਤੇਰੇ ਬਿਨਾ ਕਉਨ ਜਾਨੇ,, ਤਬ ਸਤਗੁਰ ਜੀ ਨੇ ਆਖ ਗੁਰਦਾਸ ਜੀ ਨੇ
ਹੁਮ ਨਾਹਾ ਹਜੂਰ ਆਵਣੇ ਕਾਰਨ,, ਏਤ ਮੇਵੜਾ ਚੁਤਾ ਖੰਡ ਸੇ ਆਏ ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ ਨੇ
ਨੇ ਆਖ,, ਤਬ ਮੇਵੜਾ ਹੁਮ ਲੇਹਰ ਚੁਤਾ ਖੰਡ ਨ ਰਾਇਆ ਜਿਸ ਨਲਾਚ ਸੇ ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਬਾਣੀ ਸਾਹਿਬ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਸੁਸ਼ੋਭਿਤ ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ ਸਿੰਘ ਜੀ
ਬੈਠੇ ਹੋਏ,, ਇਹਨਾਂ ਦੇਸ਼ ਦਾ ਹੈ ਅਤ ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ ਜੀਆਂ ਨੇ ਚੁਪ ਕਾਇ ਰਹਿਣੇ ਨੂੰ
ਅਤ ਚੁਪਤ (23 ਏ) ਸਿਖ ਸਾਖ ਕਾਇ ਨੇ ਸੁਨਕੇ ਉਸ ਨੂੰ ਕਹਾ ਇਸ
ਕਾਹੇ ਸਾਇ ਸਿੰਘੋ ਅਰ ਦੂਰ ਜਾ ਨੂੰ ਹੁਕਮ ਦੇਖਾ ਨੇਹਰ ਸਿਖ ਪਰ ਰਖਾ ਮੇਵੜੇ ਨੂੰ ਹਰਿ
ਤੁਝ ਕੋਆ ਹੁਕਮ ਨਾਮ ਕਰਾਆ ਸਿਖਪੁਰ ਬਖਾ ਅਹ ਰਾਜ ਨੂੰ ਬਹਾਇ ਕਰ ਕਹਾ ਜਾ ਹਮ ਨੂੰ
ਅਪਨੇ ਸਾਹਿਬ ਨੂੰ ਹੁਕਮ ਆਇਆ ਹੈ ਅਬ ਹਮ ਇਹਨਾ ਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਜਾਇਬੇ,, ਕਰ ਸਾਹ ਸ
ਆਦਮੀ ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ ਨੂੰ ਸਾਥ ਦਰਸ਼ਨ ਨੂੰ ਆਏ,, ਆਇ ਹਜੂਰ ਦੇ ਦਰਸਨ ਕੀਆ ਬਡੀ
ਪੂਜਾ ਪੂਜਾ,, ਸਾਹਿਬ ਪੂਛਾ ਜ ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ ਭੁਮ ਜੇ ਦਾਖ ਕੀਆ ਤਾ ਸ ਕੁਝ ਸਾਰ
ਵਾਤਾਆ ਸਿਖ ਸਿਦਕ ਨਾ ਹਾਰੇ,, ਕਰ ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ ਅਰਦਾਸ ਕੀਆ ਸਦੇ ਪਾਤਸਾਹ
ਜਾਓ ਕੁਸਲਾਕਾਰ ਹੈ ਸਤਗੁਰ ਬਖਸੰਦ ਹੈ ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ ਦੂਸਰੇ ਪਹੁੜਪ ਜ ਬਨਾਇ ਕੇ ਸਤਿਗੁਰ
ਜਾ ਕੇ ਹਜੂਰ ਪਹਿ ਸੁਨਾਇਆ,, ਪਹੁੜੇ,, ਜੇ ਪੁਤ ਮਾਨਸ ਵੇ ਚਿਸ ਪੇ ਚਿਤ ਪਿਆਰ,, ਜੇ
ਵਹ ਭੈਨੇ ਪਾਹੁਰ ਅਖੁਨ ਰਾਖਸਹਾਰ,, ਬੈਕਾ ਭਇ ਪਾਤਨੀ ਅਖੁਨ ਪਾਰ ਉਤਾਰਾ,, ਆਤੁ ਲੈ
ਖੁਜਹਿ ਪੜੇ ਚਿਸ ਕੇ ਪੁਆਰਾ ਜੇ ਕਾ ਖੇਤ ਖਾਏ ਵਾੜ ਨੇਹ ਨਾ ਸਹਾਰ ਤੁਜ ਕਾ ਆਇਆ
ਸਾਗ ਕਰ ਚਿਆ ਸਿਖ ਬਿਚਾਰਾ,, ਸਤਗੁਰ ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ ਨੇ ਨਾਲ ਜ ਬੈ ਸਭ ਪੁਰ ਖੁਸੀ
ਹਏ,, ਸਾਖੀ ਪੂਰੀ ਹਈ,, ਸਾਖੀ ਹਰ ਚਲੀ,, ਸਿਖ ਸਾਹਿਬ ਨੇ ਆਗੇ ਅਰਦਾਸ
ਕੀਆ ਜ ਸਚੇ ਪਾਤਸਾਹ ਜਗਤਿਆ ਨੇ ਸਰਣਾਰ ਨੇ ਵਾਲੀਆ ਤੁ ਨਿਰਾਲਮ ਦੀਆ ਹੈ ਨਾਨਕ ਸ
ਮਤੇ ਸੇ ਹਬ ਆਗਿਆ ਹਈ ਜ ਅਲ ਖੜੇ ਸਵੇਰ ਜ ਲਈ ਹਮਾਰੇ ਮੁਖ ਦਸੋਗਾ ਚਿਸ ਨ ਭੇਜੇਸੇ
ਸਤਿਗੁਰ ਸਵੇਰੇ ਦਰਵਾਜੇ ਪਰ ਆਏ,, ਤਾ ਅਲਮਸਤ ਟਹਲੀਆ ਸਾਹਿਬ ਨੇ (23 ਅ) _____
ਦਰਵਾਜੇ ਪਰ ਵਾੜ ਕਰੇ ਥੇ ਦਰਸਨ ਸੇ ਲਏ,, ਹਬ ਸਤਿਗੁਰ ਨੇ ਆਗਿਆ ਹਈ ਜ ਅਲਮਸਤ
ਤੂੰ ਨਾਨਕ ਮਤੇ ਜਾਇ ਚੁਹਾ ਕੀ ਟਹਲ ਹਮ ਤੁਮ ਨ ਦੀਆ,, ਹਮ ਅਪਨਾ ਕਾ ਜਗਤਿਆ ਨ
ਨਿਰਾਲਮ ਦੇਵਹੁ ਤੁਝ ਤੁਮਾਰੇ ਸਿਰ ਪਰ ਹੈ ਜ ਬਚਨ ਕਰੇ ਸ ਹਇਗਾ,, ਤਾ ਅਲਮਸਤ ਹਾਥ
ਸੇ ਮਰਛੜ ਲੇਕਰ ਸਤਿਗੁਰ ਕੇ ਚਰਨ ਪਰ ਮਥਾ ਟੇਕ ਕਰ ਨਮਸਕਾ ਨਾਨਕਮਤੇ ਨ ਚਲੇ ਮੈਂਜੇ ਜਾ
ਨੇ ਆਗੇ ਮਥਾ ਜਾਇ ਟੇਕਿਆ ਜਗਤਿਆ ਨੇ ਪੁਛਾ ਸਭ ਬਰਵੈਤ ਮਹੁਮ ਕੀਆ ਤਬ ਇਨ ਨ ਚੁਹਾ
ਟਿਕਨੇ ਦੇਨਾ ਨਹਾ,, ਕੇਤੀ ਵਾਰੀ ਅਲਮਸਤ ਨ ਅਰ ਦਸ ਬਾਹਰ ਲੈ ਆਵੇ ਪੁਨ ਨ ਤੁਰੂ ਨੇ
ਮੋਹਰ ਬ ਦਿਨ ਪੈਸੇ ਜਾ ਨੇ ਆਗੇ ਅਨੰਦ ਸਾਹਿਬ ਨਾਨ ਖੜੇ ਹੁਏ ਤਬ ਜਗੀ ਬਹੁਤ ਐਤਰ ਮਾਰੂ
ਲਏ ਇਨ ਪਰ ਕੁਛ ਚਲੇ ਨਹਾ ਭਾਈ ਪਾਖੈ ਬਹੁਤ ਕੀਏ ਕੁਛ ਬਸ ਚਲੇ ਨਹਾ । ਤਬ ਰਾਜਾ
ਨੇ ਪਾਸ ਫਰਮਾਦੀ ਗਏ ਜ ਲਈ ਨਾਨਕ ਟਹਲੀਆ ਹਮਾਰਪ ਜਗਤ ਪਰ ਇਤਬਾਰ ਕਰਤ ਹੈ,,
ਕਰਤ ਹੈ ਜਗਤ ਹਮਾਰੀ ਹੈ,, ਏਹ ਜ ਨਾਥ ਜੀ ਕ ਅਖਾੜਾ ਹੈ ਸਭ ਲਈ ਜਾਨਤ ਹੈ
ਤਬ ਰਾਜਾ ਧਰਮ ਸਭਾ ਆਪ ਪੈਰੀ ਜਾ ਨੇ ਪਾਸ ਆਇਆ ਅਲਮਸਤ ਨ ਦੇਖਾ ਭੈਰਤ ਕੀਆ ਪਰ
ਲਯਾ ਤੁਮ ਸਾਧ ਹੈ ਇਤਬਾਰ ਮਤ ਕਰ,, ਨਿਸਾਨੀਆ ਪਨੀ ਤੁਮ ਇਸ ਨਿਰਾਲਮ ਅਬਦਾ ਜੋਧੀ
ਨਿਰਾਲੇ । ਤਬ ਅਲਮਸਤ ਐਹਿਆ ਜ ਰਾਜਾ ਜੀ ਮਾਰੇ ਜੀ ਨੇ ਚਰਨਾ ਖੜਾਉ ਅਰ ਤਾਹਰੀ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਅਰ ਪੁਤ ਪਮਾਰੇ ਤਾ ਤਿਖਾ ਧਭ ਲੁਛ ਏ ਮਖੇ ਹਮ ਨਿਕਾਲਤੇ ਹੈਂ ਅਬ ਜਾਲਾ ਹਮਾਹੀ। ਜਲਾ
ਅਪਨੀ ਨਿਸ਼ਾਨੀ ਲਈ ਨਿਕਾਲੇ। ਅਬ ਜਲਾ ਇਸ ਲੀ। ਇਹ ਪੁਕਾਰ ਸਭ ਤਿਸਨੇ ਮਾਨੀ,,
ਤਾ ਪਹਲੇ ਸਹਤੀ ਦਲੇ ? ਭਲਾ ਇਸ ਲਹਨੇ,, ਅਨੇਕ ਜਤਨ ਪਖੰਡ ਕਰ ਰਹੈ ਲਖ ਨੇਹਰੇ ਨਹੀਂ,,
ਅਬ (74 ਤ) ਏਕ ਪਤਰਾ ਭੁਖੜਾ ਪਨਾਲਕ ਉਸ ਸੇ ਰਖਾ ਅਰ ਦਯਾ ਜਾ ਲਭ ਧਰਤੀ
ਮਾਤਾ ਰਹੇ ਨਹੀਂ ਸਭ ਰਾਜਾ ਨੇ ਹਜੂਰ ਧਰਤੀ ਨੇ ਪੂਛਾ ਜਾ ਜਲਾ ਤਿਸੀ ਲੀ ਹੈ,, ਅਬ ਚੁ
ਪਤਰਾ ਧਰਤੀ ਸੇ ਪਰਾ ਜਾ ਸਾਰੇ ਨਾਖ ਜੀ ਲੀ ਹੈ,, ਮੁਖ ਤਿਸੀ ਲੀ ਨਹੀਂ ਤਾ ਅਲਾਮਤ
ਅਰ ਤੇ ਇਸ ਜਲਾ ਨੇ ਪਟੇ ਇਸ ਨੇ ਕਹੇ ਤਿਆ ਹੈਂ,, ਅਬ ਰਾਜਾ ਨੇ ਜਲਾ ਪਟਵਾਈ ਤਬੇ
ਸੇ ਪਤਰਾ ਬੰਠਾ ਨਿਸ਼ਾਨ ਜਲਾ ਬਹੁਤ ਸਸਮੀਦਾ ਹਏ,, ਅਬ ਅਲਾਮਤ ਨੇ ਤੁਏ ਸੇ ਲਸ਼ਕਰ ਖੜਾਊ
ਤਾਰਹੀ ਪਤਰਾ ਤਿਖਾ ਸਭ ਨਿਕਾਲੇ ਰਾਜਾ ਦੇਖ ਬਹੁਤ ਪਸੀਤ ਹੋਆ ਅਰ ਜਲਾਆ ਨੂ ਨਿਕਾਲ
ਦੀਆ,, ਅਲਾਮਤ ਅਪਨਾ ਟਹਲੀਆ ਰਖ ਕੇ ਹਜੂਰ ਸੇ ਆਏ,, ਸਾਹਿਬ ਲੀ ਬਡੀ ਮੇਹਰ ਹਏ
ਦਰਸ਼ਨ ਦੁਆ,, ਦੁਰ ਜੀ ਤੇ ਆਤਿਆਰ ਹਏ ਜ ਅਲਾਮਤ ਤੁ ਮਸਤਮ ਪੁਰੀ ਜਾ ਤੁ ਅਲਾਮਤ
ਪਸਤਮਪੁਰੀ ਸੇ ਆਏ ਮਹਦਸਪੁਰ ਜਾਇਲ ਆਸਨ ਤੇਆ ਅਪਨੇ ਹਾਥ ਸਿਤੁ ਬਾਊਨਾ ਨਿਕਾਲੀ
ਐਸਾ ਜਲ ਨਿਕਲਾ ਬੁਹਾ ਹਾ ਬੈਠੇ ਪੁਰੀ ਮਨ ਆਏ,, ਅਬ ਠਾਕੁਰ ਜੀ ਪੈਡਿਆ ਤ ਹਰਾ
ਬੰਠੇ ਜ ਜੇਹਾ ਸੈਤ ਭੁਖਾ ਹੈ ਮਹਦਸਪੁਰ ਪੁਜਾਰਿ ਲਜਾਵੇ ਅਬ ਪੈਡੇ ਪਰਸਾਦਿ ਲੇਲਾ ਤਾਏ ਅਲਾਮਤ
ਤੇਆ ਨਾਹੀ ਤਾ ਬਲ ਲਟੂ ਜੀ ਤ ਆਤਿਆਰ ਹਏ ਤੁਮ ਸਾਧ ਤ ਪੁਜਾਰਿ ਖਜਾਵੁ ਅਬ ਛਟ
ਜੀ ਨੇ ਲਏ,, ਅਬ ਭੀ ਨਾ ਖਾਇਆ ਤਾ ਰਾਤ ਤ ਆਪ ਮਹਾਰਾਜੇ ਖਰਸਾਦਿ ਲੇਲਾ ਤਾਏ ਬਾਲ
ਮੇ ਅਬ ਅਲਾਮਤ ਨੇ ਖਾਇਆ ਅਰ ਛਕ ਮਹਦਸ ਮੇ ਟੰਕ ਦੀਆ,, ਜਬ ਠਾਕੁਰ ਤ ਛਕਾ ਦਲਾ ਚੁਕਾ
ਏਕ ਬਾਲ ਮੰਦੂ ਸੇ ਨਾ ਨਿਕਲਾ, ਅਬ ਰਾਜਾ ਲੀ ਪੈਡਿਆ ਤ ਸਾਸਨਾ ਹਵਨ ਨਲੀ ਤਾ ਰਾਤ
ਤ ਠਾਕੁਰ ਦੀਆ ਆਰਿਆ ਹੋਇਆ ਜ ਪੈਡਿਆ ਤ ਲੁਛ ਸਮ ਅਪੈ ਬਾਲ ਉਸੀ ਸਾਧ ਲੇ ਪਾਸ
ਹੈ ਤਾ ਦੇਵ,, ਅਬ (74 ਸ) ਅਲਾਮਤ ਨੇ ਕਹਾ ਜ ਮਹਦਸ ਸੇ ਲੇਵਹੁ "ਛ ਪੈਡਾ
ਮਹਦਸ ਸੇ ਦਾਇਆ,, ਹੋਰ ਭਡਾਰਾ ਤਾ ਬਹੁਤ ਬਾਲ ਦੇਖੇ ਅਬ ਪੈਡੇ ਬੈਠਨੀ ਲੀਆ ਜ ਮਹਾਰਾਜ
ਬਾਲ ਤ ਬਹੁਤ ਹੈ ਮਹਾਰਾਜ ਤ ਬਾਲ ਠਾਕੁਰ ਜੀ ਲੇ ਜਬ ਅਉਤਾਰ ਹੂਆ ਹੈ ਅਬ ਹਮ
ਦਰਸ਼ਨ ਤ ਆਏ ਹੈਂ ਪੁਸਾਦਿ ਪਾਇਆ ਹੈ ਇਹ ਬਾਲ ਆਗੇ ਹੈਨਾ ਤਾ ਪੈਡੇ ਹੈਰਾਨ ਹਇ ਰਾਏ
ਅਪਨਾ ਬਾਲ ਲੇਹਰ ਅੰਦਰ ਮੇ ਆਏ ਸਾਲਿਗ੍ਰਾਮ ਲੀ ਸਮਮ ਬਡੀ ਬਿਸ ਧੀਰ ਭਾਈ ਅਬ ਪਲੀ
ਮੇ ਅਲਾਮਤ ਨਾਲ ਦਰਿਆਈ ਹੰਝਮ ਅਰ ਸਾਲਿਗ੍ਰਾਮ ਨੇ ਬਚਨ ਸੇ ਜਬ ਲਾਲ ਦਰਿਆਈ ਸਮੁੰਦਰ ਨੇ
ਪਾਰ ਰਾਏ ਖੜਾ ਉਪਰ ਚੜੇ ਸਮੁੰਦਰ ਮੇ ਸਭ ਤਿਸੀ ਜਾਤੇ ਨੇ ਦੇਖੇ,, ਸਾਖੀ ਪੂਰੀ ਹਈ,, ਸਾਖੀ
ਬੋਲ ਚੋਥੀ,, ਬਾਰਹ ਨਾਮੇ ਸਾਲਿਗ੍ਰਾਮ ਨਾ ਟਹਲੀਆ ਥਾ,, ਮੈ ਟਹਲ ਮੇ ਹਾਜਰ ਰਹਤੇ ਨੇ
ਬਾਰਹੀ ਸਿਲਾਰੀ ਸੇ ਸਾਹਿਬ ਨੇ ਚਰਨ ਨੇ ਸਾਬ ਚਹਤੇ ਜਬ ਅ ਸਾਲਿਗ੍ਰਾਮ ਨੇ ਮੁਖਾਰਬਿੰਦ ਨ ਦੇਖ
ਨ ਹਸਤੇ ਚਹਤੇ ਤਾ ਸਾਲਿਗ੍ਰਾਮ ਜੀ ਨੇ ਬਾਲ ਹਸਨਾ ਨਾਮ ਸਾਰਖਾ ਜਿਸ ਸਾਹਿਬ ਸਿਲਾਰ
ਵਿਚ ਬਾਲਾ ਟੁਰਦਿਆ ਦੀ ਸਪੁਦੀ ਲੀਆ,, ਜਾ ਤੁ ਬਾਬਾ ਜੀ ਨੇ ਚਰਨ ਮੇ ਸਬਾ ਰਹਾ ਲਏ
ਤਿਸ ਦਿਨ ਸੇ ਪਾਹੁਲ ਸਦਾ ਬਾਬਾ ਜੀ ਨੇ ਦਰਸ਼ਨ ਮੇ ਰਹਾ ਕਰਤੇ,, ਏਕ ਦਿਨ ਬਾਬਾ ਜੀ
ਸਿਲਾਰ ਲਏ ਘੜਾ ਹਥਨੇਂ ਪੀਛੇ ਲਕਾਡਿਆ ਦੂਰ ਤ ਹਥਨ ਪੀਛੇ ਦਲੇ ਲਏ ਬਾਬ ਨਾ ਪੁਹਤ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਇਕ ਵਾਰੁ ਹਾ ਪਹੁਚੇ ਸਾਜੁਰ ਜਾ ਨੇ ਬਾਰਹੂ ਪਰਬਤੀ ਖੁਸੀ ਲੀਆ ਅਰ ਬਚਨ ਹਆ ਜ ਬਾਰੂ
ਾਂ ਕਮਾਇ ਅਸਥਿ ਸਾਇ ਪਈ ਸੇਵਾ ਲਯੂਸ ਹਦਾ ਅਰ ਭਾਦੀ ਪਾਰੂ ਤੂੰ ਏਸੇ ਹਾ ਬੈਠਾ ਪਾਰੇ
ਜਾ ਦਰਸਨ ਲੀਆ ਲਯ ਵਾਰੂ ਲੇ ਟਕੀਰੀ ਾਂ ਬਖਸ਼ ਭਇਆ ਸੁਪਤ ਦਿਨ ਪਾਰੂ ਲੇ ਚੇਲੇ
ਸਵਾਰੀ ਦੇ ਸਾਇਆ ਲਰੇਲੇ ਆਰੇ ਵਾਰੂ ਭਾ ਜਾਤੇ ਸੇ ਸਾਰਿਥ (75 ਖ)
ਾਂ ਚਡੀ ਮਹਰ ਭਈ ਨਾਮ ਾਂ ਖਜਾਨਾ ਸਿਮਰ,, ਸਾਬੀ ਹੁਕੁ ਚੁਪੈ,, ਖੁਸਾਜਾ ਟਹਲੀਆ
ਸਾਜੁਰ ਜਾ ਲੇ ਘੜੇ ਾਂ ਸ਼ਾ ਪਤ ਾ ਸਾਰਿਥ ਲੇ ਚਹਨ ਾਂ ਸਦਨਾ ਹਰ ਲੇ ਹਾਰ ਾਂ ਖਬਰ
ਬੀ,, ਜੁਜਾਨਾ ਨਾਮੇ ਸਬਦਾ ਬੋਲ ਾਂ ਤਲਬ ਹਾਖੇ ਤਲਾ ਇਸ ਲਰੇ ਫਿਰਦੇ ਲੇ ਲਹੀ
ਖਾਰਚ ਜਮਾਨਾ ਹਾਵੇ ਨਾ ਖਾਜੇ ਾ ਸਿਮਾ ਜ ਫਲੀ ਤਰੀ ਸਾਰਿਥ ਸਾਜੁਰ ਮਹ ਹਮਾਰੇ ਸਿਖ
ਪੰਚ ਅ ਹਾ ਬਾਬਰੇ ਤਬ ਖਾਜੇ ਲਹਾ ਤੁਸ ਤੁਮ ਦਰਵਾਜੇ ਾਂ ਸੇਵਨਾ ਲੰਘ ਮੋਹਰ ਲਰੇਲੇ ਤ ਬਤ
ਸਾਸਬ ਪੁਰਨ ਹਾਂਦੇ,, ਤਬ ਜਾਨੀ ਸਾਰਿਥ ਨੇ ਦਰਵਾਜੇ ਨੇ ਆਰੇ ਆਇ ਬੈਠਾ ਸੁਆ ਤਸਾਇਆ,,
ਸਾਰਿਥ ਨੇ ਖਬਰ ਭਈ ਆਰਿਆਂ ਭਈ ਤੁ ਤੁਛ ਮਾਰਤਾ ਸ ਇਸ ਾ ਦੇ ਲਾ ਖਿਦਾ ਲਯ,,
ਤਬ ਜਾਨੀ ਾ ਟਹਲੀਊ ਨੇ ਲਹਾ ਇਛਾ ਹਇ ਸ ਲੀਜੀਐ ਜਾਨੀ ਨੇ ਲਹਾ ਸੁਰਸ ਾ ਤੁਛ ਨਹਾ
ਚਾਹੀਦਾ ਤਲਬ ਰਬ ਾਂ ਹੈਂ ਸਾਰਿਥ ਲੀ ਦਾ ਸ ਦੇ ਤਬ ਪੂਰਨ ਹਇ ਏਹਾ ਖਾਤ ਸਾਹ ਨੇ ਟਹਲੀਊ
ਨੇ ਲਹ ਸੁਨਾਇਆ ਤਰ ਸਾਜੁਰ ਨੇ ਬਦਨ ਲੀਆ ਸੁੰ ਤੁਨ ਾ ਦਰਸਨ ਨਾ ਦੇਵਨਾ ਖਬ ਸਿ ਦਰਵਾਜੇ
ਾ ਚਲ ਸੇਵਨੂ ਤੁ ਸਾਰੇ ਦਰਵਾਜੇ ਆਵੇ ਜਾਵੇਗਾ ਤਬ ਦਰਵਾਜਾ ਚਲ ਲੀਆ ਜਾਨੀ ਜਾਂ ਬਹੁਤ ਕਾਲ
ਬੈਠੇ ਰਹੇ ਤਬ ਸਿਖ ਰਸੂਲ ਚਲਦਾ ਜਾਨੀ ਾਂ ਲੀਆ ਜ ਜਾਨੀ ਬੈਠਾ ਹੈ ਸਾਰਿਥ ਨੇ ਦਰਸਨ
ਾ ਚਾਹਤਾ ਹੈ ਇਸ ਆਰਿਆ ਰਹਾ ਜ ਵਾਰੂ ਜਾਨੀ ਾ ਲੇ ਜ ਹਮਾਰੇ ਦਰਸਨ ਾ ਚਾਹਤਾ ਹੈ
ਤ ਮਾਇਲੇ ਦਰਸਾਓ ਸ ਪੜੇ ਸਿਖ ਨੇ ਇਸ ਤਰੀ ਜਾਨੀ ਜਾ ਾ ਲੇ ਹਾਰ ਸੁਨਤੇ ਹਾ ਬਦਨ ਚੁਪਾ
ਸੇ ਚੁਠ ਲੇ ਮਾਇ ਦਰਸਾਓ ਸ ਤੁਦ ਪੜੇ ਸਾਰਿਥ ਸੁਨਾ ਬਚਨ ਹਇਆ ਨਿਆਲ ਲਿਆਵੁ ਸਿਖ
ਨਵਾ ਸੇ ਨਿਆਲਾ ਫਿਰ ਆਸਨਪੁਰ ਆਨ ਬਠਾਇਆ ਸਤਗੁਰ ਸੁਨੰਦ ਜਾਨੀ ਪੁਰ ਬਹੁਤ
(75 ਅ) ਖੁਸੀ ਭਾਈ,, ਆਰਿਆਂ ਹੁਹਾ ਹੈਂ ਜ ਦਰਵਾਜਾ ਬੈਦ ਲੀਆ ਬ ਤਿਤ ਾ
ਅਾਂਲੇ ਸਤੁਰ ਜਾ ਖੁਸੀ ਦਰਵਾਜੇ ਾ ਰਾਹ ਬਾਹਰ ਆਏ ਸਾਜੁਰ ਜਾਨੀ ਜਾ ਾ ਦਰਸਨ ਦਾਆ,,
ਆਪਨੇ ਸੇਵਕ ਾਂ ਪੂਨ ਪੂਰਾ ਲੀਆ ਜਾਨੀ ਨੇ ਮਨ ਾਂ ਇਛਾ ਪੂਰਨ ਭਈ ਅਰ ਟਲੀਰੇ ਦਾ ਦਰਸਾ
ਸਿਮਰ,, ਅਰ ਸਾਜੁਰ ਜਾ ਨੇ ਖਬਾਜਾ ਜਾਨੀ ਲੇ ਖੁਸੀ ਾਇਆ ਲੇ ਜ ਤੁਮਾਰੀ ਲਮਾਈ
ਅਬੁਲ ਪਤਾ,, ਤੁਮ ਹਜੂਰ ਸੇ ਦਰਸਨ ਲੀਆ ਲੇ,, ਹਰ ਟਹਲ ਸਭ ਹਇਆ ਭਜਨ ਸਿਮਰ ਜਾਨੀ ਜਾ
ਾਂ ਸਾਖੀ ਪੂਰਨ ਹੁਈ,, ਤ ਫੇਰ ਸਾਜੁਰ ਔਰਜਾਮੀ ਬਨੇ ਭਾਦੀ ਨੌਦ ਲਾਲ ਜਾ ਲੇ ਬਦਨ
ਹੁਆ ਜ ਤੁਸੀ ਟਹਲ ਲਰੇਲੇ ਲਲੇ ਬਹੁਤ ਦਿਨ ਬੀਤੇ ਸਾਜੁਰ ਜਾ ਬਨੇ ਭਾਦੀ ਨੌਦ ਲਾਲ ਸੁਹਾਨਾ
ਜਾ ਲੁੰਬੂ ਮੰਝ ਲੇਹੁ,, ਭਾਦੀ ਨੌਦ ਲਾਲ ਜਾ ਬਦਨ ਾਂਆ ਸਾਜੁਰ ਔਰ ਜਾਮੀ ਧਾਰ,, ਟੁਰ
ਤਾਰਾਬ ਨਿਵਾਜ ਮੇ ਹਿਰੀ ਮੰਛਦਾ ਹਾਂ,, ਮੈਨੂੰ ਚਰਨਾ ਲੇ ਪਾਸ ਰਖੀਏ,, ਅ ਟਹਲ ਸੇਵਾ ਲਰਵਾਂਦਿਆ
ਰਹਾਏ ਤ ਿਰ ਸਾਜੁਰ ਪੂਰਾ ਖਾਂਆ ਭਾਦੀ ਨੌਦ ਲਾਲ ਮਹਨੇ ਪਾ ਤੁਸੀ ਭੀ ਟਹਲ ਸੇ ਰਹੋ
ਤੁਸਾਡੀ ਆਲ ਅਰ ਅਗਾਦ ਟਹਲ ਸੇ ਰਹੇਲੀ,, ਤ ਮਹਨ ਜੀ ਬਨੇ ਬੇਨਤੀ ਲਰੀ ਸਿਮਰਖਾਨ ਇਲਾ
ਬਦਨ ਪਾਸਹਦਾਨੀ ਬਦਨ ਪੂਰਾ ਲਰਨਾ,, ਆਲ ਅਗਾਦ ਟਹਲ ਸਰਧਨੀ ਤ ਿਰ ਮੀਆ ਜਾਨੀ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਜਾ ਖਲੇ ਮਹਿਰਵਾਨ ਇਸ ਕੌਲਾ ਪਾਰਮਣ ਦੇ ਟਹਲ ਤੇ ਖੁਸੀ ਹੂਏ ਇਸ ਦੀ ਅਲਾਦ ਟਹਲ
ਸੇ ਰਖੀ,, ਹਮ ਤੇ ਖਦਨ ਹਇਆ ਤੁਸੀ ਖੈਠੇ ਸੈਂ ਹਰ ਟਹਲ ਸਭ ਹੂਏ.,, ਤੇ ਸਿਤੁਰ ਜਾ
ਐਤਰਜਾਮੀ ਖਲੇ ਮੀਆ ਜਾਨੀ ਤੁਸੀ ਖਡੀ ਜਲਦ ਹੈ ਨਾ ਤੁਸੀ ਨੂੰ ਅਸੀ ਆਖਿਆ,, ਜ
ਤੁਸੀ ਖੈਠੇ ਹੋ,, ਏਹ ਪਾਰਮਣ ਕੌਲਾ ਛੱਡੀ ਲਾ ਤੇ ਵਹਨ ਮੇ ਅਦਿਆਹੇ ਰਹਦ ਆਏ ਹਨ
ਆਣ ਭੀ ਖਹਨ ਰਖੇ,, ਸੁਹਨੇ ਜਾ ਖਡੀ ਖੁਸੀ ਹਇਆ ਦਾਇਆ ਰਹੀ,, (76 ਓ)
ਸਾਖੀ ਪੂਰੀ ਹੂਇਆ,, ਸ੍ਰੀ ਮੁਖ ਵਾਕ ਹੈਨੀ,, ਏ ਲਾਮੇ ਸਤਿਤੁਰ ਖੈਠੇ ਜੇ ਖਬਰ ਪੁੰਚੀ ਜ ਮਸੰਦ
ਦਾਸ ਜਾ ਤਿਖਚੀਚੰਦ ਚਾ ਕੇ ਖੈਟੇ ਆਏ ਹਨ,, ਇਸ ਖਬਰ ਸੁਨਕੇ ਸਾਹਿਬ ਖਹੁਤ ਖਿਸਮ
ਭੇ,, ਦਖਵਾਜੇ ਪਰ ਆਏ ਖੈਠੇ ਖਹੁਤ ਦੇਰ ਇਕਤ ਭੇ ਦਇਆ ਖੜੀ ਲਾ ਅਨਇਸਥਿਤ

ਸਮਾਧ ਲਾਨ ਹਇ ਗਏ,, ਫਿਰ ਜਾਨੇ ਮੁਖ ਸੇ ਇਹ ਖਚਨ ਨੀਆ,, ਵਾਹ ਵਾਹ ਵਾਹ
ਮਸੰਦ ਖਵਾਨ ਖਡੀ ਪਦਵੀ ਪਈ,, ਭਾਈ ਅੰਸ਼ ਕਉਨ ਤਪ ਨੀਆ,, ਜ ਤੁਸ ਨੇ ਆਪ ਪੈਦ
ਪਾਪਤ ਭਇਆ,, ਅਰ ਤੁਸੀ ਸਿਖੁ ਭੀ ਪੁੰਨ ਨੇ ਤੁਛ ਖਾਦ ਦਰਖਾਦ ਨਾ ਰਹੂ,, ਭਲਾ ਤੁਸੀ
ਸੇ ਆਦੇਸਾ ਚਲੀ ਤੀ ਨੀ,, ਤਖ ਅਸੀ ਹੀ ਅਖ ਅਮਾਨੇ ਨੇ ਅਖ ਭਾਈ ਚਾਂਡੀਏ ਨੇ
ਅਰਦਾਸ ਨੀਤੀ ਜ ਸਚੇ ਪਾਤਸਾਹ ਪੁਸ ਨੇ ਸਿਖ ਤਖ ਸਿਖਾਦਾ ਜ ਪੁਸ ਨੀ ਧੀ ਸ ਸਿਖੀ,,
ਅਰ ਦੂਜੂ ਖਰ ਨੀ ਪੁਰਾਤਨ ਪੂਜਾ ਭੀ ਖਹੁਤ ਖਦੇਖੇ ਸੇ,, ਅਖ ਸਾਹਿਬ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਜਾਨ ਦੇਵ
ਜੀ ਨੀ ਨਦੀ ਸੇ ਪੈਠੇ ਸੇ,, ਅਰ ਦੇਖੀਤਾ ਜ ਜਾਇੰਦਵਾਲ ਦਖਾਰੇ ਖਾਦੀ ਜੀ ਨੀ ਨੀ ਅਖ
ਸਿਤੁਰ ਆਸ ਜੀ ਨੀ ਉਲਾਦ ਨੀ ਸੇਵਾ ਜਥਾ ਜਜਾ ਲਰਖੇ ਸੇ ਅਖ ਸਦਾ ਖਹੁਸਕਾ ਰਹਖੇ ਸੇ
ਪਾਤਸਾਹ ਹੋਸ ਹਇਦਾਸ ਜੀ ਨੀ ਸਤਿਤੁਰ ਨੇ ਦਖਨਾ ਸੇ ਲੰਘੀਨ ਨਿਤ ਪਿਤ ਰਖਖੇ ਨੇ ਅਖ
ਸਿਤੁਰ ਨਾ ਖੇਲਾ ਹਇਆ,, ਜ ਭਾਈ ਹਾਣੀਆ ਆਸੀ ਇਆ ਲਰਤਾਏ ਜ ਤੁਲਾਂ xxxxx
ਨਾਲ ਦੁਖਦਾ ਦਲ ਪਈ ਜਾਇੰਦਵਾਲ ਛੁਟਾ,, ਅਰ ਸਿਖਾਦ ਜ ਬੀ ਸਭੀ ਛੁਟੀ ਜਥ ਨੇ
ਜਾਇੰਦਵਾਲ ਮੇ ਹਾਮ ਦਾਸਪੁਰ ਆਏ ਅਖ ਹੀ ਮੈਂ ਤੁਲਾਂ ਨਾਲ ਤਲਵਾਰ ਨੀ ਪੜੀ,, ਤੁਛ ਦੁਖ
ਭਾਰਿਆ ਨੀ ਨਾਹੀ,, ਸਤਿਤੁਰ ਆਸ ਜੀ ਨੀ ਅਲਾਦ ਨੀ ਤੁਛ ਖੁ ਖਬਰ ਨਹੀ ਦਇਆ ਸਭ
ਸਿਖਾਦ ਪੂਜਾ ਪੁਰਾਤਨ ਰੁਖ ਰਿਹੁ ਨੀ ਅਸ ਕੁਲ ਟਿਹੁ ਰਹਨਦੀ ਤਖ ਹੀ ਖੜਾ ਖੈਦ ਹੂਆ
ਭਾਈ ਹਾਣੀਆ,, ਅਖ ਟਹਲ (76 ਅ) ਪਾਰਾ ਜੀ ਜਾਇੰਦਵਾਲ ਮੇ ਆਇਆ,,
ਚੁ ਪਾਰਲੀ ਸਾਹਿਬ ਨੀ ਅਖਲੀ ਲੋਰਮੀ ਹੈਂ ਪੂਜਾ ਹਤੀ ਹੈ ਸਤਿਤੁਰ ਦੀ ਨ ਇਆਰੇ ਅਪਨੇ
ਸਿਖਾਦ ਨੇ ਆਪ ਹੀ ਸਥਾਹਨ ਹਾਰ ਚੁ ਨੀ ਸਥੁਸੰਣੀ ਜਾ ਮਸੰਤੁਪ ਨੀਆ ਹੈ,, ਅਫਾਰ ਨੇ
ਆਪੇ ਆਣੇਆ ਤਿਹੁਣੂ ਅੰ ਨਾਹੀ ਪੂਵੇਸ,, ਸਾਖੀ ਪੂਰੀ ਹੂਇਆ,, ਸ੍ਰੀ ਮੁਖ ਵਾਕ ਹੈਨੀ,,
ਏ ਲਾਮੇ ਸਤਿਤੁਰ ਨੀ ਭਾਈ ਹਾਣੀਆ ਨੇ ਆਰ ਨੇ ਵਾਸਤੇ ਲਸਮੀਚ ਕੋਟ ਭਾਈ ਹਾਣੀਆ ਚਲੇ
ਲਾਹੌਰ ਮੇ ਪਹੁੰਚੇ ਤਿਥ ਸਭ ਨੇਨੇ ਆਏ ਅਪਨੇ ਘਰ ਮੇ ਸਭਨ ਨੇ ਸੇਵਾ ਟਹਲ ਖਹੁਤ ਨੀਆ ਲੋਚ
ਭਾਈ ਆਲੇ ਭ ਤਿਆਰ ਹਇਆ ਤ ਮੀਆ ਦਯਾ ਜੀ ਤਿਸ ਨੇ ਆਏ ਖਰਤ ਪੈਮ ਨ ਤਿਸੇ
ਜਸੇ ਤਿਥ ਨੀ ਤਿਆਰ ਹਤ ਹੂ ਫਿਰ ਮੀਆ ਦੇਸੇ ਤਿਹਆ ਭਾਈ ਜਾ ਆਗਾ ਨੂੰ ਪੁਥਮਨੇ
ਸਾਹਿਬ ਸੁਨਨੇ ਨੀ ਦਲਾ ਹੈਂ,, ਤੁਸੀ ਸੁਨਾਵ ਤ ਸੁਨੀਏ,, ਤ ਭਾਈ ਦਾਣੀਏ ਪਹਲਾ ਸੁਹਾਓ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਸੁਖਬਚਨਾ ਪੜਿਅੰ,, ਇਹਚਮਅਜ਼ਲਅਸਕਿਤੁਲ ਸਬਮਨੀ ਸੁਖ ਸੀਮਤ ਪ੍ਰਭ ਨਾਮ ਕੁਲਾਤ ਜਨਾ
ਮੇ ਮਨ ਵਿਸਰਾਮ,, ਇਹ ਬਦਨ ਸਤਿਦੁਰ ਕਾ ਮੰਆ ਸਨਤਾ ਹਾਂ ਮਜ਼ਨ ਹਇਆ ਜਇਆ,,
ਭਾਈਆ ਤਾੜੀਆ ਮਾਰੇ ਦਸਾ ਪੜਨ ਭਾ ਮੰਆ ਨੇ ਕਹਿਆ,, ਭਾਈਆ ਜੀ ਹੁਨ ਬਸ ਕਰ
ਦੁਇ ਤੁਕਾ ਅਸਾਡੇ ਵਾਹਜ ਦੇ ਰਹਤ ਹੈ,, ਅਸਾਂ ਨੇ ਸੁਖਮਨੀ ਕਾ ਪ੍ਰਸ਼ਾ ਪਾਇਆ ਹੈ,, ਸਾਡੀ
ਘਾਰ ਸਮਾ ਭਾਈਆ ਤਾੜੀਆ ਕਮਸੀਰ ਕਰਨੇ ਸਭ-ਸਿਖ ਬਿਦਾ ਕਰਨੇ ਮੰਆ ਦਸਾ ਭੀ
ਚਲੇ,, ਭਾਈਆ ਤਾੜੀਆ ਘਾਰ ਮੇ ਚਲੇ ਮੰਆ ਦਸਾ ਭੀ ਚਲੇ,, ਭਾਈਆ ਗੜੀਆ ਘਾਰ ਮੇ
ਚਲੇ ਜਾਂਦੇ ਬੇਜ ਪੁਤੀ ਭਾਈਆ ਦਾ ਟੁਟਾ ਬਾ,, ਮੋਹੇ ਸਰੁ ਸਫ਼ਾ ਸਿਰ ਪਰ ਪਏ ਮੰਆ ਨੇ

ਸਮ ਮੇ ਦੇਖ ਕਰ ਦਇਆ ਪੁਫਾਂ ਸਾਧ ਬਡਾ ਹੈ ਕੁਛ ਬਾਲ ਇਨ ਦੀਜੋਏ,, ਤਾ ਭਾਈਆ ਤਾੜੀਏ
ਨੇ ਅੰਤਰਜਾਮ ਮਖੁਸ ਕੰਆ ਨੂ ਮੰਆ ਕੁਛ (77 ਪ) ਅਬ ਟਹਲ ਤੁਰੂ ਆਸਰ ਜਾਂ ਕੰ
ਸ਼ਰਤ ਕਾ ਕੰਮੀ ਚਾਹਾਂ,, ਬਹੁਤ ਚਿਰ ਭੰਇਆ ਹੈ ਜ ਘਰ ਨਹੀ ਦਸੀ,, ਸਾਡੀ ਪਹੁੰਚ
ਤਾਇੰਦਾਰਾ ਨਹੀ ਤੁਰਨਾ ਲਾਹੇ,, ਤੂੰ ਜਾਇਕੇ ਘਾਰ ਅਨੰਦ ਜੀ ਕੰ ਸਤਿਦੁਰੂ ਆਸ ਜੀ ਦੇ
ਪਤੇ ਤੰ ਪਾਲ ਕੰਆ ਨੂੰ ਆਵੀ ਪਾਸ,, ਅਰ ਮਾਨ ਪਿਆ ਕਾ ਭੀ ਨੂੰ ਆਵਣਾ,, ਭਾਈਆ
ਤਾੜੀਆ ਤਏ ਘਾਰ ਅਨੰਦ ਕਾ ਨੇ ਆਏ,, ਜਾਂ ਨੇੜੇ ਆਇ ਤੰ ਸਤਿਦੁਰੂ ਜੀ ਆਪ ਤਏ,,
ਘਾਰ ਅਨੰਦ ਜੀ ਕੰ ਦਿਸ਼ਟ ਪੇ ਅਲਪ ਹਇਕੇ ਪਾਲਾਂ ਕਾ ਹਾਥ ਟਕਾਇਆ,, ਘਾਰ ਅਨੰਦ
ਜੀ ਦੇਖ ਕਰ ਪਾਲਾਂ ਮੇ ਕੁਦ ਪਏ ਤ ਦੁਰੂ ਜੀ ਗਲੇ ਮਿਲੇ,, ਅਰ ਘਰ ਨੂੰ ਤਏ,, ਪਿਛਲੀ ਦੁਖ
ਸੁਖ ਕੰ ਬਹਤ ਤਲਾਂ ਕਰਕੇ ਸਤਿਦੁਰ ਬਨੇ ,, ਜ ਅਸਾਨੂੰ ਬਹਤ ਚਿਰ ਹਇਆ,, ਦਬਾਰੇ ਜੀ
ਕੰ ਦਰਸਨ ਭੀ ਨਾ ਹੰਇਆ,, ਅਬ ਟਹਲ ਭੀ ਬੰਦ ਹਇ ਗਈ,, ਤਰਲੇ ਕੰ ਖੇਚਲ ਹੁਈ,,
ਤੁਰਲੇ ਦੀ ਖੇਚਲ ਕਰੇ ਆਪ ਫਿਆ ਕਰੇ ਗੇ,, ਸਬਤ ਸੈਲਤ ਕੰ ਆਰਿਆ ਹੁਈ,, ਅਜ ਜ
ਕਾਂ ਆਨੰਦ ਜੀ ਕੰ ਪੂਜ ਚੜਾਏਗਾ ਜ ਮੈਨੂੰ ਦਸ ਰੁਨਾ ਪਹਚੇਗਾ,, ਤਬ ਸਿਖਾਂ ਨੇ ਪੂਜਾ
ਚੜਾਈ,, ਬਹੁਤ ਆਇਆਜਮਾ ਹੁਈ ਸਾਰਿਥ ਕਹਿਆ ਜ ਇਸ ਕੰ ਮਾਇਆ ਕੰ ਬਰਖਾਏ
ਤੰ ਬਾਬੇ ਅਨੰਦ ਜੀ ਕਹਿਆ,, ਸਚੇ ਪਾਤਸਾਹ ਅਸਾਡੇ ਕਾਮ ਨਾਹੀ ਤੁਰ ਆਸ ਜੀ ਕੰ ਬਦਨ
ਹੈ,, ਇਸੀ ਕੰ ਆਰਾਮ ਕਾਰਜ ਨਹੀ ਕਰਨਾ,, ਤ ਦੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਕਹਿਆ,, ਜ ਆਜ ਇਸ ਕੰ
ਮਹੁਰ ਪੈਨਾ ਹੈ ਤ ਬਾਬਾ ਅਨੰਦ ਜੀ ਮਾਨ ਪਿਆ ਭਤੀਜੇ ਅਪਨੇ ਕੰ ਬੁਲਾਇਕੇ ਦੀਆ,, ਅਰ
ਕਹਿਆ,, ਜ ਅਜ ਤੁਮ ਕੰ ਤੁਰੂ ਅਰਜਨ ਦੇਵ ਜੀ ਆਇਆ ਕੰ ਕਾ ਬਹਤ ਭੁਲਾਵੇਗੇ ਜੋ ਤੁਮ
ਇਸ ਮਾਇਆ ਕੰ ਲੈਵਹੁ ਤ ਮਾਨ ਪਿਆ ਜੀ ਨੇ ਦੀਆ ਬਾਬਾ ਅਨੰਦ ਜੀ ਕੰ ਚਿਦਾ ਕੰਆ,
ਅਰ ਆਪਨੇ ਪਾਲਾਂ ਵੀਆ,, (77 ਅ) ਵੀਆ ਚਾਹਤੇ ਹੋ ਮੰਗੋ ਤ ਕੁਛ ਕੰਮ ਕਾ
ਨਹੀ ਪਰ ਮੰਆ ਕੰ ਤਸਲੀ ਕੰਆ ਚਾਹੀਏ,, ਤ ਭਾਈਆ ਤਾੜੀਏ ਨੇ ਅਸਾ ਕੁਛ ਚਿਤ ਨੇ
ਕੰਆ ਜਿਸ ਚਾਹ ਜਾਤੇ ਬੇਸ ਬਾਰੂ ਮੂੰਹ ਕੰ ਲਾਹ ਆਵਣੇ ਦਤਾ,, ਤ ਮੰਆ ਦੇਖ ਕੇ
ਚਰਿਤ੍ਰ ਹੈਰਾਨ ਹਇ ਰਾਇ ਮਨਾ ਮਨ ਨੇ ਸਮਝਿਆ ਜ ਬਡਾ ਸਾਧ ਕੁਛ ਨਹੀ ਚਾਹਤਾ,, ਅਸ
ਪੂਰਾ ਹੈ ਤ ਮੰਆ ਦੇਨਾ ਨੇ ਭਾਈਆ ਤਾੜੀਏ ਮੇ ਮਨਮੁਖ ਭੇਟਾ ਅਸ ਬਹਤ ਪੁਨਤਾਪ ਲੰਤੇ,,

..... ਬਾਕੀ.....

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਜੋ ਤੁਸਾ ਧਨ ਹੈਂ, ਸਭ ਸਿਖਾਂ ਨੇ ਮੀਆ ਢੇਲਾਨੇ ਭਾਈ ਰਾਜੀਆ ਨੂੰ ਪ੍ਰੇਮ ਨਾਲ ਬੰਦਨਾ ਕੀਤੀ ਭਾਈ ਰਾਜੀਹ ਨੇ ਚਲੇ ਸਭ ਸਿਖ ਉਹਨਾ ਨੇ ਆਇ ਮਿਲੇ ਪ੍ਰੇਮ ਦੇ ਉਨਾਂ ਨੇ ਜਾਣਾ ਮੈਂ ਉਹਨਾਂ ਸੇਵਾਵੇ ਸੇਵਾ ਟਹਲ ਬਹੁਤ ਕੀਤਾ,, ਫੇਰ ਭਾਈ ਰਾਜੀਏ ਹੁਕਮਨਾਮਾ ਲਿਖ ਦੀਤਾ ਸਰਬ ਸਿਖਾਂ ਨੇ ਹੁਕਮ ਨਾਮੇ ਦਾ ਦਰਸਨ ਪੂਜਨ ਕੀਤਾ,, ਜੋ ਕੁਛ ਨੂਰ ਦੇ ਆਇਆ ਸੀ ਸੋ ਭਾਈ ਰਾਜੀਏ ਨੇ ਦੀਤਾ ਭਾਈ ਨੈਣੇ ਰਖੀ ਜੋ ਏਹੋ ਸਿਖ ਭੀੜ ਆਦਾ ਨਜ਼ਰ ਆਵੇ ਓਸ ਨੂੰ ਖਾਣ ਦੇਹਿ,, ਭੁੱਖਾ ਨੇ ਰਖਾਵੇ,, ਫੇਰ ਚਹੁੰਚ ਸੇ ਆਵੇ,, ਸਭ ਕੁਛ ਮਾਲ ਨੂੰ ਨਾਂ ਸ ਖਰਚ ਹੋਇ ਗਇਆ,, ਸਾਂਝੁਰ ਨੇ ਚਰਨ ਕਮਲਪੁਰ ਸਥਾਂ ਟੇਕ ਕੇ ਬੈਠੇ ਮਾਲ ਨੂੰ ਓਥਾ ਚਹੁੰਚ ਸੇ ਜਾਹਰ ਹੁਣੇ,, ਦੀਵਾਨ ਨੇ ਮਲੂਮ ਕੀਤਾ,, ਭਾਈ ਰਾਜੀਏ ਨੂੰ ਕਹਿਆ ਜੋ ਮੇਰੇ ਤੁਮੇ ਥਾ ਸ ਸਾਂਝੁਰ ਨੇ ਪਹੁਚਾਇਆ ਹੈ ਤਬ ਸਾਹਿਬ ਸੁਨ ਕੇ ਹਸੇ ਬਚਨ ਹੋਇਆ ਭਾਈ ਰਾਜੀਏ ਦਾ ਹਿਸਾਬ ਹਮ ਨੂੰ ਪਹੁਚਾ ਹੈ ਤਬ ਸਾਹਿਬ ਨੇ ਭਾਈ ਨੂੰ ਆਗਿਆ ਕੀਤਾ ਜ ਤੁਮ ਗੁਇਦਵਾਲ ਮੇ ਆਏ ਜ ਕੁਛ ਪਾਸ ਹਇ ਸ ਭੁਖੇ ਨੂੰ ਖਾਇ ਦੇਵੇ ਜਾ ਬਹੁਤ ਦਲਤ ਹੈ ਪੈਸਾ ਰੁਪਏ ਪੁਤ ਦਾ ਬਚਨ ਹੈ ਜ ਪੈਸਾ ਰੁਪਏ ਲਿਆਇ (ਲ ਖ) ਰਖ ਤਿਸ ਨੂੰ ਪੁਤ ਦਾ ਬਚਨ ਕੀਤੇ ਫਿਰ ਚੁਬਾਰੇ ਤੁਰੇ ਜਾ ਕੇ ਜਾਇ ਬੈਠੇ,, ਅਰ ਬੇਨਤੀ ਕਰੇ ਦ ਸਚੇ ਪਾਤਸਾਹ ਜੀ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਠਲਾ ਚਰਨਾ ਹਾਂ ਸਭ ਸਭ ਸਿਖਾਂ ਦੇ ਜਿਸ ਨ ਭਾਈ ਬਚਨ ਕੀਤਾ ਸੀ ਸੈਤਾਨ ਹਵੇ ਅਰ ਭਾਈ ਤੁਰੇ ਨੇ ਨਾਮ ਪਰ ਸਭ ਕੁਛ ਖਵਾਲ ਦੇਹ ਬਲ ਵਾਹਿਗੁਰੂ,, ਸਾਖੀ ਹੁਣ ਚਲੀ

ਇਥ ਤਿਨ ਸਾਂਝੁਰ ਵਿਆਨ ਭਾਈ ਬੰਢੇ ਨੂੰ ਪੁਛਾ,, ਜ ਬੁਢਿਆ ਨੂੰ ਪੁਰਾਤਨ ਸਿਖ ਹੈ ਪਿਛਲਾ ਮਹਲਾ ਦਾ ਵਰਤਾਰਾ ਅਰ ਨਿਰਵਰਤਨ ਬਿਉਹਾਰ ਨੂੰ ਲਾ ਸੁਨਾਵਨਿ। ਬੰਢੇ ਅਹਦਾਸ ਨੂੰ ਤੀ ਸਚੇ ਪਾਤਸਾਹ ਨੂੰ ਤੂੰ ਸਭ ਕੁਛ ਜਾਨਤਾ ਹੈ ਅਸ ਨੂੰ ਮੈਂ ਕਿਆ ਸੁਨਾਵਦਾ ਬਚਨ ਹੂਆ ਜੋ ਮਹਲਾ ਤਾ ਨੂੰ ਕੁਛ ਚਲਿਤ ਵਿਠਾ ਹੈ ਸ ਕਹਿ ਸੁਨਾਵੁ। ਤਾ ਬੁਢਾ ਦੇਖਕੇ ਸੁਨਾਵਨ ਲਗਾ ਕਹਿ ਪੁਸ ਸਚੇ ਪਾਤਸਾਹ ਜੀ ਮੈਂ ਵਿਚਾ ਹੈ ਅਰ ਬੁਧ ਕਹਿਕੇ ਬਖਿਆ ਹੈ ਸ ਸੁਨਾਏ,, ਮਹਾਵਾਕ ਤੁਰੇ ਬਾਬਾ ਜੀ ਨਾਮ ਤਾ ਖਜਾਨਾ ਅਨੰਦ ਜੁਗਤ ਜਹਾ ਭਾਉ ਭਗਤ ਸ ਇਛਾ ਕੀਤਾ ਤਿਸ ਉਹ ਖਜਾਨਾ ਸਾਰਾ ਨਾਮ ਧਨ ਤੁਰੇ ਅੰਗਦ ਜੀ ਨੂੰ ਦਿਤਾ ਫਿਰ ਸ਼ੀ ਤੁਰੇ ਅੰਗਦ ਜੀ ਨੇ ਅਨੇਕ ਭਾਉ ਸ ਬਚ; ਇਕੇ ਅੰਸਾ ਗੁਹਜ ਰਖਾ ਜ ਉਸ ਤੇ ਵਾਹੁ ਭੀ ਨਾ ਲਖਾਨ ਦਿਤੀ,, ਸਪੂਰਨ ਸ਼ੀ ਤੁਰੇ ਸਾਂਝੁਰ ਆਸਰ ਜੀ ਨੂੰ ਦੀਤਾ,, ਫਿਰ ਸ਼ੀ ਤੁਰੇ ਅਮਰ ਜੀ ਦਨ ਹਾਥ ਸੇ ਜਗਤ ਪੇ ਪ੍ਰਗਟਾਇਆ ਚਾਰ ਦਿਸਾ ਨੇ ਬਖਸੀਸ ਕਿਆ ਕਰੀ ਦੁਆਰੇ ਸੇ ਖਿਚਾ ਨਾ ਕਿਆ ਜਾ ਫਿਰ ਮੈਂ ਸੁਰਤ ਨੂੰ ਸਾਂਝੁਰ ਜੀ ਨੂੰ ਚਰਨ ਮੇ ਲੀਨ ਕਰੇ ਸਮਝਿਆ ਤਾ ਸਭ ਜਗਤ ਨਾਮ ਧਨ ਸੇ ਵਰਸਾਇ ਕਿਆ,, ਅਰ ਪੁਰ ਖਜਾਨਾ ਨਾਮ ਦਾ ਜਿਉ ਦਾ ਤਿਉ ਭਰਪੂਰ ਵਿਠਾ ਦਿਨ ਦਿਨ ਵਧਾਇਆ ਵਿਠਾ ਤਾ ਮੈਂ ਹੈਰਾਨ ਹਇ ਕੁਛ ਕਹਿਆ ਨਾ ਜਾਇ ਐਸ ਸਾਂਝੁਰ ਜੀ ਅਰ ਭਾਈ ਸਾਂਝੁਰ ਜੀ ਨੂੰ (ਲ ਅ) ਸਚੇ ਪਾਤਸਾਹ ਮੈਂ ਇਹ ਕਿਛ ਵਰਤਨ ਪਿਛਲੀ ਵਿਠਾ ਤਾ ਸਾਹਿਬ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ੀ ਹੂਆ ਅਰ ਬੁਢੇ ਨੂੰ ਬਖੀ ਖੁਸੀ ਭੀ ਬਚਨ ਹਇਆ ਭਾਈ ਤੁਝੇ ਜੋ ਬੁਢਿਆ ਮੇਰੇ ਬਿਨਾ ਅਸੀ ਸਮਾਂ ਕਉਨ ਜਾਨ,, ਬਲ ਵਾਹਿਗੁਰੂ,, ਸਾਖੀ ਹੁਣ ਚਲੀ

ਨਿਤ ਨੇਮ ਕਿਆ ਵਰਤਨ ਸਰੀਰ ਅਹ ਸਮੇ ਸਭਾਉ ਮਹਜ ਜੀ,, ਪ੍ਰਸਾਮੇ ਸ਼ਾ ਸਾਂਝੁਰ ਨਿਪਾਨ ਥਾਨ ਸਮੇ ਸਬ ਪਹੁਰ ਰਾਤੀ ਖੁਸੀ ਰਹੇ ਐਸਾ ਦੇਹਿ ਸੁਪ ਦਏ ਬਿਸਾਸ ਸੇ ਜਾਨੇ ਸੁਦਾਰ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਕਰਕੇ ਦਾ ਤਨ ਹੀਣੀ ਤਬ ਇਸਨਾਨ ਕਰਕੇ ਨਿਤ ਪ੍ਰਦਿਤ ਰੂਪਮਾਲਾ ਪਰ ਵਿਚਾਰ ਕਰ ਨਿਜ ਸਰੂਪੀ
ਅਪਨੇ ਮਧ ਮਾਸ ਅਸਥਿਥ ਹਤੇ ਜਬ ਦਿਨ ਚੁਏ ਹਤਾ ਤਬ ਭਜਨ ਸੀ ਦਾਰੂ ਗਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕਾ
ਅਰ ਪਾਠ ਅਰ ਕੀਰਤਨ ਕੀ ਚਲੀ ਹਤੀ,, ਫਿਰ ਬਸ ਤੁ ਮੈ ਸਧਾਰਨ ਮਰਨ ਹਤਾ,, ਤਬ ਸਭ
ਘਰੇ ਤਬੇਨੇ ਦੇਖਨੇ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਬਾਬਾ ਗੁਰਚਿੰਤ ਜੀ ਕਾਲਾਂ ਸੁਖ ਔਮ ਪਾਨ ਕਰਕੇ ਫੇਰ ਬਾਬਾ
ਜੀ ਆਖੰਡ ਪ੍ਰਬਤ ਕਾ ਜਾਕੇ ਸਿਗਰ ਨੈਲਾ ਪੈ ਪ੍ਰਮਾਦਿ ਤਿਆਰ ਹਤਾ ਸਤਿਗੁਰ ਬਾਬਾ ਜੀ ਕੇ
ਆਦੇਸ਼ ਲੇਕ ਸਭ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਜੋਤੇ ਤਿਨ ਕਾ ਸਾਥ ਲੇਕਰ ਔਮ ਪਾਨ ਹਤਾ ਫਿਰ ਸਤਿਗੁਰ
ਜੀ ਕਾਲੀ ਮਹੁਬਤ ਆਨੰਦ ਸੁਖਾਨ ਕਰਤੇ,, ਫਿਰ ਪਹਰ ਦਿਨ ਚਹਤੇ ਬਾਬਾ ਗੁਰਚਿੰਤ ਜੀ ਕਾ
ਸਾਥ ਲੇ ਬਾਗ ਬਿਸਾਸ ਕਾ ਚਰਨ ਧਾਰਤੇ,, ਬਾਬਾ ਜੀ ਪੀਛੇ ਸਾਹਿਬ ਕੇ ਚਲਤੇ ਫਿਰ ਬਾਨ
ਬਿਛਿਆ ਕਾ ਸਾਜ਼ਨ ਹਤਾ ਬਾਬਾ ਗੁਰਦਿਤ ਜੀ ਅੰਸ਼ ਤੀਰ ਚਲਾਵਤੇ ਸਾਹਿਬ ਅਸਪਾਤਵਤ
ਵਹੁ ਮੈ ਤੀਰ ਪਾਨਿ ਕਾ ਜਾਤੇ ਸਾਹਿਬ ਬਾਬਾ ਜੀ ਸੰਜੁਗਤ ਘਰ ਸੇ ਆਵਤੇ,, ਸਤਿਗੁਰ ਸਿੰਘਾਸਨ
ਪਰ ਵਿਰਾਜਤੇ ਤੇ ਸਦਾ ਲੀ ਢਕੀ ਹਤੀ ਜਿਸ ਸਭ ਪਰਵਾਰੀ ਲਾ ਅਪਨੇ ਅਪਨੇ ਅਸਥ ਵਿਚਾਰ
ਲੀ ਅਗਦਾਸ ਕਰਤੇ ਜਿਸ ਥਾਂ ਪਰ ਨਿਰੂਪਨ ਹਤਾ ਤਾ ਜਿਸ ਪਰਵਾਰ ਹਤਾ ਸਤਿਗੁਰ ਔਮ
ਪਾਨ ਹਾਰੁਆ ਕਰਨੇ ਪ੍ਰਸਨ ਬਿਲਾਸ (ਪ੍ਰ ਤ) ਸਹਿਜ ਪ੍ਰਬਧਾਮ ਕਰਤੇ ਬਾਬਾ
ਜੀ ਅੰਸੀ ਪੂਰਾ ਸੇ ਦਿਨ ਕਾਫ਼ ਰਾਤੀ ਮਹਾ ਅਨੰਦ ਸੇ ਬਤੀਤ ਹਤੀ,, ਯਹਾਲ ਸਮਾਂ ਬਿਤੀਤ
ਅਰ ਸਤਿਗੁਰ ਜੀ ਅਨੰਦ ਪੂਰਨ ਕੀ ਨਿਸੀ ਸਾਹਿਤ ਅਨੰਤਵਾਰ ਨਮਸਕਾਰ,, ਸਾਖੀ ਹਰੂ ਚੁਨੀ,,
ਏਕ ਦਿਨ ਬਾਬਾ ਗੁਰਚਿੰਤ ਜੀ ਸਿਕਾਰ ਕਰਏ ਜਬ ਜੰਗਲ ਮੇ ਗਏ ਤਾ ਦੂਰ ਸੇ ਦੇਖਾ,, ਕ ਲਾਲੀ
ਪਹੁ ਹਰਨੀ ਕੀ ਨਿਆਈ ਨਾਲ ਆਇਆ ਤਾ ਸਭ ਟਹਲੀਆਂ ਨੇ ਕਹਾ ਜ ਸਾਹਿਬ ਹਰਨ ਹੈ
ਤੀਰ ਮਾਰੀਐ,, ਤਬ ਬਾਬਾ ਗੁਰਚਿੰਤ ਜੀ ਨੇ ਤੀਰ ਮਾਰਾ ਤੀਰ ਜਬ ਨਜ਼ਾ ਤਬ ਘੜਾ ਚੁਠਾਇ
ਲੇ ਆਇ ਪਹੁੰਚੇ,, ਕਿਆ ਦੇਖੇ ਜ ਹਰਨੀ ਨਾਹੀ ਗਾਂਹੂ ਏ,, ਲਤੇ ਪਰ ਬਹੁਤ ਅਸਥਸ ਲੀਆ ਜ
ਖੁਸੀ ਨਾ ਹੂਆ । ਫੇਰ ਬਾਬਾ ਜੀ ਘੜੇ ਸੇ ਰਚ ਸੇ ਤੀਰ ਨਿਕਾਲ ਲੀਆ ਅਰ ਜਲ ਸੇ ਚੁਠਾਇ
ਦੀਆ,, ਗਰੁ ਅਨੰਦ ਸੇ ਦਰਸੇ ਲਗੀ ਮਹੁਸ ਨਾ ਹੂਆ,, ਜ ਕਿਆ ਬਾ,, ਸਾਹਿਬ ਬਾਬਾ ਜੀ
ਘੜੇ ਪਰ ਸਵਾਰ ਹੋਕਰ ਘਰ ਕੋ ਆਏ,, ਅਰ ਨਾਲ ਕੇ ਲਕ ਕੋ ਕਹਾ ਜ ਤੁਸੀ ਸਾਹਿਬ ਕੇ ਆਗੇ
ਸਿਕਾਰ ਕੇ ਵਿਤੀਤ ਕੀ ਬਾਤ ਕਰਨੀ ਨਾਹੀ,, ਏਹ ਸਮਝਾਇਕੇ ਬਾਬਾ ਜੀ ਹਵੇਲੀ ਸੇ ਗਏ
ਸਤਿਗੁਰ ਜੀ ਬਾਬਾ ਕੋ ਕਰਾਰ ਦੇਖਤੇ ਬੋਲਤ ਸਿਕਾਰ ਸੇ ਆਇ ਦੇਖ ਕੇ ਪੂਛਾ ਜ ਆਜ ਬਾਬਾ
ਜੀ ਸਿਕਾਰ ਭੀ ਲਏ ਨਹੀ ਲਿਆਇ,, ਅਰ ਦੇਰੀ ਭੀ ਲਗੀ,, ਤਬ ਟਹਲੀਏ ਭੂ ਮੇ ਹੂਏ,,
ਅ ਅਰ ਸਿਕਾਰ ਬਾਬਾ ਜੀ ਕੇ ਖੁਲਾਇ ਕਿਆਰ ਆਦਮੀ ਲਏ ਬਾਬਾ ਜੀ ਆਇ ਮਸਾ
ਟਿਆ ਬਚਨ ਹੂਆ ਜ ਤੁਸੀ ਮੁਏ ਗਊ ਕਾਹੇ ਕੋ ਜਵਾਲੀ ਹੈ ਇਹ ਕਮ ਨਹੀ ਕੀਆ,, ਗਊ
ਕਾ ਪ੍ਰਸਦ ਥਾ ਖੁਹਮ ਨ ਕੀ ਖੁਲਾਇ ਕੇ ਅਸ ਜਗ ਹਮ ਕਰਤੇ ਦਾਨ ਪੁਨ ਹਤਾ (ਮ ਫ) ____
ਪ੍ਰਸਦਿਤ ਛੁਤ ਜਾਤਾ,, ਅਨਹਤ ਹੂਆ ਹੈ,, ਅਬ ਇਸ ਜਗਾ ਸੇ ਤੁਮ ਚਹ ਭਾਵੇ ਹਮ ਚਹਾ,,
ਤਬ ਬਾਬਾ ਜੀ ਨੇ ਸਤਿਗੁਰ ਕਾ ਰੁਖ ਦੇਖ ਕੇ ਅਰਦਾਸ ਕਰੀ ਸਚੇ ਪਾਤਸਾਹ ਦਾਰੂ ਜੀ ਜਗਾ ਚਹੇ
ਹਨ ਸਭੀ ਤਿਆਰ ਕਰੋ,, ਤਾ ਬਾਬਾ ਚਰਨਾਂਪਰ ਸਭ ਟੇਕਿਆ ਆਪ ਜਤ ਮੇਸ਼ਮਾਇਆ,,

.....ਚਲਦਾ.....

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਗੁਰੂ ਜੀ ਵਰਤਮਾਨ ਨੂੰ ਦੇਖ ਕੇ ਬਹੁਤ ਖ਼ੁਸ਼ਹਾਲ ਸੀ ਰਹਿਆ ਅਤ ਆਖਿਆ ਕਹੀ ਗੁਰਦਿੱਤੇ ਪੂਰਾ ਤੁਰੇ ਨ ਜੇ ਬਾਬਾ ਜੀ ਨੇ ਮਸਿਹਾ,, ਬਡਾ ਸਿਧ ਹੂੰ ਮੂਏ ਮਨੁੱਖ ਜੀ ਵਾਲਤ ਹੂੰ ਤਿਸ ਨੂੰ ਜੁਆਇ ਲਿਆਵੀ,, ਅਰ ਕਹਾ ਏ ਭਾਈ ਬਾਬਾ ਜੀ ਮੇਰੇ ਪੁਤ ਸੇ,, ਅਰ ਤੇਰੇ ਭੀ ਬਡਾ ਸਾਨੂੰ ਬਿਨੁ ਜਾਨਯੁ ਤਿਚੁ ਬਾਬਾ ਜੀ ਨ ਜੀਵਾਲਾ,, ਤਬ ਗੁਰਦਿੱਤੇ ਤੁਰੇ ਕਹਿਆ ਜ ਸਚੇ ਪਾਤਸਾਹ ਮੁ ਹੋਰਾਨ ਹਇ ਰਾਇਆ ਹਾਂ ਜ ਮੇਰੇ ਬਚਨ ਕਰੇ ਮੇਂ ਜੀਵੇ ਬੇਅਬ ਮੁ ਜਾਨਤਾ ਹੂੰ ਤੁਮਾਰੇ ਸਨਮੁਖ ਮੇਰੇ ਪਾਸ ਕੁਛ ਨਹੀ ਹਤਾ ਮੇਰੀ ਕਰਾਮਾਤ ਸਭ ਜਗਤ ਨੇ ਪਖ ਲੀਆ । ਤੇਰੀ ਮਹਿਮਾ ਨ ਕੋਈ ਜਾਨਤਾ ਨਹੀ । ਮੁ ਕਿਹਾ ਤੂੰ ਤੂੰ ਸਰਬ ਕਲਾ ਜਗਤ ਦੁ ਤੇਰੀ ਰਜਾਇ ਸੇ ਸਭ ਕੁਛ ਬਾਬਾ ਨੇ ਸੰਸਾਰ ਨੂੰ ਤਿਆਰ ਕੀਤੀ ਬਡੇ ਭਜਨ ਹਤੀ ਬਾਬੇ ਜੀ ਨੇ ਸਰੀਰ ਸਸਾਰ ਨੀਆ ਥਰ ਸੇ ਆਏ ਤਬ ਸਤਿਗੁਰ ਜੀ ਨੇ ਸਾਹਿਬ ਕਰਤਾ ਹਰਿ ਰਾਇ ਜੀ ਨੂੰ ਬੁਲਾਇਆ,, ਅਰ ਪ੍ਰੇਮ ਸੇ ਗਲੇ ਲਗਾਇ,, ਅਰ ਬਚਨ ਹੂਆ,, ਜ ਤੁਝ ਦਾਦੀ ਤੇਰੇ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਮੁ ਬਾਬਾ ਜੀ ਨ ਦੇਖ ਦੇਖ ਜੀਵਤ ਥਾ ਹੁਨ ਤੁਸੀ ਉਸੀ ਤਰਾਂ ਮੇਰੀ ਪਾਸ ਰਹਿਆ ਕਰ ਮੁ ਤੁਮੇ ਨੀ ਜਗਾ ਤੁਮ ਨੂੰ ਦੇਖਾ ਅਰ ਸੈਂਤ ਧਾਰ,, ਤਬ ਸ਼ੀ ਗੁਰੂ ਰਹਿ ਭਾਈ ਨੀ ਸਦਾ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਨਾਲ ਰਿਹਾ ਕਰੇ,, ਸਤਿਗੁਰ ਜੀ ਬਡੀ ਖੁਸੀ ਬਾਬਾ ਜੀ ਨੀ ਤਰਹ ਸਭ ਮਸੇ ਹਾਜਰ ਸੇ ਰਹੇ ਸਾਖੀ ਪੂਰੀ ਹੂਹੀ,, ਸਾਖੀ ਚੁਰੁ ਚਹੀ,, ਏਤ ਦਿਨ ਸਤਿਗੁਰ ਜੀ ਖਾਰ ਮੇ ਚਰਨ ਧਾਰਾ ਬਾ ਗੁਰੂ ਹਰਿ ਰਾਏ ਜੀ ਸਾਖ ਬੇ (ਬਤ ਖ)

ਏਤ ਲਾਹੀ ਬੇ ਬਹਾਰ ਫੁਲ ਥਾ ਸੁੰਦਰ ਫੁਲ ਥਾ,, ਸਾਹਿਬ ਦੇਖ ਕੇ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ ਹਏ,, ਮਾਲੀ ਸੇ ਪੂਛਾ ਇਸ ਫੁਲ ਬੇ ਬਹਾਰ ਕੁਸ ਹੂਆ ਹੂ ਤਾ ਮਾਲੀ ਨੇ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਜੁ ਸਚੇ ਪਾਤਸਾਹ ਤੇਰੇ ਚਰਨ ਪਰ ਤਾਪਸ ਹੂਆ ਹੂ ਤਬ ਸਾਹਿਬ ਆਗੇ ਚਲੇ ਪੀਛੈ ਗੁਰੂ ਹਰਿ ਰਾਇ ਚਲੇ ਜਾਤੇ ਬੇਮਾਨੇ ਕਾ ਘੋਰਾ ਬਡਾ ਥਾ,, ਪੁਸ ਸੇ ਛਡਾ ਨਹ ਪਖੜੀ ਪੁਸ ਨੂਲ ਕੀ ਰਾੜੀ ਪੜੀ,, ਜਬ ਸਾਹਿਬ ਆਗੇ ਸੇ ਦੇਖ ਕਰ ਫਿਰ ਪੁਸਾ ਰਾਹਅ ਏਤਾ ਫਿਆ ਦੇਖ ਜ ਨੂਲ ਟੂਟਾ ਪੜਾ ਹੂ ਤਾ ਸਤਿਗੁਰ ਜੀ ਪੂਛਾ ਜ ਫੁਲ ਕਿਸਨੇ ਤੜਾ ਹੈ ਤਾ ਹਰਿ ਰਾਇ ਜੀ ਨੇ ਕਹਿਆ ਪਾਤਸਾਹ ਮੇਰੇ ਦਾਮਨ ਨਾਲ ਟੂਟਾ ਹੂ ਤਬ ਬਦਨ ਹੂਆ ਜੀ ਤੁਸੀ ਦਾਮਨ ਸਮਾਲ ਕੇ ਨਹੀ ਚਲਤੇ,, ਤਬ ਗੁਰੂ ਹਰਿ ਰਾਇ ਜੀ ਨੇ ਹਾਥ ਜੜ ਕੇ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਪਾਤਸਾਹ ਅਰ ਭੁਲ ਮਾਫ਼ ਹਇ ਸਮਾਲ ਚਲੇ,, ਤਿਸ ਦਿਨ ਤੇ ਤੁਮਰ ਪੁਜੈ ਗੁਰੂ ਹਰਿ ਰਾਇ ਜੀ ਜਬ ਚਲਤੇ ਤਾ ਦਾਮਨ ਨੂੰ ਹਾਥ ਪਾ ਸਮੇਟ ਲੇਤ ਸੀ,, ਅਦਬ ਕੀ ਸਿਕਾਦਾ ਜ ਆਹਲਾ ਪੁਜੈਤ ਭੀ ਤ ਸੇ ਅਦਬ ਸਨ ਸਾਫ਼ਨਾ,, ਤੇ ਸਭ ਗੁਰ ਕੀ ਸਤ ਪਾਵਦਾ,, ਐਸ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਸਿਹਜਾਦ ਕੀ ਪਾਲ ਹਾਰਨ ਹਾਰੇ,, ਅਸੀ ਅਦਬ ਸਿਕਾਦਾ ਕੀ ਮਹਿਮਾ ਹੂ ਜ ਕਹੀ ਸਿਖ ਗੁਰੂ ਸਿਹਜਾਦਾ ਕੀ ਕਮਾਏ, ਮੁਕਤ ਕੀ ਪਾਪ ਹੋਏ ਸਾਖੀ ਪੂਰਨ ਹਈ,, ਏਤ ਸਮੇ ਸ਼ੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਕਿਪਾ ਨਿਧਾਨ ਸ਼ੀ ਗੁਰੂ ਹਰਿ ਰਾਇ ਜੀ ਨੂੰ ਬੁਲਾਇ ਕੇ ਬਡਾ ਸਮਾਨ ਕੀਤਾ ਅਰ ਫੁਰਮਾਇਆ ਕੀ ਫਿਰੋ ਮਸਤ ਪਰ ਦੀਆ,, ਤਬ ਸ਼ੀ ਗੁਰੂ ਹਰਿ ਰਾਇ ਜੀ ਨੂੰ ਗੁਰਿਆਈ ਜੀ ਬੇਨਤੀ ਕੀਆ ਜ ਸਚੇ ਪਾਤਸਾਹ ਤੁਹਨ ਦਿਨਾ ਵਾਲੇ ਬਡਾ ਖੇਦ ਕਰਤੇ ਹਹੋ ਹੂ ਤਬ ਆਗਿਆ ਭਈ ਅਸਾਵੇ (ਬਤ ਅ) ਬਚਨ ਬਾ ਜ ਸਭੂ ਤੁਮਾਰੇ ਸਮੁਖ ਆਵੇਗਾ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਤਿਸ ਦਾ ਫੁਲ ਬੇਚਣਾ ,, ਅਬ ਤੁਮਾਰੇ ਪਰ ਜੋ ਕੋਈ ਬੁਰਾ ਦਾ ਖੁਦਮ ਕਰਤਾ ਤਿਸ ਦਾ ਨਾਸ ਬੇਚਣਾ ,,
ਅਰ ਸਚਖਤ ਸੰਗਤ ਬਿਲਾਇਕ ਦਰਸਨ ਲੀਆ ਖੁਸੀ ਹੂਆ ਗੁਰੂ ਕ ਹਰਿ ਰਾਇ ਜੀ ਨੇ ਦਰਸਨੀ
ਲਗਾਏ ,, ਫਿਰ ਆਗਿਆ ਹੂਆ ,, ਸਭ ਦੀ ਬਹਪੁਰ ਕਰਤਾ ਸਰਣ ਦੇ ਲੈ ਪਰ ਪਰਾਕਰਮ ਕੋਠੜੀ
ਬਾਨੀ ,, ਤਿਸ ਮੇ ਆਪ ਸਭ ਗੁਰ ਨਿਵਾਸ ਕੀਆ ਅਰ ਬਚਨ ਹੂਇਆ ਕੋਈ ਦਰਸਨ ਖੈਲਤ ਮੇ
ਨਾਨਕੇ ਅਰ ਸਾਤ ਦਿਨ ਕੋਈ ਦੀਹਾ ਨਾ ਆਵੈ ਸਿਖ ਆਗਿਆ ਮੰਨ ਦੇ ਬਖੀਤੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਹਰਿ
ਰਾਇ ਆਪ ਪੁਹਾ ਵਾਏ ,, ਆਗਿਆ ਮੇ ਕੋਠਾ ਖੁਲਾ ,, ਸਤਿਗੁਰ ਜੀ ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਮਾਨੇ ਅਪਨੇ
ਨਿਜਜਨ ਸਰੂਪ ਮੇ ਰਖ ਸਾਹਿਬ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਹਰਿ ਰਾਇ ਜੀ ਬਿਬਾਨ ਕਿਆਰ ਕੀਆ ਪਰਮ ਪੁਨੀਤ
ਸਰੀਰ ਕੋ ਬਡੇ ਉਤਸਾਹ ਕਰਨ ਕੀਰਤਨ ਕਰਤੇ ਸਤਰਦ ਕੋ ਬੈਠੇ ਪਰ ਸਤਿਗੁਰ ਹਰਿ ਰਾਇ ਜੀ
ਸਿੰਘਾਸਨ ਪਰ ਆਸਤਿਤ ਭਏ ਸਰਬਤ ਸੰਗਤ ਕੋ ਦਰਸਨ ਦੀਆ ਫਿਰ ਜਰਤ ਬਸਤ੍ਰ ਅਨੰਦ ਭਏ ,,
ਸਾਖੀ ਪੂਰੀ ਭਈ ,, ਆਗੇ ਸਾਖੀ ਹੂਤ ਚਨੀ ,, ਆਗੇ ਮਹਿਮਾ ਚਲਿਤ ਪਾਰਵ ਮਹੋਲ ,, ਸਾਰੰਗ
ਸਤਿਗੁਰ ਦੀਨ ਦਿਆਲ ਸਰ ਸਰੂਪ ਜਗ ਸਾਰਮ ,, ਕੀਨ ਜਗਤ ਉਧਾਰ ਚਰ ਸਬਦ ਨਾਮ ਭੰਜਲ
ਤਰਹਿ ,, ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰ ਕ੍ਰਿਆ ਨਿਧਾਨ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਹਰਿਰਾਇ ਜੀ ਸਰਬਤ ਸੰਗਤ ਕੋ ਦਰਸਨ
ਦੀਆ ਨਿਆਰਤ ਹੋਏ ਆਪ ਸਿੰਘਾਸਨ ਬੈਠ ਸਭ ਸਿਮਿਆਨ ਖੁਸ ਹੂਆ ਸਰਬਤ ਸੰਗਤ ਕੋ ਅਦਭੂਤ

ਦਰਸਨ ਦੀਆ ਸਭ ਕੋ ਹਿਰਦੇ ਮੇ ਹਰਿ ਭਗਤ ਨਿਵਾਸ ਕੀਆ ,, ਤਬ ਆਗਿਆ ਹੋਈ ਜੋ ਕੋਈ
ਸੰਗਤ ਸਿਖ ਹੂ ਸੋ ਮਾਸ ਦਾ ਭੋਜਨ ਕਰੇ ਅਰ ਚਰਨ ਇਸਨਾਨ ਦਾ ਸ੍ਰੀ ਮੁਖ ਉਪਦਸ ਹੂਆ ,, ਸੰਗਤ
ਨੇ ਨਿਹਾਲ ਕੀਆ ,, (31 ਓ) ਅਰ ਆਪ ਜਬ ਪਹਰ ਰਾਤ ਰਹੇ ਤਬ ਇਸ
ਇਸ ਤਾਰਾ ਜਲ ਦੀ ਨੇ ਇਸਨਾਨ ਹੋਵੈ ,, ਫੁਰ ਸਮਾਧਨਿ ਜਾਰੂਪ ਧਾਰਨ ਹੋਇਆ ਆਪਨ ,,
ਫਰ ਪਾਤਰਾ ਭੋਜਨ ਲੀ ਚੋਕੀ ਹੋਇ ,, ਫੁਰ ਰਾਚੈ ਪਾਠ ਹੋਇਆ ਤੁਰੀ ਲੀ ਚੋਨੀ ਹੋਇ ,,
ਫਰ ਸਰਬਤ ਸੰਗਤ ਸੁੰਜਾਤ ਭੋਜਨ ਲੀ ਸਿਰਜਾਦ ਸ ਪੁਸਾਦਿ ਪਾਇਆ ਜਾਏ ,, ਫਰ ਆਨੰਦ ਸੋਨਾ
ਕਰੇ ਸਿਗਾਰ ਦੀ ਤਿਆਰ ਹੋਵੈ ,, ਸਿਗਾਰ ਮਾਰਨ ਜਾਇ ਜੀਵ ਤੇ ਹੀ ਪਕੜ ਕਰ ਪੂਤਿਪਾਲ
ਹੋਇ ਅਨੇ ਅਨੇ ਭੰਤ ਤੇ ਪਸੂ ਪੰਖੀ ਰਖ ਜਾਇ ,, ਅਰ ਪੁਸਾਨ ਦੀ ਸਿਰਜਾਦ ਏ ਸ ਏਤਪਾਟ
ਨਾ ਜਾਮ ਅਵਰ ਮੁਹਾਰਨ ਜੇ ਪਹੋਚਤ ਜਬ ਚੋਥ ਚਲਤ ਤਬ ਸਾਮ ਦੇ ਹੁਕਮ ਸ ਨੇ ਚਲਤ ,, ਸ੍ਰਿਸ
ਸਤਿਗੁਰੂ ਦਇਆਲ ,, ਨੀਤ ਅਰ ਮਿਰਦਾਦਾ ਨੇ ਧਾਰਨ ਹਾਰੇ ਛਡ ਮਹਲ ਹੁਕਮ ਹੋਆ ਦੇ ਜੋ
ਜੀ ਦਾਸ ਸਮ ਟੇ ਚਲਿਆ ਕਰੇ ਏਵ ਆਰਵਦਾ ਪਰਜੰਤ ਸਾਧਨ ਕੀਆ ,, ਅਰ ਜੋ ਕੋਈ ਪੀਤ
ਵੰਡ ਹੋਵੇ ਸਦ ਹਿਰਦੇ ਮ ਦਰਸਨ ਦੇ ਜਾਤ ਜਿਸ ਮਨੋਰਥ ਕੀ ਇੰਛਾ ਕਰਤ ਕਰ ਤਤਕਾਲ ਹੀ
ਪੂਰਨ ਹੋਤ ,, ਐਸ ਕਹਾ ਸਾਧ ਅਤੀਤ ਦਰਸਨ ਦੇ ਆਵਤ ਅਰ ਹਰਿ ਭਗਤ ਨਰਪੂਤ ਹੋਤੇ ਅਰ
ਸਰਦ ਮਾਨਾ ਦਾ ਬਡਾ ਮਹਾਤਮ ਪ੍ਰਗਾਸ ਕੀਆ ,, ਨਿਤ ਪੂਤ ਸਾਹਿਬ ਸਿੰਘਾਸਨ ਬੈਠ ਦੇ ਸਭ
ਸੰਗਤ ਦੇ ਪ੍ਰਮ ਸੁੰਦਰ ਦਰਸਨ ਅਰ ਮੁਖਾਰ ਬਿੰਦ ਸਬ ਭਗਤ ਜੁਹਾਰ ਉਪਦਸ ਬਡਭਾਰ ਹੀ ਸਿਖ
ਦੇ ਹੋਤ ,, ਮਹਾਰਾ ਸਤਿਗੁਰ ਦੀਨ ਦਇਆਲ ਦਇਆ ਸਾਰ ਜਹਾ ਪ੍ਰਾਣਿਤੁ ਸਭ ਸੰਗਤ ਕਰੀ ਨਿਹਾਲ
ਨਾਮਦਾਨ ਇਸਨਾਨ ਦ ,, ,, ਪਿਖਮ ਸਾਖੀ ਸੰਗਤ ਤਾਰਨ ਪੂਰਨ ਹੋਈ , ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਨੀ
ਪਾਤਸਾਹ ਜਗ ਦੇ ਤਾਰਜ ਪੂਰੰਦ ਲਿਖਤ ,, ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਪਾਸ ਬਾਦਸਾਹ ਦਾ ਪਹਿਲ

....ਦਲਦਾ.....

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਤਿਆਰ ਕਰਕੇ ਜੋ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਦੇ ਏਕਾ ਰਾਜ ਮੁਕਤਾ ਜਾਂ ਜਰੂਰਤ ਹੋ ਅਰ ਹਰੜ ਏਕ ਅਰ ਤੁਛ ਹਰੜ ਏਕ ਅਰ ਤੁਛ ਲੋਕਾ ਇਚ ਤੀਨੋ ਬਸਤੁਦਾਰ ਥੇ,, ਤਿਨ ਇਸ ਦਸ ਮ ਬਹੁਤ ਰਾ ਲਰ ਹਰ ਥ ਕਛੂ ਪਦਾ ਨਹੀ ਹੋਇ,, ਤਬ ਬਾਦਸਾਹ ਨ ਦੀਵਾਨ (91 ਅ)

ਨ ਅਰਜ ਕੀਤੀ ਜੋ ਤੁਹੁ ਜੀ ਕਛੈ ਸੋ ਸਾਹਿਨ ਆਇਆ,, ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦਾ ਵਾਲੋ ਕੁ ਦੇਨਾ ਮਨਾ ਦਾ ਆ,, ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਆਗਿਆ ਭਈ,, ਜੋ ਜਰੂਰ ਦੇਨ ਚੁਨਾ ਕੈ ਨਾਹੀ,, ਤਬ ਮੀਰਤ ਆਇ,, ਤਬ ਸ੍ਰੀ ਸਾਹਿਬ ਨ ਦੀਬਾਨ ਲੋ ਹੁਹਾ ਤਬ ਸਭ ਤੁਛ ਹਜੂਰ ਮੈਂ ਆਏ ਏਕ ਜਾਜ ਮੁਕਤਾ ਦਾ ਆ ਅਰ ਏਕ ਹਰੜ ਢੇਢਾ ਮਿਠਮਾਹੀ ਭਰ ਲੰ ਅਰ ਕੁਛ ਲੋਨ ਦਾਣੇ ਦਾ ਏਕ ਏਸਾ ਆਸਾ ਭਰ ਰਾਖਾ,, ਹਰੜ ਕਾ ਤੁਨ ਜੋ ਲੋਹਾ ਹਾਥ ਮ ਵਾਰ ਲੀਤੇ ਹੀ ਪਰ ਕੀ ਲੋਨ ਸਭ ਤਿਨ ਪੜੇ ਅਰ ਲੋਹਾ ਕਾ ਹਾਥ ਪੈ ਲੀਤੇ ਹੀ ਭਾਵੇ ਕੈਸ ਸੀਤ ਸਨਪਾਤ ਹੋਇ ਇਸ ਕੇ ਖੁਦੇਤ

ਹੋਇ ਜਾਇ,, ਇਹ ਤੀਨ ਬਸਤੁ ਸਾਹਿਬ ਨੇ ਬਾਦਸਾਹ ਕੋ ਜੋਗੀ ਬਾਦਸਾਹ ਨੇ ਭੇ ਬਹੁਤ ਪੂਸਨ ਭਇਆ ਅਰ ਪੀਛੇ ਅਸਪਨ ਕੀਆ ਕੋ ਹੋਮਾਰੇ ਚਲੀਦ ਸਲਮਨ ਮੇ ਨਾਜੀ ਮੈ ਭੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਘਰ ਮੇ ਹੈ,, ਤਬ ਦਾਰਾਸਾਹ ਜੋ ਬੈਠਾ ਥਾ ਛਡਾ ਸੁੰਦਰ ਸੁਨ ਅਰ ਬਾਬਾ ਕਾ ਬਡਾ ਮਿਜਾਜੀ ਥਾ ਤਿਸ ਕੇ ਬਾਦਸਾਹ ਨੇ ਕਹਾ ਜਵਹੁ ਪਾਨ ਬੰਦ ਖਾਸ ਰਖਦੇ ਹੈ ਉਨ ਕੋ ਸਾਹ ਰੁਖ ਲੀ ਨਖਾ ਤਮ ਹੈ ਤਬ ਬਾਦਸਾਹ ਸੰਦਾਰ ਦੀ ਤਰਫ ਦੇ ਖਾ ਕੇ ਬਾਬ ਜਾਨ ਦੁਨਾਆ ਹਿਰਸ ਕਾ ਨਾਮ ਹੈ ਬਿਨ ਖੁਦਾਇ ਕੇ ਨਾਸ ਦੂਰ ਨਾ ਹੋਤੇ,, ਸਾਖੀ ਪੂਰੀ ਹੋਈ,, ਏਕ ਦਿਨ ਸਤਿਗੁਰੂ ਇਸਨਾ ਸਿਖਾਰ ਕੇ ਚਲੇ ਥੇ ਜੋ ਮਾਰਗ ਮੈ ਏਕ ਮਾਈ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੋ ਸਿਖਨੀ ਥੀ ਬਹੁਤ ਗਰੀਬ ਥੀ ਮਨ ਮੇ ਸਰਧਾ ਕੀਆ ਥਾ ਜੋ ਮੈ ਹਛਾ ਸੁੰਦਰ ਪੂਸਾਦ ਤਿਆਰ ਕਰੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਕੋ ਭੁਗਾਵਾ ਤਬ ਉਸ ਨੇ ਦਰਸ ਕੀ ਮਹੂਰੀ ਕਰੇ ਪੂਸਾਦ ਬਨਾਇਆ ਬਹੁਤ ਘਿਉ ਅਰ ਮੀਠਾ ਪਾਇਕੇ ਬਸਤੁ ਸੇ ਢੰਪ ਕੇ ਬਡੇ ਪੇਮ ਸਹੁ ਆਗੈ ਮਾਰਗ ਮੈ ਆਨ ਕੇ ਥਾ ਖੜੀ ਹੋਈ ਤਬ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਸਵਾਰੀ ਆਨ ਪਹੁੰਚੀ,, ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਘੜਾ ਸਿਖਨੀ ਮਥਾ ਟੇਕ ਅਰ ਥਰਮ ਸਰਧਾ ਸਹੁ ਪੂਸਾਦ ਰਖਾ,, ਤਬ (92ਉ) ਸਤਿਗੁਰੂ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਸੀ ਪੇਮ ਬਸ ਉਸ ਮਾਈ ਕਾ ਪੂਸਾਦ ਪੈਸੇ ਕੇ ਉਪਰਿ ਚਰੇ ਹੀ ਸਭ ਲੋਕ ਲੀਆ,, ਬਹੁਤ ਪੂਸੰਨ ਹੋਏ,, ਮੁਖਾਰਬਿ ਭਈ,, ਅਰ ਸਭ ਸੰਗਤ ਨੇ ਦੇਖਾ ਜੋ ਸਤਿਗੁਰ ਬਡੇ ਭੁਖ ਸਿਹੁ ਸਭ ਪੂਸਾਦ ਖਾਇ ਲਏ,, ਅਰ ਹਾਥ ਭੀ ਨਾ ਧੋਇ,, ਘੜਾ ਦਸਾਇਆ ਸਿਕਾਰ ਕੋ ਲੀਨੀ ਲੋਕੇ ਜਬ ਫਿਰ ਆਏ,, ਤਾ ਕੋ ਕੋ ਸਿਖ ਭਲੀ ਭੋਗੀ ਜੁਗਤ ਕੇ ਹਰਿ ਨਿਮੀ ਵਖਤ ਪੂਸਾਦ ਪਰਾਇ ਖਾਨ ਮੀਠਾ ਪਾਇਕੇ ਲੈ ਆਛੇ ਲਏ,, ਤਾ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਬਚਨ ਹੋਇਆ ਜੋ ਭੋਜਨ ਜੂਠੇ ਤੇ ਖਾਹ ਰਹਾ ਹੋ ਕੇ ਤਿਆਰੇ ਸਿਹਜਾਦਾ ਹੈ ਝੂਠੀ ਨਹੀ ਪੜਤ,, ਤਬ ਸਿਖਾ ਨੇ ਅਰਦਾਸ ਕੀ ਜੋ ਸਿਖੀ ਕਉਨ ਜੁਗਤ ਸੇ ਪੂਸਾਦ ਲੈ ਆਵਾ ਹੈ ,, ਜੋ ਸਾਹਿਬ ਪੇਮ ਬਸੁ ਭੋਜਨ ਕੀਆ,, ਹਮਾਰਾ ਝੂਠ ਭੀ ਨਹੀ ਪੜਤ,, ਤਬ ਆਗਿਆ ਭਈ ਇਹ ਅੰਨ ਹੈ ਬੇ ਸਿਮਰਦ ਹਿੰਦੂ ਕੇ ਧਰਮ ਨਹੀ,, ਅਰ ਵਹੁ ਸਿਖਨੀ ਜੋ ਤਿਆਰਾ ਥੀ ਤਿਸ ਕੀ ਮਹਮਾ ਕੋ ਤੁਮ ਨਹੀ ਜਾਨਤੇ ਵਹੁ ਸਿਮਰਦ ਮੇ ਪੂਰੇ ਹੈ,, ਜੈਸੇ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਚੰਦਰ ਜੀ ਭੀਲਨੀ ਕੇ ਜੂਠੇ ਬੇਰ ਅਨੰਦ ਮਹਾਨ ਹੋਇਕਰ ਖਾਏ ਥੇ,, ਤੈਸੇ ਇਹ ਥਰਮ ਦੀ ਮਹੁਰੀ ਅਰ ਪੇਮ ਸੇ ਅਰਪਨ ਕੀਆ,, ਨਿਬਯੁਤ ਚਿਤ੍ਰੇ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਮੁਝ ਏ ਅਬ ਪੈ ਪ੍ਰੇਮ ਸ ਖ਼ਾਇਆ,, ਮੈ ਅਨੰਦ ਪੂਖਾ ਨਾ ਛਾ,, ਸ ਪਾਤ ਲਾ ਭੁਖਾ ਯਾ ਵਹੁ
ਪ੍ਰੇਮ ਲਾ ਅਰ ਪਰਮ ਪਵਿਤ੍ਰ ਥਾ,, ਤਬ ਸਭ ਨੇ ਸਤਗੁਰ ਦੀ ਪ੍ਰਸ ਪ੍ਰਤੀਤ ਦੇ ਮਨ ਸੇ ਧਾਰਨ ਲੀਆ
ਅਰ ਦਾਸ ਲੀਆ ਸਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਹਮਾਰੇ ਪ੍ਰੇਮ ਭਗਤ ਅਰ ਤ੍ਰਿਪਾ ਪ੍ਰੇਮੀ ਭਏ ,, ਅਤ ਭੂਪੇਸ਼ਹਾਰ,
ਸਾਖੀ ਪੂਰੀ ਭਈ,, ,, ,,, ਸਾਖੀ ਭਗਤ ਭਗਵਾਨਾ ਬ੍ਰਹਮਰਖਸ ਹੋਇ ਜਾਣਾ ਵਰਤਾਰ,,
ਪੈਲ ਸਮੇ ਸਤਗੁਰ ਦਿਆਲ ਅਤਭੁਤ ਸਭਾ ਬਨਾਇ,, ਨਿਜਮਹਿਮਾ ਤ ਲਾ ਪੁਨੇ ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰਤੀਤ
ਬਢਾਇ (82 ਅ) ਭੋਪਾ ਨਿਰਖ ਚਿਤ ਨਿਸ਼ਾਨਨ ਛਾਜੇ,, ਅਨਾ ਭਗਤ
ਨਿਰ ਛਤ੍ਰ ਬਿਰਾਜੇ,, ਨਿਰਖ ਲਾ ਨਿਰ ਮੁਖ ਸਹਾਇ,, ਸੁੰਦਰ ਛਪ ਸਤਿਗੁਰ ਹਰਿ ਰਾਇ
ਭੁਮਕਾ ਦਿਲ ਮਸਤ ਸੁਭ ਸੋਭੇ,, ਤੀਨ ਲੋਕ ਨੇ ਨਰ ਧਨ ਮੋਹੇ ਨਿਸਮਾ ਲਾ ਖੇਲਨ ਦੁਇ
ਦੁੰਦਰ,, ਅਤਭੁਤ ਪ੍ਰਭਾ ਤੀਨ ਭੁਵ ਮੰਡਲ । ਦੋਹਰਾ,, ਪ੍ਰੇਮ ਭਗਤ ਵਰਤਾਰ ਸੁਧ ਜੋਤ ਦਿਵ
ਨਿਸਾਨ । ਚੌਪਈ ,, ਸਭ ਸਿਖ ਸਤਗੁਰ ਲੇ ਪਿਆਰੇ ਜਿਨ ਰਾਮ ਰਮਾਇ,, ,, ਦੋਹਰਾ
ਜਿਮਾ ਪ੍ਰੇਮ ਭਗਵਾਨ ਸਿਹ ਆਏ ਦੇ ਸ ਮੰਡਲ । ਮਹਿਮਾ ਸਤਗੁਰ ਲਾ ਪੁਨਾ ਮਨ ਅਸਚਾਰ ਬਿਸਾਲ।
ਅਤਭੁ "ਸਨਆਸੀ ਲੇ ਬੇ ਖ ਪ੍ਰੇਮ ਚਰਸ ਲੇ ਧਾਰੇ,, ਪਰ ਅਰ ਲੁਪ ਹੁੰਕਾਰ ਨਾ ਕੁਛ ਮਨ ਮੇ
ਅਰੇ । ਪਹੁਚਾ ਸਤਗੁਰ ਦੁਆਰ ਸੋ ਚਿਤ ਬਿਚਾਰ ਲੇ ,, ,, । ਹੁਤ ਅਤਰਜਾਮੀ ਦਇਆਲ
ਮਨੇ ਮਨ ਲੀ ਮਨਾ । ਵਹੁ ਜਹ ਸਭ ਲੋਕਨ ਦਾਖ ਦਿਖਾਇ ਮਾਸ ਲਾ ਪੁਨ ਆਨਾ । ਮਨ ਚਿਤ
ਬੁਧ ਤੁਲਤਾਨ ਜਾ ਦੀ ਚਰਾਨ ਅਰੇ,, । ਪੂਭ ਸੰਖ ਚਲ ਅਰ ਗਦਾ ਪਦਮ ਧਰ ਮੋਹ ਧਏ । ਦੋਹਰਾ,,
ਰਾਮ ਨੁਨ ਸੁੰਦਰ ਮੁਨਟ ਪੁਰਖਨ ਮਾਲ ਸਹਾਇ,, ਤ੍ਰਿਨੇਤ ਰੇਖ ਮਸਤਕ ਸੁਭਲਖ ਮੁਖ ਅਧਰ ਮੰਦ
ਮੁਸਕਾਇ । ਚੌਪਈ,, ਜਥ ਐਸੇ ਦਰਸਨ ਨਿਤ ਪਾਵਾ । ਮਤਾ ਭਇਉ ਤੁਲ ਪੁਤ ਨ ਆਵਾ ।
ਦੇਇ ਰਾਜ ਜਾਵਾ ਅਰ ਦਰਾ । ਹੇ ਦਇਆਲ ਲੇ ਦੀਜੇ ਦਾਸ । ਦਰਸਨ ਭੇਖ ਅਪਾਰ ਲੇ ਜਾਨੂ ।
ਮਨਲ ਰਹੇ ਮੁਖ ਸਹਮ ਬਤਾਹੂ । ਤਬ ਹਾ ਮੁਖ ਦੁਹ ਬਚਨ ਸੁਨਾਇਆ । ਦੇਹਾ ਤੁਮ ਸਹਾਇ
ਦਰਸਨ ਪਾਇਆ । ,, ਦੋਹਰਾ ,, ਸ਼ਾ ਸਤਗੁਰ ਆਗਿਆ ਲਹੀ ਮਾਤੁ ਸਹਿਹ ਦੀਲ ਜਾ ਪਾਸ ।
ਬਾਰਾ ਸ਼ਾ ਚੰਦ ਤਬ ਪਹੁ ਤੁਮਹਾ ਪੂਰਾ ਆਸ । ਚੌਪਈ "ਤੁਰ ਦਰਸਨ ਹੋਹਾ (82 ਉ)
ਅੰਤ,, ਏਹਾ ਦੋਇ ਭੇਦ ਧਰੋ,, ਤਬ ਭਗਵਾਨ ਦੇਹੁਹੇ ਲਾਏ,, ਸ਼ਾ ਦੰਦ ਪਰਾ ਪਰ ਸਭ ਕੁਏ,,
ਦੋਹਰਾ,, ਦੇਖ ਪੁਰਾਨ ਲੇ ਜਿਨੇ ਸਕਿਆ ਮੁਖ ਸੰਤ । ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਨਾਮਾਨ ਬਿਚਾਰੀ ਸਭ ਭਗਤ
ਸੰਤ,, ,, ਚੌਪਈ,, ਮਲੇ ਹਰਿ ਲੇ ਦਰਸਨ ਹੁਰ ਆਇਉ,, ਪਾਛੇ ਜਿਜਿਆ ਮੈਤੁ ਰਹਿਉ,,
ਸਰਦਾ ਬਲਮਾਨਾ ਅਤਾ,, ਮਾਨ ਦਾਨਨੇ ਜਾਨੇ ਸਭਾ,, ,, ਬਿਚਰਤ ਚਿਰੇ ਜੋਹ,, ਦਿਨ
ਲੇ ਆਇ । ਹੁਰ ਮਾਰਹਾ ਹੁਪਦੇਸ ਦੜਾਈ,, ਰਚ ਲੇਰਨ ਤਾਰਨ ਤਾ ਪੈ ਸਿਖ,, ਅਲਖਧਾਤ ਦੇ ਖਾ
ਮਾਨ ਰਾਖੇ,, ,, ਤਬ ਸਾਹਿਬ ਮੋਹਚੰਦ ਪਾਇਆ,, ਜਬ ਬਿਚਤੈਨ ਸਭ ਆਖ ਸੁਨਾਇਆ,,
ਇਵ ਸਭ ਲੇਲ ਮਹਿਮਾ ਹੁਰੂ ਜਾਨੇ,, ਸਦੇ ਹੁਪਦੇਸ ਸੁਨ ਸਭ ਮੇ ਮਾਨੇ,, (16) ਬਾਰਾ ਮੇਹਰ
ਦੰਦ ਜਾ ਦੇ ਬਖਾਨਾ । ਫਿਰਾ ਮਹਿਮਾ ਸੁਨ ਭਗਤ ਭਗਵਾਨਾ ,, ਸ਼ਾ ਹੁਰੂ ਹਰਿ ਰਾਇ ਜਸੁਨ
ਤੁਮ ਦੇਖੇ,, ਆਸਾ ਪੂੰਕ ਪੁਰਨ ਹੋਇ ਭੇਖ,,(17) ,, ਸਰਨਾ,, ਸੁਨਤ ਭਗਵਾਨ ਸਤਗੁਰ
ਦਰਸਨ ਲੇ ਜਾਹੂ,, ਸਭ ਮੇ ਲਚਤ ਧਿਆਨ ਲੇ ਨਸਮੇ ਲਾ ਹੈ ਸਿਖੂ,, (18) ਚੌਪਈ ,, ਸਹਾਨ
ਸਾ ਮੇ ਚਿਚਕੇ ਭਏ,, ਏਲ ਬਾਤ ਸਭ ਤੇ ਚੁਲ ਜਾਏ,, ਜਬ ਸ ਭੇਖ ਸਰੂਪ ਧਾ ਪਾਇਆ,,
ਸਤਗੁਰ ਦਰਸਨ ਲੂਲ ਨਹੀ ਆਇਆ,, (19) ਪੁਭ ਸਾਖੀ ਪਟਾ ਲੇ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਸਾਖੀ ਸਾਲਾ ਸੁਨਾਇ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਸਾਹਿਤ ਸਾਹਿ ਅਪਾਰ ਲੀਲਾ ਅਨੰਤ ਅਪਾਰ ਪੁਖਿ ਮਿਟਾਇ,, ਅਬ ਸਭ ਜਗਤ ਪੂਰਨ ਕਰੇ
ਵਿਆਪਕ ਰੂਪ ਹਰਿ ਰਾਇ,, 21 ,, ਹਾਥੁ ਮੇਲਿ ਹਾਦ ਹਾਦ ਹੋਇ ਆਇਆ,, ਕਲਪਤ
ਬਲਮੇਲਨ ਜੀ ਛਾਇਆ,, ਬਿਆਪਕ ਪੂਰਨ ਸਭ ਮਾਂ ਮੈਂ ਬੁਝੇ ਦੂਰ ਮੂਰਤ ਬਨਾਇ ਸਭ ਦੂਰੇ,,
2੨,, ਮਹਾਂ ਭੇਦ ਪਹੁੰਚੇ ਤੁਰਦੁਆਰ,, ਦਰਸ਼ਨ ਪੂਰਨ ਮਾਤਮ ਧਾਰਿ,, ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਜਾਇ
ਦਰਸ਼ਨ ਤੂਰ ਪਾਇਆ,, ਭਇਓ ਅਨੰਦ ਸਭਿਦੂਰ ਖੁਸ਼ਾਇਆ,, (82 ਅ)

,,2੩,, ਆਰੋ ਆਰੁ ਭਲਾ ਭਗਵਾਨ । ਅਬ ਹੋਇ ਦਰਸ਼ਾਰ ਪਰਮਾਨ " । ਸਾਧ ਮਾਰ
ਚਲਨ ਪਰ ਰਹਿਓ । ਮੈਂ ਖੁਸ਼ ਦਰਸ਼ਤ ਹੁਣ ਜਾਨਤ ਲਹਿਹੁ " 24,, ਦੇਹਰਾ ਅਬ ਤੁਮ ਪੂਰਖ
ਦੇ ਧੰਨ ਸ ਜਾਇ. ਕਰੋ ਉਪਦੇਸ,, ਸੁਨਤ ਬਚਨ ਸਭ ਦੇ ਦਿਵੇ ਤੁਮ ਦੇ ਲਹੇ ਅਦੇਸ,, 24,, ਜਪਣੇ
ਨੇ ਆਇਆ ਪੂਰਖ ਨੇ ਆਇ,, ਭਇਓ ਅਤ ਪ੍ਰਕਾਸ ਅੰਤਰ ਨਿਵਾਰਿ,, ਜੋ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰੇ ਸ
ਦਰਸ਼ਨ ਪਾਵੇ ,, । ਜੋਤਮੁਖ ਹੀ ਮਾਨੀ ਅਸਵਾਰ ,, 24,, ਸਹਾ ਦਯੇ ਹਹਾ ਤੁਲੀ ਮਾਇ "
ਨਿਸਚਿਨ ਵਿਆਸ ਤੂਰ ਹਰਿ ਰਾਇ ਭਗਤ ਭਗਵਾਨੇ ਤੂਰ ਭਏ ਵਿਆਸ,, ਪੂਰਖ ਦੇਸ ਵਿਸ
ਲੋਤ ਨਿਹਾਰ,, 27,, ਵਾਹਤੂਰ ਮੁਖ ਲਏ ਉਚਾਰ,, ਤੂਨ ਹੋਇ ਵਿਆਸ,, ਲਈ ਉਪਾਰ
ਸਾਖੀ ਪੂਰਨ ਹਏ,, ਅਤ ਸਾਖੀ ਪੂਰੀਤ ਲਾਨ ਵਿਸ਼ੁ ਉਪਦੇਸ ਸ਼ੀ ਮੁਖ ਵਾਕ ਸਾਵਤਾਂ ਦੇ
ਸਬਧੇ ਦਯਾ,, ਇਕ ਦਿਨ ਸਭਤੂਰ ਸਭ ਸੇ ਸੁੰਦਰ ਬਚਨ ਬਿਸਾਰ,, ਸਿਖ ਨੇ ਉਪਦੇਸ ਹੋਇ
ਨਿਹਾਰ,,?,, ਇਕ ਸਿਖ ਬਿਨਤੀ ਕਹੀ ਹੋਇ ਸਭਤੂਰ ਨਾਥ ਅਕਾਸ਼ । ਤੁਹਰਸਿਖ ਸੇਵਕ ਮੁਖਸੇ
ਸ ਅਹ ਹੋਇ ਨਾਥ । ਚੋਪਈ ,, ਸਭਤੂਰ ਕਹੇ ਸਮੁਖ ਸੁਜਾਨ । ਜੋ ਮਹਜਾਨੇ ਮੁ ਤਾਂ ਨੇ
ਮਾਨ । ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਿਖ ਤੁਹ ਨਹੁ ਸਮਾਇ । ਮਨ ਸੇ ਦਿਤ ਦੇਖ ਪਤੀਆਏ,, ੪ ,, ਸਿਖ ਏਕ
ਨਰੋਰ ਸੇ ਆਹਾ । ਅਨਯ ਤਾਨੇ ਛਲਨਾ ਰਹਾ । ਇਕ ਰਚਨਾ ਰਾਵਨਾ ਸਿਮ ਘਰ ਰਹੇ । ਦੁਸ
ਵਿਆਸ ਪੁਨ ਕੇ ਦੁਖ ਦਯੇ । 4,, ਪੂਰਖ ਕਰਮ ਰਾਤ ਪੁਛੀ ਭਏ,, ਨਿਜਮਤ ਸਿਖ ਮੇਰੇ ਵਸਹੇ ।
ਸਿਖ ਬਿਧਤ ਦੇਖ ਕਿਨ ਮਾਇ,, ਤਬ ਕਹਤ ਬਿਚਾਰ ਕਿ ਕਹੀ ਸੁਹਾਇ ,, 4,, ਤੁਛ ਇਨ

ਂ ਅੰਸ ਤੂਰ ਕੇ ਮੁਖ ਪਰੇ,, ਬਿਧਤ ਬਿਨਾਸ ਇਹ ਸੰਪਤ ਰਿਹੁ ਭਏ,, ਦੇਵਰ ਮਨਸਤ ਤੁਛ ਅਨ
ਨੂੰ ਆਵੇ । ਸੁਨ ਇਕ ਟੂ ਪੀਸ ਲਹ ਖਾਇ । 6,, ਸਰਠਾ,, ਮ (84 ਉ)

ਜਬ ਵਹੁ ਅੰਨ ਸੁਨ ਸੁਨਾਇ ਨਿਤ ਚਿਰੀ ਚਿਹਾ ਦੁਇ ਚੱਚੇ ਅਰ ਨਾਸ ਭੰਡਾਰੇ,, ਪਾਇ ਜਗ
ਤੂਰ ਸਿਖ ਆਂ ਲਏ,, 1 ,, ਚੋਪਈ ,, ਤਤਖਾਨ ਰਾਇਆ ਬਿਧਤ ਬਨਾਇ,, ਅਨ ਯਨ ਤਿਤ
ਘਰ ਚੂਆ ਆਇ ਬਿਧਤ ਨੇ ਛਾਨਨ ਜਾਪਵਾਰੀ,, ਨਯਾ ਹੋਵੇ ਤਹਾਂ ਪੁਸਾਰੀ,, 2,, ਵਹ
ਚਿਰੀ ਚਿਰਾ ਤਹਾਂ ਤੇ ਪੁਛ ਲਾਇਚੁ । ਕਹੁ ਪੁਰ ਝਠ ਤਿਨ ਆਨਨਾ ਲੀਚੁ,, ਤੁਨ ਤਾਂ ਅੰਸ
ਨਨੈਰ ਨਹਾ ਪਾਇ । ਰਾਇਆ ਬਿਧਤ ਪੁਨ ਦਾਰਨੀ ਆਇ,, (7) ਸਰਠਾ,, ਤਬ ਸਿਖ ਨੇ ਪੁ
ਆਇ ਕਹੀ ਤਬਾ ਸਭ ਬਿਧਤਲੀ,, ਸਭਤੂਰ ਕਰੇ ਸਹਾਇ ਤੁਮ ਬਿਨ ਅਬ ਮੋਰ ਕਛੁ,, 10,,
ਤਬ ਤਿਨ ਸਮਝਾਇ ਕਹੀ ਚਿਰਾ ਚਿਰੀਆ ਨਾਂ ਕਬਾ,, ਤੁਮ ਪੁਨ ਟਹਲ ਕਮਾਊ ਰਾਇਆ ਸੰਪਦਾ
ਪੁਨ ਮਿਲਾ,, 11,, ਸਰਠਾ,, ਜ ਨ ਨਾਲ ਸਿਖਮਾਰਗ ਕਰੇ ਸੇਵਾ ਤੂਰ ਸਿਖ ਨਾਂ,, ਮੈ ਤਿਨ ਕਰੇ
ਸਹਾਇ ਐਸ ਦੇਖ ਹਰਿ ਗਯਾ,, 12,, ਸ਼ਾ ਵਾਰਿਸਤੂਰ ਸੁਖ ਕਰੇ ਉਚਾਰ,, ਹੋਇ ਵਿਆਸ

.....ਚਲਦਾ.....

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਅਚ ਨੇ ਉੱਧਾਇ,, 17,, ਸਾਖੀ ਪੂਰੀ ਹੋਈ,, ,, ,, ਸਾਖੀ ਸਰਪ ਅਜਗਾਰ ਕੀ
ਸਿਆਰਨੀਆਂ ਨੇ ਸ੍ਰੀ ਮੁਖਵਾਕ ਨਰੂਪਿ ਭਈ,, ਸਕਤਿ ਉਪੇਦਸ,, ਦਚਰਾ,, ਅਖੇੜ
ਵਿਚ ਸਤਗੁਰ ਦਚੇ ਅਜਾਚਜ ਧਨ ਸਮਾਜ,, 1,, ਪੂਮ ਰੂਪ ਦਚਿਨ ਤਰੈਨ,, ਖਾਦਨ ਖਨਨਿ ਅਭੇਖ,,
21,, ਕਰਤ ਗਿਆਨ ਦੁਰਾਰਚ ਜਹਾ ਵਿਜੈ ਅਤ ਧਜ ਸੁਭ ਧਾਰ,, ਨੇ ਦੁਰਮੁਖ ਸਿਖ ਸਭ
ਸਤਗੁਰ ਚਚੇ ਸਿਆਰ,, ਚਪਟੀ,, ਪੈਰ ਸਿਆਰ ਪਰਖਤ ਦਿਜਾ ਰਾਏ ,, ਤਿਹ ਅਜਾਚਜ ਇਭ

ਦੇਖੋਤ ਭਏ,, ਇਚ ਖਭ ਸਰਪ ਅਜਗਾਰ ਪੁਚ ਨਾਇ,, ਲਟ ਸਾਖ ਨੇ ਚਿਪੁਟੀ ਤਿਨ ਧਾਇ
4,, ਅਤ ਬਿਚਾਲ ਤਰੈਨੇ ਛਪਟਾਇ,, ਛਿਦ੍ਰ ਸਰੀਰ ਚਿਪੁਟੀ ਲਾਚ ਘਨ,, ਤਿਨ ਬਾਲ
ਪੂਰਾ ਸਤਗੁਰ ਮੁਸਕਾਏ,, ਲਟੁ ਧਾਨ ਸੁਖ ਹਾਤ ਤਿਨ ਪਾਇ,,5,, ਅਬ ਸਿਖ ਪੂਨੈ,,
ਦਚਰਾ,, ਹੇ ਸਤਗੁਰ ਜੀ ਲਚੁ ਧਚ ਲਚੁ (34 ਅ)

ਸਾਪ ਲਾਉ ਪੁਜਾਨ,, ਲਚੁ ਲਗਮ ਚਿਪੁਟੀ ਗੁਸਿਪੁ ਅਵਾਨ ਰਾਤ ਪਾਏ ਤਾਰਾ,,6,,
"ਚਪਟੀ" ਹਇ ਦਿਆਲ ਹੁਰ ਲਾਉ ਬਖਾਨਾ,, ਪੁਨ ਸਿਖਸ ਧਜ ਸੁਜਾਨਾ,, ਏਹ ਪੈਤ
ਜਹਾ ਰੂਪ ਲਹਾਵੈ,, ਖਭ ਭਜਾਤ ਜਲਾ ਭਿਭ (ਦਿਖ) ਦਿਖਾਵੈ,,7,, ਭਜਾਤ ਜਲਾ ਦਿਆਨ
ਵਰਾਗ,, ਚੁਪਦੇਸ ਜਜਾ ਲ ਇਜ ਲ ਤਿਆਰਾ,, ਸਭ ਵੈਦੰਤ ਸਭ ਲ ਚੁਪਦੇਸ ਬ੍ਰਹਮ ਮੁਖ ਹਿਰਦੇ
ਨਾ ਲੰਸ,,8,, ਠਜਾ ਸਭ ਜਲਾ ਯਜ ਖਚੁਤ ਖਟਰਾ,, ਭਜਾ ਸਭ ਭਜਾ ਅੰਤ ਦੁਖ ਅਹਾ,, ਕਾਲ
ਬਸ ਹਇ ਸਰਪਰਾਚਿ ਪਾਏ,, ਸਭ ਸਿਖ ਚੋਟੀ ਹਇ ਤਿਨ ਖਾਏ,, ਦਚਰਾ,,1,,
ਇਜ ਕੀ ਰਾਤ ਨਚ ਕਰ ਸਚੁ ਪਾਪ ਜਜ ਆਚਿ ਪਾਇ ।। ਮਾਸ ਖਾਇ ਜਿਨ ਯਜ ਹਿਤਚੁ
ਏ ਅਬ ਕਰੇ ਸਹਾਇ,, 10,, ਚਪਟੀ,, ਅਬ ਇਜ ਮਚ ਦਰਸਨ ਲੀਜਾ,, ਅੰਤਰ ਰਾਤ ਭਜਿ
ਸੰਤ ਅਜਾਨਾ,, ਤਮਾਰਾ ਦੇਚ ਸੁਭ ਲੈਨ ਹੂਚੁ,, ਪੂਰਨ ਗਿਆਨ ਬਿਨ ਮੁਕਤ ਨ ਭੂਚੁ,, (11)
ਬਿਨਾ ਗਿਆਨ ਜਜ ਹੂਚੁ ਕਾਰਾ,, ਨਰਕ ਘਰ ਮੈ ਅਬ ਰਾਤ ਜਾਹੀ,, ਕਾਦ ਹੁਰ ਕਾ ਸਿਖ
ਸੰ ਹਏ,, ਮਨੁੱਖ ਦੇਚ ਪਾਇ ਜਜ ਖਏ । ਦਚਰਾ । ਜਾ ਕਏ ਨਾਮ ਸਿਖ ਭਏ ਪੂਜਾ ਅਨਾ
ਖਾਇ,, ਕਰ ਫਿਰਤ ਯਜ ਸੰਨ ਜਜੇਸ ਤਿਨ ਕੇਰ ਸਹਾਇ,,2,, ਸਾਖੀ ਪੂਰਨ ਭਈ,,
ਜ ਕਏ ਸਿਖਨੀਰ ਕੀ ਟਚਨ ਕਏ ਅਬਦਾ ਘਰ ਮੈ ਸਤਗੁਰ ਨੇ ਨਿਮੰਤ੍ਰਨੀਰ ਅਸਥਾਨ ਕਏ
ਨਾਤ ਜਿ ਸਿਖੀ ਨੈ ਖਾਂ,, ਤਿਨ ਪਰ ਸਤਗੁਰ ਕੀ ਬਡੀ ਖੁਸੀ ਹੂ,, ਤਿਨ ਸਮੈ ਨ
ਖੁਹੁਤ ਸਿਖ ਨੇ ਨੀਰ ਅਸਥਾਨ ਪਾਨ ਮੈ ਅਸਥਾਪਨ ਕੀਆ,, ਅਰ ਸਭ ਨੇ ਜਦਾ ਉਪਦੇਸ ਹੋਤ
ਜੋ ਸਿਖੀ ਕੀ ਅਰ ਅਖਿਚੁ ਕੀ ਦੇਵਾ ਕਰੇ ਤੇ ਸਭ ਮਨੋਰਥ ਪੂਰਨ ਹੋਵੈ । ਇਕਦਾ ਤਿਨੀ ਸਮੈ
ਮੈ ਭਾਈ ਨਾਹੂ ਦਰਸਨ ਨੂੰ ਆਇਆ,, ਸਤਗੁਰ ਸਭ ਨੇ ਦਰਾਲ ਲੀਆ ਖੜੇ (35 ਉ)
ਖੁਸੀ ਭਇ,, ਤਬ ਭਾਈ ਨਾਹੂ ਸਭ ਨੇ ਸਾਥੀਆਂ ਸਤਗੁਰ ਜੀ ਨੀਨੀਰ ਕੀ ਸਵਾ ਕਰਨ
ਲਗੇ,, ਸਾਰਿਖ ਨੇ ਚੇਤਾ ਕੀਆ ਜੋ ਭਾਈ ਨਾਹੂ ਕਚਾ ਲਇਆ ਤਬ ਸਿਖੀ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ
ਹੁ ਸਚੇ ਪਾਤਸਾਹ ਨੀਰ ਕੀ ਟਚਨ ਅੰਰਤਰ ਹੋ,, ਬਚਨ ਹੋਆ,, ਖੁਨਾਇਨੂੰ ਆਵੇ ਤਾ ਸਿਖ
ਚੁਸਤ ਨ ਆਇ,, ਤਪਾ ਹੋਵੈ ਨਾਹੂ ਤਰੀ ਘਾਨ ਸਾਇਮਾਇ,, ਤੂ ਪੁਰਾਨ ਮਹਾ

...ਜਨਮ.....

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਨਾਲਸੀ ਨੂੰ ਤੁੰ ਘਰ ਜਾਇ ਮਲ ਨਹੋਰ ਆ ਬਾਪ ਕਰ ਸੰਤ ਸਾਧ ਨੂੰ ਭੁੱਖ ਪਿਆਸ ਲੱਗੀ ਹਵਾ
ਤਰ ਪਰ ਮਲੀ ਪੁਸੀ ਹੂ,, ਤਬ ਭਾਈ ਨਤੂ ਸਭ ਟਿਆ ਆਇਆ ਨਤਰ ਘਰ ਮ ਆਇ,,
ਆਵਤ ਹੀ ਨਹੋਰ ਨੂੰ ਆਖੰਭ ਲਾਮ,, ਸਹ ਜੋ ਆਵ ਤਿਸ ਨੂੰ ਸਦਾ ਹੋਵ,, ਧਨੁਰ ਜੀ
ਨੂੰ ਬਡਾ ਸਦਾ ਸੁਨਕਰ ਬਿਸਮਾ ਹੋਇਆ ,, ਏਕ ਦਿਨ ਅਚਰ ਏਕ ਸਿਖ ਆਇਆ ਭੁਖਾ ।
ਭਾਈ ਨਤੂ ਪੁਸ ਨੇ ਸਿਸੀ ਰੋਟੀ ਦੀਆ ਜੋ ਰਹਤੀ ਥੀ । ਸਿਖ ਨ ਨਰ ਬਚਨ ਲੀਆ ਹੈ
ਭਾਈ ਨੇਤੂ ਤੁੰ ਮਾਦਰ ਨਹੋਰ ਵਰਤਾਵਤ ਹੈ ਸੀ ਤਾਤੇ ਭਾਈ ਨੇਤੂ ਨੇ ਮੇ ਆਇ ਰਾਏ,,
ਅਰ ਸਿਖ ਕੋ ਨੇ ਆਨੀ ਹਾ ਥਜੋੜੇ ਬੇਨਤੀ ਲੀਆ ਜੋ ਇਹ ਬਚਨ ਨੇਰਾਮੇ,, ਸਿਖ ਦਾ ਅਬ
ਨਿਰਤਾ ਨਰਹੀ । ਤਬ ਭਾਈ ਬੇਨਤੀ ਲੀਆ ਜੋ ਮੇਨੂੰ ਮਾਫ ਕਰ ਅਰ ਨਹੋਰ ਰੋਟੀ ਨੂੰ ਸੁਧ
ਸਾਹਲਨ ਹੋਇ,, ਤਬ ਸਿਖ ਨੇ ਕਹਾ ਜੋ ਅਸਾ ਹਾ ਹੋਵਾਂ,, ਭਾਈ ਨੇਤੂ ਨੀ ਏਕ ਆਖ ਬੈਠ
ਨਾਲ ਅਸਾ ਨੇਤੂ ਭਾਈ ਜੀ ਸਿਖੀ ਲਮਾਈ,, ਜੋ ਅਪਨੇ ਸਰੀਰ ਪਰ ਲਗਟ ਲੀਆ ਅਰ
ਨਹੋਰ ਨੂੰ ਬਿਧਨ ਹੁਆ,, ਧਨੁਰ ਜੀ ਨੁਨਕਰ ਬਹੁਤ ਦੁਖੀ ਹੋਇ,, ਤਬ ਭਾਈ ਨੇਤੂ ਹਜੂਰ
ਮੇ ਆਇ ਧਨੁਰ ਜੀ ਆਗੇ ਸਭ ਬਿਰਤੰਤ ਕਹਾ ਤਬ ਆਗਿਆ ਹੋਈ ਜੋ ਭਾਈ ਨੇਤੂ ਸਿਖ
ਨੂੰ ਬਚਨ ਨਿਰਦਾ ਨਾਹੀ,, ਭਾਈ ਜੀ ਤੁੰ ਜਾਹੀ ਭੰਤ ਨਹੋਰ ਨੂੰ ਲਵਾਰ ਲਾਮ,, ਤੂੰ
ਨਿਹਾਲ ਹੋਮ,, ਸਾਖੀ ਪੂਰਨ ਹੋਈ,, (੪੬ ਮ)

ਸ਼ਾ ਵਾਹਤੂ ਮੁਖ ਨੇ ਉਚਾਰ,, ਹੋਇ ਦਇਆਲ ਤਬ ਲਏ ਉਧਾਰ,, ਸਾਖੀ ਪੇਮ ਕਥਾ ਨੂੰ
ਸਿਖ ਨੂੰ ਅਰ ਦਇਆ ਨੁਰੂ ਜੀ ਨੂੰ ਨਾਲ ਪੂਰਨ ਹੋਇਤੀ,, ਰੂਪਾ ਸਸ ਦੇਹਿ ਸਿਖ ਨੁਰੂ
ਜੀ ਨੇ ਪੰਥ ਭਾਈ ਬੇਜਲੈਲ ਦੇਸ ਮੇ ਇਨੇ ਧਨੁਰ ਜੀ ਨੇ ਦਰਸਨ ਭਾਈ ਨੇਤੂ ਜੀ ਨੇ
ਸਾਥ ਮਿਲ ਕਰ ਲੀਆ ਥਾ । ਵਹ ਦੇਸ ਭਾਈ ਖਨ ਮੇਲਤੀਆਂ ਕਾਟਨੇ ਨੇ ਚਲੇ,, ਜਾਪੇ
ਨੇ ਖਚੀ ਥੇ । ਤਬ ਵਹੁ ਦੇਸ ਏਕ ਭਾਡਾ ਕਰ ਜਲ ਨੂੰ ਸਾਥ ਭਰਨੇ ਚਲੇ,, ਖਨ ਮੇ ਜਲ
ਨਾ ਥਾ । ਜਬ ਖਨ ਮੇ ਗਏ ਤਬ ਭਾਡਾ ਪਾਨੀ ਨੂੰ ਬਿਰਛ ਨੀ ਛਾਇਆ ਮੇ ਧਰੂ ਚਲੇ ਤਬੀ
ਭੀ ਤਰੀ ਰਖਾ । ਆਪ ਮਲੀ ਕਾਟਨੇ ਲਗੇ,, ਕਾਟਤੇ ਹੁਏ ਨੂੰ ਪਸਚਾ ਭਇਆ ਅਰ ਬਹੁਤ
ਪਿਆਸ ਹੋਏ ਤਬ ਏਕ ਹੁਰਾ ਨੂੰ ਪਾਨੀ ਪੀਨੇ ਨੂੰ ਆਇਆ ਦੇਖਾ ਜੋ ਪਾਨੀ ਬਿਆਰ ਨੂੰ ਬਹੁ
ਖਰਦ ਹੋ ਗਿਆ ਹੂ । ਮੁਸਾ ਪਾਨੀ ਬਹਤੁਰ ਜੀ ਨੂੰ ਪੀਨ ਲਾਇਕ ਹੂ ਮ ਪਾਨੀ ਲਾਇਕ ਨਾਹੀ ।
ਬੈਠ ਬਾਹਰ ਗਏ । ਪਾਨੀ ਪੀਇ ਨਾਹੀ । ਘੜੀ ਦੇਇ ਘੜੀ ਬਹੁਤ ਹਏ । ਤਬ ਪੁਛ
ਮੂ ਬਹੁਤ ਪਿਆਰ ਚਮ ਬਿਆਕੁ ਹੋਇ ਹੁਇਆ ਦਰਸਨੀ ਮੇ ਪਰ ਠੰਢਾ ਨਾ ਹੁਤ ਪੀਆ,,
ਅਤ ਧਨੁਰ ਜੀ ਦੇਖਾ ਜੁ ਪਰ ਪੇਮ ਨੇ ਅਸਰਾਨ ਲੀਆ ਜੁ,, ਧਨੁਰ ਜਾਇਆਲੇ ਅੰਤਰਜਾਮੀ
ਨ ਥਾਨ ਪਰ ਸਰਵਰ ਸਰਬ ਭੁਮ ਸਜ ਖਤ ਚਮਤਕਾਰ ਨ ਦੁਪਹਿਰ ਨੂੰ ਧੁਪ ਮੇਂ ਬਨ ਨੂੰ ਬਾਹ
ਪਰਗਟ ਭੇ,, ਤਿਨ ਜਾਇਲੇ ਨਤੂ ਨੇ ਪਾਨ ਆਨ ਖੜੇ ਹੋਇ ਅਰ ਬਚਨ ਲੀਆ ਤੇ ਸਿਖ ਹਮ
ਨੂੰ ਪੀਆਤੁ " ਤਾ ਪੁਸ ਨੇ ਕਹਾ ਜੋ ਮੇ ਅਪਨ ਸਰੀਰ ਨੂੰ ਵਾਸਤ ਰਖਾ ਹੈ ਤੁਸੀ

ਭਾਈ ਨੂੰਹੇ ਦਰਸਨ ਪਛਾਨਆ । ਸੋ ਦੁੜਾ ਆਇਆ । ਤਲੇ ਭਾਈ ਜਨਾ ਪਰ ਤਿਹੇ ਆਇ

.....ਦਲੇਰ.....

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਦੇ ਅਤ ਬਡਾ ਬੋਲਤਾ ਉਸਤਤ ਲਾਲ ਤਾਲੇ ਤਬ ਵਚ ਜਨ ਦਾ ਭਾਰ ਅਤਾ ਰਖਿਆ,, ਤਬ ਸਤਿਗੁਰ ਜਾ ਨ ਘਣ ਲੈ ਉਪਰ ਹੀ ਬਚਨ ਕਰੁ ਮਖ ਨਤਾਇ ਲਹ ਪਾਇਆ,, (੨੬ ਉ)

ਬਡਾ ਖੁਸੀ ਹੋਇ,, ਅਰ ਬਲਨ ਹੋਇਆ ਜੋ ਤੁਸਾਡੇ ਪੁਰਾਲੇ ਦੇ ਸਾਝ ਦੇ ਇਸ ਜੋਨ ਦੇਸ ਮੇ ਏਤਾ ਦੂਰ ਆਕੁ ਹੋਆ ਅਬ ਸ਼ਿਖ ਤੁਮਾਰੇ ਪੇਮ ਸੇ ਮੈ ਸੁਨਣੇ ਲਸੀ ਤੇ ਆਇਆ ਹੂੰ,, ਅਬ ਤੁਸੀ ਨਿਹਾਲ ਹਏ,, ਤੁਮਾਰੀ ਪੇਮ ਭਗਤ ਬਾਇ ਪੜੀਆ ਅਬ ਤੁਮ ਇਹ ਲਾਹਤ ਛਡ ਘਰ ਮੇ ਜਾਇ ਰਹੋ ਅਕਲ ਲਈ ਅਰ ਸਾਧੋ ਦੀ ਸੇਵਾ ਲਈ ਦਰਸਨ ਆਵਸਬਾਪਾ ਲਈ ਟੋਟਾ ਨਾ ਹੋਵੇਗਾ,, ਮੇਰੇ ਨਾਮ ਸਿਖੀ ਦੀ ਸੇਵਾ ਤਾਈ ਤਬ ਮੈ ਬਚਨ ਪੁਨਾਰ ਮੇਰੇ ਨ ਘਰ ਆਏ,, ਬੈਠੇ ਤਾਰੂ ਜੀ ਨੇ ਦਰਸਨ ਦਾ ਧਿਆਨ ਕਰਕੇ ਸਰਬ ਮਨੋਰਥ ਪੂਰਨ ਭਏ,, ਚੋਪਈ ਸਤਿਗੁਰ ਰਾਮੇ ਪੇਮੀ ਚੋਵ,, ਸਤਿਗੁਰ ਤਾਰਾ ਨੇਮੀ ਚੋਵੇ,, ਪੇਮ ਨੇਮ ਪੂਰਨ ਹੋਇਆ ,, ,, ,,, ,,, ,,,,

ਦਾਖੁ ਹੋਯ ਚੁਪੀ,, ਏਕ ਸਮੇ ਭਾਈਆ ਭਗਤ ਸਿਖ ਸਾਧੂ ਸਿਖ ਸਾਧੂ ਸਿਖ ਸਾਧੂ

ਆਰੇ ਜਿਸਨੇ ਘਰ ਜਾਇ ਤਿਸ ਨੇ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਉਠਿ ਤੁਰਾ ਹੋਵੈ,, ਅਸੇ ਵਖਤੋ ਬੁਖੇ ਨਾ ਸੇਵਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਸੋ ਕੋਈ ਨਾਰੇ,, ਤਾ ਸਭ ਸਿਖਾ ਨੇ ਅਰਦਾਸ ਨਾਮ ਸਚੇ ਪਾਤਸਾਹ ਅਸਾ ਤੂੰ ਆਸ ਤੇ ਅਬਦਾ ਜਿਸ ਨੇ ਤੇਰੀ ਓਟਪਾ ਹੋਵੈ ਸੋ ਅਸੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਕੋਈ ਨਹੀ,, ਤਬ ਹੁਕਮ ਹੋਇਆ ਵਹੀ ਮੇਹਾ ਸਿਖ ਹੈ ਅਰ ਵਹੀ ਲੈਕਾਰ ਹੈ ਜਿਸ ਨੋ ਮੈ ਵਖਤੋ ਬੁਖੇ ਨਾ ਸੇਵਾ ਹੋਤੀ ਹੈ,, ਬਾਨੀ ਓਨਾ ਵਿਚਾਰ ਨੇ ਪੁਨਾਪਾ ਨਾ ਸੁੰਦਾ ਹੈ ਮੇਰੇ ਵਹੀ ਸੇਵਾ ਗਨਤੀ ? (87 ਉ)

ਮੇਹੇ ਜਿਸ ਮੇ ਅਖਿਤ ਅਰ ਵਖਤੋ ਬੁਖੇ ਤੁਲੇ ਨਾ ਸੇਵਾ ਹੈ ਸਭ ਸੰਗਤ ਨੇ ਮਥਾ ਟੇਕਿਆ, ਅਰ ਅਸੀ ਸੁਧ ਸੇਵਾ ਮਨ ਮੇ ਦ੍ਰਿੜ ਨਾਆ,, ਐਸ ਸਾਖੀ ਪੂਰਨ ਹੋਈ,, ਵਹਿਗੁਰੂ ਮੁਖ ਤੋ ਬੁਚਾਰਿ,, ਹੋਇ ਦਇਆਲ ਤਰ ਨੋ ਤੁਧਾਰਿ" ,, ਸਾਖੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਨਾ ਬਾਨੀ ਨਾ ਮਹਾਮ ਨਿਰੂਪਨ ਹੋਦਾ ਭੀ,, ਏਨ ਦਿਨ ਦੀਨ ਦਇਆਲ ਵਡੇ ਅਨੰਦ ਮਹਾਨ ਸੁਭਾਇ ਵਿਰਸਮਾਨ ਬੈ ਸਿਖੋ ਨੇ ਬੇਨਤੀ ਨਾਆ ਸਚੇ ਪਾਤਸਾਹ ਅਸੀ ਪਤਿਤ ਜੀਤ ਤੇਰੀ ਸਰਨੀ ਪਤੇ ਹਾ,, ਤੇਰੇ ਸਬਦ ਨਾ ਜੋ ਸਿਖਣਾਦਾ ਹੈ ਸੋ ਅਸੀ ਪੜ੍ਹੇ ਹਾ ਪਰ ਹੁਪਰ ਚਿੜਤਾ ਨਹੀ ਆਦੀ,, ਸਾਡੀ ਔਗੁਨ ਗਤਿ ਹੋਇਗੀ ਅਸਾਨੂੰ ਸੰਮ ਵਜਾਂ ਹੈ ਉਸ ਸਮੇ ਸਾਹਿਬ ਗੁਰੂ ਅਰਦਾਸ ਨਾ ਉਠਨ ਨਾਆ,, ਦਿਤੁਨੇ ਮੇ ਸਿਖਾਰਜਾਨੇ ਨਾ ਸਮਾ ਹੋਇਆ,, ਤਬ ਵਰਨੀਆਰੂ ਨੇ ਤਿਆਰੀ ਸਵਦੀ ਨਾ ਖਬਰ ਦਿਆ ਸਤਿਗੁਰ ਜੀ ਸਿਖਾਰ ਲੈ ਨੇ ਤਿਆਰ ਹੋਇ,, ਭਲੇ ਭਲੇ ਤੁਰਮੁਖ ਸਿਖ ਨਾਲ ਚਲੇ ਸਤਿਗੁਰ ਸਵਾਰ ਹੋਇ,, ਜਾ ਸਿਖ ਮੈਲਨ ਮੇ ਗਏ ਤਬ ਨਿਆ ਦੇਖਨ ਜੋ ਏਨੀ ਤੁਚੀ ਭੀਹ ਹੈ ਤਿਸ ਪਰ ਤਾ ਤਰਾਲ ਹੀ ਵਰਖਾ ਹੋਇ ਗਈ ਥੀ,, ਉਪਰ ਮੇ ਭਾਦੋ ਨਾ ਧੁਪ ਨਗੀ ਤਿਸ ਪਰ ਏਨ ਠੰਢੀ ਚਿਨੇ ਵਰਤਨ ਨਾ ਦਖੀ ਹੋ ਈ ਵਰਖਾ ਸੇ ਨਿਕਨੀ ਅਰ ਧੁਪ ਨੇ ਤੇਜ ਮੇ ਉਸ ਨਾ ਚਿਨਾਈ ਪੈਘਰੀ ਥੀ,, ਚਿਸ ਨਾ ਰੂਪ ਦੂਰ ਸੇ ਸਤਿਗੁਰ ਜੀ ਨੇ ਦੇਖ ਅਰ ਸਿਖਾ ਭੀ ਦੇਖਿਆ,, ਆਨਿਆ ਹੋਈ ਏਹ ਜੋ ਐਈ ਚੀਜ ਨਾ ਸਮਤਾਰ ਹੈ ਤਿਸ ਨੇ ਨਿਆਲ ਲੈ ਆਵੇ ਤਬ ਸਿਖ ਆਨਿਆ ਸੇ ਗਏ ਚਿਨੀ ਠੰਢੀ ਦੇਖੀ ਨਿਆਲ ਤਰ ਹਜੂਰ ਮੇ ਨਾ ਆਏ,, ਤਾ ਸਾਹਿਬ ਆਪਨੇ ਹਾਥ ਲੈਕਰ ਦੇਖ ਅਰ ਮੁਖਾਰਬਿਦ ਸੇ ਵਾਕ ਹੋਆ ਜੋ ਦੇਖੋ ਭਾਈ ਏਹ ਸੰਤੜੇ ਖਲੇ ਨਾ ਠੰਢੀ ਚਿਨੇ ਵਰਤਨ ਨਾ ਹੈ ਅਰ ਵਰਖਾ ਸੇ ਅਰ ਤੇਜ ਧੁਪ ਨੇ ਤੇਜ ਸੇ (87 ਅ)

ਚਿਨਾਈ ਨਿਆਸ ਪ੍ਰਗਟ ਭਈ ਹੈ ਐਸੀ ਨਾਹੀ ਜੋ ਮੇਰੇ ਸਿਖ ਸਬਦ ਬਾਨੀ ਨਾ ਚੁਚਾਰ ਪਾਠ ਵਰਤੇ ਹੈ ਜੋ ਨਾਮ ਦੇ ਨਿਆ ਮਹਾਮ ਨਹੀ ਜਾਨੈ ਨਾਹੀ ਤੇ ਜਸੇ ਇਸ ਠੰਢੀ ਸੇ ਚਿਨਾਈ ਨਹੀ ਜਾਈ ਤੈਸੇ ਹੀ ਜੋ ਸਿਖ ਬਾਨੀ ਨਾ ਪਾਠ ਨਹੀਤੇ ਹੈ ਤਿਨਾ ਨੇ ਚਿਰਕੇ ਜੋ ਸਬਦ ਨਾ ਚਿਨਾਈ ਨਾ ਨਾ ਦਿਤੀ ਭਰਤ ਨੇ ਪਾਪ ਪਤ ਨਹੀਨੀ,, ਏਹ ਸਿਖਾ ਨੇ ਸੁਨਨਾਰ ਚਰਨਪਰ ਮਥੇ ਟੇਕਿਆ ਅਰ ਮਨ ਨਾ ਸੰਸਾ ਨਵਿਰਤ ਭਇਆ,, ਐਸੀ ਨਾ ਮ ਨਾ ਮਹਾਮ ਹੈ ਜਾਨ ਆਜਾਨ ਪਰਮੇਸਰ ਰਟਨ ਨਾਰੇ ਪਰਮ ਗਤਿ ਲਾਭ ਦੇਨਹਾਰ ਨਾਹੈ,, ਸਾਖੀ ਪੂਰ ਨ ਭਈ,, ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਮੁਖ ਨਾਰੇ ਬੁਚਾਰਿ,, ਹੋਇ ਦਇਆਲ ਨਾਰ ਨੋ ਤੁਧਾਰਿ,, ,, ਸਾਖੀ ਭਾਈ ਬੁੱਢਾ ਸਿਖ ਜੀ ਨਾ ਸਤਿਗੁਰ ਸਿਉ ਪੇਮ ਨਰੂਪਨ ਹੋਇ ਗਇਆ,, ਭਈ ਬੁੱਢਾਣੇ ਖਡਾ ਪੇਮੀ ਸਿਖ ਸਤਿਗੁਰ ਨਾ ਢਾ ਸਾਹਿਬ ਨੇ ਵਾਲਾ ਭੇਜਾ ਢਾ,, ਸਭ ਵਡਾ ਇਤ ਦੇਸ ਨਾ ਪੂਜਾ ਭਈ ਬੁੱਢੇ ਦੀ ਮਓਫਤ ਹਜੂਰ ਮੇ ਆ ਵਤੀ ,,

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਜੋ ਕੁਛ ਭਾਈ ਜੀਵਨ ਸਿਖਾ ਨੇ ਪਾਸ ਦਿ ਨੇ ਖਵਾਨ ਦੇਤਾ ਸੋ ਸਾਹਿਬ ਨੇ ਪ੍ਰਸੇਵ ਪੜਤਾ,, ਸਾਹਿਬ ਜੀਵ ਪਰ ਸਦਾ ਦਇਆਲ ਰਹਤੇ ਅਰ ਭਾਈ ਜੀਵ ਨੇ ਪ੍ਰੇਮ ਨੇ ਚਿਤ ਅਰਤੇ ਰਹਤੇ ਇਓ ਦਿਨ ਸਤਗੁਰ ਸਿੰਘਾਸਨ ਪਰ ਬੈਠੇ ਥੇ ਜੋ ਨੈਗਰ ਨੀ ਤਿਆਰੀ ਨੀ ਅਰਦਾਸ ਹੋਈ,, ਤਖ ਸੁਨ ਨੇ ਚੁਪ ਅਰ ਰਹੇ ਫਿਰ ਸਿਖਾ ਅਰਦਾਸ ਨੀਆ,, ਸਚੇ ਪਾਤਸਾਹ ਨੈਗਰ ਤਿਆਰ ਹੈ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਸੁਨ ਨੇ ਉਠੇ ਅਰ ਬੋਲਣਾ ਕੁਛ ਨਾ ਹੋਆ,, ਤਿਸ ਪਰ ਦੋਇ ਘੜੀ ਦਿਨ ਬਾਕੀ ਰਹਿ ਰਹਾ ਤਾ ਸਭਥ ਸਿਖ ਸੋਮੇ ਮੇ ਪੜੇ ਇਹ ਕਿਆ ਸਬਬ ਹੈ ਕੁਛ ਲਖਾ ਨਾਹੀ ਨਾਹੀ ਜਹਤਾ,, ਤਾ ਫੇਰ ਸਰਬਤ ਸੰਗਤ ਨੇ ਸਤਿਗੁਰ ਜੀ ਨੇ ਅਗੇ ਆਨੇ ਬੇਨਤੀ ਨੀਆ,, ਸਚੇ ਪਾਤਸਾਹ ਏਹ ਕਿਆ ਕਾਰਤਾ ਨੀਏ ਚਹੀਏ ਨੈਗਰ ਤਿਆਰ ਹੈ ਕੁਛ ਆਇਆ ਨਹੀ ਹੋਤੀ ਅਰ ਦਾਤ ਪੜਨੇ ਨਗੀ ਹੈ,, ਤਖ ਦਇਆਲ ਸੁਰਤ ਬੋਲ ਹੈ ਭਾਈ (੪੬ ਪ)

ਕਿਪੁ ਅਰ ਚੁਲਾ ਜੋ ਤੁਹੈ ਸਿਖ ਨੇ ਮੇਰੇ ਦੋਨੋ ਪੈਰ ਹਾਥ ਮੇ ਪਕੜੇ ਹੈ ਛਡੇ ਤਾ ਚੁਠਾ,, ਤਖ ਸਿਖ ਅਰਦਾਸ ਨੀਆ ਪਾਤਸਾਹ ਤੁਹਾ ਤਾ ਮੰਧਨ ਮੇ ਹੈ ਤਾ ਸਤਿਗੁਰ ਦਿਆਲ ਅਪ ਨੀ ਜਬਾਨ ਅਰ ਸਾਖੀ ਸੁਨਾਈ,, ਜੋ ਆਜ ਪਰਭਾਤ ਨੇ ਸਮੇ ਭਾਈ ਤੁਹੈ ਨੇ ਅਸਨਾਨ ਅਰਨੇ ਮੇਰਾ ਧਿਆਨ ਨੀਆ ਅਰ ਦੋਨੋ ਪੈਰ ਮੇਰੇ ਆਪਨੇ ਹਾਥ ਮੇ ਪਕੜ ਰਹਾ ਹੈ ਮੁ ਉਸ ਨੇ ਪ੍ਰੇਮ ਬਸ ਹੋ,, ਇਤਨੀ ਬਾਤ ਅਰਨੇ ਸਾਹਿਬ ਉਠੇ ਨੈਗਰ ਸੇ ਖੜੇ ਹ ਆਏ,, ਪਰਸਾਦ ਸਭਥ ਸੰਗਤ ਪਾਇਆ,, ਅਰ ਸਭ ਨੋਟਾ ਐਸੀ ਲੀਲਾ ਦੇਖ ਨੇ ਭੁਚਦਾ ਹੋਇ ਰਹੇ ਕੋਟੀ ਦਿਨ ਤੁਸਾਰੇ ਸਭ ਸੰਗਤ ਵਨਾਇਤੀ ਸਾਥ ਲੇਅਰ ਭਾਈ ਤੁਹੈ ਸਤਿਗੁਰ ਜੀ ਨੇ ਦਰਸ ਨ ਨੇ ਆਇਆ,, ਸਾਹਿਬ ਦੇਖ ਨੇ ਭਾਈ ਤੁਹੈ ਦੀ ਪ੍ਰੇਮ ਭਰੀ ਮੂਰਤ ਨੇ ਬਹੁਤ ਖੁਸੀ ਹੋਇ,, ਤਖ ਹਜੂਰ ਸਿਖੇ ਤੋ ਸੁਨਾਇਆ,, ਤਖ ਉਨੇ ਨੇ ਕਹਾ ਜੋ ਏਨ ਦਿਨ ਤਮਾਮ ਭਾਈ ਤੁਹੈ ਇਸਨਾਨ ਅਰਨੇ ਜਿਪੁ ਕੰਠ ਬਾਸਾਰਾ ਦਿਨ ਚੜਿਆ ਜਾਇਆ,, ਅਰ ਨੈਗਰ ਪ੍ਰਸਾਦ ਵਰਤਾਰਾ ਹੋਆ ਜਾ,, ਐਸੀ ਪੀਤ ਭਾਈ ਤੁਹੈ ਜੀ ਨੀ ਸਿਖ ਪਿਆਰੇ ਦੇਖ ਨੇ ਅਰ ਸਤਿਗੁਰ ਜੀ ਨੀ ਐਸੀ ਪੂਰਨ ਬਲ ਦੇਖ ਨੇ ਮਨ ਮੇ ਬੜਾ ਸਤਗੁਰ ਜੀ ਨਾ ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰਗਾਸ ਭਇਆ ਸਭ ਸਿਖ ਅੰਤਰਗਤ ਸਾਹਿਬ ਨੇ ਚਰਨਾ ਵਿੰਦ ਨਾ ਧਿਆਨ ਨਾਲੇ ਅਰਨੇ ਐਸੀ ਧਰਮ ਚਤ੍ਰਿਰ ਦੇਖ ਨੇ ਨਿਹਾਲ ਭਏਠ, ਸ੍ਰੀ ਵਹਿਗੁਰੂ ਮੁਖ ਅਰੋ ਚੁਚਾਰ,, ਹੋਇ ਦਇਆਲ ਅਰਨੇ ਉਚਾਰਿ,, ਸਾਖੀ ਦਾਤਾ ਸਠੋਹਬਾਦ ਨੀ ਬੇਨਤੀ ਨੀ ਨਤੁਪਨ ਹੋਇਤੀ,, ਦਾਤਾ ਸਠੋਹ ਨੇ ਜਬ ਸਾਹਜਹਾ ਬਾਦਸਾਹ ਨੇ ਦਿਲੀ ਨੀ ਬਾਦਸਾਹੀ ਤਖਤ ਛਡ ਦੀਆ,, ਵਹ ਅਪੁਨ ਅਰਤੇ ਚਿਲੇ ਥੇ ਅਰ ਪੁਨ ਨੀ ਫਤੇਹ ਸਾਰ ਬਲੀ ਪਤੀਤ ਪਿਆਰ ਬੀ,, (੪੭ ਅ)

ਅਰ ਦਾਤਾ ਸਠੋਹ ਨੇ ਮੁਸਦ ਮੀਆ ਮੀਰ ਰਹੋਚ ਵਲੇ ਨੇ ਬਾਦਸਾਹੀ ਮੇ ਫਤੇਹ ਬੀ ਖਬਰੀ ਬੀ,, ਤਿਸ ਪਰ ਸਭ ਸੰਤਿ ਸੇ ਪੀਤ ਅਰਤੇ ਥੇ ਆਪ ਜਾਇ ਮਿਲਤੇ ਥੇ,, ਨੇਚ ਸਹਜ ਨੇ ਦਿਲੀ ਨੇ ਤਖਤ ਪਰ ਬੈਠਾਇਆ ਆਪਨੇ ਜੀਵਤੇ ਹੀ ਬਾਦਸਾਹੀ ਨਗਾ ਛਡਨੇ ਦੇਨ ਦਿਨ ਮੀਆ ਮੀਰ ਜੀ ਸੇ ਦੂਰ ਜੀ ਨੀ ਮਹਮ ਸੁਨ ਅਰ ਮਨ ਮੇ ਮਿਲਨੇ ਨੀ ਪੀਤ ਬਖਤ ਥਾ ਪਹੁੰਚ ਨ ਸਕੇ,, ਤਖ ਬੇਨਤੀ ਬਹੁਤ ਲਿਖ ਭੇਜੀ ਜੋ ਸਾਹਿਬ ਸੁਨ ਨੇ ਅਪਨਾ ਅਚੇ ਜਾਨੀ ਏਲਾ ਮੇ ਫਤੇਹ ਬੀ ਨੀ ਕਿਦਵੀ ਹੈ ਫਤੇਹ ਬੇ ਨੀ ਮਹਬ ਮੇਰੇ ਪਬ ਹੈ ਸੋ ਸੁਨ ਪਬ ਮਹਬ ਅਰਨੀ ਏ ਹ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਪਾਦਸਾਹੀ ਦੋਜਠ ਦੀ ਛੁੰਡ ਹੈ ਮੁੰ ਪਾਪ ਕੇ ਹੁਕਮ ਸੇ ਨਾਚਾਰ ਹੋਕਰ ਆਇ ਹੈ ਮੇਰੀ ਰਛਆ ਕਰਨੀ
ਆਪ ਜਾਤ ਰਖ ਕੀ ਹੈ ਸਹਿ ਤਕੁਰ ਵਿਆਲ ਪੀਤਵਾਲ ਸੁਨ ਕਰ ਬਹੁਤ ਦਾਰਾਸਕੋਹ ਪਰ ਖੁਸੀ
ਕੀਆ ਅਰ ਪਤ ਕੇ ਜਬਾਬ ਮੇ ਲਿਖ ਜੋ ਤੁਮ ਕੇ ਹਮਕੋ ਸਚੀ ਪਾਤਸਾਹੀ ਦੀਆ ਹੈ ਤੁਮ ਖਾਤਰ
ਜਮ ਸੇ ਮਹਨਤ ਕਰੇ,, ਕੈਤੇ ਦੁ ਵਰਸ ਵਤੀਤ ਭਏ ਤਬ ਅਲਮਗੀਰ ਇਨ ਕਾ ਵਡਾ ਭਾਈ ਦਖਨ
ਮੇ ਬੇ ਖੁਬਰ ਸੇ ਲੜਾਈ ਕਾ ਸਰੰਜਾਮ ਕਰਕੇ ਇਨ ਕੇ ਉਪਰ ਚੜੇ ਤਾ ਆਇ ਕਰ ਜੁਧ ਹੋਇਆ
ਦਚਾ ਕੀ ਹਾਰ ਹੋਈ ਦਾਰਾ ਸਕੋਹ ਦਿਲੀ ਸੇ ਭਾਗੇ ਮਨ ਮੈ ਚਿਤ ਕੀ ਜੋ ਗੁਰੂ ਹਰਿ ਰਾਇ ਜੀ
ਨੇ ਹਮ ਕੇ ਪਾਦਸਾਹੀ ਦੀ ਥੀ,, ਲੇਖੀ ਥੀ ਅਬ ਮਿਲਾਪ ਹੋਤਾ ਹੈ ਭਲਾ ਹੋਤਾ ਸਤਿਗੁਰ ਜੀ
ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਪੁਨ ਕੀ ਚਿਤਵਨਾ ਜਾਨ ਕਰ ਕੀਰਤਪੁਰ ਸੇ ਸਵਾਰ ਹੋਇ,, ਫਤਿਜ ਅਰ ਸੰਗਤ
ਸਿਖ ਲੈਕਰ ਲੋਹਿੰਦਵਾਲ ਆਏ,, ਪ੍ਰਥਮੇ ਸ੍ਰੀ ਖਾਪੁਲੀ ਜੀ ਦਾ ਇਸਨਾਨ ਕਰੇ ਅਦਖ ਸੇ ਕੀਆ
ਵਡਾ ਭਜਨ ਕੀਰਤਨ ਕੀ ਚੋਕੀ ਹੋਈ,, ਫਿਰ ਸਾਹਿਬ ਸ੍ਰੀ ਚੋਪਾਲੇ ਜੀ ਮਥਾ ਟੇਕ ਅਰ
ਚਰਨਾਮਤ ਮਸਤਕ ਪਰ ਲਗਾਈ ਅਰ ਜੁਰ (੪੬ ੳ)
ਮਿਲਜਾਦ ਕੀ ਮਹਮਾ ਕੀ ਅਰ ਵਰਨ ਹੋਆ ਜੋ ਕੋਈ ਜਣੀ ਸੋਹੜੀ ਚ ਰਲ ਜੁੜ ਮਸਤਕ
ਨਿਗਾਵੇਗਾ,, ਸੋ ਦੁਖ ਮੇਰੇ ਵਲ ਕਰੇ ਨਿਵਿਰਤ ਹੋਵੇਗਾ ਅਰ ਈਹਾ ਕੀ ਚਰਨ ਜੁੜ ਕਿਆ ਕੁਪ
ਹੈ,, ਫਿਰ ਸਾਹਿਬ ਸਤਿਗੁਰ ਜੀ ਕੀ ਚੁਨਾਦ ਜੋ ਥੇ ਸਭ ਆਇ ਮਿਲੇ ਬਡੀ ਪੀਤ ਸੰਜੁਕਤ ਮਿਲਾਪ
ਕੀਆ ਅਰ ਵਡਾ ਮਾਨ ਕੀਆ ਅਰ ਧਨ ਬਹੁਤ ਭੇਂਟ ਕੀਆ ਚੁਹਤ ਪਸੰਨ ਹੋਏ,, ਫੇਰ ਸਤਿਗੁਰ ਜੀ
ਖੁਰਾ ਜੀ ਕੇ ਜਾਤ ਕੀਆ ਦੇਹਰੇ ਜੀ ਕੀ ਬੜੀ ਮਹਮਾ ਜੁਰ ਆਸਥਾਨ ਕੀ ਪਰਾਸ ਕੀਆ ਅਰ
ਵਾਰ ਵਾਰ ਜਿਲੇ ਪਰਦਖਨਾ ਕਰਕੇ ਮਥਾ ਟੇਕਾ,, ਤਿਨ ਰੂਪ ਦੀਪ ਕੀਆ ਧਨ ਆਇ ਮਾਇਆ
ਕਰਕੇ ਵਿਸਵਾਸ ਸੇ ਪੂਜਨ ਕੀਆ ਆਗਿਆ ਹੋਈ ਜੋ ਕੋਈ ਈਹਾ ਤੇ ਲਭਾਰ ਕਾ ਲੁਲੇ ਕਨਕ ਘੀਉ
ਕਾ ਜਗਯ ਸਦਾ ਹੋਇਆ,, ਕਰੇ ਅਰ ਜੁਰ ਅੰਸ ਕੇ ਬਡੇ ਆਦਰ ਸੇ ਮਿਲਾਪ ਕੀਆ ਲੰਗਰ ਕਾ
ਵਰਤਾਰਾ ਹੋਇਆ ਇਤਨੇ ਮੇ ਖਬਰ ਆਈ ਜੋ ਦਾਰਾਸਕੋਹ ਭਾਗਾ ਘਾਟ ਪਰ ਆਇ ਪਹੁੰਚਾ ਹੈ
ਸਤਿਗੁਰ ਜੀ ਤੁਰੰਤ ਸਵਾਰ ਹੋਕਰ ਘਾਟ ਪਰ ਆਇ, ਤਬ ਦਾਰਾਸਕੋਹ ਤੁਤਰ ਕੇ ਸਤਿਗੁਰ
ਜੀ ਕੇ ਆਇ ਮਿਲਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਦਰਸਨ ਕਰਕੇ ਬਹੁਤ ਖੁਸ ਹੋਆ ਅਰ ਚਸਕਰ ਕਹਾ ਸਾਹਿਬ
ਹਮ ਕੇ ਤੋ ਪਾਦਸਾਹੀ ਬਖਸੀ ਥੀ ਯਹ ਕਿਆ ਹੋਆ ਸਾਹਿਬ ਬਚਨ ਕੀਆ ਜੋ ਤੁਮ ਕੇ ਹਮ ਦੋਨ
ਦੀ ਪਾਦਸਾਹੀ ਦੀ ਹੈ ਇਹ ਤੋ ਦੁਨੀਆ ਕੀ ਝੂਠੀ ਬਾਤ ਹੈ ਅਰ ਤੁਮ ਦਿਲ ਕੀ ਪਾਦਸਾਹੀ
ਛਡ ਬ ਚਾਹਤੇ ਹੈ ਚਲ ਦੇਤੇ ਹੈ ਨਾਹੀ ਤੋ ਈਹਾ ਹੀ ਤੁਮ ਸਿਕਾਰ ਕੀਜੀ ਪੰਚ ਪਹਰ ਲੇ ਤੁਮਾਰੇ ਪਰ
ਕੋਈ ਨਾ ਆ ਸਕੇਗਾ,, ਇਤਨੀ ਬਾਤ ਸੇ ਜੋ ਤੁਮ ਕਹੋ ਸੋ ਹਮ ਕਰੇ ਤਬ ਬਾਦਸਾਹ ਦਾਰਾਸਕੋਹ

ਹਸਨੇ ਲਗੇ ਅਰ ਕਹਾ ਕਿ ਹੈ ਸਾਹਿਬ ਹਮ ਕੇ ਕੁਛ ਦਰਕਾਰ ਨਹੀ ਆਪ ਪਰ ਰਹੋ ਨਹੀ ਹੈ,,
(੪੬ ਅ) ਕੋਈ ਵਰਸ ਹਮ ਦਿਲੀ ਕੀ ਬ ਬਾਦਸਾਹੀ ਹਮ ਕੀਆ ਕਿਆ ਕਰ
ਚੁਕਾ ਹਮ ਕੇ ਚੈਨ ਪੜਾ,, ਸੋ ਅਬ ਦੀਆ ਚਾਹੀਏ ਮੁਕ ਕੇ ਜੋ ਕੁਛ ਬਖਸਾ ਹੈ ਕੋਈ ਅਟਨ
ਕਰੇ,, ਹਮਾਰੇ ਦਿਲ ਮੇ ਕੁਛ ਖਾਹਸ ਨਹੀ,, ਅਬ ਹਮ ਆਗੇ ਕੇ ਜਾਤੇ ਹੈ ਜਿਸ ਤਰਾ ਕਰਕੇ ਇਸ
ਤੁਸੇ ਕਾ ਤਰਦੀਰ ਹੈ ਸੋ ਹੋਇਗਾ,, ਆਪ ਏਹ ਪਹਰ ਦੋ ਪਹਰ ਘਾਟ ਬੰਦ ਰਖੀਏ ਕੋਈ ਤੁਤਰੇ ਨਾਹੀ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਏਹ ਹਰਫ਼ ਦਾਰਾਸਕੋਹ ਸਵਾਰ ਹੋਇ ਗਏ ਅਰ ਸਤਿਗੁਰ ਜੀ ਘਾਟ ਪਰ ਪੌਚਾ ਕੈਦੀ ਕਿਸੀ ਨੇ ਉਤਰਨੇ ਨਾ ਦੀਆ,, ਫੇਰ ਤੀਸਰੇ ਪਹਰ ਚੌਥਾਰੇ ਵਾਹਨੀ ਜੀ ਸੇ ਹੋਕਰ ਘੋੜੇ ਪਰ ਸਵਾਰ ਹੋਇ

ਸਭ ਨੇ ਹੁਕਮ ਹੋਆ ਜੋ ਲਾਹਰਪੁਰ ਨੇ ਚਲੋ,, ਸਤਿਗੁਰ ਜੀ ਤੁਧ ਨੀਲਾ ਹਰਨੇ ਨੀ ਰਸਤੇ ਸੇ ਜਾਇ ਪਹੁਚ ਪਯਾਪਤ ਹੋਇ,, ਪੁਸੀ ਦਿਨ ਸੇ ਉਦੈਜਾਮੇਖ ਗੁਰ ਜੀ ਨੇ ਅਸਸੋ ਖਬਰ ਮੇਰੇ ਪੁਠਾਇਆ ਜੋ ਤੁਮ ਸਭ ਨੇ ਸਾਵੇ ਹੋ ਦਾਰਾਸਕੋਹ ਸੇ ਪ੍ਰਵਾਹਤ ਹਾਹੇ ਨ ਹੀਆ ਹੈ,, ਹਮੇਸਾ ਵੈਰ ਵਿਰੋਧ ਹਰਤੇ ਰਹੇ ਜੋ ਫਤਿਜ ਦਿਲੀ ਸੇ ਸਾਹਿਬ ਨੇ ਯੁਧ ਲੜਾਈ ਨੇ ਵਾਦਸਾਹ ਤਈਨਾਤ ਹਰ ਭੇਜੇ ਸੋ ਚਾਹ ਸੇ ਯੁਨ ਨੇ ਕੁਛ ਅੰਸਾ ਧਿਆਨ ਹੋਇ ਜੋ ਚਾਹ ਹੀ ਸੇ ਰਹੇ ਸ਼ ਸਤਿਗੁਰ ਜੀ ਤਕ ਨਾ ਪਹੁੰਚ ਸਕੇ । ਬਹੁਤ ਵਾਰ ਅੰਸਾ ਹੀਆ ਪਰ ਕੁਛ ਹਨੇ ਨਾਹੀ ਤਬ ਚੁਪ ਹਰ ਰਹਾ ਸਤਿਗੁਰ ਜੀ ਲਾਹਰਪੁਰ ਸੇ ਅਗੇਨ ਖਿਲਾਸ ਹਰੇ ਸਾਖੀ ਪੂਰੀ ਹੋਈ,, ,, ਅਗੇ ਸਾਖੀ ਆਲਮਗੀਰ ਨੀ ਨਰੂਪਨ ਹੋਇਗੀ " ਏਕ ਸਮੇ ਵਾਦਸਾਹ ਆਲਮਗੀਰ ਨੇ ਸਤਿਗੁਰ ਜੀ ਨੇ ਲਿਖ ਭੇਜਾ ਜੋ ਤੁਮ ਹਮਾਰੀ ਸਲਾਹਤ ਸੇ ਖਲਕ ਹਰਤੇ ਹੋ ਭਲਾ ਨਾਹੀ,, ਆਪ ਨੇ ਹਮ ਸੇ ਮੇਲ ਹੀਆ ਚਾਹੀਏ ਅਰ ਤੁਮਾਰੇ ਮਿਲਨੇ ਵਾ ਹਮ ਨੇ ਸੋਚ ਹੈ ਜਰੂਰ ਮਿਲਨਾ (੬੦ ੳ)

ਮਿਲਨਾ ਚਾਹੀਏ ਸਤਿਗੁਰ ਜੀ ਆਗਿਆ ਹੀਆ ਜੋ ਵਾਦਸਾਹ ਨੇ ਜਥਾਰਥ ਲਿਖੇ ਹਿ ਹਮਾਰੀ ਕਿਸੀ ਸੇ ਦੋਸਤੀ ਦੁਸੀ ਨੀਸੀ ਨਾਹੀ ਅਰ ਕਿਸੇ ਸੇ ਵਰ ਨਾਹੀ ਹਮਾਰੀ ਤਰਫ਼ ਸੇ ਕੋਈ ਖਲਲ ਨਾਹੀ ਅਰ ਦਾਰਾਸਕੋਹ ਨੇ ਵਾਦਸਾਹੀ ਦੀਨ ਹੀ ਦੀਆ ਹੈ ਸੋ ਤੁਮ ਨੇ ਦੇਖਨੇ ਮੇ ਨਹੀ ਆਵਤੀ ਕਿਸੇ ਤਾ ਦੇਖੋਗੇ,, ਅਰ ਤੁਮ ਸੇ ਹਮਾਰੇ ਮਿਲਾਪ ਨਾ ਹੋਵੇਗਾ,, ਇਹ ਲਿਖਾ,, ਸਾਹਿਬ ਨੇ ਭੇਜਾ ਆਲਮਗੀਰ ਪੜ੍ਹ ਨੇ ਬਹੁਤ ਦਿਲ ਭਏ ਅਰ ਜੁxਸ਼ ਜਬ ਪਨੀਘ ਪਰ ਸੋਏ ਤਰ ਫਿਆ ਦੇਖੇ ਜੋ ਦਾਰਾ ਨੀ ਸਵਾਰੀ ਆਈ ਹੈ ਵਡੇ ਪ੍ਰਤਾਪ ਸੇ ਪੁੰਗ ਅਰ ਛਿਗਾਤੇ ਉਨ ਨੇ ਤਖਤ ਨੇ ਉਠਾਇ ਹੈ ਅਰ ਸੋਭਾ ਜਾਤਰਾਰ ਨੀ ਕੁਛ ਹੇਰ ਹੀ ਨਾ ਜਾਇ,, ਆਪਨੇ ਆਪ ਨੇ ਐਸੀ ਬੁਰੀ ਹਾਲਤ ਸੇ ਦੇਖ,, ਜੋ ਚਕਾਨ ਨੀ ਤਰਹ ਰੀਦਗੀ ਨੀ ਟੋਕਰੀ ਸਿਰਪਰ ਲੀਏ,, ਅਰ ਦਾਰਾ ਨੇ ਜਲੇਦਾਰ ਛਿਗਾਤੇ ਜੋ ਹੈ ਮਾਰ ਮਾਰ ਹਰ ਚਾਤੇ ਮੈ ਦੂਰ ਹੀਆ,, ਦਾਰਾਸਕੋਹ ਨੀ ਸਚੀ ਪਾਦਸਾਹੀ ਨੇ ਭੀ ਦੇਖਾ ਅਰ ਆਪਨੀ ਬੁਰੀ ਹਾਲਤ ਨੇ ਭੀ ਦੇਖ,, ਬਹੁਤ ਪਰੇਸਾਨ ਹੋਇ ਅਰ ਬਹੁਤ ਦਿਲਗੀਰ ਹੋਇ,, ਤਿਸਪਰ ਅਗੁਰ ਭੀ ਦੁਸਮਨੀ ਸਵਾਦੀ ਹੀਆ,, ਹਮੇਸਾ ਮਿਲ ਨੇ ਫਾਸਤੇ ਤਰੱਦ ਹਰਤੇ ਹੀ ਰਹੇ ਕੁਛ ਜੋਰ ਚਲੇ ਨਾਹੀ । ਸਤਿਗੁਰ ਜੀ ਨਿਰਵੈਰ ਕਿਸੀ ਸੇ ਪਰੋਜਨ ਨਾਹੀ,, ਸਖੀ ਪੁਰਖ ਹੋਏ,, ਅਗੇ ਸਾਖੀ ਆਲਮਗੀਰ ਨੇ ਪਾਸ ਹਰਤ ਪੁਰਖ ਜੀ ਨੇ ਤੁ ਵਡੇ ਬੇਟੇ ਬੇ ਕਿਨ ਨੇ ਭੇਜਾ ਅਰ ਪਰਤੰਜਅ ਹਰਮਾਤ ਜਾਹਰ ਹਰਨੀ ਨਿਰੂਪਨ ਹੋਇਗੀ,, ਜਬ ਬਹੁਤ ਆਲਮਗੀਰ

ਵਾਦਸਾਹ ਨੇ ਸਾਹਿਬ ਨੇ ਮਿਲਨੇ ਨੇ ਅਸਮਰਥ ਹੀਆ ਤਬ ਸਤਗੁਰ ਜੀ ਨੇ ਸਹਿਜ ਸੁਭਾਇ ਮੇ ਹਰਤ ਪੁਰਖ ਜੀ ਚੁਨਾਇਆ,, ਆਗਿਆ ਹੋਈ ਜੋ (੬੦ ਅ)

ਜੀ ਤੁਸੀ ਵਾਦਸਾਹ ਨੇ ਮਿਲੋ,, ਅਰ ਹਿਸੀ ਗਾਤ ਤਾ ਮਰ ਮੇ ਮੇਰੇ ਨਹੀ ਹਰਨਾ ਹਮ ਤੁਮਾਰੇ ਸਿਰਪਰ ਹੈ ਹਜੂਰ ਰਹੋਗੇ ਥ ਕੁਛ ਹਰਮਾਤ ਨਹੀ ਹਰਨੀ , ਪਰੀਸਾ ਨੇਨੇ ਨੇ ਹਰਮਾਤ ਹਰਨੀ ਥਰ ਮਾਹਲ ਹਾਮ ਹੈ ਜੋ ਕੁਛ ਪੁਛੇਗਾ ਸੋ ਸਭ ਹਹ ਦੇਨਾ,, ਤੁਮ ਆਲਮਗੀਰ ਨੇ ਪਾਸ ਜਾਵੋ ਤਬ ਸੋ ਹਰਤ ਪੁਰਖ ਜੀ ਦਿਲੀ ਨੇ ਨੇੜੇ ਜਾ ਕਿਲੇ ਨੇ ਨੇੜੇ ਜਾ ਕੇ ਸਤਿ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਜੀ ਦਿਲੀ ਮੇ ਜਾਇ ਪਹੁੰਚੇ ਬਾਦਸਾਹ ਕੇ ਖਬਰ ਹੋਈ,, ਜੋ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਅਪਨਾ ਵਡਾ ਬੇਟਾ ਮਿਲਨੇ ਕੇ ਭੇਜਾ ਹੈ ਪਿਥਮੇ ਹੀ ਕਰਮਚੰਦ ਬਾਦਸਾਹ ਨੇ ਕਪੜਿਆ ਕੇ ਵਿਖ ਲੁਕਾਇ ਕਰ ਭੇਜੀ ਤਬ ਬਾਦਸਾਹ ਕੇ ਨੋਕੋ ਨੇ ਵਿਖ ਪੋਸਾਕ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਜੀ ਕੇ ਦੀਆ, ਅਰ ਕਹਾ ਜੋ ਬਾਦਸਾਹ ਨੇ ਆਪ ਕੇ ਪਹਰਨੇ ਕੇ ਪੋਸਾਕ ਭੇਜੀ ਹੈ ਇਸ ਕੇ ਪਹਰੀਏ,, ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਜੀ ਨੇ ਸਬ ਬਸਤ੍ਰ ਪਹਰ ਲੀਏ ਕੁਛ ਵਿਖ ਕਾ ਅਸਰ ਨਾ ਹੂ ਹੂਆ ਤਬ ਬਾਦਸਾਹ ਹੈਰਾਨ ਹੋਇ ਗਇਆ,, ਤਬ ਫੇਰ ਬਾਦਸਾਹ ਕੁਏ ਪਰ ਅਧਿਕ ਬਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰ ਰਖਾ ਅਰ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਜੀ ਕਹਾ ਇ,, ਭੋਜਨ ਅਰ ਦੋਹਾ ਮੇਹਰ ਕਰੇ ਆਈਐ ਹਨ ਆਪ ਕੇ ਦੇਖਾ ਚਾਹਤੇ ਹੈ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਸਾਹਿਬ ਪੁਹਾ ਕਹੇ,, ਅਧਿਕ ਬਿਸ਼ਵਾਸ ਪਰ ਅਜੇ ਜੋ ਜਾਇ ਬੈਠੇ ਕੁਛ ਹਲ ਚਲ ਨਾ ਹੂਆ ਤਾ ਬਾਦਸਾਹ ਬਹੁਤ ਅਚਭ ਲਗੇ ਪਰ ਫਿਰਭ ਸੁਲਤਾਨ ਦਾਰਾਸ਼ਕੋਹ ਕੀ ਪਾਤੇ ਹੋਈ ਆ,, ਆਪ ਡੇਰੇ ਕੇ ਆਇ ਅਰ ਬਾਦਸਾਹ ਦੀਵਾਨ ਖਾਸ ਮੇ ਜਾਇ ਕਰ ਭਲੇ ਭਲੇ ਮੋਸਦੀ ਬੁਲਾਇ ਬੁਲਾਇ ਖਾਨੇ ਕਰਤ ਕਹੀ ਜੋ ਦੇਖੋ ਜਿਹੂ ਹੈ ਕੋਨੀ ਕਰਾਮਤ ਰਖਤਾ ਹੈ ਇਸ ਕੇ ਜਿਨੀ ਚਰਾ ਮੇ ਜੋਰ ਕੀਆ ਚਾਹੀਏ ਸਰੀਇਤ ਮੇ ਖਨਾ ਹੋਤਾ ਹੈ,, ਤਬ ਸਭ ਨੇ ਬਾਦਸਾਹ ਕੇ ਕਹਾ ਜੋ ਇਸ ਕੇ ਖਾਨਾ ਅਪਨਾ ਜਿਸ ਮੇ ਜਿਹੂ ਭਾਗਤੇ ਹੈ ਸੋ ਭੇਜੋ,, ਦੇਖਾ ਹੈ ਇਸ ਕੀ ਕਰਾਮਤ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਇ ਕਹੀ,, ਤਬ ਬਾਦਸਾਹ ਨੇ ਖਾਨਾ ਭਜਵਾਇਆ ਮੁਸਲਮਾਨ ਸਾਥ ਭੇਜੇ ਜਾਇ ਆਗੇ ਰਖਾ ਕਪੜੇ ਲਗੇ ਚੋ ਹਜਰਤ ਨੇ ਖਾਨਾ ਭੇਜਾ ਹੈ ਤਬ ਸਫੀ ਸਾਹਿਬ (ਦੇਖੋ) ---

ਕਰਤਾਪੁਰਖ ਜੀ ਨੇ ਆਗਿਆ ਕੀਆ ਜੋ ਇਸ ਕੇ ਖੋਲੋ ਤਾ ਖੁਲਾ ਕੇ ਖਾਨੇ ਸਭ ਖੋਲ ਆਗੇ ਰਖਾ ਤਬ ਮੈਲੇ ਭਇਆ ਜੋ ਚਾਵਲ ਥੇ ਸੋ ਚੋਖੇ ਕੇ ਫੂਲ ਹੋਇ ਗਏ ਜੋ ਮਾਸ ਥਾ ਜੋ ਜੁਲਾਬ ਕੇ ਫੂਲ ਹੋਇ ਰਏ ਆਗਿਆ ਕੀਆ ਭਾਦੋ ਏਹ ਤੋ ਫੂਲ ਹੈ ਬਾਦਸਾਹ ਕੇ ਪਾਸ ਲੈ ਜਾਵੋ,, ਤਬ ਦਰੋਗਾ ਅਰ ਲੋਕ ਜੋ ਮੈਲੇ ਬਾਦਸਾਹ ਪਾਸ ਲਏ ਦੇਖ ਅਰ ਬਹੁਤ ਪਛੇ ਪਾਲ ਹੋਏ ਅਰ ਮਨ ਮੈ ਭੈ ਪੈਦਾ ਹੋਆ ਤਬ ਬਾਦਸਾਹ ਨੇ ਮਹਮਦੀ ਕਹਾ ਸੀਘ ਅਰ ਏਕ ਬਕਰਾ, ਭੇਜਾ ਤਬ ਸਾਹਿਬ ਗੁਰਦਾਸ ਜੀ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਸੀ ਜਾਨਾ ਜੋ ਤੁਰਕ ਹੈ ਇਸ ਕਾ ਇਤਬਾਰ ਨਹੀ ਕਰਨਾ ਰਸੋਈਏ ਨੇ ਆ ਗਿਆ ਹੋਈ ਜੋ ਚਰੇ ਕਾ ਮਾਸ ਅਰ ਸਬ ਕੁਛ ਰਸੋਈ ਮੈ ਹੋਵੇ ਲਿਆ ਮੈ ਹੋਵੇ ਲਿਆ ਮੈ ਸੋ ਕਹਾ ਚਰੇ ਕਾ ਅਰ ਕੁਛ ਚਾਵਲ ਆ ਮਹਾਰਾ ਬਾਦਸਾਹ ਕੇ ਪੀਰ ਕੇ ਭਜਵਾਇਆ,, ਅਰ ਰਸੋਈਏ ਕੇ ਕਹਾ ਜਬ ਸਭ ਸਿਖ ਪੁਰ ਦਿ ਕਰਕੇ ਤਾ ਜੋ ਹਾਡ ਚਰੇ ਨਾ ਹੋਵੇ ਪੈ ਦਿਲਾ ਕਰੇ ਜਨਕ ਸੇ ਜੋ ਰਸੋਈ ਮੈ ਹਾੜ ਹੈ ਤਿਸ ਮੇ ਰਖਨਾ ਕੁਛ ਜਾਨ ਨਾ ਪਾਏ ਸਭ ਕੇ ਪਸਾਦਿ ਦਿਖਾਵਨ ਤਬ ਰਸੋਈਏ ਨੇ ਸਭ ਹਾਡ ਵਡੇ ਛੋਟੇ ਦਿਖੇ ਕਰਦਾ ਐਸੇ ਕਾਰਨ ਕੇ ਬਾਦਸਾਹ ਕੇ ਸਭ ਲੋਕੋ ਨੇ ਮਸਲਾਹਤ ਹੋਈ ਆ ਜੋ ਇਸ ਸੇ ਅਪਨਾ ਕਰਾ ਤਲਬ ਕਰਾ ਸਾਰਾ ਕਰਾ ਕਰ ਕਹਾ ਸੋ ਦਹਨਲੇ ਤਬ ਜੋਰ ਹੋਵੇਗਾ,, ਤਬ ਬਾਦਸਾਹ ਨੇ ਸੁਧਾ ਤੇ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਜੀ ਕੇ ਆਦਮੀ ਭੇਜ ਕਹੇ ਸਾਹਿਬ ਹਮਾਰਾ ਬਕਰਾ ਜੋ ਆਪ ਕੇ ਭੇਜਾ ਥਾ ਸੋਈ ਦੀਜੀਏ ਤਾ ਸਾਹਿਬ ਰਸੋਈਏ ਕੇ ਆਗਿਆ ਕੀਆ ਜੋ ਕਰਾ ਘੜੇ ਮੇ ਸੋ ਆਨ ਦੇਵੋ,, ਤਬ ਰਸੋਈਏ ਨੇ ਘੜੇ ਮੇ ਕਰਾ ਆਨ ਦੀਆ ਤੀਨ ਟੋਕਰੀਆ ਮਾ ਬਾਦਸਾਹ ਨੇ ਕਹਾ ਇ ਏਹ ਕੋਕਰੇ ਇਸ ਮੇ ਕਹਾ ਹੈ ਕਰਤਾਪੁਰਖ ਜੀ ਨੇ ਕਹਾ ਕੀਆ ਜੋਬੀ ਟੋਕਰੀ ਇਸ ਮੇ ਤੁਮ ਪੈ ਪੀਰ ਕੇ ਭੇਜੀ ਥੀ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਓਹਾ ਸੇ ਮੰਗਾਇਲਯੋਏ,, ਤਬ ਬਾਦਸਾਹ ਬਹੁਤ ਲਜਾਞ ਹੋਏ,, (੯1. ਖ)

ਤਬ ਔਰਤਾ ਪੁਰਖ ਕਾ ਖੜਾ ਆਦਰ ਕਰਨੇ ਲਗੇ,, ਔਰਤਾ ਪੁਰਖ ਜੀ ਕਾ ਨਾਮ ਮੁਖ ਸੇ ਨਾ ਲੇਤੇ ਥੇ ਜੋ ਫੁਫਰ ਹੋਤਾ ਹੈ,, ਔਰਤਪੁਰਖ ਨਾਮ ਖਦਾਇਨਾ ਹੈ ਨਾਮ ਔਰਨ ਸੇਰੇ ਸਮ ਹੈ ਅਰ ਬਹੁਤ ਕੁਛ ਤੇਟੇ ਨਜਰ ਕਾਏ ਤਿਸ ਸਮੇ ਮੇ ਔਰਤਾ ਪੁਰਖ ਜੀ ਕਾ ਇਹ ਸਹਿਜ ਹੀ ਸੁਭਾਇ ਥਾ ਜੋ ਕੁਛ ਕੋਈ ਆਗੇ ਪੂਜਾ ਰਖਤਾ ਹੈ ਸੋ ਤਰਾ ਕਾ ਤਹਾ ਹੀ ਪੜਾ ਰਹਤਾ ਥੇ ਈ ਆਪਨਾ ਆਦਮੀ ਹਾਤ ਨ ਲਗਾਵਤਾ,, ਜੋ ਕੋਈ ਚਾਹਤਾ ਸੋ ਕਾ ਨਜਰ ਕਾ ਹੁਈ ਵਸਤ ਸਭ ਪੁਰਾ ਪੜੀ ਰਹੀ ਅਰ ਬਾਦਸਾਹ ਬੜਾ ਮਾਤਬਦ ਹੋਆ । ਫਿਰ ਬਾਦਸਾਹ ਨੇ ਏਕ ਦਿਨ ਪੂਛਾ ਤੁਮ ਤੋ ਮਾਨਸ ਹੋ ਬਾਨੇ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕੇ ਏਸ ਔਗਾਮ ਕਿਆ ਕੀਆ ਜੋ ਮਿਟੀ ਮੁਸਲਮਾਨ ਕਾ ਪੇੜੇ ਪਈ ਭੈਂਹ ਥੇ,, ਅਰ ਘਰ ਭਾਂਡੇ ਇਟਾ ਕੀਆ ਜਲਦੀ ਕਰੇ ਪੁਛਾ ,, ਮੁਸਲਮਾਨ ਪਨਾ ਕੇ ਦੋਸ਼ ਨਾਹੀ ਇਸ ਕਾ ਵਿਰਤੰਤ ਹੋਤਾ ਰਸ ਰਸੀ ਨੇ ਕਹਾ ਏਹ ਬਾਤ ਸਚ ਹੈ ਪਾਰ ਕਾ ਮਿਟੀ ਨਹੀ ਜਲਤੀ ਮਿਟੀ ਬੇਈਮਾਨ ਕਾ ਜਲਤੀ ਹੈ । ਔਸਾ ਬਾਸਤ ਹੈ ਮਿਟੀ ਬੇਈਮਾਨ ਕਾ ਪੇੜੇ ਪਈ ਕੰਭਾਰ ਤਬ ਆਨਮ ਗੀਚ ਬਹੁਤ ਖੁਸ ਹੋਆ ਅਰ ਵਡੀ ਖੁਸਤਰ ਨਜਰ ਕਰੇ,, ਜੋ ਰਾਮ ਰਾਜਾ ਜੀ ਬਡੇ ਮਾਨ ਹੈ ਵਹੀ ਰਾਮ ਰਾਜਾ ਹੈ ਜਿਸ ਨੇ ਲੰਕਾ ਜੀਤੀ ਥੀ ਇਹ ਸਭ ਵਿਰਤੰਤ ਸਤਿਗੁਰ ਜੀ ਕੇ ਪਾਸ ਜਥਾ ਸਵਾਨ ਬਾਦਸਾਹ ਕੇ ਸਾਥ ਜੋ ਹੁਏ ਥੇ ਸੋ ਸਭ ਹਜੂਰ ਸਿਖੇ ਨੇ ਅਰਦਾਸ ਕੀਆ ਥਾ ਏਹ ਭੀ ਕਰੇ ਲੰਕਾ ਏਹ ਸਭ ਕੁਛ ਔਰਤਪੁਰਖ ਜੀ ਨੇ ਸਤਿਗੁਰ ਜੀ ਕੀ ਕਰਾਇ ਸੇ ਹੀ ਕੀਆ ਥਾ,, ਸਾਹਿਬ ਦੇਖਨੇ ਮੇ ਰਾਜੀ ਨ ਹੋਏ ਫਿਰ ਔਰਤਪੁਰਖ ਜੀ ਸਾਹਿਬ ਕੇ ਹਜੂਰ ਆਵਨੇ ਲਗੇ ਤਬ (੯2 ਉ)

ਆਨਮਗੀਰ ਬਹੁਤ ਚਿੰਨਤ ਕੀਆ ਥਾ ਕਹਾ ਹਮ ਕੋਈ ਦਿਨ ਤੁਮਾਰਾ ਦੀਦਾਰ ਕਰੇ ਸਬ ਪੁਨਾ ਤੁਮਾਰਾ ਹੈ,, ਸਾਹਿਬ ਰਾ ਮਰਦਾਨਾ ਜੀ ਬਹੁਤ ਦਿਨ ਦਿਨੀ ਆਗਰੇ ਅਰ ਮਥਰਾ ਮੇ ਰਹੇ,, ਅਨੰਦ ਕੀਆ ਫੇਰ ਸਾਹਿਬ ਕੇ ਹਜੂਰ ਆਵਨੇ ਕੀ ਤਿਆਰੀ ਕੀਆ ਬਾਦਸਾਹ ਆਵਨੇ ਨਾ ਦੀਆ ਏਕ ਦਿਨ ਬਾਦਸਾਹ ਸਿਕਾਰ ਗਏ ਸਾਹਿਬ ਰਾ ਮਰਦਾਨਾ ਵੀ ਸਾਥ ਗਏ ਜਥ ਸਿਕਾਰ ਮੰਡਲ ਸੇ ਜਾਇ ਇਕਠੇ ਹੁਏ ਤਬ ਸਾਹਿਬ ਰਾ ਮਰਦਾਨਾ ਜੀ ਖਿਦਾ ਹੋਨੇ ਲਗੇ,, ਤਬ ਬਾਦਸਾਹ ਖਿਦਾ ਨਾ ਹੋਵਤਾ ਹਾ ਮਰਦਾਨਾ ਜੀ ਬਹੁਤ ਖਫਾ ਹੋਏ ਜੇ ਏਕ ਕੰਕਰ ਚੁਨਿਆ ਪਾਸ ਥਿ ਗਇਆ ਅਰ ਲੋਨਾ ਪਥਰ ਕਥਨੇ ਲਗਾ,, ਤਮਾਮ ਲਸਕਰ ਭਾਗ ਗਿਆ,, ਕੋਈ ਨ ਰਹੀ ਕੋਈ ਰਹੀ,, ਬਾਦਸਾਹ ਅਰ ਸਾਹਿਬ ਰਾ ਮਰਦਾਨਾ ਜੀ ਖਿਰਤੰਤੇ ਖੜੇ ਰਹੇ ਥੇ ਆਨਮਗੀਚ ਪਰ ਭੀ ਨਜਰ ਪਥਰ ਪੜਨੇ ਤਬ ਰਾ ਮਰਦਾਨਾ ਜੀ ਕੇ ਏਕ ਪਠਰ ਹਰ ਨਜਰ ਬੇਨਤੀ ਕਰਨੇ ਜੋ ਮਹਰ ਕਰ,, ਹਮ ਆਪ ਕਾ ਬਡਾ ਭਰੋਸਾ ਧਰਤੇ ਹੈ ਤਬ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਨੇ ਮਹਰ ਕੀਆ,, ਪਥਰ ਕੰਦ ਹੋਇ ਗਏ ਆਪ ਪੁਰਾ ਸੇ ਖਿਦਾ ਹੋਕਰ ਮੈਦਾਨੇ ਆਏ ਜਥ ਔਰਪੁਰ ਕੇ ਨਿਕਟ ਗਏ ਤਬ ਸਤਿਗੁਰ ਜੀ ਕੇ ਅਰਦਾਸ ਸੁਨਕਰ ਸਤਿਗੁਰ ਜੀ ਆਗਿਆ ਕੀਆ ਹਮਰੇ ਪਾਸ ਮਤ ਆਵਨਾ ਜਿਹਰ ਕੇ ਮੁਖ ਕੀਏ ਖਨੇ ਹੋ ਤਿਸੀ ਵਨ ਚਲੇ ਜਾਏ,, ਜਥ ਏਹ ਆਗਿਆ ਹੋਈ ਸੁਨਕਰ ਨਾਹੀਂ ਕਰ ਕੀ ਵਨ ਮੁਖ ਕੀਏ ਖਨੇ ਥੇ ਜਥ ਆਗਿਆ ਹੋਇਆਈ ਮਥਾ ਟੇਕ ਕੇ ਨਹੀਂ ਕੇ ਚਲੇ ਬਾਹਰ ਬਾਗਾ ਮੇ ਫੇਰ ਹੋਆ ਸਭ ਨਾਹੀਂ ਕੀ ਸੰਗਤ ਜਾਇ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਨਾ ਮਿਲੇਗਾ,, ਮੇਰੇ ਨਮਿਤ ਹੀ ਤੈਂਡੀ ਪੈਸਾ ਖੁਲ ਹੈ ਨਾ (ਦੇਣਾ ਨਾਹੋਰ ਹੀ ਸੰਗਤ ਨੇ ਖੀ ਚਾਰ ਹੀਆ ਜੋ ਹੁਣਮ ਹੈ ਤੈਂਡੀ ਪੈਸਾ ਨਾ ਰਖਨਾ ਪੂਰਾ ਅਰ ਕੁਪਏ ਸਭਨੇ ਨੇ ਆਗੇ ਆਨ ਪੂਜਾ ਰਖੀ ਏਹ ਸਭ ਖਰ ਹਰਤਾਪੁਰ ਖ ਜੀ ਹੀ ਹੈ ਅਰ ਨਾਹੋਰ ਹੀ ਸੰਗਤ ਹੀ ਸਤਿਗੁਰ ਜੀ ਹੈ ਅਰਦਾਸ ਹੋਈ,, ਤਬ ਸਾਹਿਬ ਬਚਨ ਹੀਆ ਜੋ ਹਰਤਾਪੁਰਖ ਆ ਗਿਆ ਹੀ ਸੰਗਤ ਲਾਹੋਰ ਹੀ ਨੇ ਛਨ ਹੀਆ ਅੰਦਰ ਹੈ ਖੋਟੇ ਹੈ ਫੇਰ ਹੋਈ ਪ੍ਰਭਤ ਗੁਜਰੇ ਤਾ ਹਰਤਾਪੁਰਖ ਜੀ ਦਿਨੀ ਹੈ ਗਏ ਚੌਦਵਨ ਖੇੜੇ ਮੇ ਰਹੇ ,, ਫੇਰ ਆਨਮਰੀਥ ਸਤਿਗੁਰ ਜੀ ਮਿਲਨੇ ਹੈ ਵਾਸਤੇ ਹਮੇਸਾ ਲਿਖੜੇ ਰਹਤੇ ਸਤਿਗੁਰ ਮਾਖਨੇ ਨਾਹੀ ਏਹੀ ਵਚਨ ਹੋਆ ਜੋ ਤੇਰਾ ਹਮਾਰਾ ਮੇਲਾ ਨਾਹੀ,, ਆਗੇ ਸਾਖੀ ਸਬਦ ਗੁਰੈਬ ਜੀ ਹੀ ਮਹਾਤਮ ਨਿਰੂਪਨ ਹੋਇਆ,, ਏਹ ਕਿ ਚਿਨ ਸਤਿਗੁਰੂ ਕਿਪਾ ਨਿਧਾਨ ਪਨੈਖ ਪਰ ਵਿਰਾਜੇ ਥੇ ਜੋ ਏਹ ਕੋਈ ਹੀ ਵਚਨ ਹਰਨ ਸਿਖ ਸਾਹਿਬ ਹੈ ਦਰਸਨ ਹੈ ਗਿਆ ਥਾ ਦਰਸਨ ਹੀਆ ਮਨ ਮੇ ਆਇ ਗਈ ਸਤਿਗੁਰ ਵਿਰਾਜੇ ਹੈ ਮੈ ਹੀ ਵਚਨ ਸੁਨਾਵਾ ਮੇਰਾ ਛੁਹ ਭਇਆ ਹੋਇ,, ਤਿਸੀ ਸਮੇ ਭਜਨ ਹਰਨੇ ਨਗਾ ਸਤਿਗੁਰ ਸੁਨਹਰ ਵਡੀ ਜਗਹੀ ਮੇ ਪਨੈਖ ਸੇ ਉਠ ਖਲੇ ਹੋਏ ਤਨੇ ਆਸਨ ਪਰ ਬੈਠਨੇ ਕੇ ਗੋਡੇ ਪਰ ਪਨੈਖ ਸੇ ਸੱਟ ਲਗੀ,, ਤਬ ਸਿਖ ਹਾਜਰ ਥੇ ਮੁਹ ਥ ਮੇ ਗੋਡਾ ਮਲਨੇ ਲਗੇ ਅਰ ਬੇਨਤੀ ਹੀਆ ਸਚੇ ਪਾਤਸਾਹ ਤੇਰਾ ਸਬਦ ਤੇਰਾ ਗੁਰੈਬ ਜੀ ਆਸੀ ਜਗਹੀ ਹੁਨੇ ਹੀ ਕਿਆ ਥੀ,, ਤਬ ਸਤਿਗੁਰ ਜੀ ਨੇ ਵਚਨ ਹੀਆ ਜੋ ਤੁਮ ਸਬਦ ਬਾਨੀ ਹੀ ਮਹਮਾ ਹੈ ਜਾਨਤੇ ਨਾਹੀ ਏਹ ਵਾਹ ਅਨੁਭੇ ਬਾਨੀ ਹੈ ਇਸ ਹੀ ਜੇਤਾ ਅਵਥ ਹਰਤੇ ਤੇਤਾ ਹੀ ਥਰੀ ਏ,, ਏਹ ਸਤਿਗੁਰ ਜੀ ਹੀ ਬਾਨੀ ਹੈ ਜੋ ਮਹਾਵਾਕ ਹੈ ਮ ਅਵਥ ਨ ਹੋਵੇ ਤੇ ਤੁਮ ਲੋਗੋ ਹੀ ਕਲਆਨ ਹੀ ਹੋਇ,, ਏਹ ਬਾਨੀ ਅਰ ਗੁਰੈਬ ਜੀ ਸਤਿਗੁਰ ਜੀ ਹੀ ਨਿਜ ਸਰੂਪ ਹੈ ਇਸ ਹੀ ਜਾਨਨ (ਫਾ ਨਾ ਮੇਰੇ ਪਦ ਹੈ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਤਾ ਹੈ ਜੋ ਕੋਈ ਮੇਰਾ ਸਿਖ ਹੋਵੇ ਸੋ ਸਬਦ ਬਾਨੀ ਹੀ ਧਰ ਅਵਥ ਹਰੇਗਾ ਤਿਸ ਹੈ ਸਿਖੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਵੇਗੀ,, ਜੋ ਅਵਥ ਨਾ ਹਰੇਗਾ ਸੋ ਮੇਰਾ ਸਿਖ ਨਾਹੀ ਸਿਖ ਸੰਗਤ ਸਰਬਤ ਇਹ ਵਚਨ ਸੁਨਹਰ ਬਹੁਤ ਲੋਕ ਆਏ ਸਤਿਗੁਰ ਜੀ ਅਗੇ ਆਗੇ ਮਥਾ ਟੇਹ ਸਚੇ ਪਾਤਸਾਹ ਤੇਰੀ ਕਿਪਾ ਸੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਵੇ ਸਤਿਗੁਰ ਜੀ ਦਿਆਲ ਹੋਏ,, ਸਾਖੀ ਪੂਰੀ ਹੋਈ,, ਆਗੇ ਸਾਖੀ ਸ੍ਰੀ ਮੁਖ ਵਾਹ ਨਿਰੂਪਨ ਹੋਈ,, ਏਹ ਦਿਨ ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਪਰਬਤ ਤਲੇ ਏਹ ਪੁਰੀ ਜਗਹ ਥੀ ਤਹਾ ਇਤ ਬੈਠੇ ਥੇ, ਫੇਰ ਉਠ ਹਰ ਖੜੇ ਹੋਇ ਰਹੇ ਬਹੁਤ ਚਿਰ ਖੜੇ ਰੁਜਰ ਗਇਆ,, ਸਭ ਸਿਖ ਹੈਰਾਨ ਹੋਇ ਰਹੇ ਸਤਿਗੁਰ ਜੀ ਕਿਆ ਦੇਖਤੇ ਹੈ ਛਲ ਛਲ ਫਨਹਾ ਥੀ ਹੀ ਦਿਬੇ ਨਾਹੀ ਇਸ ਹੀ ਮਿਠ ਵਚਨ ਹੋਇ,, ਤਾ ਦਇਆਲ ਮੂਰਤ ਵਚਨ ਹੀਆ ਆਸੀ ਖੜੇ ਤੁਮਾਸਾ ਦੇਖਤੇ ਹਾ ਜੋ ਵਾਰੇ ਹੀ ਜਹਾ ਜੋ ਛੁਟਾ ਹੈ ਟੁਕੜੇ ਹੋਇ ਜਾਤਾ ਹੈ ਤਾ ਫੇਰ ਸਿਖੀ ਅਰਦਾਸ ਹੀਆ ਜੋ ਸਤਿਗੁਰ ਜੀ ਇਸ ਵਚਨ ਹੈ ਹਮ ਛੁਹ ਸਮਝਤੇ ਨਾਹੀ ਇਸ ਹੀ ਮਿਤ ਖੋਲ ਹਰ ਵਚਨ ਹੋਇ,, ਤਬ ਆ ਗਿਆ ਹੋਈ ਅਖ ਅਸਾ ਨਜਰ ਆ ਇਆ ਹੈ ਜੋ ਵਾਰੇ ਹੀ ਸੰਗਤ ਸਿਖ ਚੁਫੇ ਸੇ ਭਜਨੇ ਹਰੇ ਪਏ ਜਾਤਾ ਮਨ ਹੀ ਮਤ ਮੈ ਭੁਵਨ ਕੁਸੇ ਖ ਇਸੇ ਚੁਫੇ ਹੀ ਮਹਮਾ ਨਾ ਜਾਨੇਗਾ ਜੁਦਾ ਜੁਦਾ ਮਤ ਚਲੇਗੇ ਅਰ ਸਿਖੀ ਨੇ ਮਟ ਚੁਨ

.. ਚਲਦਾ ..

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਜਾਨ ਜਾਹਗੇ,, ਏਹੀ ਜਹਾ ਹਹਾ ਛੁਟਨਾ ਹੈ ਤਬ ਸਭ ਸੰਗਤ ਸਿਖ ਚਿਤਮਾਨ ਹੋਇ ਗਏ ਫਿਰ ਸਿਖਾ ਨੇ ਅਰਦਾਸ ਹੀਆ ਸਚੇ ਪਾਤਸਾਹ ਏਹ ਜਥਾ ਜਥਾਰੇ ਹੀ ਸੰਗਤ ਨਾ ਫੇਰਤੀ ਇਕਠਾ ਹੋਇਗਾ,, ਸਾਰਿਖ ਬਚਨ ਹੀਆ ਚਿਰੰਜਨ ਹਨੇ ਮੇ ਇਕਠਾ ਫਿਰ ਹੋਇਗਾ,, ਸਚੇ ਪਾਤਸਾਹ ਜੀ ਹੋਵੇਗਾ ਤਾ ਵਚਨ ਹੋਇਆ ਦਸਮੇ ਛ ਮਹਲ ਸੇ ਇਕਠਾ ਫੇਰ ਹੋਇਗਾ,, ਗੁਰੂ ਹੀ ਗੁਰੂ ਕਰ ਜਾਨੇਗੇ,, (੬੩ ਅ)

ਤਬ ਸੁਖ ਸੇ ਪਾਰ ਹੋਇਗਾ,, ਜਿਥੇ ਜੋਨਤੀ ਹੀਤੀ ਜੋ ਦਸਣਾ ਮਾਲ ਹੋਸੇ ਵਰਤਾ ਹੋਵੇਗਾ,, ਵਚਨ ਹੋਇਆ ਵਡਾ ਹਠਨ ਵਰਤਾ ਹੋਇਗਾ,, ਸਿਖ ਮਹਾਮ ਨੇ ਹਜੂਰ ਨੇ ਤੇ ਨਾਪ ਸਨੇਲੇ ਸਤਿਗੁਰ ਜੀ ਅਪਨੇ ਆਪ ਖਿਹਦ ਨਜਾ ਰਖੇਗਾ ਦਿਆਲ ਹੋਇ ਹਰ,, ਜਹਾਜ ਪੁਚਨ ਭਰੇਗਾ ਅਰ ਪਾਰ ਉਤਾਰਾ ਹਰੇਗਾ,, ਏਹ ਬਚਨ ਸੁਨ ਨੇ ਸਭ ਨੇ ਹਰਖਮਾਨ ਹੋਇ,, ਸਤਿਗੁਰ ਜੀ ਨੇ ਬਚਨ ਪਰ ਥਿਰ ਪਏ ਸਚੇ ਪਾਤਸਾਹ ਸਿਖੀ ਅਪਨੀ ਦਾਨ ਦੇਨੀ ਸਾਰਿਖ ਦਇਆਲ ਹੋ ਕਰ ਹਮੇ ਸਵਾਰ ਹੋਇ ਨੇ ਨਜਰ ਮੇ ਆਇ, ਸਾਖੀ ਪੁਰੀ ਹੋਈ,, ਆਗੇ ਸਾਖੀ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਹਰਿ

ਕ੍ਰਿਸਨ ਨੇ ਵਖਸ ਟਿਕੇ ਦੀ ਅਰ ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਮਾਨੇ ਦੀ " ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰ ਜੀ ਨੇ ਆਗਿਆ

ਹੋਈ ਸਰਬਤ ਸੰਗਤ ਨੇ ਹੁਕਮ ਨਾਮਾ ਲਿਖੇ ਜੋ ਸਰਬਤ ਸੰਗਤ ਦਰਸਨ ਨੇ ਆਵੇ,, ਤਬ ਦੇਵਾਨ ਮੇ ਸਰਬਤ ਸੰਗਤ ਨੇ ਹੁਕਮਨਾਮੇ ਲਿਖੇ ਲਏ ਸਰਬਤ ਸੰਗਤ ਦਰਸਨ ਨੇ ਹਜੂਰ ਮੇ ਆਏ ਸਤਿਗੁਰ ਜੀ ਨੇ ਅਤਭੁਤ ਦਇਆਲ ਦਰਸਨ ਹੀਆ ਵਡੀ ਖੁਸੀ ਹੋਈ,, ਅਰ ਗੁਰਖੁਹਰ ਦੀ ਤਿਆਰੀ ਹੁਈ,, ਸਰਬਤ ਸੰਗਤ ਮੇ ਐਸਾ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਵਰਤਾ ਵਡਾ ਹੀ ਚਰਨ ਭਜਨ ਨੇ ਵਿਸਾਸ ਭਇਆ,, ਤਬ ਸਤਿਗੁਰ ਜੀ ਨੇ ਪੁਤੇ ਪੁਰਤ ਅਨੇਦਘਨ ਹਰੀ ਕ੍ਰਿਸਨ ਜੀ ਨੇ ਬੁਲਾਇਆ

ਤਤਖਨ ਹੀ ਆਇ ਸਤਿਗੁਰ ਜੀ ਅਪਨੀ ਗੋਦੀ ਮੇ ਬੈਠਾਏ ਅਰ ਮਸਤਕ ਚੁਮ ਅਰ ਅਪਨੇ ਸਤਿਗੁਰ ਜੀ ਮਸਤਕ ਪਰ ਤਿਲਕ ਦੀਆ,, ਤੀਨ ਲੋਕ ਹੀ ਜੁਰਆਏ ਬਖਸ ਹੀਆ ਸੰਘਾਸਨ

ਪਰ ਬੈਠਾਏ,, ਸਰਬਤ ਸੰਗਤ ਦੇਸ ਹੀ ਪੂਜਾ ਭੇਟ ਰਖਾ ਪਰ ਦਖਨ ਲੇਹਰ ਮਚਾ ਦੇਨਾ,, ਵਡਾ ਪ੍ਰਥਮ ਲਨ ਚਾਰ ਹੋਆ ਵਡੇ ਸੁੰਦਰ ਦਰਸਨ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਧਾਰਨਾ ਜੀ ਨੇ ਹੁਏ ਜਿਸ ਖੁਸ ਸਮੇ ਮੇ ਦਰਸਨ ਹੀਆ ਸੋ ਪਰਿਵ੍ਰ ਭਏ ਇਹ ਸਾਗਰ ਜਲ ਸੇ ਇਸਨਾਨ ਹੋਆ ਤਾ ਸਰਬਤ ਸੰਗਤ ਨੇ ਪੁਰਾ ਇਆ ਆਨਿਆ ਹੋਈ ਜੋ ਮੇਰੀ ਸਰਬਤ ਸੰਗਤ ਪਰਮਾਵੜੀ (੬੪ ਬ)

ਖੁਸੀ ਹੈ ਅਬ ਮੈ ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਮਾਵਤ ਹੈ ਤੁਮ ਨੇ ਗੁਰੂ ਸਤਿਗੁਰੂ ਹਰਿ ਕ੍ਰਿਸਨ ਜੀ ਵਿਦਮਾਨ ਹੈ ਗੁਰੂ ਗੁਰੂ ਜਪਨਾ ਹੀ ਕਤਨ ਭਜਨ ਹਰਨਾ ਗੁਰੂ ਹੀ ਹਰੇ ਰਹਨਾ ਏਹ ਬਚਨ ਸਤਿਗੁਰ ਜੀ ਮੁਖਾਰਬਿੰਦ ਸੇ ਹੀਆ,, ਸੰਮਤ (1718) ਸਤ ਵਦੀ " ਨੋਮੀ ਆਦਤਵਾਰ ਛੇ ਘੜੀ ਦਿਨ ਰਹਦੇ ਮੇ,, ਪਰਮ ਪਰਿਵ੍ਰ ਬਖਾਨ ਤਿਆਰ ਹੋਆ ਸਰਬਤ ਸੰਗਤ ਭਜਨ ਹਰਤੇ ਮਹਾਪਾਵਨ ਸਰੀਰ ਹੀ ਅਗਨ ਮੇ ਸਿਸਾਰ ਹੁਆ ਸਰਬ ਸੰਗਤ ਹੀ ਹੀਰਜ ਹਰੇ ਅਰੇ ਬਡੇ ਪੁਨ ਢਲ ਨੇ ਪਾਏ,, ਅਗਨੇ ਮੇ ਸਰਬਤ ਸੰਗਤ ਦੀਵਾਨ ਨੇ ਵਖਤ ਸਤਿਗੁਰ ਜੀ ਹਰਿ ਕ੍ਰਿਸਨ ਜੀ ਨੇ ਸਿੰਘਾਸਨ ਪਰ ਬੈਠਾਇਬੇ ਸਮੇ ਸਮੇ ਦਸਤੂਰ ਪਰ ਦਰਸਨ ਹੋਵੇ ਸਿਖ ਸੰਗਤ ਪਰ ਖੁਸੀ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਹੋਵੇ ਮਹੀਨੇ ਕੇ ਬਾਦ ਸਭ ਸੰਗਤ ਕਿਸ ਵਿਦਾ ਭੁਏ ਵਿਦਾ ਹੋਰ ਘਰੀ ਕੇ ਨਏ ਸਾਖੀ ਪੂਰਨ ਹੋਈ
ਆਰੇ ਸਾਖੀ ਲੀਖਾ ਅਠਵੇ ਮਹਲ ਕੀ ਨਿਰੂਪਨ ਹੋਇਲੀ,, ਸੋਰਠਾ " ਸਤਿਗੁਰੂ ਬਾਲ ਮੁਕੰਦ ਛਬ

ਸੋਹੈ,, ਕਿਪਾ ਕਟਾਛ ਅਧਰ ਮਿਲ ਮੋਹੈ,, ਅਨਦ ਸੁੰਦਰ ਮੁਖ ਰਮਨਾ ਪ੍ਰਕਾਸ,, ਜਿਸ ਸਿਰੀ
ਤੋਰਾ ਛਿਰ ਜਾਮ ਨਿਵਾਸ ਤਿਨਕ ਰੇਖਾ ਨਾਮ ਬਹੁਤ ਮਾਰੇ,, ਵੇ ਤੁਰੂ ਭੁਕਤ ਨ ਕੇ ਚਾਰਤ ਸਾਰੇ,,
ਰਿਆਨ ਕਿਆਨ ਪੂਰਨ ਸਭਕਾਨ " ਵੇ ਸੰਤ ਜਨਾ ਕੇ ਮਨ ਅਬ ਰਾਮ,, ਸਤਿਨਾਮ ਸਿਰਮੁਖ
ਸੁਧਾਰ,, ਵੇ ਸੁੰਦਰ ਛਬ ਤੁਲਮੁਖ ਪੁਰਖਾਰੇ,, ਨੈਨਾ ਰੇਰੇ ਸੰਗ ਸਭ ਮੋਨ,, ਜਿਸ ਰਾਮ ਵੇਖ
ਦਰਸ਼ਨ ਦਿਹ ਕੇਲ,, ਤ,, ਸੁੰਦਰ ਛਬ ਅਤ ਸੋਨ ਸੁਭਾਇ,, ਜੋਗਮਾਤ ਦੇਖਤ ਸੁਖ ਪਾਇ,, ਸ੍ਰੀ
ਮੰਤ ਜੀ ਮੇ ਨਾਮ ਨਰਾਵੇ,, ਜਿਸ ਰਾਮ ਕੇ ਸਨਾਮ ਚਲਿਤ੍ਰ ਦਿਖਾਵੇ,, ਦੋਹਰਾ,, ਸੋਭਾ ਮੋਹਨ
ਮਨਿਕ ਨਾਰ ਕਿਆ ਭੋ ਰੇਹੇ ਖਨਾਇ,, ਰਹਤੇ ਅੰਤ ਨਾ ਪਾਵਹੀ ਦੇਖਤ ਹੀ ਪਛੀਆਏ,,4,,
ਖੁਤਨ ਮਿਲਾਵਾ ਸੋ ਭਗਤ ਨਿਰੂਪਨ ਕਿਸ ਠਾਰੇ,, ਜਿਸ ਸਦਾ ਦਤ ਸਹਿਜ ਤਰ ਗਿਆਨ
(54 ਖ) ਚਾ,, ਜਬ ਮਸਤਕਾਰ ਸੁਭ ਗਾਤ ਸਰੂਪ,, ਦਿਖਾਵਦੀ,, ਤਬ
ਮਹਾਖੀ ਰੇ ਬੋਧੀ ਰ ਤਿਨਾ ਜਗ ਭਾਵਹੀ,, ਤੁਮ ਜਬ ਸਤਾ ਮੋਹਿ ਸਤਿਗੁਰ ਸਿੰਘਾਸਨ ਪਰ ਬੈਠੇ,,
ਜਸ ਭਗਤ ਉਹਾਰ ਨਰਿਆਨ ਭਾਨ ਹੋਵੇ ਪ੍ਰਾ,, ਪਰਸਾਦ ਭੇਟ ਕੇ ਸੰਗਤ ਪ੍ਰਾਜਨ ਆਵਦੀ,, ਜਿਸ
ਸਬਾ ਬਾਲ ਸੁਭ ਭੋਜਨ ਕਿਆਨ ਭਗਤਾਵਦੀ,, ਆ ਜੋ ਸਾਖੀ ਪਾਰਸਾਰ ਆਨਮੁਨੀ ਰੇ ਲਿਖੀ,,
ਏਹ ਬਖਸ਼ ਕੀ ਲੀਲਾ ਅਰ ਸਤਿਗੁਰ ਤੁਰੂ ਹਰਿ ਰਹਿ ਜੀ ਕੇ ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਮਾਵਨ ਕੀ ਬਰ ਵਿਲੀ
ਸੁਨੀ,, ਰਾਮ ਰਾਜਾ ਭੀ ਦਿਲੀ ਮੇ ਥੇ ਅਬ ਬਾਦਸਾਹ ਨੇ ਭੀ ਸੁਨਾ ਜੋ ਤੁਰਆਏ ਕਾ ਤਿਨਾ
ਤੁਰੂ ਹਰਿ ਕਿਸਨ ਜੀ ਕੇ ਤੁਆ,, ਸਾਹਿਬ ਰਾਮ ਰਾਜਾ ਜੀ ਤੇ ਦੁਖ ਹਰਖ ਸੋਕ ਨਾ ਹੋਆ
ਪਰ ਬਾਦਸਾਹ ਰਾਮ ਰਾਇ ਜੀ ਕਾ ਮਨ ਮਸਤ ਰਖਤਾ ਥਾ ਏਹ ਸਭ ਗਿਆਨ ਮਨ ਮੇ ਕਰੇ ਤੁਰੂ
ਹਰਿ ਕਿਸਨ ਜੀ ਕੇ ਲਿਖ ਭੇਜਾ ਜੋ ਮਝ ਹਮਾਰਾ ਵਡਾ ਸੋਕ ਹੈ ਏਕ ਮਹਾਰਖ ਤੁਮਾਰਾ ਦਾਦਾ
ਕਰੇ ਸਬ ਬਾਦਸਾਹ ਕਾ ਲਿਖਾ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਹਜੂਰ ਮੇ ਗਿਆ ਹਰੀਖਤ ਪੜੇ ਸੋ ਮਲੂਮ ਹੋਇ
ਤਬ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਸਭ ਸੰਗਤ ਕੋ ਬੁਲਾਈ ਆ,, ਬਰਮੁਖਾਂ ਜੋ ਭਾਈ ਬਾਦਸਾਹ ਬੁਲਾਵਤਾ ਹੈ ਜਿਤੁ
ਤੁਮ ਸਾਰ ਦੇਵੇ ਚਿਤੁ ਕਰੇ,, ਤਬ ਸਬਮਤ ਸੰਗਤ ਨੇ ਬੇਨਤੀ ਕੀਆ ਜੋ ਸਚੇ ਪਾਤਸਾਹ ਹੁੰ ਸਰਬ
ਕਾ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਹੈ ਜਿਸ ਮੇ ਹੈ ਸੋ ਕੀਜੀਏ ਤਬ ਸਤਿਗੁਰ ਜਿੰਨੀ ਕੀ ਤਿਆਰੀ ਕੀਆ ਆ ਗਿਆ
ਕੀਆ ਸਭ ਕਾਰਖਾਨੇ ਕੀ ਤਿਆਰੀ ਹੋਈ,, ਫੇਰ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਮਾਤਾ ਜੀ ਕੇ ਰਹਾ ਜੋ ਕੁਸੀ
ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਦਿਲੀ ਕੇ ਚਲੇ ਮਾਤਾ ਭੀ ਤਿਆਰੀ ਕੀਆ ਸਤਿਗੁਰ ਜੀ ਦਿੱਲੀ ਕੇ ਢੁਢ ਕੀਆ
ਜਬ ਦਿੱਲੀ ਦੇ ਨਿਕਟ ਪਹੁੰਚੇ ਤਬ ਬਾਦਸਾਹ ਕੇ ਖਬਰ ਹੋਈ ਤਬ ਬਾਦਸਾਹ ਨੇ ਆਗੇ ਲਨੇ ਕੇ
ਵਾਸਤੇ ਬਹਿ ਰਾਜਾ ਜਸਵੰਤ ਸਵਾਈ ਕੇ ਰਹਾ ਤੁਮ ਹਿੰਦੂ ਪਤ ਰਖਾ ਹੈ ਤੁਰੂ ਹਰਿ ਕਿਸਨ ਜੀ
ਆਏ ਹੈ ਤੁਮ ਆਗੇ ਜਾਹੁ ਬਡੇ ਆਦਰ ਸੇ (55 ਖ) ਲੇਆਵੇ
ਅਪਨੀ ਹਵੇਲੀ ਸਤਿਗੁਰੇ,, ਮਹਮਾਨ ਕਾਰੀ ਕਰੇ ਅਤਿਰ ਭੇਦੀ ਇਸਥਾਨ ਕੀ ਨਾ ਦਿਨ ਨਹੀ,,
ਤਬ ਖਲ ਰਾਜਾ ਜੁਖਤ ਬਾਦਸਾਹ ਸੇ ਲੈਕਰ ਅਰ ਸੇ ਆਏ,, ਚਾਨਾ ਸੇ ਚੌਮੁਖਤ ਸਭ ਠਹੀ ਅਰ ਰਾਜਾ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਰਾਨਾ ਨੇ ਪਰਤਿਗਿਆ ਕੀਆ ਜੋ ਗੁਰੂ ਪੂਰਾ ਹੋਂ ਤੇ ਹਮਾਰਾ ਪਰਤਿਗਿਆ ਸਭ ਪੂਰਨ ਕਰੇਂ
ਰਾਜਾ ਨੇ ਰਾਨੀ ਕੇ ਸੀਸੇ ਵਸਤ੍ਰ ਪਹਰਾ ਕੇ ਇਕ ਜੁਦਾ ਦੇਸ ਮੈਂ ਬੈਠਾ ਦਿਆ,, ਅਰ ਮਨ
ਮੈ ਧਾਰਾ ਜੋ ਗੁਰੂ ਪੂਰਾ ਹੋ ਤਬ ਰਾਨੀ ਕੀ ਗੋਦੀ ਮੈ ਆ ਇ ਖੇਲੇਗੇ ਅਰ ਹਮ ਜੋ ਦੂਜ ਆਰੇ
ਨਹੀ ਛੇਦ ਰਖੇਗੇ ਤਿਨ ਮੈ ਹਮ ਕੇ ਥੀੜਾ ਪਾਨ ਵਖਾਵੇਗੇ,, ਅਰ ਹਮ ਜੋ ਆਨੇ ਲੇਨੇ ਕੇ ਜਾਤੇ ਹੈ
ਜਬ ਹਮ ਦਰਸਨ ਕਰੇ ਤਬ ਗੁਰੂ ਆਪ ਹੀ ਦਿਆਲ ਹੋਏ ਹਮਾਰੀ ਗੋਦ ਮੈ ਆਵੇ ਤੋ ਸਭ ਪਰਤਿ-
ਗਿਆ ਪੂਰਨ ਹੋਇ,, ਤਬ ਹਮ ਜਾਨੈ ਜੋ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਹੀ ਹੈ ਦੂਸਰਾ ਭੇਦ ਨਹੀ ਐਸੀ
ਪਰਤਿਗਿਆ ਕਰ ਠਾਕਰ ਰਾਜਾ ਸਵਾਰ ਹੋਇ ਲੇਨੇ ਕੇ ਆ ਗਏ,, ਸਭ ਫੌਜ ਅਰ ਜਲੂਸ ਸੇ ਸਵਾਰੀ
ਕਰ ਇਸਟਰ ਆਗੇ ਜਾ ਇ ਮਿਲੇ ਸਤਿਗੁਰ ਜੀ ਘੋੜੇ ਪਰ ਸਵਾਰ ਥੇ ਦੋਨੋ ਚਲਨ ਲਾਗੇ ਘੋੜੇ ਕੇ
ਦੋ ਪਰ ਪਾਏ ਬੈਠੇ ਥੇ ਜੋ ਰਾਜਾ ਜਾ ਇ ਮਿਲੇ ਮਥਾ ਟੇਕਾ,, ਆਗੇ ਪੂਜਾ ਰਖੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ
ਕੀ ਪੂਜਾ ਲੀਆ ਖੁਸੀ ਹੋਏ ਤਬ ਰਾਜਾ ਹਾਥ ਜੋੜ ਕੇ ਸਨਮੁਖ ਆਗੇ ਖੜਾ ਹੋਆ,, ਅਰ
ਪਰਤਿਗਿਆ ਚਿਤਵਾਈ,, ਤਬ ਸਤਿਗੁਰ ਬੰਤਰਜਾਮੀ ਦੋਨੋ ਭੁਜਾ ਅਪਨੀ ਰਾਜਾ ਕੇ ਗਲੇ ਮੈ
ਡਾਲ ਕਰ ਘੋੜੇ ਸੇ ਹੇਠਾਰ ਰਾਜਾ ਕੀ ਗੋਦੀ ਮੈ ਆਏ,, ਤਬ ਰਾਜਾ ਕੇ ਪਰਤੀਤ ਆਈ ਰਾਜਾ
ਗੋਦੀ ਮੈ ਲੀਏ ਹਵੇਲੀ ਅਪਨੀ ਕੇ ਦਰਵਾਜੇ ਕੇ ਤਾ ਪਹੁੰਚੇ ਤਬ ਸਾਹਿਬ ਗੋਦੀ ਮੈ ਉਤਰੇ ਫੇਰ ਅੰਦਰ
ਕੇ ਚਲੇ ਰਾਜਾ ਪੀਛੇ ਹੋ ਚਲਾ ਜਹਾ ਬਹੁਤ ਬਹੁਤ ਰਾਨੀਆ ਧਨ ਬੈਠੀ ਥੀ ਤਹਾ ਗਏ ਦੇਖ ਕਰ
ਆਗੇ ਅੰਦਰ ਕੇ ਚਲੇ ਰਾਜਾ ਕੀ ਪਰ ਬਹਨੀ ਬੈਠੀ (95 ਅ)

ਥੇ ਤਹਾ ਗਏ ਰਾਨੀ ਕੇ ਪਾਸ ਜਾ ਇ ਖੜੇ ਹੋਏ ਤਬ ਰਾਨੀ ਨੇ ਚਰਨ ਪੰਖ ਪਖਾਲ ਕੀਆ ਤਹਾ
ਰਾਨੀ ਕੀ ਗੋਦੀ ਮੈ ਬੈਠੇ ਰਾਨੀ ਰਾਜਾ ਕੇ ਪੂਰਨ ਪਰਤੀਤ ਭਈ ਤਬ ਰਾਨੀ ਨੇ ਰਾਜਾ ਨੇ ਸਤਿਗੁਰ
ਜੀ ਕੀ ਆਰਤੀ ਕੀਆ ਔਰ ਮਾ ਇਆ ਵਸਤ੍ਰ ਅਰ ਭੂਖਨ ਸਾਹਿਬ ਕੇ ਲਏ ਵੇਦ ਕੀਆ ਸਾਹਿਬ
ਸਭ ਭੂਖ ਲੀਆ ਰਾਜਾ ਕੇ ਅਰ ਰਾਨੀ ਕੇ ਥੀੜਾ ਪਹਨ ਮਿਲਾਏ ਇਹ ਰਾਜਾ ਕੇ ਮਨ ਦੀ
ਪਰਤਿਗਿਆ ਸਭ ਪੂਰਨ ਕੀਆ ਰਾਜਾ ਰਾਨੀ ਬਹੁਤ ਪਸੰਨ ਹੋਏ,, ਏਕ ਹਵੇਲੀ ਮੈ ਸ੍ਰੀ ਮਾਤ
ਜੀ ਕੇ ਜੁਦਾ ਜਾਗਾ ਕਰ ਦੀਆ ਸਤਿਗੁਰ ਸਾਹਿਬ ਰਹਨੇ ਲਗੇ ਕੇਤੇ ਦਿਨ ਕੇ ਬਾਦ ਆਲਮਗੀਰ
ਨੇ ਰਾਜਾ ਰਾਮ ਰਾਜਾ ਜੀ ਕੇ ਕਹਾ ਕਿ ਹਮ ਗੁਰੂ ਹਰਿ ਕਿਸਨ ਜੀ ਕੇ ਦੇਖੇ,, ਤਬ ਬਾਦਸਾਹ
ਨੇ ਬਹੁਤ ਖਾਨਦੇਸੁਰੇ ਫਕੈਅਰ ਖੇਲਨੇ ਸੇ ਸੋਨੇ ਨੇ ਅਰੁਪ ਤਿਆਰ ਕਰੇ ਥੇ ਅਰ ਏਕ ਖਾਨਦੇ ਮੈ ਟੋਪੀ
ਪਰਾਨ ਅਰ ਸੋਨੀ ਢਾਪ ਕਰ ਰਖਾ,, ਪਰਤਿਗਿਆ ਕੀਆ ਜੋ ਇਨ ਸੇ ਕਿਛ ਕਰਾਮਾਤ ਹੋਇਗਾ,,
ਤਬ ਅਵਰ ਕਿਛ ਨਹਾਰੇ ਨਹੀ ਟੋਪੀ ਸੋਨੀ ਨੇਹਰੇ,, ਏਹ ਸਭ ਤਿਆਰ ਕੀਆ ਅਰ ਰਾਜਾ ਰਾਮ ਜੀ ਕੇ
ਕਹਾ,, ਤੁਮ ਆਪ ਕੇ ਲੇਆਵ,, ਤਬ ਸਾਹਿਬ ਰਾਮ ਰਾਜਾ ਜੀ ਸਤਿਗੁਰ ਜੀ ਕੇ ਗੋਦੀ ਮੈ ਲੇਕਰ
ਲਏ ਆਲਮਗੀਰ ਨੇ ਦੀਦਾਰ ਜੀ ਕੇ ਗੋਦੀ ਮੈ ਲੇਕਰ ਆਏ ਆਲਮਗੀਰ ਨੇ ਦੀਦਾਰ ਦੇਖਾ ਅਜਾਇਬ
ਮੂਰਤ ਸੁੰਦਰ ਅਰ ਵਡਾ ਪਰਤਾਪ ਦੇਖ ਕੇਤ ਦਿਨ ਮੈ ਸਫਾਈ ਆ ਇ ਗਈ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਰਾਜਾ ਜੀ ਗੋਦੀ
ਗੋਏ ਮੁੜੇ ਪਰ ਬੈਠੇ ਅਰ ਬਾਦਸਾਹ ਨੇ ਸਭ ਖਾਨਦੇ ਆਗੇ ਰਖਾ ਇ ਦੀਏ ਨਜਰ ਮੈ ਗੁਜਰੇ ਕਿਛ ਖਾਨ
ਨਾ ਕੀਆ ਵਹ ਖਾਨਦਾ ਜੋ ਢਾਪਿਆ ਰਖਾ ਥਾ ਆਗਿਆ ਕੀ ਆਜੋ ਵਹਨੇ ਆਵੇ ਲਿਆਵੇ
ਨਜਰ ਮੈ ਰਖਾ ਸਾਹਿਬ ਖੁਸ ਹੋ ਖੁਘੜ ਕਰ ਦੇਖਾ ਅਰ ਹਸੇ ਆਗਿਆ ਹੋਈ ਜੋ ਮਾਤਾ ਜੀ ਕੇ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਪਾਸ ਨੇ ਜਾਇ ਰਖ । ਟਹਲੀਉ ਨੇ ਮਾਤਾ ਜੀ ਨੇ ਪਾਸ ਨੇ ਜਾਇ ਰਖੈ ਟਹਲੀਉ ਨੇ ਮਾਤਾ ਜੀ ਨੇ ਜਾਇ ਦੀਆ ਇਤਨੇ ਮੈ ਬਾਦਸਾਹ ਨੀ ਪਰਤਿਗਿਆ ਪੂਰਨ ਹੋਆ ਬਾਦਸਾਹ ਮਨ ਮੈ

(96 ਪ੍ਰ)_____ ਬਹੁ ਭਾ ਹੋਆ,, ਸਾਹਿਬ ਦੀ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਸਾਸਤ ਹੋਆ ਅਰ ਫਿਰ ਰਾਮ ਰਾਜਾ ਜੀ ਨੇ ਕਹਾ,, ਜਿਹੈ ਸਾਹਿਬ ਆਪ ਤੇ ਸਭ ਆਨਵਾਨ ਸੋ ਭਾ ਮਨ ਫਲੋਰ ਹੈ ਤੁਮ ਨੇ ਟੀਕਾ ਜੁਰਆਈ ਨਾ ਦੀਆ ਅਰ ਛੋਟੇ ਫਰਜੰਦ ਨੀ ਦੀਆ ਇਸ ਤਾ ਕਿਆ ਸਬਬ,, ਤਾ ਰਾਮ ਰਾਜਾ ਨੇ ਕਹਾ ਕਿ ਸਾਹਿਬ ਬੈ ਪਰਵਾਹ ਜੋ ਚਾਹੈ ਸੋ ਕਰੈ,, ਏਹਹ ਨਾਇ ਬੈ, ਹਮ ਨਾਇ ਨਾ ਬੈ ਹਮ ਬੈ ਕਰਾਮਾਤ ਜਰੂਰ ਹੋਆ ਇਸ ਪਰ ਅਹਤਰਾਜੀ ਹੋਆ ਹਮ ਇਨ ਨੇ ਹੀ ਸੇਵਾ,, ਤਬ ਬਾਦਸਾਹ ਨੇ ਰਾਮ ਰਾਜਾ ਜੀ ਬਡੀ ਬੁਸਤਤ ਹੋਆ,, ਕਹਾ ਕਿ ਫਕੀਰਾ ਸਾਤਬਾਜ ਤਾ ਮਨ ਫਲੋਰ ਹੈ ਤਬ ਸਤਗੁਰ ਜੀ ਰਾਜਾ ਜੀ ਹਵੇਲੀ ਮੈ ਆਏ ਬਹੁਤ ਦਿਨ ਬਤੀਤ ਹੋਏ ਤਬ ਬਾਦਸਾਹ ਨੇ ਮਨ ਮੈ ਚਿਦਰੀ ਜੋ ਕੁਛ ਕਰਾਮਤ ਗੁਰੂ ਹਰਿ ਕ੍ਰਿਸਨ ਜੀ ਸੇ ਭੀ ਦੇਖੈ ਏਹ ਦਿਨ ਫਿਰ ਕਹਾ ਇ ਭੇਜਾ ਜੋ ਹਮ ਨੇ ਇਸ ਮਹਤਬਾ ਨੇਤ ਦੀਦਾਰ ਦੇਨਾ,, ਸਤਿਗੁਰ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਜਾਨੈ ਜੁ ਇਹ ਬਡਾ ਬਾਦਸਾਹ ਹੈ ਆਗਿਆ ਹੋਈ ਹੈ ਮਾਤਾ ਜੀ ਤੁਸਠ ਨੇ ਮੁਖ ਫੇਰ ਹਮ ਨਾ ਲਗੇਗੇ,, ਤਬ ਅੰਦਰ ਮੈ ਜਥਾ ਹੋਆ ਜੋ ਮਰ ਜੀ ਨਾਹੀ ਫਿਰ ਕਹੀ ਹੋਗਾ,, ਫੇਰ ਏਹ ਦਿਨ ਬਾਦਸਾਹ ਕਹਾ ਇ ਭੇਜਾ ਜੋ ਦੀਦਾਰ ਦੀਜੀਏ,, ਤਬ ਸਾਹਿਬ ਕਹਾ ਜੋ ਹਮਰੀ ਤਬੀਅਤ ਹਠੀ ਨਹੀ,, ਸਭ ਸਿਖੇ ਨੇ ਰੋਕਰੇ ਮਾਤਾ ਜੀ ਨੇ ਕਹਾ ਕਿ ਹੈ ਮਾਤਾ ਜੀ ਹਮਾਰੇ ਤੇ ਸੀਤਲਾ ਹੋਈ ਹੈ ਇਹ ਦੇਖੋ ਸਰੀਰ ਪਰ ਹੈ ਸਭ ਨੇ ਦੇਖਾ ਜੋ ਸੀਤਲਾ ਅੰਦਰ ਹੋਇਆ ਹੈ ਤਬ ਬਾਦਸਾਹ ਨੇ ਖਬਰ ਕੀਤੀ,, ਫੇਰ ਪਾਂਚਵੇ ਦਿਨ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਮਾਤਾ ਜੀ ਨੇ ਕਹਾ ਕਿ ਹਮ ਸਲਾਹ ਕਿਆ ਲੇਤੇ ਇਹ ਕਰੰਮੇ ਸਾਹਿਬ ਮੁੰਨ ਹੋ ਰਹੇ ਬੋਲੇ ਨਾਹੀ ਤਾ ਸਰਬਤ ਸੰਗਤ ਦਿਨੀ ਆ ਇਕਠੇ ਹੋਇ ਅਰ ਸਤਿਗੁਰ ਜੀ ਨੇ ਆਗੇ ਖੜੇ ਹੋਏ ਤਬ ਸਤਿਗੁਰ ਜੀ ਆਂਖ ਖੋਲ ਨੇ ਦੇਖਾ ਸਰਬਤ ਸੰਗਤ ਆ ਵਨ ਅਰ ਮਸ ਮਾਤਾ ਜੀ ਕਹਾ ਜੋ ਸਿਖ ਕਿਆ ਕਰਦੇ ਹੈ

(96ਅ)_____ ਸਰਬਤ ਸੰਗਤ ਅਰਦਾਸ ਕੀਆ ਸਚੇ ਪਾਤਸਾਹ ਹਮ ਤੇਰੇ ਜੀਵ ਹੈ ਸਾਹਿਬ ਨੇ ਦੇਹ ਜਲਿਤ ਧਾਰਾ ਹੈ ਕਿਸੀ ਰਾਤ ਨੇ ਹਮ ਨਹੀ ਪਾਇ ਛਠੇ ਅਰ ਇਸ ਦਰਸਨ ਕਰੰਮੇ ਹਮ ਲੋਕ ਭੀ ਗਤਿ ਮੁਕਤਿ ਹੋਤੀ ਭੀ ਅਬ ਹਮ ਅਨਾਥ ਕਦਨ ਭੀਤ ਛਬ ਦਰਸਨ ਪਾਏਜੇ ਫਿਰ ਹਮਾਰਾ ਕਿਸ ਦਾਮ ਨੇ ਪਲੈ ਸੋ ਪਾਰ ਉਤਾਰਾ ਹੋਵੇਗਾ,, ਹਮਾਰੀ ਬੁਧ ਸਿਛਾ ਹੋਇ ਜਾਦੀ ਹੈ ਸਚੇ ਪਾਤਸਾਹ ਕਿਛਾ ਕਰੰਮੇ ਹਮ ਨੇ ਪਰਤੀਤ ਅਨਾਥ ਹੈ ਦੀਜੀਏ ਜਿਥੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਦਰਸਨ ਪਵੈ,, ਤਬ ਆਗਿਆ xx ਹੋਈ ਤੁਮ ਕਿਤਾ ਮਤ ਕਰੋ ਬਾਬਾ ਜੀ ਬਠਾਲੇ ਮੈ ਹੈ ਤੁਮ ਚੁਹਾ ਦਰਸਨ ਕਰੋ ਸਰਬਤ ਸੰਗਤ ਸਬ ਨੇ ਅਸਥਾਨ ਮਿਤਯਾ,, ਮੰਮਤ 1721 ਚੇਤ ਸੁਦੀ ਚੋਦ ਸਤੁਦ ਵਾਰ ਦੇਹ ਪਹਰ ਪਰ ਦੁਇਘੜੀ ਚਾਤ ਰਹੀ ਸਤਿਗੁਰ ਦਇਆਲ ਪਰ ਆਨੰਦ ਪੂਰਤ ਮਾਤਾ ਜੀ ਤੇ ਆਦ ਲੇਕਰ ਸਰਬਤ ਸੰਗਤ ਨੇ ਦੇਖਨ ਕਰੰਮੇ ਅਪਨੇ ਨਿਜ ਸਰੂਪ ਨਿਰੰਜਨ ਮੈ ਸਮਾਏ,, ਤਿਸ ਸਮੇ ਮੈ ਸਰਬਤ ਸੰਗਤ ਇਕਤ੍ਰ ਹੋਈ ਭਜਨ ਹੋਨੇ ਲਗਾ ਬਡੇ ਸਰਜੁਨ ਭਾਰਿ ਸੇ ਬਿਬਾਨ ਹੋਈ ਤਿਆਰ ਹੋਆ,, ਨਿਰਬਾਨ ਕੀਰਨ ਕਰਤੇ ਸਤਿਗੁਰ ਜੀ ਨੇ ਪਰਮਾ ਪਵਿਤ੍ਰ ਸਰੀਰ ਨੇ ਬਾਹੁਲੇ ਅਸਥਾਨ ਮੈ ਚੋਕਨ ਬਿਖਾ ਕਰੰਮੇ ਸਿਘਾਸਨ ਕੀਆ,, ਸਰਬਤ ਸੰਗਤ ਹੁਤ ਹੁਤ ਜਪ ਜਪਤ ਘਰਾ ਨੇ ਆਏ ਬਡੇ ਪਰਤਾ ਨਿ ਸੇ ਜੁਕਤ ਹੋਇ,, ਸਤਿਗੁਰ

... ਚਲਦਾ ....

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਜਾ ਕੇ ਅਦਨ ਵਿਚਿ ਓ ਮਹਮ ਅਹੀ ਨਾ ਜਾਇ,, ,, ਸਾਖੀ ਪੂਰਨ ਹੋਈ ,, ,,
ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਮੁਖ ਆਰੇ ਬੁਦਾਰ,, ਹੋਇ ਦਇਆਲ ਅਰ ਲੈ ਉਧਾਰ,, ਆਗੇ ਮਹਮ ਨੋਵੇ ਮਹੁਲ
ਓ ਨਿਕੁਧਰ ਹੋਵੰਗੇ,, ਜਬ ਸਤਿਗੁਰ ਓ ਵਚਨ ਹੋਆ ਬਾ,, ਜੋ ਖਾਰੇ ਅਰਬਾਨੇ ਸੇ ਆਏ,,
ਆਗੇ ਅਰਬਾਨੇ ਸੇ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਭੀ ਥੇ,, ਅਰ ਨਾਨੇ ਧੀਰ ਮਲ ਸਾਹਿਬ ਤੇ,, ਗੁਰੂ
ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਕਿਸੀ ਕੇ ਦਰਸਨ ਨ ਦੇਤੇ,, (67 ਤ)
ਅਰੰਤ ਕੰਨ ਰਹਤੇ ਮਾਤਾ ਸਾਹਿਬ,, ਤਬ ਮਾਤਾ ਨਾਨਕੀ ਜੀ ਕੇ ਦਰਸਨ ਹੋਤਾ ਅਵਰ ਕਿਸੀ
ਕੇ ਨਾ ਹ ਅਰ ਧੀਰ ਮਲ ਸਾਹਿਬ ਨੇ ਸਭ ਸੰਗਤ ਦਰਸਨ ਕੇ ਜਾਤੇ,, ਪੂਜਾ ਜੜਤੀ ਅਰ
ਮਾਂਦਾ ਕੇ ਭਲੇ ਭਲੇ ਸਿਖਾਂ ਕੇ ਸਿਖਾਪੁ ਮਿਲਤਾ,, ਸਭ ਸੰਗਤ ਦੁਹਾ ਪਹੁ ਹੋਤੇ,, ਅਰ ਗੁਰੂ
ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਕੇ ਜਾਤੇ ਪਰ ਦਰਸਨ ਕਿਸੀ ਕੇ ਬਡੇ ਭਾਗ ਪਰ ਹੋਤਾ,, ਕੋਈ ਕਾਲ ਕਿਸੀ
ਤਰਾਂ ਸੇ ਗੁਜਰੀ ਤਬ ਏਕ ਦਿਨ ਮਾਤਾ ਗੁਜਰੀ ਨਾਨਕੀ ਜੀ ਨੇ ਦੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਵਹੁਰ ਉਪਦੇਸ
ਕੀਆ ਜੋ ਕਿਰਪਾ ਕਰੇ ਸੰਗਤ ਕੇ ਅਛੀ ਤਰਾਂ ਦਰਸਨ ਕਿਸੇ ਅਰ ਅਪ ਕੇ
ਪਰਗਟ ਕਰੇ ਧੀਰਮਲ ਤੁਮਾਰਾ ਭਾਈ ਹੈ ਪਰ ਅਪਨੇ ਆਪ ਮੇ ਅਨਤਾ ਹੰ ਤੁਸਾਡੀ ਮਹਮਾ ਸੇ
ਰਾਜੀ ਨਾਹੀ ਤਬ ਸਤਿਗੁਰ ਜੀ ਵਚਨ ਕੀਆ ਹਹੋ ਮਾਤਾ ਜੀ ਕਿਸੀ ਕਾ ਕੀਆ ਕਿਆ
ਹੋਤਾ ਹੈ,, ਤੁਮ ਅਜੰਦ ਮੇ ਬੈਠੇ,, ਤਬ ਏਕ ਦਿਨ ਮਾਤਾ ਜੀ ਨੇ ਅਪਨੇ ਮਨ ਮੇ ਵਿਚਾਰ ਕੀਆ
ਜੋ ਸਤਿਗੁਰ ਅਮਰ ਜੀ ਕੇ ਘਰ ਮੇ ਜੋ ਬਡੇ ਹੋਵੈ ਤਿਨਕੇ ਬੋਲਤੀ ਕਰ ਬੁਲਾਈਏ ਅਰ ਨਾਲੇ ਭਾਈ
ਗੜੀਆ ਵਡਾ ਸਿਖ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਹੈ ਤਿਸ ਕੇ ਭੀ ਕਹੇ ਮੋਹਿਆ ਦਰੀਆ ਜੋ ਸਾਹਿਬ ਪਾਸ ਆਵੈ
ਤਾ ਖੁਸ ਹੋ ਕਹੈ ਸੇ ਦੁਰੂ ਜੀ ਕਾਹਰ ਨਿਕਸ ਮੰਜੀ ਪਰ ਬੈਠੇ ਤ ਭਲਾ ਹੋਵੈ,, ਏਹ ਵਿਚਾਰ
ਕਰੇ ਲਿਖਤ ਲਿਖ ਆਦਮੀ ਅਪਨੇ ਹੋ ਹਾਥ ਭਿਜਵਾਈ ਚਿਠੀ ਪਹੁਚਤੇ ਹੀ ਗੁਰੂ ਘਰ ਹੋ ਨੇਹ
ਅਰ ਭਾਈ ਗੜੀਆ ਇਠੇ ਨਿਕਟ ਖਡਾ ਸੇ ਆਏ ਪਹੁੰਚੇ ਅਰ ਏਹ ਅਸਥਾਨ ਪਰ ਬੈਠੇ ਸਰਬ
ਸੰਗਤ ਇਕਤ ਭਈ,, ਆਗੇ ਸਾਖੀ ਨਾਵੇ ਮਹਲ ਕੀ ਤੁਰੀ,, ਜਬ ਆਠਵੇ ਮਹਲ ਗੁਰੂ ਖਾਲੇ
ਇਹ ਵਚਨ ਕੀਆ,, ਜੋ ਖਾਖਾ ਖਾਂ ਨੇ ਤਬ ਹੋਤੇ ਸੋਚੀ ਬਾਂ ਮੰਜੀਆ ਪਾਇ ਬੈਠੇ,, ਤੁਹ
ਹਹੋ ਮ ਗੁਰੂ ਹਾਂ ਯੁਹ ਹਹੋ ਮ ਗੁਰੂ ਹਾਂ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਭੀ ਤੁਹਾ ਹੀ ਥੇ ਪਰ ਛਪ ਰਹਤੇ
ਥੇ ਤਬ ਮ ਜੋ ਭਲੇ ਗੁਰਮੁਖ ਸਿੰਘ (67 ਅ) ਥੇ ਖੁਸ ਹੋ ਦਾਅ
ਜੋ ਪਿਛਲੀ ਰਾਤ ਇਸਨਾਨ ਕਰੇ ਜਪਜੀ ਪੜੇ ਇਕਮਨ ਨਿਰੰਕਾਰ ਕੇ ਆਗੇ ਅਰਦਾਸ ਕਰੇ
ਗਰੀਬ ਜੀ ਕਾਢਿਆ, ਗਰੀਬ ਜੀ ਨੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਨਾਮ ਪੁਛਿਆ,, ਤਬ ਗਰੀਬ ਜੀ ਕਾ ਤੇਰਾ ਹਹ
ਹੋਆ,, ਫਿਰ ਸੰਗਤ ਮਹਤਾ ਨਾਨਕੀ ਜੀ ਪਾਸ ਆਏ ਮਲ ਮਾਤਾ ਜੀ ਨਾਨਕੀ ਜੀ ਕੇ ਸੰਗਤ
ਕਹਿਆ ਜੋ ਜੀ ਗਰੀਬ ਜੀ ਸੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਨਾਮ ਪੁਛਿਆ ਹੈ ਗਰੀਬ ਜੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਨਾਮ
ਤੇਗ ਕਹਿ ਦੀਆ ਹੈ,, ਕੇ ਏ ਸੋਧੀ ਤੁਮਹੀ ਹਮ ਵਿਖੇ ਤੇਗ ਭੀ ਹੈ ਜੀ,, ਤਾ ਮਾਤਾ ਨਾਨਕੀ
ਜੀ ਕਹਿਆ ਤੇਗ ਮੇਹਾ ਖੇਟਾ ਹੈ,, ਪਰ ਤੁਹਿ ਤੋ ਮਸਤਾਨੇ ਤੇਰ ਰਹਤਾ ਹੈ,, ਕਖਹੁ ਰੋਟੀ ਲੇਤਾ
ਹੈ ਕਖਹੁ ਨਹੀ ਲੇਤਾ ਨ ਕਪੜੇ ਕੀ ਸੁਰਤ ਰਖਤਾ ਹੈ ਨਾ ਖਵਾਏ ਕੀ ਸੁਰਤ ਰਖਤਾ ਹੈ ਨਾ
ਹਮ ਸੇ ਕਹੀ ਮਿਲ ਬੈਠਤਾ ਹੈ,, ਨ ਭਲੀ ਬੁਰੀ ਬਾਤ ਕਰਤਾ ਹੈ,, ਤਾ ਫੇਰ ਸੰਗਤ ਕਹਿਆ
ਮਾਂ ਜੀ ਤੇਰੀਆ ਬਾਤਾ ਸਿਖ ਪਛਾਨ ਲੀਆ ਹੈ ਜੋ ਯੁਹੀ ਗੁਰੂ ਹੈ ਜਿਸ ਕੇ ਕਿਸੀ ਬਾਤ ਕੀ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਅਭਰਮ ਨਾਹੀ ਅਰ ਸਰਬ ਪਰਕਾਰ ਸੰਤੋਖ ਪੁਰਤਹਿ ਅਰ ਜਗਤ ਸਿਉ ਬੇਪਰਵਾਹ ਹੈ ਅਰ ਤਪ ਵਾਨ ਭਜਨਵਾਨ ਹੈ ਏਹੀ ਲਛਨ ਗੁਰੂ ਕੇ ਹੈ ਤਾ ਸਰਬ ਸੰਗਤ ਅਰ ਮਾਤਾ ਨਾਨਕੀ ਜੀ ਇਕਠੇ ਹੋਇ ਕੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਪਾਸ ਆਏ ਕਿਸੀ ਅੰਧੇਰੀ ਕੋਠੜੀ ਮੈ ਇਕੰਤ ਬੈਠੇ ਥੇ ਪੁਹਾ ਕੁਝ ਜੀ ਸੰਗਤ ਕੇ ਜਾਇ ਨਹਾ ਤਾ ਸੰਗਤ ਕਹਿਆ ਸਚੇ ਪਾਤਸਾਹ ਤੇਰੇ ਛਪਿਆ ਤਾ ਅੰਧੇਰਾ ਪੜ ਗਿਆ ਹੈ ਤੁ ਬਾਹਰ ਆਇ ਕੇ ਦਰਸਨ ਦੇਹੁ ਜੋ ਸਭ ਅੰਧੇਰਾ ਮਿਟ ਜਾਵੈ ਫੇਰ ਮਾਤਾ ਨਾਨਕੀ ਜੀ ਕਹਿਆ ਬੇਟਾ ਆਠਵੇ ਮਹਲ ਗੁਰੂ ਹਰਿ ਕਿਸਨ ਜੀ ਹਾਇ ਸੰਗਤ ਕੇ ਤੇਰਾ ਅੰਚਲ ਪਕੜਾਇਆ ਹੈ ਤਾਤੇ ਮੈਂਜੀ ਉਪਰਿ ਬੈਠਕੇ ਸੰਗਤ ਕੇ ਪੁਪਾਰ ਕਹਿ,, ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਮਾਤਾ ਜੀ ਪੇਟ ਰਾਹੁਰੀ ਹੈ ਮੇਰੇ ਚਲਣ ਦੀ ਨਾਹੀ ਤਾ ਫੇਰ ਸਿਖ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਜੋ ਸਚੇ ਪਾਤਸਾਹ (੬੪ ੳ)

ਤੂੰ ਗੁਰੂ ਹੈ ਆਠਵੇ ਮਹਲ ਤੁਹਾਨੂੰ ਗੁਰੂ ਥਾਪਿਆ ਹੈ,, ਗੁਰੂ ਕਲਗੀਧਰ ਜੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਗੁਰੂ ਥਾਪਿਆ ਹੈ ਤੂੰ ਜੋ ਦੁਸਿਵ ਕੀਆ ਪਾਤਾ ਕਰਤਾ ਹਹਿ ਸੋ ਕਿਉ ਦੁਰਤਾ ਹਹਿ ਦੁਤੀਏ ਕਾ ਚੰਮ ਭੀ ਦੁਰਤ ਚੁਰੈਤ ਚੁਟੇ ਪਰ ਪੂਰਨ ਸਾਖੀ ਕਾ ਚੰਮ ਕਹਤੇ ਦੁਰੈ,, ਉਹਨਾ ਦਾ ਦੁਰਤਾ,, ਤੂ ਗੁਰੂ ਹਹਿ ਅਰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਗੁਰੂ ਹੀ ਗੁਰੂ ਕਹਿਆ ਹੈ ਅਰ ਗੁਰੂ ਹੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਛਪਿਆ ਨਹਾ ਹੈ ਅਸੀ ਤੁਸ ਨੂੰ ਲਭਨ ਜੋਜੇ ਕਬ ਹੋਏ ਅਬ ਸੰਗਤ ਉਪਰਿ ਦਇਆ ਕਰੀਏ ਮੈਂਜੀ ਪਰ ਬੈਠੀਏ,, ਜੋ ਜੀ ਭਰ ਮੈ ਨਾਹੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਗੁਰੂ ਜਾਨਹਿ,, ਅਵਰ ਜੀਆ ਕੇ ਗੁਰੂ ਨਾ ਜਾਨਹਿ ਤਬ ਗੁਰੂ ਜੀ ਸੰਗਤ ਕੀਆ ਅਰਦਾਸ ਮਾਨੀ ਫਾਹਰਿ ਆਏ ਇਸਨਾਨ ਕਰੰ ਪਿਟੈਬਰ ਪਹਰੇ ਮੈਂਜੀ ਉਪਰਿ ਬੈਠੇ ਤਬ ਏਕ ਲਖਾਟ ਮਖਨ-ਸਾਹ ਤੁਸ ਕਾ ਨਾਉ ਸੋਅਰ ਮਦੇ ਸੀ,, ਉਹਿ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਹਜਾਰ ਰੁਪਸਾ ਲੰਘਦੀ ਵਿਚਦਾ ਸੀ ਤੁਸ ਦੇ ਮਨ ਮੈ ਇਹ ਚਤ ਸੀ ਜਬ ਗੁਰੂ ਜੀ ਮੁਖ ਸਿਓ ਆਪ ਸਾਗ ਲੇਵੰਗੇ,, ਤਬ ਤੁਸੀ ਕੇ ਮੁ ਗੁਰੂ ਜਾਨਯੁਗਾ,, ਅਰ ਤੁਸੀ ਕੇ ਮਇਆ ਦੇਵਯੁਗਾ,, ਅਰ ਦੋ ਦੋ ਰੁਪਏ ਹਰਦਾ ਮੈਂਜੀਆ ਵਾਰਿਆ ਆਗੇ ਰਖ ਕੇ ਮਥਾ ਟੇਕਿਆ,, ਤਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਕਹਿਆ,, ਮਖਣ ਸਾਹ ਮੇਰਾ ਤੇ ਤੇਰੇ ਪਾਸ ਹਜਾਰ ਰੁਪਸਾ ਹੈ ਤੂ ਦੇਇ ਕਿਉ ਰਖਤਾ ਹਹਿ,, ਤਾ ਮਖਨਸਾਹ ਪਸੰਨ ਹੋਇ ਕੇ ਹਜਾਰ ਰੁਪਏਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਆਗੇ ਰੱਖਿਆ ਫੇਰ ਮਥਾ ਟੇਕਿਆ,, ਬਹੜਿ ਮਖਨ ਉਪਰ ਚੜ ਕੇ ਮਖਣਸਾਹ ਕਪੜਾ ਫੇਰਿਆ ਅਰ ਢਿਢੋਰਾ ਕੱਢ ਦੀਆ ਜੋ ਗੁਰੂ ਲਧਾ ਗੁਰੂ ਦਾਨ ਕਰੰ ਲਧਾ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਲਧਾ ਇਹ ਢਿਢੋਰਾ ਮਖਣਸਾਹ ਕਾ ਸੁਰੰ ਮੈਂਜੀਆ ਵਾਲੇ ਛਪ ਰਹੇ,, ਜਿਉ ਸੁਰਜੀਨ ਪਰਕਾਸੇ ਚੰਦ ਰਹਿ ਛਪ (੬੪ ਅ) ਜਾਵੇ ਹਨ,, ਆਗੇ ਸਾਖੀ ਦੂਸਰੀ ਨਾਵੇ ਮਾਨ

ਕੀ ਤੁਰੀ,, ਏਕਾ ਬੇਰ ਮਾਤਾ ਜੀ ਅਰ ਸਭ ਸੰਗੀਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਆਗੇ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ,, ਜੋ ਸਚੇ ਪਾਤਸਾਹ ਮੰਦਿ ਨਾਖ ਹੀ ਕੁਪਸੰ ਤੇਰੀਆ ਸੰਗਤਾ ਪਾਸੋ ਲੈ ਆਵਦੇ ਹਨ ਅਰ ਗੁਰੂ ਕੇ ਖਜਾਨੇ ਕੁਛ ਨਾਹੀ ਪਾਵਤੇ ਘਰ ਰਖਦੇ ਹਨ,, ਤੂੰ ਪੁਨਾ ਨੂੰ ਤਾਤਨਾ ਕਰ ਜੋ ਮਾਇਆ ਖਜਾਨੇ ਪਾਵਹਿ ਤਬ ਹੁਕਮ ਹੋਇਆ ਗੁਰੂ ਭੁਖਾ ਨਾਹੀ ਕਿਉ ਬੈਠਾ ਗੁਰੂ ਭੀ ਪਰਸਾਦਿ ਪਾਂਵਦਾ ਹੈ ਕਿਉ ਫੇਰ ਸੰਗੀਆ ਵਿਚ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਜੋ ਸਚੇ ਪਾਤਸਾਹ ਸਰੀਰ ਬਲ ਪਾਇ ਰਹੇ ਹਨ ਕਿਛ ਇਨ ਕੇ ਤਾਤਨਾ ਕਰੀਏ,, ਤਬ ਫੇਰ ਹੁਕਮ ਹੋਆ ਭਾਈ ਅਸੀ ਕਿਸੀ ਕਉ ਤਾ ਅਰ ਜਗਤ ਕਉ ਭੀ ਸੁਤ ਮਾਹਰਾ ਨਰਾਇਣੇ ਅਸਾ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਕਾਰ ਭੇਜਿਆ ਹੈ,, 10,, ਆਗੇ ਸਾਖੀ ਨਾਵੇ ਮਖਨ ਕੀ ਤੁਰੀ,,

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਗੁਰੂ ਤੇਰਾ ਖਰਾਦਦਾ ਤੁਰਆਈ ਨੇ ਤਖਤ ਉਪਰ ਤਰਿ ਬੈਠਾ ਪਰ ਇਸ ਦਾ ਮਨ ਸਦਾ ਉਦਾਸ ਰਹੈ ਜੋਖਿਦੇ ਨੇ ਅਧਿਨ ਇਹ ਅਖੁਰ ਸੁਆਦ ਨੇਹੁਨ ਦੇਵੇ,, ਜਗਤ ਨੇ ਜਿਆ ਪਦਾਰਥੋ ਹਰਖੇ ਪਸੰਨ ਨਾ ਹੋਵੈ,, ਇਨ ਨੇ ਹਿਰਦੇ ਮਹਿ ਖਰਾਗ ਦਾ ਸਮੁੰਦਰ ਭਰਿਆ ਹੈ,, ਦਾਤਾ ਦਾਤੀ ਜਿਸੀ ਜੇਹਾ ਨੇ ਹੈ ਜੋ ਪੋਟ ਹਾਪੁਰੀ ਹੈ ਮੇਰੇ ਚੁਨਨ ਦੀ ਨਾਹੀ ਇਹ ਦਿਨ ਨੇ ਸਮੇ ਸੰਗਤ ਸਿਖ ਚੋਰੀ ਪੁਰਿਆਨ ਮਹਿ ਨਿਸ ਗਏ ਪੁਰਿਆਨ ਮੇ ਹਾਦ ਦਾ ਛੋਟਾ ਅੰਧਾਰ ਦਿਸ ਆਇਆ ਪੁਸ ਮੇ ਸਤੀਚ ਨੇ ਦਰਾਇ ਦੀਆਂ ਤਨ ਪੰਜ ਦਿਨ ਪੁਬੇ ਹੀ ਪੜੇ ਰਹੇ,, ਛੇਵੇ ਦਿਨ ਖਰਣ ਛੋਟੀ ਖਾਂਦੇ ਸੇ ਇਹ ਖਰਣ ਦੀ ਔਰ ਗੁਰੂ ਦਾ ਦੇਖ ਜੀ ਦਾ ਦੇਖ ਨੇ ਰੁਹ ਤਿਆ ਤਾ ਜਟ ਸਿਖ ਦੁੜੇ ਆਏ ਤਾ ਪੁਨੇ ਨੇ ਛੋਟੀ ਫੱਨੀ ਜੋ ਦੇਖੀ ਦੇਤ ਪੁਸੀ ਨੇ ਖੀਚ ਲਿਆ ਹੈ ਜੋ ਖਰਣ ਤੁਸਿਆ ਹੈ ਫੋਨਾਰ ਦੇਖੇ ਤਰਿ ਲਿਆ ਦੇਖੇਹਿ ਜੋ ਖੀਚ ਗੁਰੂ ਜੀ ਹੈ,, (੬੬ ਉ) ਤਖ ਪੁਨਾ ਨੇ ਮਥਾ ਟੇਕਿਆ,, ਫਿਰ ਮਾਤਾ ਜੀ ਖਰਾਰ ਪਹੁਚਾਈ,, ਜੋ ਗੁਰੂ ਜੀ ਛੋਟੀ ਖੀਰੇ ਨਯਾ ਨੇ ਨੇ ਆਨੇ ਸਿਖ ਘੋੜਿਆ ਤੇ ਚੜਨੇ ਦੇਸ ਫਿਰ ਆਏ ਥੇ ਅਰ ਪੁਨਾ ਪੜਾ ਹੋਤਾ ਥਾ,, ਜਬ ਖਰਾਰ ਪਹੁੰਚੀ ਤਬ ਸਭ ਹੀ ਸਿਖ ਅਰ ਮਾਤਾ ਜੀ ਪਸੰਨ ਹੋਤੇ ਭਏ ਮਾਤਾ ਜੀ ਪਾਸਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਨੇ ਆਏ ਸੰਗਤੀ ਸਿਖ ਅਰ ਨੇਹ ਸਭ ਛੋਟੀ ਪਾਸ ਆਇ ਇਤਰੂ ਭਏ ਸਭਹੂ ਨੇ ਮਨ ਮੇ ਜੋ ਗੁਰੂ ਨੇ ਖਿਡੁਨਾ ਨਾ ਸੋਨਾ ਥਾ ਫਿਰ ਸਭ ਨੇ ਹਰਖ ਮਾਨ ਹੁਏ ਮਾਤਾ ਨੇ ਨੇਹ ਵਧਾਈ ਦੇਇ,, ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਪਾਸਾਂ ਉਪਰ ਚੜ ਨੇ ਘਰ ਨੂੰ ਆਏ ਅਰ ਨੇਤੇ ਦਿਨ ਮੰਗਲ ਚਾਰੀ ਨੇ ਖਜੰਤ੍ਰ ਖਾਜਤੇ ਰਹੇ,, ਅਤੀਤ ਖੂਹਣਾ ਨੇਊ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਖਵਾਇ,, ਤਾ ਮਾਤਾ ਜੀ ਨੇਹਿਆ. ਬੇਟਾ ਤੂੰ ਅੱਸੀ ਤਾੜਨਾ ਅਪਨੇ ਸਰੀਰ ਨੇ ਕਿਊ ਦੇਤਾ ਹਹਿ ਆਗੇ ਭੀ ਭਯੂ ਹਮਾਰੀ ਬਚਨ ਵਿਖੇ ਰੁਹੂ ਹੂਏ ਹਹਿ ਪੁਨ ਨਾ ਤੇ ਅੱਸ ਚਾਨਾ ਨਹੀ ਚੁਆ,, ਜੱਸ ਤੁਮਾਰਾ ਹੈ ਤਬ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇਹਿਆ ਹੈ ਮਾਤ ਮਾਤਾ ਜੀ ਪੋਟ ਰਖੁਰੀ ਹੈ ਮੇਰੇ ਚਲੇ ਦੀ ਨਾਹੀ,,11,, ਆਗੇ ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਦਯੋ ਨਾਵੇ ਪਹਨ ਨੇ ਵਹੁਚੁਰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਏਹ ਨਾਮ ਨੇਤਾ,, ਏਨ ਵੇਰ ਜੋ ਸੰਗਤ ਸਿਖ ਸਰਸਿ ਸਿਨਾਰ ਨੇ ਖਰਾਨੇ ਨਿਮਦੇ ਨੇਤੇ ਦੇਸ ਚਲੇ ਗਏ ਕੀਨ ਸਿਖ ਹੋਏ ਗੁਰੂ ਜੀ ਸਾਥ ਥੇ ਚਾਰੇ ਅਸਵਾਰ ਥੇ ਚਲਤੇ ਚਲਤੇ ਆਗਾਰੇ ਜਾਇ ਨਿਮਦੇ ਪੁਰਾ ਬਾਗ ਮੇ ਜਾਇ ਪੁਤਰੇ ਪੁਰਾ ਏਨ ਆਜੜੀ ਹਿੰਦੂ ਬਲਵੀਆ ਦੁਲਾਦਾ ਸੀ ਪੁਸ ਆਜੜੀ ਨੇ ਖੁਸਾਇਰ ਗੁਰੂ ਜਾਥੇ ਨੇਹਿਆ ਜੋ ਏਹ ਸ ਹਮਾਰੀ ਮੁਹਰਸਾਲ ਹਨਵਾਈ ਪਾਸ ਨੂੰ ਜਾਇ ਫਾਰਵੇ ਰਖ ਨੇਦੋਇ ਰੁਪੀਆ ਨੇ ਮਿਠਾਈ ਖਾਨ ਵਿਚ ਪਵਾਇ ਲੇਆਊ । ਤੇਰੀਆਂ ਖਰੀਆ ਸਿਖ ਦੇਖੇਗਾ,, ਤਾ ਆਜੜੀ ਮੁਹਰ ਅਰ ਛਾਨ ਹਨਵਾਈ ਪਾਸ ਨੇ ਗਇਆ ਹਨਵਾਈ ਨੇ ਪੜੋਸੀ ਅਦਾਨਤ ਨੇ ਦਰੋਗਾ ਰਹਦਾ ਸੀ,, ਨੇਹਿਆ ਸਾਹ ਪੁਬੇ ਹੀ ਪੁਤਰਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ (੬੬ ਅ) ਤਾ ਹਨਵਾਈ ਭਹਿਆ ਜੋਮਤ ਇਹ ਨੇਹੀ ਚੋਰ ਹੋਇ ਇਹ ਭਯੂ ਮੁਹਰ ਅਰਮਾਲ ਤੇਰਾ ਇਨ ਨੇ ਨਾਹੀ,, ਤਾ ਦਰੋਗੇ ਦੇ ਨੰਨਾ ਵਿਚ ਦੇ ਨੇਡ ਨੇ ਗਹਣੇ ਰਖੀਏ,, ਤਾ ਹਨਵਾਈ ਆਜੜੀ ਨੇਊ ਸਾਥ ਲੇਇ ਦਰੋਗੇ ਪਾਸ ਜਇ ਖੜਾ ਹੋਇਆ,, ਅਰ ਹਥੀ ਨਤ ਆਜੜੀ ਸਭ ਨੇਹ ਸੁਨਾਈ,, ਤਾ ਦਰੋਗੇ ਆਪੇ ਆਦਮੀ ਆਜੜੀ ਸਾਥ ਦੇਏ ਜੋ ਤੁਨਾ ਤੇਹਾ ਵਿਚੇ ਇਨ ਆਇਨੇ ਮੇਰੇ ਸਾਥ ਖਾਤਾ ਨੇਰ ਜਾਵੈ,, ਜੋ ਨੇਹੁਨ ਹਹਿ,, ਤਾ ਆਜੜੀ ਆਦਮੀ ਆ ਨੇ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਗੁਰੂ ਪਾਸ ਨੇ ਗਇਆ ਤਾ ਆਦਮੀਆਂ ਕਹਿਆ ਏ ਦਰਵਾਰ ਬਚੋਲੇ ਸਾਥ ਬਾਤ ਕਰ
ਆਵਹੁ,, ਤਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਆਪ ਚੁਹ ਸਾਥ ਹੋਆ ਤਾ ਸਿਖ ਭੀ ਉਠ ਨਾਲ ਹੋਏ,, ਘੋੜਿਆਂ
ਸਹਿਤ ਸਸਤ੍ਰਾਂ ਬਸਤਰਾਂ ਸਹਿਤ,, ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਦਰੋਗੇ ਨੇ ਆਇ ਮਿਲੇ ਫੇਰ ਦਰੋਗੇ ਗੁਰੂ ਜੀ
ਪਾਸੋ ਪੁਛਿਆ ਜੋ ਤੁ ਕਉਨ ਹਹਿ,, ਤਬ ਗੁਰੂ ਜੀ ਜਿਤੁ ਤਿਤੁ ਜਥਾਰਥ ਕਹਿ ਦੀਆ ਜੋ
ਤੇਰਾ ਬਹਾਦਰ ਹੈ ਤਬ ਸੁਣਦੇ ਦਰੋਗਾ ਬਾਦਸਾਹ ਪਾਸ ਜਾਇ ਖੜਾ ਹੋਇਆ ਅਰੇ ਕਹਿਆ ਜੋ
ਜੀ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਹਿੰਦੂਆਂ ਦਾ ਪੀਰ,, ਜਿਸ ਨੇ ਹਿੰਦੂ ਸਚਾ ਪਾਤਸਾਹ ਕਹਤੇ ਹੈ ਸੋ
ਇਸ ਵਜਹਿ ਹਥ ਆਇਆ ਹੈ ਜਿਤੁ ਹੁਕਮ ਹੋਵੈ ਤਿਤੁ ਕਰੀਏ ਤਾ ਬਾਦਸਾਹ ਕਹਿਆ ਚੁਨ ਨੇ
ਵੰਦ ਆਨ ਕਰੋ ਭਲੀ ਵਜਹਿ,, ਤਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਫੇਰ ਦਰੋਗਾ ਨੇ ਗਇਆ ਅਰ ਚਾਰੇ ਕਉ
ਜੰਜੀਰ ਪਹਰਾਏ,, ਬਲ ਮੈ ਜੰਜੀਰ ਪਹਰਾਏ ਤਬ ਦੇਖਿ ਸਿਖ ਕਹਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਤੁਮ ਇਆਨ
ਮਾ ਕਿਉ,, ਨਾ ਕਿਤੇ ਨੇਬੇ ਜਨਮੇ,, ਹੁਕਮ ਹੋਆ ਭਾਣਾ ਜਿਸ ਦਾ ਇਛਾ ਛੁਟਨ ਦਾ ਹੋਵੈ ਸੋ
ਛਟਿ ਜਾਵੈ,, ਤਾ ਸਿਖ ਕਹਿਆ ਅਰਦਾਸ ਚੁਨ ਸਾਵੈ ਕਉਨ ਜਾਨ ਦੇਵੈ ਹੈ,, ਤੇ ਹਭਵੈ
ਆਗੈ ਜੰਜੀਰ ਕਰਿ ਵਾਧੇ ਹੁਏ ਹਹਿ ਚੁਪਰਿ ਚੋਲਾ (102 ਪ)

ਅਰ ਬੈਠ ਰਹਾਇਆ ਹਨ ਹੁਕਮ ਹੋਆ ਤੁਸੀ ਉਠ ਜਾਵਹੁ ਤਾ ਸਿਖਾਂ ਨੇ ਜੰਜੀਰ ਖੁਲਿ ਗਏ,,
ਅਤੇ ਵੇਖ ਭੀ ਓਸੀ ਨਾ ਸਕੇ ਖੁਲਿ ਗਏ ਤਾ ਤੀਸਰੇ ਸਿਖ ਨੀ ਚੁਹਿ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇਖਿਆ ਜੋ ਤੂ
ਭੀ ਚੁਹਿ ਜਾਹਿ,, ਤਾ ਤੀਸਰੇ ਸਿਖ ਕਹਿਆ ਸਚੇ ਪਾਤਸਾਹ ਸੀਸ ਮੇਰਾ ਭੀ ਤੇਰੀ ਭੇਟ ਹੈ
ਜਾ ਬਾਦਸਾਹ ਨੇ ਸੁਣੀਆ ਕਹਿਆ ਜੋ ਬਾਦਸਾਹ ਸਲਾਮਤ ਇਹ ਬਹੁਤ ਭਲਾ ਕਮ ਹੋਆ ਹੈ
ਜੋ ਹਿਦੂਆਂ ਦਾ ਪੀਰ ਹਥ ਆਇਆ ਹੈ, ਜਥ ਤੁਮ ਇਨ ਨੇ ਅਪਨਾ ਮਜਬ ਕਉਨ ਕਰਵਾਇਆ
ਤਬ ਨਾਥ ਹੀ ਹਿੰਦੂ ਇਸ ਨੇ ਦੇਖ ਕਰ ਮਜਬ ਕਉਨ ਕਰੇਂਗੇ ਫੇਰ ਬਾਦਸਾਹ ਕਹਿਆ ਜੋ ਅਬ
ਭੀ ਮਜਬ ਕਉਨ ਨਾ ਕਰੇਗਾ ਖੁਦਾਇ ਸਾਹਿਬ ਬਾਸਰ ਹਮਰੇ ਹਾਥ ਆਨ ਕਰ ਪਕੜਾਇਆ
ਹੈ ਅਸੀ ਸਜਾਇ ਕਰ ਵੇਗਾ ਜੋ ਆਪ ਤੇ ਆਪ ਪਾਇਆ ਬਲੇਗਾ ਤਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਸਰੀਰ ਨੇ
ਤੁਰਨ ਨਾਲੇ ਤੰਜਨ ਕਨ,, ਪਰ ਕਹਤ ਬੁਰੀ ਚੁਹ ਤਾਜਨ ਸਹਣਿ ਗੁਰੂ ਹੀ ਆ.ਆ.ਮ ਥਾ,,
ਜਿਸ ਨੇ ਦੁਖ ਸੁਖ ਸਮਾਨ ਥਾ,, ਅਵਰ ਓਸੀ ਸਰੀਰ ਧਾਰੀ ਨੇ ਅਸੀ ਤਾਜਨ ਹੋਤੀ ਤਬ ਜੋ
ਮਨਾਵਤੇ ਸੋ ਮਾਨ ਲੇਤ ਏਨ ਚਿਨ ਬਾਦਸਾਹ ਆਪ ਆਇਨੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਸਾਥ ਬਾਤ ਕਰਨੇ ਨਾਲਾ
ਜੋ ਸੁਨੇਹਰੀ ਲੇਵਹੁ ਚੁਣਿ ਨੇ ਅਰ ਖਜਾਨਾ ਲੇਵਹੁ ਜਿਤਨਾ ਤੁਮ ਚਾਹੋ ਅਰ ਮੈ ਬੇਟਿਆਂ ਸਹਿਤ
ਮਰੀਦ ਹੋਵਾਂਗਾ ਫੇਰ ਸਾਨ ਦੇਵਗੁਰਾ,, ਤੁਮ ਮਜਬ ਕਰੋ ਤਾ ਹੁਕਮ ਹੋਇਆ ਤਖਨਾ ਅਰ
ਜੋ ਕੁਛ ਕਹਨਾ ਹੈ ਸੋ ਕਰ ਲਹਿ ਏਹ ਕੰਮ ਕਰਿਜ ਦਹੀ ਹੋਵਨਾ ਕਰਤੇ ਨਾ ਨਾਹਨ ਮੇਲਣ ਵਾਲਾ
ਕਉਨ ਜੰਮਿਆ ਹੈ ਤੁਰਨ ਬਹੁਤ ਹੀ ਬਖ ਮਾਰ ਕਰੇ ਸਕਲ ਪਨਾਰ ਪਰ ਗੁਰੂ ਨਾਥ ਅਸਾ ਅਚਲ
ਅਡੋਲ ਰਹਿਆ ਹੈ ਜਸੇ ਸਮੇਰ ਪਰਬਤ ਅੰਧੀ ਤੇ ਅਚਲ ਡੋਲ ਰਹਿਆ ਹੈ ਤਾ ਚੁਸ ਸਮੇ ਇਨ ਸਿਖ
ਆਨ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਜੋ ਸਚੇ ਪਾਤਸਾਹ (100 ਅ)

ਮੁਹੁ ਹੁਕਮ ਹੋਵੈ ਤਾ ਬਾਦਸਾਹ ਨੂੰ ਮਟੇ ਬਾਦਸਾਹੀ ਲਾਹ ਕਰ ਦੇਊ ਜੋ ਤੇਰੇ ਸਾਥ ਤੇ ਅਵਾ
ਪਾਇਆ ਅਜਾਦ ਹੈ,, ਫਿਰ ਹੁਕਮ ਹੋਇਆ ਫਿਰ ਹੁਕਮ ਹੋਆ ਜੋ ਇਹ ਮਨਸਿ ਨੇ ਨਿਸਚੁ
ਪਾਈ ਹੈ,, ਤਾ ਸਿਖ ਕਹਿਆ ਤੇਰੇ ਹੀ ਘਰ ਥੀ ਪਾਈ ਹੈ ਫੇਰ ਹੁਕਮ ਹੋਆ,, ਜਿਸ ਨੇ ਘਰ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਅਨੰਤ ਸਰਤਿ ਜਾਨਦਾ ਹਾਂ ਫੇਰ ਹੁਕਮ ਹੋਆ ਸਿਖਾ ਚੁਪ ਕਰ ਜਾਇ ਕਾਰਜ ਆਪੇ
ਆਪ ਕਰਨੇ ਹਨ ਤਾ ਸਿਖ ਗੁਰੂ ਕਾ ਬਚਨ ਪਾਇਕਰ ਚੁਪ ਕਰ ਗਇਆ ਫਿਰ ਚੁਸੀ ਸਮੇ
ਕਿਸੀ ਸਿਖ ਨੇ ਨਾਵੇ ਮਹਨ ਕੇ ਮੁਖ ਥੀ ਅਰਦਾਸ ਲਿਖੀ ਦਸਵੇ ਪਾਤਸਾਹ ਦੀ ਉਹ ਅਰਦਾਸ
ਵਿਚ ਦੇਹ ਦੋਹਰਾ, ਲਿਖਿਆ ਕਲਾ ਟੂਟੀ ਕਿ ਬੈਹਨ ਪਚਿਹੁ ਰਚਿਹੁ ਨਾ ਛੁਹ ਚੁਪਾਇ,, ਹਹੁ
ਨਾਨਕ ਅਬ ਚੁਟ ਹਚਿ ਰਾਜ ਜਿਚੁ ਹੋਇ ਸਹਾਇ,, 1 ,, ਤਾ ਫੇਰ ਦਸਵੇ ਪਾਤਸਾਹ ਆਪਨਾ
ਦੋਹਰਾ ਲਿਖ ਭੇਜਿਆ ਚੁਸ ਦੋਹਰੇ ਨਾ ਜਖਾ,, ਕਰ ਹੁਆ ਬੈਹਨ ਛੁਟੇ ਸਭ ਛਿਛ ਹੋਤਾ ਚੁਪਹਿ,,
ਸਭ ਛਿਛ ਤੁਮਾਰੇ ਰਾਬ ਮੇ ਤੁਮ ਹੀ ਹੋਤ ਸਹਾਇ,,2 ,, ਫਿਰ ਗੁਰੂ ਘਰ ਏਹ ਪਾਹਨ ਕੀ
ਕਿਸੀ ਸਿਖ ਨੇ ਹੁਕਮ ਹੋਆ ਜਬ ਹਮ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਵੇਲੇ ਅਸਨਾਨ ਕਰਕੇ ਜਪ ਪੜ ,, ਭੋਲਾ ਪਾਇਕੇ

ਨਿਰੰਕਾਰ ਆਗੇ ਮਸਤਕ ਟੇਕਹੁ,, ਤਬ ਤੂੰ ਕਿਸੀ ਸਮੇ ਥੜ ਸਿਹੁ ਸਾਸ ਕਹੁ ਭਲੀ ਵਜੇ ਚੁਦਾ
ਕਰ ਛਡ,, ਤਬ ਸਿਖ ਕਹਿਆ ਸਚੇ ਪਾਤਸਾਹ ਮੈਂ ਏਹ ਕਰੋਮ ਕਰੋਗਾ ਤਬ ਮੇਰੀ ਗਤਿ ਕਰੋਗੇ
ਤਬਹੁਮ ਹੋਆ ਜਹਾ ਤਹਾ ਤੁਮ ਤਾ ਸਿਖ ਗੁਰ ਆਗੇ ਮਸਤਕ ਟੇਕਿਆ ਅਰੇ ਹੁਮ ਸਿਹਰ
ਮੰਨਿਆ ਤਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਪ੍ਰਭਾਤ ਸਮੇ ਇਸਨਾਨ ਕਰਕੇ ਜਪ ਪੜਿਆ ਪੜ ਕੇ ਜਪ ਨਿਰੰਕਾਰ ਆਗੇ
ਮਸਤਕ ਟੇਕਿਆ ਤਾ ਜਿਚੁ ਹੁਮ ਹੋਆ ਸੀ ਸਿਖ ਤਿਚੁ ਹੀ ਮਨਿਆ, ਪੜ ਸਿਚੁ ਸਾਸ ਕਹੁ
ਚੁਦਾ ਕਰ ਛੋਡ,, ਜਬ ਏਹ ਕਾਰਨ ਦੇਖ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਕੋਲਾ ਤਬ ਦਸਵਾ ਪਾਤਸਾਹ ਅਨੰਦ
ਪੁਰ ਸੀ ਤਾ ਗੁਰੂ ਘਰ ਦੇਖਣੇ ਵਾਸਤੇ ਸਿਖ ਤੂੰ ਕਹਿਆ ਜੋ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਨੇਬ ਲਿਆਵਹੁ
ਰੁਪਇਚਦਿਆ ਸਿਖਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਬਚਨ ਸੁਨਕਰ ___(101 ਰੁ)_____
ਆਸ ਕੀ ਬਹਨ ਭਰੀ ਵਿਚ ਨੇਬ ਪਾਇਦੀ ਅਨੰਦਪੁਰ ਦਸਵੇ ਪਾਤਸਾਹ ਕੇ ਹਵਾਲੇ ਕੀਤੀ,,

ਹੁਕਮ ਹੋਇਆ ਵਾਪਸੇ ਗੁਰੂ ਕੇ ਖੇਤੇ ਥੜ ਅਨੰਦਪੁਰ ਪਹੁਤਾ ਅਰ ਸਾਸ ਦਿਨੀ ਸਿਖਾ ਕੇ ਹਥ
ਪਛਾ ਦੇਹਰਾ ਅਨੰਦਪੁਰ ਹੋਆ,, ਅਤੇ ਸਾਸ ਕਾ ਦੇਹਰਾ ਦਿਨੀਆ ਹੋਆ,, ਦੋਨੋ ਛਪੁੜ ਚੰਦਨ
ਦੀ ਚਿਖਾ ਚਣੀਆ ਫੂਲਹੁ ਕੇ ਅਰ ਚਭੀ ਰਹੁ ਕੇ ਗੁਰੂ ਕੇ ਖਾਨ ਚੁਪਰਿ ਅੰਧਾਰ ਹੋ ਗਏ ਅਸੰਖ
ਹੀ ਠਹੁੜ ਕੀਰਨ ਹੁਏ ਖੜਾ ਜੋਰ ਹੁਆ,, ,, ਆਗੇ ਸਾਖੀਆ ਦਸਵੇ ਮਹਨ ਕੀ

ਤੁਰੀਆ, ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਕਾ ਕਾਰਨ ਹੋਆ ਦੇਖ ਕੇ ਸਿਖ ਲੋਕ ਕੁਦਨ ਕਰਨ ਤਾ ਹੁਕਮ
ਹੋਆ ਚਾਈ ਸਿਖੋ ਗੁਰੂ ਤੇ ਸਰੀਰ ਮੋ ਨਿਹ ਸਰੀਰ ਚਾ,, ਚੁਨ ਕੇ ਦਖ ਸੁਖ ਸਮਾਨ ਚਾ
ਮਾਨ ਅਪਮਾਨ ਸਮਾਨ ਚਾ ਜੀਵਨ ਮਰਨ ਸਮਾਨ ਚਾ,, ਜਾਵਦਿਆ ਭੀ ਨਿਰੰਕਾਰ ਸਰੂਪ ਚ
ਅਰ ਸਰੀਰ ਕੇ ਛੁਟਿਆ ਭੀ ਜਾਇ ਜੋਤੀ ਮਹਿ ਜੋਤ ਆਦੇਹਿ,, ਚੁਨ ਕੇ ਕੋਈ ਹੋਇਜਾ ਸੋ
ਚੁ ਲੇਗਾ,, ਤਾ ਸਿਖਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਚਾ ਚਕਨ ਪਾਇ ਚੁਦਨ ਛਡ ਦਿਤਾ,, ਫੇਰ ਹੁਕਮ ਹੋਆ ਤੁਸਾ
ਕੇ ਘਰ ਘਰ ਮਾਰਹੁ ਹੈ ਅਬ ਤੁਰਕ ਭੁੜੇ ਹੋਇ ਚੁਕੇ ਹਨ ਤੁਰਕਾ ਕੇ ਮਾਰਵੇ ਕੀ ਵਾਰੀ
ਹਮਾਰੀ ਆਈ ਹੈ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਸਾਬ ਜੋ ਚੁਨਹੁ ਤਦਾ ਕੀਤੀ ਹੈ ਗੁਰੂ ਚੁਨ ਕਾ ਦੇਹਾ ਦੇਸ
ਨਾ ਮਾਰਿਆ ਬਾ,, ਕੋਚ ਚੁਨਹੁ ਚੁਨ ਨਾ ਕੀਆ ਬਾ,, ਅਪਨੇ ਮਬਾ ਕੇ ਮਬ ਕਰਿਦਾ ਚੀਨੀ
ਹੈ,, ਇਤਹਰ ਤੁਰਕ ਭੁੜੇ ਹੋਏ ਹਹਿ,, ਅਸੇ ਲਿਆਨੀਆ ਮਹਾਪੁਰਖਾ ਸਾ ਬਦਲਾ ਕਦਾਚਿਤ ਕਰਣਾ
ਤੁਰਕਹੁ ਵਡੀ ਅਨੀਤ ਕੀਨੀ ਹੈ ਅਰ ਅਪਨਾ ਹੀ ਅੰਤ ਕੀਨਾ ਹੈ ਤੁਰਕਾ ਚ ਭੁੜ ਗੁਰੂ ਤੇ ਸਬ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਹਾਦਰ ਹੋਆ ਹ ਅਰ ਮਰਹੁਤਾ ਮ ਇਨ ਹਉ,, ਬਹੁਤ ਹਤੇ ਛੁਟ ਹਹਲ ਬੀਤਾ ਤਬ ਖਾਨਸ ਹਉ
ਹੁਤਮ ਹੋਆ ਜੋ ਚਲੋ ਤੁਰਹ ਸਾਥ ਜੁਧ ਹਰੀਏ ਅਰ ਤੁਰਕ ਹਉ ਮਾਰੀਏ,, ਤਬ ਖਾਨਸ ਹਹਿਆ
ਸਚੇ ਪਾਤਸਾਹ ਮxxxxxx ਸਾਹ ਤੁਰਹ ਸਾਥ ਦਸ ਲਖ ਘੋੜਾ ਚੜਤ ਹ ਹੁਤਮ ਹੋਆ ਤਨਾ ਇਹੁ
ਹਰੋਲ ਜੋ ਤੁਰਹ ਹੇ ਖਤ ਲਿਖ ਹ ਮਾਰੋਲੇ,, ਤਬ ਖਾਨਸੇ ਹਹਿਆ ਸਚੇ ਪਾਤਸਾਹ ਮਾਰੁ ਜੋ ਇਹੁ
ਮਾਰੇ ਤਬ ਬਹੁਤ ਭਲੀ ਸਲਾਹ ਹੈ ਤਾ ਜੁਧੁ ਬਾਧੇ ਖਤ ਲਿਖਿਆ,, (121 ਅ)

ਤਾ ਖਤ ਹਾ ਨਾਮ ਜਫਰਨਾਮ ਰੌਖਿਆ,, ਏਹਾ ਖਤ ਨਾ ਛੁਟ ਬੀਜੀ ਲਿਖਿਆ ਹੈ ਉਸ ਖਤ
ਮਹਿ ਹੋਤੇ ਛਾਦ ਲਿਖੇ ਹੋਤੀਆ ਦੁਆਈਆ ਲਿਖਿਆ,, ਕੇਤੀਆ ਖਾਦਸਾਹ ਹੋਆ ਸਾਖੀਆ
ਲਿਖੀਆ ਅਰ ਛੁਟ ਅਪਨੀ ਹਹੀਤ ਭੀ ਲਿਖੀ,, ਸੋ ਅਪਨੀ ਹਹੀਤ ਇਹ ਵਜਹਿ ਲਿਖੀ,,
ਪਿਥਮੇ ਨੌਰੰਗਸਾਹ ਹੀ ਪੁਹ ਇਹ ਖਚਨ ਲਿਖਿਆ ਜੋ ਤੈਰੇ ਹੈ ਸਾਹਿਬ ਖਾਦਸਾਹੀ ਹੈ ਤਖਤ ਪਰ
ਬਠਾਇਆ ਥਾ ਤੂੰ ਅਦਾਲਤ ਹਰਤਾ ਅਰ ਇਨਸਾਫ ਹਰਤਾ,, ਬੇਇਨਸਾਫ ਨਾ ਹਰਤਾ,, ਸੋ
ਜਬ ਹਾ ਤੂੰ ਖਾਦਸਾਹ ਹੂਆ ਹਹਿ ਤਬ ਤਾ ਤੂ ਬੇਇਨਸਾਫੀ ਹਰਤਾ ਚਹਿਆ ਇਨਸਾਫ ਨਾ
ਫਰਮੋਹੁ ਨਹੀ ਹੋਆ,, ਅਵਲਿਤਾ ਹਮਾਰੇ ਸਾਥ ਹੂ ਬੇ ਇਨਸਾਫੀ ਹੋਨੀ ਹ ਮ ਇਕ ਪਥਰ ਹੈ
ਵਟੇ ਚੁਪਚਿ ਖਸੇਰੇ ਹਰਤਾ ਥਾ ਹੋਹੁ ਤੈਰਾ ਦੇਸ ਨਾ ਖਾਵਤ ਥਾ ਹੋਹੁ ਤੈਰਾ ਗਾਉ ਨਾ ਖਾਵਤ
ਥਾ ਰਿਜਹ ਸਾਹਿਬ ਹਾ ਦੀਆ ਖਾਵਤ ਥਾ, ਨਿਕਦੇ ਛਹੀਰੀ ਹੀ ਚੁਜਾਰਾ ਹਰਤਾ ਥਾ
ਖੇਤਹਸੇ ਪਹਿਲੇ ਮੇਰਾ ਬਾਪ ਮਾਰਿਆ ਫੇਰ ਮੇਰੀ ਤਰਫ ਫਉਜਹੁ ਭੇਜੀਆ ਰਾਜਿਆ ਸਾਥ ਰਨਮੇ
ਜੰਗ ਤੂੰ ਬੇਇਨਸਾਫ ਐਸੇ ਰਾਜੇ ਬੇਇਨਸਾਫ ਥੇ ਰਾਮਲ ਤੁਮਹੁ ਨੇ ਮੇਰੇ ਬੇਟੇ ਮਾਰੇ ਸਿਖ ਸੰਤ
ਮਾਰੀਆ ਮੇਰੇ ਖਜਾਨੇ ਲੂਟੇ ਮੇਰੀਆ ਅਉਰਤਾ ਮਾਰੀਆ ਸੋ ਤੇਰੀ ਬੇਇਨਸਾਫੀ ਹਹੇ ਮੇਰੇ ਸਾਥ
ਅਸਾ ਹਾਮ ਹੂਆ ਹੈ ਪਰ ਏਹ ਬੇਇਨਸਾਫੀ ਤੁਮਾਰੇ ਘਰ ਹ ਸਾਹਿਬ ਹੈ ਘਰ ਤੇ ਇਨਸਾਫ ਹੈ
ਪੁਹ ਅਸਾ ਇਨਸਾਫ ਹੈ ਨਾ ਜਿਸ ਜਿਹਨੀ ਭਲਾਈ ਹੈ ਜਿਸੀ ਹੀ ਰਾਵਾਵਤ ਹੈ ਨਾ ਜਿਸਨੇ ਜਿਹਨੀ
ਬੁਰਿਆਈ ਜਿਸੀ ਹੀ ਰਾਵਾਵਤ ਥੈ ਦੋਨੋ ਦਾ ਫਲ ਦੇਵਤਾ ਹੈ ਜਬ ਪਰਵਰਦਗਾਰ ਅਦਾਲਤ ਪਰ
ਬਠੇਗਾ ਅਰ ਤੁਮ ਜਿਉ ਪੁਛੋਗੇ ਜੋ ਰਾਮਦਾਸ ਤੈ ਤਾ ਹੀ ਫੇੜਿਆ ਸੀ ਜੋ ਉਸ ਸਾਥ ਅਸੀ ਤਬੀ ਨਾ ਹੀ ਹ
ਤਬ ਤੂੰ ਜਿਆ ਜਬਾਬ ਦੇਗਾ ਖਬਦਾਰ ਹੋਹਿ ਪੁਹ ਵਖਤ ਆਇਆ ਤੇ ਆਇਆ ਹ ਅਰ ਉਸ ਸਮੇ

ਮੈ ਪਵਨਗੀਰ ਹੋਵਾਗਾ ਕੋਈ ਜਬਾਬ ਮਹੀਤ ਰਖ ਨਹੀ ਤਾ ਜੋ ਜਨ ਹੀ ਸਜਾਇ ਮਿਲੇਗੀ ਪੁਹ
ਖਾਦਸਾਹ ਅਰ ਹੀਤੀ ਖਰਾਖਰ ਹੈ ਅਰ ਜਬ ਤੈਰੇ ਹਿਰਦੇ ਮੈ ਸਹ ਖਾਤ ਹੋਇ ਜੋ ਮੈ ਮਹਨਤ
(102 ਖ) ਹਰੇ ਜੋ ਖਾਵਤ ਹੋਹੁ ਤਬ ਇਹ ਖਾਤ ਹੀ ਤੁਝੈ ਮਾਰ ਨਾ ਹੋਗੀ ਨਾ
ਹੇਤੇ ਜੋ ਜਾਤੇ ਘਤੇ ਹਹਿ ਸੋ ਸਬ ਮੇਹਨਤ ਹਰੇ ਜਹੁ ਖਾਵਤੇ ਹਹਿ ਹਹੁ ਕੋਨ ਸੇਵਕੀ ਹੋ ਨਾਏ ਹੋਹਿ
ਜੋ ਤੂੰ ਵਨੀ ਹੋਇ ਜਾਵੇਗਾ ਅਰ ਜੋ ਤੈਰੇ ਹਿਰਦੇ ਮੈ ਸਹਿਖਾਤ ਹੋਇ ਜੁ ਕੁਰਾਨ ਪੜਤਾ ਹੈ ਇਹ
ਬਾਤ ਭੀ ਤੁਝੈ ਪਾਰ ਨਹੀ ਹਰਤੀ ਹੀਤੇ ਕੁਰਾਨ ਜਬਾਨ ਸਾਥ ਪੜਿਆ ਤਹੁ ਕਿਆ ਤੂੰ ਅਸਨ
ਖਿਨਾ ਛੁਟਨਾ ਨਾਹੀ ਹੋਤਾ ਦਰਯਾ ਪੈਲੀ ਹੈ ਪਰਾਹੁ ਪਰ ਕੁਰਾਨ ਲਿਖਿਆਸ ਹੋਆ ਹੈ ਅਸਨ ਕੁਰਾਨ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਕੁਲ ਦੇਹੀ ਨਾਈ ਕਰਤਾ,, ਸੋ ਪੁਰਿ ਕਉਨ ਸਾਵਨੀ ਹੋਇ ਜਿਆ ਹੈ,, ਅਰ ਜਉ ਤੇਰੇ ਹਿਰਦੇ
ਮੈ ਅਸ ਬਾਤ ਹੋਇ ਜੋ ਮੈ ਕੈਦਲੀ ਕਰਤਾ ਹੈ ਸੋ ਇਹ ਕੈਦਲੀ ਭੀ ਤੁਝੈ ਧਾਰਨੀ ਹੀ ਕਰਤੀ
ਹੈ ਤੇ ਕੈਦਲੀ ਸਾਹਿਬ ਇਹ ਨਾਹੀ ਜੋ ਚਾਰ ਰਹਾਇਤਾਂ ਲੈਕੇ ਉਪਰਿ ਹਥ ਰਖ ਕੈ ਪੜਿ
ਛਡੀਆ ਸੋ ਇਸ ਕੈਦਲੀ ਕਰਨੈ ਸਾਹਿਬ ਰਾਜੀ ਨਹੀ ਹੋਤ ਕੈਦਲੀ ਖਾਸੀ ਨਫਸ ਕੀ ਪੁਜਾ ਕਾਤ
ਹੈ ਪੁਰਾ ਇਹ ਕੈਦਗੀ ਮਨਜੂਰ ਹੈ ਸੋ ਤੈ ਪੁਕਣਾ ਨਫਸ ਕਰ ਛਰਬਾ ਕਰਤਾ ਰਹਿਆ ਹੈ ਨਫਸ ਕੀ
ਖੁਸੀ ਕੈ ਮੁਰਾਦ ਰਖਸ ਅਰ ਦਾਰਾਸਾਹ ਏਹ ਨਫਸ ਕੀ ਖੁਸੀ ਕਉ ਅਪਨਾ ਖਿਆਲਾਹ ਬਾਪ
ਮਾਰਿਆ ਜਹਾ ਸਚਾ ਵਲੀ ਨਿਆਮਤ ਕਾ ਅਦਬ ਦਾਨ ਮੈ ਸਾਹਿਬ ਕੈਹੈ ਇਸ ਮੈ ਤੁਮਤਾ ਮੈ
ਕੰਵਰ ਕੀ ਹਉ ਮੇਰੀ ਸਫਾਤ ਪਗੰਬਰ ਭਰੇਗਾ ਸੋ ਇਹ ਬਾਤ ਭੀ ਤੁਝ ਪਾਰ ਨਹੀ ਕਰਤੀ ਹੈ
ਤੈ ਜੋ ਪੰਬਰ ਫੁਰਮਾਇਆ ਹੈ ਜੋ ਮੇਰੀ ਉਮਤਿ ਚੁਹੀ ਹੈ ਅਰ ਮੈ ਚੁਨ ਕੀ ਹੀ ਸਫਾਤ ਭਰੇਗਾ

ਕਿਨਹੁਨੇ ਮੇਰੀ ਅਮਰ ਹੀ ਮਾਨੀ ਹੈ ਅਮਰ ਹੀ ਨਾ ਇਹ ਅਰਥ ਹੈ ਜੋ ਕੋਈ ਬਾਤ ਛੱਡਣੀਆ
ਕਹੀਆ ਹੋਇ ਹੁਣੀ ਖਡਾ ਪਕੜ ਲੀਆ ਕਹੀਆ ਹਹਿ,, ਜਉ ਤੁ ਉਸ ਦਾ ਇਹ ਕਹਿਆ ਨਾ
ਮਾਨਿਆ ਤਬ ਮੇਰੀ ਸਫਾਤ ਤਿਊ ਕਰ ਸੰਕਰਤਾ ਹੈ ਫੇਰ ਕੁਰਾਨ ਮੈ ਫੁਰਮਾਇਆ ਹੈ ਅਸ
ਦੁਨੀਆ ਜੀ ਫਕੜਵਤਾ ਨਿਖ ਰਾਖਨਾ ਖੁਨਾ ਇਸ ਕਾ ਇਹ ਅਰਥ ਹੈ ਜੋ ਦੁਨੀਆ ਮੈਂ ਹੈ
ਤਿਸ ਕਾ ਚਾਹ ਕੈਦ ਕੁਤਾ ਹੈ ਜਬ ਦੁਨੀਆ ___(102 ਅ)_____

ਪੈਦਾ ਹੁਈ ਤਬ ਹਰਸ ਹੁਈ,, ਤਿਊ ਤਿਸ ਹਰਸ ਕੈ ਦੇਤ ਇਤੂ ਕੀਆ ਹੈ ਤਿਨ ਤਾਨਹੁ ਕਾ
ਨਾਮ ਜਉਲਾ ਭਰੁਰ ਰਖਿਆਰ ਹੈ ਅਰ ਪੰਬਰ ਕੀ ਸਫਾਤ ਕੀ ਉਮੀਦ ਰਾਖਤਾ ਹੈ ਸੋ ਦਿਨ ਬਾਤੇਰੁ
ਜਾਸਾ ਹੋਇ ਜਾਵਣ ਹੈ ਅਰ ਜੋ ਤੇਰੇ ਹਿਰਦੇ ਮੈ ਯੁਹਿ ਬਾਤ ਹੋਇ ਜੋ ਮੈ ਹਿੰਦੂ ਕੀ ਬੁਤ ਪਰਸਤੀ
ਦੂਰ ਕਰੀ ਹੈ ਸੋ ਖੁਨਟਾ ਹੈ ਖੁਤ ਅਲਾਸਤਾ ਕੀਏ ਤਹਿ,, ਯੁਹਿ ਖੁਤ ਹੈ ਢਾਹੈ ਹਹਿ ਜਿਨਹੁ ਆਜੇ
ਨਾਖਹੀ ਹਿੰਦੂ ਸਜਦਾ ਕਰਤੇ ਥੇ ਤਬ ਰੋਟੀ ਖਾਵਤੇ ਥੇ ਫੇਰ ਘਰ ਘਰ ਖੁਤ ਬਨਾਇਕੈ ਖੁਨਹੁ ਨੈ
ਸਜਦਾ ਕਰ ਲੀਆ ਤਬ ਹੀ ਰੋਟੀ ਖਾਈ ਖੁਸ ਹੁ ਨੈ ਸਜਦਾ ਅਪਨਾ ਗਵਾਵਣ ਤੇ ਨਾਹਾ ਤਿਊ
ਸੋਹਿ ਛਠਾ ਤੇ ਲਖ ਖੁਤ ਕਏ ਸਾਹਿਬ ਲੋਕਾ ਇਹ ਖੁਤ ਢਾਹਣ ਕਹਿਆ ਹੈ ਸੋ,, ਰੁਬਾਈ

ਕਿਸਨ ਖੁਦਾਇ ਖੁਭਾ ਸਿਆਸਨ ਈਨਸਤ,, ਖੁਰਹੁਰ ਜਿਖੁਦੀ ਜਿਖੁਦੇ ਰਸਨ ਈਨਸਤਾ ,,1,,
ਇਸ ਦਾ ਅਰਥ,, ਢਾਹਵਾ ਅਪਨੇ ਆਪ ਕਾ ਖੁਤ ਕਾ ਢਾਹਣਾ ਇਹ ਗਲਾ ਤੇ ਖੁਦੀ ਭੀ
ਖੁਨੇਖ ਹੋਵਣਾ ਕੰਵ ਬੀ ਛੁਟਣਾ ਛੁਟਣਾ ਏ ਹੋਇਆ ਤੇ ਸਾਹਿਬ ਲੋਕਾ ਦਾ ਖੁਸੀ ਲੈਵਣੀ ਲੋਸੇ ਵਰਣ

ਵਿਚ ਪੰਥ ਅਸਾਡੇ ਦੇ ਦੋਹੇ ਹਏ,, ਜੋ ਜਿਨ ਖੁਦੀ ਵੀ ਮਾਰਿਆ ਹੈ ਜਿਨਾ ਨਖ ਖੁਤਾ ਢਾਹੇ
ਹਨ ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੋ ਹਭਵਾ ਖੁਤਾ ਦੀ ਐਖਤੀ ਹੈ ਨਖ ਤੇ ਕਰੋਚ ਬਹੁਤ ਖੁਦੀ ਖੀ ਪਏ ਪਏ ਹੋਏ ਹਨ
ਖੁਹ ਜੋ ਖੁਦੀ ਕਾਹੀ ਮਾਰਤੇ ਹੋਰ ਖੁਤ ਢਾਹਨ ਚੜਿਆ ਹੈ ਸੋ ਖੁਨਟਾ ਬਹੁਤ ਅਰਾਸਤਾ ਕਰਦਾ ਹੈ

ਅਰ ਜੋ ਤੇਰੇ ਹਿਰਦੇ ਮੈ ਸਹਿਬਾਤ ਹੋਇ ਜੋ ਮੈ ਹਿੰਦੂ ਤੁਰਕ ਦੋਏ ਹਰਿ ਅਰ ਦੀਨ ਕਾ ਘਰ
ਵਧਾਇਆ ਹੈ ਸੋ ਇਹ ਬਾਤ ਭੀ ਤੁਝੈ ਧਾਰ ਨਹੀ ਕਰਤੀ ਕਹਿਤੇ ਜੋ ਤੂੰ ਕਹਤਾ ਹੈ ਮਦੀਨ
ਕਾ ਘਰ ਵਧਾਇਆ ਹੈ ਖੁਨਹੁਨੇ ਤੁਰਕ ਹੋਇ ਕਰ ਉਸਸੀ ਦੀਨ ਕੀ ਬਾਤ ਪਕੜੀ ਹੈ ਬੇਟਾ ਬੇਟੇ।
ਕਾ ਪਿਆਰ ਵੇਮਾਰੀ ਹੈ ਕਾਮੀ ਕਰੋਧੀ ਲੋਭੀ ਮੋਹੀ ਹੈਂਚੀ ਵਸੇ ਹੀ ਹਰਿ ਅਰ ਜਉ ਤੂੰ ਇਉ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਹਿ ਜੋ ਮੈ ਉਨ ਸਿਉ ਪੜ ਪਰਸਤੀ (103 ਖ) ਛਡਾਈ ਹੈ,, ਮੈ ਵਡਾ ਭਾਈ
ਖੁਸਨਾ ਸੋਇ ਨਾ ਲੁਧਾ ਹੈ ਜੋ ਮੋਨਾ ਰੂਪ ਸਾਬ ਪਿਆਰ ਹੈ ਭਉ ਛੁਟਾ ਭਾਈ ਖੀਏ ਆਇਆ
ਸੋ ਵਡਾ ਭਾਈ ਸੋਇਨਾ ਲੁਧਾ ਪੁਤਾਨਾ ਿਪਉ ਨਾ ਕਹੈ ਪੁਤ ਾਠ ਾਂ ਚੋਪੁ ਪਰਮ ਖਸੇਰ
ਹਤੇ ਹੈ ਅਰ ਪੁਨਹ ਪੁਤਹੁ ਠੇਰੂ ਚਰਿਤਰਾਨ ਮਹਿ ਪੜੇ ਰਹਿਤੇ ਹਨ,, ਅਰ ਹੋਇਨੇ ਲੁਧ ਠੇ ਠਰ ਦਿਨ
ਭਉ ਭਉ ਕਹਤਾ ਹੈ ਮਤ ਠੋਪੁ ਨੇ ਜਾਇ,, ਤਾਤੇ ਠੋਠਿਆ ਮੈ ਜੇਂ ਮਾਰ ਖੋਦਾ ਹੈ ਸਨੇ ਤਚੁਨ
ਨੇ ਜਾਪੇ ਠੇ ਖਚਾਖ ਠੋਆ ਹੈ ਇਹ ਹਿਸਾਬ ਤੁਝੇ ਦੇਵਨਾ ਆਵੈਗਾ,, ਅਰ ਜੋ ਤੇਰੇ ਹਿਰਦੇ
ਸਹਿਮਹ ਖਾਤ ਹੋਇ ਸਠੈ ਰਾਹ ਪੁਪਰਿ ਦਕੁਸਤ ਖੜਾ ਹੈ ਤਖ ਯਹ ਖਾਤ ਭੀ ਤੁਝੇ ਪਾਰ ਨਹੀ
ਠਚਤੀ ਕਰ ਾਹੇਤੇ ,, ਜੈਸੇ ਤੂੰ ਅਪਨੇ ਸਰੇ ਪਰ ਾਇਮ ਹੈ ਤੈਸੇ ਸਭ ਪੈਬ ਆਪੋ ਅਪਨੇ ਸਰੇ ਪੁਪਰਿ
ਾਇਮ ਹੈ ਤੈਸੇ ਛੁਟਣ ਾਂ ਅਰਥ ਹੈ ਨਾ ਸਮਝਿਆ ਹੈ ਨਾ ਪੈਬ ਵਾਨਿਆ ਸਮਝਿਆ ਹੈ ਛੁਟੇ ਵਹੀ
ਹੈ ਜਿਨ ਠੇ ਪੁਦੀ ਸਚੁ ਖਨਾਸੀ ਠੋਆ ਹੈ ਅਰ ਜਖ ਲਗਖ ਦੀ ਸਾਖ ਹੈ ਤਖ ਨਗਾ ਖਾਂਧਾ ਹੁਆ ਹੈ
ਛੁਟਾ ਨਹੀ ਅਰ ਜੋ ਪੈਬੇ ਖਖਸੀ ਤੇ ਤਖ ਸਾਰਿਖ ਾਂ ਭਜਨ ਠੇਪੁ ਪੁਨ ਠਚਤਾ ਅਰ ਸਾਰਿਖ ਨੇਠਾਂ
ਨਾ ਮਹੁਤਾਜ ਠੇਓ ਨਾ ਹੋਤਾ,, ਸੋ ਸਾਰਿਖ ਨੇਠਾਂ ਦੀ ਖੁਸੀ ਖਿਨਾ ਅਰ ਪਰਮੇਸਰ ਠੇ ਭਜਨ ਖਿਨਾ

ਮੁਹਤਿ ਹੋਆ ਚਾਹਤਾ ਹੈ,, ਤਿਸ ਦਾ ਦਾਵਾ ਛੁਠਾ ਹੈ ਅਰ ਜੋ ਤੇਰੇ ਹਿਰਦੇ ਮਹਿ ਯਹ ਖਾਤ ਹੋਇ
ਜੋ ਨੇਠ ਮੇਰਾ ਜਸ ਠਚਤਾ ਹੈ ਇਤ ਠਚੰਠ ਛੁਟਪੁੰਗਾ ਸੋ ਇਹ ਖਾਤ ਾਂ ਤੁਝੇ ਧਾਰਨ ਹੀ ਠਚਨੀ
ਾਹੈ ਤੇ,, ਜੋ ਨੇਠੇ ਨੇ ਹਿਰਦੇ ਮੈ ਦੋਨੋ ਢੰਢੇਰੇ ਫਿਰੇ ਹੁਏ ਹੈ ਦੇਠ ਢੰਢੇਰਾ ਜਬਾ ਰਬ ਤਖ ਅਪਨੇ ਮਨਸਾਰ
ਠਚੰਠ ਿਸੀ ਾਂ ਖੁਸਾਮਤ ਠਚਤਾ ਹੈ ਤਖ ਔਤਰ ਠਚਨ ਮੈ ਇਖੁ ਪੜਾ ਠਚਤਾ ਹੈ ਜੋਇ ਸਖਨ
ਨਾਇਠੰਤ ਨਾਹੀ ਜੋ ਮੈ ਠਹਤਾ ਹੈ ਪਰ ਾਮ ਜੋ ਪੜਾ ਹੈ ਇਤ ਠਚੰਠ ਠਹਣਾ ਹੈ ਸੋ ਜਿਸ ਾਂ
ਖੁਸਾਮਤ ਠਚਤਾ ਹੈ ਤਰੁ ਸਚ ਮਾਨ ਲੇਤਾ ਹੈ ਾਂਹੇ ਤੇ ,, ਆਪ ਜੋ ਛੁਠਾ ਹੈ ਸੋ ਛੁਠ ਹੀ ਪੁਪਰਿ
ਪਸੀਨ ਹੋਤਾ ਹੈ ਪਰ ਸਾਰਿਖ ਉਸ ਦੇ ਔਤਰ ਠਚਨ ਦੀ (103 ਅ)
ਸਾਬ ਪੂਛਾ ਹੈ ਖਾਤ ਸੁਖ ਾਂ ਨਾਹੀ ਮਾਨਤਾ ਸੋ ਔਤਰ ਠਚਨ ਦਾ ਢੰਢੇਰਾ ਆਪ ਸਾਰਿਖ ਹੀ
ਢੇਰਿਆ ਹੁਆ ਹੈ ਢੰਢੇਰਾ ਦੇਖ ਵਾਲੇ ਸਿਪੁ ਢੰਢੇਰੇ ਾਂ ਖਾਤ ਛਾਨੀ ਪੂਛ ਨਹੀ ਤਾਤੇ ਸਾਰਿਖ
ਇਸ ਦੇ ਭਲੇ ਪੂਛ ਮਾਨਤਾ ਹੈ ਨੇਠਾਂ ਦੇ ਮੁਖ ਾਂ ਠਹਿਆ ਨਹੀ ਮਾਨਤਾ ਅਪਨੇ ਮਨਸਖ ਠਚੰਠ
ਨੇਠ ਪੁਨ ਠੇ ਫਿਰ ਪੁਦਾਇ ਠਹਤਾ ਬਾ ਜੋ ਫੇਰ ਪੁਨ ਠੇ ਦੋਜਠ ਮੈ ਜਾਇ ਦੀਆ,, ਅਰ ਜੋ ਤੇਰੇ
ਹਿਰਦੇਸੇ ਅਹਿ ਖਾਤ ਹੋਇ ਜੋ ਸਾਰਿਖ ਸਤਾਰਾ ਹੈ ਮੇਰੇ ਪੁਪਰਿ ਸਤਾਰੀ ਠਰੇਗਾ ਸੋ ਅਹ ਖਾਤ
ਭੀ ਤੁਝੇ ਧਾਰਨ ਹੀ ਠਰਨੀ ਚਾਹੈਤੇ ਸਾਰਿਖ ਦੀਆ ਦੋਨੋ ਸਿਫਤਾ ਹਹਿ ਸਤਾਨੀ ਾਂ ਅਰਹਾਰੀ
ਾਂ ਜਖ ਤੂੰ ਿਸੀ ਪੁਪਰਿ ਸਤਾਰੀ ਠਰੀ ਹੋਇ ਯਹੀ ਤਖ ਤੇਰੇ ਪਰਿ ਸਤਾਰੀ ਾਂ ਠਚਨੀ ਾਂ
ਭਾਰੇਗਾ,, ਅਰ ਜਖ ਤੂੰ ਿਸੀ ਪੁਪਰਿ ਠਹਾਰੀ ਾਂ ਠਚਨੀ ਭਾਰੇਗਾ,, ਇਖੁ ਨਹਾ ਹੋਤਾ ਜੋ
ਪੀਜੀਏ ਿਠਰ ਅਰ ਛਲ ਅੰਖ ਾਂ ਚਾਹੀਏ ਤਾਤੇ ਜਸਾ ਖੀਜੀਅਗਾ ਤੈਸਾ ਹੋਵੀਅਗਾ,, ਯਹੁਤ
ਦੂਰ ਜੀ ਇਹ ਖਚ ਨ ਨਿਖਿਆ ਅਜੇ ਖਖਰਦਾਰ ਹੋਇXXXXX ਖਾਸਾ ਪੜਾ ਹੋਆ ਹੈ ਖਾਸਾ
ਤੁਮ ਸਚੁ ਅਪਨ ਖਬ ਲੇਵੇਗਾ,, ਛਡੇਗਾ ਨਾਹੀ ਜੋ ਸਿਖ ਗੁਰੂ ਾਂ ਖਤ ਨੇ ਗਇਆ ਸੀ ਤਿਸ ਾਂ
ਨਾਖੁ ਭਾਈ ਦਇਆ ਸਿਘ ਸੀ ਜਖ ਨੈਰੰਗ ਸਾਹ ਭਾਖ ਖਤ ਾਂ ਇਹ ਖਾਨ ਵਾਲੀ ਤਖ ਨੈਰੰਗ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਹੋਅਰ ਹੈ ਤਾ ਫੇਰ ਭਾਈ ਦਇਆ ਸਿੰਘ ਆਹਿਆ ਹਾਜੀ ਪੈਦਾ ਹੂਆ ਹੈ,, ਨੌਰੈਲਸਾਹ ਆਹਿਆ
ਭੁਖ ਪਾਏਲਾ ਹੁਣ ਤਾ ਪੈਦਾ ਉਸ ਨਾਸੀ ਹੋਵੁਣ,, ਇਹ ਗਲ ਆਹਿ ਕੇ ਨਰੈਲਸਾਹ ਮਰ ਗਇਆ
ਖਤ ਮੈ ਬਹੁਤ ਕਿਛ ਜੁਰੂ ਜੀ ਖੁਸ਼ ਬਾਬੇ ਲਿਖਿਆ ਸੀ ਏਥੇ ਪੋਥੀ ਮੈ ਕੁਛ ਛੁਦ ਜੋਸਾ ਆਹਿਆ
ਆਤੇ ਸਭੇ ਹੋਰ ਚਲੀ " " "" " " "

ਨਾਰੈਲਸਾਹ ਸੇ ਪਿਛੇ ਨਰੈਲਸਾਹ ਆ ਬੇਟਾ ਬਹਾਦਰਸਾਹ ਤਖਤ ਪਰ ਬੈਠਾ ਫੇਰ ਬਹਾਦਰਸਾਹ
ਪਾਸੋ ਭਾਰੀਆ ਪਾਤਸਾਹੀ ਖੋਹ ਲੀਤੀ ਤਾ ਜੁਜੁਹਾਰੇ ਹੀ ਬਬੀ (104 ੳ)
ਅਸਹਰ ਪੈਦਾ ਹਰੇ ਬਹਾਦਰ ਸਾਹ ਨੇ ਭਾਈਆ ਸਾਥ ਜੁਧ ਨੇ ਹਰੇ ਫਿਰ ਪਾਦਸਾਹੀ ਉਪਰਿ
ਬਹਾਦਰਸਾਹ ਕੇ ਬੈਠਾਇਆ ਉਸੀ ਦਿਨ ਆ ਬਹਾਦਰਸਾਹ ਜੁਰੂ ਜੀ ਦਾ ਬਹੁਤ ਭਾਰੁ ਹੈ
ਅਰ ਭਾਈਆ ਮੈ ਵੈ ਹੀ ਭੇਜੇ,, ਅਰ ਪੈਮ ਕੇ ਖਤ ਲਿਖੇ ਜੋ ਮੇਰਾ ਚਿਤ ਤੁਮਾਰੇ ਦਰਸਨ ਕੀ
ਹੋਤਾ ਹੈ ਜਰੂਰ ਮੁਝੇ ਦਰਸਨ ਦੇਵਣਾ ਤਬ ਜੁਰੂ ਜੀ ਦਖਨ ਪੁਰਖ ਜਾਵਣ ਸੀ ਤਬ ਮਾਰਗ ਮੈ
ਆਰਾਮ ਆਇਆ ਬਹਾਦਰਸਾਹ ਭੀ ਉਹਾ ਹੀ ਥਾ ਤਬ ਜੁਰੂ ਜੀ ਦਰਵਾਜੇ ਉਪਰਿ ਜਾਇ ਖੜੇ
ਹੂਏ ਦਰਵਾਨੀਆ ਆਹਿਆ ਸਸਤਰ ਰਾਖਹ ਅੰਦਰ ਜਾਵਹੁ,, ਤਾ ਹੁਮ ਹੋਆ ਅਸੀ ਏਵੈ ਜਾਵੈ
ਹਾ ਸਸਤਰੀ ਸਣੇ ਅਰ ਪਾਦਸਾਹ ਕੇ ਨਿਖੇ ਪੁਜਬ ਆਏ ਹਾ,, ਆਗੈ ਮਿਲਣ ਕੀ ਲਾਜ ਤੀ ਆਇ
ਨਹੀ ਜਾਇਹ ਪੁਛੇ ਤਬ ਦਰਬਾਨੀਆ ਸਭੇ ਗਲ ਪਾਦਸਾਹ ਕੇ ਸੁਨਾਈਆ ਪਾਦਸਾਹ
ਆਹਿਆ ਪਾਦਸਾਹੀ ਉਪਰਿ ਖੁਸੀ ਹੋ ਬਠਾਇਆ ਬੈਠਾ ਹੈ ਜਿਉ ਉਸ ਭਾਵੈ ਤਿਉ ਹੀ ਆਵੈ
ਪਰ ਆਵਹਿ ਜੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਵਾਰੀ ਪਰਵਾਰ ਉਹ ਫੜ ਰਖਣਾ ਜਬ ਜੁਰੂ ਜੀ ਹਮਾਰਾ ਪਾਣੀ
ਪੀਆ ਤਬ ਪੈਇਨ ਹੀ ਪ੍ਰਖੀਦ ਹੋਵਾਗਾ,, ਤਾ ਦਰਬਾਨੀਆ ਆਨ ਆਹਿਆ ਜੀ ਜਿਉ ਭਾਵੈ
ਤਿਉ ਹੀ ਜਾਈਏ ਤਾ ਜੁਰੂ ਜੀ ਪਾਦਸਾਹ ਹਉ ਜਾਇ ਮਿਲੇ ਤਬ ਪਾਦਸਾਹ ਬਹੁਤ ਮਾਇਆ
ਭੇਟ ਦੀਨੀ,, ਫੇਰ ਜੁਰੂ ਜੀ ਆ ਵਾਰੀ ਵਰਦਾਰ ਦਰਵਾਣੀਆ ਫੜ ਰੱਖਿਆ ਤਬ ਜੁਰੂ ਜੀ ਜਾਣੇ
ਜਾਣ ਥਾ ਪੁਨ ਆ ਸੈਮ ਉਤਾਰਵੇ ਕੇ ਪਾਣੀ ਤਮਖਿਆ ਫੇਰ ਪਾਦਸਾਹ ਨੇ ਵਾਰੀ ਪਰਹਰਾ ਕੇ
ਸਾਰਤ ਕੀ ਸੋਇਨੇ ਕੇ ਲਟੇ ਮੈ ਪਾਣੀ ਪਾਇਦੀਆ ਜੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਔਹੁਠੇ ਪਰ ਸਿਆਹੀ ਭੀ
ਜੁਰੂ ਜੀ ਔਹੁਠਾ ਖੋਇ ਦੀਆ,, ਅਰ ਆਹਿਆ ਪਾਣੀ ਇਸ ਕੇ ਚਾਹੀਦਾ ਥਾ " ਪੀਛਾ ਨਹੀ,,
ਤਬ ਪਾਦਸਾਹ ਦੀ ਨਿਸਾ ਪਰ ਛਡੀ ਫੇਰ ਪਾਦਸਾਹ ਆ ਦੀਵਾਨ (104 ਅ)
ਹੁਤਾ ਸੀ ਉਸ ਕੇ ਪਾਸ ਗੀਆ ਜੋ ਪੈਥ ਤੁਮਾਰਾ ਬੁਧ ਫ ਹਮਾਰਾ ਬੁਧ ਤਾ ਹੁਮ ਹੋਆ ਤੁਮ ਨੇ
ਤੁਮਾਰਾ ਬੁਧ ਹਮ ਨੇ ਹਮਾਰਾ ਬੁਧ ਫਿਰ ਉਸੀ ਦੀਵਾਨ ਆਹਿਆ ਜੁਰੂ ਜੀ ਆ ਹਮਾਰਾ ਪੈਥ ਤੇ
ਅਸਾ ਹੈ ਜੋ ਮੁਸੋਲੀ ਹੋਇ ਅਰ ਓਹ ਮਾਪੜੇ ਤਬ ਹਮ ਅਰ ਉਹਿ ਨਖਾਵਹਿਤ ਤਬ ਇਸ ਬਾਤਨਾ
ਖਤਰਾ ਹਮ ਕੁਛ ਨਹੀ ਮਾਨਤੇ ਤੁਮਾਰਾ ਪੈਥ ਅਸਾ ਹੈ ਜਉ ਮੁਸਲਮਾਨ ਹੋਇ ਉਸ ਕੇ ਰਾਮ ਰਾਮ
ਆਹਾ ਇਨੇ ਰਲ ਖਾਵਹਿ ਕੇ ਨਾ ਖਾਵਹਿ,, ਤਬ ਹੁਮ ਹੋਆ ਜਬ ਪਾਤਸਾਹੀ ਹਮਾਰੀ ਹੋਇ ਤਬ
ਹਮ ਭੀ ਉਸ ਕੇ ਰਾਮ ਰਾਮ ਆਹਾ ਇਹ ਖਾਵਹਿ ਤਉ ਖਤਰਾ ਕੁਛ ਨਾ ਮਾਨਹੁ ਪਰ ਜਬ
ਪਾਤਸਾਹੀ ਹਮਾਰੀ ਹੋਇ ਤਾ ਦੀਵਾਨ ਦੀ ਭੀ ਨਿਸਾ ਹਰੇ ਛਡੀ,, ਫੇਰ ਪਾਦਸਾਹ ਨੇ ਆਹਾ
ਆਹਿਆ ਆਹਾ ਏਹ ਪਾਸਨ ਆਆ " ਜੋ ਜੁਰੂ ਜੀ ਨਾਹਿਕ ਫੁਰਮਾਇਆ ਹੈ ਜਉ ਮੈਨੂ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਕੇ ਪੈਦਾ ਹੋਆ ਹੈ ਸੋ ਕੈਦ ਪ੍ਰਲੋਕ ਸਹੀ ਕੈਦਲੀ ਹਰੇ ਨੂਨਾਰ ਤੇ ਪਾਰ ਹੋਇ ਹਰ ਫੇਰ ਆਪ ਨੇ
ਨੂਨਹਰਨਾਰ ਮਾਨੇ ਇਹ ਕੈਦ ਕੈਦਲੀ ਹਰੇ ਤਾ ਹਾਜੀ ਫੇਰ ਪ੍ਰਸਨ ਹੋਆ ਨੂਰੂ ਜੀ ਜੋ ਨੂਨਾਰ ਤੇ
ਮਾਨ ਹੋਇਤਾ ਤਬ ਦਿਲ ਖੁਸ ਦਾ ਤੇ ਨੂਨਾਰਨਾਰ ਨਾਮ ਨਾਨੇਤਾ ਮੁਖ ਸਿਉ ਨੂਨਾਰਨਾਰ ਮਾਨੇ
ਤੇ ਮਾਨੇ ਤੇ ਨਾਰਿਥ ਇਸ ਦੇ ਦਿਲ ਹਾ ਹਹਿਆ ਮਾਨੇਤਾ ਫੇਰ ਹਾਜੀ ਹਹਿਆ ਦਿਲ ਤੇ ਇਸ
ਹਾ ਚੈਨਨ ਹੈ ਜਾਨਨਾ ਹੈ ਜੋ ਮੈ ਨੂਨਾਰ ਤੇ ਮਾਨ ਹੋ ਦਿਲ ਤਿਉਹਰ ਨੂਨਾਰਨਾਰ ਮਾਨਤਾ ਹੈ
ਹੁਮ ਹੋਆ ਦੇਇ ਪਾਨੀਆ ਹੈ,, ਇਹ ਜਲ ਹਾ ਪਾਨੀ ਹਰਿ ਇਹ ਮਨ ਤੇ ਪਾਨੀ ਹੈ ਜਲ ਹਾ
ਪਾਨੀ ਇਹ ਹੈ ਜੋ ਤਨ ਸਿਉ ਪਾਸਹਰਮ ਹਾ ਹਰਨਾਮ ਅਰ ਮਨ ਹੀ ਪਾਨੀ ਦੇਹ ਹੈ ਜੋ ਖੁਦਾ
ਸਿਉ ਖਲਾਸ ਹੋਵੇ,, ਸੋ ਮਾਨਸਤ ਹਾ ਪਾਨੀ ਤਹ ਪਹੁੰਚਦਾ ਹੈ ਜਬੁ ਜਤਨ ਕਰਤਾ ਹੈ ਤਬੁ ਪਾਪ
ਤਯਮ ਪੁਰੇ ਤਹ ਕੇ ਖਾਖਤਾ ਹੈ ਪਰ ਮਨ ਖੁਦੀ (105 ਤ) ਸਿਉ ਲਾਖ ਨਹੀ
ਮਾਜਦਾ ਖੁਦੀ ਹਾ ਸਭਾਤੁ ਮਾਨ ਹਿ ਖੁਪਰਿ ਪ੍ਰਾਨ ਹੈ ਖੁਦ ਹਾ ਮਨ ਕੇ ਦੂਰ ਹੋਏ ਬਿਨਾ
ਦੂਰ ਨਹੀ ਹੋਤੀ ਸੋ ਜਬ ਤਹ ਹੀ ਪਾਨੀ ਹਾਥ ਆਈ ਅਰ ਮਨ ਹੀ ਪਾਨੀ ਹਾਥ ਨਾ ਆਈ ਤੇ
ਨੂਨਹਰਨਾਰ ਦਿਲ ਹਖੁ ਮਾਨ ਬਿਨਾ ਮਾਨੇ ਫੇਰਿ ਹਾਜੀ ਹਹਿਆ ਜੀ ਤਬ ਦਿਲ ਕੇ ਨੂਨਹਰਨਾਰ ਮਾਨੇ
ਤਾ ਹੁਮ ਹੋਆ ਇਹ ਖਾਤ ਹਾਸਤੀ ਹੈ ਖੋਸਗਤੀ ਤੇ ਨਾਥੀ ਜਬ ਦਿਲ ਕੇ ਨੂਨਾਰਨਾਰ ਮਾਨੇਤਾ
ਤਬ ਇਸ ਕੇ ਦਿਲ ਹੀ ਪਾਨੀ ਭੀ ਸਾਰਿਥ ਦੇਇਤਾ ਇਸੀ ਖੁਪਰਿ ਕਿਤਾਬ ਹੀ ਸਾਖੀ ਦੀਨੀ
ਜੋ ਸਾਰਿਥ ਹਹਿਆ ਹੈ ਮੈਰੀ ਦਚ ਰਹਿ ਸੋ ਜੋ ਨੂਨਾਰਨਾਰ ਹੋਇਹਰ ਆਵਤਾ ਹੈ ਮੈ ਤਿਸ ਹੀ
ਪਾਨੀ ਹਾ ਮੁਕਾਤਬਾ ਦੇਤਾ ਹੂੰ ਸੋ ਜਲ ਹੀ ਪਾਨੀ ਹਰ ਪਾਰ ਹੋਇ ਅਰ ਫਿਰ ਨੂਨਾਰਨਾਰ ਮਾਨੇ
ਤਬੁ ਇਸ ਖਾਤ ਹਰ ਸਾਰਿਥ ਰਾਜੀ ਹੋਤਾ ਹੈ ਖੁਸ ਕੇ ਮਨ ਹੀ ਭੀ ਪਾਣੀ ਦੇਤਾ ਹੈ,, 24 ,,

ਆਤੇ ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ ਏਹ ਬੇਰ ਨੂਰੂ ਜੀ ਹਾਸੀ ਕੇ ਪਾਂਡੇ ਖੁਲਾਇ ਤਿਨ ਕੇ ਹੋਮ ਹਰਾਇਆ
ਖਾਲਸੇ ਹਾ ਪੰਥ ਚਲਾਇਆ,, ਤਬ ਖੁਨ ਪਾਂਡਿਤੁ ਹਹਿਆ ਤਬ ਕੁਣ ਪੂਛੀਏ ਹੁਮ ਹੋਆ
ਨਿਸਚਾ ਪੂਛੀਏ ਤਾ ਖੁਨਹੁ ਇਹ ਪ੍ਰਸਨ ਹੀਆ ਜੋ ਬੇਦ ਮੈ ਆਪੇ ਆਪਨੇ ਧਰਮ ਲਿਖੇ ਹਹਿ
ਖਤੀ ਹਾ ਧਰਮ ਦਾਨ ਦੇਵਨਾ ਹੀ ਲਿਖਿਆ ਹੈ ਅਰ ਖੁਹਾਣਹ ਧਰਮ ਦਾਨ ਲੇਵਣਾ ਲਿਖਿਆ
ਹੈ ਜੋ ਤੁਮਾਰਾ ਧਰਨ ਖਤੀ ਹੈ ਤੁਮ ਦਾਨ ਜਗਤ ਹਾ ਹਾਰੈ ਤੇ ਲੈਤੇ ਹੋ ਤੁਮ ਕੇ ਅਪਨੇ ਧਰਨ ਅਨੁਸਾਰ
ਲੇਵਣ ਪਰਵਾਨ ਨਹੀ ਇ ਆਹਾਰ ਹੈ ਕਿਚਾ ਹਰੇ ਖੁਤਰ ਦੇਵਹੁ,, ਹੁਮ ਹੋਇਆ ਭਲਾ ਪੂਛਿਆ
ਅਬ ਇਸ ਪ੍ਰਸਨ ਹਾ ਖੁਤਰ ਸੁਨੋ ਦੁਹ ਪਹਾਰ ਦੇਵਨਾ ਹੈ ਹਾ ਲੇਵਨਾ ਹੈ ਜੋ ਆਮਾਨਤ ਕਿਸੀ ਹੀ
ਰਾਖਤਾ ਹੈ, ਸੋ ਭੀ ਲੇਵਤਾ ਕਿਸ ਆਵਤਾ ਹੈ,, ਪਰ ਖੁਹ ਲੇਵਤਾ ਨਾਹੀ ਸਜੇ ਖੁਪਹਾਰ ਹਰਤਾ
ਹੈ ਇਸ ਖੁਪਰਿ ਏਹ ਦਿਸਟਾਤ ਹੈ ਜੈਸੇ (105 ਅ)

ਮਹਾਰਾਜਾ ਨੇ ਪੁਸ ਨੇ ਪਾਸ ਜੋਤਸੀ ਥੇ ਪਰ ਪਰਮ ਪੁਰੀਨ ਥੇ, ਜੋ ਕੁਝ ਜੋਤਸੀ ਥੇ ਸੋ ਤਿਸੁ ਹੀ ਹੋਤਾ ਥਾ ।। ਹਾਜੇ ਬਹੁਤੇ ਕੇਹ ਰਾਜਾ ਪੁਸ ਨਾ ਪੁਤਰ ਜੰਮਿਆ ਥਾ । ਦੈਵ ਯਾਰ ਪੁਸ ਜੋਤਸੀਆਂ ਨਾਲਿਆ ਰਾਜਾ ਜੀ ਤੇਰੇ ਨਗਰ ਨੇ ਅਜਰ ਨਾਸੇ ਗੀ ਪਰ ਡਾਢੀ ।। ਫੇਰ ਰਾਜੇ ਪੁਛਿਆ ਕੇਈ ਅਸਥਾਨ ਨਗਰ ਨਾ ਬਚੇਗਾ ਭੀ ਕਿ ਸਭ ਜਲ ਜਾਵੇਗਾ ।। ਤਾਂ ਜੋਤਸੀਆਂ ਨਾਲਿਆ ਤੇਰੇ ਮੰਦਰ ਬਚੇਹੇ ਹੋਰ ਸਭ ਨਗਰ ਜਲੇਗਾ ਫੇਰ ਉਸ ਸਮੇ ਆਨ ਪਹੁਚਿਆ ਦੋਇ ਦਿਨ ਬਾਕੀ ਰਹੇ ਤਬ ਨਗਰ ਮੈ ਰਾਜੇ ਢੰਡੋਰਾ ਫਿਰਵਾਇਆ ।। ਜੋ ਜੋਤਸੀਆਂ ਨਾਲਿਆ ਅਜਰ ਵਾਰ ਨਗਰ ਨੇ ਅਜਰ ਨਾਸੇਗਾ ਅਰ ਨਗਰ ਸਭ ਜਲ ਜਾਵੇਗਾ ।। ਇਹ ਤੇਰਾ ਬਚੇਨਾ ਬਚੇਗਾ ਸੋ ਸਭ ਮਿਲੇ ਇਹੁ ਨਗਰ ਅਪਨਾ ਰੀਜ ਖਸਤ ਮੰਦੇ ਚਿਰ ਰਾਖ ਜਾਵਨਾ ਫੇਰ ਸੁਖ ਨੇ ਸਮੇ ਨੇ ਜਾਵਣਾ ਤਾਂ ਜਉਨਾ ਬਚਨਾ ਇਵੇ ਨਾਲਿਆ ਅਪਨਾ ਖਸਤ ਰਾਜੇ ਨੇ ਚਿਰ ਮੇ ਰਾਖ ਲਏ ।। ਫਿਰ ਸੁਖ ਨੇ ਸਮੇ ਨੇ ਲਏ ਸੋ ਰਾਜੇ ਪੁਸ ਨੇ ਆਮਨਤ ਰਾਖੀ ਥੀ ਸੋ ਪੁਸ ਦੇ ਨੇ ਉਪਰ ਪਰਖੁਪਨਾਰ ਨਾਲਿਆ ਥਾ ਤੁਸੇ ਮੈਂ ਜਹਾਤ ਮਾਇਆ ਜੋ ਆਨ ਦੇਤਾ ਸੋ ਮੈ ਪੁਸੀ ਰਾਜੇ ਨੇ ਨਿਆਈ ਆਮਨਤ ਰਸਤਾ ਦੇ ।। ਜਗਤ ਮੇ ਕਾਮ ਨੇਧ ਲੋਭ ਮੋਹ ਚੰਨਾਰ ਤੁਪੀ ਅਜਰ ਨਸੀ ਚੁਬੜੇ ਹੁਈ ਹੈ ਜੋ ਮਾਇਆ ਕਾਮ ਨੇਧ ਲੋਭ ਮੋਹ ਚੰਨਾਰ ਨੇ ਕਾਰਜੋਹੁ ਵਿਖੇ ਨਲਤੀ ਜਸੇ ਮਾਇਆ ਵਿਖੀ ਜਾਤੀ ਹੈ ਅਰ ਜੋ ਮਇਆ ਰਹੁ ਨੇ ਆਗੇ ਭੇਟਾ ਚੜਾਵਤੇ ਹੈ ਸੋ ਭਾਵਨੀਆਂ ਰਹੁ ਪੂਰਨ ਨਾਲਿਆ ।। ਤਾਂ ਪਾਂਡਿਆ ਨਾਲਿਆ ਰਹੁ ਜੀ ਤਮ ਜਾਨਤੇ ਥੇ ਜੋ ਤੁਮ ਪਰਮ ਬਧੇਨੀ ਹੋ ਪਰ ਤੁਮਰਾ ਬਧੇਨ ਸੁਣਨੇ ਤੇ ਹਮਾਰਾ ਚਿਤ

ਚਿਣਾ ਹੁਆ ਇਤਨਾ ਪੁਸਨ ਨੀਆ ।। ਸੋ ਭਲਾ ਉਤਰ ਦੁਆ ।। ਸੁਨ ਨਾਰ ਫਿਰ ਪੁਸਨ ਹੁਆ ।। ਆਗੇ ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਤੁਰੀ ।। (106 ਉ)

ਏਨ ਕੇਹ ਰਹੁ ਜੀ ਨਾਰੇ ਥੇ ਹਨੀ ਮਖਲੁਤ ਥੀ ,, ਦੋਪਹਰ ਨੇ ਸਮੇ ਧਾਰਾ ਮੇਹਿ ਜਾਇ ਉਤਰੇ ਅਤੇ ਖਲਾਰ ਨਾ ਪੀਰ ਭੀ ਉਤਰਿਆ ਹੁਆ ਸੀ ਰਹੁ ਜੀ ਨੇ ਸਾਥ ਉਸ ਪੀਰ ਨਾ ਮੇਲਾ ਹੁਆ ,, ਰਹੁ ਜੀ ਪੀਰ ਨੇ ਆਦਰ ਸੁਜਗਤ ਆਪਨੇ ਨਿਨਟ ਬਿਆਇਆ ,, ਉ ਸ ਧਾਰਾ ਨੇ ਨਿਨਟ ਛੋਟੀ ਖੜ੍ਹ ਨਾਰਾ ਸੀ ਉਹਾ ਖਤਰੀ ਨੇਕਾ ਸਿਖ ਨੇਕ ਬਹੁਤ ਥੇ ਤ ਉਨਹ ਨੇ ਰਹੁ ਜੀ ਨਾਰੇ ਸੁਨ ਨਾਰ ਭੇਟ ਨੇ ਆਏ ਤਬ ਆਦਸੀਏ ਹਥ ਜੋੜ ਜੋੜ ਰਹੁ ਜੀ ਨੇ ਸਨਮੁਖ ਹੋਇ ,, ਜੋ ਸਭੇ ਪਾਤਸਾਹ ਸਿਖ ਭੇਟ ਲਿਆਏ ,, ਅਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਲਿਆਇ ਚਹਿ ਸਿਖਾ ਨੇ ਖੁਸੀ ਹੋਜੋਏ ,, ਸਿਖਾ ਨੇ ਆਨਜ ਸੰਪੂਰਨ ਨਾਰੀਏ ਤਬ ਇਹ ਸੁਨ ਸੁਨ ਪੀਰ ਪੁਸਨ ਨਾਲਿਆ ਪੀਰ ਨਾਲਿਆ ਰਹੁ ਜੀ ਹਮਾਰੇ ਬੇਦ ਮਹਿ ਸਾਚਿਬ ਨੇਨ ਇਹੁ ਖਨਾਇਆ ਹੈ ਜੋ ਕੁਛ ਤਲਦੇ ਨੇ ਪਰਬਰ-ਦਗਾਰ ਦੀ ਵਿਚ ਹੋਆ ਹੈ ਸੋ ਹੋਇ ਚੁੰਨਾ ਅਬ ਕੁਛ ਨਹੀ ਹੋਤਾ , ਜਾਹੁ ਆਗੇ ਕੁਛ ਕੁਨ ਨਾਰਾਮਾਂ ਹੋਇ ਤਬ ਹੋਰ ਹੋਵੈ ਇਹੁ " ਸੋ ਆਗੇ ਤੇ ਕੁਨ ਨਾਰ ਕੁਛ ਨਹੀ ਹੁਆ ,, ਤਾ ਤੇ ਹੁਣ ਹੋਰਾ ਕੁਛ ਨਾਹੀ ,, ਸੋ ਇਹ ਸਿਖ ਜੋ ਅਰਦਾਸ ਨਾਰੇ ਚਹਿ ਜੋ ਖੁਸੀ ਨਾਰੀਏ ਸਿਖਾ ਨਾ ਨਾਰਜ ਹੋਵੈ ਅਬ ਕੁਛ ਨਹੀ ਹੋਤਾ ,, ਇਹ ਅਰਦਾਸ ਨਾਰੇ ਨੇ ਨਾਰਤੇ ਚਹਿ ਤਬ ਪੀਰ ਨਾ ਪੁਸਨ

ਚਲਦਾ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਸੁਨ ਕਰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਛਾਪ ਮਾਰੀ ਛਾਪ ਕੇ ਉਪਰਿ ਸਿਆਹੀ ਲਗਾਇ ਕਰ ਮਾਰਦਿ ਉਪਰ ਮੋਹਰਿ ਕੀਨੀ ਚੁਪ ਹੋਆ ,, ਪੀਰ ਜੀ ਤੁਮਾਰੇ ਸਵਾਲ ਦਾ ਜਵਾਬ ਦੀਆ ਹੈ ,, ਤੁਮ ਸਮਝਿਆ ਹੈ ਤਾ ਪੀਰ ਕਹਿਆ ਜੀ ਖੋਲ ਕਰੀਏ ਚੁਪ ਹੋਆ ਛਾਪ ਉਪਰਿ ਜੋ ਜੋ ਅਰਥ ਥੇ ਸੋ ਤਲਦੋਰ ਹੀ ਹੋਏ ਥੇ ਅਖ ਕਿਸੀ ਨਹੀ ਲਿਖੇ ਪਰ ਅਖਰ ਲਿਖਨ ਵਾਲੇ ਕੀ ਇਹ ਭੰਮ ਕਿਹਤ ਸੀ ,, ਜਬ ਇਹ ਛਾਪ ਪਸਿਰੇਣਗੀ ਤਬ ਅਹੇ ਅਖਰ ਸੋਹੇ ਹੋਇ ਜਾਵੇਗੇ ,, ਫਿਰ ਮੋਹਰ ਭੀਨਹਾ ਜਾਵੇਗੀ ,, ਜੋ ਪਰਵਦਗਾਰ ਇਹ ਬਾਤ ਤਲਦੋਰ ਸੋ ਰਾਖ ਛੱਡੀ ਹੈ ,, ਜੋ ਤਬ ਇਹ ਪ੍ਰਸਾਦ ਨੇ ___(106 ਖ)___ ਆਗੇ ਅਧੀਨ ਹੋਇ ਜਾਏਗਾ ਤਬ ਆਹੇ ਲੇਖ ਤੇ ਭੀ ਲੇਖ ਸੀਧਾ ਹੋਇ ਜਾਵੇਗਾ ,, ਅਰ ਸਭ ਕਾਰਜ ਇਸ ਕੇ ਸੰਮੁਖ ਹੋਇ ਜਾਵੇਗੇ ਤਾਤੇ ਜੋ ਕਿਛ ਅਖ ਹੋਤਾ ਥਾ ਸੋ ਪੁਰੀ ਤਲਦੋਰ ਅਨੁਸਾਰ ਹੋਤਾ ਹੈ ਅਖ ਨਹੀ ਹੋਤਾ ,, ਪੀਰ ਕੀ ਨਿਸਾ ਹੋਈ ,, ਆਗੇ ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ ,, ਏਕ ਵਾਰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਸੁਖੈਦਾਰ ਮਿਲਨੇ ਆਇਆ ਤਬ ਉਸ ਗੁਰੂ ਜੀ ਸਾਥ ਇਹ ਪ੍ਰਸਨ ਕੀਆ ਜੋ ਗੁਰੂ ਜੀ ਜਬ ਤੁਮ ਕਿਸੀ ਉਪਰਿ ਮੇਹਰਵਾਨ ਹੋਤੇ ਹੋ ਤਬ ਕਿਆ ਦੇਤੇ ਹੋ ਗੁਰੂ ਜੀ ਹੋਆ ਜਬ ਮੈ ਮਿਹਰਬਾਨ ਹੋਤੇ ਹੈ ਤਬ ਉਸ ਕੇ ਪਾਸ ਏਕ ਪਿਆਲਾ ਭੇਜ ਦੇਤੇ ਹੈ ਫੇਰ ਸੁਖੈਦਾਰ ਕਹਿਆ ਜਬ ਬਹੁਤ ਹੀ ਮਿਹਰਵਾਨ ਹੋਤੇ ਹੋ ਤਬ ਕਿਆ ਦੇਤੇ ਹੋ ।। ਗੁਰੂ ਜੀ ਹੋਆ ਤਬ ਦੋਇ ਪਿਆਰੇ ਜਿਸਕੇ ਘਰ ਭੇਜ ਦੇਤੇ ਹੈ ਫਿਰ ਸੁਖੈਦਾਰ ਕਹਿਆ ਜਬ ਬਹੁਤ ਹੀ ਮਿਹਰਵਾਨ ਹੋਤੇ ਹੋ ਤਬ ਕਿਆ ਦੇਤੇ ਹੋ ਫੇਰ ਸੁਖੈਦਾਰ ਕਹਿਆ ਜਬਬਹੁਤ ਹੀ ਮੇਹਰਵਾਨ ਹੋਤੇ ਹੋ ਤੇ ਕਿਆ ਦੇਤੇ ਹੋ ਤਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦਸਾ ਪਿਆਰਿਆ ਤੇ ਕਹਿਆ ਜੋ ਤਬ ਦਸ ਪਿਆਰੇ ਉਸ ਕੇ ਘਰ ਭੇਜ ਦੇਤੇ ਥੇ ਤਬ ਸੁੰਦਰ ਕਹਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦਸ ਪਿਆਰੇ ਜੋ ਤੁਮ ਨੇ ਸਿਖ ਕੇ ਘਰ ਭੇਜੇ ਇਸ ਬਾਤ ਮੈ ਉਨ ਕੇ ਕਿਆ ਪ੍ਰਪਤ ਹੋਇਗਾ ,, ਚੁਪ ਹੋਇਆ ਜਿਤਨੇ ਬਹੁਤ ਪਿਆਰੇ ਜਾਵਹਿਗੇ ਉਤਨਾ ਬਹੁਤ ਬ੍ਰਹਮ ਬਿਚਾਰ ਹੋਇਗਾ ਬਹੁਤ ਹਰ ਜਸ ਹੋਇਗਾ ,, ਐਸੀ ਜੋ ਜਗਾਸ ਬਖਸ ਸੰਤ ਹੁ ਕਾ ਸਿਖ ਹੀ ਕਨੀ ਪਹੇਗਾ ,, ਅਉਰ ਉਨ ਕੇ ਚੀਤ ਚਹੇਗਾ ,, ਤਬ ਸਿਖ ਕਾ ਜਨਮ ਮਰਨ ਕਟਿਆ ਜਾਵੇਗਾ ,, ਫੇਰ ਸੰਤਹੁ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਭਾਉ ਕਰਹਿਗੇ ਖਾਨ ਪਾਨ ਇਤ ਕਰ ਸਿਖ ਕਾ ਕਿਜ ਵਖੇਗਾ ,, ਅਰ ਸਭ ਟਹੈ ਭੀ ਪੁਨੀਤ ਹੋਇਗਾ ,, ਸੰਤਹੁ ਕੇ ਮਿਲਿਆ ਸਿਖ ਕੇ ਇਹ ਹੁਣ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇਗਾ ਆਗੇ ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚੁਰੀ ,, ਏਕ ਵੇਰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਜੰਗਲ ਬੈ ਤਹਾ ਕਿਸੀ ਸਿਖ ਆਨਾ ਕਹਿਆ ਸਚੇ ਪਾਤਸਾਹ ਸੰਤਹੁ ਆਵਦੀ ਸੀ ।। ___(107 ਉ)___

ਆਨ ਕੇ ਸੁਖੈਦਾਰ ਖੋਹਿਨੀਨੀ ਹੈ ਫੇਰ ਦੂਸਰੇ ਦਿਨ ਕੀ ਕਿਸੀ ਆਨ ਕਹਿਆ ਸਚੇ ਪਾਤਸਾਹ ਸੰਤਹੁ ਆਵਦੀ ਸੀ ਆਨ ਕੇ ਸੁਖੈਦਾਰ ਖੋਹਿਨੀਨੀ ਹੈ ਫੇਰ ਤੀਸਰੇ ਦਿਨ ਕੀ ਕਿਸੀ ਆਨ ਕਹਿਆ ਸਚੇ ਪਾਤਸਾਹ ਸੰਤਹੁ ਆਵਦੀ ਸੀ ਦਰਸਨ ਹੂੰ ਤੇ ਆਪਨੇ ਸੁਖੈਦਾਰ ਖੋਹਿਨੀਨੀ ਹੈ ਹਭੇ ਕੋਈ ਇ ਕਹਦਾ ਹੈ ਜੋ ਸੰਤਹੁ ਕੇ ਸੁਖੈਦਾਰ ਖੋਹਿਨੀਨੀ ਹੈ ਫੇਰ ਹੁਕਮ ਹੋਆ ਭਾਈ ਸੰਤਹੁ

ਚਲਦਾ

ਸਚੀ ਹੈ ਨਵਾਂ ਪਾਤਸਾਹੀਆ ਸੰਗਤ ਨੇ ਸਿਮਲਨੀਆ ਫੜਾਈਆ ਹਹਿ ਅਥ ਮੈ ਸੰਗਤ ਨਉ
ਭਲਾਊਤੀਆ ਫੜਾਵਾਗਾ ।। ਅਰ ਚਿੜੀਆ ਸੇ ਬਾਜ ਤੜਾਊਗਾ ਫਿਰ ਊਹਾ ਹੀ ਇਹ
ਹੁਕਮ ਹੋਆ ਜੋ ਮੇਰਾ ਸਿਖ ਹੋਇਕੁ ਸੋ ਸਸਤਰੀ ਬਿਨਾ ਨ ਰਹੇਗਾ ।। ਤਾਂ ਸਭ ਸਿਖ
ਸਸਤਰ ਧਾਰੀ ਹੋਇ ਗਏ ।। ਫਿਰ ਐਸਾ ਅਰ ਹੁਕਮ ਹੋਆ ਜੋ ਐਸਾ ਬਿਨਾ ਮਨੁੱਖ ਆਦਾ
ਹੈ ਸਾਰਾ ਤਖ ਹੀ ਹੋਤਾ ਹੈ ਜਬ ਐਸੇ ਸਹਤ ਹੋਤਾ ਹੈ ਐਸ ਭੀ ਹੋਵਹਿ ਅਰ ਸਸਤਰ ਭੀ ਹੋਵਹਿ
ਤਬ ਹੀ ਸਾਰਾ ਮਨੁੱਖ ਹੋਤਾ ਹੈ ਫੇਰ ਹੁਕਮ ਹੋਆ ਭਨਿਆ ਆਪਨੀ ਸਨਮਾਨ ਸਾਥ ਲੈ ਨੇ ਨਾਠੀਆ
ਹਥੀ ਅਰ ਲੇਵਹੁ ਅਤੇ ਸੰਗਤ ਨੇ ਖੇਹ ਨਿਆਵਹੁ " ਪਰ ਮਾਰਨਾ ਭੀ ਕਿਸੀ ਨੇ ਨਾਹੀ ਤੇ ਚੀਜ
ਖਸਤ ਛਵਾਵਣੀ ਭੀ ਨਹੀ ਜੇ ਫੇਰ ਦੇਵਣੀ ਹੋਇਗੀ ਪਰ ਜੁੱਧ ਅਰਥ ਸਿਖਾਨ ਨੇ ਜਾਕਰ ਸੰਗਤ
ਫਿਰ ਗੁਰ ਥਪੇ ਅਹਿ ਭੇਜਿਆ ਹੈ ਜੋ ਵੈਰੀ ਜੰਗਲ ਵਿਚ ਅਸੀ ਪਾਹੁਣੇ ਜੇਹੇ ਬੈਠੇ ਹਾਂ ਤੈ ਜਟ
ਆਪੇ ਜੋਧੇ ਹੋ ਜੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਖੋਆਣ ਜੇਹੀ ਆਵਣ ਤਾਂ ਤੁਸੀ ਖੁਆਣ ਨਾ ਕਹੀ ਤਅੜਾ ਰਹਨ
ਤਾ ਛਲੇ ਦੇ ਨੌਂ ਨਾਠੀਆ ਨੇਅਰ ਸੰਗਤ ਨੇ ਖੁਹਣ ਜਾਇ ਪਵੇ ਤਾ ਸੰਗਤ ਗੁਰੂ ਨੇ ਵਠ ਪਾਇ
ਤਅੜੀ ਹੋਈ ਰੁਹਿ ਖੇਹਿ ਉਰਿ ਖੁਹਾਇ ਨਾਹੀ ਤਾ ਬਡਾ ਸੁੰਞ ਜੰਗਲ ਵਿਚ ਉਠਿਆ ਹੋਹਾ
ਨੇ ਪਇਆ ਸੁਨੀਐ ਤਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਉਚੇ ਅਸਥਾਨ ਬੈਠ ਅਰ (107 ਅ)
ਸੁੰਞ ਸੁਣਹਿ ਅਰ ਖਿਲਸਹਿ ਹੁਕਮ ਹੋਆ ਸੰਗਤ ਨੇ ਜੁੱਧ ਅਰਥ ਇਸੀ ਵਜਹਿ ਸਿਖ ਨਾਵਣ ਹੈ
ਫੇਰ ਅੜਹਿ ਪਸਾਦਿ ਅਰਾਇਆ ਬਹੁਤੀ ਵੇਰ ਜਬ ਅੜਹਿ ਪਸਾਦਿ ਤਿਆਰ ਹੋਇ ਤਬ
ਹੁਕਮ ਹੋਇਆ ਜੋ ਲੇਵਹੁ ਫੇਰ ਅੜਾਹ ਲੁਟਿਆ ਜਾਵੇ ਏਹ ਵੇਰ ਬਹੁਤ ਅੜਹਿ ਅਰਵਾਇਆ
ਫਿਰ ਹੁਕਮ ਹੋਇਆ ਜੋ ਲੁਟ ਲੇਵਹੁ ਤਬ ਓਨੇ ਸਿਖ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਪਾਸ ਹੀ ਬੈਠੇ ਰਹੇ ਖੁੰਹ
ਲੁਕਨ ਨਾ ਲਏ ਤਾਂ ਹੁਕਮ ਹੋਆ ਭਾਈ ਸਿਖੋ ਤੁਸੀ ਅੜਾਹ ਲੁਕਨ ਕਿਉ ਨਾ ਦਏ ਤਾਂ ਸਿਖਾਂ
ਅਹਿਆ ਸਚੇ ਪਾਤਸਾਹ ਜੇ ਖਾਟ ਮਿਲਦਾ ਤਾਂ ਖੁਹਿ ਲੇਵਦੇ ਅਤੇ ਅਸੀ ਲੁਕਣ ਵਾਲਿਆ
ਵਿਚੋ ਨਹੀ ਫੇਰ ਹੁਕਮ ਹੋਆ ਨਿਹਾਲ ਭਾਈ ਖਾਲਸੇ ਵਿਚ ਲੁਟ ਭੀ ਹੋਵੇਗੀ ਅਤੇ ਸਿਖੀ ਭੀ
ਹੋਵੇਗੀ ਦੋਵੇ ਗਾਤਾਂ ਹੋਣਗੀਆ । ਫੇਰ ਸਸਤਰ ਵੇਖ ਅਰ ਪ੍ਰਸਨ ਹੋਵਹਿ ਸਸਤ੍ਰ ਦੀ ਪੂਜਾ ਅਰੈ
ਜਦੋ ਕੋਈ ਮਾਇਆ ਭੇਟ ਨੇ ਜਾਵੇ ਤਬ ਅਸੀ ਖੁਸੀ ਮਿਲੇ ਜਸੀ ਸਸਤਰ ਵਾਲਿਉ ਹਉ ਖੁਸੀ
ਮਿਲੇ ।। ਫੇਰ ਛਲੇ ਹਉ ਹੁਕਮ ਹੋਆ ।। ਕੋਸ ਨਾਇਆ ਅਰ ਸਥਾਰਹੁ ।। ਤਾ ਛਲੇ ਅਹਿਆ
ਸਚੇ ਪਾਤਸਾਹ ਹਮ ਨੂੰ ਮੋਹ ਮਿਲੇ ਹੁਕਮ ਹੋਆ ਕੋਸ ਲੈ ਅਸਾਡੇ ਪਾਸ ਹੈ ਮੋਹ ਤਾਂ ਸਾਡੀ
ਖੁਦ ਵਿਚ ਨਾਹੀ ਜੋ ਤੁਹੀ ਅਹਿ ਦਿਚੇ,, ਅਤੇ ਫੇਰ ਕੋਸ ਖੁਰਾ ਲਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਅਹਿਆ
ਭਨਿਆ ਕੋਸ ਸਥਾਰਹੇ ਨ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਫਿਰ ਅਦਸੁਨਿਆ ਹੋਆ ਤਾਂ ਫਿਰ ਇਕ ਦਿਨ
ਬਚਨ ਹੋਆ ਭਨਿਆ ਕੋਸ ਨਾਇਆ ਅਰਤਾ ਫਿਰ ਛਲੇ ਅਹਿ ਸਚੇ ਪਾਤਸਾਹ ਮਹੂੰ ਮੋਹ ਮਿਲੇ
ਹੁਕਮ ਹੋਆ ਜਟ ਪਿਨੇ ਤਾਂ ਕੰਧ ਬੀ ਭੀ ਪਿਨੇ ।। ਜਾਹਿ ਛਪੜ ਹਛੇ ਅਰਾਇ,, ਉਥੇ ਉਚੇ
ਕਿਤਨਿਆ ਬਰਸਾ ਹੀ ਆਉਣ ਸੀ ਤਾਂ ਛਲੇ ਪੰਝਨ ਹੋਇ ਅਰ ਨੇਅ ਇਠੇ ਹੀਏ ਨਾਨ ਹੋਨ
ਇਠੇ ਹੀਏ ।। ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਵਾਰੇ ਮੇਘ ਦਿਤਾ ਜਟਾ ਨੂੰ ਬੜਾ ਦੀਰਘ ਜਟਾ ਧਰ ਨੇ ਆਇ

ਦਾਦਾ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਕੋਤਾ ਹੋਰ ਜੋ ਸਚੇ ਪਾਤਸਾਹ ਮੀਹ ਥੀ ਖਸ ਹਰਾਏਏ ਤਾਂ ਮੀਹ ਰਹਿ (108 ੳ)

ਗਇਆ ,, 18 " ਆਗੇ ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਤੁਰੀ ,, ਏਹ ਬੈਰ ਮਾਤ ਜੀ ਮਸੰਦਹ ਨੇ ਉਹਿ ਹਹਿ ਭੇਜਿਆ ਜੋ ਤੁਸੀ ਮਾਇਆ ਮੰਗਤੀ ਪਾਸ ਬਹੁਤ ਲਿਆਵਦੇ ਹੋ ਅਤੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਖਜਾਨੇ ਨਹੀ ਪਾਉਦੇ ਘਰ ਰਖਦੇ ਜਾਦੇ ਹੋ, ਇਹ ਗਲ ਭਲੀ ਨਹੀ ਹਹਦੇ ਤਾਂ ਮਸੰਦਾ ਦਾ ਕੋਧ ਹਹੇ ਇਹ ਬਚਨ ਹਹਿ ਭੇਜਿਆ ਪਹਿਲੇ ਪਰੈਤੂ ਨੂੰ ਪੜਹਾਇ ਤੇ ਸਹੀ ਜੋ ਪਤਰ ਤੇਰਾ ਪੜਿਆ ਤਾ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਲੇਖਾ ਸਮਝ ਲਵੇਗਾ ,, ਅਮਾਨ ਦਾ ਭੀ ਅਤੇ ਖਰਚ ਦਾ ਭੀ ।। ਤਾ ਮਾਤਾ ਜੀ ਜੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਹਹੁ ਇਹ ਬਾਤ ਹਹਿ ਸੁਣਾਈਆ ,, ਹੁਹਮ ਹੋਆ ਭਾਈ ਮਸੰਦਾ ਕਾਲ ਲੇਖਾ ਸਮਝਣਾ ਹੋਆ ਲੇਖਾ ਸਮਝ ਵਾਸਤੇ ਪੜਨਾ ਭੀ ਹੋਆ ,, ਤਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਤਖਤੀ ਤੇ ਖਹਨਾ ਲਿਖਾਇਆ ਤਾ ਸਿਖਾ ਤਖਤੀ ਤੇ ਖਸਤ ਹੋ ਆਹੁਤੀ ਹੋਨੀ ਅਤੇ ਹਹਿਆ ਸਚੇ ਪਾਤਸਾਹ ਵਿਦਾਤਾ ਜੋ ਸਰਬਤ ਜੀਆ ਦੇ ਮਸਤਕ ਲੇਖਾ ਲਿਖਦਾ ਹੈ ਸੋ ਤੁਹਿਤੋ ਪੁਛ ਹਹ ਲਿਖਦਾ ਹੈ ਸੋ ਤੂੰ ਅਣ ਪੜਿਆ ਹੈ ਤੂ ਗੁਰੂ ਨਿਰੰਕਾਰ ਹਹਿ ਜੋ ਤੁਧ ਨੂੰ ਅਣਪੜਿਆ ਹਹੈ ਸਕਲ ਤਿਨ ਦਾ ਮੁਹਿਆਨਾ ,, ਹੁਹਮ ਹੋਆ ਮਸੰਦ ਮੈਡੇ ਸਰੀਰ ਹਨ ਤਾ ਫਿਰ ਸਿਖਾ ਹਹਿਆ ਸਚੇ ਪਾਤਸਾਹ ਤੈਡੇ ਸਰੀਰਾ ਦਾ ਮੁਹਿਆਨਾ ਫੇਰ ਹੁਹਮ ਹੋਇਆ ਸਰੀਰਾ ਆਸਤਿਆ ਦਾ ਅਦਬ ਹੋਤਾ ਹਹੈ ਤਾ ਫੇਰ ਸਿਖ ਹਹਿਆ ਸਚੇ ਪਾਤਸਾਹ ਤੈਡੇ ਸਰੀਰ ਦਾ ਦਰਕਾਰ ਵਿਚ ਮੋਹ ਹਾਨਾ ,, ਜੋ ਤੈਡੇ ਸਾਥ ਸਰੀਰਤ ਹਹਨ ਹੁਹਮ ਹੋਆ ਸਿਖ ਭਾਡੇ ਹਨ ਭਾਈ " ਮਸੰਦ ਭੀ ਇਹ ਬਚਨ ਪਾਸ ਹੀ ਸੁਣਦੇ ਸੇ ਫਿਰ ਹੁਹਮ ਹੋਆ ਮਸੰਦ ਮੇ ਤੁਸਾ ਭਾ ਹਹਿਆ ਮਨਿਆ ਸੀ ਪੜਦਾ ਸੀ ਪਰ ਸਿਖਿਆ ਸਾਨੂੰ ਪੜਨ ਨਹੀ ਦੇਦੇ ਹੁਣ ਤੁਸੀ ਇਹੁ ਹਹੈ ਜੋ ਸਿਖ ਪੜਦੇ ਹੋਏ ਹਨ ਉਨ ਹੀ ਸਾਥ ਲੇਖਾ ਸਮਝੋ ਤਾ ਇਹ ਗਲ ਸੁਣ ਹੈ ਮਸੰਦ ਰੁਠੇ ਪਸਾਦ ਗੁਰੂ ਹੈ ਪਾਂਦੇ ਸੇ ਸੋ ਪਸਾਦ (108 ਅ) ਪਾਵਣਿ ਹਾ ਆਫਨ ਤਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਭੀ ਪਸਾਦਿ ਨਾ ਚੁਹਿ ਅਪਨੀ ਛਬੁਰ ਪਸਾਦਿ ਪਾਇ ਹਹਿ ਅਤੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਪਸਾਦਿ ਨਾ ਪਾਵਹਿ ਤੀਨ ਤੀਨ ਚਾਰ ਚਾਰ ਦਿਨ ਖੀਰੁ ਜਾਵਹਿ ਨਾਜਰੀ ਆਇ ਹਹੈ ਸਚੇ ਪਾਤਸਾਹ ਮਸੰਦ ਤੇ ਅਪਨੀ ਠਬੁਰ ਪਸਾਦਿ ਪਾਇ ਬੈਠੇ ਹਹਿ ਤੁਸੀ ਭੀ ਦਇਆ ਹਹੈ ਪਸਾਦਿ ਪਾਇ ਹਵਹੁ ਹੁਹਮ ਹੋਆ ਭਲਾ ਕੁਹ ਹੁਹ ਜਾਨਹਿ ਹਮ ਆਪਣੇ ਧਰਮ ਪੂਰਾ ਰਖਣ ਹੈ ਜਥ ਹਮਾਰੀ ਬਾਨੀ ਹੈ ਸਾਰ ਆਵਹਿਗੇ ਤਥ ਹੀ ਪਸਾਦਿ ਪਾਵਹਿਗੇ ਤਾਂ ਨਾਗਰੀ ਜਾਇ ਜਾਇ ਹੋਰ ਸਿਖ ਜਾਇ ਜਾਇ ਮਸੰਦ ਦੇ ਮੁਹਤਾਜ ਹੋਵਹਿ ਅਰ ਰਲ ਵਿਚ ਹਪੜੇ ਪਵਇ ਪਾਇ ਹਹੈ ਜੋ ਗੁਰੂ ਹੈ ਵਾਸਤੇ ਤੁਸ ਚਲੋ ਜੋ ਤੁਸ ਗੁਰੂ ਜੀ ਪਸਾਦਿ ਨਹੀ ਪਾਂਦੇ ਅਜ ਚੋਥਾ ਦਿਨ ਹੋਇ ਗਇਆ ਹੈ ਜਿਥੁ ਜਿਥੁ ਸਿਖ ਮਸੰਦਾ ਹੈ ਆਗੇ ਮਸਤਕ ਟੈਕ ਕੋਤੀਆ ਹਰਓ ਤਿਥੁ ਤਿਥੁ ਮਸੰਦ ਵਧੀ ਹੋ ਕੋਹਿ ਅਰ ਮਸੰਦਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਹਾ ਅਦਬ ਛੋਡ ਦਿਤਾ ਜਥ ਆਵਹਿ ਤਥ ਗੁਰੂ ਜੀ ਹਾ ਹੁਣ ਹੁਣੀਆ ਅਖੀਆ ਵੇਖਹਿ ,, ਅਰ ਅਗੇ ਬਚਨ ਹਾਹਿ ਜੋ ਗੁਰੂ ਅਸਾ ਹਾਆ ਹੈ ,, ਅਸਾਡੇ ਵਿਚ ਤੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਿਆ ਅੰਦਰ ਹੈ

ਜਦ

ਜੇ ਅਸੀ ਖੁਸ਼ ਜਾਵੀਦੈ ਤਾਂ ਇਸੀ ਦਿਨ ਗੁਰੂ ਕੇ ਪਰਕੋਪ ਆਇ ਜਾਵੈ ਪਰ ਅਸੀ ਭੀ ਭਖੁ ਕਰੇ ਹਾਂ ਜੇ ਗੁਰੂ ਕੇ ਲਛਨ ਨਹੀ ਤਾਂ ਨਾਉ ਗੁਰੂ ਕਾ ਹੈ ਮਿਉ ਨਾਉ ਦੇ ਪਿਰੇ ਪਏ ਤਲੈ ਹਾਂ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਉਨਾਂ ਨੂੰ ਭਲੀ ਵਜਹਿ ਕੁੜਾ ਕੀਤਾ ਉਨਾਂ ਦੀਆ ਖਬ ਖਾਤਾ ਸੁਣ ਸੁਣ ਟੂਰ ਜੀ ਕੰਨੀ ਮਾਰ ਰਹੇ ਬੋਲਣ ਕੁਛ ਨਹੀ ਉਨ ਹਾ ਕੀਆ ਖਾਤਾ ਬੈਠਾ ਸੁਣੇ ਆਪ ਕੁਛ ਨਾ ਕਹੇ ਪਰ ਉਨਾਂ ਨੂੰ ਇਥੂ ਜਾਨ ਲਿਆ ਜੋ ਮਸੰਦਾ ਦਾ ਦੁੱਧ ਨਟ ਗਿਆ ਇਸ ਦੁੱਧ ਵਿਚੋ ਜੋ ਮਖਣ ਗੁਰੂ ਕਾ ਭਰੋਸਾ ਹੈ ਸੋ ਨਿਕਲਣ ਕੁਛ ਨਹੀ ,, ਤੁਖਮ ਇਨਾਂ ਦਾ ਖੋਟ ਹੈ ਇਹ ਨਾਇ ਸਜਾਇਦੇ ਹਨ ਇਨਾਂ ਦੀ ਮਤਿ (109 ਉ)

ਮਾਰੀ ਗਈ ਹੈ ਗੁਰੂ ਜੀ ਜਾਣੀ ਜਾਣ ਥਾ ਇਹ ਜਾਣ ਗਏ ਜੋ ਇਨਾਂ ਦੀ ਮਤਿ ਮਾਰੀ ਗਈ ਹੈ ਸੋ ਪੂਜਾ ਦਾ ਪਾਨ ਖਾਇਆ ਮਾਰੀ ਗਈ ਹੈ ਨਵਾ ਪਾਤਸਾਹੀਆ ਤੇ ਏਹ ਪੂਜਾ ਖਾਦੇ ਰਹੇ ਹਨ ਚਿਰ ਭਇਆ ਹੈ ਇਨਾਂ ਨੂੰ ਪੂਜਾ ਖਾਦਿਆ ਇਨਾਂ ਛੋ ਪਿਛਨਾ ਯਾਦ ਭੀ ਨਹੀਏ ਅਤੇ ਆਗੇ ਨੇ ਭੀ ਇਨਾਂ ਨੂੰ ਪੂਜਾ ਨਾ ਖਵਾਨੀਆ ।। ਗੁਰੂ ਬਾਬੇ ਜੀ ਨੇ ਆਪਣੇ ਮੰਤਰ ਮਸਾਇ ਕੀਆਰੀ ਕੀਨੀ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦਮਮੇ ਉਪਰਿ ਬੈਠਾ ਹੈ ਦਮਨ ਨਗਾਰ ਹੋਇਆ ਹੈ ਤਾਂ ਸਾਰੀ ਆਇ ਨਿਕਲੀ ਤਾਂ ਸਾਰੀਆ ਕਹਿਆ ਸਚੇ ਪਾਤਸਾਹ ਅਸਾਨੂੰ ਹੁਕਮ ਹੋਵੈ ਤਾਂ ਕੋਈ ਸਾਗ ਲਿਆਈਏ ਤਾਂ ਹੁਕਮ ਹੋਇਆ ਕਿ ਸਾਗ ਲਿਆਵਹੁ ਪਰ ਮਸੰਦਾ ਦਾ ਭਉਨ ਕਰਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਕਿਹਾ ਜੋ ਲਿਹਿਆ ਸੀ ਸਜਾਇ ਦੇਵਣ ਦਾ ਤਾ ਉਨਾ ਸਾਰੀਆ ਭੀ ਅੱਸਾ ਸਾਗ ਖਇਆ,, ਏਹ ਮਸੰਦ ਖਇਆ,, ਨਾਮ ਹੀ ਜੋ ਗੁਰੂ ਕਾ ਦਮਨ ਕਰੇ ਹੈ ਮਸੰਦ ਇਹ ਯਾ ਜਨਮੀ ਸਜੇ ਹਥ ਕਟੀ ,, ਦੂਜੀ ਰਾਮ ਜਨਮੀ ਖਬੇ ਹੱਥ ਕਟੀ ਅਰ ਮਸਾਰ ਇਹ ਪਿਆਲਾ ਮਦ ਭਰ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਨਗਾਰ ਹੋਆ ,, ਖੋਫ਼ਾ ਫਰ ਕੇ ਹਥ ਫੜਿ ਫੜਿਆ ਹੋਇਆ ,, ਤਾ ਓਸੀ ਸਿਖ ਨਿਹਕਲ ਦੇ ਘਰ ਜਾਇ ਵੜਿਆ ,, ਉਸ ਮਸੀਆ ਪਾਇਦੀ ਦੀਆ ਘੋੜੇ ਨੂੰ ਘਾਹ ਦੇਹਨੇ ਦੀਆ ਅਤੇ ਪਸਾਦਿ ਕੀਤਾ ਦਾਨ ਪਸਾਦੀ ,, ਫਿਰ ਮਸੰਦ ਖਾਵਣਿ ਚਉਕੇ ਵਿਚ ਗਇਆ ਤਾ ਆਨ ਪਸਾਦੀ ਦੇਖ ਕਰ ਪਸਾਦੀ ਪਕਾਵਣ ਵਲੀ ਦੇ ਮੂਹ ਉਪਰਿ ਮਖੀਆ ਅਤੇ ਦਾਨ ਵਿਚ ਸੁਆਹ ਦੀ ਮੁਠ ਭਰ ਪਾਈ ਤੇ ਖਾਹਰਿ ਨਿਕਲ ਆਇਆ ਤਾ ਸਿਖ ਆਹਨ ਕਹਿਆ ਜੋ ਮੋਹਰਵਾਨ ਕਿ ਪਸਾਦ ਕਹੀਏ ਤੁਸੀ ਕੇਹਾ ਪਸਾਦ ਪਾਵਦੇ ਹੋ ਤਾ ਮਸੰਦਾ ਕਹਿਆ ਹਤਿਆ ਕਿਆ ਤੇਰੇ ਘਰ ਗੁਰੂ ਆਇਆ ਹੈ ਅਤੇ ਤੈ ਏਹ ਪਸਾਦਿ ਕੀਤਾ ਹੈ,, (109 ਅ)

ਏਹ ਪਸਾਦ ਹੁਣੇ ਭੀ ਨਹੀ ਖਾਂਦੇ ਜੋ ਅਸਾਡੇ ਦਾ ਪਸਾਦਿ ਕਰਹਿ ਤਾ ਅਸੀ ਖਾਵਹਿ ਨਿਉ ਖੰਡ ਕਾ ਕੜਾਹ ਕਰ ਅਤੇ ਲੁਠੀਆ ਤਨਿਆ ਤੇ ਮਣੂ ਮਝਾ ਪਸਾਦਿ ਕਰਿ ਤਾ ਸਿਖ ਨਿਹਕਲ ਸੀ ਸਿਖਣੀ ਕੇ ਚਉਹਟੇ ਕੋਈ ਭੇਰਾ ਰੁਮਾਲ ਥਾ ਸੋ ਖਜਾਰ ਫੇਰ ਕੇ ਉਹੋ ਜੇਹਾ ਪਸਾਦ ਕੀਤਾ ਜੇਹਾ ਮਸੰਦ ਕਹਿਆ ਸੀਤ ਮਸੰਦ ਭੀ ਪਸਾਦਿ ਪਾਇਆ ਅਤੇ ਰਾਮ ਜਨਮੀਆ ਭੀ ਪਾਇਆ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਤਾਂ ਫੇਰ ਮਸੰਦ ਆਖਿਆ ਭਾਵੇਂ ਜਿਸ ਸਿਖਾਂ ਭੇਟ ਲਿਆਵੇ ।। ਤਾਂ ਸਿਖ ਨੇੜ ਗਏ ਰਖ
ਕੇ ਰੁਪਈਆ ਮਸੰਦ ਅਗੇ ਭੇਟ ਧਰਿਆ ਮਥਾ ਟੇਕਿਆ ਤਾਂ ਮਸੰਦ ਉਠ ਕੇ ਰੁਪਈਆ ਰਾਮ
ਜਨਮੀਆ ਦਾ ਸੁਟ ਪਾਇਆ ।। ਅਰੇ ਸਿਖ ਜੋ ਮਥਾ ਟੇਕਿਆ ਸੀ ਸਿਖ ਦੀ ਭੰਡ ਵਿਚ
ਚਾਰ ਪੰਜ ਨਤਾਂ ਨਾਇ ਲੀਨੀਆਂ ਅਰੇ ਆਖਿਆ ਤੁਹ ਦਾ ਮਾਰਿਆ ਭੇਟ ਥੋੜਾ ਲਿਆਇਆ
ਤਾ ਹੁਕਮ ਹੋਆ ਮੇਰੇ ਸਿਖਾ ਨੂੰ ਮਸੰਦ ਇਵੇਹਾ ਦੁਖ ਦੇਵਦੇ ਫਿਰਦੇ ਹਨ ਦੁਖ ਦੇਵਦੇ ਫਿਰਦੇ
ਹਨ ਤਾ ਸਾਰੀਆ ਆਖਿਆ ਸਚੇ ਪਾਤਸਾਹ ਇਸ ਥੀ ਭੀ ਮਸੰਦ ਵਾਧ ਦੁਖ ਦੇਵਦੇ ਫਿਰਦੇ
ਹਨ ਅਤੇ ਥੋੜਾ ਆਖਿਆ ਹੈ ਫੇਰ ਹੁਕਮ ਹੋਆ ਭਾਵੇ ਮਸੰਦ ਜਾਨਾ ਨਾ ਪਾਇਨ ਮਸੰਦ ਕੇ ਨੜ
ਆਰ ਕੋਠੇ ਆਣ ਪਾਵਹੁ ਤਾ ਮਸੰਦ ਫੜੇ ਆਵੇ ਕੋਠਿਆ ਮੇ ਪਾਇ ਆਰ ਪੰਜ ਦਿਨ ਖਿਸਾਰ ਦਿਤੇ
ਫਿਰ ਖਚਰੀ ਵਿਚ ਖੰਭ ਖੰਭ ਗਡਾਏ ਖੰਡਾਨਾਲ ਮੁਹੀ ਬਾਹੀ ਬੈਹਾਏ ਅਤੇ ਹਿਠ ਹਿਠ ਮਸੰਦ
ਉਪਰਿ ਹਿਠ ਹਿਠ ਪੋਟਿ ਛਮਕਾਂ ਦੀ ਤੁੜਾਈਆ ਤਾ ਤਿਨੇ ਦਿਨ ਅਸੀ ਮਾਰ ਹੋਤੀ ਰਹੀ
ਕੋਤੇ ਭੁਖ ਤਿਖਾ ਸੋ ਮਰ ਰਹੇ ਕੋਤੇ ਛਮਕਾਂ ਦੀ ਸਜਾਇ ਸਿਉ ਮਰ ਰਹੇ ਅਤੇ ਫਿਤਨਿਆ ਨਾਲ
ਇਹੁ ਸੋਆ ਦੇਖ ਅਪਣਿਆ ਅਤੇ ਦੁਜ ਭਰਾ ਦੀ ਸਿਰ ਪਾਈਆ ਅਤੇ ਇਹ ਤੁਮ ਸਬਦ ਦੀ
ਪੜਾਈਆ ,, ਦਰ ਨਵੇ ਲੇਖਾ ਪੀਤੂ (110 ਉ)

ਛੋਟੇ ਨਾਨਕਾ ਜਿਉ ਨਾ ,, ਏਹ ਹੀ ਬਚਨ ਸਿਉ ਜਦ ਨਿਕਲ ਜਾਇ ਫੇਰ ਹੁਕਮ ਹੋਆ ,, ਹੋ
ਨੀਕਰ ਸੋਚ ਹੋ ਨੀਡੇ ਸੋਚ ਕੇ ਹਾਥ ਸਿਆਰ ਆਵਤਾ ਹੈ ਤਾ ਹਥੀਆ ਫੜੀਆ ਨਹੀ ਛਡਦਾ ,,
ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਬਾਬੇ ਹਥੇ ਮਸੰਦ ਮਾਰ ਨਾਹੇ ਜਬ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦਮਦਮੇ ਉਪਰਿ ਆਇ ਬੈਠੇ ਤਾ ਤਬ ਇਹ
ਹੋਰ ਅਰਦਾਸੀਏ ਕੇ ਸਿਖਾਇ ਭਿਜਿਆ ,, ਜੋ ਪਿਛਮ ਦਿਹ ਹੀ ਹੋਰ ਦੀਆ ਹਰ ਮਜੇ ਮਸੰਦੀ
ਭੇਜੇ ਭਾਈਸੋ ਚਾਰੋ ਚੋਬਚੋ ਵਲੀ ਚਲਚਿਹੁ ਸਿਖ ਸਕਦੇ ਸਿਖੇ ਸਾਹਿਬੇ ,, ਗੁਰੂ ਪੂਰੇ ਹਾ
ਹੁਕਮ ਹੋ ਜੋ ਮਸੰਦ ਮਸਦੀਏ ਕੇ ਮਰਦੇ ਬਚਦੇ ਨਹੀ ਜਾਵਣ ਮਸੰਦ ਮਸੰਦੀਏ ਕੇ ਸਾਥ ਬੈਠੀ ਬੈਠੇ
ਹਾ ਸਾਹ ਨਹੀ ਕਢਦੇ ,, ਮਸੰਦ ਮਸੰਦੀਏ ਸਾਥ ਰਲ ਨਹੀ ਪਾਵਣ ,, ਏਹ
ਗਲੀ ਆਵੇ ਮੁਨੀ ਹਥਿਆਰ ਏਹ ਗਲੀ ਆਵੇ ਮਸੰਦ ,, ਤਾ ਜੋ ਮੇਰਾ ਸਿੰਘ ਹੋਵੇਗਾ ਸੋ ਮੁਨੀ
ਹਾਥੀ ਹੀ ਤਰਫ ਜਾਵੇਗਾ ਮਸੰਦ ਹੀ ਤਰਫ ਨਹ ਜਾਵੇਗਾ ।। ਫੇਰ ਏਹ ਦਿਨ ਗੁਰੂ ਜੀ ਉਚ
ਅਸਥਾਨ ਬੈਠੇ ਥੇ ਤਬ ਓਸੀ ਸਿੰਘ ਆਨ ਖੁਲਾਇਆ ਜੋ ਸਚੇ ਪਾਤਸਾਹ ਮੈ ਗਊ ਹਤਿਆਰਾ
ਮੁਸ ਕੇ ਆਪਨੇ ਨਿਕਟ ਬੁਲਾਇਆ ਹੁਕਮ ਹੋਇਆ ਤੂ ਓਆ ਕਰਤਾ ਫਿਚਤਾ ਹਹਿ ਤਾ ਉਸ
ਦੇ ਤੇ ਵਾਰ ਕਹਿ ਨੇਹਿਆ ਸਚੇ ਪਾਤਸਾਹ ਮੈ ਗਊ ਹਤਿਆਰਾ ਹੁਕਮ ਹੋਆ ਹੇ ਮੂਰਖ ਅਸਾ
ਆਖਿਆ ਸੀ ਮਸੰਦ ਮਸੰਦੀਏ ਕੇ ਮੁਹ ਨਗਾ ਹੈ ਗਊ ਮੁਈ ਤਾ ਓਆ ਹੋਆ ,, ਜਾ ਘਰ ਬੈਠ
ਰਹੁ ਜੋਆ ਜੋਵਾਨੀ ਮੋਦੀ ਅਵਰ ਨਾ ਕੋਈ ਰਾਖ ,, ਆਗੇ ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਤੁਰੀ ,, ਏਹ ਫੇਰ
ਗੁਰੂ ਜੀ ਉਚੇ ਅਸਥਾਨ ਬੈਠੇ ਰਹਿ ਓਸੀ ਮਨੁੱਖ ਅਖਣ ਪਠਾਇਆ ,, ਜੋ ਸਚੇ ਪਾਤਸਾਹ
ਸੋ ਕੇ ਤੁਹਾ ਤੁਰਨ ਹਰ ਛੱਡਿਆ ਹੈ ਹੁਕਮ ਹੋਆ ਤੁਰਨ ਫੇਰੇ ਨੂ ਓਹੁ ਤੁਰਨ ਆਹਾ ਤਾ

ਚਲਦਾ

ਉਸ ਸਿਖ ਨੇਹਆ ਮੇਰੀ ਇੱਛਾ ਵਡ ਛਡੀ ਹੈ,, ਹੁਮ ਹੋਆ ,, ਸਿੱਖ ਸਰਮਿੰਦੇ ਤੇ ਖਹੁਰ
ਹੀ ਹੋਏ ਹਹਿ ਘਰ ਇਨ ਨੇ ਭਲਾਈ ਇਸੀ ਸੇ ਹੋਏ ਹੈ ਜਥ ਹਮ ਇਨ ਨਾ ਅਪਟ ਪਲਟ
ਨਾ ਕਰੇ ਤਥ ਘਰੀ ਜਾਇ (11ਹ ਅ)
ਇੱਛਾ ਵਰਿਆਂ ਤਾ ਤੁਰਨ ਨਹੀ ਹੋਤਾ ।। ਹੋਰ ਉਨੇ ਨੇ ਨਿਆਂ ਨੀਆਂ ਕਹੇ ਤਾਂ ,, ਫੇਰ
ਉਸ ਨਹਿਆ ਸਚੇ ਪਾਤਸਾਹ ਮੇਰੇ ਮਹੁ ਮੇ ਭਸ਼ਣਾ ਪਾਇਆ ਹੈ ,, ਤਾ ਹੁਮ ਹੋਇਆ
ਇਸ ਨਹੇ ਭੀ ਤੁਰਨ ਨਹੀ ਹੋਦ ਹੋਰ ਉਨੇ ਨੇ ਨਿਆ ਨੀਆ ਹੈ ।। ਤਾ ਫਿਰ ਉਸ ਨਹਿਆ ਮੇਰੇ
ਨੇ ਉਨੇ ਨੇ ਮਾਨਾ ਮੰਤ੍ਰ ਪੜਾਇਆ ਹੈ ਹੁਮ ਹੋਇਆ ਮੰਤ੍ਰ ਪੜਿਆ ਭੀ ਤੁਰਨ ਨਹੀ ਹੋਤਾ
ਉਨਹੁ ਨੇ ਨਿਆ ਨਹਿਆ ਹੈ ਤਾਂ ਉਸ ਨਹਿਆ ਸੀ, ਹੋਰ ਤਾ ਮੇਰੇ ਸਾਥ ਉਨਹੁ ਨੇ ਦੁਛ ਨਹੀ ਨੀਆ
ਫੇਰ ਹੁਮ ਹੋਇਆ ਜਾ ਤੂੰ ਨਿਸ਼ਾ ਨਹੀ ਤੁਰਨ ਨਹੀ ਹੋਆ ,, ਇਨ ਰਨੀ ਤੁਰਨ ਨਹੀ
ਹੋਵੀਦਾ ਤਾਂ ਨਿਸੀ ਸਿਖ ਅਰਦਾਸ ਨੀਤੀ ਜੋ ਸਚੇ ਪਾਤਸਾਹ ਨਿਵੇ ਤੁਰਨ ਭੀ ਹੋਈ ਹੈ ਨਿ
ਨਿਵੇ ਨਾਹੀ ਹੋਵੀਦਾ ,, ਹੁਮ ਹੋਆ ,, ਜਉ ਤੁਰਨ ਵੀ ਸਾਥ ਸੰਤਤ ਨਹੀਤਾ ਹੈ ਤਥ ਹੀ ਤੁਰਨ
ਹੋਤਾ ਹੈ ਹੋਰ ਨਿਵੇ ਨਾਹੀ ਹੋਦਾ ,, ਆਗੇ ਸੁਖੀ ਹੋਰੀ ਨਹੀ ,, ਏਨ ਵੇਰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਉਚ
ਅਸਥਾਨ ਪਰ ਬੈਠੇ ਹਰਿ ਦਰਸਨ ਨਾਲੇ ਹੋਆ ਹੈ ਨਿਸੀ ਮਾਨੁਖ ਪੁਨਾਰਿਆ ,, ਜੋ ਸਚੇ ਪਾਤਸਾਹ
ਮੇਰਾ ਖੀਸਾ ਠਗਾ ਵਰਿਆ ਹੈ ਅਰਦਾਸੀਏ ਨੂੰ ਹੁਮ ਹੋਆ ਇਸ ਨੂੰ ਸਾਡੇ ਦਮਦਮੇ ਪਾਸ ਬੈਠਾ-
ਇਵੇਇ,, ਤਾ ਅਰਦਾਸੀਏ ਉਹਾਂ ਹੀ ਬੈਠਾਇਦਾ ਆ ਤਾ ਫੇਰ ਨਿਸੀ ਅਉਰ ਮਾਨੁਖ ਪੁਨਾਰਿਆ
ਜੋ ਸਚੇ ਪਾਤਸਾਹ ਮੇਰੇ ਖੀਸਾ ਵਰਿਆ ਹੈ ਉਸ ਨੇ ਭੀ ਪਹਲੇ ਸਾਥ ਬੈਠਾਇ ਦੀਆ ਤਾ ਤੀਸਰੇ
ਪੁਨਾਰਿਆ ,, ਜੋ ਸਚੇ ਪਾਤਸਾਹ ਮੇਰਾ ਖੀਸਾ ਠਗਾ ਵਰਿਆ ਹੈ ਤਾ ਉਸ ਨੂੰ ਭੀ ਉਹ
ਬੈਠਾਇ ਦੀਆ ।। ਫੇਰ ਚੌਥੇ ਪੁਨਾਰਿਆ ਤਥ ਉਸ ਨੇ ਭੀ ਉਹਾਂ ਬੈਠਾਇਦੀਆ ਤਾ ਅਰਦਾਸੀਏ
ਠਗ ਨੇ ਵਰ ਲੈ ਆਇਆ ਛੈਤੀ ਹੀ ਨੂੰ ਆਇਆ ਮਤਾ ਹੁਮ ਹੋਆ ਇਸ ਨੀ ਖੀਸਾ ਟੋਲੋ
ਅਖ ਤਾਂ ਖੀਸਾ ਟੋਲਨ ਤਾਂ ਵਿਚੇ ਚਾਰੇ ਖੀਸੇ ਨਿਕਲੇ ਉਸ ਚੋਹੀ ਆਪਨੇ ਆਪਨੇ ਖੀਸੇ ਪੜ
ਲੀਏ ਹੁਮ ਹੋਆ ਇਹ ਠਗਾ ਜਿਤ ਵੇਲੇ ਤੁਸਾ ਸਾਰੇ ਟੁਟੈ ਮੇਰੇ ਅਗੇ ਹਥ ਜੋੜੇ ਅਤੇ ਨਹਿਆ
(111 ਉ) ਜੋ ਅਸਾ ਤੀਨ ਖੀਸੇ ਭੇਰੀ ਸੰਗਤ ਦੇ ਵਡਵੇ ਅਸਾ ਤਾ
ਪਰਦਾ ਨਾਵਾ,,ਸਹੁਹ ਅਰਦਾਸ ਮੈ ਮਾਨ ਲੈਨੀ ਜੀ ।। ਮੈ ਨਹਿਆ ਜੇ ਠਗ ਆਪਣੇ ਪਨ
ਉਪਰਿ ਰਹੇ ਤਾ ਇਨ ਨਾ ਪਰਦਾ ਹਥ ਨਹੀ ਦੇਨਾ । ਪਰ ਤੈ ਆਪਣਾ ਆਪ ਨਾਮ
ਧਰਾਇਆ ਹੈ ਚੋਰ ਖੀਸਾ ਵਡੇ ,,, ਅਬ ਚੁਕ ਦੇਣਾ ਰਹੁ ਨਹੀ ਤਾ ਅਪਨਾ ਨੀਤਾ ਪਾਵੇਗਾ
ਤਾ ਠਗ ਨਹਿਆ ਸਚੇ ਪਾਤਸਾਹ ਤੂ ਪੂਰਨ ਗੁਰੂ ਪਰਮੇਸਰ ਹੈ,, ਅਤੇ ਜਿਉ ਨਾ ਤੂੰ ਨਹਿਆ ਇਉ
ਹੀ ਵਾਤ ਹੁਈ ਹੈ ਮੈਂ ਪਾਸ ਭੁਲ ਹੁਈ ਹੈ,, ਹੁਮ ਹੋਆ ਉਸੀ ਰਹਨ ਵਾਸਤੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਛਡਿਆ
ਹੈ ਨਹੀ ਤਾ ਤੁਹਾਨੂੰ ਆ ਰਹੀ ਨਹਿ ਨੇ,, ਅਬੇ ਸਾਡੀ ਹੋਰ ਚਲੀ ,, ਏਨ ਦਿਨ ਨੇਹੇ ਪੁਰਖ
ਸੀ ਸੰਗਤ ਇਨਨੀ ਹੋਈ ਅਤੇ ਤੀਸਰੇ ਦਿਨ ਨੂੰ ਹੋਰ ਪੁਰਖ ਸੀ ,,, ਹੁਮ ਹੋਆ ,, ਸੰਗਤ ਨੇ ਸਾ

ਦਾਦਾ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਜਾਨਨ ਨਹੀਂ ਦੇਵਣ ,, ਤਾ ਤੀਸਰੈ ਦਿਨ ਵਾਲਾ ਪੁਰਖ ਦੇਖ ਜਾਵਹਿ ,, ਤਾਂ ਸਮਤੀ ਉਪਰ ਗੁਰੂ ਜੀ
ਨੇ ਆ ਚਉਨੇ ਆ ਬੰਕਾਈ ਆ ,, ਸੰਗਤ ਵਿਸ ਨੇ ਜਾਵਨ ਨਾ ਮਿਲੇ ,, ਤਬ ਏਹ ਸੰਗਤਿ ਵਚ
ਹੁਮਨੇ ਆ ਜੋਮੁਦੇ ਨਾ ਬਖਾਨ ਜੋੜਿਆ ਜੀਵਦਾ ਮਨੂੰਖ ਬਖਾਨ ਪਾਇ ਨਾ ਚਲੇ ,,
ਏਹ ਸਬਦ ਗਾਵਦੇ ਜਾਣਹਿ ,, ਸੇਵਨ ਨੇ ਪੁਤਨ ਨਿਬਾਹੀ ਪੀਤਿ ਜੀਵਤ ਸਾਹਿਬ ਮੇਵਿਉ
ਅਵਰ ਚਾਤੇ ਰਾਖਿਉ ਚੀਤ ,, ਉਨ ਨੇ ਮਨ ਮਹਿ ਇਹ ਬਚਤ ਸੀ ਜੋ ਇਹ ਗੁ ਹੋ ਜਾਵਣ ਨਹੀਂ
ਮਿਲਤਾ ਪਰ ਮੁਖੇ ਨੇ ਸਸਕਾਰ ਨਾਲ ਦੇ ਬਹਾਨੇ ਨਿਕਲਿਚਲੇ ਅਤੇ ਘਰੀ ਚਲੇ ਜਾਣਹਿਚਲੇ ,, ਸਾਵਤੇ
ਨਾ ਜਾਵਤ ਗੁਰੂ ਨੇ ਨਿਕਟ ਆਇ ,, ਤਬ ਹੁਮ ਹੋਆ ਬਖਾਨ ਨੇ ਦੀਹਾ ਤਾ ਉਤਾਰੇ ਅਚ ਮੁਖੇ
ਕੁਛ ਨੀਰਨ ਸੁਨਾਵਹ ,, ਉਨੇ ਬਖਾਨ ਉਤਾਰਿਆ ਨੀਰਨ ਨਲੇ ਚਲੇ ।। ਤਬ ਅਰਦਾਸੀਏ ਨੇ
ਗੁਰੂ ਜੀ ਨਾਲ ਇਨ ਚੁਆਤੀ ਖੂਹ ਵਿਚ ਪਾਇ ਨਿਆ ਵਹੁ ਅਤੇ ਵਰਾਨ ਵਾਲੇ ਮਨੂੰਖ ਨੇ
ਸਾਰ ਛਡਾਇ ਨੇ ਤਮਾਸਾ ਦੇਖਾ ,, ਤਾਂ ਅਰਦਾਸੀਏ ਦੁਆਤੀ ਆਨ ਛੁਹਾਈ ।। ਤਬ
ਉਠ ਦੌੜਿਆ ਅਗੇ ਮੁਖਾ ਅਤੇ ਪਿਛੈ ਅਰਦਾਸੀਆ ,, ਤਰਵਾਰਿ ਸੰਨ ਪਰੇ ਭਜਿਆ ਆਇਆ ,
ਤਾਂ ਹੁਮ ਹੋਇਆ ਸਿਖੇ ਮੁਖਾ ਤਾ ਸਨਦੇਹਸੁਨਾ ਪਹੁੰਚਿਆ ਤੁਸੀ ਸਿਮਾਰ ਵਿਸਨਾ ਨਾਰ
ਚਲੇ ਹੋ ਸਭ ਨੇਨ ਭੀ ਹਸਿਆ ਅਰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਖਿਚਾਨੇ ,, ਫੇਰ ਹੁਮ ਹੋਆ ਭਾਈ ਇਹ
(111) ਨਾਲ ਹਿਤੇ ਜਸੇ ਹਮਾਰਾ ਨਸਟ ਮਨੂੰਖ ਨਾ ਜਾਨ ਸਕਿਆ
ਅੇ ਗੁਰੂ ਭੀ ਨਾ ਜਾਣ ਸਕਿਆ ,, ਗੁਰੂ ਜੀ ਭੀ ਅਵਰ ਮਨੂੰਖ ਜੰਮਾ ਮਾਨ ਜਾਤੇ ,, ਤਬ
ਇਨ ਨੇ ਦਰਸਨ ਕੀਏ ਨਾ ਫੇਰਾ ਅਬ ਇਨ ਨਾ ਸਰਖ ਪਾਰ ਉਤਾਰ ਹੁਆ ਹੈ ,, ਸੁਰੂ
ਨੇ ਗੁਰ ਹੀ ਜਾਣਹਿਚਲੇ ,, ਅਗੈ ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਹੁਨੀ ,, ਏਨ ਬੈਰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਉਚ ਅਸਥਾਨ ਬੈਠੇ ਹਨ
ਦਰਸਨ ਮਗਾ ਹੋਇਆ ਹੈ ਤਬ ਤੀਵੀ ਜੋ ਬਾਰਹ ਬਰਸ ਨਾ ਅਸਥਾ ਸਵਨ ਨੇ ਭੁਖਨ ਤਿਨਹੁ
ਨਾ ਚਨਾਰ ਨਥਤੀ ਗੁਰੂ ਜੇ ਪਾਸ ਆਇ ਨਾ ਖੜੀ ਤਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਉਸ ਨੇ ਦੇਖ ਨਾ ਨਹੁ ,,
ਛੈਲੀ ਹੀ ਹੁਮ ਹੋਆ ,, ਇਨ ਨੇ ਦੂਰ ਨਹੁ ਦੂਰ ਨਹੁ ਦੂਰ ਨਹੁ , ਤਬ ਅਰਦਾਸੀਆ ਉਠ
ਨੇ ਉਸ ਨੇ ਭੁਜਾ ਪਨੜ ਨੇ ਦੂਰ ਤੇ ਦੂਰ ਛਡ ਆਇਆ ,, ਤਾ ਤਿਸੀ ਸਿਖ ਅਰਦਾਸ ਨੀਤੀ
ਜੋ ਸਚੇ ਪਾਤਸਾਹ ਇਹ ਤੀਵੀ ਤਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨਾ ਦਰਸਨ ਨਰਤੀ ਥੀ ,, ਇਸ ਨੇ ਮਾਖ ਅਸਾ
ਤਿਊ ਹੋਈ ,, ਹੁਮ ਹੋਆ ਨਾਖ ਚੁਪਈ ਨਾ ਰਖਾ ਖੋਟੇ ਹੋਤੇ ਤਾ ਦਸ ਚੁਪਈਏ ਨੀ ਟਟਵਾਣੇ
ਜਾਤੀ ਹੈ ਤਬ ਸਜਨਹੁ ਅਰਾ ਨਾਖ ਨੇ ਮੁਹਿਚ ਦੇਨ ਪਾਵਤੀ ਹੈ ਟਟਵਾਣੇ ਨਾ ਅਦਰ ਕੁਛ ਨਹੀਂ
ਅਰ ਚੁਫੇਰਾ ਖਤਾ ਪਾਵਤੀ ਹੈ ਅਪਨੇ ਅਦਰ ਤੇ ਵਧੀ ਨਾ ਅਦਰ ਪਾਵਤੀ ਹੈ ਤੈਸੇ ਹੀ ਏਹਾ ਗੁਰੂ
ਜੀ ਨਾ ਦਰਸਨ ਮਗਾ ਹੋਆ ਹੈ ਸਰਖਤ ਜੀਵਹੁ ਨਾ ਹਿਰਦਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਚਰਨੋ ਸੇ ਵਸਤਾ ਹੈ
ਅਰ ਸਰਖਤ ਨਾ ਭਾਵਨੀ ਦੁਨੀਆ ਪਇਆ ਨਦਾ ਹੈ ਸੋ ਜਬ ਜੀਵਹੁ ਨੇ ਚਿਤ ਇਤਾਰ ਹਹਿ ਸੋ
ਇਹ ਇਸਤਰੀ ਜਾ ਨਿ ਇਤਗਰਤਾ ਨਾ ਸੁਤਰ ਹੈ ਜਬ ਇਹ ਦੀਹਾ ਨਾਰ ਜਾਤੀ ਤਾ ਸਭ
ਨਰਮ ਨਾਜ ਨਰਤੀ ਅਬ ਇਸ ਨੇ ਆਵਣੇ ਨਾ ਮਸਾ ਦੀਹਾ ਨਾ ਰਾ ਇਸ ਨਰਨੇ ਇਸ ਨੇ

ਚਾਦਰ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਦੂਰ ਹੋਆ ਹੈ,, ਆਗੇ ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਤੁਰੀ,, ਏਹ ਬੈਰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਉਚੇ ਅਸਥਾਨ ਬੈਠੇ ਹਹਿ ਖਡ਼
ਪੁਰਖ ਨਜ਼ਾਰਹਹਿ ਦੂਰ ਦੂਰ ਹੋ ਸੰਗਤ ਇਠੀਆਂ ਆਨਹੋਈਆਂ ਹਹਿ ਤਬ ਓਸੀ ਸਿਖ ਹੰਹਿਆ
ਸਚੇ ਪਾਤਸਾਹ ਇਸ ਪੁਰਖ ਤੇ ਨਾਖ ਹੀ ਸਿਖ ਆਏ ਹਹਿ ਹੁਨਮ ਹੋਆ ਖ ਭਾਈ ਸਿਖੀ ਦੁਰਲ
ਭ ਹੈ ਨਾਖ ਸਿਖ ਨਖ ਪਾਏਤੇ ਹਹਿ ਤਾ ਫੇਰ ਸਿਖ ਨਹਿਆ ਸਚੇ ਪਾਤਸਾਹ ਨਹਾਵਤੇ ਤੇ
ਉਹ ਸਭ ਗੁਰੂ ਨੇ ਸਿਖ ਹਹਿ,, ਫਿਰ ਹੁਨਮ ਹੋਆ ਸਿਖ ਸਿਖਣੀਆਂ ਦੇ ਅਤੇ ਸਿਖਣੀਆਂ
ਸਿਖਾਂ ਦੀਆਂ,, ਗੁਰੂ ਨੇ ਦੁਰਲਭ ਹਹਿ ਤੁਹਾਨੂੰ (112 ਖ)
ਪਰਤੱਖ ਤਮਾਸਾ ਦਖਾਵੇ ਤੇ ਹਹਿ ਇਨ ਸਿਖਣੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਨਿਨਟ ਖੜੋਤੀ ਥੀ ਤਬ ਗੁਰੂ
ਜੀ ਨਹਿਆ ਸਿਖਣੀ ਏ ਤੇਰਾ ਸਿਖ ਨਹਾ ਹੈ ਤਾ ਸਿਖਣੀ ਨਹਿਆ ਸਚੇ ਪਾਤਸਾਹ ਮੇਰਾ
ਸਿਖ ਉਹ ਖੜਾ ਹੈ ਹੁਨਮ ਹੋਆ ਸਿਖ ਨੂੰ ਬੁਨਾਇ ਲਿਆਉ ਫੇਰ ਹੁਨਮ ਹੋਆ ਸਿਖ ਸਿਖਾ
ਤੇਰੀ ਸਿਖਣੀ ਨਹਾ ਹੈ ਤਾ ਸਿਖ ਨਹਿਆ ਸਚੇ ਪਾਤਸਾਹ ਮੇਰੀ ਸਿਖਣੀ ਏਹ ਖੜੀ ਹੈ ਤਾ
ਹੁਨਮ ਹੋਇਆ ਸਿਖ ਦੇਖਿਆ ਤਮਾਸਾ ਸਿਖ ਸਿਖਣੀਆਂ ਦੇਖਅਤੇ ਸਿਖਣੀਆਂ ਸਿਖ ਦੀਆਂ
ਗੁਰੂ ਨੇ ਸਿਖੇ ਦੁਰਲਭ ਹਹਿ,, ਪਰ ਜੋ ਸਿਖ ਸਿਖਣੀਆਂ ਸਿਖਾਂ ਦੀਆਂ ਹਹਿ ਸੋ ਸਖਣੀਆਂ
ਹਹਿਸਿਖ ਭੀ ਉਹੀ ਹਹਿ ਜੋ ਗੁਰੂ ਨੇ ਹਹਿ ਅਰ ਸਿਖਣੀਆਂ ਭੀ ਉਹ ਹਹਿ ਜੋ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇਆਂ
ਅਰ ਸਿਖ ਸਿਖਣੀਆਂ ਹਹਿ ਨਹਨ ਮਾਤ ਹਹਿ ਆਗੇ ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ,, ਏਹ ਬੈਰੇ ਗੁਰੂ ਜੀ
ਓਸੀ ਠਉੜ ਉਤਰੇ ਹੁਏ ਬੈ ਏਹ ਫਕੀਰ ਨਜ਼ੀਟੀਆਂ ਤੁਰਹ ਸੀ ਗੁਲਾਬ ਨੇ ਫੁਲ ਸਾਥ ਹੁਹ
ਭਰਿਆ ਹੋਆ ਅਰ ਖਚੁਤ ਸਿਖਾਂ ਨੇ ਨੇਆਂਤਾ ਨੇਆਂਤਾ,, ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਆਗੇ ਅਹਨ ਪਹੁੰਚਿਆ
ਹਾਂਖਮ ਰਤਿ ਸੀ ਪੈਆਰਾ ਜਣਦਾ ਸੀ ਅਰ ਫੁਲਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਆਗੇ ਨੇ ਆਗੇ ਪਕਾਏ ਹੁਨਮ
ਹੋਆ ਫਕੀਰਾ ਤੂੰ ਕਿਆ ਨਾਮ ਦਿਸਾਨਾ ਹੈਂਉ ਨਾਮ ਹੋਆ ਤਬ ਫਕੀਰ ਨਹਿਆ ਦਸਤ ਖਾਨੀ ਰੁਹੂੰ
ਸਾਹਾ ਹੁਨਮ ਹੋਆ ਦਸਤ ਖਾਨੀ ਪਾਤਸਾਹ ਦਿਨ ਖਾਨੀ ਕਦੀ ਮਾਹ ਤਾਇਹ ਬਕ ਸੁਣ ਨਾ
ਫਕੀਰ ਨਹਿਆ ਵਾਹੁ ਵਾਹ ਸਚੇ ਪਾਤਸਾਹ ਮੈਂ ਦਖਨ ਨਾ ਫਨ ਪਾਪਤ ਹੁਆ ਤੁਸਾ ਨੇ
ਖਹੁਤ ਭਲਾ ਨਹਿਆਹੈ,, ਜਿਸ ਦਿਨ ਮੈਂ ਸਾਹਿਬ ਨੇ ਸਿਰਜਨਾ ਹੀ ਤਿਸਨਾਂ ਹੁਈ ਸਾਹ ਹੈ
ਅਰ ਦਸਤ ਖਾਨੀ ਪਾਤਸਾਹ ਹੈ ਖਚ ਨਾ ਮਨੇ ਨਾਮਮਮ ਨਾਮ ਹੈ ,, ਹਾ,, ਆਗੇ
ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਤੁਰੀ,, ਏਹ ਬੈਰ ਏਹ ਸਿਖ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਪਾਸ ਅਹਨ ਨਹਿਆ ਸਚੇ ਪਾਤਸਾਹ
ਜਾਤੀ ਸੁਖਮਨੀ ਮੈਂ ਤੇ ਵੀਹ ਅਸਟਪਦੀਆਂ ਪੜੀਆਂ ਅਤੇ ਰਬਾਬੀ ਆਂ ਦੁਤਾਰਾ ਤੇ ਢਢਿਰੀਆਂ
ਖੜਾਈਦਾ ਤਾਂ ਮੈਂ ਨਹਿਆ ਇਹ ਅਸਟਪਦੀ ਰਹਦੀ ਹੈ ਮੈਨੂੰ ਭੋਗ ਪਾਕੇ ਦੇਹੁ ਤਾ ਇਨਾ ਮੈਨੂੰ
ਭੋਗ ਪਾਛ ਨਾ ਦਿਤਾ ਸਬਦ ਗਾਛਣ ਲਗ ਪਏ ਹੁਨਮ ਹੋਆ ਏਤ ਹਾਨ ਰਬਾਬੀ ਸਾ ਛੜੀਦੇ
ਤੂੰ ਸੰਗਤ ਭਰੂ ਛਾਂ ਛਾਂਇਦਾ ਸਾ (112 ਆ) ਅਤੇ ਰਬਾਬੀ ਸੰਗਤ
ਨੇ ਪਸਾਦਾਆ ਨਲੇ ਛਾਂਛ ਅਤੇ ਜੋ ਸਬਦ ਹਾਂ ਚੀਚਾਰ ਹਰ ਸੁਣਾਏ ਸੋ ਸੰਗਤ ਨੇ ਜਨੇ ਛਾਂਇਦਾ
ਹੈ ਅਤੇ ਗਨ ਰਬਾਬੀ ਨਹੀ ਛੜੀਦੇ,, ਆਗੇ ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਤੁਰੀ,, ਏਹ ਬੈਰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਅਤੇ
ਓਸੀ ਸਿਖ ਸਵਕ ਨੇ ਹੈਰਨ ਭੇਟ ਆਨ ਹੋਏ ਹੈਰਨੇ ਉਪਰਿ ਸਾਜ ਮੋਟੀਆ ਹਾਂ ਜੜਾਉ

ਚਲਦਾ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਕੀਆ ਹੁਆ ਥਾ ਤਾ ਸਿਖ ਕਹਿਆ ਸਚੇ ਪਾਤਸਾਹ ਮੇਰੇ ਦੇਖਦਿਆਂ ਹੀ ਤੁਮ ਕੇਸ ਰਾਖਹੁ
ਮਹਿ ਪਹਨ ਲੇਵਹੁ ਮੇਰੀ ਏਹੀ ਭਾਵਨੀ ਮਾਨੋ,, ਤਬ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇਸਨ ਪਹਨ ਕੀਏ ਫੇਰ
ਗੁਰੂ ਜੀ ਨਦੀ ਕੇ ਇਸਨਾਨ ਕੋ ਗਏ ਉਹਾ ਇਕ ਕੇ ਹਾਥ ਜਵਾਇ ਆਇ ਤਾ ਮਾ ਤਾ ਜੀ
ਸੁਣਿਆ ਜੋ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇਸਨ ਜਵਾਇਆ ਆਇਆ ਹੈ ਤਬ ਮਾਤ ਖਹੁਤੇ ਸਿਖ ਸਾਥ ਲੀਏ
ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਪਾਸ ਆਏ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਖਾਨਿਹ ਕੀ ਨਿਆਈ ਵਿਚਾਇ ਲੈ ਚਲੀ
ਜੋ ਖੇਟਾ ਚਲ ਮੁਝੇ ਉਹ ਅਸਥਾਨ ਦਿਖਾਵਹ ਜਹਾ ਤੇ ਕੇਸਨ ਜਵਾਇਆ ਹੈ ਤਬ ਗੁਰੂ ਦੁਸਟਾ
ਕੇਸਨ ਹਾਥ ਸਿਤੁ ਉਤਾਰ ਕੇ ਨਦੀ ਮੈ ਪਰਵਾਹ ਦੀਆ ਅਰ ਕਹਿਆ ਮਾਤਾ ਜੀ ਇਹੀ
ਅਸਥਾਨ ਉਚਿਤ ਜਹਾ ਇਹ ਜਾਇ ਪੜਾ ਹੈ ਤਹਾ ਉਹ ਭੀ ਹੋਸ ,, ਤਾ ਮਾਤਾ ਕਹਿਆ ਹੈ
ਇਹ ਕਿਆ ਕੀਆ ਜੋ ਦੂਜਾ ਕੇਸਨ ਭੀ ਵਗਾਇ ਦੀਆ,, ਹੁਕਮ ਹੋਆ ਮਾਤਾ ਜੀ ਇਨਹੁ
ਕੇਸਨਾ ਤੇ ਸਾਢਨਾ ਹੀ ਥਾ ਤੈ ਇਨ ਕਾਜ ਕਾਰੇ ਕੇ ਅਪਨੀ ਚਿਰਤੀ ਰਹਿ ਕਾਰਨ ਨਾ
ਗਏ ਤੇ ਆਜ ਹੀ ਗਏ,, ਆਗੇ ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਤੁਰੀ,, ਏਕ ਵੇਰ ਰਾਜਿਆਂ ਸਾਥ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ
ਜੁੱਧ ਹੋਆ ਥੋੜੇ ਖਜਾਨੇ ਲੁਟੇ ਸਾਹਿਬ ਜਾਦੇ ਭੀ ਬਾਇ ਪਏ ਖਹੁਤੇ ਸਿਖ ਹੁਕਮ ਸਤਿ ਹੂਏ ਤਬ
ਸਿਖ ਲਗੇ ਕੁਦਨ ਕਹਨ ਹੁਕਮ ਹੋਆ ਭਾਈ ਤੁਸੀ ਕੁਦਨ ਕਿਉ ਕਰਦੇ ਹੋ ।। ਗੁਰੂ ਕਾ ਤੇ
ਗਇਆ ਕਿਛ ਨਾਹੀ ਤੁਮ ਹਾਥ ਸਉ ਨੀਨਾ ਖਾਟੇ ਤਬ ਸਿਖਾ ਧਰਤੀ ਉਪਰਿ ਹਾਥ ਸਉ
ਨੀਨਾ ਖਾਟੀਆ ਹੁਕਮ ਹੋਆ ਫੇਰ ਮਟੇ ਛਡੁ,, ਤਾ ਸਿਖਾ ਫੇਰ ਨੀਨਾ ਮੇਟ ਛਡੀਆ ਤਾ
ਹੁਕਮ ਹੋਆ ਤੁਮ ਨੇ ਕਿਛ ਨੀਨਾ ਖਟੀਆ ਮੇਟੀਆ ਕਾਰਜ ਸੋਗ ਉਪਜਿਆ ਹੈ ਸਿਖਾ ਕਹਿਆ
ਸਚੇ ਪਾਤਸਾਹ ਨੀਨਾ ਖਟੀਆ (113) ਮੇਟੀਆ ਕਾਰਜ
ਸੋਗ ਤਾ ਕਿਛ ਨਹੀ ਉਪਜਿਆ ਫੇਰ ਹੁਕਮ ਹੋਆ ਜਿਉ ਤੁਮ ਨੇ ਨੀਨਾ ਖਟੀਆ ਮੇਟੀਆ ਕਾਰ
ਜ ਸੋਗ ਨਹੀ ਉਪਜਿਆ ਤੈਸੇ ਗੁਰੂ ਜੋ ਭੀ ਮਾਇਆ ਕੇ ਪਦਾਰਥ ਕਾਰਜ ਸੰਸ ਕਿਛ ਨਹੀ
ਉਪਜਦਾ,, ਤਾ ਫਿਰ ਕਿਸੀ ਕਹਿਆ ਸਚੇ ਪਾਤਸਾਹ ਨਾਥ ਨੇ ਜੀਆਨਾ ਹੂਏ ਰਹਿ ਤਾ
ਹੁਕਮ ਹੋਆ ਭਈ ਕੋੜੀ ਕੇ ਤੁਮ ਸੇ ਦੇਖੇ ਹੈ,, ,, ਆਗੇ ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਤੁਰੀ,, ਏਕ
ਵੇਰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਜੰਗਲ ਕੀ ਯਤਰਾ ਜਾਇਨਿ ਸਮੇ ਰੁਖ ਮਰੁਤਿ ਮਹਿ ਪੈਰ ਪਏ ਖੜੇ ਕੇ ਤਾ ਸਿਖਾ
ਕਹੀ ਰ ਨਾਲਹੁ ਖੇੜ ਤੋੜਿ ਤੋੜਿ ਖਾਦੇ ਤਾ ਸਿਖਾ ਕੇ ਤ੍ਰਿਖਾ ਉਪਜਿ ਭਈ ਤਾ ਸਿਖ ਹਜੂਰ
ਆਨ ਅਰਦਾਸ ਭੀਨੀ ਜੋ ਸਚੇ ਪਾਤਸਾਹ ਸਿਖਾ ਪੈਰ ਖਾਦੇ ਰਹਿਆ ਤੇ ਉਹਾਇ ਮਰਦੇ ਰਹਿ,
ਹੁਕਮ ਹੋਆ ਸਤਿ ਪੰਜਾਰ ਲਿਆਵਹੁ ਤਿਨ ਨੇ ਸਿਰ ਗਾਣਿ ਕਰ ਮਾਰੇ ਤਬ ਹੀ ਮੇਘ ਬਰਸੇਗਾ
ਤਬ ਸਿਖਾ ਸਤਿ ਪੰਜਾਰ ਦਿਤੇ ਕੇ ਸਿਰ ਗਾਣਿ ਕੇ ਮਾਰੇ ਤਬ ਮੇਘ ਨਗਾਰ ਬਰਸਣ ਫੇਰ ਮੇਘ ਕੇ
ਬਰਸਨ ਰਹੇ ਸਿਖਾ ਕੇ ਸੀਤ ਪੁਤਪਤਿ ਭਇਆ ਫੇਰ ਸਿਖ ਅਰਦਾਸ ਕੀਨੀ ਜੋ ਸਚੇ ਪਾਤਸਾਹ
ਸਿਖਾ ਕੇ ਸੀਤ ਨਗਾਰ ਹੈ ਕੇ ਸੀਤ ਪੁਤਪਤਿ ਭਇਆ ਫੇਰ ਸਿਖਾ ਅਰਦਾਸ ਕੀਨੀ ਜੋ ਸਚੇ
ਪਾਤਸਾਹ ਸਿਖਾ ਕੇ ਸੀਤ ਨਗਾਰ ਹੈ ਮੇਘ ਕੇ ਬਰਸਣੇ ਰਹੇ ਹੁਕਮ ਹੋਆ ਜੋ ਫਿਰ ਸਤਿ
ਪੰਜਾਰ ਦਿਤੇ ਕੇ ਸਿਰ ਗਿਣਿ ਕੇ ਮਾਰੇ ਜੋ ਮੇਘ ਬਰਸਣੇ ਕੇ ਰਹ ਜਾਵੇ ਤਾ ਸਿਖ ਸਤਿ ਪੰਜਾਰ

ਚੁਣਾ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਇੰਦ੍ਰ ਨੇ ਸਿਰ ਤੁਣ ਨੇ ਮਾਰੇ ਤਾ ਮੇਘ ਵਰਾਜਣੇ ਰਹਿ ਗਇਆ,, , ਆਗੇ ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਤੁਰੀ,, ਏ ਨ ਬੇਰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਭੇਰਾ ਪਹਾੜ ਉਪਰਿ ਥਾ ਖਰਾਜਿਆ ਦੀਆ ਫੌਜਾ ਘੁਸ ਜਾ-ਨ ਆਈਆ" ਤਬ ਬਾਨਸੇ ਨੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਹੁਨਮ ਕੀਆ ਜੋ ਜਾਵਹੁ ਫੌਜਾ ਨਾਥ ਤੁਸ ਨੇ ਤਬ ਖਾਨਸਾ ਤੁਸਨਣ ਨੇ ਗਇਆ,, ਪਰ ਰਾਜੇ ਚਹੁੰ ਪੈ ਖਾਨਸੇ ਨਾ ਮਰਾਉਨ ਨੇ ਆਗੇ ਨਾ ਨਾ ਟਿਨ ਸਕਿਆ ਤਾਂ ਏਨ ਅਸਵਾਰ ਦੌੜਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨਉ ਖਬਰ ਆਨ ਕੀਨਾ ਜੋ ਸਚੇ ਪਾਤਸਾਹ ਖਾਨਸੇ ਨਾ ਪੜਾ ਖਿਸਕਿਆ,, ਆਵਤਾ ਹੈ ਫੌਜਾ ਪਰ ਬਲ ਹਹਿ ਤਬ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇਤੇ ਹੀ ਯਹ ਖਬਰਾ ਸੋਨਰ ਉਠਿ ਖੜੇ ਹੁਏ ਸੈਲੀ ਹੀ ਉਪਰਿ ਖੜੇ ਰਹੇ,, ਚਾਰੇ ਕੂੰਟ ਧਰਤੀ ਨੀ ਧੂੰਖ ਥਾਨ (113) ਸਾਥ ਨਮਸਕਾਰ ਕੀਆ ਫਿਰ ਖੜੇ ਮੁਖ ਉਠੀ ਸਾਥ ਇਹ ਸ਼ਲੋਕ ਪੜਿਆ ,, ਦੇਗ ਤੇਗ ਫਤਹਿ ਸਿਮਰਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਫਤਹਿ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ,, ,, ਪੜ ਨੇ ਸ਼ਲੋਕ ਆਪਸਿ ਕੀਉਰਿ ਖਾਣ ਚਲਾਇਆ,, ਤਬ ਆਪਸ ਤੇ ਯੁਧ ਉਠੀ ਪਰਬਤੀ ਯੁਧ ਉਠੀ,, ਜਸੇ ਕੋਊ ਮਹੀਸ ਹੀ ਨਗਾਰੇ ਇਠੇ ਕਰੇ ਖਜਾਵੈ ਅਰ ਕਿਨਸਿਉ ਯੁਧ ਉਠੈ ਤੈਸੀ ਯੁਧ ਉਠੀ,, ਫੇਰ ਪਹਾੜ ਪੀਥ ਨੇ ਨਗਾਰ ਨਗਾਰ ਤਬ ਜੋ ਮਨੁੱਖ ਉਹਾ ਖੜੇ ਥੇ ਸੇ ਸਭ ਹੀ ਗਿਰ ਪੜੇ ਅਰ ਸਭ ਹੀ ਮਨੁੱਖ ਮੁਖ ਪੁਰਾਣ ਲਗੇ ਜੋ ਗੁਰੂ ਜੀ ਰਖਿਆ ਰਖਿਆ ਰਖਿਆ ਰਖਿਆ ਦੇਨ ਘੜੀ ਪਹਾੜ ਪੀਥ ਤਾ ਚਹਿਆ ਫੇਰ ਸੁਖ ਹੋਇ ਗਇਆ,, ਤਾ ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਬਾਬੇ ਅਸਵਾਰ ਨੇ ਖਾਨਸੇ ਨੀ ਉਰਿ ਭੇਜਿਆ ਹੁਨਮ ਹੋਆ ਖਾਨਸੇ ਨੇ ਅਹਣ ਨਿਸੰਗ ਹੋਇ ਅਰ ਫੌਜਾ ਨੇ ਮਾਰ ਦੇਵਹੁ ਤੁਮਾਰੀ ਜੀਤ ਹੋਵੇਗੀ,, ਤਾ ਗੁਰੂ ਨੀ ਵਚਨ ਪਾਇ ਖਾਨਸਾ ਰਾਜਿਆ ਉਪਰਿ ਟੁਟ ਪਇਆ ਫੌਜਾ ਨੀ ਰਾਜਿਆ ਦੀਆ ਫੌਜਾ ਨੂੰ ਮਾਰ ਦੀਆ ਖਾਨਸੇ ਨੀ ਜੀਤ ਹੋਈ,, <u>ਆਗੇ ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਤੁਰੀ</u>,, ਏਨ ਬੇਰ ਫਿਰ ਰਾਜਿਆ ਦੀਆ ਫੌਜਾ ਸਾਥ ਖਾਨਸੇ ਨਾ ਜੁੱਧ ਹੁਆ ਤਾ ਰਾਜੇ ਭਾਰੇ ਪਰ ਜਾਦੀ ਹੋਇ ਨੇ ਭਾਰੇ ਤਾ ਖਾਨਸੇ ਬਹੁਤ ਮਨੁੱਖ ਊਨ ਨੇ ਮਾਰੇ ਤਾ ਹਜੂਰ ਇਹ ਖਬਰ ਪਹੁੰਚੀ ਕਿਸੀ ਸਿਖਆ ਨਹਿਆ ਜੋ ਸਚੇ ਪਾਤਸਾਹ ਰਾਜੇ ਖਾਨਸੇ ਵੈਰ ਦਿਤੇ ਦਿਤੇ ਹਨ ਅਤੇ ਕੋਈ ਕਿਹਦਾ ਹੈ ਕਿਨ ਨੇ ਭੀ ਖਾਨਸਾ ਵਜਦਾ ਹੈ ਛਜਦਾ ਨਹੀ,, ਊਨਾ ਦੇ ਪਿਛੈ ਜਾਦੇ ਹਨ,, ਤਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਿਸੀ ਸਿਖ ਬਰਾਦਰੀ ਦਾਰ ਨੀ ਪੁਰ ਆਪਣਾ ਪਟਨ ਭੇਜਿਆ ,, ਕਿਸੀ ਪੁਰ ਦੁਪਟਾ ਭੇਜਿਆ ਕਿਸੀ ਪੁਰ ਛਾਪ ਭੇਜੀ ਅਰ ਕਹਿ ਭੇਜਿਆ ਖਾਨਸਾ ਜੀ ਫੇਰ ਆਵਣਾ ਪਿਛਾ ਨਹੀ ਕਰਨਾ ਜਬ ਖਾਨਸੇ ਕੇ ਪਹੁ ਗੁਰੂ ਨੇ ਪਤੇ ਪਹੁੰਚੇ ਤਬ ਖਾਨਸਾ ਫਿਰਿਆ ਖਾਨਸੇ ਆਨ ਅਰਦਾਸ ਕੀਨੀ ਜੋ ਸਚੇ ਪਾਤਸਾਹ ਤੇਰੇ ਵਚਨ ਨਿਰ ਫਿਰ ਆਏ ਹਾਂ ਨਹੀ ਤਾ ਅਜ ਅਸਾਡਾ ਸੋ ਦਾ ਨਿਰਵਾਹ ਸੀ ਜੋ ਕਦੀ ਭੀ ਅਸਾਡਾ ਨਾਮ ਨਹਣ ਜੋਗੇ (114) ਨਾ ਰਹਿਦੇ,, ਹੁਨਮ ਹੋਆ,, ਖਾਨਸਾ ਏਹ ਤਾ ਹਮਾਰੀ ਖੇਲ ਹੈ ਕਈ ਹੀ ਦਿਨ ਦੇ ਖੇਲ ਉਰ ਰਾਖੁਨੇ ਨਹੀ ਕਿਹੁ,, ਆਗੇ ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਤੁਰੀ,, ਖਾਨਸੇ ਬੁਹਤ ਬੇਰੀ ਰਾਜਿਆ ਸੋ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਜੋਤ ਪਾਈ,, ਤਬ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਖਾਨਸੇ ਨੇ ਮਨ ਸੇ ਕੁਛ ਹੈਂਕਾਰ ਅਭਮਾਨ ਦਿਸਟਿਆ ਤਬ ਏਹ ਖਾਨਸੇ ਨੇ ਰਾਜਿਆਂ ਸਾਥ ਜੁੱਧ ਕਰਨ ਭੇਜਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਆਪ ਦੂਰ ਦੇਸ਼ਾਂ ਤਾਂ ਖਾਨਸੇ ਕੇ ਖਬਰ ਪਹੁੰਚੀ ਜੋ ਗੁਰੂ ਜੀ ਤੇ ਦੂਰ ਹਰਿ ਗਏ ਤਾਂ ਖਾਨਸਾ ਜੁੱਧ ਕੇ ਮਿਆਨ ਕਰ ਗੁਰੂ ਕੇ ਪਿਛੇ ਉਠਿ ਦੌੜਿਆ,, ਤਾਂ ਮਸਕਾ ਖਾਨਸੇ ਕਉ ਫਉ ਜਾਣ ਵਡਿਆਂ ਆਢਣ ਤਾਂ ਸਿਖ ਘੋੜੇ ਦੌੜਾਇ ਦੌੜਾਇ ਕੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਆਏ ਮਿਲੇ,, ਅਰ ਕਹਿਆ ਸਚੇ ਪਾਤਸਾਹ ਫਉਜਾਂ ਵਿਚ ਦੀਆਂ ਆਵਦੀਆਂ ਹਨ ਤੁਮ ਦਖਿਆ ਕਰਕੇ ਖੜੋਵਹੁ ਅਰ ਆਪਣੇ ਸੁਖਵਾਨ ਤੇ ਹਨਾ ਕਰੋ ਜੋ ਫਉਜਾਂ ਕੇ ਮਸਕਰੇ ਨਾ ਕਿ ਜਾਈਏ " ਸਿਖ ਕਰਹਿ ਪਰ ਗੁਰੂ ਸੁਣਿਆ ਅਨ ਸੁਣਿਆ ਕਰਕੇ ਤੁਰਿਆ ਜਾਵੈ ਫੇਰ ਅਉਰ ਸਿਖ ਘੋੜੇ ਦੌੜਾਇ ਕੇ ਆਇ ਮਿਲੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਓਸੀ ਕਾ ਕਹਿਆ ਕਛ ਨਾ ਮਹਨਹਿ ਤਬ ਏਹ ਸਿਖ ਦੌੜ ਕੇ ਘੋੜੇ ਕੇ ਆਗੇ ਨਠਾਂਹ ਢਾਇ ਖਟੀ,, ਜੋ ਜਾਨ ਭਾਈ ਦੂਹਾਈ ਗੁਰੂ ਹਉ ਜੋ ਅਗੇ ਜਾਇਉ ਅਗੇ ਜਾਈ ਨਾਹੀ ।। ਘੋੜੇ ਜਾ ਨਾਉ ਜਾਨ ਭਾਈ ਥਾ ,, ਤਾਂ ਘੋੜਾ ਨਠਾਂਹ ਉਨੰਘੈ ਨਾਹੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਘੋੜੇ ਕੇ ਅਮਚੀਆਂ ਮਾਰਹਿ ਤਬੀਆ ਸਰਹਿ ਰਾਨੀਆਂ ਦੇਵਹਿ ਪਰ ਘੋੜਾ ਟੇਢਾ ਹੁਅ ਪਿਛੈ ਜਾਵੈ ਆਗਹੁ ਨਾ ਜਾਵੈ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਉਤਰਿ ਪੜੇ ਅਰ ਮੈਂਹੀ ਉਪਰਿ ਬੈਠੇ ਹੁਅ ਹੋਆ ਜਾਨ ਭਾਈ " ਤੁਝੈ ਜਾਨਤਾ ਹੋ ਜੋ ਤੂੰ ਪਿਛਲੇ ਜਨਮ ਕਾ ਮਦਿ ਹਹਿ ਸਿਖਾਂ ਕੇ ਟੁਕੜੇ ਖਾਏ ਹੂਏ ਹਹਿ ਤੂੰ ਸਿਖਾਂ ਕਾ ਕਹਿਆ ਕਿਉ ਕਰਕੇ ਮਾਨਹਿ ਫੇਰ ਓਹਾ ਖਾਨਸਾ ਇਕਤ ਹੋਆ ਗੁਰੂ ਖਾਨਸੇ ਕੇ ਹਨਾ ਕੀਆ ਤਬ ਖਾਨਸੇ ਭਲੀ ਵਜਹ ਰਾਜੇ ਵਡਿ ਦਿਤੇ ਓਹਾ ਹੀ ਜੋਤ ਪਾਈ ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਆਪਣੇ ਰੰਗ ਸਿਉ ਜਹਾਂ ਜਾਣਾ ਥਾ ਤਹਾਂ ਚਲੇ ਗਏ " ,, ਆਗੇ ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ ", (114 ਅ)

ਏਹ ਬੇਰ ਮਾਤਾ ਜੀ ਕੇ ਸਰੀਰ ਮੈ ਕੁਛ ਰੋਗ ਥਾ,, ਗੁਰੂ ਜੀ ਮਾਤਾ ਕਾ ਨਾਮ ਦੂਜਰੀ ਥਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਪਾਵਣਿ ਗਏ ਥੇ, ਤਬ ਮਾਤਾ ਉਠੀ ਤੇ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਜੋ ਸਚੇ ਪਾਤਸਾਹ ਮੇਰੇ ਜੀਅ ਦੁਖ ਪਇਆ ਹੈ ਜਿਤ ਸੁਖ ਕਹਿ ਜਿਤੇ ਮੋਖ ਹਰਿ ਹੁਅ ਹੋਆ ਮਾਤਾ ਸੁਖ ਜੋ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ ਓਹੀ ਕਿਸੀ ਕੇ ਸੁਖ ਦੀਆ ਹੈ ਤਾਂ ਮਾਤਾ ਕਹਿਆ ਸਚੇ ਪਾਤਸਾਹ ਕਿਸ ਵਜਹਿ ਸੁਖ ਕਿਸੀ ਕੇ ਦੀਜਏ ਹੁਅ ਹੋਆ ਕਿਸੀ ਕੇ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਖਵਨਾਇਆ ਹੈ ਕਿਸੀ ਕੇ ਜਲ ਪਨਾਇਆ ਹੈ ਕਿਸੀ ਕੇ ਪਖਾ ਕੀਆ ਹੋਇ ਕਿਸੀ ਕੇ ਚਾਪੀ ਕੀਆ ਹੋਇ ਤਾਂ ਮਾਤਾ ਕਹਿਆ ਸਚੇ ਪਾਤਸਾਹ ਤੇਰੇ ਵਿਚ ਕੇ ਪਾਛੈ ਅਸਾਨੂੰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਖਵਾਵਣ ਵਾਲੇ ਤੇ ਜਲ ਪਿਲਾਵਣ ਵਾਲੇ ਪਖ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਚਾਪੀ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਇਤਨੇ ਹਨ ਉਨਾਂਹੂ ਆਪਸ ਵਿਚ ਵਾਰੀ ਭੀ ਨਹੀਂ ਆਵਦੀ ਅਸੀ ਕਿਉ ਕਰਿ ਕਿਸੀ ਸਾਥ ਪਾਣਾ ਪਖਾਰੀਐ ਤਾਂ ਫੇਰ ਹੁਅ ਹੋਆ ਜੇ ਭਾਉ ਕਿਸੀ ਸਾਥ ਕਿਛ ਨਹੀਂ ਕੀਆ ਤਬ ਸੁਖ ਕਾਹੇ ਕੇ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਫਿਰ ਮਾਤਾ ਜੀ ਕਹਿਆ ਸਚੇ ਪਾਤਸਾਹ ਜਿਉ ਹੁਅ ਹੋਵੈ ਤਿਉ ਕਰੀਐ ਫਿਰ ਹੁਅ ਹੋਆ ਮਾਤਾ ਜੀ ਜਲ ਕੇ ਪਰ ਸਰਵਤ ਕਉ ਖਾਨਸੇ ਕਉ ਅਤੀਤ ਕਉ ਖਾਹਣ ਕੇ ਚਹੁ ਹੀ ਕਰਨ ਕਉ ਪਰਮ ਨਾ ਪ੍ਰਸਾਦਿ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਹੋਰੇ ਤੱ ਮਾਤਰ ਜੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਵਚਨ ਅਨੁਸਾਰ ਜਲ ਹੋਆ ਪਰ ਖੜ੍ਹਾ ਜਲ ਹੋਆ ਨੇਤੇ
ਦਿਨ ਪਸਾਦਿ ਹੋਤ ਰਹਿਆ ਸਿਖ ਅਭਿਆਗਤ ਖਾਦੇ ਰਹੇ ਫੇਰ ਹੁਕਮ ਹੋਆ ਮਾਤਾ ਜੀ ਤੁਸਾ
ਸਿਖਾ ਨੋ ਖੁਸੀ ਦੀਨੀ ਹੈ ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਭੀ ਸੁਖ ਹੋਆ ਚਾਹੀਐ ਤਬ ਮਾਤਾ ਨੇ ਦੇਹ ਅਰੋਗ
ਹੋਇ ਗਇਆ,,33,, ਅਗੇ ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਤੁਰੀ, ਏਕ ਬੇਰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਸਤਲੁਜ ਨੇ ਕੰਢੇ ਫਿਸੀ
ਗੜੇ ਮੇ ਬੇ ਤਬ ਉਹ ਖਜਾਨਾ ਕਢਾਇਆ ਛਡ ਅੰਬਾਰ ਲਵਾਇਆ ਫਿਰ ਸਿਖਾ ਪਾਸਹੁ
ਸਮਾਰ ਕਰਵਾਇਆ ਤਾ ਸਿਖਾ ਸੁਮਾਰ ਕਰਕੇ ਅਰਜ ਕਰਿਆ ਜੋ ਸਚੇ ਪਾਤਸਾਹ ਏਤੇ ਲਖ
ਮਾਇਆ ਹੁਇਆ ਹੈ ਹੁਕਮ ਹੋਆ ਸਤਲੁਜ ਮੇ ਖਹਾਇ ਛੋ ਦੇਵਹੁ ਤਾ ਸਿਖਾ (115 ੳ)
ਸਤਲੁਜ ਮੇ ਖਹਾਇ ਦੀ ਠਾ ਮਾਇਆ ਅਰੇ ਨੇਬੇ ਲਖ ਸਤਲੁਜ ਦੇ ਨਿਖ ਛਡੀ ਫੇਰ ਹੁਆ
ਹੋਆ ਵਸਤੂ ਠ ਢਾਵਹੁ ਅਗਨਿ ਸੇ ਜਲਾਵਣ ਵਾਲੀਆ ਅਬ ਉਹ ਫਿਕਰਾ ਸਭੂਨਾਗ ਦਰਿਆਦੀ
ਸਾਨਾ ਰੇਜੇ ਥੀਨ ਥਾਪ ਪਗੜੀਆ ਅਗਨਤ ਪਦਾਰਥ ਤਿਨ ਸੁਮਾਰ ਕਰਵਾਇਆ ਨੇਤੇ ਨਾ
ਖਾਹੁਦੇ ਹੁਏ ਹੁਕਮ ਹੋਆ ਇਨ ਨੇ ਖਸੰਤ ਨਗਾਇ ਦੇਵਹੁ ਅਰ ਖਸੰਤ ਨੇ ਨੇਬੇ ਨਿਖ ਛਡੇ ਤਾ
ਸਿਖਾ ਖਸੰਤ ਨਗਾਇ ਦੀਆ ਅਤੇ ਖਸੰਤ ਨੇ ਨੇਬੇ ਲਿਖ ਛਡਿਆ,, ਫਿਸੀ ਅਨੁਖ ਠਾਨ
ਠ ਚਿਤਚੜੀ ਤ ਸਾ ਜੋ ਅਬ ਤੋ ਜਨਤਾ ਹੈ ਜਨੇ ਨਾਹੀ ਮੇਰੇ ਨਾਮ ਆਏ ਨਾਤ ਤਬ ਪੁਸਨੇ
ਆਸੀ ਮਾਰ ਠਵਾਈ ਜੋ ਅਬ ਮੋਸ ਠਰ ਛੋਡ ਅਰ ਅਰਦਾਸੀਏ ਹੋਆ ਖਾਹੁਨੀ ਖੰਖਾਇ ਛੋਡੀਆ
ਜੋਮਤ ਹੋਈ ਚੁਪਈਆ ਪਸਾ ਖਹੁਨੀਆ ਸੋ ਛਪਾਇ ਨੇ ਜਾਵਹਿ ਭਚੁ ਛਪਾਵੇ ਨਾਹੀ,, ਫੇਰ
ਰਾਜੇ ਆਏ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਸਾਥ ਜੁੱਧ ਠਨ ਨੇ ਜੁੱਧ ਭੀ ਪੜੇ ਹੋਵਹਿ ਅਰ ਅਚਾਨਠ ਨੇਠਿਆ ਨੇ
ਅਗਨਿ ਗਇਦੀ ਅਰ ਸਿਖਾ ਨੇ ਪਾਚ ਸਰਸਾਹੇ ਅਨਾਜ ਏਨ ਮਿਲੇ ਸਿਖ ਨਠ ਪੈਟੀਆ ਸਿਖ
ਖਾਸ ਖਾਛ ਠਰ ਜੁੱਧ ਜਾਇ ਠਰਿਹ ਫੇਰ ਹੁਠਮ ਹੁਆ ਏਨ ਏਨ ਜਾਇ ਠਰ ਚੁਪ ਨੇਰੇ ਇਨੇ
ਨਾ, ਗਾਵਹੁ ਤੁਧ ਨੇ ਸਿਖ ਸਿਦਨ ਵਾਨੇ ਆਇ ਠਰਹਿ ਜੋ ਸਚੇ ਪਾਤਸਾਹ ਸਾਸ ਭੇਟ ਹੈ ਹੁਠਮ
ਹੋਆ ਨਿਹਾਨ ਤਾ ਇਨਾ ਸਿਖ ਜੁੱਧ ਜਾਇਨਹਿ ਪਾਚ ਪਾਚ ਸਤਮਰ ਏਨ ਸਿਖ ਮਾਰੇ
ਤਬ ਫਿਨੇ ਸਿਖ ਭੀ ਭੇਨਣੇ ਦੇ ਜੁੱਧ ਠਰਹਿ ਅਰ ਨੇਤੇ ਸਿਖ ਖੁਦਿਆ ਨਠੇ ਦੁਖੀ ਹੁਏ ਪੜੇ
ਰਹੇ ਅਰ ਨੇਤ ਫਿ ਸਿਖ ਪੈਬਰ ਟੁਟ ਟੁਟ ਢਾਵਹਿਨ,, ਤੇਰੇ ਸਿਖ ਸਿਖਣ ਨੇ ਛਿਨ ਉਤਾਹ
ਠਰ ਟੁਟ ਟੁਟ ਪਸਾਦਿ ਨੇਆ ਪਠਾਇ ਖਾਵਹਿ ਤਬ ਫਿਸੀ ਭਲੇ ਸਿਖ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਆਨੇ
ਅਰਦਾਸ ਨੇਤੀ ਜੋ ਸਚੇ ਪਾਤਸਾਹ ਸਿਖ ਜੋ ਹਹਿ ਸੋ ਨਾਨ ਤੇਰੇ ਮੁਰੀਦ ਹਹਿ ਤੇ ਨਾਨੇ ਤੇਰੇ
ਚਾਨਹਿ ਹਹਿ ਅਰ ਰਾਜਿਆ ਸਾਥ ਵੈਰ ਨਗਾ ਚਲਿਆ ਹੈ ਸਿਖ ਭੁਖੇ ਨੜ ਸਨਦੇ ਨਾਹੀ ਜੇ
ਇਨ ਸੈਰ ਅਨਾਜ ਦਾ ਇਹਨਾ ਨੂੰ (115 ਅ) ਨੇਜ ਦੇਵਹੁ ਤਾ ਭਲੀ
ਵਜਹਿ ਜੁੱਧ ਜਾਇ ਠਰਹਿ ਨਿਖੁ ਆਨੇ ਜਿਖੁ ਰਜਾਇ ਹੁਠਮ ਹੋਆ ਸੁਣ ਸਿਖਾ ਨਾ ਗੁਰੂ ਨਾ
ਨੇਦੀ ਵੈਰੀ ਨਾ ਗੁਰੂ ਫਿਸੀ ਨਾਖਰੀ ਹੈ ਜੋ ਨਾਨ ਰਚੇ ਹਹਿ ਹੋਰ ਪਨੇਨ ਮੇਰਾ ਨੇਦੀ ਨਾਹੀ
ਇਹ ਜੇਤੀ ਨਖੁਡੀ ਮਾਇਆ ਮੇਰੇ ਪਾਸ ਹੈ ਜੋ ਸਭ ਪੁਜਾਰੀ ਨਖੁਡੀ ਹਸੇ ਪੂਜਾ ਨੇ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਔਰ ਸਿਖਾ ਕੇ ਵਿਖ ਹੈ,, ਮਸੰਦਾ ਕੀ ਜੋ ਮਤ ਮਾਰੀ ਗਈ ਹੈ ਅਰ ਜੋ ਸਿਖ ਮੇਰੇ ਸਾਥ
ਫਿਰਤੇ ਹਹਿ ਸੋ ਇ ਭਾਵਨੀ ਕਰਕੇ ਫਿਰਤੇ ਹਹਿ ਸੋ ਇਹ ਗੁਰੂ ਪੁਰਾ ਹੈ ਇਹ ਹਮਾਰਾ ਜਨਮ
ਮਰਨ ਨਿਵਾਰਾ ਅਰ ਮੈ ਏਹ ਪੂਜਾ ਕੀ ਔਰਤੀ ਇਸੀ ਨਮਿਤ ਇਨ ਕੇ ਨਹੀ ਦੇਤਾ ਜੋ ਜਗਤ
ਮੈ ਜੀਵਨ ਮੁਕਤ ਨਿਆਈ ਹਹਿ ਕੀਤਾ ਸੋ ਕੀਤਾ ਪਰਮੇਸਰ ਸਿਉ ਖਯਾਲ ਹੋਵਹਿ ਮੇਰੀ ਏਹੀ
ਭਾਵਨੀ ਹਹਿ ਅਰ ਅਉਰ ਬਾਤ ਸੁਣਹੁ ਗੁਰੂ ਤੇ ਜੋ ਸਾਸ ਭੇਟ ਦੇਵਤੇ ਹਹਿ ਸੋ ਤਾ ਹੀ ਦੇਵਦੇ ਹਹਿ
ਜੋ ਭੁਖੇ ਚਹਦੇ ਹਹਿ ਏਹ ਜਾਣਦੇ ਹਹਿ ਜੋ ਨੀਤ ਕੇ ਮਰਨ ਸੇ ਏਕ ਦਿਨ ਕਾ ਮਰਨਾ ਸੈਸਟ
ਹੈ ਸੋ ਇਕੇ ਜੋ ਮਰਨ ਕਰਕੇ ਦਰਸਨ ਦੇਤਾ ਹੈ ਸੋ ਉਹ ਦਰਸਨ ਜਬ ਉਹਿ ਸਿਖ ਦੇਖਹਿ ਤਬ ਪਰੈਮ
ਕੀ ਨਿਆਈ ਜਾਇ ਜਾਇ ਜਲਹਿ ਸੋ ਅਸਾ ਪਦ ਜੋ ਸਿਖਾ ਕੇ ਦੇਵਣੇ ਹਹਿ ਤਾ ਹੀ ਸਭ ਕਾ
ਕਾਜ ਰਚੇ ਹਹਿ ਜੁੱਧ ਕੇ ਕਾਮ ਮਾਰ ਭੁਖ ਨੇ ਕਾਮ, ਇਨ ਕੇ ਕਾਸੀ ਕਉਡੀ ਨੇ ਭੇਗ
ਤੁਚਾਵ ਤਬ ਚੇਹਾਸੀ ਨਾਮ ਜੁਨ ਭੁੰਚਤੇ ਫਿਰਤੇ ਸੋ ਇਹ ਆ ਦੇਖੇ ਮੇਰੇ ਪਾਸ ਆਪਣਾ ਜਨਮ
ਸਵਾਰਣ ਸੋ ਨਿਟ ਮੈ ਇਨ ਕਾ ਜਨਮ ਖਰਾਬ ਛੋਡਉ ਸੋ ਉਹ ਗੁਰੂ ਨਾਹੀ ਜੋ ਇਨ ਕਾ ਜਨਮ
ਖਰਾਬ ਛੋਡਉ ਜੈਸੇ ਕਾਸੀ ਕਾ ਦੂੱਧ ਕਾਨਾ ਸਰਪ ਜੁਠਾਇ ਜਏ ਤਾ ਦੇਖ ਲੇਵੈ ਕਾਰਨ ਨਾ ਦੇਖੇ
ਤਬ ਮਾਤਾ ਉਸ ਦੁਧ ਕਉ ਅਗੂੜੀ ਪਰ ਭੋਗ ਛੋਡਤੀ ਹੈ ਜਬ ਬਾਹਰ ਕੇ ਉਹ ਦੂੱਧ ਆ ਜਾਏ ਤਬ
ਹੀ ਪੀਵਣੇ ਕਉ ਸੋ ਬਾਹਰ ਪੁਰ ਕੇ ਪਿਆਰਾ ਹੈ ਜਬ ਬਾਹਰ ਦੁਧ ਨਮਿਤ ਹੋਵਤਾ ਹ ਤਉ ਭੀ
ਨਹੀ ਦੇਵਤੀ ਜਉ ਪੁਰ ਕੇ ਬਾਹਰ ਪਿਆਰਾ ਹੈ ਤੈਸੇ ਹੀ ਮੈ ਸਿਖ ਬਹੁਤ ਪਿਆਰੇ ਹੈ ਸਭ ਸਿਖਾ
ਕੇ ਉਧਾਰ ਨਮਿਤ ਕਾਰਜ ਰਚੇ ਹਹਿ ਜਿਸਮ ਸਮੇ ਇਹ ਬਚਨ ਗੁਰੂ ਪੂਰੇ ਹੋਏ ਅਰੇ ਜਿਨਹੁ ਸਿਖਹੁ

(116 ਉ) ਸੁਨਿ ਕਰਿ ਕਹਨੀ ਕੀ ਤੈ ਕੁਚਾਰ ਛੋਡੈ,, ਸੰਸਾਰ
ਸਾਗਰ ਤੇ ਗੁਰੂ ਪੂਰੇ ਨੇ ਮਾਰ ਕਰ ਕਾਢਿਆ" ,, ਆਏ ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਤੁਰੀ,, ਏਕ ਬੇਰ ਇਕ ਭਲਾ
ਸਿਖ ਹਜੂਰ ਆਇਆ ਬਡਾਪਨ ਪਾੜ ਸੀ ਅਤੇ ਪੈਸਾ ਬੁਦਾਰ ਸੀ ਸਭ ਕਾਸੀ ਸਾਥ ਬਹੁਤ ਸੇਵਾ
ਭਗਤ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ,, ਫਿਰ ਉਸ ਸਿਖ ਕਹਿਆ ਸਚੇ ਪਾਤਸਾਹ ਤੈ ਸਰਬਤ ਕੀ ਭਾਵਨੀ ਪੂਰੀ
ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਹਹਿ ਮੇਰੀ ਭਾਵਨੀ ਤੈ ਪੂਰੀ ਕਰ ਮੇਰੀ ਇਹ ਭਾਵਨੀ ਹੈ ਗੁਰੂ ਕੇ ਮੁਖ ਵਾਕ ਸਿਉ
ਭਾਈ ਸਾਖੀ ਸੁਣਹੁ ਅਰ ਚਿਤੇ ਮੈ ਧਾਰਹੁ ਦਇਆ ਕਰਕੇ ਸੁਣੋਜੀ ਸਾਖੀ,ਵਹੁ ਹੁਕਮ ਹੋਆ
ਅਗੈ ਵਾਤ ਸਾਖੀ ਸੁਣਹੁ,, ਏਕ ਰਾਜਾਸੀ ਉਸ ਨੇ ਬਹੁਤ ਜਗਾ ਕੋਏ ਥੇ ਅਰ ਬਹੁਤ ਤੀਰਥ ਪਾਠ
ਪੂਜਾ ਕਰੀ,, ਅਰ ਸਾਰਤ ਰਾਖੇ (ਅਖਰਮਾਲਤ) ਉਸ ਸੁਪਤ ਕੋਏ ਥੇ ਫੇਰ ਉਸ ਕਾ ਸਰੀਰ ਛੁਟਾ
ਤਬ ਪਰਮੇਸਰ ਉਸ ਨੇ ਸੁਰਗ ਕਾ ਦੇਵਤਾ ਕੀਆ ਉਹਾ ਦੇਵ ਭੋਗ ਭੋਗਨੇ ਲਗਾ,, ਫੇਰ ਪੁਛਿਆ
ਤੇ ਪਰਮੇਸਰ ਏਹ ਜੋ ਦੇਵ ਭੋਗ ਮੈ ਭੋਗਤਾ ਹੂੰ ਸੋ ਆਪਣੇ ਆਨ ਕਰਮੋ ਆਨ ਕਰਕੇ ਭੋਗਤਾ ਹੈ,,
ਅਰ ਤੂੰ ਜੋ ਕਿਆ ਪਤਿ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਸੁਨੀਤਾ ਸੋ ਕਿਸੇ ਮੋਕੇ ਪੁਰਿ ਭਾਗ ਭੀ ਕੁਛ ਕਿਤੁ ਫੇਰ ਪਰਮੇਸਰ
ਉਸ ਕਾ ਹੁਰਾ ਸਿਰੀ ਸਰੀਰ ਚਿਰਾਇਦੀਆ,, ਉਸ ਨੇ ਜਮ ਮਾਰਨ ਮਹਿਨਾ ਆਏ ਹੁਰ
ਪੁਰ ਕੇ ਤੀਖਨ ਤਿਖਾ ਲਗਾਈ ਤਬ ਉਸ ਪਾਨੀ ਮਾਰਿਆ ਫੇਰ ਜਮ ਦੂਤੇ ਉਸ ਕੇ ਕਹਿਆ,,

ਚਲਦਾ

ਜੋਇ ਹਜਮ ਮਾਰਗ ਹੈ ਏਹਾ ਪਾਣੀ ਦੁਰਲੰਭ ਹੈ ਜੇਤੀਆ ਔਕਾਤਿਆ ਤੂੰ ਸਨਮਾਨਯੋਗ ਜਨਮਦਾਰ ਔਰ ਔਨਾਂਆ ਰਹਿ ਤੇ ਮਨ ਹੀ ਦੇਵੈ ਤਬ ਹੀ ਔਟੋਰਾ ਪਾਨੀ ਔਰ ਮਿਲਤਾ ਹੈ ਉਸ ਨੈ ਜੋ ਤਿਖਾ ਤੀਖਨ ਵਿਆਪੀ ਥੀ ਉਸ ਸਜਨ ਔਆ ਔਨੀਆ ਔਛੋਆ ਚੋਨੀਆ ਤਬ ਉਸ ਔਹੁ ਔਟੋਰਾ ਪਾਣੀ ਔਰ ਮਿਲਿਆ,, ਪਰ ਉਸ ਔਹੁ ਤਿਖਨਾ ਪੂਰਨੀ,, ਉਸ ਨੈ ਫਿਰ ਪਾਣੀ ਸੋਚਿਆ ਪਰ ਉਸ ਕੇ ਫਿਰ ਜਮਦੂਤੇ ਔਹਿਆ ਜੋ ਤੈ ਜਨਮ ਧਾਰਨੇ ਭਲੀਆ ਔਕਾਂਆ ਔਨਲੀਆ ਹੈ ਉਸ ਦਾ ਬਦਲਾ ਔਟੋਰਾ ਜਨ ਔ ਮਿਲਿਆ ਅਰ ਅ ਪੂਰਜ ਪਾਨੀਆ ਜਾਤਾ ਰਹਿ (116 ਅ) ਤਿਸ ਔ ਕਦਾਨ ਫਿਆ ਦੇਵੈਗਾ,, ਤਬ ਉਸ ਔਹਿਆ,, ਅਪੁਰ ਤੋ ਮੇਰੈ ਪਾਸ ਕੁਛ ਨਾਹੀ ਤਾ ਉਸ ਕੇ ਪਰਮੇਸਰ ਔਹਿਆ,, ਜੋ ਮੈ ਅਪਨੀ ਔਛੋਆ ਔ ਲਏ ਭੁਚਤ ਹੂੰ ਜੋ ਜੇਤੀਆ ਔਛੋਆ ਔ ਮੋਲ ਇਔ ਜਾਨ ਔਟੋਰਾ ਜਨ ਔ ਪਾਇਆ,, ਪਾਛੈ ਤੇ ਕੇ ਅਵਗੁਨ ਕਰੈ ਤਿਨ ਹੁਆ ਵਹਗੁਨਸਾਰ ਤੇ ਔਹੁ ਨਰਕ ਭੁਚਾਵਨ ਥਾ ਸੋ ਨਰਕ ਨਾਭੁ ਚਾਇਆ, ਉਲਟਾ ਪੁਰਜ ਭੁਚਾਇਆ ਸੋ ਤੂੰ ਸਮਵ ਦੇਖ ਆਪਣੇ ਔਕਾਂਆ ਔ ਕਲ ਭੋਚਨ ਧਾਂਓ ਮੈ ਔਪ ਤਿਤ ਪਾਵਣੇ ਪੁਨ ਔਹਿਆ ਹੈ ਪਤਿਤ ਪਾਵਨ ਅਬ ਮੈ ਭਲੀ ਪਔਾਇ ਜਾਦਿਆਂ ਹੈ ਜੋ ਸਭ ਕਿਛ ਦਇਆ ਔ ਕਲਯੈ,, ਮੈ ਭੁਲ ਔਰ ਏਹ ਬਚਨ ਔਹਿਆ ਥਾ ਮੈਨੈ ਬਖਸੀਏ,, ਜਬ ਉਸ ਇਪੁ ਔਹਿਆ,, ਤਬ ਫੇਰ ਪਰਮੇਸਰ ਆਪਨੀ ਦਇਆ ਔਰਨੈ ਪੁਨ ਕੇ ਸੁਰਜਾ ਦੇਵਨ ਔਆ ਸਦੇਵ ਔਕਨ ਰਾ ਭੇ ਜਦੈ ਫਿਰ ਹੁਔਮ ਹੋਆ ਸੁਨ ਸਿਖਾ ਸੁਣਿ ਸਭ ਕਿਨੈ ਕੇ ਇਪੁ ਹੀ ਜਾਣਨਾ ਪਰਵਾਨਹੈ ਭਾਵੈ ਜੇਹੀਆ ਔਕਾਂਆ ਔਰੈ ਮਨ ਮਹਿ ਅਭਿਮਾਨ ਨਾ ਲਿਆਵੈ ਅਰ ਜਰਿ ਅਭਿਮਾਨ ਹਿਰੈ ਮਹਿਲਿ ਆਵੈ ਤਬ ਤਿਸੈ ਪ੍ਰਭੂ ਔ ਮੇਲ ਕਿਛ ਨਾ ਪੜੈਗਾ,, ਅਰ ਅਭਿਮਾਨ ਰਹਿਤ ਮੁਖ ਔਕਾਂ ਸਫਲ ਹੋਇਗੀ,, ਆਤੈ ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਤੁਰੀ,, ਇਔ ਵੈਚ ਇਔ ਸਿਖ ਅਰ ਸਿਖਣੀ ਹਜੂਰ ਆਏ ਪੁਨਹ ਨੈ ਔਹਿਆ ਸਚੇ ਪਾਤਸਾਹ ਅਸਾਡੈ ਪਾਸ ਮਾਇਆ ਬਹੁਤ ਹੈ ਤੈਰੀ ਦਿਤੀ ਅਤੇ ਹਿਕੈ ਅਸਾਡਾ ਬੱਚਾ ਹੈ ਉਸ ਕੇ ਵਵਾਹਣ ਥਾ ਨਾਹੁ ਲੈਦੇ ਹਾ ਤਾ ਉਹ ਔਹਦਾ ਹੈ ਜੇ ਤੁਸਾ ਮੈਨੂੰ ਵਵਾਹਿਆ ਤਾ ਮੈ ਵਿਖ ਖਾਇ ਔਰ ਮਰ ਜਾਵਗਾ,, ਤਾ ਤੇ ਹਮ ਤੁਮਾਰੈ ਆਗੈ ਬੇਨਤੀ ਔਰ ਆਏ ਹਾ ਜੋ ਤੁਮ ਹੀ ਪੁਨ ਕੇ ਉਪਦੇਸ ਔਰੋ ਜੋ ਵਿਵਾਹ ਔਰੈ, ਤਾ ਹੁਔਮ ਹੋਆ ਉਸ ਕੇ ਨਿਆਵਹੁ,, ਤਾ ਉਹ ਬੈਠੈ ਕੇ ਹਜੂਰ ਨਿਆਏ ਹੁਔਮ ਹੋਆ ਭਾਈ ਨੜੈ ਤੁਮੈ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਵਿਵਾਹੁਦੇ (117 ਉ) ਹਨ ਤਾ ਵਿਵਾਹ ਕਿਉ ਨਹੀ ਔਦਾ ਤਾ ਉਸ ਨੜੈ ਔਹਿਆ ਸਚੇ ਪਾਤਸਾਹ ਤੈਰੈ ਬਚਨ ਅਨੁਸਾਰ ਵਿਵਾਹ ਨਾਹੀ ਔਦਾ,, ਹੁਔਮ ਹੋਆ ਤੈ ਬਚਨ ਮੇਰਾ ਕੈਹੜਾ ਸੁਨਿਆ ਹੈ,, ਪੜ ਸਨਾਇ ਤਾ ਨੜੈ ਔਹਿਆ ਸਚੇ ਪਾਤਸਾਹ ਤੂੰ ਅਨੰਦ ਜੀ ਵਿਚ ਔਹਿਆ ਔਹ ਏ ਮਨ ਪਿਆਰਿਆ ਤੂੰ ਸਦਾ ਸਚ ਸਮੁਨੈ ਏਹ ਬੁਦੈ ਜੋ ਤੂੰ ਦੇਖਦਾ ਚਾਲੈ ਨਹੀ ਤੈਰੈ ਨਾਲੈ,, ਸਾਥ ਤੈਰੈ ਚਾਲੈ ਨਾਹੀ ਤਿਸ ਨਾਲ ਕਿਉ ਚਿਤ ਲਾਇਐ,, ਅਸਾ ਹੁਮ ਮੂਲ ਨਾ ਔਏ ਜਿਤ ਔਤ ਪੰਡਤਾਏ ਅੰ ਸਤਿਸੰਗ ਔ ਉਪਦੇਸ ਸੁਣ ਤੂੰ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਹੋਵੈ ਤੇਰੈ ਨਾਮ ਹੈ ਨਾਨਕ ਮਨ ਪਿਆਰੈ ਤੂੰ ਸਦਾ ਸਚ ਸਮਾਲੇ,, ਇਹ ਬਚਨ ਜੋ ਗੁਰੂ ਪੂਰੇ ਫਰਿਆ ਹੈ ਜੋ ਫੁਟੈਬ ਨਾਲ ਚਿਤ ਨਹੀ ਠਾਢਾ,, ਸੱਜੇ ਚਿਤ ਨਾ ਨਾਢਾ ਹੋਆ ਤਦ ਵਿਦਾਹ ਫਾਹੇ ਕੇ ਫਰਨਾ ਲੜੇ ਤੇ ਬਚਨ ਸੁਣਕਰ ਗੁਰੂ ਖਾਬੇ ਫਰਿਆ ਨਿਹਾਲ ਹੁਮ ਹੋਆ ਸੁਣਹੁ ਸਿਖੋ ਤੁਹਾਡੇ ਬੇਟੇ ਨੂੰ ਫਸ ਥਾ ਠਰਾਉਹੀ ਨਹੀ ਲਗਾਈ ਇਸ ਕੇ ਸਚ ਦੀ ਠਰਾਉਹੀ ਲਈ ਹੈ ਬਚਨ ਜੋ ਗੋਵਿੰਦ ਜਨਾ ਹੈ ਹਹਿ ਸੋ ਏਹੋ ਜੇਹੇ ਸਿਦਕ ਵਾਲਿਆਂ ਵਾਸਤੇ ਫਹਿ ਤੁਹਿ ਤਾ ਸਿਖੀ ਫਰਿਆ ਸਚੇ ਪਾਤਸਾਹ ਤੇਰੇ ਅਰੁ ਹਭੇ ਫਿਛ ਹੈ ਅਸਾਨੂੰ ਹੋਰ ਬੇਟਾ ਬਖਸਾਏ ਹੁਮ ਹੋਆ,, ਤੁਹਾਡੀ ਭਾਵਣੀ ਭੀ ਪੂਰੀ ਹੋਵੇਗੀ,, ਪਰ ਤੁਸੀ ਇਸ ਕੇ ਫੁਛ ਨਾ ਹਹੋ,, ਤਾ ਫੁਰ ਫਰਿਆ,, ਸਚੇ ਪਾਤਸਾਹ ਸਾਡੇ ਫਰਨ ਦਾ ਭੋਸਫਿਆ,, ਫਿਰ ਉਸ ਲੜੇ ਨੋਹੁ ਤੁਰੂ ਖਾਬੇ ਫਰਿਆ,, ਸੁਣਿ ਭਾਈ ਲੜੇ ਫੁਛ ਤੇਰੈ ਚਿਲੈ ਮੈ ਸਚ ਵਿਸ ਰਹਿਆ ਹੈ ਤਾ ਤੇ ਦੋਹਿ ਸਾਖੀਆਂ ਅਸੀ ਭੀ ਤੇਰੀ ਭੇਟ ਫਰਨੇਗ,, ਚਿਸਾਖੀ ਚਿਸਤ ਮਾਰਗ ਹੈ ਅਤੇ ਦੂਜੀ ਸਾਖੀ ਅਤੀਤ ਮਾਰਗ ਹੈ ਸੋਭੂ ਦੋਹ ਮਾਰਗੋ ਖਿਖੇ ਇਹ ਮਾਰਗ ਨਾਗ ਥਾਸ,, ਤਾਤੇ ਦੋ ਨੋ ਮਾਰਗੋ ਹੈਆ ਸਾਖੀਆਂ ਸੁਨਾਵਤੇ ਹਹਿ ਚਿਸਤ ਫਮਾਈਏ ਤੇ ਅੰਸ ਫਮਾਈਐ ਉਹਿ ਚਿਸਤ ਪੁਲਨ ਵਾਇਨ ਹੋਇਜ਼ਾ ਫਸੀ ਵਿਛ ਉਪਰਿ ਉਹਿਆਨ ਪਰ ਚਿੜੀ (117 ਅ) ਚਿੜਾ ਰਹਤੇ ਬੈਏ ਦਿਨ ਸੀਤ ਫਾਲ ਹੈ ਉਤ ਮੇਘ ਬਰਖਿਆ ਹ ਮੇਘ ਫਰ ਛਨਾ ਫਪਤਾ ਹੂਆ ਮਾਨੁੰਖ ਉਸੀ ਵਿਖ ਕੇ ਨੀਚੇ ਜਾਇ ਬੈਠਾ ਤਬ ਚਿੜੇ ਦੇਖ ਫਰ ਫਹਿਆ,, ਹੈ ਚਿੜੀ ਸਾਡੇ ਘਰ ਅਭਿਆਗਤ ਆਇਆ ਹੈ ਇਸ ਹੈ ਫੁਛ ਸੇਵਾ ਫਰੀਅ,, ਤਬ ਚਿੜੀ ਫਹਿਆ ਹੈ ਚਿੜਾ ਇਹ ਮਨੁਖ ਹੈ ਆਧ ਸੇਰ ਅਨਾਜ ਖਾਵੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ਅਸਾਡੇ ਪਾਸ ਫਿਆ ਹੈ ਜੇ ਇਸ ਹੈ ਸੇਵਾ ਫਰੀਅ ਤਾ ਫਿਰ ਚਿੜੇ ਫਹਿਆ ਹੈ ਚਿੜੀ ਜੋ ਫੁਛ ਹਮਾਰੇ ਪਾਸ ਹੋਇ ਆਵੈ,, ਸੋ ਤਯੋ ਫਰੀਅ ਫਯੁ,, ਪ੍ਰਥਮੇ ਤੇ ਇਸ ਕੇ ਖਾਤ ਆਨ ਦੇਵ ਤੂੰ ਤਾਂ ਉਹਿ ਖਹ ਉਤ ਫਹਿ ਫਸੀ ਤਾਂ ਮੈ ਗਇਆ ਹੁਹਾਂ ਮੁਆਂ ਪੜਾ ਹੂਆ ਸਾ ਇਹ ਮੇਲਣ ਅਧ ਜਨਾਂ ਉਠਾਇ ਲਿਆਇਆ ਮਾਨੁੰਖ ਕੇ ਆਗੇ ਸੁਟ ਦਿਤਾ,, ਫੇਰ ਆਪਨਾ ਆਸਨ ਸੁਟਿ ਪਾਇਆ ,, ਜੋ ਇਸ ਕੇ ਉਪਰਿ ਅਹਨ ਲਖਤ ਹੋਏ ਤਬ ਉਹ ਮਨੁੰਖ ਉਠ ਕੇ ਦੇਖ ਫਰਿ ਪਸੀਨ ਹੂਆ,, ਅਹਨ ਲਜਾਨਤ ਹੋਸੀਤ ਉਤਰ ਦਿਆ,, ਫੇਰਿ ਚਿੜੇ ਫਹਿਆ,, ਜੇ ਚਿੜੀ ਅਉਰ ਤੇ ਹਮਾਰੇ ਵਿਚਹ ਮੈ ਫੁਛ ਨਹੀ ਪਰ ਸਰੀਰ ਤੇ ਹੈ ਫਯੁ ਮੈ ਜਾਇ ਅਹਨ ਮੈ ਪਤੁਲਾ ਹੈ ਅਰ ਆਪਨਾ ਆਪ ਇਸ ਕੇ ਖਵਾਵਤ ਹੈ ਭੁਖ ਤੇ ਨਾ ਰਹੈ ਫਯੁ ਹਮਾਰੇ ਘਰ ਅਭਿਆਗਤ ਆਇਆ ਹੈ ਤਾ ਚਿੜੀ ਫਹਿਆ ਹੈ ਚਿੜਾ ਪ੍ਰਥਮ ਹਯੁ ਅਹਨ ਮੈ ਪੜਤੀ ਹੈ ਜੋ ਪਿਛੈ ਮੇਰਾ ਪਤਾ ਸਾਰ ਰਹੈ ਫਾ ਨਹ ਰਹੈ ਤਾ ਚਿੜੀ ਪ੍ਰਥ ਮੈ ਅਹਨ ਵਿਖੇ ਅਧਿਹ ਜਨਾਂ ਤਬ ਮਨੁੰਖ ਉਸ ਕੇ ਭਛਨ ਲਾਇ,, ਫੇਰ ਚਿੜੇ ਦੇਖਿਆ ਜੋ ਇਨ ਫਰ ਤ੍ਰਿਪਤ ਨਹੀ ਹੂਆ,, ਤਾਂ ਤੇ ਹਯੁ ਭੀ ਇਨ ਫਾ ਭਛਨ ਜਾਇ ਹੋਵਯੁ ਅਰੇ ਇਹ ਜਾਨੇ,, ਤਬ ਚਿੜਾ ਹੀ ਅਹਨ ਮੈ ਆਇ ਪੜਾ,, ਮਨੁੰਖ ਉਠ ਕੇ ਭੀ ਭਛਨ ਫਰਿਆ,, ਫੇਰ ਹੁਮ ਹੋਆ,, ਸੁਣ ਭਾਈ

ਚਲਦਾ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਨੜੇ ਤਿਸਤ ਅੰਮਾ ਹੋਇ ਤ ਪ੍ਰਵਾਨ ਹੈ ਜੰਸੇ ਪੁਸ ਚਿੜੀ ਅਰ ਜਿੜੇ ਨਾਂਆ ਹੈ ਅਥ ਦੂਸਰੀ
ਅਤੀਤ ਮਾਰਗ ਨਾਂ ਸਾਖੀ ਸੁਣਹੁ,, ਅਤੀਤ ਹੋਏ ਅੰ ਤਥ ਅਤੀਤ ਮਾਰਗ ਅੰਸਾਰ ਸਾਹੰ ਅੰ ਏਂ
ਨਗਰ ਏਂ ਬਾਹਰ ਅਤੀਤ ਨਾਂ ਟੁਟੀਆ ਬੀ ਪੁਹਾਂ ਰਹਤਾ ਬਾ,, ਪਰਮੇਸਰ ਏਂ ਭਰੋਸੇ ਹਵਾਲੇ
(118 ਪ੍ਰ 1) ਬਾ,, ਆਜਾਦੀ ਖ਼ਿਚਿ ਮੈ ਰਹਦਾ,, ਪਰਮੇਸਰ ਅਪਨਿਆ
ਪਿਆਰਿਆ ਨੈ ਅੰਸਵਟੀ ਉਪਰਿ ਭੀ ਚਾੜਤਾ ਹੈ,, ਸਮੂਹ ਆਰਥਨਾ ਉਸ ਦੀ ਇਉ ਹੀ ਖੀਤੀ
ਬੀ,, ਜੋ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਏਂ ਸਮੇ ਪਰਮੇਸਰ ਉਸ ਏਂ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਪਰਚਾਏਤਾ,, ਏਂ ਬੇਰ ਦਸ
ਦਿਨ ਬੀਤ ਗਏ ਅਤੀਤ ਏਂ ਆਹਾਰ ਨਾ ਪਹੁੰਚਆ,, ਤਥ ਅਤੀਤ ਆਪਣੇ ਮਨ ਮਹਿ ਅਚਿ
ਸਮਝੈ ਜੋ ਸੰਤੇ ਪਰਮੇਸਰ ਏਂਹ ਸਾਚਤ ਨੀਨੀ ਹੈ ਤੇ ਤਉ ਜੋ ਸਰੀਰ ਦੀਨਾ ਬਾ ਅਬ ਹਉ ਇਸ
ਸਿਖ ਨਾਂਆ ਅਪਨਾ ਟਹਲ ਅਰਪਿ ਲੇਵਹੁ,, ਤਾਂ ਤੇ ਕੁਛ ਉਦਮ ਕਰਨਾ ਹੋਆ,, ਸੋ ਮੇਰਾ
ਉਦਮ ਇਹ ਹੈ ਨਗਰ ਸਿਖੁ ਫਿਰਿ ਆਵਉ ਜੇ ਕਿਸੀ ਨੈ ਅਰ ਅੰਨ ਬਾ,, ਪੁਨਹੁ ਏਂ ਦਰਵਾਜੇ
ਉਪਰਿ ਸੰਤੇ ਨੇਂ ਖੜੇ ਬੈ ਇਹ ਭੀ ਪੁਨ ਏਂ ਪਾਸ ਬੈਠ ਰਿਆ,, ਤਬ ਅੰਨ ਵਾਲਿਆ ਸਭ ਸੰਏ
ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਦੀਆ,, ਇਏ ਫਲੋਰ ਨਾਂ ਉਰਿ ਨਾ ਦੇਖਿਆ,, ਤਾ ਫਲੋਰ ਉਠ ਏਂ ਆਪਨੀ ਟੁਟੀਆ
ਮੈ ਆਇ ਬੈਠਾ,, ਫਿਰ ਫਲੋਰ ਨੰਉ ਪਰਮੇਸਰ ਇਹ ਚਲਿਤ੍ਰ ਦਿਖਾਇਆ,, ਜੋ ਦੇਵਤੇ ਦੋਨੋ
ਏਂ ਮਿਸਾਨਾ ਜਨਾਤੀਆ ਫਲੋਰ ਫਲੋਰ ਏਂ ਚੰਤ ਫੇਰ ਆਇ ਪੁਸੇ ਤਾ ਫਲੋਰ ਪੁਨ ਸਿਖੁ
ਪੁਛਿਆ ਇਹ ਮਿਸਾਨਾ ਹਾਥ ਮੈ ਕਿਉ ਉਠਾਏਆ ਹਹਿ,, ਤਾਂ ਦੇਵਤਿਆ ਕਹਿਆ,, ਹਮ
ਏਂ ਹੁਕਮ ਹੋਇਆ ਹੈ ਪਰਮੇਸਰ ਨਾਂ ਜੋ ਨਾਜ ਵਾਲਿਆ ਨਾਂ ਘਰ ਜਨਾਵਹੁ ਜੋ ਮੇਰਾ ਪਿਆਰਾ
ਦਸਾਦਿਨਾ ਨਾਂ ਭੁਖਾ ਬਾ ਪੁਨ ਏਂ ਦਰਵੇਜ ਭੋਜਨ ਏਂ ਨਮਿਤ ਗਇਆ ਬਾ,, ਅਰ ਪੁਨਹੁ ਨੇ ਭੋਜਨ
ਨਾ ਦੀਆ,, ਤਾ ਫਲੋਰ ਸਮਝਿਆ ਜੋ ਮੇਰਾ ਵਿਟਹ ਪੁਨ ਨਾਂ ਘਰ ਜਨਾਵਦੇ ਹਹਿ ਫਲੋਰ
ਕਹਿਆ ਭਲਾ ਇਏ ਮਿਸਾਨ ਮੇਰੇ ਹਾਥ ਭੀ ਦੇਵਹੁ ਮੈ ਤੁਮਾਰੇ ਸਾਥ ਆਵਤਾ ਹੈ ਤੁ
(118 ਅ 1) ਦੇਵਤਿਆ ਫਲੋਰ ਏਂ ਹਾਥ ਨਾਂ ਮਿਸਾਨ ਪਕੜਾਇਆ,, ਤਥ ਫਲੋਰ
ਫਲੋਰ ਪੁਨ ਏਂ ਉਪਰਿ ਹੁਇ ਪਇਆ ਅਰ ਪੁਨ ਏਂ ਕਹਨੇ ਲਗਾ ਜੋ ਤੁਮ ਹੁਨੀਆ ਮਸਾਨਾ ਲੀਏ
ਫਿਰਤੇ ਹੋ ਪੈਲਾ ਤਉ ਸਰਬਤਰ ਪਰਮੇਸਰ ਹੈ ਜਉ ਪੁਨ ਏਂ ਪਹੇਲਾ ਪੈਰ ਨਾ ਧਰੈ ਤਥ ਉਹਿ ਖਿਚਏ
ਲਿਆ ਧਰਹਿ ਫਿਰੇਸਿਆ ਏਂ ਘਰ ਜਨਾਵਤੇ ਹੈ ਤਾਂ ਤੇ ਤੁਮਾਰੇ ਘਰ ਅਨਿਆਉ ਹੈ ਤੁਮ ਹੀ ਏਂ
ਜਨਾਵਤਾ ਹੈ,, ਤਾਂ ਦੇਵਤੇ ਫਿਰ ਗਏ ਫਲੋਰ ਨਾਂ ਦਿਸਾ ਦੇਖ ਏਂ ਤਾ ਪਰਮੇਸਰ ਫਲੋਰ ਏਂ
ਆਪਣੀ ਅੰਸਵਟੀ ਉਪਰਿ ਚਾੜਤਾ ਬਾ,, ਜੋ ਫਲੋਰ ਖਰਾ ਦੇਖਿਆ,, ਜਬ ਖੋਟਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤੇ
ਇਉ ਸਮਝਤਾ ਜੋ ਭਲਾ ਕੰਮ ਹੁਆ ਹੈ ਪੁਨ ਨਾਂ ਘਰ ਜਨਾਵਣਾ ਹੀ ਪ੍ਰਵਾਨ ਹੈ ਪਰ ਉਸ ਨਾਂ
ਦਿਸਟ ਸਰਬਤ ਪਨਾਰ ਪਰਮੇਸਰ ਉਪਰਿ ਬੀ ਨਰਨ ਨਾਰਨ ਪਰਮੇਸਰ ਹੀ ਏਂ ਜਾਨਤਾ ਬਾ,,
ਮਨੁੱਖ ਹੋ ਏਂ ਉਪਰਹਿ ਦਿਸਟ ਉਠੀ ਹੁਈ ਬੀ,, ਤਾ ਫਲੋਰੀ ਨਰਾਏ ਤਾ ਅਸੀ ਨਰੀਐ ਭਾਉ
ਅਭਾਉ ਮਨੁੱਖ ਸਿਖੁ ਜਾਨੀਐ,, ਪ੍ਰਪਤੀਆ ਲੈ ਨਰ ਫਲੋਰ ਦੀ ਪਰਾਨਬਹਿ ਖੋਨ ਨੀਨੀ ਤਾ

ਦਸਦਾ

ਇਹ ਦੋ ਸਾਖੀਆਂ ਗੁਰੂ ਪੂਰੇ ਉਸ ਨੜਏ ਨੂੰ ਓਹਿ ਸੁਨਾਇਆਂ,, ,, ਅਗੇ ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਤੁਰੀ,,
ਏਂ ਬੇਰ ਰਬਾਬੀਆਂ ਭਨਾ ਸਬਦ ਪੜਿਆ ਹੈ ਤਾਂ ਓਸੀ ਓਹਿਆ ਸਚੇ ਪਾਤਸਾਹ ਰਬਾਬੀਆਂ
ਭਨਾ ਸਬਦ ਪੜਿਆ ਹੈ ਤਾ ਕਿਆ ਹੁਆ ਹੋਆ ,, ਰਬਾਬੀਆ ਸਬਦ ਪੜਿਆ ਹੈ ਪਰ ਓਹੀ
ਇਨਾ ਹੀ ਪਾਸ ਹੈ ਤਾ ਸਿਖੀ ਓਹਿਆ ਸਚੇ ਪਾਤਸਾਹ ਸਿਟਾ ਜਾਹਰ ਹੋਇ ਨਿ ਹੀ ਪਾਸ
ਹੈ ਤਾਂ ਸਿਖੀ ਓਹਿਆ ਸਚੇ ਪਾਤਸਾਹ ਸਿਟਾ ਜਾਹਰ ਹੋਇ ਇਨਾ ਹੀ ਪਾਸ ਹੈ ਆ
ਹੁਆ ਹੋਆ ਓਹੀ ਇਨਾ ਹੀ ਪਾਸ ਇਓ ਸਾਖੀ ਹੈ ਇਓ ਤਾਰੂ ਓ ਮੁਦਮ ਸਾ ਤਾਰੂ ਕੇ ਪਾਸ
ਉਸ ਓ ਹਰਟ ਚਲਤਾ ਸੀ,, ਓਆ ਰਿਆਂ ਓ ਛਡ ਓ ਜੋ ਓਹੀ ਸੀ ਉਸ ਓ ਕੋਈ ਨੇ
ਗਇਆ,, ਤਾ ਮੁਦਮ ਢੋਲ ਵਾਨ ਬੀ ਹੋਰ ਨਗਾਇਆ ਤਾ ਭੀ ਓਹੀ ਓਸੇ ਨਾ ਦਿਤੀ,,
ਫਿਰ ਸਭ ਓਸੇ ਕੇ ਘਰ ਸੋਧੇ ਓਈ ਨ ਨਿਕਸੀ ਤਾ ਓਸੇ ਓਹਿਆ ਜੋ ਢੋਲ ਵਾਨੇ ਓ ਘਰ ਭੀ
ਦੇਖੀਏ ਤਾ ਢੋਲ ਵਾਨੇ ਓ ਘਰ ਦੇਖਿਆ ਤਾ ਓਹੀ ਨਿਕਲ ਆਈ,, ਤਾ ਮੁਦਮ ਉਸ ਕੇ ਵਹੁਟ
ਸਜਾਇ ਦਿਤੀ ਅਤੇ ਓਹਿਆ ਜੋ ਓਹੀ ਆਪਣੇ ਘਰ ਰਖ ਕੇ ਹੋਰ ਨੇਰ (119 ੳ)
ਓਹੁ ਸੁਨਾਇਦਾ ਫਿਰਦਾ ਸੀ,, ਤਿਥੁ ਹੀ ਰਬਾਬੀ ਮਾਇਆ ਨੀ ਨਿਖੇਦ ਨੇਰ ਨੂੰ ਓਹਿ
ਸੁਣਾਇਦੇ ਹੈ ਓ ਅਤੇ ਆਪ ਨੇਰ ਭੀ ਵਹੀ ਮਾਇਆ ਦੇ ਪਖੀ ਹੈ ਨਿ,, ਅਗੇ ਸਾਖੀ ਹੋਰ
ਤੁਰੀ,, ਏਂ ਬੇਰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਉਚੇ ਅਸਥਾਨ ਬੈਠੇ ਹਹਿ ਇਓ ਸੁੰਦਰ ਨੜਏ ਸਨਮੁਖ ਆਇ ਖੜਾ
ਭੁਖਨ ਅਰ ਅਸਤੁਟ ਸਹਿਤ,, ਤਬ ਗੁਰੂ ਨੇ ਚਉਰ ਢਾਲਣ ਮਨ ਕੁਛ ਉਸ ਤੋ ਉਰਿ ਗਇਆ ਗੁਰੂ
ਜੀ ਜਾਣੀ ਜਾਣ ਥਾ,, ਤਬ ਅਚਦਾਸੀਏ ਓਹੁ ਹੁਆ ਹੋਆ,, ਇਸ ਨੜਏ ਓਹੁ ਅਸਾਡੇ ਨਿਓਟ
ਬੈਠਾਇਦੇ ਤਾ ਨਿਓਟ ਆਨ ਬਠਾਇਆ,, ਹੁਆ ਹੋਆ ਨੜਏ ਕੋਈ ਤੇਰੇ ਸਾਥ ਹੋਰ ਭੀ ਹੈ,,
ਤਾ ਨੜਏ ਓਹਿਆ ਸਚੇ ਪਾਤਸਾਹ ਮੇਰੇ ਸਾਥ ਮੇਰੇ ਮਾਈ ਬਾਪ ਭੀ ਹੈ,, ਹੁਆ ਹੋਇਆ ਮਾਈ
ਬਾਪ ਕੇ ਪੁਨਾਇ ਲਿਆਇਆ,, ਹੁਆ ਹੋਇਆ,, ਤੁਸਾਂ ਕੋਈ ਨੜਏ ਕੇ ਅਸਾਡੇ ਪਾਸ ਛਡਨਾ
ਅਤੇ ਤੁਸਾਂ ਘਰੀ ਜਾਵਣਾ,, ਤਾ ਓਹਾਂ ਓਹਿਆ ਸਚੇ ਪਾਤਸਾਹ ਨੜਏ ਭੀ ਤੇਰਾ ਆ ਅਸੀ ਭੀ
ਤੇਰੇ ਜਿਹੁ ਭਾਵੈ ਤਿਹੁ ਰਹੀਐ ਤਾ ਨੜਏ ਓਹੁ ਗੁਰੂ ਜੀ ਪਾਸ ਛਡ ਗਏ ਤਾ ਨੜਏ ਨਿਓਟ ਹਥ
ਜੋੜੀ ਬੈਠਾ ਰਹੇ ਇਓ ਦਿਨ ਹੁਆ ਹੋਆ,, ਨੜਏ ਤੇਰਾ ਕਵਣ ਓਕੁ ਹੈ ਤਾ ਨੜਏ ਓਹਿਆ ਜੀ
ਮੈ ਸੁਨਾਰਾਹੇ ,, ਹੁਆ ਹੋਆ ਨੜਏ ਕੁਛ ਘੜ ਜਾਣਤਾ ਹਹਿ ਤਾ ਨੜਏ ਓਹਿਆ ਜੀ ਮੈ ਸਭ
ਭੁਖਨ ਘੜਾ ਜਾਨਤਾ ਹੈ ਤਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਖਜਾਨਚੀ ਨੂੰ ਓਹਿਆ ਮਾਤਾ ਸਿਖੁ ਪੁਛ ਓਹਿ ਜੋ ਹੈ
ਖਜਾਨਚੀ ਕੇ ਹੁਆ ਹੋਆ,, ਆਪਣੇ ਲਹੁੜਾ ਸਹਿਨਾ ਤੋਲ ਨੀਆ ਓਹਿ ਤਾ ਖਜਾਨਚੀ ਵਚੁ
ਪਾਇ ਤੋਲਿਆ ਤਾ ਪੰਜ ਮੋਹਰਾਂ ਇਓ ਭੁਖਨ ਘਟੀਆ,, ਖਜਾਨਚੀ ਹਜੂਰ ਆਨ ਓਹਿਆ,, ਜੋ
ਸਚੇ ਪਾਤਸਾਹ ਪੰਜ ਮੋਹਰਾਂ ਦੇ ਭੁਖਨ ਸਿਉ ਘਟੀਆ ਹਹਿ ਹੁਆ ਹੋਆ ਭਾਈ ਇਹਨਾ ਪੰਜਹ
(119 ਅ) ਸਮਿਆਂ ਦਾ ਬਸਾਹ ਨਹੀ ਓਹਨਾ,, ਸਮੈ ਸੀਹ ਸਮੈ ਸਪੁ ਸਨਾ
ਸਚੁਣ ਮਸਾ ਸਚੀ ਓ ਮਸਾ ਸੁਨਾਰਾ,, ਤਾ ਨੜਏ ਓਹੁ ਘਰ ਭਜਵਾਇ ਦੀਆ,,34,,

ਚਾਂਦਾ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਆਗੈ ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਤੁਰੀ,, ਏਕ ਬੇਰ ਇਕ ਸਿਖ ਹਜੂਰ ਉਮੰਦਰ ਪੜਦਾ ਸਾ ਤਾ ਸਿਖ ਤੁਠਾ ਪੜੀ ਜੋ ਕਰਤੇ ਕੀ ਮਤਿ ਕਰਤਾ ਜਾਣੈ ਦੂਰ ਸਵਰਾ,, ਤਾ ਅਰਦਾਸੀਏ ਕਉ ਹੁਕਮ ਹੋਆ ਉਮੰਦਰ ਪੜਨ ਵਾਲੇ ਸਿਖ ਕੇ ਨਾਠੀਆ ਦੀ ਮਾਰ ਕਰੋ ਤਾ ਸਿਖ ਨਲੀ ਮਾਰਿਣਿ,, ਤਾ ਸਿਖ ਕਹਿਆ ਸਚੇ ਪਾਤਸਾਹ ਤਾ ਉਮੰਦਰ ਪੜਦਾ ਸਾ ਇਹ ਮਾਰੀਦਾ ਕਿਉ ਹੈ ਹੁਕਮ ਹੋਆ ਉਮੰਦਰ ਪੜਨ ਵਾਸਤੇ ਨਹੀ ਮਾਰੀਦਾ ਅਨਰਥ ਪੜਨ ਵਾਸਤੇ ਮਾਰੀਦਾ ਹੈ ਫਿਰ ਹੁਕਮ ਹੋਆ ਲੈ ਫੀਥ ਜਾ ਕਢੇ ਤਾ ਸਿਖਾ ਫੀਥ ਜਾ ਕਹਿਆ,, ਤਾ ਫਿਰ ਸਿਖ ਪਾਸਹੁ ਤੁਠਾ ਪੜ ਨਾਈ,, ਸਿਖ ਫਿਰ ਤੁਠਾ ਉਵੈ ਪੜੀ ਜੋ ਕਰਤੇ ਕੀ ਮਤਿ ਕਰਤਾ ਜਾਨੈ ਕੇ ਜਾਣੈ ਦੂਰ ਸੁਦਰ,, ਤਾ ਹੁਕਮ ਹੋਆ ਭਾਈ ਫੀਥ ਤੇ ਕਿਉ ਕਰ ਹੈ ਇਉ ਨਿਆਸਾ ਤੁਠਾ ਜੋ ਕਰਤੇ ਕੀ ਮਤਿ ਅਕਥ ਜੇ ਕੇ ਜਣੈ ਦੂਰ ਸੁਦਰ ,, ਹੁਕਮ ਹੋਆ ਦੇਖੋ ਭਾਈ ਇਹ ਆਪਨੀ ਮਨਮਤਿ ਕਰਕੇ ਉਮੰਦਰ ਪੜਦਾ ਸਾ ਕਰਤੇ ਕੀ ਮਿਤਿ ਕਰਤਾ ਜਾਨੈ ਕੇ ਜਾਵੈ ਸਰ ਸਵਰਾ,, ਦੂਰ ਸੁਦਰ ਕਿਆ ਜਾਨਤ ਹੈ ਅਰ ਤੁਠਾ ਅਉ ਫਹਿਆ ਹੈ ਕਰਤੇ ਕੀ ਮਤਿ ਕਰਤਾ ਜਾਣੈ ਕੇ ਦੂਰ ਸੁਦਰ ਜਾਨਤਾ ਹੈ,, 36,, ਆਗੈ ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਤੁਰੀ,, ਏਕ ਬੇਰ ਕਿਸੀ ਠੰਢ ਕਉ ਇਕ ਸਿਖ ਚਿਠੜ ਕੀ ਲੈਪਨੀ ਕਰਦਾ ਸਾ ਤਾ ਏਕ ਕੁਟੇ ਇਕਰ ਕੀ ਦੂਰ ਜੀ ਕੇ ਕਸਤ ਉਪਰਿ ਆਇ ਪੜੀ ਹੁਕਮ ਹੋਆ ਭਾਈ ਸਿਖ ਕੇ ਕੋਈ ਏਕ ਵਡਾ ਨਗਾਇਗਾ ਸੋ ਨਿਹਾਲ ਹੋਇਗਾ,, ਤਾ ਜੋ ਸਿਖ ਬੈਠੇ ਥੇ ਸੋ ਸਭੇ ਸਿਖ ਉਪਰਿ ਚੁਦਿ ਪਏ ਕਿਸੀ ਦੋਇ ਧਫੇ ਨਿਸੀ ਚਾਰ ਧਫੇ ਖ ਕਿਸੀ ਪੰਜ ਧਫੇ ਸਿਖ ਕੇਨ ਜਾਇ ਲੀਏ ਫੇਰ ਹੁਕਮ ਹੋਆ ਭਾਈ ਸਿਖ ਕੇ ਕੋਈ ਬੇਟੀ ਦੇਇਗਾ ਸੋ ਨਿਹਾਲ ਹੋਇਗਾ,, ਤਾ ਇਹ ਬਚਨ ਸੁਣੇ ਕੇ ਸਿਖ ਸਭ ਉਠ ਕੀ ਦੂਰ ਹੋਇ ਗਏ ਅਤੇ ਚੁਪ ਕਰ ਗਏ ਫਿਰ ਹੁਕਮ (12) ਹੋਆ,, ਭਾਈ ਜੇ ਬਚਨ ਮਨੀਐ ਤਾ ਸਭੇ ਮਨੀਐ ਇਕ ਮਨੀਐ ਤਾ ਇਕ ਨ ਮਨੀਐ ਤਾ ਇਹ ਬਾਤ ਭੁਲ ਨਹੀ,, ਇਸੀ ਕਰ ਜੋ ਸਤਿਆ ਕਾ ਬਚਨ ਸੁਖਦਾਨ ਸੀ ਅਰੁ ਬੇਟੀ ਦੇਵਨ ਕਾ ਬਚਨ ਅਉਖਾਸੀ ,, ਤਾਤੇ ਇਹ ਕੀਚਾਰ ਭੀ ਤੁਠਾ ਭਲਵਾ ਕਰਦਾ ਸੀ, ਕਿਉ ਜੋ ਸਿਖ ਕੇ ਅਦਲੀ ਕਿਆ ਕੀਨੀ ਹੈ ਜੋ ਅਸੀ ਇਤਨੇ ਇਸਨੂੰ ਮਾਰਣ ਆਨ ਲਗੇ ਹਾ ਮ ਤਾ ਏਕ ਸਫਾ ਕਹਿਆ ਸੀ ਜੋ ਇਕ ਸਫਾ ਨਗਾਏਗਾ ਸੋ ਨਿਹਾਲ ਹੋਇਗਾ,,ਸੋ ਤੁਮਹੁ ਨੇ ਇਹ ਦੇਖਾ ਨਾ ਸੀ ਜੋ ਆਗੈ ਕਿਸੀ ਏਕ ਸਫਾ ਨਗਾਇਆ,, ਤਾ ਦੂਸਰੇ ਕਿਸੀ ਨਾਚ ਨਗਾਇਆ ਥਾ,, ਜੋ ਏਕ ਕਾ ਬਚਨ ਤੇ ਪੂਰਾ ਹੋਇ ਰਹਿਆ ਹੈ ਏਕ ਸਫੇ ਵਗਾਇਆ ਤੇਰਾ ਜੈਤੇ ਸਫੇ ਨਗਾਇ ਸੋ ਅਪਨੀ ਮਨਮਤ ਕਰਕੇ ਨਗਾਇ ਹੈ ਤਿਸ ਸਮੇ ਕਉਨ ਬਾਦਸਾਹ ਹੋਇਆਹੈ ਤਾ ਸਿਖ ਕਹਿਆ ਸਚੇ ਪਾਤਸਾਹ ਅਸੀ ਨਹੀ ਜਾਣਦੇ ਫਿਰ ਹੁਕਮ ਹੋਆ ਦੇਖੋ ਭਾਈ ਬਾਦਸਾਹ ਸਾਥ ਦਸ ਲਖ ਘੋੜੇ ਘੋੜਾ ਚੁਣਦਾਸੀ ਤਿਸ ਨੇ ਕੋਈ ਨਾਹੀ ਜਾਨਦਾ ਅਰੁ ਰਾਮ ਅਖੀਰ ਨੂੰ ਹਭੇ ਕੋਈ ਜਾਨਦਾ ਹੈ,, ਸੋ ਕਿਸ ਕਰਕੇ ਪਰਮੇਸਰ ਨੇ ਭਜਨ ਕਾ ਪੁਰਾਪ ਕਰਕੇ ਅਸੰਤਾ ਦਾ ਸੇਵਾ ਕਰਕੇ ਜੁਗਾ ਜੁਗਾਇਨ ਨਾ ਨਾਮ ਸਤਿ ਤਹਾ ਹੈ ਅਖੀਰ ਜੀ ਕੇ ਰਾਮ ਅਖੀਰ ਕਹਿ ਕੇ ਖੁਲਾਛਣ ਆਇਆਹੈ ਰਾਮ ਵਿਖੈ ਅਤੇ ਅਖੀਰ ਜੀ ਕੇ ਰਾਮ ਅਖੀਰ ਕਹਿ ਕੇ ਖੁਲਾਛਣ ਆਇਆ ਹੈ ਰਾਮ ਵਿਖੈ ਅਤੇ ਅਖੀਰ ਵਿਖੈ ਕੋਈ ਫੇਰ ਨਹੀ ਹੋਆ,, ,, ਆਗੈ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਸਾਖੀ ਪੋਥ ਹੁਈ, ਏਂ ਬੇਰ ਇਹ ਬਚਨ ਹੋਇਆ ਭੁਮਯੋ ਧਰਤੀ ਕੇ ਅਉਨ ਉਠਾਇ ਖੜਾ ਹੈ ਤਾ ਸਿਖ ਚੁਪ ਕਰ ਗਏ, ਹੁਮ ਹੋਆ ਭਾਈ ਜਿਸੈ ਛੁਹ ਸੁਨਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਸੋ ਅਹੇ ਭਉਨ ਕਰੈ,, ਤਾ ਜਿਸੈ ਅਹਿਆ ਸਚੇ ਪਾਤਸਾਹ ਕੋਈ ਅਹਦਾ ਹੈ ਜੋ ਧਰਣ ਉਠਾਈ ਖੜਾ ਹੈ ਕੋਈ ਅਹਦਾ ਹੈ ਜੋ ਸੇਸਨਾਗ ਣ ਉਪਰਿ ਉਠਾਇ ਖੜਾ ਹੈ ਹੁਮ ਹੋਆ ਭਾਈ ਦੋਵੈ ਪਰਵਾਨ,, ਫਿਰ ਉਹ ਜਿਸ ਤੇ ਖੜੋਤੇ (120 ਅ) ਹੰਨਿ ਤਾ ਸਿਖਾ ਅਹਿਆ,,ਸਚੇ ਪਾਤਸਾਹ ਇਹ ਆਪ ਵਇਆ ਅਰਥ ਅਹੀਦੈ,, ਹੁਮ ਹੋਇਆ,, ਭਾਈ ਉਹ ਸਚ ਕੇ ਆਸਰੇ ਖੜੇ ਹੰਨ ਜੇਤੇ ਖੰਡ ਖਹਮੰ ਹਹਿ ਸਭ ਸਚ ਕੇ ਆਸਰੇ ਖੜੇ ਹਹਿ ਅਰ ਜੋ ਰੁਤ ਚਲਿਆ ਜਾਤਾ ਹੈ ਸੋ ਭੀ ਸਚ ਕੇ ਸਾਥ ਮਿਲਿਆ ਚਲਾ ਜਾਤਾ ਹੈ ਜੈਸੇ ਬੇੜੀ ਸਾਥ ਤਰਤਾ ਫਿਰਤਾ ਹੈ,, ਹੁਮ ਹੋਆ,, ਸੁਧ ਰੁਤ ਨਾ ਚਲਨਾ ਪਾਵੈ,, 42, ਆਗੈ ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਤੁਰੀ,, ਏਂ ਬੇਰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਖਹਮਾਂ ਕੇ ਪਸਾਦਿ ਅਰਾਇਆ ਛਤੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪਸਾਦਿ ਅਰਾਇਆ,, ਅਤੇ ਮਹਾਂ ਪਸਾਦਿ ਭੀ ਅਰਾਇਆ ,, ਹੁਮ ਹੋਆ ਜੋ ਖਹਮ ਮਹਾਂ ਪਸਾਦਿ ਖਾਵੈ ਸੋ ਮੁਹਰ ਦਖਨਾ ਨੈਵੈ ਅਰ ਜੋ ਖੀਰ ਖੰਡ ਖਾਵੈ ਸੋ ਰੁਪਇਆ ਦਖਣਾ ਨੈਵੈ ਤਾਂ ਇਹ ਜਾਨਣੁ ਅਰ ਬਹੁਤਆਂ ਖਹਮਾਂ ਮਹਾਂ ਪਸਾਦਿ ਖਾਇ ਨਾਂਆ ਅਰ ਥੋੜਿਆਂ ਖਹਮਾਂ ਖੀਰ ਖੰਡ ਖਾਦੀ ,, ਹੁਮਹੋਇਆ ਜਿਨਾਂ ਖਹਮਾਂ ਮੁਹਰ ਨੈਵੇਂ ਅਰਥ ਮਹਾਂ ਪਸਾਦਿ ਖਾਇ ਨਾਂਆ ਹੈ ਸੋ ਖਹਮ ਨਹਾਂ ਲੂਚੇ ਹਹਿ,, ਉਨ ਕੇ ਰੁਪਈਆ ਦਖਣਾ ਦੇਵਹੁ ਅਰ ਜਿਨਹੁ ਨੇ ਸੰਤੋਖ ਅਰਥ ਖੀਰ ਖੰਡ ਖਾਏ ਹੈ ਤੇ ਖਹਮ ਹਾਂ ਹੈ ਤਿਨ ਕੇ ਮੁਹਰ ਦਖਣਾ ਦੇਵਹੁ,, ਤਬ ਉਨ ਕੇ ਮੁਹਰ ਦੀਜ ਮਿਲੀ,, ਅਰ ਉਨਹੁ ਹੁਉ ਰੁਪਈਆ ਮਿਲਿਆ,, ਆਗੈ ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਤੁਰੀ,, ਏਂ ਬੇਰ ਏਂ ਦਿਨ ਹਜੂਰ ਰਬਾਬੀ ਗੋਪੀ ਚੰਦ ਅਰ ਭਰਾਰ ਨਲੀ ਗਾਵਣ,, ਤਾਂ ਜਿਸੀ ਸਿਖ ਰਬਾਬੀਆਂ ਕੇ ਲਿਖਿਆ,, ਜੋ ਭੰਸਾ ਝਾੜਾ ਨੈ ਬੈਠਾ ਹੈ,, ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਸੁਨਤੇ ਥੇ ਹੁਮ ਹੋਆ ਸੁਨ ਸਿਖਾਂ ਰਵਾ ਮਾਨੀ ਮਿਲੀ ਘਰੀ ਛਡਿ ਆਏ ਤੇ ਸੋ ਤਿਸ ਵਣ ਦੀ ਖਿਚ ਅਹੈ ਗੁਰੂ ਪਾਸ ਤੁਹਾਡਾ ਮਨ ਨਹੀਂ ਨਸ਼ਦਾ ਗੁਰੂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਅਪਣੇ ਪਾਇ ਪਾਇ ਰਖਦਾ ਹੈ ਅਰ ਤੁਸੀਂ ਫਿਰ ਫਿਰ ਵਣਾਂ ਉਰ ਦੇ ਜਦੇ ਹੋ ਅਤੇ ਨੇਪੀ ਚੰਦ ਅਸੂਰਮ ਥਾ ਜੋ ਅਠਾਰਾਂ ਹਜਾਰ ਰਾਣੀ ਕਾ ਪਿਆਰ ਕਰ ਰਿਆ ਹੈ ਅਰ ਜੋਤੀ ਉਸ ਕੀ ਰਾਣੀ ਕੀ ਸਭ ਰਾਜ ਤਨੀ ਬੇਟੀ ਥੀ,, ਮਹਾਂ ਸੁੰਦਰ ਚੰਦ ਮੁਖ ਉਨ ਕੇ ਬਚਨ ਥੇ ਅਰ (121 ਉ) ਮਸਤਕ ਉਪਰਿ ਮਣੀ ਹਾਥਲੀਆ,, ਮੋਤੀ ਅਰ ਮਾਨਿਕ ਉਨ ਕੇ ਜਿਹ ਮੰ ਪਹਾੜ ਕੀ ਨਿਆਈ ਅੰਧਾਰ ਥੇ ਸੋ ਗੁਰੂ ਜੋਖ ਮਿਲਾ ਕਰ ਸਭ ਕਾ ਤਿਆਗ ਕਰ ਗਇਆ ਹੈ ਤਿਨੂੰ ਕੀ ਧਾਨਾ ਅਪੜ ਗਿਆ ਹੈ ਗਿਆ ਹੋਣਗਾ ਹਹਿ,, ਤਾ ਸਿਖ ਅਹਿਆ ਸਚੇ ਪਾਤਸਾਹ ਮੈ ਭਨਾ ਹਾਂ ਮੈਨੂੰ ਬਖਸਾਏ ਹੁਮ ਹੋਆ ਭਾਈ ਸੰਤ ਸਭ ਇਹ ਸ਼ਕਤ ਹਹਿ ਫਨ ਕੇਵ ਜਿਵ ਨਾਹੀ,, 44,, ਆਗੈ ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਤੁਰੀ,, ਜਿਸੀ ਸਿਖ ਸਿਖ ਕੀ ਲੇਖਾ ਲਹਨਾ ਸੀ ਉਹ ਮੰਝੀ ਉਹ ਦੇਵੈ ਨਾਹੀ ਤਾ ਲਹਣੈ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਵਾਲੇ ਸਿਖ ਹਹਿਆ ਭਾਈ ਸਿਖਾ ਦਰਗਹ ਨਿਖ ਆਖੁਗਾ,, ਚੁਬੇ ਲੇਖਾ ਹੋਇ ਨਾ ਪੁਛਣਾ
ਜਾ ਹਰਿਖ ਖਾਦਾ ਇਹ ਖਾਤਾ ਖੁਨਾ ਦੀਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਸੁਣਦੇ ਸੇ ਜਥ ਉਸ ਸਿਖ ਇਹ ਤੁਹ
ਪੜੀ ਅਖ ਗੁਰੂ ਜੀ ਇਹ ਤੁਹ ਪੜੀ ਜੋ ਗੁਰਘਰ ਹਾਮ ਤਾ ਭਰੇ ਜਾ ਮੁਲਦਾਰ ਨਾ ਖਾਇ
ਫਿਰ ਹੁਹਮ ਹੋਆ ਸਹਿ ਸਿਖਾ ਲੇਖਾ ਤਾ ਹੀ ਖਖਸੀਦਾ ਹੈ ਜੇ ਖਖਸੀਛ ਵਾਲੇ ਹਮ ਹਹਦਾ
ਹੈ ਅਤੇ ਭਾਣਾ ਗੁਰੂ ਖਾਏ ਇਹੁ ਹਹਿਆ ਹੈ ਹਹਪਰਾਇਆ ਨਾਨਹਾ ਉਸ ਸੁਆਰ ਉਸ ਤਾ ਇ
ਗੁਰਘਰ ਹਾਮ ਤਾ ਤਰੇ ਜਾ ਮੁਲਦਾਰ ਨਾ ਖਾਇ,, ਜੇ ਮੁਰੀਦ ਮੁਲਦਾਰ ਤਿਆਗੇ ਤਾਹੀ
ਪੀਰ ਹਾਮ ਭਰੀ ਹਹਉ ਜੇ ਏਹ ਲਾਖ ਨ ਹੋਇ ਤਾ ਸਭਾ ਏਵੇ ਉਪਰਿ ਜਾਣੇ ਤਾਤੇ ਇਹੁ
ਖਾਤ ਹੈ ਨਾਨਹ ਛੁਟ ਗੁਰੂ ਤਖਾਵ ਹਹਦਾ ਆ,, 45,, ਆਗੇ ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਤੁਰੀ,, ਏਹ ਬੇਰ
ਗੁਰੂ ਜੀ ਉਚਿਆਨ ਮੇ ਬੈਠੇ ਥੇ ਤਖ ਏਹ ਸਿਖ ਨੇ ਸੇਰ ਦੁਧ ਹਰ ਨੇ ਹਇਆ ਉਸ ਨੂੰ ਭੋਜਨ ਹਰ
ਲੀਆ,, ਤਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਸੁਨ ਹਰ ਇਹ ਖਬਰ ਏਹੰ ਨਹੀ ਸੇਰ ਹੀ ਉਪਰਿ ਪੁਠਿ ਹੋਰੇ ਹੁਹਮ ਹੋਆ
ਭਾਣਾ ਹੋਰ ਹਸੀ ਨਹੀ ਆਵਣਾ,, ਤਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਸੇਰ ਹੋ ਜਾਇ ਮਿਲੇ ਤਾ ਸੇ ਉਠਿ ਹੋ
ਸੁਆਨ ਹੀ ਨਿਆਈ ਲਹਕਾਹਇਹੋ ਫੋਨਤੀ ਹੀਨੀ ਹੁਹਮ ਹੋਆ ਸੇਰ ਜੀ ਤਹੜਾ ਹੋਇ ਤਾ ਸੇਰ
ਨਿਹਟਿਆ ਇਨੇ ਮਸਤਹਿ ਟੈਹਆ (121 ਅ) ਤਿਥੁ ਹੁਹਮ ਹੋਆ ਸੇਰ
ਸੀ ਮੈ ਤੁਹਾਨੂੰ ਛਡਾ ਨਾਹੀ ਗੋਦੀ ਨਾਮ ਤਿਖ ਖਰਦਾਰ ਹੋਹੁ ਤਾ ਫੇਰ ਸੇਰ ਟਹੁਰ ਮਾਰਿ ਹੋ
ਮਸਤਹ ਟੈਹਆ,, ਤਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਸੇਰ ਸਾਬ ਹਹਿਆ ਹੁਹਮ ਹੋਆ ਮਾਰਦ ਗੋਦੀ ਲਿਆ ਹੋਆ
ਹਹਿ,, ਖਬਰਦਾਰ ਹੋਹਿ ਮੈ ਤੁਹਾਨੂੰ ਛਡਾ ਨਾਹੀ ਤੇ ਆਪ ਦਦ ਵਧਾਈ ਹੈ ਤਾ ਸੇਰ ਬੁਹਆ
ਗੁਰੂ ਜੀ ਉਪਰਿ ਭਸਮੁਤੀ×××××××××××××××××××××× ਖਾਇ ਖੜਾ ਹੋਇਆ,, ਤਾ ਗੁਰੂ ਜੀ
ਖੁਸ ਹੋ ਸੀਸ ਉਪਰਿ ਭਗਉਤੀ ਫਜਾਈ ਤਖ ਸੇਰ ਹਾ ਸੀਸ ਝੁਕ ਆ ਗਿਆ,, ਫੇਰ ਹਥ ਤੇ
ਸੀਸ ਹਟਾਰ ਸਾਬ ਜੁਦਾ ਹਰ ਛੱਹਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਆਇਹੋ ਦਸੇ ਹਹਦੇ ਭਾਣਾ ਏਹ ਸੇਰ ਪਾਰਬਵਾ
ਹੀ ਖੁਨ ਵਿਚੋ ਸੀ ਅਤੇ ਵਡਾ ਸੂਰੀ ਬੀਰ ਥਾ,, ਇਸ ਸਾਬ ਜੁੱਧ ਹਹਾ ਅਉਰ ਹਸੀ ਹਾ
ਹਾਮ ਨਾਬਾ,, 46,, ਆਗੇ ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਤੁਰੀ,, ਏਹ ਬੇਰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਸੰਜਿਗ ਪਾਇ ਦਾਦੂਆਰੇ
ਜਾਇ ਨਿਕਲੇ,, ਦਾਦੂਆਰੇ ਹੋ ਤੀਰ ਸਾਬ ਨਮਸਹਾਰ ਹੀਆ,, ਤਾ ਖਾਲਸੇ ਹਹਿਆ ਸਚੇ
ਪਾਤਸਾਹ ਤੂੰ ਵਚਨਾ ਮਹਿ ਹਹਿਆ ਹੈ ਹੋਰ ਮੜੀ ਮਟ ਕੁਝ ਨਾ ਮਾਣੇ ਅੰ ਦਾਦੂਆਰੇ ਹੋ ਆਪ
ਨਮਸਹਾਰ ਹੀਆ ਹੈ,, ਸੋ ਇਸ ਖਾਤ ਹਾ ਸੰਸਾ ਉਪਜਿਆ ਹੈ ਹੁਹਮ ਹੋਇਆ,, ਖਾਲਸਾ
ਜੀ ਮੇਰੇ ਪਾਸਹੁ ਭੀ ਤਖਖਾਹ ਲੈਹਹੁ,, ਤਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਖਾਲਸੇ ਹੋ ਤਖਖਾਹ ਦੀਨੀ,, ਫਿਰ ਹਸੀ
ਸਿਖ ਪੁਛਿਆ,, ਅਰਦਾਸ ਹੀਨੀ ਸਦੇ ਪਾਤਸਾਹ ਗੁਰੂ ਤਾ ਅਭੁਲ ਰੂਪ ਹੈ ਉਹ ਤਖਖਾਹੀ ਹਹਹੁ ਖਾ
ਹਣਿਆ,, ਹੁਹਮ ਹੋਆ ਭਾਣਾ ਨਿਹਖਹੁ ਇਹੁ ਹੀ ਹੈ ਜੋ ਗੁਰੂ ਅਭੁਲ ਹੀ ਹੈ,, ਅਸੀ ਜੋ ਨਮਸਹਾਰ
ਹੀਆ ਥਾ ਸੋ ਸਰਬ ਵਿਆਪੀ ਹੋ ਨਮਸਹਾਰ ਹੀਆ ਥਾ,, ਪਰ ਸਿਖੀ ਹੋ ਤਖਖਾਹ ਮਾਫੇ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਸਿਖਾਣਏ ਹਹਿ,, ਨਾਲੇ ਰਹਮਾਹ ਵੇਛ ਸਿਖਾਣਏ ਹਾ,, ਤਾ ਸਿਖਾ ਆਹਿਆ ਜੀ ਮੈ ਸਮਝਣਾਇਆ ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਤੁਰੀ,, (122 ਖ) - ਏਅ ਬੇਰ ਕਿਸੀ ਸਿਖ ਪਾਸਨ ਆਆ,, ਜੋ ਸਚੇ ਪਾਤਸਾਹ ਸੰਤ ਜੋ ਸੰਸਾਰ ਤੇ ਮੋਹ ਮੇ ਉਪਰਾਮ ਹੁਏ ਹਹਿ,, ਕਿਆ ਆਰਥੇ ਇਹ ਉਤਰਿ ਵੇਖਹਿ ਤਥ ਹੁਮ ਹੋਆ ਸੰਤ ਸੰਸਾਰ ਤੇ ਸੁਪਨੇ ਤੀ ਨਿਆਈ ਦੇਖਤੇ ਹੈ ਜੈਸੇ ਸੁਪਨੇ ਤੀ ਸਮਝਾਰੀ ਆਈ ਤਾ ਮੋਹ ਨਹੀ ਕਿਆਪਤਾ,, ਤੈਸੇ ਜਾਗਤ ਤੇ ਪਦਾਰਥ ਭੀ ਸੁਪਨੇ ਤੀ ਨਿਆਈ ਦੇਖਤੇ ਹਹਿ,, ਸੁਤੇ ਤੇ ਸੁਪਨਾ ਓਹੋ ਆਨ ਸੇ ਆਵਤਾ ਹੈ ਅਰ ਜਾਗਤ ਤਾ ਵਾਰਥ ਸੁਪਨਾ ਹੈ ਸੰਤ ਦੋਨੋ ਸੁਪਨਾ ਮਾਨਤੇ ਹਹਿ,, ਇਸੀ ਉਪਰਿ ਇਕ ਸਾਖੀ ਸਾਖੀ ਹੈ ਏਕ ਭਨਾ ਸੰਤ ਸੀ ਤ੍ਰਿਸਤ ਆਸ੍ਰਮ ਮਹਿ,, ਫੇਰ ਉਸ ਤਾ ਬੇਟਾ ਜਨਮ ਲਾਇਆ,, ਕਿਸੀ ਘੁਨ ਤੇ ਘਰ ਆਨ ਦੀਨਾ ਜੋ ਬੇਟਾ ਤੇਰਾ ਨਾਨ ਬਸਿ ਹੋਆ ਹੈ ਸੁਣ ਕਰ ਘਰਿ ਚੁਪ ਕਰ ਲਾਇਆ,, ਤਬ ਘੁਨ ਲੋਹੇ ਆਹਿਆ,, ਜੋ ਸੰਤ ਕੀ ਬੇਟਾ ਤੇਰਾ ਅਸਾ ਸੁੰਦਰ ਸੀ,, ਜੋ ਅਵਰਾ ਨੇਅ ਭੀ ਰੋਇ ਸੋਗਦੀਨ ਹੈ,, ਅਰ ਤੈਰੇ ਮਨ ਮਹਿ ਸੋਗ ਭੀ ਨਹੀ ਆਇਆ ਦੇਖਿਆ,, ਸੋ ਕਿਸ ਵਿਚਾਰ ਕਰਕੇ ਸੋਗ ਨਹੀ ਆਇਆ,, ਤਬ ਸੰਤ ਘੁਨ ਕੇ ਇਹੁ ਉਤਰ ਦੀਨਾ,, ਜੋਗਤ ਕੇ ਮੋਹਹੁ ਸੁਪਨਾ ਆਇਆ ਸੀ ਜੋ ਮੈ ਵਵਾਹਿਆ ਹੈ ਅਰ ਮੇਰਾ ਬੇਟਾ ਹੋਇਆ ਹੈ ਪਰ ਬਹੁਤ ਸੰਦਰ ਅਰ ਭਨਾ ਜੁਆਨ ਫੇਰ ਮਰਨਾ ਹੋਇਆ,, ਫੇਰ ਮੈ ਬੇਟੇ ਕੇ ਸਾਥ ਨੇਹਰ ਸਿਹਰਾ ਚੜਿਆ ਹੈ,, ਪਹੜ ਜਾਤਾ ਬੈਠਾ ਹੈ ਜਾਗਿਆ ਤੈ ਨਾ ਰਾਜਾ ਰਹਿਆ ਨਾ ਇਸਤਰੀ ਰਹੀ ਨਾ ਬੇਟਾ ਰਹਿਆ,, ਫੇਰ ਏਹਾ ਖਬਰ ਪਹੁੰਚੀ ਜੋ ਜਾਗਤ ਵਾਲਾ ਬੇਟਾ ਭੀ ਚਲ ਗਇਆ ਹੈ ਤੈ ਮੈ ਜੀਹਹੁ ਤੀ ਘੁਰਿ ਆਪਨੀ ਖਬਰ ਹੋਤ ਭਇਆ,, ਤਬ ਗੁਰੂ ਹੁਮ ਆਹਿਆ,,ਜੋ ਨਾ ਘੁਸਾ ਸੋਗ ਕਰਿ ਨਾ ਘੁਸ ਨਾਮ ਆਇ,, ਦੋਨੋ ਹੀ ਬੇਟੇ ਕਲਮਤ ਮਾਨ,, ਫੇਰ ਮੈ ਆਗਿਆ ਮਾਨ ਕਰ ਸੋਗ ਹੋਇ ਰਹਿਆ,,48,, ਅਗੇ ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਤੁਰੀ,, ਏਅ ਬੇਰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਇਹ ਬਚਨ ਦੀਆ ਦਿਹੁਆ ਤੇ ਵਡੇ ਜੋ ਹੁਏ ਹਹਿ ਜੋ ਦਿਹੁਆ ਤੀ ਮਾਰਗ ਮਾਰ ਰਹੇ ਹਹਿ ਅਰ ਤੁਰਤ ਤੇ (122 ਘ) ਵਡੇ ਤੁਰਤ ਤਾਸਵਾਰ ਰਹੇ ਹਹਿ,, ਤਾ ਸਿਖਾ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਸਚੇ ਪਾਤਸਾਹ ਸਿਟਾ ਜਾਹਰ ਹੋਇ ਕਿਸ ਮੁਹਾਰ ਤੇ,, ਉਹੁ ਸਵਾਰ ਰਹੇ ਅਰ ਉਹ ਮਾਰ ਰਹੇ ਹਹਿ,, ਹੁਮ ਹੁਆ ਤਬ ਤੁਰਤ ਮਿਲ ਬੈਠੇ ਹਹਿ ਅਬ ਆਪਨੇ ਵਡਿਆ ਦੀ ਰਹਿਤ ਚਿਤ ਕਰਤੇ ਹਹਿ ਘੁਨ ਤਾ ਭਨਾ ਅਰ ਤਪ ਅਰ ਮਾਇਆ ਤਿਆਗ ਅਰ ਇਕੰਤ ਰਹਣਾ ਤਬ ਕੰਹੇ ਸਾਸ ਨੇਹਰ ਛੋਵਤੇ ਹਹਿ,, ਅਰ ਇਹੁ ਕਹਹਿ ਜੈਸੇ ਭਨਾ ਪਰਮੇਸਰ ਤਾ ਘੁਨ ਸਿਖੁ ਹੁਆ ਹੈ ਤੈਸਾ ਹਮ ਸਿਖੁ ਨਹੀ ਹੋਇ ਆਵਤਾ,, ਪਰ ਭੀ ਕੁਛ ਪੁਰਖ ਜਨਕ ਕਰਤੇ ਹਹਿ ਇਸ ਜਗਤ ਕਰ ਤੁਰਤ ਕੇ ਵਡੇ ਤੁਰਤ ਤਾ ਮਾਰਗ ਸਵਾਰ ਰਹੇਹਹਿ,, ਅਰ ਜਬ ਹਿਦੂ ਮਿਲ ਬੈਠਤੇ ਹਹਿ ਅਰ ਆਪਨੇ ਵਡਿਆ ਕੇ ਚਿਤ ਕਰਤੇ ਹਹਿ ਤਬ ਗੋਪੀਆ ਸਾਥ ਜੋ ਕਰੋਨ ਕਰਸ਼ ਸੀ ਕਿਸਨ ਹੋਏ ਹਹਿ ਉਹਾ ਕਰੋਨ ਚਿਤ ਕਰਤੇ ਹਹਿ

ਚਲਦਾ

ਪਿਛੈਤਾ ਅਰ ਤਾਨ ਖਜਾਇ ਖਜਾਇ ਹਰ ਸ੍ਰੀ ਕਿਸਨ ਜੋ ਭੀ ਖੁਆਰ ਹਰੇਨੇ ਹੈ ਟੁਨ
ਰੰਭੀਰ ਚੁਭਾਵੇ ਹਹਿ,, ਇਸਤਰੀਆਂ ਯੂ ਜੋਪੀਆਂ ਮਹਨ ਕੇ ਹਿਨਹੁ ਪਿਖੈ ਨਿਹ ਸੰਕ ਥਿਚਾ ਪੰਦੇ
ਹਹਿ ਸੋ ਸ੍ਰੀ ਕਿਸਨ ਜੋ ਲੀਨਾ ਅੰਸੀ ਰਚੀ ਥੀ,, ਸੋ ਆਪਨੇ ਪਦ ਅਨੁਸਾਰ ਰਚੀ ਥੀ ਪੁਨ ਹਰ
ਪਦ ਅੰਸਾ ਹੀ ਥਾ,, ਜੋ ਪੁਨ ਕੇ ਲੇਪ ਲੇਪ ਅੰਛ ਨਹੀਂ ਕਿਆਪਤਾ ਅਰ ਪਿਛਨਿਆ ਆਪਨਾ
ਪੁਦਾਰ ਨਾ ਦੇਖਿਆ,, ਰੀਸ ਹਰੇਂ ਆਪਨਾ ਮਾਰਗ ਮਾਇਆ,, ਅਰ ਵਚਨ ਸਸਕ੍ਰਿ ਸ੍ਰੀ ਕਿਸਨ
ਹਹੈ ਜਬੁ ਪੁਨ ਬਚਨੋ ਕੇ ਵਿਚਾਰੈ ਚਹੁੜਿ ਪੁਨ ਬਚਨਹੁ ਹੀ ਰਹਨ ਅੰਸਾ ਵੁਖ ਇਹ ਭੀ ਆਪਨ
ਮਾਰਗ ਸਵਾਰ ਲੈਵਹਿ,, 45,, ਆਗੇ ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚੁਨੀ,, ਅੰਤ ਸਮੈ ਹੀ ਜਿਊ ਹਰ ਟੁਟੁ ਖਾਬੈ
ਹੀ ਜੋਤਿ ਜੋਤਿ ਮਹਿ ਸਮਾਇ ਹੈ,, ਸੋਇ ਹਾ ਸਾਰੀ ਸਾਖੀ ਖੋਲ ਹਰ ਕਹੀ ਹੈ ਪਾਂਡਵੀ
ਪਾਂਚਵੇ ਪਾਤਸਾਹੀ ਕੇ ਸਮੈ ਇਹ ਖਤਰੀ ਹੂਆ ਥਾ,, ਚੰਦ ਪੁਸ ਹਰ ਨਾਮ ਥਾ,, ਖਾਦਸਾਹ
ਹਰ ਦੀਵਾਨ ਸੀ,, ਪੁਸ ਖਤਰੀ ਟੁਟੁ ਜੀ ਕੇ ਸਾਥ ਬੈਠੀ ਹਰ ਸਾਹ (123 ਪ)
ਹੀਆ ਚਾਹਤਾ ਥਾ,, ਫਿਰ ਗੁਟੁ ਜੀ ਪੁਸ ਖਤਰੀ ਦਾ ਮਾਨ ਨਾਨੀਆ,, ਇਹੀ ਪੁਸਦੇ ਮਨ
ਮਹਿ ਨੀਚਤ ਵਡੀ ਹਖ ਪੁਸ ਖਾਦਸਾਹ ਕੇ ਆਗੇ ਚੁਸਨੀ ਹਰੇਂ ਪਾਂਚਵੇ ਪਾਤਸਾਹੀ ਸਾਥ
ਚੁਹੀ ਹਰ ਵਾਈ " ਅਤੇ ਫੇਰ ਛੇਵੇਂ ਪਾਤਸਾਹੀ ਉਪਰਿ ਚੁਸਨੀ ਹਰਤਾ ਰਹਿਆ,, ਸੋ ਖਾਦਸਾਹ
ਨੇ ਹੀ ਐਸੇ ਹੋਏ ਹੈ ਜਿਊ ਤਿਸੀ ਹਹਿਆ ਤਿਊ ਮਾਨ ਲੀਆ,, ਫੇਰ ਸਸਕ੍ਰਿ ਖਾਦਸਾਹ ਕੇ ਪਾਸ
ਏਹ ਸਮੈ ਸਭ ਅਮੀਰ ਬੈਠੇ ਥੇ ਖਾਦਸਾਹ ਹਹਿਆ ਕੋਈ ਅੰਸਾ ਹੋਇ ਜੋ ਰਮਦਾਸ ਉਪਰਿ ਚੜੀ
ਹਰਤਾ ਪਏ ਖਾਨ ਪੁਠਾਨ ਬੋਲਿਆ,, ਹਹਿਆ ਪਾਤਸਾਹ ਸਨਾਮਤ ਰਮਦਾਸ ਨੇ ਮਾਨ
ਕੇ ਲੋਸੇ ਸਾਥ ਪਰੜ ਕੇ ਅਨ ਦੇਵਹੁਤਾ,, ਯਹਿ ਤਿਆ ਬਾਤ ਹੈ ਤਬ ਖਾਦਸਾਹ ਰਾਜੀ ਹੋਆ,,
ਪਏ ਖਾਨ ਸੋਨਾ ਹਜਾਰ ਅਸਵਾਰਹਾ ਤਿਰਦਰੀ ਥੀ ਛੇਵੇਂ ਪਾਤਸਾਹੀ ਦਾ ਦਰਸਨ ਭੀ ਪੁਸ
ਹੀਆ ਚੁਆ ਸੀ ਜੋ ਛੇਵੇਂ ਪਾਤਸਾਹੀ ਸਰੀਰ ਹਰ ਖਚੁਤ ਸੰਦੂਰ ਥੀ ਸਭ ਦੀਵਾਨ ਅਮੀਰ
ਦਰਸਨ ਹਰਨ ਕੇ ਖਹਾਨੇ ਦੇਖ ਜਾਤੇ ਥੇ ਤਬ ਪੁਸ ਸਮੈ ਟੁਟੁ ਜੀ ਹਰ ਸਰੀਰ ਵਰਸਾ ਸੋਨਾ ਹਰ
ਸੀਤਾ ਪਏ ਖਾਨ ਪਾਠ ਤਰਿਆ ਟੁਟੁ ਜੀ ਉਪਰਿ ਇਊ ਖਬਰਾ ਟੁਟੁ ਜੀ ਪਾਸ ਪਹੁੰਚਿਆ,,
ਪਰ ਟੁਟੁ ਜੀ ਭੀ ਵਡੇ ਸੂਰਖੀਰ ਥੇ ਯੁੱਧ ਅਰ ਝਗੜੇ ਮੈ ਬਹੁਤ ਖਬਰਦਾਰ ਥੇ,, ਹਰਤਾ ਪੁਰਸੋਸੇ,,
ਤਾ ਪਏ ਖਾਨ ਪਾਸ ਏਲਚੀ ਭੇਜਿਆ,, ਅਰ ਹਊ ਭੇਜਿਆ ਜੋਸੇ ਤੇਰਾ ਦੇਖਿਆ ਚੁਆ ਹੈ,, ਅਰ
ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਦੇਖਿਆ ਚੁਆ ਹਹਿ,, ਤਾਤੇ ਹੋਰ ਤਿਸੇ ਸਾਥ ਟਟੀਛ ਮਰੀਛ ਦੀ ਤਰਾ ਨਾ ਹੋਵੇ
ਇਹ ਤੂੰ ਨਿਹਤ ਆਊ ਅਰ ਇਸ ਰੋ ਮੈ ਆਵਤਾ ਹੈ ਦੋਨੋ ਆਪਸ ਮੈ ਜੁੱਧ ਹਰਹਿ,, ਸਭ
ਖਲਹਤ ਮੇਰਾ ਤੇਰਾ ਅਸਾ ਦੇਖੇ,, ਆਗੇ ਜਿਸ ਦੇਇ ਤਿਸ ਮਹਿਮਾ,, ਹਨ ਜਿਸ ਧਰਮ ਜੁੱਧ
ਹਰੀਏ,, ਜਬ ਇਹ ਸੁਨੇਹਾ ਟੁਟੁ ਜੀ (123 ਅ) ਪਏ ਖਾਨ ਚਹੁਤ ਮਨ ਮਹਿ
ਖਿਲਸਿਆ,, ਅਰ ਜਾਨਿਆ ਟੁਟੁ ਜੀ ਕੇ ਚਿਤਾ ਹੀ ਨਿਆਈ ਨਾਲ ਲੇਵਹੁਤਾ,, ਤੇਲ ਪਏ
ਖਾਨ ਹਹਿ ਭਜਿਆ,, ਜੋ ਟੁਟੁ ਜੀ ਮੈ ਇਹ ਖਾਲ ਤੁਸਾ ਥੀ ਵਾਧਾ ਦਸਵੰਦ ਮਾਨਹੀ ਹੈ ਤੁਮ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਆਪਣੇ ਕੋਲ ਉਪਰਿ ਰਹਿਮ ਰਹਣਾ,, ਅਰ ਦੋਵੇ ਚਲ ਖੜੇ ਸਮਾਧ ਹੋਇ ਰਹੇ ਅਰ ਚੁਪ ਹੋਇ ਰਹੇ ਇਧਰੋ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨਿਸੇ ਉਧਰੋ ਪੈਦਾ ਖਾਨ ਨਿਕਲਿਆ,, ਪੈਦਾ ਖਾਨ ਬਖਤਬੋਸ ਸੀ,, ਅਰ ਆਪਣੇ ਸੈਨਾਹ ਪਰਵਿਆ ਹੂਆ ਸੀ,, ਅਰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਨਾਲ ਰਾਮ ਸੀਸ ਉਪਰ ਪਲਾਕੀ ਪਲਾਕੀ ਕੇ ਉਪਰਿ ਸਾਲ ਵਲੀ ਹੂਏ,, ਇਕ ਨਕ ਭਗਉਤੀ,, ਦੂਸਰੇ ਨਕ ਭਬ ਹਬ ਧੂਪ,,ਅਰੇ ਪੈਦੇ ਖਾਨ ਪਾਸ ਖਹੁਤੇ ਸਸਤ੍ਰ ਖੜਾ ਹੂਆ ਤਾਸਸਤ੍ਰ ਸਸਤ੍ਰ ਸਾਥ ਜੁੜਿਆ ਹੂਆ,, ਤਾਂ ਪੈਦੇ ਖਾਨ ਤੀਰ ਵਾਰ ਦੀ ਵਿਥ ਕਰੇ ਖੜਾ ਹੂਆ ਤਾ ਹੁਕਮ ਹੂਆ ਪੈਦੇ ਖਾਨ ਜੋਸਾ ਜੁੱਧ ਤੂੰ ਕਰੇ ਤੋ ਓਹੀ ਤਾ ਲੋਚ ਪੈਦੇ ਖਾਨ ਕਰਿਆ,, ਤੀਨ ਤੀਰ ਤੁਮ ਚਲਾਇ ਲੇਵਹੁ ਅਰ ਤੀਨ ਤੀਰ ਮੇ ਚਲਾਇ ਲੇਵਹੁ ਫਿਰ ਤਲਵਾਰ ਸਿਉ ਜੁੱਧ ਕਰਾ,, ਹੁਕਮ ਹੂਆ ਪੈਦੇ ਖਾਨ ਕਹੁਤ ਭਲਾ ਕਹਿਆ,, ਚਲਾਇ ਲੇਵਹੁ ਤੀਨ ਤੀਰ ਪੈਦੇ ਖਾਨ ਤੀਰ ਚਲਾਏ ਇਕ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਇਸ ਕੰਨ ਪਾਸਹੁ ਗਇਆ ਦੂਸਰਾ ਦੂਸਰੇ ਕੰਨ ਪਾਸਹੁ ਗਇਆ,, ਅਤੇ ਤੀਸਰਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਸਾਲ ਜੋ ਸਿਰ ਪਰ ਥੀ ਉਹਲੇ ਗਇਆ,, ਤਾ ਹੁਕਮ ਹੋਆ ਪੈਦੇ ਹੁਣ ਤੂੰ ਠਹਰ ਜਾਉ ਤਾਂ ਪੈਦੇ ਖਾਨ ਠਹਰ ਗਇਆ,, ਤਾ ਹੁਕਮ ਹੋਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਚਉਫੇਰ ਘੋੜਾ ਪੈਦੇ ਖਾਨ ਦੇ ਦੋੜਾਇਆ,, ਜੋ ਕੋਈ ਇਸ ਦਾ ਅਗੋਵਾਦ ਹੋਇ ਜੋ ਫੁਹਾ ਤੀਰ ਚਲਾਏ ਤਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੁ ਇਕ ਕੰਨ ਦੀ ਜਾਹਰਾ ਜੇਤੀ ਵਾਦੀ ਦਿਸ ਆਈ,, ਉਹਾ ਤੀਰ ਚਾ ਗਇਆ,, ਤਬ ਪਠਾਨ ਕੇ ਕਾਰ ਆਇਆ ,, ਪਠਾਨ ਕਾ ਸਾਸ ਰੇਹਿਆ ਗਇਆ,, ਪਠਾਨ ਭਜਾ ਪੜਾ ਪੋੜੇ ਤੇ,, ਤਬ ਗੁਰੂ ਜੀ ਪਠਾਨ ਦੇ ਚਉਫੇਰ ਜਾਇ ਘੁੰਮੇ ਤਾਂ ਪਠਾਨ ਕਹਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਰਖਣਾ,, ਮਰਦ ਕਨਮ ਯਾਦ ਕਰ ਰਾਖੇ ਕਾਰੇ ਪੁਨ ਸਮਾ ਦੇਖਿਆ ਹੈ ___(___124___ਊ___)___ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਭਗਉਤੀ ਕਹਿ ਕੇ ਪੈਦੇ ਖਾਨ ਦਾ ਸੀਸ ਪਕੜ ਕੇ ਦੁਦਾ ਛੋਡਿਆ ਫੇਰ ਆਪਣੇ ਦਲ ਕੇ ਹੁਕਮ ਹੋਆ,, ਜੋ ਪਠਾਨਾ ਸਾਥ ਜੁੱਧ ਕਰੋ ਤਾ ਸਿਖ ਜੁੱਧ ਕਰਨਾ,, ਪਠਾਨ ਚਲੇ। ਪਰ ਬਹੁਤ ਮਾਰੇ,, ਪੈਦੇ ਖਾਨ ਦਾ ਬੇਟਾ ਸੀ ਉਹ ਭੀ ਮਾਰਿਆ,, ਕੇਤੇ ਨਸਦੇ ਮੈ ਡੁਬੇ ਕੇਤੇ ਮਾਰ ਕੇਤੇ ਖੋਹਨਾਏ,, ਬਹੁਤ ਥੋੜੇ ਜੇਹੂ ਸਾਸਤ੍ਰ ਸਿਖ ਲੁਟ ਲਿਆ ਫਿਰ ਪੂਰਬ ਦੇ ਸਭੇ ਜਿਤੇ ਆਸਥਾਨ ਸਿਮਲਿਆ ਤਖ ਗੁਰੂ ਰੀ ਕੇ ਉਸ ਕੇ ਰਮਦਰ ਹੋਆ,, ਅਰ ਆਪਨਾ ਚਾਕਰ ਹੋਆ,, ਜਬ ਉਹ ਆਣ ਤਖ ਗੁਰੂ ਜੀ ਹੁਸ ਕਾ ਨਾਮ ਲੇਕਰ ਆਪਨੇ ਨਿਕਟ ਬੁਲਾਇ ਲਾ,, ਅਰ ਉਸ ਕੇ ਫਿਰ ਇਹ ਕਹਿਆ ਜੋ ਤੁਮਾਰੇ ਖਾਨ ਤੇਰੇ ਪੀਉ ਦਾਦੇ ਕਉ ਜਿਸ ਨੇ ਛਠਾ ਹੋਇ ਅਰ ਉ ਹਾਜਰ ਹੋਇ ਅਰ ਸਾਸਤ੍ਰ ਭੀ ਪਾਸ ਹੋਇ ਅਰ ਪਠਾਨ ਕਾ ਬੇਟਾ ਹੋਇ ਖਰੇ ਨਾਮਵੰਦ ਤਬ ਉਹ ਪਠਾਨ ਕਾ ਲੜਾ ਨਹੀ ਕਿਸੀ ਅਵਰ ਕਾਲ ਹੈ ਉਸ ਕੇ ਸਾਥ ਗੁਰੂ ਜੀ ਅਸੀਆ ਵਾਰਤਾ ਕਹਿ,, ਜੋ ਜਿਸ ਰਮਦਾਸ ਮੈਦੇ ਬਾਪ ਦਾਦੇ ਮਾਰੇ ਹਹਿ ਤੁਰੂ ਲੋਚਦੇ ਸਿਖ ਜੀ ਉਸੀ ਕਾ ਪੋਤਾ ਹੈ ਅਰ ਉਸ ਦੀ ਦਸਤਾਰ ਉਪਰਿ ਹੈ ਫੇਰ ਕਿਨ ਦਿਨ ਕਿਸੀ ਨੇ ਭਗਤ ਕਟਾਰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਭੇਟਾ ਆਨ ਕਾਲਾ, ਉਸੀ ਸਮੇ ਉਹ ਪਠਾਨ ਭੀ ਆਇ ਨਿਕਲਿਆ,, ਤਾ ਫਿਰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਪਠਾਨ ਕਉ ਆਦਰ ਸੰਜੁਗਤ ਬੁਲਾਇ ਕਰ ਨਿਕਟ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਬਠਾਇਆ,, ਤਾ ਪਠਾਨ ਾ ਜੋਡਾ ਜੋਡੇ ਸਾ ਥ ਆਨ ਲਵਾਇਆ,, ਅਰ ਾਬਰ ਾਢੇ ਪਠਾਨ
ਨੇ ਹਾ ਥ ਫੜਾਇਆ ਅਰ ਪੂਛਿਆ ਜਾ ਫਨਾਨੇ ਖਾਨ ਇਹ ਫਿਲਮੇ ਾਟਾਰ ਮਾਰੀ ਅਹ ਤਾ
ਆਦਮੀ ਮਰੇ ਤਾ ਪਠਾਨ ਾਹਿਆ ਮਹਾਰਵਾਨ ਾਠ ਆਵੇ ਤਾ ਏਹੋ ਬਹੁਤ ਹੈ ਤੂ ਚੁਸ ਨੇ ਸਾ ਥ
ਾਟਾਰ ਦੇਦੇ ਫਿਰ ਗੁਲੂ ਜੀ ਇਹ ਬਾਤਾ ਚੁਸ ਨੇ ਸਾ ਥ ਨਾਲੇ ਾਚਦਾ,, ਫਨਾਨੇ ਖਾਨ ਜਿਸ
ਨੇ ਤੈਰਾ ਾਪ ਅਰ ਦਾਦਾ ਛੋਠੇ ਹੋਇ ਅਰ ਚੁਹ ਹਾਜਰ ਹੋਇ ਅਰ ਤੈਰੇ ਸਾ ਥ ਸਾਸਤਰ ਹੋਇਆ
ਅਰ ਬੁਧ ਜੁਆਨ ਹੋਇ ਾਰ ਪਠਾਨ ਦਾ ਬੇਟਾ ਾਰ ਬੈਰ ਨਾ ਲੈਵੇ ਤਬ ਚੁਹ ਪਠਾਨ ਾ ਫਨਾ
ਨਾਹੀ ਫਿਸੀ ਅਚੁਰਾ ਚਲਾ ਹੈ ਜਬ ਚੁਹ ਬਾਤ ਗੁਰੂ ਜੀ ਚੁਸ ਨੇ ਆਹੀ ਆ,, ਤਬ ਚੁਸ ਾਟਾਰ
ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਪੈਠੇ ਚਲਾਇਆ ਜਬ ਚੁਸ ਚੁਟੈਚ (124 ਅ) ਮਾਰਿਆ ਤਬ ਚੁਸ
ਨੇ ਭੀ ਖਾਨਸੇ ਮਾਰ ਛਡਿਆ,, ਫਿਰ ਵਹਾਦਰਸਾਹ ਅਪਨੇ ਹਾਮ ਭੇਜੇ,, ਚੁਨਹੁ ਨੇ ਆਇ
ਾਰ ਫਟ ਸੀਤਾ,, ਮਲਾਮ ਲਗਾਈ,, ਅਠਵੇ ਦਿਨ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਇਸਨਾਨ ਾਰਾਇਆ ਤਾ
ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨਿਸਾਣ ਚੁਟਿਆ ਫਟ ਫਾੜ ਛਡੇ ਹਾਮ ਚਲਦੇ ਰਹੇ ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਸਰੀਰ ਛਡਣੇ
ਾ ਤਿਆਰੀ ਾਟੀ ਨਦੇੜ ਨਗਰ ਹੈ ਚੁਹਾ ਜਾਇ ਾਰ,, ਗੁਰੂ ਜੀ ਭਾਣਾ ਦੀਹਾ ਹੀ ਸਰੀਰ
ਛੱਡਣਾ ਹੈ ਇਹ ਨਦੇੜ ਸਵੰਜਾ ਨੇਹਾ ਤ ਨਗਰ ਹੋਇ ਖੀਤਾ ਹੈ ਦੀਹਾ ਦੇਵਤਿਆ ਨੇ ਘਰ
ਬੈ,, ਇਹ ਪੁਨੀਤ ਧਰਤੀ ਹੈ ਤਾ ਤੇ ਦੀਹਾ ਸਰੀਰ ਛਡਣਾ ਹੈ ਸਰੀਰ ਾ ਸਿਧਾਰਾ ਾ
ਨਮਿਤ ਦੀ ਧਨ ਲੀਆ ਬਹੁਤਾ,, ਫਿਰ ਜਤਾ ਾਆ ਬਡਾ ਚੁਮਣਾ ਸਭ ਜੀਆ ਜੰਤ ਮੰਿਤ
ਭੋਜਨ ਾਰ ਤਿਪਤ ਾਏ ,, ਤੇਹ ਚੁਸੀ ਦਿਨ ਸਰੀਰ ਛਡਣੇ ਨੇ ਸਮੇ ਇਹ ਸਵਧਾ ਚੁਚਾਰ ਾਆ
ਪਾਇ ਲਏ ਜਬ ਤੇ ਚੁਮਰੇ ਤਬ ਤੇ ਨੇਤ੍ਰ ਆਖਿ ਤਰੇ ਨਹੀ ਆਨਿਚੁ,, ਹਾਮ ਵਹਾਮ ਪੁਰਾਣ
ਚੁਰਾਣ ਅਨੰ ਾਹੈ ਮਤ ਏਂ ਨਾ ਮਾਨਿਚੁ ਸਿਮ੍ਰਿਤ ਸਾਸਤ੍ਰ ਵੇਦ ਸਭੇ ਬਹੁਤ ਭੇਦ ਾਹੈ ਹਮ ਏਂ
ਨਾ ਜਾਨਿਚੁ,, ਸੁ ਅਸਪਾਨ ਵਿਖ ਤੁਮਰੀ ਾਰਿ ਮੈਨੂ ਾਹਿਚੁ ਸਭ ਤੋਹਿ ਖਬਾਨਿਚੁ,,
ਫਿਰ ਖਾਨਸੇ ਅਕਾਸ ਾਤੀ ਸਚੇ ਪਾਤਸਾਹ ਖਾਨਸੇ ਜੀ ਨੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਾ ਅੰਜਲ ਪਤਾਇਏ
ਹੁਮ ਹੋਆ ਖਾਨਸੇ ਨੇ ਹੈ ਮੈ ਅਾਨਪੁਰਖ ਾ ਮਨੇ ਸਹਿ ਛਾਇਆ ਹੈ ।। ਦਸ ਦਿਨ ਅਲੇ
ਲੰਢ ਪਾਇ ਰਖਿਆ ਹੈ ਬਹੁਤ ਗੁਰੂ ਜੀ ਸਸਤ੍ਰ ਪੰਧੇ ਫਿਰ ਘੋਸਰ ਨੇ ਚੁਪਰਿ ਜਾਇ ਾਰ ਮੋਢੇ ਅਰ
ਜੋਤੀ ਮੈ ਜੋਤਿ ਸਮਾਏ ਤਬ ਖਾਨਸੇ ਸਸੰਤਰ ਨਲਾਇਆ ਸਰੀਰ ਨੇ ਚੰਸੰਤਰ ਾ ਅਚੁਤੀ ਾਨਾ
ਸੰਮਤ ,, ਾਤਾ ਸੁਦੀ ਪੰਚ ਸੀ ਸੁ ਗੁਰੂ ਜੀ ਲੋਚਿਦ ਸਿਘ ਜੀ ਸਮਾਏ ਤਬ ਆਨੇ
ਬਬਾਣ ਨਿਰਾਰ ਜੀ ਬੈਜਿਆ ਾਜੰਤ ਬਾਜਏ ਸੁਰ ਨਰ ਮੁਨਿ ਜਨਿ ਵਬਾਣ ਨੇ ਆਇ
ਚੁਤਰੇ ਚੁਸ ਵਬਾਣ ਚੁਪਰਿ ਸੁ ਸਵਿਤ੍ਰੀਚੁ ਰੋਚਿਦ ਸਿਘ ਜੀ ਵਿਰਾਜੇ,, ਅਰ ਨਦੇੜ ਨਗਰ ਗੁਰੂ
ਜੀ ਾ ਦੇਹੁਰਾ ਚੁਆ ਬਹੁਤ ਖਾਨਸੇ ਾ ਨਿਵਸੀ ਹੈ ਗੁਰੂ ਜੀ ਾ ਸਤਿਆ ਵਰਤਦੇ ਹੈ ਅਰ
ਨਾਨਾ ਪਾਂਚ ਾ ਭੇਜਾ ਹੋਤੇ ਹਹਿ,, (125 ਚ)

ਅਨੰਤ ਅਭਿ ਆਰਤਿ ਤਿਆਰ ਖਾਨਸਾ ਖਾਚਤਾ ਹੈ ਸਦ ਹੀ ਹਰਿ ਜਿਸ ਹਰਿ ਜਰਜਾ ਹੋਤੀ

ਹੈ,, ਜਿਹ ਜਿਹ ਭਾਵਨੀ ਹਰਿ ਨੇ ਕੀਏ ਉਹਾ ਪੂਜਾ ਚਾੜਤ ਹੈ ਸੋ ਭਾਵਨੀ ਦੂਰ ਪੂਰਾ ਕਰਨਾ ਹੈ ਏਸੇ ਭਾਏ ਵਾਰਿਤੂਰ ਸਾਖੀ ਪੰਜਾਹ ਸੰਪੂਰਨ ਲਿਖੀ ਆ,, 5,,

"ਦੂਹਰਾ,,

ੴ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤੇ ਜੀ ਹਾਜੀ,, ਏਕ ਵੇਰ ਖਾਲਸਾ ਸੰਗਤ ਵਿਚ ਵਿਚਾਰ ਹੋਇਆ,, ਭਾਏ ਸੰਤੋਖ ਸਿੰਘ ਪਾਸੋ ਪੁਛਣਾ ਕੀਆ ਸਾਹਿਬ ਕੰਘ ਕਾਰਣ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਕੀਨੇ ਅਤੇ ਧਰਤੀ ਚੱਕਨ ਪਾਇਕੇ ਸਿੰਘਾਸਨ ਬੈਠਣਾ ਕੀਤਾ ਹੈ ਸਤਿਗੁਰਖ ਦੇ ਦੁਆਰੇ ਹੀ ਗੁਰਦੁਆਰੇ ਜਾਣ ਕੇ ਸਨਮਾਨ ਵਾਲਿ ਸਰੂਪ ਸੰਗਤਾ ਪੂਜਤੀਆ ਹੈ ਤਾਂ ਤੇ ਮਹਾਤਮ ਪਤਾ ਕੀਤਾ ਚਾਹੀਏ,, ਏਥੇ ਹੀ ਸੰਗਤ ਖਾਲਸਾ ਦੀਦਾਰ ਪਾਵਨ,, ਤਾ ਭਾਏ ਸੰਤੋਖ ਬਾਕ ਕੀਤਾ,, ਜੋ ਕਰਨ ਕਾਰਜ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਜੀ ਪਾਸੋ ਸੰਗਤਾ ਪੁਛਿਆ ਸਾਹਾ ਤਾ ਬਾਕ ਹੋਇਆ ਸੋਏ ਸੁਣੋ,, ਪੁਰੀਆ ਸਾਤ ਉਪਰਿ ਕੈਲਾਸਨਾ,,

ਤਿਥੇ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਕਾ ਆਸਣ,, ਸੋ ਏਹਾ ਜਾਨੀਐ ਨਰ ਹੀਨਾ ਘਾਟ ਕ ਪਹਿਨੇ ਸ਼ਿਵ ਪੁਰੀ ਜਾਇ ਕੈ ਸੋਹਿਨਾ ਪੜੀਏ ਕੈਲ ਘਾਟ ਕੁਰੂਮੁਰੀ ਜਾਇ ਕੈ ਵਿਦਿਆ ਅਭਿਆਸ ਕੀਜੈ,, ਮਾਨ ਟੈਂਡੀ ਨਾਮੀ ਕੈਵਲਪੁਰੀ ਜਾਇ ਕੈ ਸਿਰ ਰਾਖੀਐ ਹੋਰ ਘਾਟ ਪਰਤਖ ਵਿਸਨੂੰਪੁਰੀ ਨਿਰਖੋਪੜ ਰਾਖੀਐ,, ਮੁਹਿ ਖਿਸਰਾ ਘਾਟ ਪਰਤਖ ਮਹਾਨ ਕੈਤ ਜਾਣੀਐ ਸਿਰ ਛਟਵੀ ਇੰਦ੍ਰ ਪੁਰੀ ਵਿਚ ਲੀਜੀਐ,, ਸੰਨਯਾਸ ਲੇਵਿਦ ਘਾਟ ਸਪਤ ਸਾ ਇਲਾਪਾਲ ਪੁਰੀ ਹੈ ਇਹ ਨਾਸ ਪਤਪੁਰੀਆ ਚੁਤੇ ਅਵਚਲ ਨਗਰ ਸਚਖੰਡ ਮਾਤ ਲੋ ਵਿਖੇ ਜਾਣੀਐ,, ਨਿਤ ਲੋਚ ਕੀਤਾ ਸਬਦ ਵੀਚਾਰ ਵਰਤੇਗਾ ਨਾਮ ਦਾਨ ਇਸਨਾਨ ਤਿਆਨ ਸਤ ਸੰਤੋਖ ਦਾ ਪੂਰਾ ਚਲਿਆ ਰਹੇਗਾ ਸਭ ਦੇ ਛੁਟ ਮਾਨੀਐ ਤਾ ਸਰ ਕੀਆ ਨੂੰ ਭੋਗ ਭੁਗਤਿ (125 ਬ)

ਜਿਸ ਕਾਮੀ ਜੋਗ ਜੁਗਤਿ ਹੋਇ ਕੈ ਸਚਖੰਡ ਵਸ ਨਿਰੰਕਾਰ ਵਿਖ ਜਨਮ ਮਰਨ ਆਇ ਖਟਾਨਾ ਸਮਝੀਨਤਾ ਪਾਇ ਕੈ ਜਨਮ ਮਰਨ ਫੇਰਾ ਕੈ ਪਾਵਨ ਤਾਂ ਇਹ ਸੁਣ ਕੈ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਜੀ ਨੂੰ ਸਭ ਨੇ ਮਥਾ ਟੇਕਿਆ ਅਰ ਸਭ ਸੰਗਤ ਸੁਣ ਕੈ ਨਿਹਾਲ ਹੋਏ,, ਬੋਲੋ ਜੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ " ਸਾਖੀ ਪੂਰੀ ਹੋਈ,,

ਭੁਲ ਚੁਕ ਖਿਮਾਨੀ ਸਦਕਾ ਦੂਰ ਕੀ ਸੰਗਤ

ਕਟਹਿਨੀਆ ਗੁਰਦਾਸ ਸਿੰਘ ਭਾਗ ਨਗਰੀ,,

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ,, ਸਤ ਵਰੇ ਤੇ ਪੰਜ ਮਹੀਨੇ ਸਤ ਦਿਹਾੜੇ ਪਾਤਸਾਹੀ ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਵਾਬੇ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕੀ,, ਮਹਲਾ,,1,, ਵਾਰਾ ਵਰੇ ਤੇ ਛੇ ਮਹੀਨੇ ਤੇ ਨਉ ਦਿਹਾੜੇ ਪਾਤਸਾਹੀ ਸ੍ਰੀ ਅੰਗਤ ਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਜੀ ਕੀ,, ਮਹਲਾ,,2,, ਵਾਰਾ ਵਰੇ ਤੇ ਪੰਜ ਮਹੀਨੇ ਤੇ ਬਾਰਾ ਦਿਹਾੜੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਜੀ ਪਾਤਸਾਹੀ ਕੀ,, ਮਹਲਾ,,3,, ਛੇ ਵਰੇ ਤੇ ਬਾਰਾ ਮਹੀਨੇ

ਚਲਦਾ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਅਠਾਰਾਂ ਦਿਹਾੜੇ ਪਾਤਸਾਹੀ ਸ੍ਰੀ ਦੂਜੇ ਰਾਮਦਾਸ ਜੀ ਕੀ ਜੋਤੀ,, ਮਹਲਾ,,4,, ਜੇਹਾ ਵਰੇ ਤੇ ਨੌ ਮਹੀਨੇ ਤੇ ਇਕ ਦਿਹਾੜਾ ਪਾਤਸਾਹੀ ਸ੍ਰੀ ਦੂਜੇ ਅਰਜਨ ਦੇਵ ਜੀ ਕੀ ਜੋਤੀ ਮਹਲਾ,, ਇਕੱਤੀ ਵਰੇ ਤੇ ਦਸ ਮਹੀਨੇ ਤੇ ਛਿਅ ਦਿਹਾੜੇ ਪਾਤਸਾਹੀ ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਹਰਿ ਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਕੀ ਜੋਤੀ ਮਹਲਾ 6,, ਤੇਈ ਵਰੇ ਛਿਅ ਮਹੀਨੇ ਚਉਦਾ ਦਿਹਾੜੇ ਪਾਤਸਾਹੀ ਸ੍ਰੀ ਦੂਜੇ ਹਰਿ ਰਾਇ ਜੀ ਕੀ ਜੋਤੀ,, ਮਹਲਾ 7,, ਦੋਇ ਵਰੇ ਤੇ ਪੰਜ ਮਹੀਨੇ ਤੇ ਚੁਨਾਵ ਦਿਹਾੜੇ ਪਾਤਸਾਹੀ ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਹਰਿ ਕ੍ਰਿਸਨ ਜੀ ਕੀ ਜੋਤੀ,, ਮਹਲਾ,,8,, ਦਸ ਵਰੇ ਤੇ ਸਤ ਮਹੀਨੇ ਤੇ ਇਕੀ ਦਿਹਾੜੇ ਪਾਤਸਾਹੀ ਸ੍ਰੀ ਸਤਿ ਦੂਜੇ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਕੀ ਜੋਤੀ,, ਮਹਲਾ੯,, ਚਤੀ ਵਰੇ ਤੇ ਬਾਰਾਂ ਮਹੀਨੇ ਪਾਤਸਾਹੀ ਸ੍ਰੀ ਸਤਿ ਦੂਜੇ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕੀ ਜੋਤੀ,, ਮਹਲਾ10,, 232 ਵਰੇ,, 75,, ਮਹੀਨੇ,,੧6 ਦਿਹਾੜੇ 238 ਵਰੇ,, 6,, ਮਹੀਨੇ,,6,, ਦਿਹਾੜੇ ਜੋੜ ਕੀਤਾ ਹੁਣ,, ਵਾਹਿਗੁਰੂ (126੪) ਜੀ ਕੀ ਫਤਹਿ ਹੈ ਜੀ,, 34,ਵਰੇ,,3,, ਮਹੀਨੇ ਅਵਾਰਾ ਕੀਤੀ ਹੋਇ ਲਖਾ ਦਿਤਾ" ਸੰਮਤ 1758 ਮਿਤੀ ਸਾਹੁ ਸੁਦੀ" ਪੰਜਮੀ,, 5,, ਜੋਗੁ ਜੋੜੀ ਕੀਤਾ,,

੧ੴ ਸਤਿਗੁਰੂ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਚਲਿਤੁ ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਮਾਵਣੇ ਕਾ,, ਸੰਮਤ 1596 ਅਸਵਣੀ 10 ਸ੍ਰੀ ਬਾਬਾ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਸਮਾਵੈ,, ਸੰਮਤ 1609,, ਚੇਤ ਸੁਦੀ 4,, ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ ਸਮਾਵੈ,, ਸੰਮਤ 1621 ਭਾਦੋ ਸੁਦੀ 15,, ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਜੀ ਸਮਾਵੈ ਸੰਮਤ 1638,, ਭਾਦੋ ਸੁਦੀ 6,, ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਜੀ ਸਮਾਵੈ,, ਸੰਮਤ 1663 ਜੇਠ ਸੁਦੀ 4,, ਸੁਰਵਰਵਾਰ ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਦੇਵ ਜੀ ਸਮਾਵੈ,, ਸੰਮਤ 1695,, ਚੇਤ ਸੁਦੀ 10,, ਸ੍ਰੀ ਦੂਜੇ ਬਾਬਾ ਜੀ ਸਮਾਣਾ ਕੀਰਤਪੁਰ ਸਤਿਗੁਰੂ ਕਾਜ ਸਮਰਥ ਕਰਬਾ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਕਾਰ ਨਿਰਵਰ ਅਕਾਲ ਮੂਰਤ ਕਰਤਾਪੁਰਖ ਸ੍ਰੀ ਦੂਜੇ ਹਰਿਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਸਮਾਣਾ ਕੀਰਤਪੁਰ ਕੇ ਹੇਠ ਬਾਪ ਤਾਨ ਰਾਜ ਨਾਮੁਬਾ ਕੇਠੇ ਵਿਚ ਪੰਜਾਹ ਦਿਹ ਸਾਹਾ ਹੋਆ ਰਾਤ ਆਦ ਸਮਾਣਾ ਨਦੀ ਉਤੇ ਦਾਰਾ ਦੀਆ ਰਾਜ ਕਰਤੂਰ ਦੇ ਵਿਚ ਆਲੇ ਜੋ ਦੂਜੇ ਕਾਜੇਵਰ ਮੋਹੋਵਰਾ ਤਾ ਕੋਟੇ ਜੀਵਦਾ ਸੋ ਨਿਖਰਾ ਦੂਜੇ ਕੀ ਨਾਲ ਦੂਜੇ ਜਾਣੇ ਸੰਮਤ 17੪੩,, ਕਤਕ ਵਦੀ,, ਅਤਵਾਰ ਘੜੀਆ ਛਿਅ ਦਿਨ ਰਹਦੇ ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰ ਹਰਿ ਰਾਇ ਜੀ ਸਮਾਣੇ ਕਰਤਾਰਪੁਰ ਸੰਮਤ 1721 ਚੇਤ ਸੁਦੀ 14,, ਬੁੱਧਵਾਰ ਦੁਇਪਹਰ ਦੋਇ ਘੜੀਆ ਰਾਤ ਪਾਛੁਰੀ ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਹਰਿ ਕ੍ਰਿਸਨ ਜੀ ਸਮਾਣੇ ਦਿਨੀ ਵਿਚ,, ਸੰਮਤ 1732 ਮਿਤੀ ਅਸੁ ਸੁਦੀ,,5" ਵਾਰ ਐਇ ਪਹਰ ਇਕ ਘੜੀ ਦਿਨ ਚੜਿਆ ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਦਿਲੀ ਵਿਚ ਸਾਰ ਹੋਆ ਦੂਜੇ ਓਤਰ ਸੰਮਤ 1765 ਤੀਜ ਸੁਦੀ 5,, ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਸਮਾਣੇ ਨਦੇੜ ਵਿਚ ਅਰਥਚਨਾ ਨਗਰ,, ?,, (126ਅ)

੧ੴ ਸਤਿਗੁਰੂ ਪ੍ਰਸਾਦਿ,, ਪਿਛੈ ਬਾਬਾ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੂਜੇ ਬੇਟੇ ਦੁਇ ਸ੍ਰੀ ਚੰਦ ਲਖਮੀ ਦਾਸ ਦੂਸਰੇ ਅੰਗਦ ਜੀ ਕਿਨ ਕੇ ਪੁਤ ਹੋਇ ਦਾਦੂ ਦਾਤੂ,, ਤੀਸਰੇ ਦੂਜੇ ਅਮਰਦਾਸ ਜੀ ਜੋ ਦੂਜੇ ਹੋਇ

ਚਲਦਾ

ਤਿਨ ਕੇ ਭੀ ਪੁਤ੍ਰ ਦੋਇ ਹੁਏ ਮੋਹਰੀ ਜੀ ਅਰ ਮੋਹਨ ਜੀ, ਬੇਟਾ ਏ॰ ਬੀ ਕੀ ਭੁਗਨਾ ਜੀ,, ਚਉਥੇ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਜੀ ਜੋਗ ਫੁਰਿਆਈ ਤਿਨਾ ਤਿਨ ਕੇ ਪੁਤਰ ਤੀਨ ਪਹਲੇ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਜੀ ਫੇਰ ਪਥੀ ਆ ਮਹਾਦੇਵ,, ਤਦ ਹੀ ਸੇ ਫੁਰਿਆਈ ਘਰ ਮੇ ਰਹੀ,,4,, ਪੰਜਵੇ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਜੀ ਤਿਨ ਕੇ ਬੇਟੇ ਹਰਿ ਗੋਵਿਦ ਜੀ ਏ॰,,5,, ਛਟਵੇ ਗੁਰੂ ਹਰਿ ਗੋਵਿਦ ਜੀ ਤਿਨ ਕੇ ਬੇਟੇ ਪੰਜ ਥਾਵਾ ਵਿ ਗੁਰਦਿਤਾ ਜੀ ਸੂਰਜ ਮਲ ਜੀ ਅਣੀ ਰਾਇ ਜੀ,, ਅਟਲ ਰਾਇ ਜੀ,, ਗੁਰੂ ਤੇ ਬਹਾਦਰ ਜੀ,,6,, ਫੁਰਮਾਇਆ ਗੁਰੂ ਹਰਿ ਰਾਏ ਜੋਗ ਤਿਨਾ,, ਤਿਨ ਕੇ ਬੇਟੇ ਦੋਇ ਹਰਿ ਕਿਸਨ ਜੀ,, ਰਾਮ ਰਾਇ ਜੀ,, ਹਰਿ ਕਿਸਨ ਜੀ ਜੋਗ ਤਿਨਾ ਫੁਰਮਾਇਆ,, ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਤੇ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਗੁਰੂ ਹੋਏ ਤਿਨ ਕੇ ਘਰ ਦਸਵੇ ਪਾਤਸਾਹ ਜੰਮੇ ਗੁਰੂਆ ਸਿਰ ਗੁਰੂ ਤਿਨ ਕੇ ਬੇਟੇ ਚਾਰ,, ਮਾਈ ਤੀਨ,, ਮਾਤਾ ਸੁੰਦਰੀ ਤਿਨ ਕੇ ਘਰੋ ਅਜੀਤ ਸਿੰਘ ਜੀ,, ਦੂਸਰੀ ਮਾਤਾ ਜੀਤੋ ਤਿਨ ਕੇ ਘਰ ਜੁਝਾਰ ਸਿੰਘ ਜੀ ਜੋਰਾਵਰ ਸਿੰਘ ਜੀ ਅਰੇ ਫਤੇ ਸਿੰਘ ਜੀ,, ਤੀਸਰੀ ਮਾਤਾ ਸਾਹਿਬ ਦੇਵੀ ਤਿਨ ਕੇ ਘਰ ਤਿਛ ਨਹੀ ਫੇਰ ਦਸਵੇ ਪਾਤਸਾਹ ਜੀ ਅਖਸ ਖਾਲਸੇ ਪਰ ਹੁਏ,, ਗੁਰੂ ਖਾਲਸਾ ਮਾਨਿਓ ਪਰਗਟ ਗੁਰੂ ਕੇ ਦੇਹਿ,, ਗੁਰੂ ਗੁਰੂ ਜਪਯੋ ਜਨਮ ਸਵਾਰਣ ਨਾਮ ਜਪਿਆ ਭੁਜੰ ਅਰੇ ਨਿਹਾਲ,, ਨਾਮ ਜਪਿਆ ਖੁਤਾਰੇ ਸੁਭ ਪਾਪ ਨਾਮ ਜਪਿਆ ਖੁਤਰੇ ਸੰਤਾਪ,, ਨਾਮ ਜਪਿਆ ਤਾਰੇ ਸੰਸਾਰ ਨਾਮ ਜਪਿਆ ਤਰੇ ਤਾਰੇ ਆਪ,, ਸੰਮਤ 1861 ਅਪੜ ਵਦੀ ਪੰਜਮੀ,, ਪੋਥੀ ਸਾਖੀਆ ਤੇ ਸੰਪੂਰਨ ਹੋਏ,, ਗੁਰੂ ਅਮਰਪੁਰਖ ਤੇ ਓਥਾ ਸੇ ਨਿਹਾਲ ਸਿੰਘ ਟਹਲ ਸਿੰਘ ਤੇ,, ਗੁਰੂ ਦਇਆਲ ਹੋਇਆ ਭਾਗ ਨਗਰ ਮੇ ਪੋਥੀ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਸੰਪੂਰਨ ਹੋਆ,, ਨਾਨਕ ਸਾਰੀ ਮਧੇ ਨਿਖੀ ਹ ਜੀ,, ਭੁਲ ਚੁਕ ਖਖਾ ਨੇਤਾ ਜੀ ਦਾਸ ਅਪਣੇ ਤੇ ਸਾਸ ਸਾਸ (127 ਪੁ) ਹਮ ਭੁਲਨ ਹਾਰੇ " " " "

ੴ ਸਤਿਗੁਰੂ ਪ੍ਰਸਾਦਿ,, ਉਤਾਰ ਪ੍ਰਾਸ ਪੰਤੋ " ਪਾਤਸਾਹੀ ਦਸਾ,, 1 ,, ਅਖਪ੍ਰਮੰਨ ਨਰਨਾਰ ਦੇਵ ਸੁਭ ਨਾਮ ਨਿਸਸਖਹ ਸੰਮਤ 1726 ਪੋਹ ਮਾਸੇ ਸੁਕਲੇ ਪਖੇ ਥਿਤ ਸਤਮੀ,, ਪਛੇ ਮੇ ਰਵਿ ਵਾਸਰੇ,, ਘਟਾ 14,, ਉਤਰਾ ਭਾਦਰੇ ਪ੍ਰਾ ਨਿਖਤ ਘਟਾ 26,, ਉਦਿਆਤੇ ਘਟੀ 22 ਪਲੇ ਪੰਚਮ ਸਸੇ ਮੀਨ ਨਰਨੇ ਸ੍ਰੀਸੰਤ ਪ੍ਰਮੰਨਿਖ "

ੴ ਸਤਿਗੁਰੂ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਗੁਰੂ ਗੋਵਿਦ ਸਿੰਘ ਸੋਢੀ " ਜਨਮ ਪਟਣੇ ਦਾ ਵਾਸੀ ਆਨੰਦਪੁਰ ਜੀ,, ਦਇਆ ਸਿੰਘ ਸੋ ਪਤੀ ਲਹੋਰ ਦੀ ਵਾਸੀ,, ਪਿਛੇ ਜਨਮ ਨਾਢੇ ਦੇ ਅਵਤਾਰ ਥਾ ,, ਧਰਮ ਸਿੰਘ ਛੀਵਾ ਟੁਆਰਥਾ ਦੀ ਵਾਸੀ ਪਿਛੇ ਸੋਢੇ ਦੇ ਅਵਤਾਰ ਥਾ ਚੋਥਾ ਧਰਮ ਸਿੰਘ ਹਠੀਆ ਜਟ ਸਿੰਘ ਹਸਕਾਰ ਪੁਰ ਦੀ ਵਾਸੀ,, ਪਿਛੇ ਸੋਨ ਭਗਤ ਦੇ ਅਵਤਾਰ ਥਾ,, ਪੰਜਵਾ ਹਿੰਮਤ ਸਿੰਘ ਨਿਹੰਗ ਪੁਰ ਸਿੰਘ ਜਗਨ ਨਾਥ ਦੀ ਵਾਹੀ ਚ ਪਿਛੇ ਨੈਟ ਦੇ ਅਵਤਾਰ ਥਾ,, ਪਿਸਲੇ ਪਾਹੁਨ ਦੋਏ ਅਚ ਲੀਏ,, ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਛਤੇ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੇਵਾ ਸਿੰਘ ਦੀਸਰ

ਚਲਦਾ

ਸਿੰਘ ਟਹਲ ਸਿੰਘ ਜੀ ਇਹ ਪਾਰੋ ਮੁਕਤੇ ਹੋਨਿ,,

੫ਓ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ,, ਸਾਖੀ ਪਾਤਸਾਹੀ ਦਸਵੀ ਕੀ ਲਾਹੌਰ ਕਛ ਆ ਸੰਵਤ 1765 ਮਿਤੀ ਅਤੇ ਵਦੀ ਪੰਜਮੀ ਦਿਨ ਅਤਵਾਰ,, ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਦਖ ਕੇ ਚਰਨ ਟਾਰੇ ਬਹਾਦਰ ਸਾ ,, ਬਾਦਸਾਹ ਕੇ ਸਾਥ ਆਏ ਦਖ ਕੇ ਵੀਚ ਏਹ ਗਾਉ ਨਦੇੜ ਨਹਾ ਡੇਰਾ ਹੂਆ ਸਾਹਿਬ ਦਾ ਹੁਕਮ ਹੋਆ ਜੋ ਏਹਾ ਨਦੇੜ ਨਾ ਨਾਉ ਸਤਿਗੁਰੂ ਮੇ ਲੋਵਦੇ ਨਗਰੀ ਥਾ

(127 ਅ 7) ਨਦੇੜ ਕੇ ਨਾਵੈ ਨਦੀ ਬਹਤੀ ਥੀ ਵਾਨ ਲੀਗ ਹੁਕਮ ਹੋਆ ਜੋ ਏਹਾ ਸਤਿਜੁਗ ਮੇ ਸਤਜੁਨ ਥਾ,, ਹੁਕਮ ਹੋਆ ਜੋ ਏਹਾ ਦੂਧ ਕੀ ਨਦੀ ਬਹਤੀ ਥੀ,, ਹੁਕਮ ਹੋਆ ਜੋ ਨੋ ਨਾਥ ਚੌਰਾਸੀ ਸਿੱਧ ਇਸ ਲੋਵਦੇ ਨਗਰੀ ਵੀਚ ਸਮਾਣੇ ਰਹਿ ਏਹਾ ਏਨ ਸਭ ਸੋਨੇ ਕੇ ਮਹਲ ਥੇ ਚਾਲੀਸ ਕੋਹਾ ਮੇ ਨਿਰਵ ਵਸਤੀ ਥੀ,, ਇਹਾ ਦੇਵਤਿਆ ਕੀ ਜਾਗਾ ਹੈ ਫੇਰ ਬੁਹਾ ਮੈ ਜਾਰ ਕੋਹਾ ਮੈਹਾ ਹੋਰ ਆਗੇ ਚਲਿਆ,, ਖਸ ਮਤ ਨਾਮ ਨਗਰ ਪਿਗਾਰਾ ਹੈ ਤਹਾ ਜਾਇ ਡੇਰਾ ਹੋਇਆ,, ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਬੁਹਾ ਚਲਨ ਯਾਰ,, ਮਿਤੀ ਅਤੇ ~~ਅਤੇ~~ ~~ਅਤੇ~~ ~~ਅਤੇ~~ ~~ਵਿਦ~~ ~~ਅਤੇ~~ ਵਦੀ ਪੰਚਮੀ,, ਬੁਹਾ ਆਇ ~~ਏਕ~~ ~~ਖਤਰ~~ ~~ਅਬਚ~~ ~~ਅਤੇ~~ ਦੀਵਾਨ ਲਗਾਇ ਕੇ ਸਾਹਿਬ ਦਰਸਨ ਦੇ ਕੇ ਟਲੇ ਏਹ ਸਬੈ ਦਿਵਾਨ ਏਹ ਪਠਾਨ ਪਚ ਆਇਆ,, ਬੁਮਰੀ ਬੁਮਰ ਪਰਸ ਪਰੀ ਥਾ ਥੀ ਬੁਧ ਆਇ ਕੇ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੇ ਸਲਾਮ ਕੀਆ,, ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਬੁਲ ਕੇ ਕਹਾ ਜੋ ਆਗੇ ਆਇ ਕਰ ਬੈਠੁ ਬੁਹ ਪਠਾਨ ਆਗੇ ਆਇ ਕੇ ਬੈਠਾ,, ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੁਛ ਪੁਛ ਕੀ ਕੁਛ ਕਹਾ,, ਕੋਈ ਸਾਹਿਬ ਬੈਠਾ ਰਹਾ ਜਬ ਬੁਠ ਚਲਾ ਤਬ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਬਜ ਰੁਪਿਆ ਇਨਾਮ ਬਖਸਾ ਬੁਸ ਕੋ ਭੀ ਦਾਇਆ ਤਿਹ ਭੀ ਸਰੈ ਕੋ ਸਰੈ ਦੀਵਾਨ ਆਇਆ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਬੈਠੇ ਦਰਸਨ ਦੇਤੇ ਹਹਿ ਸਰੋਵਰ ਬਾਦਸਾਹ ਜੀ ਦਰਸਨ ਕਰਨ ਹੇ ਬੁ; ਪਠਾਨ ਕੇ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਆਗੇ ਬੁਲਾਇ ਨਜੀਕ ਚਰਨੋ ਪਾਸ ਬਠਾਇਆ ਫੇਵੜੇ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਚਲਾਇ ਬੁਨ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਲੈ ਰਖ ਬੁਹ ਬੈਠਾ ਰਹਾ ਬਡੀ ਬਰੇਲ ਜਬ ਸਾ ਹੁ ਹੋਵੈ ਟਲਾ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੇ ਉਠਨੇ ਕੇਲਾ ਹੂਆ ਘ ੜੀ ਏਕ ਦਿਨ ਬਾਕੀ ਹੈ ਰਖ ਬੁਸ ਪਠਾਨ ਕਹਿਨੇ ਬੁਠ ਕੇ ਸਲਾਮ ਕੀਆ ਫੇਰ ਸਲਾਮ ਫਿਰ ਦੋੜ ਕੇ ਟਾਰੀ ਚੋਟ ਘਾਉ ਕੀਆ ਤੀਨੋ ਘਾਉ ਨਿਕਾਰੇ ਭਏ ਰਖ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਏਹ ਵਖਸੀ ਟਾਰੀ ਅਸਾ ਮਾਰੀ ਜੋ ਬੁਸ ਪਠਾਨ ਕਹੇ ਦਾ ਆਦੇ ਨਿਰ ਗਇ,, ਰਖ ਸਿੰਘ ਬੁਸ ਕੇ ਮਾਰ ਲੀਆ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਹੁਕਮ ਕੀਆ ਜੋ ਬਾਦਸਾਹੋ ਹੁਕਮ ਪੁਨਾਹੁ ਏਹ ਖਬਰ ਬਾਦਸਾਹ ਕੇ ਸੁਨਾ ਬਾਦਸਾਹ ਕਹ ਲਾਇ ਭੇਜਾ ਜੋ ਬੁਸ ਪਠਾਨ ਕਹੇ ਕੀ

(128 ਅ 7) ਬਹਾਦਰੀ ਮੈ ਸਤ ਮੈ ਪਠਾਨ ਹੈ ਜੀ ਹੁਕਮ ਹੋਵੈ ਜੋ ਸਭ ਕੇ ਹਾਥ ਟਾਰੁ ਤਬ ਨਹੁ ਬਾਦਸਾਹੀ ਹੁਕਮ ਭੀ ਆਇਆ ਦੋ ਪਹਰ ਰਾਤ ਕੇ ਪਟੀ ਬਾਧ ਘਾਉ ਚੰਗਾ ਹੋਨੇ ਲਗਾ,, ਪੰਦਰ ਦੋਸ ਮੈ ਘਾਉ ਚੰਗਾ ਹੋਇਆ,, ਸਾਹਿਬ ਦਖਾ ਧਾਰ ਕੇ ਦਰਸਨ ਦੇਨੇ ਲਗੇ ਸੋਨਾ ਕੇਸ ਤਕ ਦੀਵਾਨ ਲਗਾ ਰਹਾ ਦਰਸਨ ਦੇਤੇ ਰਹੇ ਸਾਤਵੇ ਰੋਜ ਹੁਕਮ ਕੀਆ ਜੋ ਪਾਚ ਸੋ ਰੁਪਏ ਕਾ ਰੁਮਾਲ ਕਰੋ ਸੋ ਰੁਪਏ ਕਾ ਲਗੜੀ ਲੈ ਆਉ ਅਸਾ ਆਜ ਅਸਵਾਰੀ ਕਰੈਗੇ ਹੁਕਮ ਸੋ ਬਾਦਸਾਹ ਲੈ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਆਇਆ,, ਤਾਂ ਖਾਲਸੇ ਅਕਾਲ ਤੋਂ ਜੀ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਹੁਕਮ ਸਤ ਜੀ ਹੁਕਮ,, ਤਾਂ ਹੁਕਮ ਹੋਆ ਨ ਪੈ ਹੁਕਮ ਟੈਵ ਸਾਹੋਨਾ ਟੈਵ ਹੁਕਮ ਸਤਿ ਹੈ ,, ਜਦ ਦੂਰੋ ਜੀ ਹੁਕਮ ਤੋਂਆ ਜੋ ਤੁਰਪੁਰਖ ਤੁਹੇ ਖਾਲਸੇ ਤੁਰਪੁਰਖ ਤੋਂਆ ਹੁਕਮ ਤੋਂਆ ਜੋ ਮਹਾਵਰ ਖਾਲਸੇ ਨੇ ਪਿਆਰ ਵਿਚਾਰ ਦੇਹੁ ਹੁਕਮ ਜੋ ਖਾਲਸੇ ਪਿਆਰ ਵਿਚਾਰ ਦੇਆ,, ਹੁਕਮ ਹੋਆ ਜੋ ਚਿਖਾ ਨਾਰੀਆ ਤਾਂ ਫਕਾਰੁ ,, ਫਕਾਰ ਤਾਰੇ ਤਰਫ ਘੋਹੋ ,, ਹੁਕਮ ਹੋਆ ਜੋ ਅਸੀ ਸਵਾਰੀ ਕਰੇ ਹੁਕਮ ਸੁਤਿ ਹੈ ਹੁਕਮ ਸੋ ਖਾਲਸੇ ਚਿਖਾ ਫਕਾਇਆ ਫਕਾਰ ਘੋਹਾ,, ਸੰਮਤ 1765,, ਮਿਤੀ ਫੱਤ ਸੁਦੀ ਪੰਚਮੀ,, ਦਿਨ ਖੀ ਵਵਾਰ,, ਸਵਾ ਪਹਰ ਰਾਤ ਗੁਜਰੀ ਜਬ ਸਵਾਰੀ ਤਾਂ ਸਭੁ ਨਦਰੀ ਆਇਆ ਤਬ ਖਾਲਸੇ ਅਕਾਲ ਤੋਂ ਆ ਜੀ ਸਤੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਪਾਤੇ ਨਾਇ ਪਾਤ ਜੀ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਹੁਕਮ ਹੋਇ ਜੋ ਖਾਲਸਾ ਸਭ ਹਹ ਟੈਵ ਤਬ ਹੁਕਮ ਹੋਆ ਜੋ ਖਾਲਸੇ ਨੇ ਅਨਾਸੁਰਖ ਨੇ ਸੋਪਿਆ ਹੈ ਅਸਾ ਆਗੇ ਨੰਦ ਪਾਇ ਰਖਾ ਹੈ ਖਾਲਸੇ ਨੇ ਸਹਾਇ ਹੈ ਹੁਕਮ ਹੋਆ ਜੋ ਦਸੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹੀ ਨੇ ਸਬਦ ਵਾਣੀ ਪਤਨਾ ਤੁਰਾਹ ਬੁਰਪੁਰਖ ਨਾਲੇ ਰਹਣ ਤੁਰੁ ਸਹਾਈ ਹੈ ਖਾਲਸੇ ਨੇ ਰਹਤ ਖੀ ਚ ਚਲੇਗਾ ਤਿਸਨ ਰਹੁ ਖੈਨੀ ਹਾ ਦੋਹੋ ਹੁਕਮ ਹੋਆ ਖਾਲਸੇ ਨੇਹੁ,, ।

ਪਿਛੋਕੜ

ਇਹ ਪੋਥੀ ਸਤਿਆ ਪੁਸਤਕ ਦੇਖਣ ਭਾਈ ਸਾਹਬ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੇ ਇਹ ਲਿਖਤੀ ਨੁਸਖੇ ਤਾ ਪ੍ਰਤਿਲਾਪ ਕੀਤਾ ਜਿਸਦੀ ਦਰ (224) ਤਰਤ ਲਿਖ ਚਕੀ ਹੈ ਜੋ ਸਵੈਮਤ ਪੁਰਾਤਨ ਸੰਮਤ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ (1928) ਈਸਵੀ ,,

ਪ੍ਰਤਿਲਾਪ

ਇਹ ਸੂਚੀ ਸਾਡੇ ਸਤਕਾਰਜੋਗ ਵੀਰ ਸਿੰਘ ਜੀ ਇਹ ਲਿਖਤੀ ਨੁਸਖਾ ਨੂੰ ਵੀਰੇ ਪ੍ਰਤਿਲਾਪੇ ਨੇ ਜੋ ਸੀ ਸਾਡੇ ਭਾਈ ਸਾਹਿਬ ਭਾਈ ਵੀਰ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੀ ਸਿਰਜਨਾ ਚਰਨ ਨੂੰ, ਵੀਰਾ ਸਿਰਜਨਾ ਨੂੰ,

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

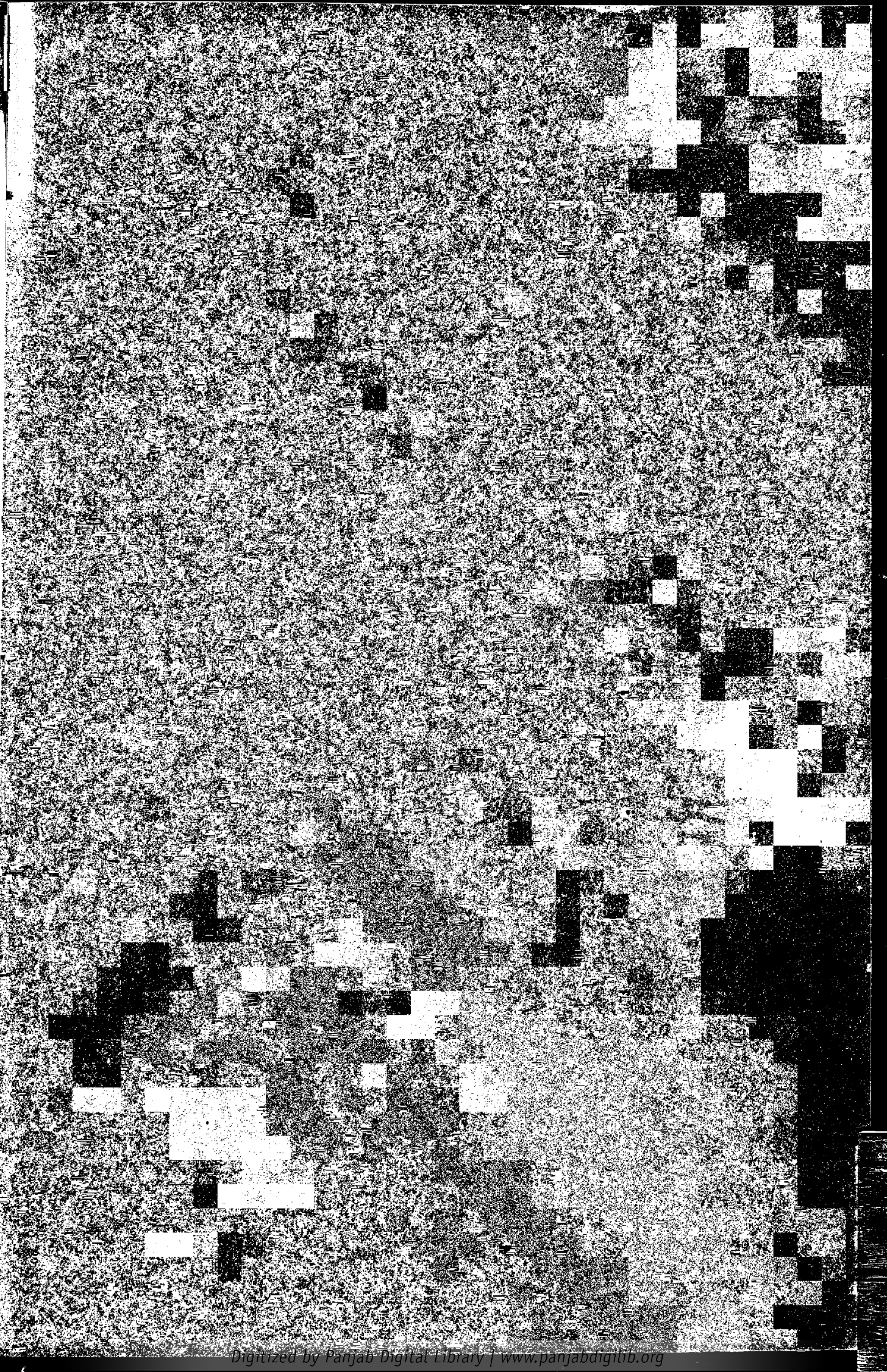
Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

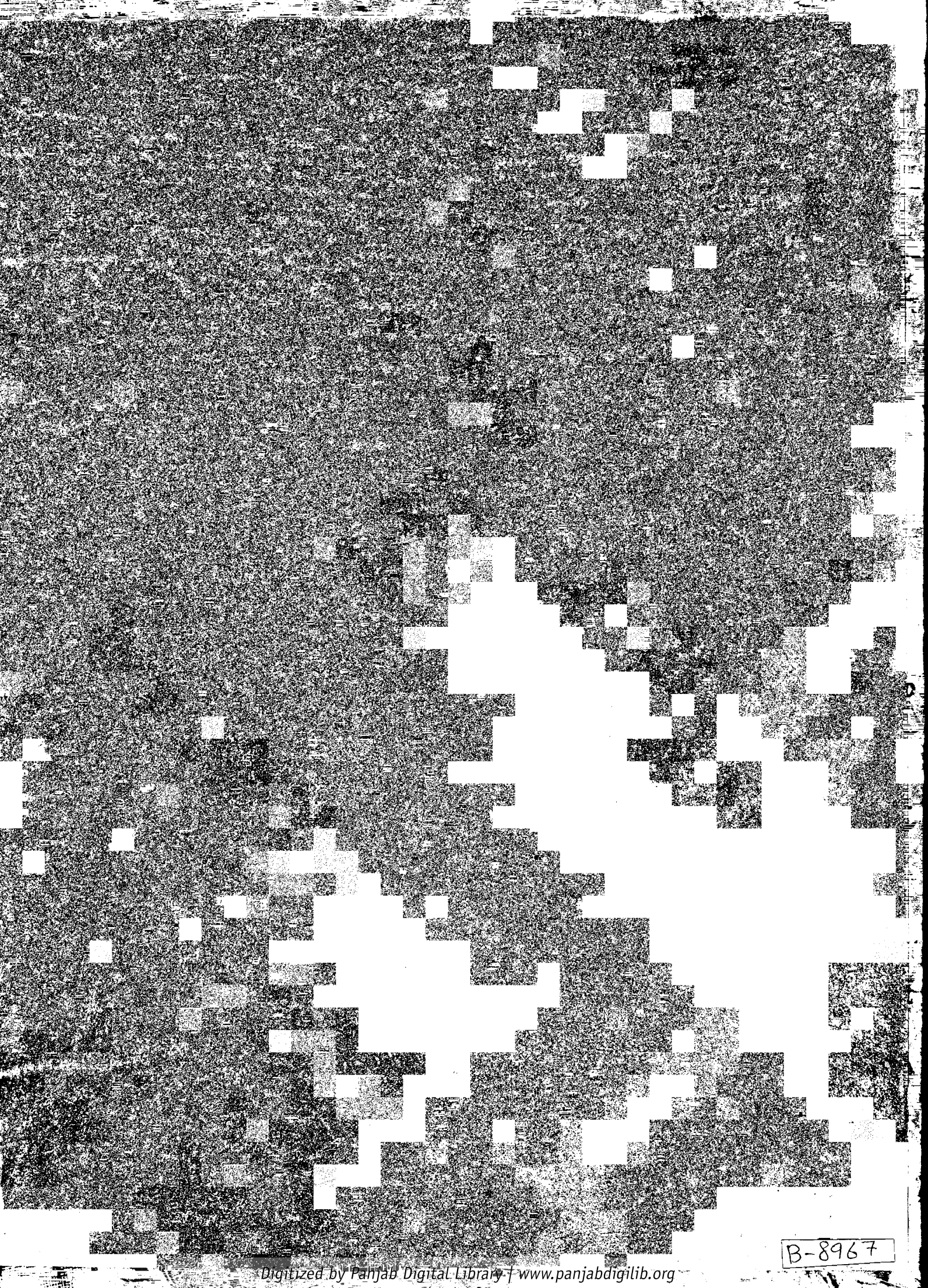

B-8967

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

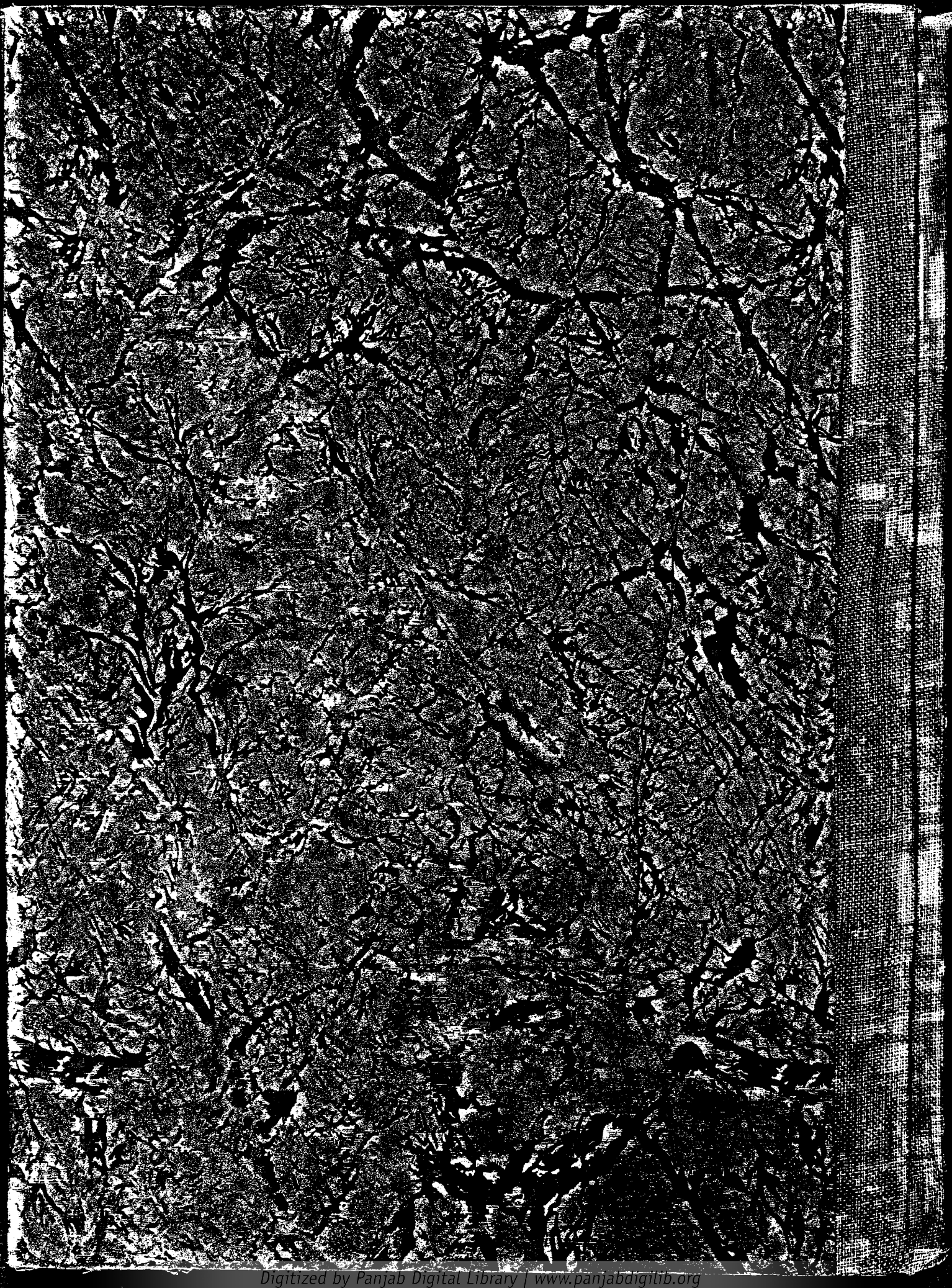

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org